DANION VASILE

TINERII ŞI SEXUALITATEA

Repere pentru mileniul trei

DANION VASILE – născut la 15 august 1974 în Bucureşti. Desfăşoară o intensă activitate apologetică (articole, cărţi, conferinţe şi emisiuni radiofonice). Este doctorand în Patrologie la Facultatea de Teologie din Universitatea Aristotel, Tesalonic.

SCRIERI (ultima ediţie):

Evanghelia versus Iuda **(Editura Sophia, 2006)**
Jurnalul convertirii. De la zeiţa morţii la Împăratul Vieţii **(Editura Lucman, 2006)**
Despre înfruntarea necazurilor **(Editura Lucman, 2006)**
Despre reîncarnare şi invazia extraterestră **(Editura Egumeniţa, 2006),**
Taina iubirii **(Editura Egumeniţa, 2006)**
Despre horoscop, cutremure şi ghicirea viitorului **(Editura Lucman, 2006)**
Despre înfruntarea bolii **(Editura Lucman, 2006)**
Noi sfinţi preoţi de mir **(Editura Lucman, 2006)**
Ne vorbesc părinţii athoniţi **(Editura Lucman, 2006)**
Bucuria Crăciunului **(Editura Agapis, 2006)**
Cum să ne creştem copiii **(Editura Lucman, 2006)**
Tinerii şi sexualitatea – Între iubire şi păcat **(Editura Lucman, 2006)**
Tinerii şi sexualitatea – Întrebări şi răspunsuri **(Editura Lucman, 2006)**
Tinerii şi sexualitatea – Păcate noi, păcate vechi **(Editura Egumeniţa, 2005)**
Dărâmarea idolilor **(Editura Egumeniţa, 2005)**
Patericul mirenilor. Pilde pentru secolul XXI **(Editura Egumeniţa, 2004)**
Mângâiere pentru bolnavi **(Editura Egumeniţa, 2004)**
Despre înaintemergătorii Antihristului **(Editura Cartea Ortodoxă, 2004)**
Cartea nunţii **(Editura Egumeniţa, 2004).**

(*Cărţile pot fi comandate la bunavestire@geniusnet.ro*)

În curs de apariţie: *Limonariul pentru mireni*

Pentru corespondenţă: Str. Ion Minulescu, nr. 36, sector 3
cod 031216, Bucureşti

danionvasile@yahoo.com **www.egumenita.ro**
www.danionvasile.ro **www.sfaturiortodoxe.ro**

Danion Vasile

TINERII ŞI SEXUALITATEA

Repere pentru mileniul trei

Ediție integrală

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înalt Prea Sfințitului Serafim,
Mitropolitul Germaniei şi al Europei Centrale

Editura Egumenița
Galați, 2007

Dacă cineva se va mira că în această carte pot sta pe aceeaşi pagină cuvinte antagonice precum sex oral şi Dulcele Hristos, atunci să îşi aducă aminte că Hristos a spus: «N-am venit să chem pe cei drepți, ci pe cei păcătoşi la pocăință».

Danion Vasile zugrăveşte cu ajutorul cuvintelor portretul cel mai adevărat şi mai crud al societății noastre aflate în apostazie. Dar tot el ne arată şi rețeta Miraculoasei Vindecări.

Să Îi mulțumim Domnului că, după două mii de ani de creştinism, mai există Simeoni nebuni pentru Hristos precum autorul acestei cărți…

Maica Ecaterina Fermo

Prefață:

În fața „culturii păcatului”

Mitropolitul Serafim Joantă

Cartea lui Danion Vasile *Tinerii şi sexualitatea* este, prin tema pe care o tratează, o carte rară în literatura bisericească. Autorul mărturiseşte că a reflectat îndelung şi s-a sfătuit cu duhovnici renumiți despre oportunitatea abordării acestui subiect care ține, prin natura lui, de viața intimă a omului, având un caracter cvasi-sacru. Totuşi decăderea morală fără precedent a lumii de astăzi, care şi-a făcut aproape un scop din căutarea plăcerii (Părintele Stăniloae vorbeşte despre un „pansexualism dizolvant”, iar Părintele Sofronie de la Essex de o adevărată „cultură a păcatului”), ca şi necunoaşterea voii lui Dumnezeu în legătură cu viața conjugală (neştiința fiind, după Sfinții Părinți, primul din cei trei uriaşi - alături de trândăvie şi uitare - care ucide sufletul omului) fac necesară o astfel de carte. De fapt, tinerii înşişi au cerut-o şi tot ei au exprimat aprecieri superlative încă pe când ea era doar pe Internet. Fratele Danion Vasile a scris această nouă carte din iubire față de semenii săi tineri ca şi el, dar şi din datoria de „străjer”, alături de ceilalți slujitori ai Bisericii puşi de Dumnezeu să trâmbițeze celorlalți pericolul care îi paşte sau în care se află. Iată ce spune proorocul Iezechiel: *Când Eu voi zice păcătosului: „Păcătosule, vei muri”, şi tu nu-i vei grăi nimic, ca să prevesteşti pe păcătos să se abată de*

la calea lui, atunci păcătosul acela va muri pentru păcatele sale, iar sângele lui îl voi cere din mâna ta (Iez. 33, 8). *Şi tu, fiul omului, spune casei lui Israel: Voi ziceţi aşa: „Nelegiuirile noastre şi păcatele noastre sunt asupra noastră şi ne stingem în ele; cum vom putea dar să trăim?" Spune-le: Precum e adevărat că Eu sunt viu, tot aşa este de adevărat că Eu nu voiesc moartea păcătosului, ci ca păcătosul să se întoarcă de la calea sa şi să fie viu. Întoarceţi-vă, întoarceţi-vă de la căile voastre cele rele! Pentru ce să muriţi voi, casa lui Israel?* (Iez. 33, 10-11).

Aşadar, *Dumnezeu voieşte ca toţi oamenii să se mântuiască şi la cunoştinţa adevărului să vină* (I Tim. 2, 4). Pentru aceasta însă, fiecare trebuie să facă efortul de a ajunge la cunoaşterea adevărului, care îl face liber (cf. Ioan 8, 32).

În privinţa vieţii conjugale, Sfânta Scriptură ne spune că Dumnezeu l-a făcut pe om bărbat şi femeie şi că i-a dat poruncă să se înmulţească, să umple pământul şi să-l stăpânească (cf. Fac. 1, 27-28). Unirea conjugală dintre bărbat şi femeie, numită în Biblie „cunoaştere", pentru că este o descoperire a unuia în celălalt, are deci ca scop perpetuarea vieţii şi înmulţirea neamului omenesc.

Noi nu cunoaştem cum ar fi fost unirea între bărbat şi femeie dacă n-ar fi intervenit păcatul originar. Unii Sfinţi Părinţi spun chiar că înmulţirea neamului omenesc s-ar fi făcut pe altă cale decât prin unirea conjugală aşa cum se cunoaşte ea după păcat. Cert este că păcatul originar a afectat şi unirea conjugală a primilor oameni şi a urmaşilor lor prin falsificarea iubirii şi apariţia plăcerii pătimaşe. Sfânta Scriptură ne spune că după păcat, dispărând armonia primordială, femeia va fi atrasă de bărbatul său care o va stăpâni (cf. Fac. 3, 16). Astfel, tot omul se zămisleşte în fărădelegi şi se naşte în păcate (cf. Ps. 50, 6). Cu toate acestea, naşterea de copii este o condiţie nu numai pentru înmulţirea neamului omenesc, ci şi pentru mântuirea femeii şi a bărbatului. Sfântul Apostol Pavel spune că *femeia se va mântui prin naştere de fii, dacă stăruie cu deplină înţelepciune, în credinţă, în iubire şi în sfinţenie* (I Tim. 2, 15).

Că unirea conjugală nu poate reprezenta un scop în sine şi că ea trebuie depăşită de la o vârstă oarecare, o arată Mântuitorul când spune că *la înviere nici nu se însoară, nici nu se mărită, ci sunt ca îngerii lui Dumnezeu în cer* (Matei 22,30). Sfântul Apostol Pavel spune şi el că în Hristos *nu mai este nici rob, nici liber, nu mai este parte bărbătească şi parte femeiască* (Gal. 3, 28).

Împiedicarea naşterii de copii şi căutarea doar a plăcerii în unirea bărbatului cu femeia este un păcat împotriva firii, cu consecinţe grave atât pentru sufletul şi pentru trupul lor, cât şi pentru urmaşi, dacă aceştia vor veni. Sfânta Scriptură ne relatează cazul lui Onan, care *vărsa sământa jos ca să nu ridice urmaşi fratelui său* (Fac. 38, 9). Prin aceasta, el făcea un rău înaintea lui Dumnezeu, care l-a omorât (cf. Fac. 38, 10).

În Biblie găsim şi alte încălcări ale poruncii primordiale *creşteţi şi vă înmulţiţi*, cum sunt: adulterul, homosexualitatea, bestialitatea (împreunarea cu animale)…, toate reprezentând în fond pervertiri ale iubirii. Dacă adăugăm şi crima avortului, necunoscută în vremea alcătuirii Sfintei Scripturi, avem aici un tablou sumbru al degradării fiinţei umane, care se abate de la legea lui Dumnezeu. Astăzi, păcatele legate de trup s-au înmulţit şi s-au generalizat. Şi, o dată cu ele, s-a înmulţit şi suferinţa oamenilor, ca o consecinţă directă a păcatului. Pentru că orice abatere de la rânduiala înscrisă de Dumnezeu în natura omului şi revelată în Scriptură pentru cei care nu mai ştiu să trăiască după *legea firii* înseamnă *pângărirea trupului* (Rom. 1, 24), şi îşi ia răsplata cuvenită rătăcirii în însuşi trupul lor (cf. Rom. 1, 27). Până şi natura suferă şi se răzbună asupra noastră. Căci patimile şi furtunile lăuntrice se răsfrâng asupra mediului înconjurător, poluându-l şi distrugându-i echilibrul. Înmulţirea catastrofelor naturale din ultima vreme nu poate fi pusă decât în legătură cu înmulţirea păcatului.

Din cartea aceasta înţelegem înainte de toate că fericirea pe care o caută omul nu se poate găsi în păcat, adică în plăcerile legate de simţuri, care nu sunt decât pervertiri ale iubirii curate lăsate de Dumnezeu. Fericirea este numai în virtute, la care se ajunge prin lupta împotriva păcatului, şi prin virtute dobândim libertatea interioară. Aceasta ne deschide ochii ca să vedem totul curat, dincolo de mizeriile acestei lumi marcate de păcat. Să vedem deci omul şi creaţia aşa cum au fost făcute de Dumnezeu şi să ne minunăm mereu de frumuseţea lor.

Dar pentru a ne angaja în această luptă, ne trebuie multă credinţă, iar pe parcursul ei, multă osteneală şi ajutorul duhovnicului, căci încununarea vine doar la sfârşit. Totuşi Dumnezeu nu ne lasă nici o clipă singuri, ci ne mângâie cu cercetările Sale în toate momentele grele prin care trecem. În fond, Hristos luptă şi suferă în noi, şi tot El biruie în noi, dacă conştientizăm mereu, prin rugăciune şi post, ca şi prin împărtăşirea deasă cu Sfintele Taine, prezenţa Sa tainică în noi. În lupta duhovnicească, important este să nu cedăm ispitei, iar dacă am căzut, s-o luăm imediat de la capăt.

Războiul trupului este unul dintre cele mai grele, însă şi darul lui Dumnezeu este pe măsura efortului pe care-l facem. *Dă sângele şi vei primi Duhul* este legea duhovnicească a Ortodoxiei.

Binecuvântarea Domnului să fie peste toţi tinerii care se angajează în războiul duhovnicesc pentru curăţia sufletească şi trupească, singura dătătoare de fericire şi de mântuire.

„Am ezitat foarte mult să abordez această problemă a sexualității umane din punctul de vedere al Bisericii Ortodoxe. În mod normal, acesta este un subiect personal, o problemă de îndrumare duhovnicească la spovedanie, ceva ce de obicei nu se discută. Dar condițiile societății în care trăim sunt oricum numai normale nu. Nu numai că problemele sexuale sunt discutate deschis în locuri cât se poate de inadecvate, dar în societatea modernă domneşte pervertirea naturii sexualității umane. Prin urmare, preoții, chiar şi cei din cinul monahal, nu pot rămâne muți în fața acestei probleme…"[1]

Arhiepiscopul Hrisostom de Etna

[1] *Elemente de psihologie pastorală ortodoxă*, Editura Bunavestire, 2003, p. 153.

În loc de introducere[2]:

„Mea culpa…" sau de ce nu vin tinerii la Biserică?

– cuvânt către tinerii „puțin credincioși" –

Un seminarist ar putea afirma cu convingere că una dintre diferențele fundamentale dintre Biserica Ortodoxă şi cea catolică este că, de-a lungul istoriei, Ortodoxia nu a cunoscut greşelile grave care au desacralizat spațiul catolic. De la vânzarea de indulgențe şi până la inchiziție, tot soiul de inovații au ridicat semne de întrebare celor care constatau o diferență între duhul Evangheliei şi duhul Bisericii apusene instituționalizate, care căuta mai mult puterea lumească decât călăuzirea sufletelor spre rai. Papa Ioan Paul al II-lea (ca şi alți ierarhi renumiți ai Bisericii catolice) şi-a cerut public iertare pentru unele greşeli, mai mici sau mai mari, ale Bisericii Catolice. Unii oameni au constatat că există şi ierarhi catolici care înțeleg unele greşeli ale Bisericii, dar prin această constatare încrederea catolicilor în Biserica din care fac parte nu le-a crescut, ci le-a scăzut. „Mea culpa" venită din partea Bisericii Catolice era o dovadă foarte clară a faptului că această Biserică, deşi se consideră trup al lui Hristos, sau parte a trupului lui Hristos, greşeşte. Adică nu respiră mireasma sfințeniei şi adevărului. Grav, foarte grav.

„Ce bine este la noi, că nu trebuie să îşi ceară iertare Patriarhul sau Sinodul nici pentru indulgențe, nici pentru inchiziție. Ne-a ferit Dumnezeu de aşa ceva. Situația de la catolici e mult mai tristă…"

Până la un punct, sunt de acord cu această afirmație (de altfel, implicațiile ei se observă într-o multitudine de forme în modul în care omul contemporan, din Apus sau Răsărit, se raportează la Dumnezeul mărturisit de Sfânta Scriptură şi de Sfânta Tradiție). Mai mult încă, nu ştiu dacă indulgențele şi inchiziția ar fi de fapt cele mai negre pete de pe fața Bisericii catolice. Nu voi

[2] Prezentul volum reuneşte părțile trilogiei *Tinerii şi sexualitatea* – şi anume: *Între iubire şi păcat* (Editura Lucman, 2006), *Întrebări şi răspunsuri* (Editura Lucman, 2006) şi *Păcate noi, păcate vechi* (Editura Egumenița, 2005). Articolele au fost revăzute şi completate cu câteva note de subsol. Structura celor trei părți ale cărții de față o respectă în mare pe cea a volumelor inițiale, fiind schimbată doar poziția unor texte de la începutul sau sfârşitul fiecărei părți. Acest articol a apărut inițial ca introducere a volumului *Păcate noi, păcate vechi*.

scrie aici însă despre problemele vecinului, pentru că dacă vecinul e pe patul morții nu e un semn că eu sunt sănătos tun.

Eu cred că şi credincioşii Bisericii Ortodoxe – printre care mă număr şi eu – ar trebui să îşi facă *mea culpa*, de la vlădică până la opincă. Pentru mai multe greşeli ale lor (vă voi scrie mai încolo la ce fel de *mea culpa* mă refer). Şi una dintre ele este modul în care sufocăm fără să ne dăm seama glasul Evangheliei lui Hristos. Acum mă adresez tinerilor, deci nu voi ramifica mai mult discuția: ce face Biserica Ortodoxă pentru tineri în secolul XXI?

Ne pare bine că suntem singurii care am păstrat neschimbat adevărul mărturisit de Hristos Dumnezeu, de Sfinții Apostoli şi de Sfinții Părinți. Dar ne-a făcut vii acest adevăr? Şi cum am reuşit să îl împărtăşim altora?

„Tinerii sunt destrăbălați", „tinerii sunt iubitori de patimi", „tinerii sunt neascultători", „tinerii sunt fără frică de Dumnezeu…" Am auzit de multe ori aceste constatări moraliste. Întrebarea mea este: au avut tinerii condițiile necesare pentru a înțelege viața creştină sau nu?

„Dar ce, sunt predestinați la pierzanie? Bineînțeles că au avut-o…"

Nu, nu am zis că sunt predestinați la pierzanie, nimeni nu e predestinat nici la bine, nici la rău. Problema este că tinerii resping nu credința în Hristos, aşa cum o mărturiseşte Biserica prin glasul sfinților săi, ci resping un surogat de credință care nu îi convinge. De ce un tânăr care a fost crescut într-o familie cu adevărat creştină - şi nu într-una creştină numai în fotografii - se poartă cu totul altfel decât un tânăr care a crescut într-o familie păgână, cu părinți necredincioşi, sau într-una cu părinți care, deşi credeau în Dumnezeu, nu mergeau la biserică?

Se pot reproşa multe tinerilor. Dar şi ei sunt în măsură să facă reproşuri… Îndrăznesc, cu inima strânsă, să dau cuvântul tinerei generații, mai precis al acelei părți din ea care stă departe de Biserică nu pentru că ar fi urâtoare de Hristos, ci pentru că nimeni nu a încercat să îi vorbească despre El. Voi încerca să reproduc cuvintele pe care mi le-a spus un tânăr cu care am stat de vorbă:

„Da, generația noastră este rebelă… Dar cum am fi putut fi altfel? Cine ne-a învățat altceva? E atâta minciună în jurul nostru, e atâta răutate şi mizerie în lumea oamenilor mari, că noi nu ne dorim aşa ceva. Suntem protestatari. Dar este singurul mod în care ne putem exprima disprețul față de o societate care începe să semene cu un cadavru. Toți vorbesc că e bine să fii cinstit, dar toți fură. Toți laudă adevărul, dar mint.

Cum să ne gândim la întemeierea unei familii, când vedem că familia e atât de şubredă? Vrem dragoste, şi ne dăm seama că familia e un loc în care dragostea este ucisă. Sunt speriați preoții că sunt atâtea divorțuri. Şi ce, e mai bine să stea oamenii împreună fără să se iubească?

Oare asta Îi place lui Dumnezeu? O relație formală, în care nici unul nu e împlinit? Nu ne trebuie aşa ceva. Mai bine lipsă. Rămânem cu poveştile noastre de iubire care, cu toate minusurile lor, nu ajung la coşmarul unei căsătorii.

Ce am văzut în familiile noastre? Certuri între părinți, neînțelegeri… Și ce educație am primit? Numai sfaturi să fim cuminți, sau amenințări cu bătaia dacă nu ascultăm. Dar ce modele am avut în părinții noștri?

Și de ce suntem departe de Dumnezeu? Dar cine ne-a ajutat să fim aproape? Părinții noștri nu calcă la biserică nici măcar de Crăciun, poate doar de Paşti, la botezuri, nunți sau înmormântări.

Iar profesorii de religie, majoritatea, nu sunt nici ei mai buni. Ne zic că fumatul e păcat, dar în cancelarii fumează cot la cot cu ceilalți. Își țin orele cu plictiseală, și nu ne spun nimic convingător.

Iar în biserică… Ce putem vedea? Creştini care sunt buni să facă morală dacă ne văd că intrăm acolo îmbrăcați ciudat, și au atâta răutate când ne dau afară, încât nu ne mai trebuie să călcăm altă dată.

E atâta teatru, atâta fățărnicie la creştini... Și nu e o constatare pripită. Avem doar atâtea rude care semnează condica de prezență la biserică, nelipsind la nici o liturghie. Dar, când e vorba de împărțit moşteniri, sar toți cu gura mare, uitând de credință și de înțelegere. Iar când e vorba de îngrijirea unui bunic, fug toți în toate părțile, că sunt ocupați cu problemele lor. Asta e credința?

Ce să mai vorbim despre preoți? Preoți care vorbesc despre sărăcie, dar au maşini și case scumpe, luate din bănuțul enoriaşilor. Vorbesc despre post, în timp ce săracii mor de foame, iar ei se îngraşă de la un an la altul. Preoți păcătoşi? Vuiesc ziarele de ştiri senzaționale despre ultimul chiolhan făcut de popi sau de ultimul divorț cerut de o preoteasă înşelată. Sunt atâtea biserici goale din cauza preoților... Și dacă adulții nu calcă prin ele, noi de ce ne-am duce?

Da, nu mergem la biserică. Și asta nu pentru că nu credem în Dumnezeu. Nu pentru că nu avem nevoie de dragostea Lui. Nu, avem atâta nevoie de Cineva care să ne iubească cu adevărat, într-o lume atât de murdară.

Dar ne poate ajuta Biserica să cunoaştem dragostea lui Dumnezeu? Nu credem asta. Nu avem motive să credem asta. Aşa că rămânem cu viața noastră, cu problemele noastre, cu singurătatea noastră. Dacă Dumnezeu nu ne caută, noi nu ştim să ieşim în căutarea Lui. Lăsați-ne în pace…”

Scurt și la obiect. Nu am reuşit să îmi aduc aminte toate reproşurile, dar înghițeam în sec auzindu-le. Nu puteam contesta faptul că unele dintre ele erau foarte realiste. Nu voi reproduce aici răspunsul pe care i l-am dat tânărului. Ci doar voi încerca să analizez puțin justețea reproşurilor sale.

O primă observație este că ar fi foarte bine să fie mulți tineri în aşteptarea lui Dumnezeu, aşa cum era tânărul acesta. Din păcate, mulți tineri sunt atât de prinşi de problemele lor zilnice, încât pur și simplu au uitat cu totul de Dumnezeu, despre a Cărui existență consideră că nu ar putea decât să îi stânjenească.

„Şi deci, e mai bine să faci reproşuri Bisericii decât să îţi vezi de viaţa ta?”

Nu, nu aşa se pune problema. Nu e bine să faci reproşuri numai pentru a-ţi justifica îndepărtarea de Dumnezeu. Dar, în drumul spre Dumnezeu, mulţi trec printr-o etapă de reţineri, de întrebări, de contestări. Dar dacă la baza tuturor contestărilor stă foamea de Dumnezeu, încă nu e rău. Neîncercând să îşi justifice păcatele, părintele Serafim Rose spunea că atunci când - înainte de convertire - bea până se îmbăta, o făcea pentru că simţea lipsa lui Dumnezeu. Căuta să îşi aline prin băutură starea aceea tensionată de lipsă a lui Dumnezeu (pe mulţi însă, alinarea setei de Dumnezeu prin satisfacerea patimilor i-a dus spre iad; nu putem generaliza excepţiile).

Sunt tineri, asemenea lui Eugen Rose, care simt lipsa lui Dumnezeu. Ar vrea să creadă, dar se poticnesc de o mulţime de obstacole. Sfântul Ioan Gură de Aur spunea că, dacă drept-credincioşii ar fi trăit cum trebuie, păgânii s-ar fi convertit la credinţa creştină. Încerc să adaptez puţin cuvintele sale: dacă oamenii maturi ar fi trăit credinţa creştină cum trebuie, atunci tinerii nu ar mai fi trăit ca păgânii… Şi acum, eu ce fac? Le iau apărarea tinerilor destrăbălaţi? Deci automat îmi exprim acordul faţă de destrăbălarea lor? Nu, în nici un caz. Dar îi iubesc pe tineri, şi cred că orice creştin ar trebui să îi iubească şi să îşi dorească convertirea lor (folosesc termenul de *convertire* pentru că, deşi aceşti tineri au primit Botezul în copilărie, nu au trăit ca nişte mădulare ale Bisericii).

Să vorbim puţin despre reproşurile de mai sus. Cred că pot fi reduse la următoarele lucruri: că tinerii nu au parte de o catehizare specială, că nu au găsit în familiile lor modele de credinţă, că se smintesc de ceea ce văd la unii creştini, la unii profesori de religie şi chiar la unii preoţi.

Nu cred că vreunui om i-ar fi uşor să respingă dragostea lui Dumnezeu după ce a cunoscut-o. Tinerii o resping fără să ştie ce resping. Ei văd în Dumnezeu doar idolul pe care îl adoră inconştient creştinii făţarnici, creştinii formalişti sau chiar creştinii care iubesc păcatul mai mult decât mântuirea. Pe tineri nu i-a ajutat şi nici nu îi ajută aproape nimeni să înţeleagă dragostea lui Dumnezeu. Până şi răstignirea lui Hristos o privesc ca pe un gest comercial, de plată pentru păcatele oamenilor, ca pe o reglare de conturi între Părintele Ceresc şi omenirea reprezentată de Dumnezeu-Omul Hristos. Nu o înţeleg ca pe cea mai mare dovadă de dragoste.

În ce ar trebui să constea catehizarea tinerilor? Prin ce se deosebesc ei de oamenii maturi? Nu sunt şi unii şi alţii chemaţi la aceeaşi mântuire? Ba da. Numai că tinerii au nevoie să li se vorbească într-un limbaj accesibil, cu cât mai puţine arhaisme, cu cât mai puţine refrene. Ei fac alergie la limbajul de lemn. Şi asta nu e rău. Alergia lor este motivată de faptul că limbajul de lemn ascunde lipsa unei relaţii vii cu Hristos, este semn al uscăciunii, al micimii sufleteşti, al discrepanţei dintre mesaj şi propovăduitorul acestuia (un preot

sporit în viața duhovnicească, oricât de simplu ar fi, nu foloseşte limbajul de lemn).

Mesajul creştin nu se adresează roboților, nici altor produse fabricate în serie. Şi aşa cum un profesor universitar se adresează într-un fel în faţa unor politicieni şi în alt fel unor muncitori, tot aşa şi slujitorii Bisericii ar trebui să se adreseze într-un fel aparte fiecărei categorii de ascultători. Dacă încerci să îi iei pe intelectuali doar cu minuni din Viețile Sfinților, îți vor râde în față. Dacă încerci să îi iei pe muncitori doar cu învățături dogmatice, nu vor înțelege nimic. Tot aşa, dacă încerci să le vorbeşti tinerilor într-un limbaj pe care nu îl înțeleg, rezultatul va fi îndoielnic.

Totuşi, de ce sute de ani nu s-au scris decât foarte puține texte adresate tinerilor? Un posibil răspuns ar fi că vreme de veacuri tinerii au avut parte de educație creştină în familie. Şi această educație dădea cele mai bune roade. Nu era nevoie ca tinerii să alerge foarte mult ca să primească răspunsuri la întrebările lor privitoare la rostul omului, al lumii, la păcat, la mântuire. Cele mai multe răspunsuri le primeau chiar de la părinții lor care trăiau pentru Dumnezeu. Şi, când părinții nu ştiau să răspundă, atunci tinerii se sfătuiau cu preotul din sat, care le alunga nedumeririle. Dacă nu totdeauna, de cele mai multe ori.

Dacă ne gândim că până la apariția tiparului era foarte greu să faci rost de o carte (valoarea unei cărți fiind foarte mare), este lesne de înțeles de ce se scriau mai ales cărți care erau cu adevărat de folos şi necesare (Gutenberg a inventat tiparul pe la jumătatea secolului al XV-lea; marea majoritate a sfinților teologi cinstiți de Biserică au trăit înainte de această perioadă). Pe de altă parte, sfinții nu făceau nimic inutil: câtă vreme îi învățau pe creştini cum să îşi crească copiii în frica lui Dumnezeu, şi copiii creşteau pe calea credinței, nu este de mirare că nu sunt prea multe scrieri care să îi călăuzească pe tineri spre Biserică. Sunt în schimb multe, foarte multe pentru oamenii credincioşi.

Nevoia reală de cărți duhovniceşti pentru tineri s-a acutizat de la Revoluția Franceză încoace. Necredința s-a luptat să dărâme orice bastion al credinței, modernismul să spulbere tradiționalismul. Comunismul a dat una dintre cele mai puternice lovituri Bisericii. Este deci de înțeles de ce, după căderea comunismului, mulți tineri au simțit nevoia să găsească în cărțile religioase răspunsuri la întrebările esențiale. De ce lipsesc astfel de cărți? Sau mai bine zis de ce sunt atât de puține cărți pentru această categorie de cititori? Vlădica Varnava Beliaev, un episcop rus nebun pentru Hristos care a fost prigonit de călăii fiarei comuniste, a scris şi literatură pentru tineri. El, care scrisese cărți teologice de o adâncime duhovnicească extraordinară, şi-a găsit timp şi pentru aşa ceva. Considera că tinerii nu pot fi lesne receptivi la scrierile Sfinților Părinți, care sunt prea greoaie pentru ei. Şi eu împărtăşesc acelaşi punct de vedere. Şi constat că există puține care se adresează tinerilor ce se află

la primii paşi în viaţa creştină, şi cu atât mai puţine cărţi care îi pun pe gânduri pe tinerii care stau departe de Biserică…

Nici în ce priveşte catehizarea directă situaţia nu este mai bună. Preoţii ortodocşi abia acum iau în vizor un teritoriu pe care sectele l-au asaltat de mult: maidanul, teritoriul de *după blocuri*. Experienţa acumulată în Occident - cu găştile de drogaţi, de rockeri, de rebeli - îi ajută pe sectanţi să sporească într-o lucrare misionară în care ortodocşii fac abia primii paşi. Trist, nu? Sectele s-au specializat atât de bine în ademenirea tinerilor obişnuiţi, încât îşi permit să facă misiune şi între golanii cartierului. Pe când noi abia avem grijă de puţinii tineri care calcă pragul Bisericii…

Nu încerc să laud sectele. Ci încerc să arăt că se poate face misiune şi acolo unde Biserica şovăie să o facă.

Ce s-a întâmplat? Biserica a primit în secolul XX o lovitură decisivă: prigoana comunistă, deşi a născut mulţi mucenici, a reuşit să îi îndepărteze pe mulţi de credinţă. Diavolul, înţelegând că prin prigoane întăreşte Biserica, şi-a dat seama că trebuie să îi rupă pe mucenici de restul credincioşilor, să îi convingă pe oameni că mucenicii sunt duşmani ai statului, ai progresului, ai păcii. Poporul, în loc să se lase binecuvântat de sângele mucenicesc, s-a lăsat păcălit de diavol şi s-a îndepărtat de Biserică. Prima etapă a constat în trecerea de la credinţa mărturisită de Biserică şi trăită în comuniune cu preotul şi cu ceilalţi creştini la credinţa lipsită de manifestări exterioare („cred în sufletul meu, nu am nevoie de altceva…”). A doua a fost înlocuirea acestei credinţe superficiale cu indiferenţa religioasă. Următoarea etapă a fost ateismul, negarea existenţei lui Dumnezeu. Ultima etapă a ateismului a fost prigonirea credinţei în Dumnezeu.

Prigoana comunistă a schimbat radical istoria Bisericii şi, implicit, istoria lumii. Mulţi sfinţi care au trăit în acea vreme au profeţit că după căderea comunismului va veni o perioadă de scurtă înflorire a Bisericii, după care va veni sfârşitul lumii. „Înflorirea” Bisericii – la care de altfel asistăm – este un proces firesc: după ce omului i s-a impus să ducă o viaţă fără Dumnezeu, după căderea *lanţurilor* ateismului unii au pornit pe calea Bisericii. Dar răul care a prins rădăcini în conştiinţele maselor nu se va lăsa *exorcizat*: îşi va spune cuvântul şi, în cele din urmă - în vremurile apocaliptice -, va triumfa. Dar biruinţa sa va fi de scurtă durată.

Nu e deci de mirare că în secolul XX a cam lipsit misionarismul îndreptat spre tineret. S-a încercat sugrumarea oricărei tentative de misionarism ortodox, indiferent de categoria ţintă. Călăii comunişti s-au arătat mai crânceni decât prigonitorii din primele veacuri ale Bisericii.

Dar ce s-a întâmplat cu spaţiile ortodoxe în care credinţa nu a fost prigonită? Acelaşi lucru care s-a întâmplat cu întreaga lume: secolul XX a fost perioada unei puternice învieri a păgânismului, a fost perioada în care omul s-a luptat din toate puterile să dărâme orice urmă de tradiţionalism şi să trăiască

după propriile pofte şi patimi. Ce a făcut comunismul în unele ţări a făcut iubirea de patimi în altele. Prigoana pe care credinţa creştină a suferit-o de la călăii comunişti nu a avut roade mai rele decât cea suferită de la idolii desfrâului, pe care lumea i-a îmbrăţişat şi îi mai îmbrăţişează şi astăzi.

De ce nu sunt mai mulţi tineri în biserică? Şi pentru că părinţii lor nu au fost în biserică atunci când erau tineri. Securitatea comunistă interzisese în mod special catehizarea tinerilor. Mulţi preoţi au fost aruncaţi în închisoare pentru că au îndrăznit să calce această interdicţie şi să le vorbească tinerilor despre Dumnezeu.

De ce sunt atât de vlăguiţi mulţi dintre creştinii din zilele noastre? Pentru că prigonitorii comunişti au avut grijă să îi închidă sau să îi ucidă pe creştinii râvnitori. Împreună cu ei i-au persecutat şi pe preoţii, diaconii, arhiereii şi monahii iubitori de Hristos. (Sinodul Bisericii Ruse a canonizat o mare parte dintre aceştia.)

Cât despre preoţii sau profesorii de religie care nu îşi împlinesc datoria cum trebuie, îi va judeca Însuşi Hristos, nu trebuie să îi mai judecăm şi noi. Numai că ei sunt exponenţii bolnavi ai unui organism bolnav. Cum ar fi putut răsări nişte preoţi păcătoşi dintr-o obşte cu adevărat creştină? Cum ar fi avut loc profesorii de religie păcătoşi într-un mediu sănătos?

Oricum, prea mult se face vâlvă cu preoţii păcătoşi, şi prea puţin se vorbeşte despre preoţii cu viaţă sfântă. Da, există preoţi şi monahi care sunt urmaşi vrednici ai sfinţilor din vechime. Numai că mass-media nu vrea să audă de ei. Şi nici lumea iubitoare de păcat, pentru că îi consideră un fel de extremişti. Ceea ce într-un fel şi sunt: pentru că sunt ucenicii lui Hristos, ai Celui care a întors lumea pe dos. Sau, mai bine zis, ai Celui care a încercat să aducă la starea normală lumea întoarsă pe dos.

Date fiind condiţiile acestea, adică cu atâta apostazie în jur, mai au oare vreo şansă tinerii să ducă o viaţă curată? Când desfrâul face victime prin atâtea mijloace, mai poate rezista cineva curselor diavolului?

Paradoxal, da. Pentru că cel care ţine partea celor slabi este tocmai Dumnezeu. Oricât de variate ar fi modurile prin care diavolul propovăduieşte desfrâul, oricât de slabi ar fi creştinii, oricât de făţarnici ar fi cei care se grăbesc să îi gonească pe tineri din biserică – dacă au venit cu blugii rupţi sau cu alte „drăcovenii" –, totuşi Dumnezeu găseşte un mijloc să ajungă la sufletele tinerilor. Cu greu, e adevărat. Dar reuşeşte. Când lumea va fi atât de pervertită încât Îl va respinge cu totul pe Dumnezeu, va veni sfârşitul. Dar mai e până atunci.

Oricum, niciodată viaţa creştină nu a fost uşoară. Nu mă refer neapărat la perioada primelor prigoane, când un botez era o invitaţie în alb la chinuri şi mucenicie. Mă refer mai ales la perioadele mai liniştite ale Bisericii. Da, nici în acele perioade diavolul nu a intrat în concediu. Întotdeauna, indiferent de vreme, el s-a luptat să îi câştige pe oameni în ghearele sale. Cu toate eforturile

sale, mai există totuşi preoţi cu viaţă sfântă, şi monahi iubitori de nevoinţă, şi familii creştine care strălucesc în întunericul lumii.

Tinerii nu sunt predestinaţi la iad, chiar dacă parcă Biserica nu reuşeşte să bată la poarta inimilor lor destul de tare pentru a se face auzită. Chiar dacă misiunea Bisericii în rândul tinerilor este destul de timidă, totuşi misiunea pe care o face Hristos, capul Bisericii, în rândul lor este din ce în ce mai puternică. Aflăm din Sfânta Scriptură că, unde *s-a înmulţit păcatul, a prisosit harul* (Rom. 5, 20). E firesc să fie aşa: altfel, oamenii nu ar fi reuşit să reziste unor ispite atât de mari. Numai că, oricât de mari sunt ispitele, întotdeauna oamenii le pot face faţă. Dumnezeu le dă întotdeauna puterea de a rezista. Aşa cum i-a întărit pe mucenicii care erau arşi pe rug.

Da, le este greu tinerilor să se apropie de Biserică. Dar Hristos îi cheamă la El din ce în ce mai puternic. El vede frământările lor, vede căderile lor. Şi le întinde mâna pentru a-i ridica.

De ce nu vin tinerii la Biserică? Poate şi pentru faptul că nu aud chemarea Bisericii, poate şi pentru că cei care poartă numele de creştini nu îi ajută să asculte această chemare.

Am început cuvântul de faţă exprimându-mi reţinerea faţă de afirmaţia că numai Biserica Catolică trebuie să facă *mea culpa*, pentru că numai slujitorii ei au greşit - prin inchiziţie, vânzarea de indulgenţe şi alte inovaţii asemănătoare. Cineva spunea: „Cred că într-un fel şi Biserica Ortodoxă ar trebui să facă *mea culpa* faţă de săracii pe care nu îi ajută nimeni, faţă de homosexualii pe care nu îi catehizează nimeni, faţă de aurolacii din canale pe care nimeni nu îi bagă în seamă". Şi lista aceasta ar putea continua: faţă de tinerii care sunt trecuţi cu vederea, faţă de intelectualii care sunt arătaţi cu degetul ca duşmani ai credinţei, deşi nimeni nu încearcă să îi catehizeze, …

Dar nu rezolvăm nimic constatând anumite lipsuri.

Totuşi, eu nu cred că Biserica ar putea să îşi facă *mea culpa*. Biserica este sfântă, este Trupul lui Hristos. Biserica nu poate greşi. Pot greşi mădularele ei, care sunt oamenii, adică noi.

Da, noi, ortodocşii, ar trebui să ne facem *mea culpa* pentru lipsa noastră de dragoste faţă de cei care stau departe de Hristos. Un ierarh ortodox a făcut *mea culpa* pentru faptul că a colaborat cu Securitatea, şi astfel greşeala recunoscută i-a fost „pe jumătate iertată" (de opinia publică, la nivel omenesc, că păcatele nu le iartă decât Dumnezeu prin duhovnic). Eu nu la o recunoaştere publică a păcatelor mă refer. Ci la o recunoaştere sinceră a unui astfel de păcat în faţa duhovnicului. De altfel, în *Pelerinul rus* – una dintre cele mai citite cărţi duhovniceşti – vedem cum un părinte îmbunătăţit recomandă ca la fiecare spovedanie creştinii să spovedească şi faptul că nu arată destulă dragoste aproapelui lor. Or, faptul că nu facem mai mult efort pentru a-i apropia de Hristos pe cei care stau departe (şi nu mă refer aici la impunerea credinţei în stil inchizitorial, ci la mărturisirea jertfelnică, aşa cum au făcut-o Sfinţii

Apostoli) este o dovadă că nu îi iubim destul. Şi că nu plinim porunca de a ne iubi aproapele. Ce iubire este aceea de a-l vedea pe cel iubit că merge pe drumul spre prăpastie, în timp ce tu te gândeşti doar la problemele tale?

Da, tinerilor, să ştiți că pe Hristos Îl doare faptul că prea puțini preoți şi credincioşi ard de dorul de a vă lua de mână şi de a vă aduce în biserică… Dar să ştiți că Hristos Se bucură de fiecare dată când unul dintre voi porneşte pe calea mântuirii. Nu uitați că, şi dacă vi se pare că Hristos v-a uitat, El abia aşteaptă să găsească portița prin care să intre în inimile voastre.

Iar noi, ceilalți, ar trebui să ne rugăm mai mult pentru voi, să ne doară că nu vă ieşim în întâmpinare. Ar trebui ca la fiecare spovedanie să spunem şi pentru asta: „Mea culpa…". Dacă vom face aşa, viețile noastre – şi implicit relația noastră cu voi – se vor schimba. Iar vouă vă va fi un pic mai bine, adică un pic mai uşor să veniți spre Biserică. Nu-i aşa?

PARTEA ÎNTÂI – ÎNTRE IUBIRE ŞI PĂCAT

„Va veni ceasul, şi acum este…”

Bună!

Eu sunt una dintre acelea cu care nimănui nu-i face plăcere să vorbească: o desfrânată. Sunt studentă în ultimul an, din marea bunătate a lui Dumnezeu, care se varsă şi peste cei buni şi peste cei răi.

În urmă cu 2 luni am cunoscut un băiat bun... El şi-a păstrat fecioria, dar eu nu. Eu am căzut în păcatul desfrânării de la 16 ani, cu unul din foştii mei prieteni cu care am stat 6 ani (acum am 24 de ani). Între timp am dat peste un duhovnic bun, care a aruncat sămânţa şi pe pământul uscat al sufletului meu, sperând că aceasta va rodi spre slava lui Dumnezeu şi până la urmă am renunţat la acel prieten (dar nu şi la desfrânare, se pare, cel puţin nu la cea din mintea mea). Neavând prieten, îmi era mai uşor să mă feresc de desfrânare (cu fapta), dar de îndată ce îmi făceam un prieten bun, lupta mea se prăbuşea. Dumnezeu m-a întors prin necazuri, dar eu nu am fost hotărâtă să rămân lângă El şi m-am întors la vărsătura mea (nu vă condamn dacă vă scârbiţi de mine, căci şi mie îmi este silă de mine). Astfel am concluzionat că băieţii sunt ocazia *şi nu* cauza *desfrânării mele, şi, din moment ce cauza este în mine (patima desfrânării), poate ar fi mai bine să îmi păstrez prietenul şi să încep să lupt cu patima. Această decizie a mea a rămas doar la stadiul de proiect, căci de fiecare dată când mă aflu în prezenţa lui mă port ca o curvă (iertaţi-mă, dar cuvântul* desfrânată *e prea blând), şi în perioadele de pauză tocmai eu îi fac apologia vieţii curate în Hristos. În ultima perioadă am încercat să înţeleg ortodoxia, dar din păcate m-am limitat doar la schimbarea exterioară (port fuste lungi etc.), iar în mine e o mocirlă de nedescris. Mă gândesc că am smintit pe unii băieţi mai evlavioşi care cunosc trecutul meu murdar şi văd această schimbare nesinceră.*

Am fost [folosesc trecutul pentru că nădăjduiesc că fiecare clipă poate fi pentru mine acel „acum” („va veni ceasul, şi acum este”) al schimbării] o curvă din pasiune şi mi-am cultivat cu multă atenţie această latură a sexualităţii căreia m-am dăruit. Ca unul care v-aţi ridicat, vă rog să mă ajutaţi.

Când l-am întâlnit pe prietenul meu am zis: „gata, mi-am găsit soţ”. E curat, nu a mai avut alte prietene sau aventuri, deci e potrivit pentru viaţa în

Hristos pe care vreau să o duc. Dar, din câte am observat, el e curat pentru că nu a avut ocazia să cadă, iar eu sunt ocazia pe care şi-o doreşte, în timp ce el este „ocazia" pe care eu nu mi-o doresc.

Din câte am înţeles, ortodoxia arată calea omului spre fericirea veşnică. Ştiu că scopul vieţii e mântuirea, dar nu pot să mă ridic. Mi se pare imposibil ca eu să nu mai fiu o curvă, deşi la Dumnezeu şi imposibilul este posibil. E dureros că am înţeles câte ceva, dar nu am voinţa să lupt.

Nu merit să îmi găsesc un soţ îndrăgostit de Hristos mai mult decât de mine, dar simt că numai unui asemenea soţ m-aş putea supune. Totuşi după curvie urmează văduvie (- adică orice păcat îşi are pedeapsa lui -), cum să sper că voi fi o soţie creştină a unui soţ credincios? Da, şi eu sunt printre cele care cred că nu merită o viaţă fericită.

Tragedia este că sunt în ultimul an şi am mult de învăţat. Dotarea mea intelectuală e modestă şi trebuie să compensez cu multă muncă, dar sunt foarte tulburată şi blocată pe toate planurile. Prietenul meu ar vrea să-i fiu soţie (aşa spune el), dar nu sunt sigură că mai vreau eu. Mă simt debusolată, căci am impresia că altul mai bun nu merit, deşi ştiu că nu este el ceea ce mi-aş fi dorit. Nu cred că se va schimba pentru mine (să devină un bărbat credincios), la fel cum şi în schimbarea mea îmi este greu să cred, numai dacă Dumnezeu va picura har în sufletele noastre se poate produce o minune.

Eu nu pot purta răspunderea propriului meu suflet, cu ce drept să îl învăţ pe el să postească, să se spovedească, să fie mai bun, când eu nu sunt un bun exemplu (căci una spun: că vreau să fiu lângă Hristos, şi alta fac: curvesc). Singura rază care m-a călăuzit spre spovedanie a fost întâmplarea cu acel călugăr care cădea în desfrânare şi apoi se întorcea şi plângea cu amar la icoana Maicii Domnului, iar apoi cădea şi iar se întorcea. Diferenţa dintre mine şi călugărul acela este că eu nu plâng cu amar.

Simt că dacă voi cădea în curvia aceea crâncenă (cu tot felul de perversiuni şi nelegiuiri cărora le-am slujit cu pasiune), nu mă voi mai putea ridica, şi credeţi-mă că acest moment este aproape, având în vedere cât de uşor cedează prietenul meu la „atacurile" mele (susţinute, dar nu premeditate, căci de fiecare dată îmi pare rău şi vreau să nu mai fac).

Nu toţi au puterea de a se ridica de atât de jos, iar eu mă simt printre aceşti neputincioşi. SUNT ÎN CĂDERE LIBERĂ……..

Iertaţi-mă şi ajutaţi-mă.

Doamne ajută!

***

În ultima vreme primesc din ce în ce mai des scrisori de la tineri care, după ce au căzut în anumite păcate, mă roagă să îi ajut. Dar nici o scrisoare nu m-a impresionat atât de tare precum scrisoarea pe care tocmai aţi citit-o şi voi… *Am fost [folosesc trecutul pentru că nădăjduiesc că fiecare clipă poate fi pentru mine acel „acum" („va veni ceasul şi acum este") al schimbării] o*

curvă din pasiune şi mi-am cultivat cu multă atenţie această latură a sexualităţii căreia m-am dăruit.

Sper că nu greşesc dacă spun că aceeaşi nădejde de izbăvire de păcat a avut-o şi Sfânta Maria Egipteanca atunci când şi-a înţeles adâncimea căderii… Ceea ce este cu totul altfel astăzi este că, spre deosebire de secolul al V-lea, în care a trăit sfânta, când comunitatea creştină strălucea prin virtuţi, lumea creştină de astăzi este greu lovită de armele patimilor, de armele îngerilor căzuţi… Cei care vor să se schimbe, fie ei tineri sau adulţi, trec printr-o perioadă – mai lungă sau mai scurtă – de debusolare. Dar, cu toată debusolarea care răzbate din rândurile fetei, dorinţa de îndreptare a vieţii este mult mai mare.

Mie scrisoarea fetei mi se pare o biruinţă a lui Hristos. Nu prin faptul că fata a trecut de la păcat la sfinţenie, ci pentru că fata dă mărturie că glasul conştiinţei este viu. Da, iubiţilor, în acest mileniu III în care valuri de nebuni îşi trâmbiţează perversiunile şi căderile lor, strigând asemenea lui Nietzche că „Dumnezeu a murit", şi o dată cu moartea lui Dumnezeu proclamă moartea conştiinţei, totuşi un glas spune în şoaptă că Dumnezeu e viu şi că, oricât am fi de păcătoşi, El ne aşteaptă să ne pocăim…

Îmi doresc din tot sufletul ca această fată să ajungă să se bucure ea însăşi de lumina cunoaşterii lui Dumnezeu şi să poată mărturisi şi prin faptele ei că cel ce îşi doreşte mântuirea poate birui patimile, oricât de tare ar fi apăsat de ele.

Acestei fete îi dedic cartea de faţă… Nădăjduiesc că va găsi în ea răspuns la unele întrebări. (De fapt tot duhovnicul este cel care îi poate da ajutorul de care are nevoie, pentru că numai el a primit de la Dumnezeu puterea de a ierta păcatele; faţă de acest ajutor rândurile mele sunt o picătură de apă într-un ocean, dar pe cel care merge însetat prin deşert îl bucură şi câteva picături de apă – picături care îl ajută să-şi continue drumul până la prima oază…).

„Cum, îi dedici cartea unei fete care se prezintă ca fiind desfrânată?" – m-ar putea întreba cineva. Da, răspund eu, pentru că tocmai unor astfel de cititori m-am şi adresat în rândurile mele. Am scris pentru tinerii care, căzuţi mai mult sau mai puţin în păcatul desfrâului, au înţeles că viaţa nu îşi poate găsi împlinirea doar în patimi şi pofte trecătoare…

Oricât am încerca, ne este destul de greu să ne izolăm sub un clopot de sticlă şi să fim surzi la larma lumii moderne. Trăind în lume, ne confruntăm cu ispitele şi cu problemele ei. E realitatea, e lumea ce ne înconjoară. Cei ce trăiesc în lume, fie ei şi sporiţi duhovniceşte, trebuie să fie conştienţi de ispitele existente, să poată lupta cu ele. În asta stă puterea lor, nu în a le ignora şi în a se face că nu le văd, a se preface că ele nu există. Şi între cele mai presante ispite se află, incontestabil, cea legată de sexualitate.

Cred că aş fi fost ridicol dacă aş fi tratat un astfel de subiect într-un limbaj angelic, pietist. La sfârşitul unei conferinţe pe care am ţinut-o

studenților sibieni, duhovnicul lor mi-a mulțumit că nu am vorbit ca şi cum m-aş fi aflat în fața unor tineri *asexuați*... Pentru că folosisem cuvinte *tabu*, atinsesem subiecte *tabu*. (De altfel, la conferințele pe care le-am ținut în centrele universitare, întrebările privitoare la sexualitate nu au lipsit. Dimpotrivă.)

Cei care merg la biserică şi se spovedesc des găsesc la preoți răspunsurile cele mai potrivite pentru frământările lor. De aceea, am considerat că este bine să răspund mai ales celor care, deşi merg uneori la biserică, se ruşinează să se spovedească pentru că nu au nădejde că se pot izbăvi din căderile lor. Am mai scris şi pentru cei care cred în Dumnezeu, dar, dintr-un motiv sau altul, stau departe de Biserică. Adică unor tineri care nu sunt dispuşi să citească o carte de genul *Convorbirilor despre sexualitate* ale lui V.V. Zenkovski. Am încercat să mă adresez chiar şi tinerilor al căror puls poate fi regăsit în paginile pe teme de educație sexuală ale revistei *Bravo*, şi care sunt considerați *oi pierdute*, deşi nici un păstor nu iese în căutarea lor. Ei bine, eu tocmai acestor tineri nebăgați în seamă am încercat să le scriu...[3]

Fac o paranteză: „Tinerii români pun mai mult accent pe credința în Dumnezeu, mai mult de jumătate declarându-se a fi persoane destul de religioase, după cum arată sondajul de opinie «Situația tineretului şi aşteptările sale», realizat de CURS la cererea *Autorității Naționale pentru Tineret*. Aplecarea spre religie a persoanelor din segmentul de vârsta 14-19 ani este în concordanță cu dorința lor de a fi pace în lume, însă vine în contrast cu valori precum democrația şi libertatea individuală, situate pe ultimele locuri în topul valorilor în care cred tinerii”[4]. Conform sondajului respectiv, pentru tineri cele mai importante sunt următoarele valori: credința în Dumnezeu – pentru 45%, pacea – pentru 44%, respectul pentru ceilalți oameni – pentru 32%, realizarea, împlinirea de sine – pentru 30%. În timp ce, de exemplu, doar 14% au inclus democrația între valorile pe care le acceptă...

Dacă pentru 45% dintre tinerii români este importantă credința (atât de importantă încât a primit cele mai multe *voturi*), de ce oare mare parte dintre aceşti tineri nu vin la biserică? Doar românii, cel puțin pe hârtie, sunt aproape 90% ortodocşi.

---

[3] Nu mi-a fost uşor să abordez astfel de teme. A trebuit să citesc multe materiale, articole, cărți smintitoare. Dacă nu m-ar fi ocrotit harul binecuvântării primite de la duhovnicul meu, aş fi terminat această carte îngenuncheat de puterile întunericului. Nădăjduiesc că Dumnezeu mă va păzi până la sfârşitul vieții mele ca să nu cad în păcatele despre care am scris, şi pe care scriind le-am *rumegat* în mintea mea. Nu sunt la măsura nepătimirii, nu pot citi lucruri smintitoare fără să fiu vătămat, mai mult sau mai puțin.

[4] Răzvan Mihai Vintilescu, „Pentru tinerii români, credința şi pacea bat democrația şi libertatea”, *Cotidianul*, 10 Noiembrie 2005.

Răspunsul este că mulți tineri nu știu ce este de fapt Biserica, și nu înțeleg că Dumnezeu – în care ei cred – a lăsat-o pentru a fi așezământ al mântuirii. Sunt mulți care cred în Dumnezeu, dar stau departe de Biserică, nevrând să ducă o viață de lipsuri și renunțări. Pentru că, nefăcând primii pași în viața creștină, nu își dau seama că viața în Biserică este o viață a împlinirii, și nu a eșecului.

Iar alții, deși înțeleg rostul Bisericii, se consideră prea iubitori de păcat pentru a reuși să își schimbe viața și – fiind prea sinceri ca să ducă o viață de compromis, o viață fățarnică în care una să creadă și alta să facă – preferă să trăiască departe de Hristos, iar la biserică să vină doar la marile sărbători, la botezuri, nunți și înmormântări.

Cred că și acestor tineri, care cred în Dumnezeu dar nu găsesc motive pentru a duce o viață creștină, Biserica ar trebui să le iasă în întâmpinare. Și nu doar prin preoți sau prin profesorii de religie, ci prin fiecare creștin. Trebuie să înțelegem universul noii generații și să sădim în el sămânța cea bună…

În ce privește subiectul sexualitate, cu afirmația „Sexualitatea mea nu-i privește pe părinți" au fost de acord 78% dintre băieți și 67% dintre fete, iar împotrivă doar 19% dintre băieți și 29% dintre fete (Sondaj *L' Express - Science & Vie Junior*, 2000[5]).

Am scris articolele din cartea de față ca să le întind tinerilor o mână de ajutor. Dacă greșesc și cât greșesc ieșind în întâmpinarea lor într-un mod neconvențional, Dumnezeu știe. Orice *pionierat* presupune însă niște riscuri. Dar cine fuge de frica riscurilor fuge de țintă. Și pierde…

[5] Preluat din Dr. Sylvain Mimoum, Rica Etienne, *Dragostea și sexualitatea adolescenților - pentru băieți*, Editura Lucman, p. 77. Într-un sondaj paralel, la întrebarea „Cu cine ți se întâmplă să vorbești despre sexualitate?", tinerii au răspuns: cu „colegii de aceeași vârstă: 84%, cel mai bun prieten, cea mai bună prietenă: 73%, colegii de celălalt sex: 54%, iubita, iubitul: 43%, mama: 30%, fratele mai mare, sora mai mare: 24%, tata: 16%, medicul: 10%, profesorul de științe naturale: 7%" (ibidem, p. 73). Oricum, nu cred că e doar vina tinerilor că nu discută mai deschis cu părinții lor anumite chestiuni legate de sexualitate. Nu de puține ori, părinții refuză să își asume problemele și frământările copiilor lor. Și asta nu doar din lipsă de timp…

Între iubire şi păcat

„Bună seara, iubite, te-aştept ca şi când numai dragostea noastră ar fi pe pământ, mai presus de măriri, de căderi, de cuvânt…” „Bună seara, iubito…”

Am ascultat prima oară cuvintele acestui şlagăr în copilărie… Vocea Loredanei Groza şi cea a lui Ion Caramitru m-au impresionat puternic… Mi-am dorit să am şi eu parte în viaţa mea de o asemenea poveste de dragoste. Şi, după dezamăgiri şi eşecuri, după greşeli mai mari şi mai mici, m-am îndrăgostit cu adevărat…

Au trecut mai mult de opt ani de atunci. Şi de multe ori simt că numai dragostea *noastră* ar fi pământ, dragostea dintre mine şi iubita mea, frumoasa mea, bucuria mea, soţia mea… Vreau să vă vorbesc puţin despre frumuseţea dragostei…

Poate că aţi auzit deseori cum oamenii în vârstă caută să vă convingă că dragostea tinerilor nu e decât un foc de paie, un mijloc de stârnire a poftei trupeşti. (Nu cred că e numai aşa – deşi, de multe ori, aşa e…).

Cred că, din dorinţa de a-şi feri fiii de patima desfrâului, discursul Bisericii conţine o mie de referiri la distrugerea prieteniei prin curvie, dar prea puţine referiri la păstrarea unei prietenii frumoase, curate, de durată… (E adevărat că una o implică pe cealaltă, dar dacă un prieten îi spune unui şomer să nu moară de foame nu înseamnă că îl şi ajută să îşi câştige existenţa…)

Îmi plac foarte mult şi versurile următoare: „Bună seara, iubito… Poţi să-ţi spun în cuvinte că puţine mai sunt pe pământ lucruri sfinte, că intră iubiri prematur în morminte. Sunt destui care vor să ne pună la uşa iubirii zăvor, să pună cătuşe cuvântului *dor*…”

Mulţi tineri simt că dragostea lor e frumoasă şi se luptă cu toate puterile ca ea să nu se împuţineze, să nu fie aruncată „prematur în morminte” de către oameni care nu au iubit şi nici nu iubesc, de oameni care se răzbună pe alţii pentru că nu se simt în stare să iubească…

Există câţiva autori ai unor texte duhovniceşti în care, fiind combătută patima desfrâului, este combătută indirect şi iubirea – ca şi cum nu ar exista iubire curată… Am citit chiar de curând într-o carte împotriva patimii desfrâului unele pasaje în care sunt analizate câteva dintre poeziile de dragoste prezentate în manualele şcolare. Unele critici sunt justificate, dar altele…

„Adăugând la neruşinare negrăita hulă prosteasc: «întreaga ta fiinţă nu pot să n-o iubesc, prin ea respir, prin ea trăiesc», *viaţa* netotului şi bicisnicului e o oarecare târfă! Vedeţi cât de scârbavnic sunt ispitiţi copiii spre gândul

închinării curveşti la *idolul* de carne şi sânge, adică spre lepădarea de Hristos. (…)

«A venit toamna, acoperă-mi inima cu ceva,
Cu umbra unui copac sau mai bine cu umbra ta.
Mă tem că n-am să te mai văd, uneori
Că au să-mi crească aripi ascuțite până la nori
Că ai să te ascunzi într-un ochi străin
Şi el o să se-nchidă cu-o frunză de pelin.
Şi-atunci mă apropii de pietre şi tac
Iau cuvintele şi le-nec în mare,
Şuier luna şi o răsar şi o prefac
Într-o dragoste mare» (Limba română, *Manual pentru clasa a VIII-a*, Humanitas, 2000).

Iar manualul tâlcuieşte: «A venit toamna, este vorba despre începutul unei stări de tristețe, melancolie etc». Asta zic şi eu: curvia, beția şi imaginația sunt înjugate cu tristețea, care duce la deznădejde şi la sinucidere. Toată viața *poeților* e o sinucidere înceată, de unde tragem încheierea: tot *artistul* e o Iudă"[6].

Spuneți-mi sincer, vă conving astfel de critici? Pe mine nu cred că m-ar fi convins…

(Aş fi fost de acord cu faptul că elevii de şcoală generală sunt cam necopți pentru a înțelege astfel de versuri. Dar cred că sunt cu atât mai necopți a înțelege cum se poate lipi patima de sufletul lor în timp ce citesc poezii din manualele şcolare. Şi criticile prea dure li se pot părea ridicole…[7])

De multe ori îi spun soției mele versurile lui Nichita Stănescu: „întreaga ta ființă nu pot să n-o iubesc, prin ea respir, prin ea trăiesc…" Evident, nu folosesc exact aceleaşi cuvinte… Şi, poate, nici nu folosesc cuvinte… (Cred că cele mai multe declarații de dragoste i le-am făcut în gând…)

„Dar cum să trăieşti prin altcineva în afară de Dumnezeu? Înseamnă că nu asculți porunca de a-L iubi pe Dumnezeu din toată inima ta…"

Întrebare: cât de des ne gândim la Maica Domnului atunci când facem un acatist către un sfânt? Sau, cât de des ne gândim la Maica Domnului atunci când citim Psalmii (excepție făcând, evident, versetele prooroceşti despre ea)?

---

[6] O cititoare: *Cine a scris aceste comentarii? Mi se pare că nu au nimic de-a face cu ortodoxia. Chiar crezi că se poate asocia cu credința noastră aşa ceva? Faptul că cineva care scrie un astfel de comentariu se numeşte pe sine ortodox nu înseamnă că şi este...* Ba autorul chiar este ortodox, chiar dacă are unele poziții mai exagerate, cum sunt cele citate de mine. Exagerările scad însă valoarea unui mesaj…

[7] Oricum, cartea respectivă este plină de exemple convingătoare. Eu le-am ales pe cele ale căror comentarii le-am considerat nepotrivite…

Întrebarea mea cred că lămureşte cum stau lucrurile… Atunci când iubim pe cineva din toată inima noastră nu înseamnă că ne lepădăm de Dumnezeu… E foarte important însă să vedem dacă dragostea noastră este binecuvântată de Dumnezeu sau nu...

***

Cuvintele sunt prea sărace pentru a exprima ce simt… Aţi văzut filmul *Love Story*? Dacă da, cred că mă înţelegeţi, dincolo de cuvinte. Vreau să spun doar că dragostea e frumoasă. Scriu şi plâng ca un prost, după ce tocmai am recitit textul din *Love Story*. Textul începe aşa:

„Ce ar fi de spus în legătură cu o fată de 25 de ani care a murit? Că era frumoasă şi inteligentă? Că-i plăcea Mozart şi Bach? Şi Beatles-ii?... Şi eu?..."

Şi plâng pentru că unii dintre prietenii mei creştini au spus că filmul e de doi bani pentru că nu prezintă o dragoste creştină standard… Plâng pentru că mă simt de o mie de ori mai aproape de eroii filmului şi de dragostea lor nebună decât de cei pentru care iubirea e o vorbă goală, pentru cei care s-au căsătorit dar nu trăiesc şi nici nu au trăit o poveste[8]… Îmi place *Love Story*... Îmi dau seama că cei care nu au văzut filmul nu au cum să înţeleagă cuvintele de început… În schimb, pe cele de la sfârşit le pot înţelege: „Dragostea înseamnă să nu fii nevoit să spui niciodată «îmi pare rău»…"

Poate fi aceasta o definiţie creştină a dragostei? Da, din punctul meu de vedere da. Chiar dacă nu e o definiţie completă, este însă o definiţie frumoasă…

Despre dragostea aceasta, care nu aduce niciodată păreri de rău, vreau să vă vorbesc… Acum sunteţi tineri şi trăiţi intens tinereţea…

Vreau să vă vorbesc despre iubirea binecuvântată de Dumnezeu, despre iubirea care se încununează în căsătorie, despre iubirea care durează veşnic.

Cred că toţi îndrăgostiţii simt că ar vrea să rămână lângă persoana iubită „pentru totdeauna". Asta e esenţa dragostei, să simţi că celălalt îţi umple viaţa, că te umple de viaţă, de bucurie, de frumos… Câţi oare dintre îndrăgostiţi stau pentru totdeauna împreună? Unii nu stau nici măcar un an întreg…

Cred că dragostea adevărată e cea pe care o ţii în inima ta toată viaţa şi o iei cu tine pe lumea cealaltă…

(Culmea: pe un post de radio religios tocmai au pus *Love Story*… Bine au făcut, e semn că realizatorii emisiunii au înţeles că sufletul omului se poate hrăni şi cu muzică, nu numai cu citate sau cu predici…)

Vreau să vă spun, prieteni ai mei, că Dumnezeu nu este duşmanul poveştilor de iubire… Dimpotrivă, este prietenul lor… Dacă ar fi să mor astăzi şi ar trebui să îmi scriu testamentul, cred că aş scrie şi asta: „Dumnezeu este

[8] O cititoare: *Să ştii că ai dreptate, nu mai suntem de mult aşa de simpli şi pur şi simplu îndrăgostiţi de celălalt, suntem din ce în ce mai sofisticaţi şi mai distanţi*.

prietenul poveştilor de iubire adevărată…" Este unul din cele mai profunde lucruri pe care le-am înțeles în viața mea…

Atunci când inimile voastre se simt pătrunse de fiorul iubirii, atunci când vi se pare că nimeni nu vă poate înțelege, să ştiți că Dumnezeu este lângă voi[9]…

Mă simt obligat să precizez: Dumnezeu nu este prietenul poveştilor de iubire trecătoare, al aventurilor de-o vară sau de-o noapte… Spun încă o dată: El este prieten al poveştilor de dragoste adevărată.

De ce îmi place *Love Story*? Pentru că transmite fiorul iubirii care depăşeşte egoismul...

Da, la prima vedere observăm doi tineri necredincioşi lăsându-se purtați de valurile unei iubiri „lumeşti"… Eu cred că putem vedea în film mai mult decât atât. Da, ştiu, şi eu sunt împotriva filmelor care îi modelează într-un mod greşit pe tineri. Totuşi, poate că fără vrerea celor care au făcut filmul şi fără vrerea lui Erich Segal - care a scris romanul după care s-a făcut ecranizarea - vedem clar că dragostea tinerilor care stau departe de Dumnezeu nu poate birui moartea. Cel mort trăieşte în inima celui viu, dar doar ca o amintire. Cel mort nu se va mai întâlni cu cel viu…

„Dragostea înseamnă să nu fii nevoit să spui niciodată «îmi pare rău»…" Da, ce replică superbă… Dragostea adevărată este cea acoperită de Dumnezeu. Dragostea adevărată este atunci când, după ce te apropii mai mult de Dumnezeu (pe care înainte Îl cunoşteai mai puțin), nu ai de ce să îi spui celuilalt: „Îmi pare rău…" Modul în care dragostea ta s-a manifestat nu va fi mai târziu pricină de regrete, nici pentru tine, nici pentru celălalt…

„Cum este dragostea adevărată?", aş putea fi întrebat…

De aş grăi în limbile oamenilor şi ale îngerilor, iar dragoste nu am, făcutu-m-am aramă sunătoare şi chimval răsunător. Şi de aş avea darul proorociei şi tainele toate le-aş cunoaşte şi orice ştiință, şi de aş avea atâta credință încât să mut şi munții, iar dragoste nu am, nimic nu sunt. Şi de aş împărți toată avuția mea şi de aş da trupul meu ca să fie ars, iar dragoste nu am, nimic nu-mi foloseşte. Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuieşte, nu se laudă, nu se trufeşte. Dragostea nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândeşte răul. Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr. Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduieşte, toate le rabdă. Dragostea nu cade niciodată... (I Cor. 13, 8). Ştie cineva vreun imn al dragostei mai frumos decât cel scris de Sfântul Apostol Pavel?

Aceasta este dragostea desăvârşită… Este dragostea adevărată pe care trebuie să o căutăm. Aşa trebuie să Îl iubim pe Dumnezeu, aşa trebuie să ne

[9] Un cititor: *Eu mă gândesc că în primul rând e Dumnezeu lângă noi şi abia apoi oricine altcineva*.

iubim aproapele. Aşa trebuie să îl iubim pe omul alături de care mergem pe calea familiei…

Față de această iubire, cea pe care o au eroii din *Love Story* sau din alte romane şi filme de dragoste păleşte. Da, dacă am avea averi, sănătate, frumusețe, inteligență, dar nu avem iubire adevărată, de fapt suntem săraci, suntem pustii.

Dacă aş avea cea mai frumoasă soție, dar nu aş iubi-o, aş fi aramă sunătoare şi chimval răsunător. Şi de aş avea cele mai mari moşteniri şi averi, dar inima mea nu ar cunoaşte dragostea, nimic nu sunt. Şi dacă soția mea ar avea toate virtuțile, iar eu dacă aş fi un om gata de orice sacrificiu pentru ea, dar nu aş avea dragoste, pustie ar fi viața mea… Dragostea e răbdătoare, dragostea e binevoitoare, dragostea nu gândeşte răul. Dragostea toate le rabdă… Dragostea nu cade niciodată…

Mi-am permis să parafrazez cuvintele Sfântului Apostol Pavel, considerând că fiecare creştin ar trebui să le simtă ca fiind propriile sale cuvinte. Cred că fiecare monah ar trebui să se regăsească în ele, şi fiecare mirean, fiecare după măsura lui.

Da, Biserica ne învață să ne lăsăm modelați de Dumnezeu. El ne învață să iubim, să trăim, să facem totul cum trebuie…

Să ținem minte că dragostea adevărată „nu caută ale sale”… Să ne dăm seama dacă povestea noastră de iubire poate suporta sau nu acest test. Dragostea adevărată se lasă modelată de Dumnezeu, cea artificială se lasă modelată de patimi, de egoism, de plictiseală şi chiar de minciună…[10]

Dacă Dumnezeu, vorbindu-ne prin Biserică, ne spune că viața sexuală în afara căsătoriei este un păcat, o face nu pentru a ne ucide povestea de iubire, nu pentru a ne-o arunca „prematur în morminte”. Dimpotrivă, ne-o spune pentru că vrea să ne ferească de regrete, de lacrimi, vrea să ne ferească de lanțurile diavolului care se arată drept mare apărător al *iubirii*…[11]

Tinerii se simt foarte singuri, se simt în situația de a descoperi ei înşişi ce le face bine şi ce le face rău… Unii se dăruiesc trupeşte cu tot ce au mai frumos în ei, crezând că astfel pecetluiesc povestea de iubire. Numai că o astfel de pecete nu ține…

---

[10] O cititoare: *Versetele Apostolului Pavel despre iubire mi se par deosebit de frumoase şi poate mult mai potrivite pentru o viziune ortodoxă asupra iubirii decât comentariile tale la film…*

[11] O cititoare: *Foarte adevărat! Cred că regretele cele mai mari sunt din cauza vieții intime care a avut loc într-o poveste care s-a terminat... Pentru că ai lăsat acolo o parte din inima ta şi ai senzația că nu mai ai resurse ca să poți oferi dragoste într-o altă poveste de iubire... Dar asta înțelegem după ce suferim. Şi uite cum suferința îşi are rostul ei!*

Nu vreau să fiu moralist - o spun de o mie de ori. Vreau doar să îi îndemn pe tineri să caute iubirea curată, iubirea frumoasă[12]. Şi, dacă până acum au cunoscut doar versiunea „piratată" a dragostei, versiunea vândută *pe sub mână* de diavol, îi rog să nu se mulțumească doar cu atât…

Avem o singură viață pe lumea aceasta, vrem sau nu. Cel mai important lucru este să căutăm mântuirea, adică fericirea şi împlinirea veşnică. Dacă vom şti ca din poveştile noastre de dragoste să nu Îl gonim pe Dumnezeu, dacă dimpotrivă Îl vom ține ca pe cel mai bun prieten şi ocrotitor al nostru, nu o să ne pară rău…

Dragostea curată vă poate da aripi, dragostea curată vă poate umple sufletele de bucurie… Dragostea adevărată vă poate da putere să rezistați în fața greutăților vieții… Pentru că e o dragoste susținută de Dumnezeu…

(În timp ce scriam a intrat băiatul meu şi m-a văzut cu ochii în lacrimi. M-a întrebat:

- Ce e, tati, ce e cu tine?

- Ce să fie, sunt trist că o lume întreagă se chinuie să îi facă pe oameni răi, să îi facă să se iubească cât mai puțin, cât mai murdar… Şi e greu să îți păstrezi dragostea…

L-am trimis la joacă, gândindu-mă că îi e greu să înțeleagă frământarea şi durerea mea… Dar voi, care sunteți mai *bătrâni* decât el, puteți să mă înțelegeți…)

Îmi doresc tare mult să mă înțelegeți… Pentru că vreau, atunci când veți cunoaşte iubirea cea adevărată, să o îngrijiți cum trebuie, ca pe o floare… Astfel încât niciodată să nu greşiți, ca să nu trebuiască să spuneți „îmi pare rău"… Sau, dacă asta ar fi o utopie, măcar să greşiți cât mai rar şi să faceți greşeli cât mai mici[13].

Căutați drumul iubirii curate. Chemați-L pe Dumnezeu alături de voi. Astfel, toate vor căpăta sens. Va răsări soarele…

---

[12] Un cititor: *Încerc să-mi amintesc iubirea de dinainte de a-L căuta pe Dumnezeu - era o iubire frumoasă, nu neapărat pătimaşă, dar care s-a terminat tocmai pentru că a ajuns la monotonie ca la un capăt de drum... Iar acum îmi imaginez iubirea de după găsirea lui Dumnezeu ca o iubire luminoasă care te face să urci sus, tot mai sus, şi niciodată să nu vezi capătul urcuşului...*

[13] O cititoare: *Ideal este să nu fie nevoie să spunem că ne pare rău pentru ce am făcut persoanei iubite, dar mai realist cred că ar fi – aplicat la lumea de azi – să avem iubirea să spunem „îmi pare rău" atunci când greşim față de persoana iubită; e o dovadă de iubire să recunoaştem atunci când am greşit sau chiar să cedăm atunci când nu am greşit, din iubire, ca armonia să nu se piardă şi ca iubirea să se întărească.* Sunt întru totul de acord…

Floarea Prințului Nu pe aici…

Undeva, departe, într-un ținut aflat pe țărmul mării, trăia un prinț foarte mândru, Prințul Roşu. Se purta urât cu soția sa, cu fiii săi, cu slujitorii săi. I se părea că viețile celorlalți trebuie să graviteze în jurul vieții sale şi se purta ca faraonul care se consideră fiu al zeilor…

Într-o zi, un sfetnic i-a adus la cunoştință că Marele Cactus, floarea emblemă a familiei lor, care nu creştea decât pe una din îndepărtatele insule pe care le moştenise de la tatăl său, înflorise. Acest eveniment se întâmpla o dată la câteva sute de ani şi prințul a făcut un şoc la aflarea veştii. Inima sa, plină de iubire de sine, a suportat cu greu momentul.

Aşa că, în loc să se ducă de îndată să îşi admire cactusul, prințul a fost nevoit să stea în pat, ca să se refacă. În curând, la el au venit în vizită ceilalți doi frați ai săi, Prințul Negru şi Prințul Alb. Mai mult pentru a merge să vadă floarea, decât să îşi cerceteze mândrul şi ursuzul frate care zăcea în pat. Din bătrâni se spunea despre Marele Cactus că face cea mai frumoasă floare din lume… Că era sau nu chiar aşa, prinții nu ştiau… Dar îşi dădeau seama că fratele lor primise de la Cactus un dar neprețuit…

La acest mic consiliu de familie, Prințul Roşu a întrebat:

- Ce ne vom face? Dacă se va afla că Marele Cactus a înflorit, vor veni nobili şi prinți din toată lumea ca să îl vadă… Şi ne va fi greu să îl păzim.

- Nu e chiar aşa, insula e greu de aflat, îndrăzni să îl contrazică Prințul Alb, fratele mai mic.

Dar Prințul Roşu nu se lăsă:

- Ba da, vor veni. Poate că cineva, gelos, îi va tăia floarea. Gândul acesta nu mă lasă să dorm. Cum să îndrăznească cineva să îmi răpească odorul?

- Fii pe pace, că nu va fi aşa, încercă să îl liniştească iarăşi mezinul familiei.

Dar fratele cel mare, care era ros de invidie pentru că nu ceruse el ca moştenire insula cu cactusul – asta pentru că alesese insula cea mare, neaşteptându-se să trăiască clipa în care Marele Cactus ar fi înflorit – , intră în vorbă:

- Şi dacă va fi aşa? Nu ne putem permite să riscăm atât de mult. Trebuie să găsim o soluție ca să îi îndepărtăm pe musafirii nepoftiți.

- Dar cum?

- Marele Cactus e atât de minunat, încât cei care vor să îl vadă trebuie să fie gata să îşi dea viața pentru aceasta. Trebuie să fie gata să facă eforturi uriaşe…

- Exagerezi, spuse mezinul. E doar o floare.

- Ba nu exagerează deloc, se răsti la el Prințul Roşu. Spune-mi, la ce te gândeşti? - îl întrebă pe fratele mai mare.

- Nu mă gândesc la nimic acum, mă voi gândi la noapte, vă veți gândi şi voi, şi vom afla o cale de a rezolva această dilemă…

Noaptea a trecut foarte greu pentru fiecare dintre frați. Cel mai greu a trecut pentru fratele cel mic, care îşi dădea seama că nu are nici o şansă să îi convingă pe ceilalți că vor să ia o hotărâre greşită. Înainte să răsară soarele, Prințul Negru aflase soluția. Nu aşteptă să se facă dimineață, ci se duse să îi trezească şi pe ceilalți. Dar şi aceştia erau treji, în camerele lor, şi se frământau.

Prințul Roşu era tare îmbufnat:

- Cel mai simplu ar fi fost să nu se afle că a înflorit. I-am fi chemat să o vadă numai pe prietenii noştri… Dar acum, e prea târziu.

- Şi nici nu putem spune vreo minciună, că porunca Împăratului e clară: toți mincinoşii din împărăție să fie pedepsiți cu moartea, spuse Prințul Alb, sperând că frații săi se vor răzgândi.

- Ştiu ce vom face… Nici noi şi nici slugile noastre nu trebuie să mințim. Dar putem trece adevărul sub tăcere, spuse satisfăcut Prințul Negru.

- Cum? - îl întrebară într-un glas ceilalți doi.

- Simplu. Nu ne poate obliga nimeni să spunem unde e insula… E moştenirea noastră şi nu trebuie să o arătăm altora. Când vor veni prinți străini pe corăbiile lor, oamenii noştri nu le vor arăta direcția în care trebuie să meargă. Şi, fără îndrumări, nimeni nu va putea ajunge la insula cu cactusul. Ştiți doar cu toții cât de greu este să o găseşti… Numai regele ne-ar putea porunci să îl ducem acolo... Nu?

Soluția aceasta nu îi plăcu însă Prințului Roşu. Vroia să găsească o cale prin care măcar câțiva străini iubitori de flori să îi vadă cactusul. Unii care să facă eforturi mari pentru aceasta şi care apoi să ducă faima Marelui Cactus în toată lumea. În inima prințului era o luptă: pe de o parte vroia să fie lăudat şi invidiat de alții, pe de alta, vroia să îşi protejeze floarea.

- Ştiu cum facem. Când se apropie o corabie străină şi întreabă în ce direcție trebuie să meargă spre insulă, nimeni să nu îi arate. Cel întrebat are voie să spună doar: nu în direcția asta… Şi atât. Cel care va spune mai mult va plăti cu capul. Oricum, furtunile de acolo îi vor descuraja pe căutătorii fricoşi…

- Aşa, nu va minți, dar nici nu va da sfatul bun, spuse satisfăcut Prințul Negru.

- Asta nu îi va ajuta la nimic pe cei din corabie, spuse mezinul.

- Ba îi va ajuta. Încolo nu e bine, încolo nu e bine, unii se vor rătăci, dar până la urmă câțiva tot vor afla drumul, spuse Prințul Roşu.

Dar mezinul insistă:

- Fraților, gândiți-vă că sunteți într-un deşert şi vreți să ajungeți la o oază. Şi că beduinii pe care îi întrebați încotro e oaza vă spun doar: încolo nu e, încolo nu e. Nu mai ajungeți la oază, muriți în deşert.

Invidiosului Prinț Negru, care nu ar fi suportat ca faima cactusului să se răspândească în lumea întreagă, îi plăcu însă comparația făcută de fratele său:

- Cei mai slabi ar muri în deşert, cei mai puternici ar şti însă să se folosească şi de aceste răspunsuri neclare.

- Aşa va fi, întări Prințul Roşu. Anunțați-i pe toți slujitorii noştri din insulele apropiate că vor plăti cu capul îndrăzneala de a arăta încotro e Marele Cactus. Au voie doar să le arate musafirilor nepoftiți că o anumită direcție este greşită…

În câteva săptămâni, şase corăbii au sosit rând pe rând la țărm. Prințul Roşu îi primi cu răceală pe musafirii nepoftiți şi aceştia plecară în larg fără să afle prea multe despre calea pe care trebuiau să o apuce. După alte câteva săptămâni, trei dintre ele s-au întors înapoi. Două se scufundaseră, fiind prinse în mijlocul unei furtuni, iar de ultima nu se ştia nimic.

A mai trecut o vreme, dar tot nu ajunsese nici un prinț străin pe insulă. Într-o zi, Prințul Alb veni să îşi anunțe fratele că se dusese vestea cum că Marele Cactus nici nu înflorise şi că totul era doar o minciună a mândrului Prinț Roşu… Până şi regele se supărase, auzind că unii prinți muriseră căutând insula…

- Aşa, deci? Oricum şi eu mi-am dat seama că nu a fost bună hotărârea mea… Îmi era teamă că o să fie prea mulți vizitatori. Voi organiza eu însumi o călătorie, în care îi voi invita pe toți prinții care vor să îmi vadă floarea. Trebuie să îmi repar greşeala. De acum înainte, toți cei care vor să vadă Marele Cactus pot să o facă. Voi pune un cărturar să îmi facă o hartă pe care să o dau corăbiilor care vor veni.

- La ce ți-a ajutat să te joci aşa cu timpul şi chiar cu viețile celorlalți? Ți-ai făcut o faimă rea, frățioare.

- Aşa e, asta mă apasă…

- Ai fost poreclit Prințul *Nu pe aici*… Ştii asta?

În timp ce frații discutau, o slugă se apropie de Prințul Roşu, înmânându-i un răvaş.

- Paznicul Marelui Cactus v-a trimis asta…

Nerăbdător, prințul îl întrebă:

- S-a întâmplat ceva?

- Nu ştiu, eu nu…, răspunse sluga, plecându-şi ochii.

- Nu se poate, strigă prințul, după ce citi primele rânduri. Nu se poate…

- Ce e, ce s-a întâmplat?

- Floarea, floarea Marelui Cactus s-a ofilit. Şi a căzut la pământ… Înainte să fie văzută şi admirată de alții…

- Nu se poate, ar fi trebuit să țină ani întregi…

- Da, ar fi trebuit… Abia după ce s-a ofilit, paznicul a înţeles ce îi spusese tatăl său înainte de a muri. Că dacă înfloreşte cactusul, floarea lui trebuie stropită şi cu bucurie, nu doar cu apă. El a crezut că aceste vorbe sunt fără sens, dar şi-a dat seama că floarea noastră avea nevoie nu numai de apă, ci mai ales de bucurie… De bucuria şi emoţia celor care, privind-o, s-ar fi minunat ce lucruri frumoase a făcut Dumnezeu… Acum, pot să organizez câte călătorii vreau, să pun să se facă o mie de hărţi, degeaba. Mă simt ca şi cum aş fi un ucigaş. Mi-am omorât floarea…

***

Vai vouă, cărturarilor şi fariseilor făţarnici! Că închideţi împărăţia cerurilor înaintea oamenilor; că voi nu intraţi şi nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsaţi. (...) Vai vouă, cărturarilor şi fariseilor făţarnici! Că înconjuraţi marea şi uscatul ca să faceţi un ucenic, şi dacă l-aţi făcut, îl faceţi fiu al gheenei şi îndoit decât voi. (...) Călăuze oarbe care strecuraţi ţânţarul şi înghiţiţi cămila! Vai vouă, cărturarilor şi fariseilor făţarnici! Că voi curăţiţi partea din afară a paharului şi a blidului, iar înăuntru sunt pline de răpire şi de lăcomie. Fariseule orb! Curăţă întâi partea dinăuntru a paharului şi a blidului, ca să fie curată şi cea din afară. Vai vouă, cărturarilor şi fariseilor făţarnici! Că semănaţi cu mormintele cele văruite, care pe din afară se arată frumoase, înăuntru însă sunt pline de oase de morţi şi de toată necurăţia. Aşa şi voi, pe din afară vă arătaţi drepţi oamenilor, înăuntru însă sunteţi plini de făţărnicie şi de fărădelege (Matei 23, 13-28).

Cine sunt cărturarii şi fariseii pe care i-a mustrat Hristos, Fiul lui Dumnezeu? Să fie oare numai învăţătorii Legii celei Vechi, învăţătorii care L-au prigonit pe Însuşi Mântuitorul profeţit de proorocii Vechiului Testament? Ar fi bine să fie aşa… Numai că prin cuvintele acestea dure, parcă prea dure pentru Cel care a venit să ne înveţe Legea iubirii, sunt mustraţi şi creştinii care nici nu intră în Împărăţie, nici pe alţii nu îi lasă să intre… Nu sunt preoţi, nu sunt învăţători, dar se pun stavile între Hristos şi cei care au nevoie să se apropie de Biserica Sa…

Nu vreau să îi arăt cu degetul numai pe alţii, mă arăt – şi fără falsă smerenie – şi pe mine. Nu numai o dată, ci de mai multe ori în viaţa mea m-am purtat ca un fariseu şi poate că, dacă L-aş fi văzut lângă mine pe Hristos, m-ar fi mustrat la fel de aspru… Mi s-a întâmplat să stau de vorbă cu oameni care nu cunosc credinţa creştină aproape deloc; în loc să îi ajut să înţeleagă că Hristos a venit şi pentru mântuirea lor, să înţeleagă cât de mult i-ar putea împlini viaţa creştină, am reuşit să îi sperii, vorbindu-le doar despre posturi, despre nevoinţă, despre marii pustnici din Sinaxare, despre nebunii pentru Hristos, despre osânda ereticilor şi păcătoşilor care mor nepocăiţi. Numai că, prin cuvintele mele, în loc să îi mişc, i-am convins că Ortodoxia nu e pentru ei… Şi, pe cât eram de plin de argumente „nimicitoare” în timpul discuţiilor, pe atât de gol mă

simțeam după aceea.[14] Poate nu imediat, poate primul gând era să îi judec pentru cerbicia lor, dar măcar seara, la rugăciune, conștiința tot mă arăta cu degetul. Da, îmi spusesem poezia ca un papagal, dar ce folos? Nu era poezia de care aveau nevoie ceilalți…

***

Iar mulțimile, ascultându-L, erau uimite de învățătura Lui. Şi auzind fariseii că a închis gura saducheilor, s-au adunat laolaltă. Unul dintre ei, învățător de Lege, ispitindu-L pe Iisus, L-a întrebat: Învățătorule, care poruncă este mai mare în Lege? El i-a răspuns: Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu tot cugetul tău. Aceasta este marea şi întâia poruncă. Iar a doua, la fel ca aceasta: Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuți. În aceste două porunci se cuprind toată Legea şi proorocii (Matei 22, 33-40). Noi strecurăm țânțarul și înghițim cămila… Vorbim cu aproapele despre orice, numai despre iubirea cea adevărată nu îi vorbim, sau dacă îi vorbim, nu i-o arătăm. Este ușor să postim miercuri şi vineri, dar este greu să iubim… Este ușor să vorbim despre marii pustnici, dar este greu să îi iubim pe cei cu care vorbim… Ba chiar avem îndrăzneala de a vorbi despre iubirea lui Dumnezeu, ținându-ne nasul pe sus, subliniindu-i aproapelui nostru că îl considerăm inferior nouă… Reuşim să fabricăm o credință creştină uscată, în care bărbații își idolatrizează bărbile, iar femeile baticul sau fusta, idolatrizăm canonul primit de la duhovnic şi reuşim să ucidem iubirea față de aproapele. De vină nu sunt nici canonul, nici barba, nici fusta şi nici baticul (care îşi au fiecare rolul lor), de vină suntem noi că am lăsat iubirea pe ultimul plan. Ne-am blazat tot repetând refrene contra iubirii pătimaşe a acestui veac şi am uitat de iubirea cea curată, de iubirea pe care ne-o cere Evanghelia: *Cel care iubeşte pe aproapele a împlinit legea. Pentru că (poruncile): Să nu săvârşeşti adulter; să nu ucizi; să nu furi; să nu mărturiseşti strâmb; să nu pofteşti... şi orice altă poruncă ar mai fi se cuprind în acest cuvânt: Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuți. Iubirea nu face rău aproapelui; iubirea este deci împlinirea legii* (Rom. 13, 8-10).

Unde este oare această iubire? Ne mirăm că tinerii stau departe de Biserică… Dar cine i-a iubit cu adevărat? Cine şi-a pus sufletul pe tavă înaintea tinerilor?... Ne place chiar să vorbim despre iubirea adevărată, dar nu ştim să iubim… *Voi sunteți sarea pământului; dacă sarea se va strica, cu ce se va săra? De nimic nu mai e bună decât să fie aruncată afară şi călcată în picioare de oameni. Voi sunteți lumina lumii; nu poate o cetate aflată pe vârf*

[14] Un elev scrie: *Să ştii că ai foarte mare dreptate. Eu de exemplu încerc să-i conving pe colegii mei de clasă cât de frumoasă este credința ortodoxă, dar, cu cât mă străduiesc mai mult, cu atât ei nu înțeleg. Cred că nu ajung cuvintele mele, trebuie fapte pline de smerenie, şi poate atunci Domnul, văzând smerenia noastră, va pune în aproapele nostru înțelegere.*

de munte să se ascundă. Nici nu aprind făclie şi o pun sub obroc, ci în sfeşnic, şi luminează tuturor celor din casă. Aşa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, aşa încât să vadă faptele voastre cele bune şi să slăvească pe Tatăl vostru Cel din ceruri (Matei 5, 13-16).

Dar, în loc să lumineze faptele noastre, noi vrem să lumineze cuvintele noastre cât mai iscusite, dar lipsite de dragoste… Dar dacă sarea s-a stricat, *cu ce se va săra?*…

***

Am scris povestea „Floarea Prinţului *Nu pe aici*" ca să îi ajut pe tineri să depăşească frica de a se apropia de Hristos, frică pricinuită de mulţimea de Nu-uri pe care le-au întâlnit, presărate ca nişte mine pe drumul către Biserică… Mai exact, ca să înţeleagă că unele din aceste mine nu sunt puse de Dumnezeu[15], ci de oameni care nu L-au cunoscut cum trebuie… Unii creştini (şi chiar unii slujitori ai altarului) se poartă ca şi cum ar avea dorinţa egoistă de a ţine „florile" Împărăţiei Cerurilor numai pentru ei… Ca şi cum ar fi fost florile lor, sau ca şi cum ar fi fost îndreptăţiţi să le împartă cui vor ei… De fapt, dorinţa lor nu era de a-i împiedica pe alţii să vină la Hristos, ci de a se înălţa pe ei în ochii celorlalţi, ca şi cum ei ar fi singurii creştini de nota 10, iubitori de rugăciune şi de nevoinţe. Ca şi cum într-un labirint de „Nu-uri" doar ei s-ar pricepe să găsească ieşirea… Numai că, prin lauda lor şi prin „religia lui NU!" pe care o propovăduiesc fără să îşi dea seama, se pun stavilă între ceilalţi şi Hristos. Şi rămân cu inimile pustii, asemănându-se prinţului care şi-a protejat floarea de privirile altora şi în cele din urmă a rămas fără ea…[16]

Tradus literal, cuvântul *Evanghelie* înseamnă tocmai *Vestea cea bună*. Da, Hristos, Sfânta Scriptură, Biserica le aduc păcătoşilor vestea cea bună că sunt chemaţi la mântuire… Nu le trâmbiţează că trebuie să se întristeze că drumul mântuirii este atât de îngust încât ei nu mai au loc pe el…

Ar trebui să ne dăm seama de faptul că cei care stau departe de Biserică au nevoie să audă mai întâi cuvântul „DA". Să audă că „Da", Dumnezeu îi iubeşte, „Da", Dumnezeu îi aşteaptă şi pe ei, oricât de tare ar fi mânjiţi de

---

[15] Cât priveşte celelalte „NU-uri", celelalte „mine", ele nu sunt de fapt „mine", ci jaloane lăsate de Dumnezeu pentru a-l ajuta pe om să meargă pe calea mântuirii. Chiar dacă celor obişnuiţi să trăiască în păcat multe jaloane li se par inutile şi de neînţeles, pe măsură ce înţeleg mai bine viaţa creştină îşi dau seama cât de înţelept a rânduit Dumnezeu fiecare pas al mântuirii omului. Că nici un pas nu este absurd, ci este folositor, necesar, mântuitor…

[16] Chiar dacă „florile" Împărăţiei Cerului nu se ofilesc dacă oamenii nu ajung la ele, e greşit să ne gândim că Hristos Se bucură în rai cu sfinţii Săi şi nu Îl interesează dacă noi alegem calea vieţii sau calea morţii. Pentru Hristos, fiecare suflet este important… El vrea mântuirea fiecăruia dintre noi, vrea ca noi să alegem binele; prin păcatele noastre, Îl răstignim încă şi încă o dată…

noroiul păcatului. Să audă că Dumnezeu vrea să le tămăduiască rănile sufletului…

Răspunzând chemării Evangheliei şi ţinând porunca iubirii de Dumnezeu şi de aproapele, aceste suflete vor cunoaşte cu adevărat împlinirea, iar pe lumea cealaltă se vor bucura veşnic… Şi, cu gândul la Împărăţia Cerurilor, vor avea puterea să ţină nu numai porunca iubirii, ci şi toate celelalte porunci pe care, fără puterea pe care o dă iubirea, nu ar fi putut să le ţină. Toate celelalte porunci care, fără iubire, îl transformă pe om într-un soldat, într-un robot, ba chiar într-un fel de zombbie. Pentru că, fără iubire, sufletul moare…

Sâni mari pentru creiere mici

Daniela: „Mie îmi place să am sânii foarte mari sau foarte dezvoltați. Prietenii mei m-au părăsit şi nu mai vorbesc cu mine fiindcă eu nu am sânii dezvoltați ca celelalte prietene ale mele”[17].

Nicoleta: „Nu mă dezvolt deloc, toți mă resping, chiar şi băieții. Încă la vârsta mea nu am avut un prieten, îmi vine să mă omor. Vă rog frumos să-mi spuneți ce să fac ca să îmi crească şi mie sânii şi să fiu şi eu mai grasă…”[18]

Diana: „Am un mare complex: nu am sânii mari. Îmi este ruşine să mă îmbrac cu bluze mulate, toți băieții îşi bat joc de mine, toți strigă după mine, aceste *faze* mă duc la exasperare. Din punct de vedere fizic mi se fac multe complimente: că am un corp frumos cu o excepție, că arăt *cool*. Am vorbit cu puțini băieți, ultimul meu prieten mi-a spus în față că nu mai putem fi prieteni pentru că nu am sâni şi m-a părăsit. Sunt disperată! Țin foarte mult la el, m-a părăsit pentru o vagaboandă. Mă gândesc la o posibilă sinucidere, nu mai suport acest chin…”[19]

Către toate Danielele, Nicoletele şi Dianele care împărtăşesc aceeaşi perspectivă tristă asupra prezentului: „Fetelor, băgați-vă mințile în cap! Nu are rost să vă dați cu capul de pereți numai pentru faptul că sânii voştri nu sunt mai darnici cu privirile tinerilor ai căror hormoni tropăie precum un detaşament militar”.

Există o psihoză a sânilor mari, o psihoză din ce în ce mai accentuată. Eu nu sunt de părere că trebuie să se lupte împotriva discriminării fetelor nedotate, dar nici ca acestea să fie consolate cu poveşti de adormit copiii. Cred că pur şi simplu ar trebui ca fetele cu sâni mici să capete o altă perspectivă asupra „handicapului” lor.

Îmi este greu să mă adresez mai multor fete deodată, aşa că mă voi adresa unei singure „victime a sorții”.

Ar trebui să fii fericită că din cauza sânilor tăi mulți băieți stau departe de tine. E o şansă de care nu au parte fetele bine dotate. De ce? Pentru că băieții se vor apropia de ele în primul rând pentru sânii lor şi nu pentru sufletul lor. Un băiat rosteşte foarte uşor o declarație de dragoste numai pentru a avea ocazia să pună mâna pe un trup care îl înnebuneşte. Foarte greu îi va fi unei fete cu sânii

---

[17] Andrei Popescu şi cititorii revistei Bravo, *Şi cu noi cum rămâne?*, Editura Trei, 1998, p. 14.
[18] Ibidem.
[19] Ibidem, p. 13.

mari să îşi dea seama dacă prietenul ei o iubeşte cu adevărat sau pur şi simplu a fost hipnotizat de nişte *balcoane spaţioase*.

„Nu pot să mă amăgesc cu un astfel de refren…", mi-ai putea spune. Nu vreau să te amăgeşti, pur şi simplu aşa stau lucrurile: de multe ori fetele cu sâni mari sunt curtate de băieţi nu pentru că ar avea cine ştie ce calităţi ieşite din comun, ci doar pentru că sânii lor sunt *generoşi*.

„Şi nu este asta o mare calitate?"

Nu pot să fiu atât de orb ca să nu constat şi eu că printre tineri această însuşire capătă încetul cu încetul rangul de virtute de căpătâi. Dar ce vorbesc de tineri? Femeia cu sânii mari face parte din setul de vise erotice al bărbaţilor care nu sunt împliniţi de relaţia cu soţiile sau amantele lor. Un prieten îmi spunea că cea mai mare ispită a lui este să facă sex cu o femeie cu sânii XXL, cum au cele din revistele porno.

Să ne întrebăm de ce au atâta trecere fetele cu sânii mari. Există vreo legătură între aceste organe şi mintea unei fete? Sunt sânii mari semnul unei minţi mai strălucite sau al unui coeficient de inteligenţă redus?

Nici una, nici alta. O femeie poate avea sâni revărsabili şi poate fi genială sau proastă de-a binelea. O femeie poate avea sâni milimetrici şi asta nu o face nici deşteaptă, nici proastă.

Dar femeia cu sâni mari este o femeie care îi înnebuneşte pe bărbaţi. De ce? Din mai multe motive, toate centrate în jurul actului sexual. O fată cu sâni mari este mai uşor de stârnit. (Se ştie că sânii reprezintă una dintre zonele cele mai sensibile ale trupului femeii.) Şi masculul se excită foarte tare atingând acei sâni mari. Ce s-ar fi făcut oare dacă fata pe care o agăţa avea sâni mici? I-ar fi fost mai greu să o stârnească şi, mai apoi, nu ar fi avut aceeaşi stare de *extaz* în faţa trupului ei.

Regula că o fată cu sânii mici este aproape frigidă nu stă în picioare: în literatura de specialitate se menţionează faptul că sunt fete cu pieptul *neted* care abia dacă sunt atinse reacţionează ca nişte experte în sex. Poate că tocmai complexul de care suferă le dă astfel de senzaţii extreme la cel mai mic impuls. Dar faptul că un mascul se simte mai bine lângă o fată cu sâni mari e valabil. Poate chiar şi numai pentru faptul că presiunea cu care prietenii sau filmele i-au băgat această idee în cap lasă urme care nu pot fi şterse decât foarte greu.

Nu vreau să spun că dacă unui tânăr îi plac formele mai bogate ale sânilor asta înseamnă neapărat că e un tip lipsit de valoare, dar sunt convins că dacă un tânăr renunţă la o fată sau nu vrea să fie prieten cu o fată numai pentru că ea are sâni mici, înseamnă că handicapul de care suferă el e mai serios decât „problema" fetei.

„Sunt mulţi tineri care pun problema aşa…"

Şi ce dacă? Afirmaţia mea privitoare la valoarea lor nu se modifică. Faptul că mai au şi spirit de turmă nu îi dezvinovăţeşte. Dimpotrivă. Repet faptul că o fată cu sâni mici ar trebui să îşi fructifice la maxim avantajul pe care

îl are. În jurul ei vor roi mai greu tipii obsedați de sex şi îi va fi mai uşor să îşi găsească un prieten de valoare. Evident, vânătorii de sex nu vor evita cu totul nici prăzile mai modeste, ai căror sâni sau fese nu intră în standard. Ba chiar le vor considera nişte prăzi uşoare: „Dacă nu are cine ştie ce sâni, e complexată, e mai uşor de băgat în pat". Perspectiva lor nu e chiar utopică: unele fete se culcă cu prietenii lor tocmai pentru a-i recompensa pentru faptul că le-au trecut cu vederea *puținătatea* sânilor.

E trist nu numai faptul că alții îşi dau seama că cineva are motive să fie complexat, este trist când persoana respectivă se lasă doborâtă de complexele ei. „Mă gândesc la o posibilă sinucidere, nu mai suport acest chin…", spunea Diana. E oare acesta un motiv întemeiat pentru o sinucidere? Sinuciderea nu e justificată niciodată, nici măcar atunci când cineva se află într-o situație de zece ori mai grea. Pe fetele aflate în situația Dianei le atenționez că, deşi îşi imaginează că prin sinucidere stresul lor va lua sfârşit, nu va fi deloc aşa. Să îşi imagineze că dacă se vor sinucide vor ajunge pe o insulă pe care tipi bine, ținând în brațe fete cu sâni mari, vor arăta cu degetul spre ele strigând disprețuitor: „schiloadele…" şi le vor scuipa cu scârbă.

„Dar nu va fi aşa pe lumea cealaltă…", mi-ai putea spune. Da, nu va fi aşa, pentru fetele care se sinucid acolo va fi de o mie de ori mai rău.

Să analizăm puțin ce se poate face cu sânii tăi. Ca să îi măreşti, metoda „clasică" e cu ajutorul silicoanelor.[20] Presupunând că silicoanele nu ar avea efecte secundare nocive pentru organism, să vedem ce ai rezolva dacă sânii ar fi mai apetisanți. În primul rând ai scăpa de apăsarea că eşti altfel… O apăsare serioasă. (Ciudat, pe cât de serioasă este campania dusă de cei graşi pentru ca moda XXL să nu mai fie considerată ridicolă, pe atât de penibil pare efortul de a-i convinge pe băieți că o fată cu sânii mici nu e handicapată.)

Numai că problemele nu s-ar împuțina, ci doar s-ar schimba. Cine e de vină că sânii tăi nu au fost mai dotați? Oare de ce Dumnezeu nu te-a făcut mai arătoasă? Poate pentru simplul fapt că nu aveai nevoie de aşa ceva. Dumnezeu te-a făcut trup şi suflet. Trupul şi sufletul tău se află în armonia ideală pentru ca, la sfârşitul vieții tale, să ajungi la bucuria veşnică. Ai venit pe lume pentru a străbate un drum sinuos, la capătul căruia se află împlinirea, dragostea adevărată, frumusețea netrecătoare. Rostul tău, fie că eşti conştientă sau nu, este acelaşi cu rostul fiecărui om: acela de a-L cunoaşte pe Dumnezeu şi de a te desfăta de frumusețile veşnice. Orice handicap fizic ar avea un om, acesta nu îl

[20] O cititoare: *La capitolul silicoane aş putea adăuga multe. Poate că, dacă se aduce în discuție din ce în ce mai mult subiectul, se poate evita degradarea care e acum în Germania, unde locuiesc. Imaginați-vă că aici e foarte normal sau cel puțin la modă ca părinții să facă fetelor cadou operații de implant de silicoane cu ocazia zilelor de naştere! Şi asta până la vârsta de 18 ani, căci după, obişnuiesc să şi le finanțeze singure*.

poate împiedica să dobândească raiul. Oare să fie „handicapul" de care suferi tu un asemenea impediment? Nu, evident că nu.

„Dar pe mine nu mă interesează ce va fi atunci, mă apasă faptul că acum nu îmi e bine. Vreau să schimb lucrurile."

Dacă ți-ar fi fost mai de folos să ai sâni mari, atunci Dumnezeu ți i-ar fi dat. Tu arăți exact cum trebuie pentru a ajunge la mântuire. Dacă modifici în mod artificial trupul tău, întreaga ta viață va fi schimbată într-un mod pe care tu nu ai cum să îl prevezi. Nu îți va fi de folos.

„Crezi că vei reuși să mă convingi să renunț să îmi măresc sânii cu silicoane, vorbindu-mi despre ce mă aşteaptă pe lumea cealaltă? Eu vreau să mă bucur pe lumea asta."

Depinde şi în ce mod vrei să te bucuri pe lumea asta. Dacă îți vei mări sânii cu silicoane, vei avea parte într-o anumită măsură de desfătările erotice de care acum consideri că eşti lipsită. Dar vei merge pe un drum al eşecului, pe un drum al neîmplinirii.

În ecuația în care îți încadrezi viața, sânii mari sunt prilej de sminteală pentru alții, iar pentru tine sursă de plăceri trupești. Pe o fată care se naşte cu sâni *ideali* din punctul de vedere al standardului, Dumnezeu o poate ajuta să îşi păzească atât fecioria trupului, cât şi pe cea a sufletului. Faptul că tu râvneşti să porți sutienele ei nu îți poate fi de folos - pentru că structura ta sufletească rămâne tot pe vechiul calapod. Înțelegi ce vreau să spun? Trupul şi sufletul, fiind interdependente, ajung să se certe atunci când unul din ele suferă o intervenție exterioară bruscă ce le modifică armonia. (E ca în cazul schimbării de sex, un bărbat îşi poate tăia penisul, dar tot bărbat rămâne, orice ar avea în slip. ADN-ul rămâne de bărbat, orice ar face.) Nu acelaşi lucru se întâmplă cu fetele ai căror sâni au rămas mici în urma unui accident suferit în copilărie sau din alte motive; în unele situații medicii pot da un ajutor real, fără să fie nevoie să se apeleze la silicoane sau la alte metode artificiale.

Ştiu că în acest punct al discuției fetele care şi-au băgat silicoane pot să aducă argumente artificiale prin care să te convingă ce avantaje îți oferă un piept mai generos. Privind însă din perspectivă creştină, mărirea sânilor e un eşec. Chiar dacă poate aduce avantajele erotice mult-aşteptate[21], e clar că aceste avantaje sunt lemne aruncate pe jarul care îi aşteaptă pe desfrânați în iad.

„Dar atâția prieteni m-au părăsit din cauza sânilor…", ar putea să îmi spună Daniela. Nu, nu din cauza sânilor tăi mici te-au părăsit, ci din cauză că

[21] Mărirea sânilor nu este un mijloc de îmbunătățire a unei relații. După ce îşi bagă silicoane, o femeie va fi la început o jucărie mai interesantă pentru masculul ei. Dar acesta se va sătura repede de noile accesorii. Şi femeia poate să îşi mai facă o operație, dar nici aceasta nu va avea un efect magic. Masculul se va plictisi şi de noua ipostază. Dacă nu cumva, prins de melancolie, nu va suspina după formele inițiale, pe care nu a ştiut să le aprecieze cum trebuie. Forme pe care le va căuta la alte şi alte „victime"…

nu au vrut sa vadă şi altceva, de asta te-au părăsit. Numai un tip obtuz renunță la o fată din cauză că nu îi plac sânii ei. Sau un taur comunal, un tip obsedat de sex. Deci nu este o pierdere când te părăseşte un asemenea tip. Un tânăr care merită să îți fie prieten ar trebui să nu se uite doar la trupul tău[22]. Eu nu spun că frumusețea trupului nu îşi are valoarea ei într-o poveste de iubire, ci spun că sunt fete deosebite pe care băieții le părăsesc numai pentru că nu au fost în stare să le aprecieze cum trebuie.

Ar trebui să îți fie clar că dacă sânii mici sunt un motiv pentru ca prietenul să te părăsească, nu pierzi nimic rămânând fără un astfel de prieten. Dar trebuie să ții seama şi de faptul că în orice despărțire, cel care pleacă recunoaşte greu care a fost motivul real al plecării sale. De multe ori, sub masca unei sincerități depline, sunt invocate motive false. Şi oare, dacă cel care te părăseşte vrea să te rănească, nu o face cel mai eficace motivând că a plecat din cauză că sânii tăi sunt prea mici? Gândeşte-te la asta. Chiar dacă mai mulți băieți invocă acest motiv, s-ar putea ca fiecare să mintă cu acelaşi sânge rece. De altfel, sunt destule fete cu pieptul generos pe care iubiții le părăsesc în acelaşi ritm în care te părăsesc pe tine.

Dacă prietenii pot invoca acest motiv pentru a evita să recunoască motivul real al plecării lor (întoarcerea primei iubite, o poveste de dragoste la prima vedere, plictiseala, …), atunci când se va pune problema angajării tale, lucrurile pot sta invers: potențialul şi *potentul* şef va invoca alte motive pentru a nu fi nevoit să recunoască faptul că nu este mulțumit de decorul pe care îl oferă sânii tăi. Aici nu am ce să spun decât că, dacă sânii sunt un criteriu de angajare, mai târziu un criteriu de menținere a postului va fi *gimnastica erotică*: dacă nu vrei să îi faci poftele şefului, el nu se va sfii să angajeze o fată care din punct de vedere intelectual nu se ridică la măsura ta, dar care se pricepe la ridicatul poalelor în cap. Iată că nici aici pierderea ta nu e reală.

Putem vorbi despre un singur domeniu în care ai simți cu adevărat lipsa unor sâni mai voluminoşi: în cazul în care ai vrea să devii cântăreață sau actriță. Cum ar fi Pamela Anderson dacă i-ar lipsi pieptul acela care îi desfată pe fani? Să fim realişti: o actriță *nedotată* poate face să scadă încasările unui film. Vrei să devii actriță sau cântăreață? Puțin probabil. Aşa că nu are rost să insistăm asupra acestui subiect. (Iar dacă totuşi vrei să fii actriță, nici atunci duhovnicul nu îți dă *dezlegare la silicoane*.)

Oricum, ar trebui să îți dai seama că nici dorința unor fete care se află în situația ta şi care spun: „Vreau să am sânii cât mai mari, oricât de mari ar fi…”

---

[22] O cititoare îmi scrie: *Şi poate că trebuie insistat pe faptul că în momentul în care sânii sunt mai mari apare din ce în ce mai mult acest risc: că cel din fața ta vede doar un trup. Foarte des stau în față cu bărbați care nu se uită în ochii mei când vorbesc cu mine (dacă înțelegi ce vreau să spun) şi este o senzație extrem de neplăcută şi uneori smintitoare față de omul din fața mea.*

nu are acoperire. Iată ce scrie cu tristețe o fată aflată în extrema cealaltă: „Am un prieten, de nouă luni, şi am fost de acord să facem dragoste când relația noastră va împlini un an, dar simt că nu o voi putea face pentru că îmi este ruşine de sânii mei. Astfel, am hotărât să nu fac dragoste cu nimeni până când sânii mei nu vor fi mai mici. Sunt foarte disperată, pentru că el mă iubeşte, dar nu ştiu cum va reacționa când îi voi spune că nu pot face dragoste cu el, pentru că motivul nu-l va afla niciodată”[23].

Ciudat, unele fete se declară rebele atunci când este vorba să asculte glasul Bisericii care le cheamă la o viață curată, dar când e vorba de anumite idei fixe sau de satisfacerea unor capricii, iubirea de sine le dă puterea de a birui chiar şi atracția sexuală. Poate că fata care a scris rândurile de mai sus a început până acum viața sexuală cu prietenul ei; deşi cu asta nu a rezolvat nimic – a căzut din lac în puț.

Închei răvaşul de față adresându-mă tuturor fetelor care sunt nemulțumite de *puținătatea* sau de volumul exagerat al sânilor lor: căutați adevărata dragoste, căutați un tânăr care să vă iubească cu adevărat. Veți vedea că dacă dragostea voastră va primi binecuvântarea nunții, atunci soțul vostru vă va iubi ca şi cum ați avea cei mai *super* sâni din lume. Unui soț care îşi iubeşte soția îi e drag fiecare centimetru din trupul ei. Dacă dragostea porneşte din trup nu poate să ajungă până la suflet şi să-i acopere defectele, dar dacă porneşte din suflet, atunci trece cu vederea micile „imperfecțiuni” ale trupului.

Atunci când doi oameni care se iubesc primesc binecuvântarea căsătoriei, Dumnezeu le curățeşte mințile şi trupurile prin harul Său. Cei care vă vor lua de soții nu vor regreta că nu aveți bustul mai bogat, picioarele mai drepte sau dinții mai strălucitori. Vă vor iubi aşa cum sunteți. Şi nu va fi nevoie să îi trageți de mânecă fiindcă *îşi uită* privirile pe sânii *capabili* ai femeilor care trec pe lângă ei…

[23] Ibidem, p. 15.

„Fă-o cu cine vrei, numai cu mine nu…”

Cum adică să te iert, Ierusalime, pentru aceasta?Fiii tăi M-au părăsit şi se jură pe dumnezei care n-au fiinţă. Eu i-am săturat, iar ei au făcut desfrânare, umblând în grup prin casele desfrânatelor (Ier. 5, 7).

Cele mai cunoscute fraze pe care le aud prietenii fetelor care vor să îşi păstreze fecioria sunt: „Fă-o cu cine vrei, nu mă interesează. Dar nu îmi cere să fac dragoste cu tine”. E bună sau nu această soluție de păstrare a virginității? Poate fi folosită această soluție de către fetele care vor să rămână fecioare pentru a ajunge la un compromis acceptabil cu tinerii care le iubesc?

Când unele mame îşi *prelucrează* fetele în privința păstrării feciorei, nu ezită să le explice cât de convenabilă este această soluție şi pentru ele şi pentru iubiții lor: „Tu rămâi fecioară şi el scapă de hormoni într-un mod care nu te afectează cu nimic”.

Această metodă de rezolvare a problemei nu îşi pierde *discipolii* pe măsura trecerii timpului. Chiar dacă din ce în ce mai multe fete sunt dispuse *să se dăruiască* prietenilor lor, totuşi refrenul „du-te la cine vrei” este preluat de surorile sau de verişoarele lor cu câțiva ani mai mici. Nu e un secret faptul că vârsta la care tinerii îşi încep viața sexuală este în descreştere.

De ce acceptă o fată ca iubitul ei să meargă la bordel[24] sau să se culce cu o altă fată - la care nu ține - dar care îi poate satisface poftele trupeşti? Pentru că ea „ştie” că el nu rezistă fără sex. Ideea asta este atât de răspândită, încât, dacă ar contesta-o, fata ar fi ironizată imediat de către prietenul ei.

Să vedem care sunt urmările soluției pe care fata i-o propune prietenului ei: el merge şi se culcă cu o altă fată sau cu alte fete (eventual merge chiar la bordel) şi scapă de hormoni. Prietenia lor continuă o vreme. Dar tânărul se plictiseşte repede de această situație. Consideră că poate găsi o fată cu care să aibă parte nu doar de o platonică poveste de dragoste, ci una cu care poate să aibă o relație „completă”. Adică una cu care să facă dragoste. Şi atunci renunță

---

[24] O cititoare (din Germania): *Odată am ajuns pe strada unde sunt bordelurile. E baricadată oarecum, în sensul că de la mijlocul străzii banale, de altfel ca orice stradă cu locuințe, e un gard viu. După gardul respectiv sunt bordelurile. Pe o distanță de până la 50 de metri, de o parte şi de alta sunt vitrine enorme unde stau prostituatele. Cred că a fost sub un minut cât am parcurs distanța până să ies de pe stradă, dar am văzut atâta tristețe şi dezolare că mi-a ajuns.* Iar prostituatele transmit această tristețe şi dezolare mai departe clienților care se feresc doar de BTS-uri (de bolile cu transmitere sexuală).

la prietena pe care o are. Asta dacă nu cumva ea acceptă în cele din urmă să facă dragoste cu el.

De obicei fata nu cedează la insistențele primului prieten care, după ce i-a acordat o perioadă „de grație" în care s-a culcat cu alte fete pentru a-i respecta dorința de a rămâne fecioară, în cele din urmă îi cere să se culce cu el. O prietenie se destramă, urmează alta. Deznodământul e acelaşi: după ce o perioadă tânărul acceptă să se culce cu alte fete (asta în situația „fericită" în care nu a părăsit-o imediat ce a aflat că ea - din motive de neînțeles pentru el - se încăpățânează să îşi păstreze fecioria), în cele din urmă se satură de *fițele* ei şi îşi caută o prietenă mai „normală".

Fata înțelege că nu rezolvă nimic trimițându-l pe tânărul pe care îl iubeşte la altele. În cele din urmă acceptă să se culce cu el. Sunt multe situații în care iubitul trimis să se culce cu altele îi vorbeşte cu atâta interes despre experiențele sale amoroase, încât fata nu mai rezistă şi îşi doreşte să fie ea cea care să îi ofere partenerului ei stări atât de plăcute. Nu mai acceptă să îl împartă cu alte femei. Şi singura soluție este să i se dăruiască.

De obicei fetele care acceptă ca iubiții lor să meargă la alte femei, iar cu ele să aibă o relație din care actul sexual să lipsească, sfârşesc prin a regreta că au acceptat compromisul şi, încercând să îşi îndrepte greşeala, în cele din urmă acceptă să îşi piardă fecioria. Deznodământul: deşi ele se oferă, ca o dovadă a dragostei pe care o poartă iubitului lor, relația lor nu va dura foarte mult. De ce?

„Pentru că băieții sunt nişte porci, nu vor decât sex…" – spunea odată o fată. Problema nu trebuie pusă aşa: dacă fata a acceptat ca prietenul ei să se culce cu altele, a acceptat fără să vrea distrugerea prietenului ei. Viața de desfrâu distruge sufletul, încetul cu încetul. Deşi la începutul prieteniei lor prietenul se purta cu ea foarte atent, foarte grijuliu, relația trupească cu alte fete îl schimbă cu siguranță. Atunci când nu stă sub binecuvântarea nunții, dragostea trupească murdăreşte sufletele. Cu atât mai mult murdăreşte sufletul actul sexual care nu are ca motivație decât o descărcare hormonală.

Fata care îşi trimite prietenul la bordel (sau la prostituate) este în mare măsură responsabilă de distrugerea sufletului celui pe care pretinde că îl iubeşte. Da, îl trimite la bordel şi, o dată cu asta, trimite la bordel şi tot ce a fost mai frumos între ei, tot ce a fost mai frumos în sufletul lui[25].

[25] Un cititor: *Nu ştiu cum stau lucrurile în aceste cazuri (poate ai auzit concret despre astfel de întâmplări), dar parcă nu îmi vine să cred că ea ar avea o vină mai mare. E ca şi cum ea ar fi putut, dacă ştia şi voia, să-l convingă să se înfrâneze. Şi porneşti de la premiza greşită că el este curat, naiv şi pe deasupra influențabil.* Observația este interesantă, dar lipsită de obiectivitate. Eu nu am afirmat că vina mai mare e a ei. Ea este de vină nu numai când îi propune tânărului să se culce cu alte fete, ci şi când acceptă şantajul lui: „ori mă culc cu tine, ori cu alta". Dacă fata s-ar ține tare şi i-ar

Rareori se întâmplă ca, după ce vreme de câteva luni de zile tânărul acceptă să meargă la bordel sau la femei, până la urmă să se căsătorească cu fata care până la nuntă „l-a pus la regim". Spre surprinderea ei, tânăra soție va constata că viața de familie e un eșec, o viață plină de compromisuri și tensiuni. Și vina nu e numai a bărbatului care înainte de nuntă a mers la bordel și s-a obișnuit cu o viață sexuală din care lipsește orice urmă de implicare sufletească, femeia fiind pentru el un obiect de procurat plăcere. Vina este și a fetei care nu a știut să își ajute iubitul să renunțe la desfrâu și să se pregătească pentru viața de familie. După ce l-a lăsat să meargă în groapa cu noroi, nu are de ce să se mai mire că el este murdar din cap până în picioare.

„Și atunci nu este mai bine să fac dragoste cu el? - m-ai putea întreba. Oare nu este mai mic păcatul lui dacă o face cu mine, care îi sunt iubită, decât dacă o face cu cine știe cine? Iubitul meu nu are ce căuta în bordel. Asta l-ar distruge…" (Sunt situații în care fetele acceptă să își piardă fecioria numai ca nu cumva prietenii lor să intre în bordel.)

Desfrâul e desfrâu. Pe tânăr îl vatămă atât experiența din bordel, cât și unirea trupească cu iubita sa. Nu se poate spune că pe tânăr l-ar vătăma la fel de mult să meargă nopțile la bordel sau să facă dragoste cu iubita lui. Dar amândouă opțiunile surpă prietenia dintre cei doi. Pentru sufletul tânărului, cele două moduri de a păcătui se aseamănă cu doi șerpi veninoși a căror mușcătură este mortală. Contează oare că mușcătura unuia omoară cu câteva secunde mai repede decât a celuilalt? Nu, moartea este moarte, indiferent care dintre șerpi te-a mușcat.

Ar fi bine deci ca fetele care țin la fecioria lor să fie mai atente la soluțiile pe care le aleg. Ar trebui să se gândească nu numai la binele lor, ci și la binele celor pe care îi iubesc. Să își dea seama că dragostea curată are o putere foarte mare. Ele îi pot ajuta pe prietenii lor să renunțe la desfrâu. Drumul este de durată, cu multe poticniri. Numai că, în timp ce soluția „fă-o cu cine vrei…" duce automat la sfârșitul unei prietenii, prietenia în care cei doi duc o viață curată se poate împlini prin căsătorie.

P.S. M-ai putea întreba: „Dar oare fetele care s-au spovedit după ce și-au pierdut fecioria nu sunt în egală măsură adeptele soluției *fă-o cu cine vrei, dar pe mine lasă-mă în pace*…?" Nu (chiar dacă există și excepții). Pentru că ele, după ce au cunoscut într-o anumită măsură „dragostea trupească", înțeleg din proprie experiență cât de puternic se implică sufletul în faptele lor. Că este

---

spune că, dacă el nu acceptă să se înfrâneze, relația lor se termină, ar adopta poziția cea mai bună. Dar nu să îl șantajeze cu duritate, ci să îi ofere sprijinul moral pentru un astfel de efort, herculean uneori… („Și dacă el pleacă, iar eu rămân cu buzele umflate?", se întreabă. Tu nu rămâi cu buza umflată, rămâi cu liniștea că nu te-ai făcut părtașă la distrugerea lui…)

imposibil ca cineva să păcătuiască numai cu trupul, iar sufletul să rămână nepătat. Şi atunci au grijă ca prietenii lor să nu cadă în desfrâu…

Topless[26]

Eşti frumoasă. Eşti bine făcută. Ai tot ce îţi trebuie. După îndelungi insistenţe, părinţii te-au lăsat să pleci cu gaşca la mare. Deci visurile tale de săptămâni întregi sau chiar de luni de zile s-au împlinit. Ai avut emoţii până în ultima secundă (cine ştie ce toane de moment i-ar fi putut determina pe ai tăi să se răzgândească; of, ciudaţi mai sunt părinţii…). Dar iată că ai plecat, te-ai suit în tren. În sfârşit, după ani de zile, din nou spre mare. Şi ţi se pare că viaţa o ia de la început. Te uiţi la el. E iubitul tău şi te scalzi în ochii lui…

„Cu tine vreau mereu să fiu,
Să trăiesc aşa cum ştiu,
Fără griji şi fără bani,
Ca la douăzeci de ani…”

Bine zic cei de la *Voltaj*, nu-i aşa? Emoţia e din ce în ce mai mare. Drumul se termină repede. Ecuaţia e simplă: ajungeţi în gară, apoi căutaţi o gazdă – tu vei sta în cameră cu prietena ta, aşa cum aţi stabilit dinainte de plecare –, vă lăsaţi bagajele şi fugiţi pe plajă.

Soarele e fierbinte, nisipul e fierbinte, dragostea ta e fierbinte… Şi, ajunşi pe plajă, vă convingeţi de adevărul melodiei „La mare, la soare, fetiţele sunt goale…”. Ei, fetiţele nu sunt chiar în costumul de botez, au slipi – chiar dacă unii sunt microscopici, dar totuşi sunt. Sutiene însă, din ce în ce mai rar.

Piua! Voi face o paranteză. Marea e o nebunie, ştiu şi eu asta. Cu atât mai mult când iubeşti. Poveştile de dragoste ale tinerilor sunt ţinute în chingi de unii părinţi, mai ales de părinţii fetelor, care se tem pentru ce li se poate întâmpla acestora… Ore la care trebuie să te întorci din parc, ore la care trebuie să mergi la culcare, deşi ai mai sta la telefon, cu toate că firul e roşu… Şi o sumedenie de cursuri, de examene, de chestii pe care trebuie să le faci cu mai mult sau mai puţin chef. Dar acum e vacanţă… În sfârşit. Şi vrei să te bucuri de ea la maxim. Vrei să scapi de stres. Ai o mică strângere de inimă totuşi: îţi e teamă să nu îţi dai în petic… Pentru că îţi e vie în minte decepţia pe care ai suferit-o de la fostul tău prieten. Cu el nu ai ajuns la mare, dar ai ajuns în pat. Şi cât de mult îl iubeai… Erai sigură că nu te va părăsi. Dar te-a părăsit şi ai fost la limita sinuciderii. Dacă nu ai fi ajuns la duhovnicul tău, cine ştie ce ar fi fost cu tine acum.

---

[26] Rândurile de mai jos au fost adresate unei anumite fete, care m-a întrebat dacă e rău să plece la mare cu iubitul ei. Şi dacă e rău să facă topless. Totuşi, te poţi folosi şi de aici, chiar dacă nu eşti destinatara acestor rânduri… Am mai făcut unele modificări, ca textul să nu fie prea personal …

Da, ai început o viață nouă, te-ai hotărât să îți păstrezi până la nuntă curăția redobândită prin spovedanie. Şi prietenul tău ți-a acceptat această ciudățenie, chiar dacă deocamdată nu vă gândiți la nuntă. Au fost câteva situații în care el nu a mai rezistat şi ți-a făcut avansuri. Dar te-ai ținut tare, cu ajutorul lui Dumnezeu. Ai avut şi tu momentul în care te-ai dat la el, după ce ai picat examenul ăla şi îți era teamă că o să ai restanțe în toamnă. Dar el a fost de treabă, şi nu a profitat de tine. Chiar dacă tu ai fost destul de insistentă şi chiar dacă el era un pic amețit…

Deci, ajungeți la mare. Plaja e magnetică... Vei simți nevoia să stai cât mai aproape de prietenul tău.

Tu ce vei face: vei purta sutien sau nu? Constați cu surprindere că prietena ta, care mai e fecioară, şi l-a dat jos cu dezinvoltură de cum a ajuns pe plajă. „Ca să mă bronzez cât mai estetic…", îți spune ea. Şi tu înghiți în sec. Dintre toate fetele din gaşcă numai tu porți sutien. (Deh, trebuia să te gândeşti încă de la început la asta… Acum nu mai ai timp să filosofezi, da, era mai bine să fie mai cuminți prietenele tale, dar comentariile de acest gen sunt prea târzii. „La anul o să am grijă să îmi fac prietene mai aşezate", îți spui, nefiind nici tu prea convinsă de vorbele tale. Dar simți nevoia să îți cauți un refugiu, să te autosugestionezi că „la anul" va fi altfel.)

Ele se joacă în mare cu prietenii lor şi tu încă şovăi.

„Ce e cu tine?", te întreabă prietenul tău, simțindu-te încordată.

„Nu ştiu ce să fac cu sutienul…"

„S-a ofilit?"

„Nu ştiu, nu îmi dau seama, cum e mai bine?"

„Ți-e ruşine de mine?"

De el îți e cel mai puțin ruşine, îți e ruşine însă de ceilalți, îți e teamă să nu greşeşti în fața lui Dumnezeu.

„Şi de tine, dar mai ales de ceilalți."

„Atunci, lasă-l pe tine şi vino în apă…"

Tu îl asculți, te bucuri că el te înțelege.

Numai că vezi că în apă lui îi mai zboară ochii pe alte piepturi. Simți bărbatul din el cum îşi cere drepturile…

Acum, să fim sinceri. Te simți oricum complexată că el ştie că nu mai eşti virgină, că fostul tău prieten a avut parte de tine şi actualul nu, aşa că eşti dispusă să faci acest mic compromis. Să schimbi semaforul dinspre piept de pe culoarea roşu pe verde… Să ajungă măcar privirile lui acolo unde nu îl laşi să pună mâinile.

„Alaaarmăăă!" Dacă ai ajuns aici, se poate alege praful de curăția ta. După ce te-ai lăsat mângâiată de privirile lui şi nu ai simțit nimic murdar, oare când va încerca să te mângâie cu palmele, îl vei refuza? Poți să faci în fiecare zi zeci de mătănii, poți să citeşti ce acatist vrei, dacă i-ai dat voie să-ți mângâie pieptul, te-ai ars. Oricât de timide ar fi primele mângâieri, ele vor deveni

repede pasionale. Deci, încearcă să te gândeşti dinainte ce vrei să fie la mare. Încearcă să îți aşterni cât mai bine, ca să dormi cât mai bine, cum zice proverbul.

Din fericire, trenul spre mare încă nu a plecat. Încă nu ați ajuns pe plajă. Din fericire, încă nici nu ați luat bilete pentru mare. Aşa că ai timp să judeci lucrurile la rece…

Să o luăm pe etape: e bine să te duci cu prietenul tău la mare? Mi-ai spus că te vei duce, indiferent de părerea mea, pe care totuşi mi-ai cerut-o. Eu îți voi spune totuşi cum văd lucrurile. În privința dusului la mare, părerile sunt împărțite, întrucât e o atmosferă foarte erotică, datorată atât fetelor şi femeilor care fac topless – ca să nu mai vorbim de cei care fac chiar nudism – cât şi perechilor de tineri care se tot sărută şi se tot mângâie, încât zici că mai e puțin şi *o fac* pe plajă…

Tinerii creştini trebuie să îşi pună deci foarte serios întrebarea „are sau nu rost să mergem la mare?”… Se poate ca ispitele să fie mult mai mari decât se aşteaptă şi o mică vacanță să distrugă un suflet…

Eu cred că cel mai bine ar fi ca tinerii creştini necăsătoriți[27] să nu meargă la mare – e o *atmosferă* prea fierbinte… Dacă totuşi insistă, să nu meargă decât dacă găsesc plaje decente, decât dacă merg cu familia sau cu o gaşcă pe care o cunosc bine şi din care fac parte tineri al căror comportament nu îi poate influența în rău…

„Dar nu îți dai seama cât de sănătoasă e marea pentru organism? Nu se compară cu nimic… Aer curat, soare, apă…”

Ba da, îmi dau seama. Să ştii că regret sincer că plajele „se poluează” la nivel spiritual din ce în ce mai tare. Mi-aş fi dorit să îi las fără grijă pe copiii mei singuri la mare. Ce va fi până când vor creşte ei, nu ştiu. Poate că peste ani de zile până şi nudismul va expira şi o să fie la modă *acuplarea* pe plaja plină. Că cea pe plaja aproape pustie e aproape demodată.

Deci, dacă totuşi mergi la mare, ai mare grijă cu ce prieteni şi cu ce prietene mergi. Dacă fiecare cuplu va dori să doarmă într-o cameră separată, sau chiar într-un pat, eu îți spun că mai bine stai acasă. Da, e cam ridicol ca toți să doarmă câte doi, numai tu să stai singură. În timp ce prietenul tău se relaxează cu o achiziție locală…

Sunt o mie de chestii de care ar trebui să ții seama. Unele îți scapă, dar la altele, cum e topless-ul, te poți gândi de pe acum.

Nici o fată nu poate să îi pretindă prietenului ei să nu vrea să îi mângâie sânii pe care ea şi-i dezgoleşte cu dezinvoltură. Dacă ea şi-a abandonat sutienul, să ştie că virtutea curăției i-a rămas în el…

---

[27] Nu spun că cei căsătoriți sunt imuni la ispitele pe care le oferă plaja (poate că unele cupluri au ajuns chiar la divorț în urma unor scandaluri izbucnite pe litoral din cauza *priveliştii* ademenitoare), dar, oricum, le este mai uşor să reziste…

Nici o fată nu poate să îi pretindă prietenului căruia îi permite să îi mângâie sânii să nu ceară şi mai mult. Da, poate el va avea răbdare câteva zile. Dar, dacă până la urmă nu va dori mai mult, înseamnă ori că s-a încurcat cu alta, ori că are probleme fiziologice… Nici un tânăr creştin nu va accepta ca prietena lui să facă topless. Sau dacă - prins de val - o va face, îşi va da seama repede că a greşit.

Eu nu spun că e normal ca tânărul creştin să fie de piatră, să nu fie atras de sânii prietenei lui. Ba da, această atracţie e firească. Numai că trebuie înfrânată. Altfel, se ajunge în pat… sau în boscheți…

„Şi ce, vrei să mă bronzez urât?"

Nu mă întrerupe acum. Dar hai să îți răspund: dacă prietenul tău e creştin, faptul că pieptul tău va rămâne alb va fi un motiv de bucurie. Va şti că poate avea încredere în tine, va şti că eşti fata cuminte pe care şi-a dorit-o. Dacă nu e creştin şi ajungi cu el la mare, înseamnă că te joci cu focul.

Dacă totuşi te apasă faptul că fostului prieten i-ai dat mai mult, iar acestuia vrei să îi dai măcar sânii, judeci greşit. Chiar dacă vrei să îi dai doar atât, ține minte că foarte multe fete şi-au pierdut fecioria numai pentru că i-au lăsat pe prietenii lor să le „exploreze" pieptul.

Strângând material pentru un articol, am citit mai multe declarații ale fetelor care au devenit femei. M-a surprins lejeritatea relatărilor în care fata spunea că nu se gândea că îşi va pierde virginitatea, dar că, luată de val, fiind mângâiată pe piept a simțit nevoia de mai mult, s-a lăsat mângâiată şi în alte zone erogene şi până la urmă…

Ține minte: căderea nu vine numai când te aştepți. Bine, tu ar trebui să ştii asta mai bine. Poate că te gândeşti că în perioada în care te-ai apropiat de Biserică sufletul şi trupul ți s-au curățit. Aşa e, numai că foarte repede le poți întina la loc. Oricum, ştii cât de greu ți-a fost să îți schimbi viața. Toată pocăința ta se va pierde dacă îi laşi patimii cea mai mică portiță.

Aşa că încearcă să îți dai seama cât de important este sutienul. Dacă vrei să rămâi a lui Hristos, bucurându-te de o prietenie frumoasă, „coase-ți" deci sutienul de piept când pleci la plajă. Nu cu ac şi ață, bineînțeles. Ci cu puterea pe care o are o hotărâre bună. O hotărâre pe care nu ai cum să o regreți mai târziu.

„Bla, bla, …"

Nici un bla, bla. Chiar aşa e…

O fată mi-a trimis un e-mail legat de subiectul acestui articol:

Şi eu sunt de părere că marea nu prea e pentru tinerii creştini singuri. Am fost şi eu recent şi poate că să fi mers acolo înainte de apropierea de Dumnezeu aş fi considerat că mă aflu într-un loc în care toate dorințele ți se pot împlini, inclusiv „mult-râvnita" dragoste pe malul mării. Dar s-a întâmplat să merg acum şi mare mi-a fost dezamăgirea. Oamenii mi se păreau ostili, nu calzi ca ai noştri, şi farmecul mării era afectat de comercializarea intensivă.

Dacă ar putea, oamenii de acolo ar vinde chiar şi locul unde stai pe plajă, chiar şi momentele pe care le petreci în apă.

La un moment dat, am dat de o tarabă unde se vindeau icoane. Erau foarte frumoase. Uitându-mă la ele, parcă simţeam o linişte ireală pentru locul ăla suprasaturat de muzică de tot felul, de reclame la diferite concerte şi de alte zgomote. În momentele acelea mă gândeam că în perioada de vară acolo e locul perfect de înăbuşire a oricărei reclame de spiritualitate. Numai că Dumnezeu nu intră în vacanţă dacă noi intrăm.

Şi, colac peste pupăză, am primit o ofertă de „iubire" de-o seară din partea unui tip care-mi promitea că-mi satisface toate poftele (mi-a transmis un mesaj cu aceste minunate promisiuni). Acelaşi tip, înainte să aflu ce fel de om e, pentru că aparenţele sunt înşelătoare, îmi povestea cum a avut el o iubită cu câţiva ani mai mare, care i-a deschis mintea; iar eu mă gândeam în sinea mea: „Ba tare mă tem că ţi-a întunecat-o de tot". Citind „minunata" lui propunere, m-am simţit atât de prost şi chiar m-am simţit murdară, deşi nu fusese nimic între noi; dar numai simplul gând că el s-a gândit la aşa ceva m-a murdărit. Mă întrebam dacă pentru el o fată înseamnă doar atât: un obiect al plăcerilor lui. Oricum, să-l ajute Domnul să ajungă la lumină.

O reclamă de avertizare pentru cei care vor să meargă la mare ar suna cam aşa: „Marea – locul unde ai parte din plin de aerul deosebit de nesănătos al păcatului, zgomot cât încape, unde orice pornire sufletească nobilă e uşor de sufocat, unde Îl poţi întrista cu uşurinţă pe Dumnezeu!"[28]

E-mail-ul mi se pare scurt şi la obiect. „No comment…"

[28] Îmi dau seama că unii cititori se vor regăsi în e-mail-ul fetei. Da, să ştiţi că am observat şi eu din scrisorile tinerilor că mai sunt destui care gândesc creştineşte, chiar dacă nu se prea cunosc unii pe alţii. Dar şi în asta se poate vedea harul lui Dumnezeu: deşi vi se pare că sunteţi singuri, în timp ce ceilalţi vă consideră ciudaţi, totuşi există alţii cu care împărtăşiţi aceleaşi gânduri, aceleaşi trăiri, chiar dacă nu vă cunoaşteţi. Şi, chiar dacă voi sunteţi mai legaţi în Hristos – chiar fără să vă cunoaşteţi – decât sunt legaţi ceilalţi în păcat, ar fi foarte bine să vă şi cunoaşteţi faţă către faţă. Prieteniile frumoase pot oferi mult sprijin în lupta pentru mântuire.

Fetelor, să nu cedați în nici o seară…

ÎPS Andrei Andreicuț: „Ai întâlnit o persoană care te fascinează. Vălul ți-a căzut de pe ochi. Până acum te gândeai numai la tine. Acum ai descoperit o altă ființă… Când eşti lângă ea te simți bine, când eşti departe îi simți lipsa. O lume încântătoare ți se deschide în fața ochilor: lumea încântătoare a iubirii. Întrebarea serioasă care se pune este: până unde trebuie să mergi cu partenerul tău? Până la relația sexuală? Filmele erotice, pe care le vezi pe toate canalele, revistele porno, ce stau pe toate tarabele, te vor îndemna să faci acest lucru. Ba, din nefericire, şi o educație sexuală rău înțeleasă tot într-acolo te va îndrepta. Ți se aduc şi argumente «medicale» şi «ştiințifice». Te poate încerca un sentiment de inferioritate. Colegii tăi, prietenii tăi au făcut-o. De ce să n-o faci şi tu? Eu îți spun să n-o faci. Va veni şi vremea sexului…”[29]

*

El: - *Mie-mi place prima seară şi vreau să mă distrez. Plus că nu te pot iubi dacă nu te probez. Hai c-am glumit, crede-mă că te iubesc şi, mai mult decât atât, crede-mă că te doresc.*

Ea: - *Nici nu mă saluți şi deja vrei… să m-arunc în brațele tale. Spui că mă iubeşti, spui că sunt frumoasă, că-i târziu şi eşti singur acasă. Spune-mi cine te-a învățat că iubirea-i uşoară? Văd că vrei să mă ai, dar nu diseară…*

El: - *Ce, vrei să spui că-s golan? Ai grijă, ca s-ajungi la mine acasă ştii că-ți trebuie viză? Dragă… domnişoară… nu te vreau din prima seară. Jur… intențiile mele sunt de-o sinceritate rară. Hmmm, şi nu glumesc, eşti bună. Nu te vreau o seară, te vreau o întreagă-săptămână.* (…)

Ea: - *Lasă vraja pentru altele şi dansează lângă mine. Ştii că, baby, nu-s o femeie uşoară. Am 53 de kilograme calitate superioară. Gustă, şi-ai să vezi, îmbuteliată în ’84.*

El: - *Vrei să spui că dacă te gust mă îmbăt ca dracu’?*

Ea: - *Garantat, fii sigur c-o să cazi pe spate. Îmi doresc să fiu cu tine, însă nu din prima noapte…*

Dialogul acesta stupid nu a avut loc în nici un parc şi în nici o discotecă, în nici un boschet. E un fragment dintr-un dialog imaginar preluat din melodia *Nu din prima seară* - cântată de Cream & C.R.B.L. Şlagărul acesta s-a auzit de nenumărate ori în marea majoritate a teraselor, la mai toate posturile de radio şi în toate discotecile. S-a auzit de atâtea ori, încât a ajuns să fie fredonat până şi

---

[29] PS Andrei Andreicuț, *Dragoste, libertate şi sex responsabil*, Editura Reîntregirea, Alba Iulia, 2001, pp. 7-8.

de cei care de obicei nu gustă o astfel de muzică. Dar, după ce au auzit-o în repetate rânduri fără să vrea, în cele din urmă s-au obişnuit cu ea şi au ajuns chiar să le placă…[30]

Cineva spunea că această melodie este un îndemn la morală, aducând ca argument refrenul melodiei:

Oh, oh, oh… deja iubirea-i demodată,
Vor, vor, vor… băieţii vor aşa, deodată.
Oh, oh, oh… părem o pradă prea uşoară...
Fetelor, să nu cedaţi din prima seară.

Eu îmi permit să văd lucrurile dintr-o altă perspectivă. Mie melodia mi se pare un îndemn la desfrâu, chiar dacă la o formă mai *nobilă* decât a celei pe care o contestă[31].

Fata care cântă îi spune acestui *Don Juan* – pe care de-abia l-a cunoscut – şi care, de stilat ce e, nici nu o salută, dar deja vrea… multe:

Ea: *Baby, nu-s o femeie uşoară. Am 53 de kilograme calitate superioară*[32]*. Gustă, şi-ai să vezi, îmbuteliată în '84…* (Cartea ei de vizită pare tare stilată…)

El: *Vrei să spui că dacă te gust mă îmbăt ca dracu'?*

Ea: *Garantat, fii sigur c-o să cazi pe spate. Îmi doresc să fiu cu tine, însă nu din prima noapte…*

Eram şi eu tentat să cred că fata cu pricina era dornică să îl cunoască mai bine, să fie sigură de sentimentele lui, să fie mai sigură pe sentimentele ei. Când colo, cuvintele ei ne lămuresc că avem de-a face doar cu genul de tipă căreia îi place să îşi scoată din minţi admiratorii, înainte de a le ceda. Îi place să joace o leapşa care de fapt este un mod de selecţie a tipilor mai tari, care au răbdare. Am văzut un film în care doi se căsătoresc, după ce au schimbat

---

[30] Oare dacă recunosc că m-am surprins şi pe mine fredonând-o mă fac de râs? În cazul acesta nu recunosc…

[31] Contestând mesajul melodiei, nu afirm însă că e la fel de rău dacă cedezi din prima seară sau după o săptămână (sau după câteva luni). Cei care au cedat după o săptămână au aşteptat să se convingă cât de cât că între ei nu e o simplă atracţie sexuală, au vrut să se convingă că ţin unul la altul. Cei care au făcut-o instantaneu, din prima seară, au arătat că sunt interesaţi de o relaţie în care partea *epidermică* este mai importantă decât latura afectivă. Au cedat ispitei fără nici o reţinere. Păcatul e păcat în ambele cazuri, numai că motivaţia lui este foarte diferită. Un duhovnic iscusit nu va da acelaşi canon unei fete care cade instantaneu în patul unui tânăr şi unei fete care se culcă cu prietenul ei pentru că îl iubeşte foarte mult. Patima e aceeaşi, numai că ramificaţiile diferă mult. (Şi poate că fata care *o făcea* fiind obsedată de sex, înţelegându-şi căderea, se va pocăi mai uşor decât cea care, mândrindu-se că nu e târfă, nu vrea să renunţe să se culce cu iubitul ei.)

[32] Oare ne poate spune fata de la *Cream* dacă există vreun interval de greutate în funcţie de care să ne dăm seama dacă o tipă este sau nu femeie uşoară?

câteva scrisori fără să se vadă față către față. În prima lor noapte are loc următorul dialog:

- „Vrei să vezi casa?

- Nu, o s-o văd mâine! Vrei să mă laşi puțin? Sunt cam timidă în momentele astea!

- Îți dau câte momente, zile, nopți ai nevoie! Şi, când vei vrea să vin la tine, voi veni.

- Faci asta pentru mine?"

- Dacă asta vrei, da!

- E timpul să ne luăm la revedere.

- Noapte bună!"

„Ăsta da cavaler, ăsta da bărbat, şi nu cârpă care nu ştie să se înfrâneze…" (în film, timiditatea era o mască pe care eroina şi-o punea pentru a-şi ascunde interesele meschine, care nu aveau nici o legătură cu dragostea, dar nu vreau să vorbesc despre acel film acum).

În melodie, fata îi spune pe şleau: „Îmi doresc să fiu cu tine, însă nu din prima noapte…"

Nici urmă de îndemn la morală. După ce el îi gustă *kilogramele calitate superioară* şi *se îmbată ca dracu'*, numai de morală nu le mai arde…

Păcat nu e numai când faci sex, păcat este şi când te laşi gustată de *Feți Frumoşi* care nici măcar nu salută. Păcat nu e numai prima seară. E păcat şi în a doua, şi în a treia, şi după o săptămână. E la fel de păcat dacă *o faci* la prânz, sau chiar dimineața…

Acum nu mă aştept să apară o solistă creştină care să cânte melodia „Fetelor, să nu cedați nici în a doua seară…" Dar mă aştept să fiți mai atenți la îndemnurile la moralitate pe care le propune lumea show-bizz-ului. Nu de alta, dar lupii îşi schimbă des părul. Năravul, ba…

Masturbarea

„…chiar şi preoţii ortodocşi au început să vorbească despre această anomalie sexuală ca despre un «instinct sexual natural». (Astfel, acum câţiva ani, un preot modernist din America a fost auzit spunând la o oră de seminar că «nu ar trebui să facem prea mult caz de ideile mărginite ale unora din Sfinţii Părinţii referitoare la aspectele inocente ale comportamentului sexual uman»). În numele corectării unor teorii, se pare curioase, despre onanism din medicina secolului al XVIII-lea, psihologii, psihiatrii şi preoţii au lăsat de prea multe ori la o parte orice sobrietate faţă de acest obicei greşit, cedând uneori în faţa filosofiei «fă ceea ce crezi tu că este bine», şi care vine în contradicţie atât cu învăţăturile creştine (Scriptura şi canoanele Bisericii considerând onanismul un păcat grav), cât şi cu teoriile mai circumspecte despre comportamentul sexual «normal», foarte răspândite în perioada în care psihologia nu era încă o ştiinţă şi când «normal» era un cuvânt înţeles de toţi."

Arhiepiscopul Hrisostom de Etna[33]

Pe un forum de discuţii pe teme sexuale, o fată întreabă: „Amândoi, atât eu cât şi prietenul meu, ne masturbăm reciproc. Cauzează la ceva ? Sau ... (există) efecte negative? Ţin să menţionez că nu am făcut dragoste până acum cu el".

Iată răspunsul specialistului care se ocupă de forum-ul respectiv: „În primul rând ţinem să-ţi spunem că e de admirat că există şi tineri care nu trec direct la sex normal şi încearcă să experimenteze şi alte forme de sex… Noi nu vedem nici un efect negativ aici, fiind un lucru normal făcut de o ucigătoare majoritate".

Alţi participanţi la discuţie îşi dau şi ei cu părerea:

„Eu am citit şi cred că nu e dăunătoare masturbarea decât făcută în exces, dar nu înţeleg de ce nu o faceţi dacă vă iubiţi. Eu nu cred că e mai bine s-o faceţi singuri şi doar atât".

Altcineva scrie: „Să îmi zică şi mie (cineva) care e partea rea în toate astea că, sincer, eu nu găsesc nici una".

O fată dă un răspuns mai detaliat:

„1. E normal să faceţi orice vă face plăcere la amândoi, atât timp cât vă simţiţi bine. Când veţi fi amândoi pregătiţi să mergeţi mai departe veţi simţi.

---

[33] *Elemente de psihologie pastorală ortodoxă*, Editura Bunavestire, 2003, p. 160.

2. Atinsul reciproc e una dintre etapele fireşti spre începerea vieţii sexuale; e mai grav dacă sari peste una (mai ales mai multe) şi treci direct la contactul sexual fără să ai habar de altceva.

3. Ajută la întărirea legăturii dintre cei doi parteneri, la cunoaşterea atât a celuilalt, dar şi a ta".

Dacă o bătrânică ar citi aceste rânduri, ar spune oripilată: „Vai, dar pe vremea mea foarte puţini oameni făceau acest păcat. E o împreunare cu dracul…" Când tinerii de azi aud astfel de declaraţii, îi apucă râsul: pentru că majoritatea tinerilor se masturbează, pentru că foarte mulţi oameni maturi se masturbează, pentru că medicii contemporani spun că masturbarea e o metodă normală de descărcare a energiei sexuale[34].

Totuşi, să notăm că există şi puncte de vedere care consideră că masturbarea este o practică ale cărei consecinţe sunt negative. Cel mai des invocată este dependenţa pe care o aduce după sine. Un tânăr de 16 ani se plânge: „De vreun an jumătate, doi ani, am început să mă masturbez. La început o făceam o dată pe lună, mai târziu o dată pe săptămână, iar din vara anului trecut am început (să fac asta) în fiecare zi. Pentru mine e ca un drog…" (N., 16 ani)[35].

Un alt tânăr, de 22 de ani, scrie următoarele: „Fiind la vârsta de 15 ani, la care nu realizam prea bine ce se întâmplă cu mine, am început să mă masturbez. Revistele deochiate, filmele nocturne şi alte publicaţii de specialitate m-au făcut să continui această practică până în anul 1995; am încetat să mă mai masturbez. În aceşti ani de zile (am făcut-o) fără a mă gândi la consecinţe. Sincer să fiu nu credeam că acest lucru îmi va face rău. De-abia acum realizez greşeala fatală pe care am făcut-o şi-aş da orice să o pot lua de la

---

[34] Obiectivitatea lor fiind însă discutabilă. Arhiepiscopul Hrisostom de Etna, fost profesor la Catedra de Psihologie a Universităţii Princeton, constata că, „în ultimul deceniu, rigoarea ştiinţifică a psihologiei medicale şi academice a fost dată la o parte în favoarea declaraţiilor lipsite de conţinut ale psihologiei «populare». Astfel de idei superficiale, cum ar fi terapiile bizare de «codependenţă», modelele şi terapiile aşa-zis mai elevate ale filosofiilor holistice şi New Age au şters cu buretele mare parte din studiul tradiţional al comportamentului uman. Chiar şi observaţiile unei personalităţi atât de ostentativ «emancipate», precum Sigmund Freud, cel puţin cele referitoare la sexualitatea umană şi la efectele psihice negative ale masturbării, au fost înlăturate ca fiind simptomatice pentru atitudinile «superstiţioase» şi «medievale» ale unor nebuni cu idei învechite" (*Elemente de psihologie pastorală ortodoxă*, Editura Bunavestire, 2003, p. 159).

[35] Andrei Popescu şi cititorii revistei Bravo, *Şi cu noi cum rămâne?*, Editura Trei, 1998, p. 123.

început. Cu toate că am renunțat la practică, complicațiile[36] nu au încetat să apară…"[37] (C., 22 ani).

(Fac o paranteză: în vechime se considera că aceste complicații sunt vaste: doctorii perşi „au sugerat că preferința unui bărbat pentru băieți, mai degrabă decât pentru femei, depinde de modul în care acesta a învățat să se masturbeze. Bărbaților care îşi țin strâns penisurile ajung să le placă băieții, iar cei care le țin mai puțin strâns vor prefera femeile"[38]; trebuie precizat faptul că această teorie este contestată de medicii contemporani[39]. Totuşi există o legătură între masturbare şi lipsa satisfacției în relațiile sexuale în cuplu[40]…)

Totuşi, numărul celor care vor să renunțe la această practică este mai mic decât cel al celor care sunt partizanii ei, fie că aceasta este singurul lor mijloc de descărcare a energiei sexuale, fie că în paralel au o viață sexuală de cuplu (din care nu lipseşte nici masturbarea reciprocă), chiar şi atunci când au ajuns să îşi întemeieze o familie[41].

În vechime, medicina avea o părere negativă despre această practică, considerând-o unul dintre cele mai dăunătoare vicii care afectează atât mintea cât şi trupul. Printre efectele ei, medicii includeau încetinirea creşterii, diminuarea facultăților mintale, pierderile de memorie, migrenele. Epilepsia, paralizia şi îmbătrânirea prematură erau considerate posibile urmări ale masturbării. Se considera că femeile care se masturbează ajung la isterie sau la boli psihice grave[42].

Este ciudat cum s-au întors lucrurile, şi cum medicina contemporană are o poziție atât de favorabilă față de masturbare. Oare sute de ani doctorii au tot greşit şi abia după marea „revoluție sexuală" studiile medicale privitoare la masturbare au început să prezinte un punct de vedere obiectiv? Nu am de gând să intru în detalii, dar îndrăznesc să afirm că am rețineri față de perspectiva pe care medicina modernă o adoptă în această privință.

Voi încerca să mă opresc asupra punctului de vedere creştin în ce priveşte acest mod de autosatisfacere sexuală.

---

[36] De aceste complicații se scapă numai prin înfrânare şi pocăință. Altfel, nu.
[37] Ibidem, p. 123.
[38] Dr. Ruth K. Westheimer, *Enciclopedia sexului*, Editura Lucman, pp. 167-168.
[39] E interesant cum aceştia preiau din medicina antică numai ce le convine…
[40] Un tânăr obişnuit să se masturbeze are mai mari şanse de ejaculare prematură – iar aceasta e unul dintre motivele lipsei de armonie în viața sexuală…
[41] Un cititor: *Cunosc un tip care a fost atât de marcat de articolele despre sexualitate din reviste, încât, pentru a nu se face de râs în fața partenerelor, adică pentru a nu ejacula precoce, se ducea la baie înainte de actul sexual şi se masturba. De multe ori treaba asta avea efectul invers; era suspectat de parteneră de impotență.*
[42] Chiar dacă până şi Sigmund Freud considera că masturbarea are urmări negative, totuşi discipolii săi de astăzi preiau din învățăturile lui numai ce le convine. Lesne de înțeles, nu?

Pregătesc terenul prin câteva păreri pe care le voi comenta mai jos… Încep cu cea mai impertinentă poziție pe care am găsit-o, între sutele de idei cărora internetul le oferă cu generozitate spațiu. „Biserica e împotriva masturbării, deci e trecută la păcat. Ciudat, că în Biblie Barosanu' nu spune nicăieri că ar fi rău..."

Ideea că *Barosanu'*, adică Dumnezeu, nu ar spune nimic în Biblie contra masturbării se încadrează în curentul potrivit căruia păcat este numai ce este menționat în mod expres în cele 10 porunci.

Da, dacă vom căuta în Biblie cuvântul masturbare, nu vom găsi multe informații. Găsim o referință la Onan, de la care vine şi termenul *onanie*, însă ceea ce făcea Onan nu e acelaşi lucru cu masturbarea: *Ştiind însă Onan că nu vor fi urmaşii ai lui, de aceea, când intra la femeia fratelui său, el vărsa sămânța jos, ca să nu ridice urmaşi fratelui său. Ceea ce făcea el era rău înaintea lui Dumnezeu şi l-a omorât şi pe acesta* (Facere 38, 9-10).

Dar dacă cineva ar fi interesat de ceea ce spune Dumnezeu prin cuvântul Scripturii, ar fi de ajuns să aflăm că *nici desfrânații, nici închinătorii la idoli, nici adulterii, nici malahienii, nici sodomiții, nici furii, nici lacomii, nici bețivii, nici batjocoritorii, nici răpitorii nu vor moşteni împărăția lui Dumnezeu* (I Cor. 6, 10). Malahienii, adică cei care practică orice formă de autosatisfacere sexuală, nu vor ajunge în rai. Greu cuvânt!

Un tânăr scria: „La început m-am simțit bine, nici nu ştiam despre ce e vorba, după ce am aflat simțeam că fac un păcat (dar acum ştiu că majoritatea oamenilor se masturbează şi nu e nici o problemă)". Numai că un păcat nu se judecă în funcție de câți oameni îl fac sau nu. Hoția e hoție şi dacă există în lume un singur hoț şi dacă lumea e plină de hoți. Este adevărat că la spovedanie duhovnicul va fi mai îngăduitor cu un hoț care a crescut într-un sat plin de hoți – şi căruia i-ar fi fost foarte greu să privească viața prin nişte *dioptrii* curate – decât cu un hoț care a crescut într-un sat de oameni cinstiți şi care a respins de bună voie influența mediului în care a crescut. Masturbarea e păcat şi va rămâne păcat oricâte eforturi ar face medicina şi pedagogia modernă de a-i convinge pe tineri că această practică este *nevinovată*.

Un alt tânăr îşi dă şi el cu părerea ironic: „Mă şi interesează dacă Biserica zice sau nu că e păcat; pe vremea când era nevoie de orice om se putea naşte, era păcat să «iroseşti sămânța»; dacă voiai s-o faci, găseai pe cineva, eventual se năştea un copil, asta era ideea... Dar astăzi, când deja sunt de peste două ori mai mulți oameni decât poate ține planeta asta în condiții bune, e o tâmpenie..."[43]

[43] Pe undeva şi statul ar trebui să înțeleagă că o politică de promovare a masturbării ar avea consecințe negative în plan social. Un exemplu demn de luat în seamă îl oferă statul american Texas, unde comercializarea obiectelor folosite pentru masturbare a

Numai că masturbarea nu este păcat numai pentru că *discipolii* ei refuză să devină părinți (de altfel, e practicată nu numai de tineri care nici măcar nu se gândesc să își întemeieze o familie, ci și de soți care nu sunt satisfăcuți de viața lor sexuală, deși își doresc copii). Masturbarea este păcat și când este însoțită de actul sexual. Masturbarea este o mutilare a ființei. Organele sexuale, așa cum există ele după căderea lui Adam, nu folosesc numai producerii plăcerii. Ele folosesc unirii trupești dintre bărbat și femeie, unire care ar trebui să fie manifestare a dragostei și nu doar a instinctului sexual, a poftei care îl asaltează pe om.

Cel mai firească rod al dragostei sunt copiii. Dar, totuși, Biserica nu interzice femeilor care sunt sterpe să facă dragoste cu soții lor. Deci dragostea dintre soți se poate manifesta chiar și atunci când lipsește rodul ei viu - copiii.

Oare nu este această dragoste tot o formă de masturbare, din moment ce lipsesc copiii? De ce nu le interzice Biserica femeilor care sunt sterpe să aibă relații sexuale cu soții lor?

Răspunsul e simplu: în timp ce dragostea trupească este un limbaj prin care soții se dăruiesc unul altuia, masturbarea este o formă de manifestare a iubirii de sine, de sufocare prin singurătate, de exacerbare a poftelor trupești. Dacă în dragostea trupească dintre soți sufletul domină (sau mai precis ar trebui să domine…[44]) pornirile trupului, în masturbare sufletul este dominat de pornirile trupești.

Dar când soții se masturbează în timp ce fac dragoste, pentru a-și mări apetitul sexual? Înseamnă că soții nu fac dragoste, fac o partidă de sex. Nefiind mulțumiți cu ceea ce le oferă unirea trupească firească, ei recurg la artificii care transformă dăruirea lor într-o unire animalică. Curăția unirii lor este călcată în picioare. Nu contează comunicarea cu celălalt, ci intensitatea trăirii propriei pofte. Celălalt are valoare numai în măsura în care amplifică senzațiile tari. Celuilalt i se dă atenție numai ca într-un schimb mutual: îl satisfac mai bine pentru ca și el să facă acelaşi lucru cu mine.

Am putea să ne oprim puțin asupra dependenței de masturbare. Tânărul care scria că pentru el acest obicei a devenit un drog nu exprimă o poziție singulară. Atunci când cineva păcătuiește fără să își dea seama că ceea ce face este rău, fără să aibă mustrări de conștiință, nu simte păcatul ca un lanț. Dar în momentul în care conștientizează păcatul și vrea să se rupă de el, își dă seama că de fapt libertatea lui este îngustată de obiceiurile care i-au înlănțuit atât trupul cât și sufletul.

---

fost interzisă. Polițiștii au avut mult de furcă cu cei care au încercat să se ocupe cu acest negoț.

[44] Pentru soții necredincioși, nunta nu a însemnat nimic din punct de vedere spiritual, este o prelungire a concubinajului. Și, în pat, se poartă la fel ca înainte…

„Da, dar mă masturbez ca să nu mă culc cu prietena mea. O respect, şi singurul mod de a o lăsa în pace este să fac asta. Am dureri foarte mari şi dacă nu m-aş masturba aş înnebuni."

Am auzit acest punct de vedere. Pare a fi altruist. Numai că nu este. Diavolul încearcă să ne orbească astfel încât să avem de ales una din două sau mai multe variante păcătoase. Da, este bine că un astfel de tânăr nu se culcă cu iubita lui. Numai că modul în care rezistă este greşit. Masturbându-se, sufletul său se va murdări încetul cu încetul. Trupul său, care se va învăța cu plăcerile animalice, va căuta metode de satisfacere din ce în ce mai intense. Şi, până la urmă, tânărul va vrea să se culce cu prietena lui. Dacă nu cumva, din acelaşi altruism prost direcționat, va face sex cu alte prietene sau cu *profesionistele* de la bordel.

Tinerii care se masturbează ar trebui să îşi dea seama că masturbarea este o formă de autodistrugere – atât sufletească, cât şi trupească. Cel care face acest păcat nu se rupe numai de Dumnezeu, se rupe şi de ceilalți, devine mai închis în sine, mai egoist. Iar dacă am vorbi de autodistrugerea trupească, ar trebui să amintim problemele pe care le au în viața de familie cei care au fost dependenți de masturbare înainte de căsătorie. De multe ori sunt incapabili să înțeleagă faptul că dragostea trupească ar trebui să fie un limbaj al dragostei şi nu doar un mijloc de a trăi plăceri culminante.

Efectul negativ al masturbării îndelungate nu trebuie însă privit ca un obstacol de netrecut pentru ajungerea la un echilibru în relația trupească dintre soți. Numai că, aşa cum se întâmplă cu orice patimă, lupta pentru a scăpa de ea presupune un efort îndelungat. Cel pentru care masturbarea a devenit un obicei va trebui să se lupte pentru a scăpa de ea cu aceeaşi stăruință cu care un bețiv vrea să se despartă de sticla lui. Iar dacă nu renunță la masturbare, procesul de autodistrugere îl va transforma într-un rob al propriilor hormoni[45]. Din această

[45] Un cititor: *Masturbarea scade drastic respectul de sine. Nu e uşor să faci şi malahie şi să te şi închini apoi cu aceeaşi mână. Se ajunge şi la o dedublare: cine eşti tu cu adevărat, ăla care te masturbezi sau ăla care regreți imediat ceea ce ai făcut şi începi să te pocăieşti pentru fapta făcută. Ar trebui discutat mai detaliat despre argumentul invocat foarte des de psihologi: prin masturbare te descarci, deci e bine. Poate că ar trebui să se scrie ceva despre treptele acestui păcat. Adică, mai întâi vine un gând. E, nu-i aşa mare păcat dacă privesc imagini cu femei goale. După care, privind, simți o tensiune care creşte în tine şi, dacă continui să priveşti la imaginile alea, vei ajunge să ai o poluție în stare de veghe. După care te întrebi: când m-oi spovedi, să spovedesc şi asta, să spun că am făcut malahie? Totuşi nu am făcut malahie. Ba da, vine un gând, ai făcut malahie. După care îți spui, păi dacă tot am făcut, atunci pot să mai fac o dată. După care, a doua zi, datorită epuizării fizice şi psihice, se instalează o depresie care te poate ține şi o săptămână. Capeți o nervozitate care nu te mai lasă să îți faci canonul. Munca intelectuală e la zero pentru că eşti obosit, nu te mai concentrezi etc.*

perspectivă, definiția pe care a dat-o acestei practici Woody Allen - „singurul mod de a face amor cu cineva pe care îl iubeşti cu adevărat” - îşi pierde magnetismul…

Sunt conştient de faptul că în revistele pentru tineri există multe articole care prezintă masturbarea ca pe un lucru firesc, care nu ar avea nici o implicație religioasă. „De ce să fie Dumnezeu împotriva plăcerii, câtă vreme nu suferă nimeni? Ce, a venit cineva de pe lumea cealaltă să spună că acolo cei care s-au masturbat au fost pedepsiți pentru păcatul lor?”

În loc să vin cu argumente teologice, prefer să spun că nu era nevoie să vină nimeni de pe lumea cealaltă ca să confirme o învățătură morală a Bisericii. Dacă Biserica a învățat că masturbarea este păcat, aşa este. Şi totuşi, pentru cei mai slabi în credință, spun că au fost mai multe cazuri ale celor care au avut vedenii ale lumii de dincolo şi care au spus că masturbarea este un păcat foarte grav, care aduce după sine pierderea mântuirii.

Nu toți tinerii care vor citi astfel de mărturii le vor lua în serios. Dar tinerii care cred în Dumnezeu - şi care s-au masturbat fără să îşi dea seama de implicațiile acestui act - vor privi lucrurile dintr-o altă perspectivă. Minunile pe care le voi reda în continuare nu au nevoie de comentarii. Poate că cititorilor slabi în credință le vor stârni zâmbete de neîncredere. Dar altora le vor ridica semne de întrebare…

Arhiepiscopul Hrisostom de Etna scria: „Un tânăr mi-a povestit odată următoarele: în adolescență era pasionat de sport, în special de lupte. Pe la cincisprezece ani, un coleg de echipă l-a inițiat în «păcatul» onaniei. De ruşine, nu a mărturisit asta la spovedanie. Într-o zi, o lună mai târziu, era acasă şi se lupta pe podeaua camerei de zi cu fratele său. Pe neaşteptate, fratele său, care era foarte voinic, a căzut pe burtă peste el cu atâta forță, încât nu a mai putut respira şi a murit. În această stare, şi-a observat propriul trup, şocul fratelui şi al mamei sale care năvălise în cameră să îl ajute şi şi-a mai văzut sufletul, însoțit de îngerul păzitor, cum s-a ridicat deasupra casei, deasupra oraşului în care locuia, ajungând în cele din urmă în ceruri. Acolo s-a regăsit într-un tunel lung şi întunecat, la capătul căruia se afla o lumină şi Raiul. Când a intrat în această lumină, a văzut-o pe Maica Domnului, care l-a întrebat pe îngerul său păzitor de ce se află acolo. Îngerul i-a povestit amănuntele morții băiatului. Atunci, Prea Sfânta Născătoare de Dumnezeu s-a întors spre el şi i-a spus: «Mama ta s-a rugat fierbinte să i te dau înapoi, iar Fiul meu a acceptat să îi îndeplinească dorința». Băiatul, copleşit de frumusețea Raiului, a implorat-o să rămână. Dar Maica lui Dumnezeu i-a răspuns: «Nu. De dragul mamei tale trebuie să te întorci. Dar ia aminte la cele ce îți spun: trebuie să îți mărturiseşti păcatul pe care l-ai comis acum o lună. Acesta este un păcat înfricoşător, iar dacă nu îl vei mărturisi unui preot, iată ce te aşteaptă». La aceste cuvinte, Maica Domnului l-a rugat pe Arhanghelul Mihail să îl ducă până la prăpastia care dădea spre chinurile Iadului. Priveliştea era atât de înfricoşătoare, încât

băiatul aproape a leşinat. După aceea, băiatul a făcut drumul înapoi prin tunelul întunecat, prin ceruri, deasupra oraşului în care locuia, deasupra casei, apoi în camera sa, unde familia se adunase în jurul trupului său neînsufleţit. Apoi, simţind o forţă imensă asupra trupului său, sufletul său şi-a reluat locul, iar băiatul a deschis ochii. El a povestit apoi familiei sale cele întâmplate. Auzind toate acestea, mama sa i-a mulţumit Maicii Domnului pentru că a mijlocit acestea la Fiul ei şi, plângând fără încetare, şi-a îmbrăţişat fiul, sărutându-l cu căldură"[46].

„Un alt adolescent a căzut în acelaşi păcat al onaniei şi, din nou, de ruşine, nu s-a spovedit părintelui său duhovnicesc. Întâmplarea a făcut ca băiatul să contacteze o boală mortală. Fiind pe moarte, părinţii săi au trimis după duhovnicul băiatului, dar acesta nu a putut fi găsit înainte ca băiatul să moară. În acel moment, sufletul său a fost luat de doi demoni înfricoşători, care au început să îl tragă către un loc unde îl aşteptau chinuri groaznice. Între timp, duhovnicul băiatului a ajuns acasă la acesta, unde i-a găsit familia îndurerată. «Dacă aţi fi venit mai devreme, spuneau ei plângând, poate că nu ar fi murit. Vă rugăm, aduceţi-l înapoi». Preotul a început să se roage şi, ce să vezi, o minune s-a produs. Băiatul a revenit într-adevăr la viaţă. Imediat ce a deschis ochii i-a spus duhovnicului: «M-aţi salvat». Apoi, a început să îi relateze despre groaznica întâlnire cu forţele demonice care, chiar cu puţin timp înainte de sosirea preotului, erau pe punctul de a-l arunca în Iad. Necunoscând păcatul băiatului, preotul l-a întrebat: «Cum de ţi s-a putut întâmpla asta ţie? De ce au vrut aceşti demoni să îţi ia sufletul?». Băiatul şi-a mărturisit atunci păcatul. «Te căieşti sincer, fiul meu?», l-a întrebat părintele. «Da», a răspuns tânărul. «Eşti sigur?», l-a întrebat preotul încă o dată. Tânărul a răspuns: «O, da, părinte!». Atunci preotul a continuat: «Şi vrei să mergi în Rai?». «Adică, pot să fiu cu Hristos, Dumnezeul meu, chiar acum?», a exclamat băiatul. Părintele său duhovnic l-a asigurat că acest lucru este posibil. «Atunci doresc să mor», a spus băiatul, încrucişându-şi mâinile pe piept. Preotul a făcut semnul crucii deasupra băiatului, iar tânărul a închis ochii, găsindu-şi odihna bine-meritată…"[47]

*

„În epoca SIDA, în cele mai multe oraşe mari din SUA şi din Europa s-au înfiinţat cluburi care oferă un mediu în care bărbaţii homosexuali se pot masturba împreună"[48]. Ce mai urmează? Să revenim la desfrâul lumii antice? Se pare că da.

---

[46] Arhiepiscopul Hrisostom de Etna, *Elemente de psihologie pastorală ortodoxă*, Editura Bunavestire, 2003, pp. 162-163.
[47] Idem, ibidem, pp. 163-164.
[48] Dr. Ruth K. Westheimer, *Enciclopedia sexului*, Editura Lucman, p. 170.

Prezervativul sau aspirina?

Î: „Cât de importantă crezi că a fost pentru omenire inventarea prezervativului?"

R: „El a eliberat forţele oarbe ale binesimţitului[49] *sau ale simţurilor bune, transformând calitatea în cantitate. Prezervativul modern a venit la timp, deoarece prea mulţi deveneau «miliardari», adică se îmbolnăveau. (...) Există şanse reale de succes pentru noi relaţii ocazionale, ocazionate în mod fericit de micuţul prezervativ"*[50] *(Artan, solistul formaţiei Timpuri Noi).*

Mulţi tineri consideră că nu e nici un păcat să facă dragoste cu prietenele lor. Rău este să le lase însărcinate… Şi prezervativul îi ajută să rezolve această problemă.

La orele de dirigenţie ţinute prin licee se discută liber despre avantajele folosirii prezervativului. Pentru fete, e bun că le scapă de sarcini nedorite. Pentru băieţi, e bun că îi scapă de riscul de a contacta boli venerice. Chiar şi mulţi *babaci* şi-au upgradat ameninţările: dacă în vechime unii părinţii le spuneau fetelor că, dacă îşi pierd fecioria, nu mai au ce căuta acasă – ruşinea care cădea asupra întregii familii fiind greu de suportat –, astăzi fetelor li se spune că dacă ajung cu burta mare să plece la golanii cu care au făcut sex etc.

Diferenţa este enormă. Înainte, părinţilor le era ruşine să crească un nepot „din flori". Asta pentru că întreaga uliţă ştia că vina nu este doar a fetei care a păcătuit, ci şi a părinţilor care nu au ştiut să îi dea o educaţie bună. Astăzi, părinţilor le este ruşine să crească nepoţi „din flori"; asta e o dovadă a faptului că au fost părinţi încuiaţi la minte, care nu au vorbit la timp cu fiicele lor despre avantajele folosirii mijloacelor anticoncepţionale şi nici nu au ştiut să le convingă mai apoi să avorteze pruncii nedoriţi. (Acest reproş se aude şi în unele cancelarii, când unele directoare iritate le mustră pe dirigintele care nu şi-au împlinit cum trebuie rolul de „călăuze" ale elevilor şi le consideră răspunzătoare într-o anumită măsură pentru că nu le-au vorbit mai insistent elevilor despre evitarea sarcinilor nedorite[51].) Discursul s-a schimbat însă nu

---

[49] Nu ştiu ce o înţelege Artan prin *forţele binesimţitului*, care transformă *calitatea în cantitate*. De obicei am însă reţineri faţă de cei care preferă cantitatea calităţii, fie că este vorba de o pizza, de bere, de cititul unui roman sau de orice altceva... Chiar şi când e vorba despre *acel* altceva…

[50] *Evenimentul zilei - Magazin*, nr. 21, 5 Iulie 2005, p. 12.

[51] Majoritatea dintre ele fiind la rândul lor mame, nu e de mirare că directoarele şi-au adaptat stilul în care fac observaţii. Cu vreme în urmă, diriginta ar fi fost certată că nu

numai din cauza tinerilor, ci şi din cauza părinţilor care, crescând departe de Biserică, au respins ei înşişi educaţia tradiţională – şi deci nu aveau cum să o ofere mai departe urmaşilor lor.

Petre Ţuţea spunea că un român bun nu strică nici o fecioară… Dacă ar fi trăit acum o sută de ani poate că ar fi definit „bunul român" ca pe cel care nu cade în păcatul desfrâului. Păcat nu e numai când te culci cu fecioare; deci, când sex-experţii de astăzi îi învaţă pe tineri că rău este doar când o fac „neprotejat", nu trebuie luaţi în serios. (Cine ştie, poate că liderii de opinie ne vor spune peste câtăva vreme că rău nu este să faci sex cu animale şi că rău ar fi doar să o faci fără acordul lor…[52])

Era o glumă: „Ştii care e cea mai bună metodă anticoncepţională?" „Nu." „Aspirina." „Aspirina? Nu ştiam. Din asta obişnuită, de la farmacie?" „Da." „Şi cum se ia, înainte sau după…?" „Nu se ia, se ţine între genunchi."

Şi cam aşa e, dacă fata nu îşi pune *poalele în cap*, nu prea are cum să rămână însărcinată…

De altfel, înfrânarea e singura metodă anticoncepţională cu eficacitate 100%. Este cea pe care Biserica le-o propune tinerilor: „Staţi cuminţi…" Aşa se evită foarte simplu şi bolile şi alte complicaţii…

Ei, dar cine mai vrea să îşi păstreze fecioria? Mulţi tineri m-au întrebat: „Ce zice Biserica despre prezervative, să le folosim sau nu?"

Îndemnul Bisericii către tineri este clar: „trăiţi în curăţie…" Că, dacă tinerii se înfrânează, nu mai au nevoie de prezervative.

„Dar eu mă culc oricum cu prietenul meu, e mai bine să îşi pună sau nu?..."

La această întrebare, unii preoţi spun că păcatul este la fel de mare, cu sau fără. Am auzit însă şi preoţi care judecă lucrurile altfel: „E la fel de mare păcatul unui beţiv care, când vine acasă, se duce la culcare în linişte cu al celui care la beţie îşi bate nevasta, deşi amândoi au băut la fel de mult? Răspunsul este că cel care îşi bate nevasta face două păcate, pe când primul face numai

---

şi-a educat elevele să îşi păstreze fecioria şi că nu i-a educat pe tineri să respecte fecioria fetelor…

[52] Am citit opinii ale unor psihologi contemporani occidentali care consideră că sexul cu animale nu e ceva greşit, câtă vreme animalul nu este rănit. Şi am citit chiar păreri potrivit cărora pedofilia - sexul cu copii - ar trebui judecată după alte criterii. Că numai dacă minorilor li s-ar forţa libertatea, numai dacă ar fi vătămaţi, numai atunci pedofilii ar trebui să intre sub incidenţa legii. Astfel de psihologi vor să transforme lumea într-o uriaşă Sodomă… Chiar dacă deocamdată vocile lor nu prea au ecouri, trebuie să ne dăm seama că la fel de slabe erau cu zeci de ani în urmă şi vocile celor care promovau căsătoriile homosexuale…

unul. Şi cine poate spune că e la fel de rău să faci două păcate în loc de unul?"[53]

Când doi oameni curvesc şi în urma actului sexual femeia rămâne însărcinată şi avortează, pe lângă păcatul desfrâului cei doi se fac părtaşi şi păcatului prunc-uciderii, care este o crimă. „Şi deci nu era mai mic păcatul lor dacă se protejau?"

Păcatul curviei era la fel de mare, numai că nu ar fi fost şi criminali.

„Da, spunea un preot, dar poate că dacă nu s-ar fi protejat, şi femeia rămânea însărcinată, poate că ajungea să se pocăiască şi îşi schimba viaţa."

Un alt preot, cu care discutam despre această problemă, mi-a răspuns: „Faţă de sutele de mii de avorturi care se fac în România în fiecare an, cazurile în care o femeie se pocăieşte numai pentru că a rămas însărcinată sunt aproape insesizabile. Şi, de altfel, cine le opreşte pe femei să se pocăiască pentru desfrâul lor şi dacă nu rămân însărcinate? Ce, scrie la Sfinţii Părinţi că pocăinţa e legată neapărat de sarcinile nedorite? Dacă aş şti că fiica mea trăieşte cu prietenul ei, aş încerca să o conving să renunţe. Dar, dacă nu reuşesc, cel puţin i-aş spune să aibă grijă să nu rămână însărcinată".

Când tinerii sau profesorii de religie mi-au cerut părerea, am răspuns tot aşa, că mi se pare la fel de mare păcatul desfrâului în ambele situaţii, dar că atunci când se ajunge la prunc-ucidere păcatul este mai mare…

„Deci, să folosim prezervativul sau alte mijloace anticoncepţionale?"

În loc de răspuns, o altă paranteză: tinerii trebuie să ţină seama şi de faptul că *eficacitatea* prezervativului este după unele statistici de aproximativ 90%. Deci cam în 10% din cazuri se poate ajunge la sarcină…[54] Pe cutiile unor prezervative scrie că nici un prezervativ nu oferă protecţie totală, că toate mijloacele anticoncepţionale pot da rateuri. Tinerii însă sunt prea grăbiţi ca să mai ia aminte la astfel de avertismente… Sau, de dragul riscului, preferă să îşi păcălească partenerele - care oricum nu ar accepta să rişte dacă ar şti cum stau lucrurile... Oricum, atenţie, fetelor, până nu e prea târziu.

Mai fac o paranteză: vânzările de prezervative au scăzut serios în anii '60 datorită apariţiei pilulei contraceptive, a steriletului şi a diafragmei [55]. Voi scrie, deci, despre pilulele contraceptive - doar câteva rânduri. În mod obişnuit,

---

[53] De altfel, la spovedanie duhovnicul dă un canon mai greu atunci când s-a ajuns la avorturi… Ca şi poliţistul care îl sancţionează mai drastic pe şoferul care a trecut pe roşu fiind beat decât pe cel care a făcut acelaşi lucru din neatenţie. (O altă perspectivă: oamenii rezistă diferit la băutură, unul poate bea un litru de ţuică şi rămâne treaz, altul se îmbată numai după două pahare. Dar nu ţinem cont de astfel de diferenţe acum.)

[54] Alte statistici arată însă că rata „eşecurilor" este şi mai mare, între 10-30%. Unul dintre motive este că nu sunt folosite conform instrucţiunilor… Şi uite aşa, unele fete, care erau convinse că o fac „protejat", îşi dau seama că au rămas însărcinate…

[55] Informaţia este preluată din acelaşi supliment al *Evenimentului Zilei*.

femeia ştie doar că pilula împiedică ovulaţia: „Fără ovul nu poate apărea embrionul, deci ştiu sigură că nu voi rămâne gravidă…” Numai că organismul uman nu funcţionează ca un robot, şi apar uneori accidente. Adică ovulaţia poate avea loc, chiar dacă mult mai rar…

Despre pilulele luate post contact se ştie că ucid embrionul – mai precis acţionează la nivelul mucoasei uterine şi împiedică implantarea oului fecundat. Dar puţini oameni ştiu că uneori un efect asemănător îl pot avea şi pilulele contraceptive. Nu puţine fete au fost asigurate de doctori că dacă iau pilule nu vor rămâne însărcinate. Numai că au fost minţite. Efectul pilulelor a împiedicat embrionul proaspăt format să se fixeze pe uter şi a fost eliminat fără ca mama să ştie că a fost gravidă.

Întrucât de obicei o femeie care aude astfel de afirmaţii nu le acordă atenţia cuvenită, voi cita din *Enciclopedia sexului* – o carte de referinţă în domeniu: „Mini-pilulele[56] pot împiedica şi ele ovulaţia, dar au şi efectul de îngroşare a mucusului cervical, împiedicând sperma să ajungă la un eventual ovul. Mini-pilulele mai împiedică eventualul ovul fertilizat să se implanteze pe peretele uterului”[57]. Ce înseamnă asta? Înseamnă pur şi simplu că, în situaţiile în care nu reuşesc să împiedice ovulaţia, ucid embrionul, ucid pruncul. Adică, sunt abortive… E adevărat, un astfel de avort *inocent* e mai uşor de suportat decât un avort chirurgical. Dar, în faţa lui Dumnezeu, avortul tot crimă rămâne…

Am auzit că un preot a scris chiar un articol despre *avorturile din timpul liturghiei*: femeile care şi-au luat cu regularitate pilula pleacă la biserică după ce şi-au început ziua făcând dragoste – sau sex –, şi embrionul este ucis după câteva ore, exact când mama „nevinovată” stă la slujbă… Cât despre efectele distrugătoare pe care le au pilulele anticoncepţionale asupra organismului femeii, nu mai amintesc aici.

Deşi nu voi scrie prea multe despre mijloacele anticoncepţionale, voi spune doar că nu toţi doctorii ginecologi prezintă lucrurile obiectiv. O dovadă banală: fetele sau femeile care şi-au pus sterilet sunt convinse că nu pot rămâne însărcinate. Dar doctorii nu le spun că eficacitatea acestuia nu este totală: rareori, femeile care şi-au pus sterilet rămân gravide. Atunci embrionul moare tocmai pentru că a fost împiedicat să se dezvolte. În timp ce mama crede că s-a împiedicat formarea embrionului, nu creşterea lui…

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a stabilit: „Biserica a considerat totdeauna drept un păcat foarte grav, egal cu avortul în gravitate, şi

[56] Pilulele anticoncepţionale sunt de două feluri: combinatorii, care conţin estrogen şi progesteron, şi minipilule – doar cu progesteron. Deşi despre efectele nocive asupra sănătăţii femeii care ia pilule anticoncepţionale s-au scris foarte multe studii medicale, producerea acestora nu a încetat…

[57] Dr. Ruth K. Westheimer, *Enciclopedia sexului*, Editura Lucman, p. 97.

luarea de medicamente cu scop abortiv, barierele mecanice (steriletul şi anumite pilule, inclusiv RU 486), prin care se urmăreşte împiedicarea nidării ovulului fecundat pe pereţii uterului (acestea sunt practici abortive) şi medicamentele contraceptive, care, la rândul lor, au consecinţe nebănuite pentru trupul femeii”[58].

Cât despre metoda calendarului, ea este nu numai cea mai veche, ci şi cea mai nesigură metodă de contracepţie. Un preot le spunea studenţilor că a făcut patru copii, şi toţi „cu calendarul”… Aşa că nu are rost ca tinerii să se bazeze pe eficacitatea acestei metode naturale…

Eu le repet tinerilor că cea mai bună cale pe care pot merge este cea a înfrânării… Era o întrebare care suna cam aşa: „Fac ce vreau, dar ştiu ce fac?”. I-aş întreba şi eu pe tinerii care trăiesc în păcat: „Ştiţi ce faceţi? Vă daţi seama cum vă murdăriţi sufletele?”

Unor cititori le pare puerilă întrebarea mea. „Este normal, logic şi sănătos să foloseşti prezervativul, mai ales că te fereşte de boli”[59], spunea vedeta TV Cătălin Măruţă. Această părere este de altfel larg răspândită. Când îţi pui problema îmbolnăvirii cu boli venerice? Când eşti interesat de relaţiile *ocazionale, ocazionate în mod fericit de micuţul prezervativ*, cum spunea Artan. Şi atunci grija e „să nu te murdăreşti trupeşte”, să nu iei boli venerice[60]. Cât despre grija bolilor sufleteşti, e lăsată altora… Iar sfaturile despre păstrarea curăţiei par ridicole.

Totuşi cuvântul Bisericii nu se poate schimba: cine alege păcatul alege moartea. Există grupări pseudo-creştine care îi învaţă pe tinerii necăsătoriţi că iubirea sexuală e un mod de valorificare a dragostei creştine şi că păcatul nu e păcat…; asta însă pentru că disprețuiesc cuvintele Evangheliei, pe care o deformează după cum le place.

Biserica însă nu poate să înveţe altceva decât adevărul. Preoţii nu pot să se lepede de Hristos şi să vă spună că dacă folosiţi prezervative Dumnezeu vă va trece cu vederea păcatul desfrâului…

Da, ispita e mult mai mare când totul se rezolvă mai simplu decât înainte[61]. Una e să vrei într-o zi de post să mănânci o friptură când te afli pe un

---

[58] Extras din textul adoptat de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în sesiunea din 5-6 iulie 2005, la propunerea Comisiei Naţionale de Bioetică (materialul a fost tipărit în revista *Porunca iubirii*, nr. 5-6/2005, pp. 68-71).

[59] *Evenimentul zilei - Magazin*, nr. 21, 5 Iulie 2005, p. 11.

[60] În secolul al XVI-lea în Europa a avut loc o epidemie de sifilis. Atunci a apărut „prima menţionare a prezervativului - în volumul *De Morbo Gallico*, scris de anatomistul italian Gabrielle Fallopius” (*Evenimentul zilei - Magazin*, nr. 21, 5 Iulie 2005, p. 11). „Antidotul” propus de el era un prezervativ făcut din pânză şi mătase…

[61] Până în secolul al XVIII-lea, când a fost descoperită vulcanizarea cauciucului – care a dus şi la fabricarea unor prezervative ieftine –, preţul prezervativelor era foarte ridicat, pentru că erau făcute din intestine de animale. În privinţa vechimii

vârf de munte şi alta e să vrei asta când te afli în faţa unui restaurant… Când te afli în faţa restaurantului, friptura - deşi e uşor de procurat - trebuie respinsă pentru că e post. Chiar dacă pofta e mare…

Tot aşa şi cu unirea trupească. Chiar dacă e foarte simplu să te culci cu prietena ta cu prezervativ – şi încă, dacă ea nu este fecioară, e şi mai simplu… – totuşi nu trebuie să alegi ce este simplu. Trebuie să alegi ce îţi este de folos. Aşa că sfatul cu aspirina, chiar dacă e vechi, e destul de bun…

---

prezervativelor, părerile sunt împărţite. Unii afirmă că „el există de peste cinci mii de ani, deoarece ştim că egiptenii foloseau vezici de animale ca să se protejeze împotriva bolilor venerice. Romanii au folosit maţul de porc sau de ţap" - Dr. Sylvain Mimoum, Rica Etienne, *Dragostea şi sexualitatea adolescenţilor - pentru băieţi*, Editura Lucman, p. 172. Oricum, şi înainte de apariţia prezervativului se foloseau mijloace anticoncepţionale. Între acestea se aflau leacurile băbeşti despre care se credea că *ajutau* femeia să nu rămână însărcinată.

Plictiseala, dragostea şi perversiunile

Părintele Constantin Mihoc spunea că „perversiunea este păcat împotriva firii, de aceea şi gravitatea ei este atât de mare. Nici un păcat nu este firesc, însă acesta le întrece pe toate celelalte. Sfântul Ioan (Gură de Aur) spune în acest sens: «Cele ce sunt contra naturii sunt şi mai grele, în acelaşi timp, şi mai dezgustătoare…»”[62].

Dacă aş posta aceste rânduri pe un forum de internet al tinerilor ce nu frecventează biserica, aş stârni râsete sau aş primi condoleanţe, întrucât creierul meu ar fi considerat *expirat*. De multe ori i-am auzit pe cei care fac un păcat lăudându-l aşa cum îşi laudă negustorii marfa. În privinţa perversiunilor sexuale, am auzit chiar că lumea s-ar împărţi între oameni care recunosc că fac aşa ceva şi oameni care nu au curajul să recunoască. Asta ca şi cum numai ciudaţii sau inhibaţii nu ar face perversiuni.

Cei care le practică nu consideră însă că ceea ce fac ar fi ceva murdar, nepotrivit sau pervers. Sunt oameni – şi nu numai tineri – care spun cu nonşalanţă că sexul oral ar trebui să facă parte din ingredientele fiecărei nopţi de dragoste. Ei bine, cei care – din timiditate sau din alte motive – sunt *neiniţiaţi* pot avea ispita de a se simţi atraşi ca de un magnet de aceste practici ce nu mai sunt privite cu aceeaşi reţinere cu care erau privite de părinţii, bunicii, străbunicii şi stră-străbunicii noştri.

Viaţa sexuală a oricărui cuplu – căsătorit sau nu – are urcuşuri şi coborâşuri. Coborâşurile sunt tensionate şi unul dintre cei doi (sau chiar amândoi) este dispus să facă orice pentru a reveni la starea de dinainte… Atunci, ispita perversiunilor este mare. Sfaturile prietenilor şi ale revistelor de specialitate sunt simple şi directe: „Evitaţi monotonia cunoscându-vă mai bine unul pe altul. Puteţi să ajungeţi la un nivel mai adânc al plăcerii şi al dragostei. Depăşiţi barierele şi obstacolele mentale pentru ca dăruirea voastră să fie totală…”

Şi ce se întâmplă? Unii se lasă biruiţi de poftă, de curiozitate sau de alte motive şi încep să practice aceste *sporturi* sexuale. Senzaţiile sunt tari, aşa cum scria în reclame. Ţi se pare că îl cunoşti mai bine pe celălalt, că îl iubeşti mai mult, că i te dăruieşti mai profund. Relaţia e şi mai fericită, dar…

Nu trece multă vreme şi perversiunile îşi pierd din originalitate. Şi atunci cauţi perversiuni noi, care să ţi-l aducă mai aproape pe celălalt. Sau brusc ai conştiinţa faptului că *celălalt* nu e potrivit pentru tine. Şi îl părăseşti, uitând de

---

[62] Părintele Constantin Mihoc, *Taina Căsătoriei şi Familia Creştină*, Pr. Dr. Constantin Mihoc, Editura Teofania, 2002, p. 183.

starea de extaz în care, datorită perversiunii, ţi se părea că celălalt e totul pentru tine şi că tu eşti totul pentru el.

Şi ce să faceţi cu sfaturile repetate ale prietenilor care vă spun că monotonia unei relaţii poate fi alungată prin perversiuni? Ale celor care vă spun că perversiunile nu sunt cu nimic mai murdare decât sexul „obişnuit", că sunt un mod diferit de a face dragoste? Oare ei mint?

Nu, nu mint… Pentru ei, sexul oral este de aceeaşi calitate cu *sexul normal*. Ei asta simt şi – lipsiţi de ipocrizie sau de ruşine – îşi fac publice părerile. Problema este că, deşi ei nu mint, se înşală şi îi înşală şi pe alţii[63]. La nivelul la care cunosc ei dragostea, nu există nici o diferenţă între normal şi anormal, între ruşine şi nerușinare[64]. Asta însă nu pentru că dragostea lor e mai înaltă sau mai sinceră, sau mai „totală". Nu… Ci pur şi simplu pentru că au ales să cunoască o dragoste străină faţă de cea pe care le-a rânduit-o Dumnezeu oamenilor[65].

Şi vedem că această dragoste nu ţine mult. E doar un alt foc de paie…

„Dar de ce poate să fie ceva murdar între soţ şi soţie, dacă sunt acoperiţi de binecuvântarea lui Dumnezeu ca ei să fie *un trup*?"

Tocmai pentru că Dumnezeu i-a lăsat să fie un trup, adică să facă dragoste potrivit firii… Restul reprezintă exhibiţii prin care soţii nu devin un trup, ci rămân două trupuri bolnave de patimi…

---

[63] Ce să mai vorbim despre cei care mint, dezinformând lumea în cunoştinţă de cauză? La un moment dat în mai multe ziare au apărut informaţii despre aşa-zisa legătură dintre practicarea sexului oral şi reducerea riscului apariţiei cancerului la sân. Oare câte femei nu vor să diminueze acest risc? Totul a pornit de la un studiu al lui Brandon Williamson - un student al North Caroline State University -, studiu care a apărut pe o pagină de net ce avea pe ea banner-ul CNN şi grafica paginii medicale a televiziunii americane. După ce ecoul studiului său s-a răspândit în toată lumea, Brandon Williamson a recunoscut că fusese autorul unei farse. Asta pentru că CNN îl ameninţase că va fi dat în judecată. Povestea s-a terminat repede. Ce este ciudat e că, pe cât de multe ziare preluaseră ştirea iniţială, pe atât de puţine au publicat ulterior materialul care dovedea că totul a fost o farsă. Dacă primul articol făcea vandabil un ziar, dezminţirea părea penibilă şi scădea încrederea cititorilor în publicaţia care s-a lăsat păcălită…

[64] Tot aşa unora nu le este deloc ruşine să meargă la bordel.

[65] Un cititor: *Nu vreau să mă laud cu păcatele făcute. Pentru că m-am raportat oarecum cu propria mea viaţă la cartea ta, îţi mărturisesc că în urma raporturilor mele cu diferite femei, în care am făcut lucruri pe care le analizezi tu în capitolul ăsta, am constatat ceva dramatic. După consumarea actului, nu mai puteam să asociez chipul femeii pe care credeam că o iubesc, care îmi spunea cuvinte frumoase, cu care vorbeam despre cărţi şi lucruri spirituale, cu chipul aceleiaşi femei cu care făceam diverse perversiuni. O disprețuiam. Orice gând de a mă căsători cu ea dispărea. Soţia mea nu putea fi o curvă care pe de o parte s-ar destrăbăla cu mine, iar pe de alta mi-ar săruta copiii.*

Dacă rândurile acestea ale mele vor fi citite şi de către tineri care „fac dragoste" fără a fi căsătoriţi şi care se află într-un moment de impas în viaţa sexuală, să ştie că perversiunile nu îi vor ajuta la nimic. Impasul lor este de alt ordin… Merg pe un drum lipsit de binecuvântarea lui Dumnezeu. Şi plictiseala care apare este un semn că lucrurile trebuie aşezate altfel…

„Dar ce, în viaţa trupească a soţilor nu sunt momente de impas?"

Ba da, sunt… Şi rolul lor este tocmai de a le atrage atenţia soţilor că unirea trupească nu va fi niciodată perfectă[66], aşa cum ne-o doresc diferiţi specialişti în sexologie… Unirea dintre doi oameni este mai mult decât poate aduce o noapte de pomină. Fie ea cât de lungă sau cât de palpitantă. Şi este mai mult şi decât pot înţelege cei care îşi petrec toate nopţile în aventuri erotice, imaginându-şi că urcă pe culmile dragostei.

Da, pe culmile erotismului urcă. Numai că dragostea le este la fel de străină ca şi limba indienilor apaşi…

Aşa că: ce mai încoace şi încolo? Încercaţi să înţelegeţi că, uneori, plictiseala vă poate fi prietenă. Şi este un alt semnal de alarmă: „Dragostea voastră se sufocă. Trebuie să respire. Trebuie să o aşezaţi sub binecuvântarea lui Dumnezeu…"

[66] Cum de altfel nimic nu poate fi perfect în această lume trecătoare. Asta nu înseamnă însă nici că unirea trupească a soţilor nu este - şi e firesc să fie - un prilej de dăruire şi bucurie covârşitoare...

Moda trupului fără suflet

De multă vreme mă pregătesc să scriu o carte despre problemele tinerilor. Unul din subiectele abordate va fi moda. Întrucât am citit ieri câteva rânduri interesante ale monahului Neofit pe această temă, m-am gândit că ar fi bine să le *împart* cu voi…

„De cum face primii paşi în viaţă, omul trebuie să imite, începe cu păpuşa Barbie, care, pe an ce trece, este tot mai dezbrăcată şi tot mai senzuală. Deci primul etalon, primul model pentru fete; cât despre băieţi, ei sunt ajutaţi să îşi dezvolte gustul pentru plăcere, pentru fetiţele cu fitze! Şi nefericită să fie fetiţa care are «blestemul» de a fi un pic mai plină, un pic mai bine făcută. Dar calvarul ei abia a început! Cataloage tot mai pretenţioase o învaţă cum să se îmbrace pentru a fi, de fapt, tot mai dezbrăcată. O învaţă că haina nu trebuie să ne facă, în ultimă instanţă, mai frumoşi, ci trebuie să «strige» după privirile celorlalţi. Ceea ce trebuie să se vadă este corpul, trupul omenesc care are o enormă nevoie de plăcere. Iar haina este un adjuvant, un ajutor nepreţuit. Vara este anotimpul în care moda scoate «carnea» pe piaţă; fiecare scoate la «tarabă» ceea ce are mai bun. Însă cine refuză acest joc riscă să fie scos din catalogul plăcerilor acestei lumi. Am devenit nu oameni frumoşi, ci picioare frumoase, sexy, care îţi taie respiraţia şi demnitatea. Am devenit abdomene umblătoare, talii cu mişcări provocatoare, care pur şi simplu îi cheamă pe cei doritori la plăcere. De mult timp fetele noastre au uitat că ceea ce are omul unic şi de neînlocuit este chipul şi nicidecum picioarele. Un chip care spune tot, un chip cu nişte ochi în care de multă vreme a dispărut lumina lui Dumnezeu. Din nefericire ne-a intrat în reflex să îl privim pe celălalt începând cu mijlocul lui, cu talia lui. Dacă o fată a picat acest examen, nu mai are nici o şansă în rândul prea modernei noastre lumi. Ne dezbrăcăm înainte de a fi «nevoie» să fim dezbrăcaţi. Ne aruncăm inconştienţi în vâltoarea unor patimi ruşinoase, fără a calcula consecinţele acestei manipulări. Ne lăsăm prădaţi de privirile celorlalţi fără a gândi că păcatul începe mai întâi în inimă. Nu înţelegem că majoritatea zdrobitoare a celorlalţi nu vor putea să vadă eul nostru, ceea ce suntem de fapt, privind goliciunea noastră, ci ne vor transforma în simple obiecte de plăcere, în «actori» ai visurilor şi imaginaţiei lor bolnave, murdare şi obscene. Dar, din păcate, majoritatea tinerelor asta şi doresc de fapt. Îşi doresc să fie dorite. În acest caz nu mai putem vorbi nici măcar de acea superioritate pe care ar mai avea-o omul în faţa unui animal. Atâta timp cât îţi transformi trupul în poligon de tragere prin patimi de tot felul, nu va trebui să aştepţi decât clipa morţii. O clipă în care acest trup va sfârşi în mod jalnic, deplorabil, într-o frumuseţe

apreciată doar de viermi şi de un pământ care ne nivelează pe toţi fără diferenţiere…”[67]

Cei care citesc cu atenţie rândurile părintelui Neofit înţeleg care este perspectiva ortodoxă asupra modei… Atunci când moda este să fii cât mai dezgolit, cât mai sexy, când moda este să atragi cât mai multe priviri flămânde, atitudinea ortodoxă este de a rezista acestei ispite. Ce pierdem? Pierdem doar ocazia de a cădea mai uşor în păcat, şi ocazia de a-i trage pe alţii spre păcat.

Nici în privinţa îmbrăcămintei creştinilor nu cred însă că etalonul principal începe cu „nu…”: „Cum să se îmbrace tinerii creştini?” „Să NU se îmbrace smintitor…”

O astfel de atitudine arată puţinătatea credinţei. Tinerii creştini trebuie să se îmbrace astfel încât frumuseţea lor lăuntrică să se manifeste şi în modul în care îşi aleg hainele. E dificil de făcut o astfel de alegere. Dar numai aşa ei nu se vor simţi inferiori celorlalţi. Da, tinerii creştini sunt „liberi” să se îmbrace frumos. Îmbrăcându-se frumos, frumuseţea aceasta – deşi nu va fi smintitoare, nici sexy – se va armoniza cu starea lor lăuntrică…

Pentru tinerii creştini moda devine o problemă numai atunci când suferă din pricina faptului că *ceilalţi* îi iau peste picior… Într-o clasă în care aproape toate fetele îşi arată buricul e normal că o fată creştină va fi ironizată pentru că nu face la fel… Dar, orice am încerca să facem, niciodată lumii nu o să îi placă faptul că suntem creştini, adică suntem ai lui Dumnezeu şi nu ai patimilor lumii acesteia.

Şi totuşi, cât de greu este să ştim să ne îmbrăcăm cu gust, să ne îmbrăcăm frumos… Pe cât de mult mi-au plăcut rândurile părintelui Neofit, pe atât de mult îmi dau seama că nu oferă soluţii vestimentare… Tinerii convertiţi – ca orice oameni care abia au intrat în biserică – au nevoie de repere clare. Cum să ne îmbrăcăm? „Aşa, aşa, aşa…”

Eu cred că modul de a te îmbrăca trebuie să fie o artă şi pentru tinerii creştini. Pentru că e o dovadă a modului în care înţeleg viaţa. Degeaba se îmbracă unii tineri numai în negru, încercând să pară cât mai înduhovniciţi, cât mai *monahali*, dacă sufletele lor sunt pustii. Degeaba poartă unele fete fuste până în pământ, dacă în adâncul inimilor lor suspină că nu au picioare frumoase ca ale colegelor lor… Degeaba poartă unii haine cât mai ponosite, mândrindu-se că nu sunt iubitori de patimi ca ceilalţi… Da, să nu ne ascundem din pricina lipsei noastre de gust sau de bani. Şi cu bani puţini se pot lua haine frumoase şi decente…

Să căutăm frumuseţea naturală, care se sprijină pe frumuseţea sufletească. Să nu ne lăsăm seduşi de frumuseţea artificială a trupului, care,

[67] Monahul Neofit, *Rugăciuni către tineri*, Editura Credinţa strămoşească, 2005, pp. 131-133.

„dezgolit” cu ajutorul vestimentației, ne hipnotizează pentru a nu observa că sufletul s-a ofilit…[68]

[68] O cititoare: *Din felul în care ne îmbrăcăm se deduce raportarea noastră la sexualitate… O raportare normală sau una bolnavă. Adică o raportare normală, care nu-L exclude pe Dumnezeu, deşi nu L-am primit în mod conştient în viața noastră, sau cealaltă raportare, care Îl goneşte pe Hristos. Oricum, chiar dacă Dumnezeu ne iubeşte şi are răbdare cu noi, trebuie să evităm să abuzăm de asta. Iubirea Lui ne obligă măcar la decență…*

„Poarta” sărutului

Am primit câteva rânduri de la o cititoare:

Părintele X scria: „Sărutul este cel puțin o dezvirginare a minții. O fată sărutată nu mai poate fi numită fecioară, pentru că a depăşit bariera psihologică a fecioriei, care este mai grea decât cea fizică, voința ei a fost înfrântă. Deşi, aparent, o astfel de fată are toate «probele» fecioriei, eu aş asemăna-o cu un ou din care s-a supt, pe o gaură făcută cu acul, tot conținutul. Există, într-adevăr, o grămadă de astfel de «fecioare» cu trupul, dar care au în palmares nenumărate nopți de jocuri erotice şi de perversiuni dintre cele mai încurcate. Această dispoziție i se inoculează fetei o dată cu primul sărut şi nimeni niciodată nu-i mai poate reîntoarce fecioria, decât poate doar moartea”. Aş vrea să îmi spuneți dacă aceasta este poziția clasică a Bisericii în această problemă. Mulțumesc.

Am citit şi eu rândurile astea şi efectul pe care îl trezesc cititorilor îndrăgostiți nu cred că este de a-i ajuta să ducă o viață mai curată, ci pur şi simplu pun pecetea păcatului nu doar pe sărut, ci pe întreaga lor relație care se poate exprima, într-o măsură mai mică sau mai mare, şi prin sărut. Rândurile acestui părinte l-au îndemnat chiar pe Laurențiu Dumitru să abordeze această riscantă temă a sărutului de pe o poziție creştină: „M-a îndemnat să scriu şi poziția categorică împotriva sărutului între adolescenți a unui părinte râvnitor al Bisericii noastre, poziție justificată în mare parte, dar demoralizatoare din punctul meu de vedere”[69].

Eu însumi, înainte de a mă căsători, am întrebat mai mulți duhovnici dacă sărutul este un păcat sau nu. Cei mai mulți s-au ferit să îmi dea un răspuns vehement. Unul singur a avut o astfel de poziție radicală. Din câte am observat până acum, în urma discuțiilor cu tinerii care au citit cartea din care este extras pasajul cu pricina – o carte, de altfel, plină de lucruri interesante –, efectele au fost de trei feluri: unii au reuşit să îşi *dreseze* iubirea, să şi-o cumințească şi prin asta sentimentele lor au devenit mai puternice. Aceştia sunt cititorii victorioşi. Alții s-au speriat pur şi simplu de cele citite şi de asta au pus capăt relațiilor lor de prietenie (care s-ar fi putut împlini în căsătorii); iar alți cititori, care oricum nu erau tari în credință şi doar cochetau cu Biserica, şi-au întărit

[69] Laurențiu Dumitru, în articolul *Petting-ul, sărutul şi aparenta feciorie*, din volumul *Tinerii pe calea întrebărilor*, Editura Egumenița, 2004, p. 20. Recomand cititorilor acest articol; mi se pare echilibrat, poate cel mai echilibrat text pe care l-am citit pe această temă.

convingerea că nu are rost să fie creştini, că viaţa creştină e o viaţă plină de interdicţii.

Totuşi, cred că principalul defect al rândurilor de mai sus este că s-au născut prematur… S-au născut, dar nu la vremea lor… Adică? Adică, dacă Biserica ar fi făcut o misiune susţinută în rândurile tinerilor, dacă tinerii ar fi fost învăţaţi să ducă o viaţă curată, dacă ar fi fost învăţaţi să se roage, să se spovedească, să lupte cu patimile, dacă tinerii ar fi fost iubitori de Dumnezeu, atunci aceşti tineri ar fi fost în măsură să înţeleagă dacă şi cât de vătămător este sărutul. Încerc să fiu obiectiv şi să nu spun ce am înţeles eu din *experienţa* sărutului – pentru că poate nu aş reuşi să fiu imparţial. Cred însă că dacă pune cineva poveri prea mari pe umerii tinerilor, fără a-i pregăti mai întâi, riscă să îi piardă. E exact atitudinea duhovnicului care dă canoane prea mari ucenicilor şi aceştia fug de Biserică… O atitudine „demoralizatoare"…

Până la urmă, nici eu nu mă declar un susţinător al *nevinovăţiei* sărutului… Ştiu că fete foarte cuminţi au început prin săruturi la fel de cuminţi şi au ajuns apoi fete vulgare, mai vulgare decât săruturile lor - care se metamorfozaseră din acte de iubire curată în preludii…

Oricum, nu cred că vreodată catehizarea trebuie să înceapă spunându-i unei fete care s-a sărutat cu prietenul ei că nu mai este fecioară… Părintele şi-a exprimat poziţia dând o hrană tare pe care dinţii tăi – şi ai marii majorităţi a tinerilor – nu o pot mesteca deocamdată[70].

Cred că dacă i-ai fi cerut direct părintelui respectiv lămuriri privitoare la *tema* sărutului, poate ţi-ar fi răspuns altfel. Nu ţi-ar fi făcut în nici un caz propagandă pro-sărut, dar ar fi încercat să te ia încetul cu încetul.

Da, învăţătura Bisericii este una pentru toţi. Dar într-un fel îi va vorbi preotul despre avort unei fete care îşi păstrează fecioria şi în alt fel celei care deja a avortat. (Am folosit comparaţia aceasta dură doar pentru că am citit de curând poziţia câtorva mămici faţă de avort şi m-am speriat. Nu vreau în nici un caz să compar sărutul cu avortul.)

Cred că, dacă nu ar fi existat Dumnezeu, sărutul ar fi fost un mijloc foarte potrivit prin care tinerii necăsătoriţi şi-ar fi manifestat dragostea – în cazul în

[70] Un cititor: *Mesajul părintelui este cam radical, dar e nevoie şi de mesaje radicale – e un duş rece, dar mi se pare foarte potrivit pentru tinerii care sunt în prag de a-şi pierde fecioria pentru că nu le vorbeşte nimeni despre varianta cea mai bună; deşi pentru ceilalţi, care au făcut deja greşeala să nu preţuiască puritatea sărutului, probabil că mesajul lui este un pic deznădăjduitor. Mesajul tău tocmai pentru aceştia este foarte bun, pentru că le ridică moralul şi îi îndeamnă la lupta cea bună. Ce bine ar fi fost să fi auzit şi eu la vremea potrivită astfel de mesaje care să mă pună pe gânduri, să mă îndemne la discernere*.

care nu ar fi făcut dragoste de teamă să nu ajungă la sarcini nedorite, sau din cauza cine ştie căror reguli morale respectate în societatea respectivă[71].

Îmi dau seama că am evitat până acum să dau un răspuns clar. Aşa că m-am gândit că dacă peste ani copiii mei ar citi un astfel de articol, ar rămâne cu un gust amar: „Încă un scriitor care se teme să îşi asume o poziţie…"

Da, eu cred că sărutul ar putea fi foarte frumos şi curat (aşa cum este - sau cum ar trebui să fie - între soţii care duc viaţă cu adevărat creştină). Dacă diavolii nu ar fi într-un război total cu tinerii pe care încearcă să îi atragă în lanţurile patimilor, atunci m-aş declara poate apologet al sărutului. Numai că, din păcate, ne aflăm în acest război. Şi ideal este să ne luptăm pentru fiecare *bucată de pământ*, să nu îi cedăm nimic diavolului…

Şi atunci, le voi recomanda copiilor mei să fie cât mai atenţi în relaţiile pe care le au. Ca nu cumva să se ardă… Să stea departe de orice le poate vătăma sufletele.

Oricum, sărutul nu este o manifestare a dragostei care să nu aibă nevoie de mai mult. Dimpotrivă, sărutul tocmai asta este - este o poartă spre mai mult. Unii spun: „Dar nu facem nimic rău, ne vom opri la asta…". Nu se opresc însă, ci sunt luaţi de valul *iubirii* şi nu se pot opri[72]. Cei care ştiu efectele sărutului înţeleg pericolul la care se expun. Iar cei care nu înţeleg, fiind convinşi de *inocenţa* sărutului, se vor convinge mai târziu că lucrurile stau altfel. Dar s-ar putea să fie prea târziu.

Notă: Nu vreau ca prin acest text să îi *zăpăcesc* pe cei care nu vor aprecia o astfel de hrană, pe care o consider hrana cea mai moale… Cei mai slabi în credinţă poate că se vor folosi de ea, iar cei *tari* nu o vor lua în serios. Textul nu prezintă însă o poziţie definitivă a mea în privinţa acestei teme, poate că, peste ani de zile, maturizându-mă, voi ajunge şi eu la o altă perspectivă. Sunt cât se poate de receptiv faţă de eventualele critici…

---

[71] Un cititor: *Aici tu ai în minte săruturile nepătimaşe, să nu se înţeleagă greşit că orice sărut este şi frumos*. Aşa e, mă refeream la săruturile curate, dacă le pot spune aşa…

[72] Un cititor: *Ar trebui precizat CE să facem totuşi când ne îndrăgostim, când uităm de toate şi alunecăm pe valuri; adică atunci ar trebui să ţinem aproape de un duhovnic (altă soluţie nu văd...). Să presupunem că cei doi tineri sunt credincioşi. Dacă îi ia valul iubirii, atunci cred că numai cu ajutorul duhovnicului pot ţine sărutul la „distanţă" sau la cumînţenia la care să nu urmeze mai mult. Prinşi fiind în vâltoarea sentimentelor, trebuie să aibă un sfătuitor care să le aducă aminte să nu cadă în păcat*.

Obsesia formelor „fără fond”…

Unul dintre semnele de întrebare ale tinerilor care şi-au păstrat fecioria este privitor la posibilitatea de a face faţă vieţii de cuplu şi – în strânsă legătură cu asta – la mărimea unui *anumit* organ: „Oare suntem destul de bine dezvoltaţi?”. Un soldat de 20 de ani se plângea: „În viaţa mea este numai întuneric când îi văd pe fraţii mei mai mici gemeni care au doar 12 ani şi sunt dotaţi cu nişte organe de toată frumuseţea…”(R., 20 de ani)[73].

Astăzi nu e nevoie să ai fraţi dezvoltaţi normal ca să îţi dai seama că la capitolul *lungime* stai prost. Nu e nevoie nici să răsfoieşti reviste porno sau sexy, sau să priveşti filme deochiate. Poţi să mergi pur şi simplu prin autobuz şi să îţi cadă ochii pe o revistă pe care o răsfoieşte o domnişoară stilată care caută să se iniţieze în *tainele* sexului. Sunt multe moduri în care poţi constata că alţi bărbaţi sunt mai „dotaţi”. Între cele mai penibile este să fii refuzat de o „sirenă”. Iată „drama” unui tânăr:

„Am cunoscut o fată care mi-a propus să fac sex cu ea. Am acceptat, dar când m-am dezbrăcat, mi-a analizat organele sexuale şi mi-a zis că nu merită să se excite degeaba, fiindcă nu aş putea să o satisfac, penisul meu fiind prea mic. După o lună am întâlnit o altă fată, iar când am ajuns pe punctul de a face dragoste, a râs, zicând că nu ştie unde aş putea găsi un prezervativ atât de mic pentru mine. Am încercat să mă sinucid, dar m-a salvat o colegă, de care m-am îndrăgostit, iar ea mi-a spus că mă place şi că vrea să facem dragoste, dar eu nu pot. Adică pot. Dar mi-e frică să nu râdă de mine…” (Ovidiu, 15 ani)[74].

Celor care se află în aceeaşi situaţie şi şi-au pierdut deja fecioria nu prea am ce să le scriu: unii dintre ei sunt părăsiţi de prietenele lor aşa cum a fost părăsit şi Ovidiu. Alţii sunt păstraţi de către prietenele lor numai pentru că acestea sunt prea şterse pentru a ieşi cu vreun tip bine. Iar alţii au înţeles că nu mărimea contează. Sau mai bine zis că nu numai mărimea contează. Dacă un cuţit e ascuţit, nu trebuie să aibă lama foarte lungă, nu?[75]

---

[73] Andrei Popescu şi cititorii revistei Bravo, *Şi cu noi cum rămâne?*, Editura Trei, 1998, p. 19.

[74] Ibidem.

[75] Ca să nu se creadă că expun păreri fără acoperire, iată un citat dintr-o carte de specialitate: „Intensitatea plăcerii pentru bărbat şi pentru femeie nu este proporţională cu mărimea instrumentului masculin. (…) Un penis de liliputan ar putea deci să fie de ajuns pentru obţinerea satisfacţiei sexuale” – Dr. Sylvain Mimoum, Rica Etienne, *Dragostea şi sexualitatea adolescenţilor - pentru băieţi*, Editura Lucman, p. 34.

Tocmai acest lucru vreau să îl aduc la cunoştinţa tinerilor care se gândesc să îşi piardă fecioria numai pentru a vedea dacă pot fi sau nu la înălţime. Din punct de vedere strict fiziologic, aproape toţi bărbaţii sunt capabili să aibă o viaţă sexuală reuşită. Când o femeie ajunge să aprecieze un bărbat după lungimea *organului* în cauză e de plâns. O astfel de *profesionistă* nu prea are şanse să devină o soţie bună. Decât dacă îşi curăţă trupul şi mintea cu guma de şters a pocăinţei. Ceea ce se întâmplă foarte rar. De cele mai multe ori o astfel de expertă regretă ani întregi că o aventură cu cine ştie ce turist *dotat* temeinic a durat atât de puţin…

Iată un alt motiv pentru care e bine ca soţii să fie feciori în noaptea nunţii: ca nu cumva, atunci când între ei vor apărea motive de tensiune, unul din ei să se sature de trupul celuilalt şi să suspine după nopţile de vis petrecute cu cine ştie ce partener de ocazie…

„Ce să mă fac, că astăzi puţine fete mai sunt fecioare şi dintre fecioarele pe care le cunosc nu îmi place nici una. Deci viitoarea mea soţie va mai păstra şi amintirile altor parteneri… Aşa că poate e mai bine ca experienţa mea să fie mai vastă, să nu mă fac de râs din pricina organului meu.”

Răspunsul e delicat. Unui tânăr care pune problema aşa îi spun:

„Totuşi, chiar dacă foştii ei parteneri au fost mai dotaţi decât eşti tu, nici unul dintre ei nu a putut să îi ofere împlinirea pe care i-o poţi oferi tu ca soţ. În familie chiar şi dragostea trupească stă sub binecuvântarea lui Dumnezeu (dacă nu se ajunge la perversiuni sau la alte *ciudăţenii*). Chiar dacă nu ai cum să îţi dai seama de asta numai citind sau ascultând sfaturile altora, la vremea potrivită te vei convinge singur. Când doi tineri se căsătoresc pentru ca iubirea lor să poarte pecetea binecuvântării dumnezeieşti (şi nu pentru a-şi oferi unul altuia senzaţii tari), dragostea lor ajunge la stadii pe care ceilalţi nici nu şi le imaginează. E o comuniune care face să pălească relaţiile superficiale dintre partenerii pe care îi *uneşte* doar un organ. Nu îţi pierde fecioria numai pentru că îţi e teamă că nu te vei descurca în pat. Dacă în inima ta va exista dragoste pentru soţia ta – şi dacă nu te vei căsători din interes sau pentru că aşa te-au obligat rudele –, îţi vei da seama cât de uşor se capătă experienţa. Nu pierzi nimic păstrându-te curat…”

Îmi dau seama totuşi că e nevoie şi de un răspuns pentru tinerii care deja au încercat să vadă cum se descurcă în viaţa sexuală şi au eşuat, motivul invocat de fetele care au încercat să îi *iniţieze* fiind că sunt prea puţin dotaţi. Acestora le spun: eşecul vostru e relativ; aţi pus trupul înaintea sufletului şi nu e de mirare că aţi dat greş. Înţelegeţi unde aţi greşit şi nu mai căutaţi să repetaţi greşeala. Nu vă tot schimbaţi prietenele până ce veţi găsi una care să fie mulţumită de *prestaţia* voastră. Ci încercaţi să vă curăţiţi şi trupurile şi sufletele prin spovedanie şi Dumnezeu vă va ajuta să uitaţi de eşecul vostru. Iar când vă veţi căsători, veţi vedea că soţiile voastre vor fi împlinite.

*

Poate că rândurile mele vor fi citite întâmplător şi de vreo fată care consideră că bărbatul este doar o prelungire a unui organ producător de plăcere, nu un iubit, nici măcar un prieten… Mi-o imaginez punând mâna pe mobil şi sunându-şi cea mai bună prietenă: „Auzi, dragă, ce prostii scrie tipul ăsta, că în familie sexul nu contează. Că bărbatul poate fi la limita impotenței, dar dacă îşi iubeşte femeia, aia va fi mulțumită”.

Unui asemenea personaj, scos parcă din reclamele la cafeaua X, îi recomand să citească mai cu atenție ce am scris: „Nu, dragă, nu am zis că nu contează. Ci că dragostea adevărată acoperă lipsa recordurilor erotice. Ceea ce e altceva”.

Comoara din discotecă

Un monah îți scrie: „Te invit să cântăreşti prima consecință a alegerii tale: începutul discotecii este sfârşitul bisericii (şi invers!)… În discotecă te vei înconjura de oameni, de tineri care lipsesc din biserici de luni, poate ani de zile; nu pot accepta cum că ei încă mai există pentru Hristos. Sau, mai bine zis, El mai există pentru ei. Iar tu, stând alături de ei, distrându-te cu ei, nu doar că accepți tacit această blestemată situație, dar sufletul tău va fi şi el, la rândul lui, rănit de această lipsă a lui Hristos… Te pierzi într-o mulțime amorfă, în care de fapt nici nu exişti; nimănui nu îi pasă cine eşti, care sunt bucuriile şi care sunt tristețile tale. De fapt, discoteca este o prăpastie a uitării, un râs forțat, o bucurie inexistentă. Dacă viața noastră ar fi plină de bucurii şi de împliniri, nimeni nu cred că ar mai veni în discotecă; dar tristețea noastră şi a lumii ne alungă în locuri în care ştim că am putea găsi fericirea. Suntem prea singuri şi fugim în discotecile care ne lasă impresia că suntem înconjurați de prieteni, de oameni în sensul larg al cuvântului. Omul are instinctul de a-i căuta pe ceilalți, de a le simți lipsa; însă prea des greşim locul şi modul prin care să ne apropiem… Dacă în timpul Postului Mare, care ține patruzeci şi şapte de zile, la care se adaugă şi Săptămâna Mare – a Învierii –, dacă în toată această perioadă vei refuza, ca un bun creştin, să mergi în discotecă, atunci vei înțelege o dată pentru totdeauna că nici în restul anului nu se face să mergi…”[76]

Citindu-le, poate că te vei simți trist, gândindu-te că nu ai puterea să renunți la discotecă. De ce? Să vedem împreună câteva motive.

1. Pentru că acolo merg prietenii tăi şi te-ai plictisi dacă nu te-ai duce cu ei. Plictiseala asta este o ispită prin care trec mulți – tineri, bătrâni, călugări, preoți, mireni, patriarhi, copii… Numai că unii ştiu să reziste, alții nu. Cred că există sfinți care au dobândit cununa sfințeniei luptându-se cu plictiseala. Şi, chiar dacă cei din jurul lor nu le-au înțeles măsura duhovnicească, Dumnezeu i-a răsplătit pentru marea lor nevoință. Tu nu îți pui acum problema sfințeniei, te gândeşti că nu ştii cum să îți ocupi timpul… Dar discoteca îți face mult rău… Chiar dacă muzica îți place, o poți asculta şi acasă – mai ales că acolo se pune

---

[76] Monahul Neofit, *Rugăciuni către tineri*, Editura Credința strămoşească, 2005, fragmente din capitolul „De ce se moare în discoteci?”, pp. 199-217. Pe cât de lipsit de impact mi s-a părut titlul volumului, pe atât de potrivit mi se pare titlul acestui articol. Într-adevăr, în discoteci, ca şi în bordeluri, cârciumi sau baruri private, unde clienții au voie să se drogheze, se moare. Trupeşte, ritmul este mai lent. Dar sufleteşte, se poate muri într-o singură zi, într-un singur ceas… Chiar dacă nici noi şi nici muribunzii de lângă noi nu ne dăm seama…

multă muzică de proastă calitate, pe care tot ascultând-o începe să îți placă. (Am mers şi eu prin liceu în discotecă de multe ori şi am observat că melodii care inițial nu îmi plăceau deloc începeau să îmi placă după ce dansam pe ele de câteva ori.)

2. Îți place să dansezi. Şi eu mergeam la discotecă pentru că îmi plăcea să dansez, şi dansam atât de bine încât căutam prin toată discoteca pe cineva de la care să mai învăț *scheme* noi. Dansam şi până dimineața, fără să obosesc… După ce m-am apropiat de biserică, nu m-am mai dus la discotecă. Dar mai dansam şi atunci, la zile de naştere sau alte petreceri. Pentru că atunci când eram elev făcusem sport de performanță şi organismul simțea nevoia de mişcare… Şi mi se părea că dacă nu aş dansa aş greşi, închizându-mă în mine… Nu vreau să dau verdicte privitoare la modul în care dansul îi influențează pe alții, dar pe mine unul nu m-a ajutat. E clar că blues-urile stârnesc pofta desfrâului. Iar celelalte dansuri – fie că sunt afro-americane, arăbeşti sau de alte origini – nu fac altceva decât să trezească în noi patima… Fie că este vorba de iubire de sine, de narcisism, fie că este vorba de desfrâu sau de alte patimi… Cât priveşte blues-ul, mulți tineri abia aşteaptă să îl danseze pentru a fi mai aproape unul de altul. Ei nu vor nimic rău, au încredere în dragostea pe care şi-o poartă şi se lasă purtați pe aripile melodiei. Dar patima răsare, încet-încet.

Nu văd însă de ce nu ar dansa împreună, din când în când, soții… Dragostea lor trupească este binecuvântată de Dumnezeu şi blues-urile nu îi vatămă. Cei necăsătoriți cred că în familie problema unirii trupeşti este foarte simplu rezolvată. Nu este chiar aşa. De multe ori, din diferite motive – lipsă de timp liber, probleme de serviciu, necazuri cu rudele etc. – chiar e nevoie de momente frumoase, o plimbare în parc, o prăjitură mâncată în barcă, o excursie în afara oraşului, pentru ca praful care se aşază între soți să fie îndepărtat. Or, uneori un blues poate avea tocmai acest rol… Nu afirm însă că toate blues-urile sunt acceptabile… Dimpotrivă. Nu mă apuc acum să scriu un tratat muzical despre multele blues-uri care stârnesc patima trupească. Spun doar că există şi blues-uri frumoase… Numai că, pentru a nu te vătăma vrând să dansezi pe ele, îți recomand şi de această dată răbdare…

3. Nu poți renunța la dans. Te-ai învățat cu mişcarea şi, dacă nu mai dansezi, te vei îngrăşa etc. Eu nu spun să renunți la mişcare. Numai că, în acest caz, trebuie să înlocuieşti dansul cu puțină gimnastică sau cu puțin sport…

4. Simți nevoia de prieteni noi. Nevoia asta e firească. Gândeşte-te însă dacă ai vreo şansă să găseşti oameni de calitate în discotecă… De fapt, oamenii de calitate care au intrat acolo au ieşit cu sufletul vătămat…

Nu ştiu dacă are rost să îți scriu mai mult. Du-te la duhovnic şi el va şti să îți spună dacă şi ce *comori* poți întâlni mergând în discotecă. Şi dacă pierzi cu adevărat ceva renunțând la ea.

*

Legat de subiectul *discotecă* nu am vrut să scriu şi despre scandalurile, bătăile sau chiar violurile aferente. O fată mi-a scris însă câteva rânduri pline de tristețe: *Îmi e greu să îți scriu despre viol. Am trecut prin aşa ceva cu mult timp în urmă... De fapt nu eu... dar am fost de față. Urmam. Iar fata pe care au reuşit să o violeze s-a spânzurat. Era cea mai bună colegă a mea. De fapt pe mine mă macină altceva. Eu mă consider vinovată. Am luat-o cu mine la țară la bunici la cules de struguri... Ea nu avea pe nimeni la țară şi a vrut să meargă. Numai că eu am luat-o şi la discotecă. Şi acolo au pus ochii pe noi nişte tâmpiți. Doi indivizi au scos-o din discotecă. Eu am văzut totul şi am fugit după ea. Şi am căzut şi eu în plasă, ca să zic aşa. Am văzut totul. E groaznic. Şi acum nu prea îmi găsesc cuvintele să povestesc. Ştii ce nu înțeleg? De ce s-a spânzurat. Şi de ce m-a oprit să nu zic nimic la poliție... Poate de ruşine. Noi nu am declarat nimic, doar ne-am întors în oraş... şi atât. Iar ăia sunt bine... în libertate*.

Păreri despre sexul premarital

Unul dintre subiectele de discuție preferate ale tinerilor este legat de începerea vieții sexuale şi de compatibilitatea sexuală cu persoana iubită. Poate că şi tu ai avut parte de astfel de discuții[77]. Pe un site[78] am găsit un material exact pe această temă. Voi reproduce o mare parte din el, şi apoi îmi voi spune punctul de vedere. Îmi voi permite totuşi ca între parantezele pătrate să îmi exprim anumite luări de poziție față de punctele de vedere ale tinerilor. Moderatorul discuției începe astfel:

„Cu ceva timp în urmă am primit un e-mail de la unul dintre voi. I-am răspuns, dar de atunci m-am gândit mereu la cele spuse de prietenul meu. Şi la întrebările puse de el. Citiți şi voi acest e-mail şi celelalte păreri şi, dacă aveți şi voi o părere în legătură cu subiectul sau cu cele spuse până acum, spuneți-o! Iată e-mail-ul trimis de prietenul meu Iulian: «Sexul e prezent peste tot. Nu cred că ar trebui să fie aşa. Se pune mult prea mult accent pe asta. La TV nu vezi decât emisiuni despre cât, unde, cum să faci sex. Principiile creştine au fost date uitării. Lumea a uitat că sexul premarital este un păcat. Acum, spune-mi, te rog: crezi cu adevărat că e nevoie de o anumită experiență înainte de căsătorie? Crezi că trebuie să se pună un aşa mare accent pe compatibilitatea sexuală? Oare sexul e cel mai important lucru în căsătorie? Nu dragostea?» [*Întrebările lui Iulian mi se par foarte fireşti. Unde greşeşte Iulian? Greşeşte neştiind cui să-i pună aceste întrebări. Adică, deşi principii creştine*[79]*, într-o problemă atât de importantă cum este sexualitatea, el cere sfatul unor oameni care au un alt tip de repere morale. Precum veți vedea din răspunsurile care urmează, nici unul nu corespunde perspectivei pe care o are – sau mai bine spus o avea*[80] *– Iulian. E ca şi cum ar fi întrebat nişte fumători dacă tutunul nu dăunează sănătății, sau dacă nu are alte efecte negative. Fumătorii ar fi încercat să îl convingă să se apuce de fumat. Aşa cum tinerii de mai jos… Dar*

---

[77] Pe mine m-a şocat pur şi simplu sfatul unei cunoştințe, o femeie credincioasă, care – nu cu mult timp înainte de a mă căsători – m-a sfătuit să îmi testez compatibilitatea cu viitoarea mea soție, ca nu cumva să avem parte de decepții după nuntă. Mi-a zis ceva de genul: „Chiar dacă ați stat cuminți atâta vreme, e momentul să încercați acum…” Nu regret că nu am ținut seama de sfatul ei…

[78] Pentru a nu stârni curiozitatea nimănui, am preferat să nu dau link-urile de pe net…

[79] Altfel nu ar afirma cu tristețe că „lumea a uitat că sexul premarital este un păcat”...

[80] Că poate între timp şi-a schimbat-o, sub influența avalanşei de îndemnuri la păcat pe care a generat-o fără să vrea…

mai bine să citim împreună poziţiile lor. Moderatorul continuă:] Am transmis mai departe aceste întrebări, şi iată care au fost părerile…

Părerea lui Ionuţ: «Pentru majoritatea tinerilor problema sexului premarital este un *concept învechit*. Pentru mine acest lucru este normal din următoarele motive:

- educaţia primită în familie nu a fost foarte rigidă în probleme legate de sex [*iată că un tânăr este conştient de faptul că lipsa unei educaţii morale în ce priveşte sexualitatea şi-a spus cuvântul*].

- la vârsta mea (21 de ani) este o necesitate fizică [*deci nu mai este manifestarea liberă a unui mod greşit de a iubi, ci este efectul unei dependenţe*], dar este mult mai plăcut de făcut cu o persoană suficient de importantă pentru mine pentru a considera posibilitatea unei căsătorii în viitor [*altfel spus: eu o fac oricum, dar dacă ţin la fata respectivă, cu atât mai bine*].

- nu dispun de siguranţa materială (casă, venit stabil suficient...) pentru a întemeia o familie în viitorul apropiat (şi poate n-am nici curajul...) aşa că nu pot aştepta la nesfârşit... [*Foarte interesant: Ionuţ recunoaşte lipsa curajului de a-şi întemeia o familie. Cel puţin e sincer, mulţi fiind în situaţia lui, dar ascunzându-şi în fel şi chip laşitatea. Mă refer mai ales la cei care sunt în stare să bea nu ştiu câţi litri de tărie sau să dea nu ştiu câţi pumni pe minut, dar care nu sunt în stare să îşi întemeieze o familie…*]

- am adoptat părerea unora cum că sexul este un lucru important într-un cuplu, iar compatibilitatea sexuală poate fi testată înainte de a fi prea târziu...» [*Dezarmantă sinceritatea lui Ionuţ: el a adoptat părerea cum că trebuie să testeze compatibilitatea sexuală înainte de a se căsători… Nu a ajuns singur la această concluzie, nu a fost un act de maturitate, ci pur şi simplu un gest inspirat de opiniile celorlalţi.*]

Părerea Letiţiei: (pentru Iulian) «... sexul premarital nu vine în contradicţie cu învăţătura luminată nouă de către Iisus, ci doar cu dogmele bisericeşti. [*Nu este prima oară când aud această idee de la tineri. Oare chiar cu atâta superficialitate să fie citită Scriptura, încât să nu fie evident faptul că Hristos ne-a poruncit să ne luptăm cu păcatul desfrânării, mustrându-ne chiar şi pentru privirile pătimaşe?*] Cea mai importantă trăsătură a omului este LIBERUL ARBITRU! Ceva de genul *fac ce vreau, dar ştiu ce fac*, cu ultima parte subliniată la maxim! Aşa că Iulian, ... go and have sex! Sunt sigură că te vei simţi minunat şi nici păcate nu vei face (atâta timp cât tu şi partenera ta vreţi asta)». [*Adică păcat este numai când unul nu vrea? Ce mai urmează? Ca peste o sută de ani să se considere păcat doar dacă nici unul din ei nu vrea, şi o fac din obligaţie?*]

Părerea lui «Eu»: «Părerea mea despre *sexul e peste tot*... Eu aş zice că uneori e prea mult. Adică nu aş fi total împotriva sexului înainte de căsătorie, dar câteodată e prea sadic să auzi de la o fată de 19 ani că deja a făcut-o cu 5. Varianta cu *fata virgina la nuntă* e idilic exagerată pentru vremurile noastre, unde vezi la televizor fete adolescente de 14-15 ani vorbind despre sex ca şi cum ar vorbi despre reţete culinare. Şi apropo de reţete culinare: ar fi bine dacă fetele ar şti atâta despre gătit cât ştiu despre sex... [*Fin umorul… Pe de altă parte, nici soţii de azi nu mai sunt atât de exigenţi la mâncare ca pe vremuri; în schimb, în pat au devenit din ce în ce mai exigenţi…*]

Ce este mai ciudat, în America de exemplu (unde se zice că oamenii sunt foarte liberali din punct de vedere sexual), s-a început deja o campanie pe plan naţional pentru *amânarea începerii vieţii sexuale prea timpurii*. Poţi să vezi reclame cu adolescenţi de genul *Not ME - Not Now* ori *Making Smart Choices About Sex*. Părerea mea personală e că ar trebui să vedem şi noi realitatea. Realitatea nu e aceea că *suntem tineri, hai să profităm*. Eu aş zice *suntem tineri, trebuie să ne gândim*. Gândiţi-vă la un singur aspect. Noi suntem părinţii de mâine. Ţi-ar plăcea ca fetiţa ta de 14-15 ani să-şi înceapă viaţa sexuală?» [*Cine spunea că toţi tinerii sunt superficiali? Cred că abia în clipa în care tinerii de azi îşi dau seama că vor fi părinţii de mâine au făcut primul pas adevărat în maturitate…*]

Părerea lui Preda: «SEXUL, după mine nu este un păcat dacă este făcut înainte de căsătorie, sau extraconjugal. Marele păcat (după părerea mea) este atunci când este făcut fără respectarea unei igiene, a normelor de morală, bun simţ etc... Este mare păcat atunci când sexul nu este făcut cum trebuie…» [*Cred că Preda este atât de străin de o perspectivă spirituală sau cel puţin morală a vieţii, încât pentru a-l contrazice ar trebui să scriu un volum întreg…*]

Părerea lui Bogdan: «Nu cred că trebuie să ai neapărat o experienţă sexuală înainte de a te însura... Nu asta e problema... Problema e că sexul, cel puţin pentru mine, e o necesitate (dacă nu o fac cel puţin o dată la două zile să zicem ... am o stare de nervozitate foarte ridicată)». [*Spun sincer că nu mă aşteptam la atâta sinceritate… Se pare că discuţiile pe internet, când oamenii nu se cunosc faţă către faţă, pot genera nu numai vulgaritate, ironie şi erotism, ci şi discuţii sincere… Bogdan zice pe şleau – şi după ce are o experienţă sexuală bogată - că nu crede că e nevoie de experienţe sexuale premaritale… Dar pentru el sexul a devenit o necesitate. Din punct de vedere duhovnicesc, o patimă, de ale cărei lanţuri este legat… Oare de ce filmele pentru tineri nu prezintă lucrurile aşa cum sunt, ci le învelesc în epiderma unor idilice poveşti de dragoste? Tinerii ar trebui să ştie că, aşa cum fumatul distruge sănătatea,*

tot aşa viaţa sexuală poate da dependenţă… O dependenţă de care suferă tocmai cei care se laudă că ar fi marii admiratori ai libertăţii.]

Părerea Elei: «Eu cred că sexul este important înainte de căsătorie, pentru că, dacă te trezeşti după măritiş că persoana pe care ai luat-o nu e grozavă la pat ce faci? Ai două variante: ori te conformezi, ori îţi iei un amant. Să te conformezi e destul de nasol, pentru că înseamnă că vei rămâne o ratată... Să îţi iei amant înseamnă să încalci principiile creştine ce ne-au fost date. În fond şi la urma urmei vrei să iubeşti trupul celui pe care ţi l-ai ales, nu al altuia pe care probabil îl doreşti, dar nu îl iubeşti ca pe soţul tău. Concluzia este că în ambele cazuri calci strâmb din punctul de vedere al principiilor creştine. Absurd mi se pare să te duci să o faci cu n+1 parteneri ca să vezi care este compatibil sexual cu tine». [*Da, Ela, ştiu, fiecare vede absurdul păcatelor celuilalt… Dar dacă o faci doar cu n parteneri, sau cu n-3, totul e bine, nu? Nici conştiinţa nu te mustră, nici mama nu ştie…*]

Părerea Ralucăi: «Ce înseamnă dragostea fără sex? Când iubeşti pe cineva înseamnă că te atrage atât psihic cât şi fizic. Însă oameni suntem cu toţii şi atracţia fizică în cazul dragostei atinge cote infinite. Şi atunci cum poţi să spui că rezişti lângă persoana iubită fără s-o atingi? [*E greu, e foarte greu. Dar nu e imposibil… E greu şi când eşti căsătorit să ţii posturile rânduite de Biserică, dar nici asta nu e imposibil.*] Fără s-o iubeşti? [*Cum adică să stai lângă persoana iubită fără să o iubeşti? Dacă nu faci dragoste înseamnă că nu o iubeşti?*] Dragostea e un lucru minunat şi ar fi păcat să o iroseşti [*Aşa cred şi eu, dragostea nu trebuie irosită, trebuie împlinită: tocmai pentru asta există Taina nunţii…*] doar pentru că religia impune reguli care au fost încălcate mereu. [*Numai că regulile au rămas reguli, chiar dacă au fost încălcate mereu. Mai ales că tot mereu au existat şi oameni care le-au respectat…*] Şi apoi apare problema incompatibilităţii. Dragostea nu aduce cu sine şi compatibilitatea, ci dragostea absolută se instalează în momentul în care te-ai dăruit persoanei pe care o iubeşti şi se ajunge la o plăcere comună. Sexul în sine e tot atât de important ca şi dragostea. Diferenţa dintre acestea este că sex fără dragoste se poate, dar invers NICIODATĂ. [*Cine poate afirma aşa ceva? Mai corect spus: invers ar fi foarte greu, ceea ce e cu totul altceva. Numai că Dumnezeu nu cere dragoste fără sex, ci cere doar ca oamenii să îşi manifeste dragostea trupească abia după ce au primit binecuvântarea căsătoriei…*] Numai dacă două persoane care se iubesc sunt compatibile sexual vor reuşi să-şi menţină ce au realizat şi să clădească mai departe». [*Asta nu e adevărat. Paradoxul este că Dumnezeu îi poate ajuta pe cei care sunt incompatibili sexual – deşi astfel de cazuri de incompatibilitate în realitate sunt extrem de rare – să aibă o poveste de dragoste mai profundă decât a celorlalţi. Nu sunt fanul impotenţei sau al altor dereglări sexuale, ştiu însă că o poveste de dragoste care a primit*

binecuvântarea lui Dumnezeu este mai durabilă decât cea mai fierbinte relație erotică.]

Părerea Mădălinei: «Ştiu persoane adulte care s-au iubit foarte mult când s-au căsătorit, însă au descoperit că sunt incompatibili pe plan sexual, indiferent ce au făcut. Nu s-au despărțit pentru că se iubeau enorm, dar fiecare a avut relații extraconjugale şi nu au putut avea relații sexuale nici pentru a concepe un copil. Şi-au distrus în timp orice şansă de fericire şi au ajuns să se urască. Dacă ar fi descoperit înainte de căsătorie, probabil ar fi rămas foarte buni prieteni şi astăzi. Concluzia: sunt de acord cu sexul premarital, dar în anumite limite».

[*Să vedem şi părerea Doinei…*]

Părerea Doinei: «M-ai întrebat ce părere am despre sexul premarital. Părerea mea actuală e următoarea: îl consider necesar. Eu nu am avut relații sexuale înainte de căsătorie şi acest lucru a avut repercusiuni asupra întregii mele vieți. Pentru doi oameni ce vor rămâne împreună tot restul vieții trebuie să fie foarte clar că se potrivesc din toate punctele de vedere. Altfel poți avea surpriza, după nuntă, că eşti legat de cineva cu care de fapt nu te potriveşti sexual; e foarte greu de suportat asta din ambele părți».

***

Şi Doina şi Mădălina spun un lucru foarte important – ba chiar părerea Doinei atârnă şi mai greu la cântar, pentru că e generată de experiență: există soți incompatibili sexual, şi dragostea lor e îngenuncheată de această neputință… Ei, în fața acestei realități izbitoare, mă dau bătut. Ce să fac? Ar trebui poate să las la o parte ipocrizia şi mândria şi să mă recunosc învins, şi să le dau tinerilor acelaşi sfat ca Letiția: *go and have sex…*

Să zicem că acum jucăm şah: ce mutare voi face? Voi face abstracție de realitate, şi îți voi spune poveşti de adormit copiii? Şi tu, şi eu ştim că există profesori de religie care le spun copiilor să nu fumeze, dar în pauze fumează în fața acestora, nefiind nici ei convinşi că fumatul le distruge sănătatea… Oare eu îți voi spune o poezie învățată pe dinafară, în care nu cred?... Mai bine tac…

***

Înainte de a-mi spune punctul de vedere țin să precizez de ce am reprodus atâtea poziții favorabile sexului premarital. Motivul principal este că m-am gândit că dacă le-aş fi citit eu însumi cu ani în urmă, înainte să mă căsătoresc – în clipe în care eram apăsat de deznădejde sau de tristețe –, ar fi reuşit să îmi zdruncine puțin punctul de vedere creştin asupra acestei probleme... Şi am regăsit aceeaşi întrebare la mulți tineri creştini, studenți sau absolvenți de facultate: „dar dacă totuşi ar fi mai bine să testăm compatibilitatea sexuală cu persoana cu care vrem să ne căsătorim?”

Nu cred că greşesc gândindu-mă că, citind prima parte a acestui articol, aceşti tineri vor simți îndoiala strecurându-se iarăşi în inimile lor. O fată chiar mi-a spus: „când scrii despre sexualitatea premaritală să nu faci referire la ce gândesc tinerii, că ne pui sare pe rană. Şi aşa îmi este greu să rezist…"

Şi totuşi, am considerat că este folositor ca unii tineri să îşi conştientizeze această îndoială. Mai mult chiar, tocmai acestor tineri li se adresează acest articol. Cei care sunt hotărâți să ducă o viață creştină nu au nevoie de el, iar pe cei care sunt decişi să trăiască în păcat nu am cum să îi conving să renunțe. „Atunci?..."

Atunci îi rog pe ceilalți să nu mai citească, şi îți scriu ție, celui cu o fărâmă de îndoială în suflet…

***

Suntem în stare să facem o faptă eroică vreme de câteva minute, vreme de câteva ore sau de câteva zile. Dar ne îngrozeşte gândul că tot viitorul nostru poate fi distrus datorită unei alegeri greşite. Alegerea soției este una dintre cele mai importante alegeri în viață. Toți ne dorim o pereche minunată, o viață fericită, plină de dragoste. Unii îşi doresc să aibă şi copii frumoşi, o casă în care să locuiască şi un serviciu care să îi mulțumească… Nimic rău în asta, dimpotrivă.

Când e vorba de alegerea soției, încerci să fii cât mai atent: maşina sau serviciul se pot schimba mai uşor, dar soția, mai greu. Cu toate că rata divorțurilor este în continuă creştere, simți şi tu că divorțul este un eşec de care nu vrei să ai parte. Există multe criterii de care trebuie să ții seama când îți alegi soția[81]. Unul căruia i se dă foarte multă importanță în zilele noastre este compatibilitatea sexuală. Acest subiect îi frământă chiar şi pe unii din tinerii creştini, care merg la biserică, se spovedesc, se împărtăşesc etc. Un prieten al meu, fecior la 32 de ani, care vrea să se însoare cu o fată care nu mai e fată, mi-a spus de curând că ea tot insistă să *facă dragoste* cu el – deşi fata merge la spovedanie, vrea să ducă o viață creştină… Şi mă tot roagă să îi spun şi ei ce scriu pe tema *Tinerii şi sexualitatea*, doar-doar o conving să nu îl mai preseze atât.

Prima precizare pe care o fac este că feciorii şi fecioarele, pe de o parte, iar bărbații şi femeile, pe de alta[82], au motive diferite pentru a testa această compatibilitate înainte de nuntă. Asupra feciorilor şi fecioarelor presiunea e poate mai mare: au luptat vreme îndelungată cu patima desfrâului şi cu dorința de a-şi exprima sentimentele *făcând dragoste*, au rezistat până ce au găsit persoana cu care vor să se căsătorească, şi atunci asaltul binevoitor al

[81] Am scris pe tema aceasta chiar o carte – *Cartea nunții – Cum să-mi întemeiez o familie*.

[82] Mie mi se pare impropriu să spun despre o fată de 14 care şi-a pierdut fecioria că e femeie, dar accept termenul standard…

prietenilor, părinților, mass-mediei îi sperie: „Dacă nu vă verificați compatibilitatea sexuală, veți eșua". Misterul e mare, atracția puternică…

Bărbații și femeile decişi să se căsătorească au și ei motivele lor pentru a-și testa *compatibilitatea*. Experiența lor e un argument că modul în care partenerul reacționează în pat nu e dependent nici de frumusețea și nici de inteligența sa… Aici trebuie să intrăm în detalii mai indecente: în linii mari, se consideră că această compatibilitate este determinată de trei factori – modul în care celălalt reușește sau nu să se dăruiască celuilalt (la limită, actul sexual fiind pentru egoiști doar o masturbare în cuplu), sau altfel spus: „cât de intens e sentimentul pe care îl transmiți celuilalt", potrivirea după criteriul dimensiunii și măsura în care celălalt este maestru în arta erotismului.

Experiența unora îi determină să dea mai multă importanță unui factor sau altuia, dar fiecare factor își are importanța lui…

***

Cât privește primul factor, feciorii se pot întreba: „Dar cum putem vorbi de transmiterea unui sentiment prin actul sexual făcut în afara nunții, când Biserica învață că e un păcat, că e o lucrare care ucide sufletul?"

Biserica vede lucrurile în adevăr. Cea mai frumoasă poveste de dragoste (gen *Titanic*) nu este de ajuns pentru a birui păcatul… Dar asta nu înseamnă că toți cei care desfrânează simt angoase, mustrări de conștiință… Nu, unii încearcă, sincer, să *facă dragoste*. Și o femeie care vede că un amant îi acordă multă atenție, că se poartă cu ea delicat, încercând să o facă fericită, în timp ce amantul de dinainte nu căuta decât să își facă toate poftele, este firesc că îl va prefera pe ultimul, alături de care simte altceva… „Dar face ea dragoste cu ultimul?" Din punct de vedere creștin, nu se poate face dragoste fără binecuvântarea nunții. Dragostea adevărată e străină păcatului… Dar cei care trăiesc în păcat nu își dau seama de înșelarea lor. Și, atunci când aceștia vor să se căsătorească, insistă să testeze compatibilitatea sexuală cu celălalt…

Care este perspectiva creștină asupra acestui prim factor? Când doi oameni trăiesc necununați, atunci viețile lor sunt dominate de egoism sau de o dragoste pătimașă. Este firesc ca acest egoism să se răsfrângă și în pat. Dar în familia creștină raportul este răsturnat: fiecare încearcă să înfrumusețeze cât mai mult viața celuilalt (e adevărat, există și în familia creștină unele oscilări, tensiuni, atitudini egoiste, dar nu sunt majoritare…). Căldura și frumusețea iubirii dintre soții creștini se reflectă și în viața lor intimă… Deci, nu e nevoie de nici o verificare anterioară a compatibilității[83]. Toți cei care au trăit în păcat trebuie să înțeleagă că viața intimă în familie este ceva absolut deosebit, care nu seamănă cu ce trăiau înainte. Parcă ar fi altceva. (Mă întreba tot prietenul meu de 32 de ani ce diferență este între soții și concubinii care fac dragoste. I-

[83] Ba chiar o astfel de verificare este lipsită de obiectivitate: celălalt nu are cum să se poarte cu tot atâta dragoste dacă nu este acoperit de harul nunții.

am răspuns: unii zboară, iar alții merg… Nu se poate compara zborul cu mersul, este altceva…)

***

Cât privește al doilea factor, compatibilitatea organelor, studiile medicale arată faptul că există în realitate foarte puține cazuri de incompatibilitate sexuală reală… Ce e interesant e că mii de cupluri care şi-au verificat şi răsverificat compatibilitatea sexuală înainte de nuntă, după câțiva ani divorțează invocând ca motiv tocmai nepotrivirea în pat… Iată deci că nu i-a ajutat la nimic că îşi mai verificaseră şi înainte compatibilitatea, şi atunci *trecuseră testul*…

Cum stau lucrurile? În astfel de situații soții nu sunt interesați decât de plăceri trupești. Or, viața nu e pentru plăceri de moment, e pentru dobândirea mântuirii. Şi în viața de familie apar probleme, ispite. Şi aceste probleme se răsfrâng şi în pat. Dacă soții nu vor să se lupte să depăşească aceste probleme, ci fug pur şi simplu de ele evadând din „lanțurile" familiei, viața lor nu va fi o viață împlinită. Dar, dacă soții au răbdare şi credință în Dumnezeu, încercările vor trece, în familie va fi iar liniște. Şi această liniște va acoperi şi micile tensiuni care au avut loc în pat. Va fi din nou bine, şi problemele vor deveni amintiri…[84]

***

Cât privește al treilea factor, aici învățătura creştină e clară: orice perversiune este păcat, orice perversiune distruge dragostea. Chiar dacă cei care au astfel de exigențe spun că tocmai aşa îşi arată dragostea, dragostea lor e o dragoste animalică, epidermică, un drog ieftin. În familie nu trebuie să te aştepți ca partenerul să cunoască toate tehnicile de Kama Sutra, trebuie să te aştepți ca el să îți dăruiască dragoste… Şi această dragoste nu necesită nici recorduri sexuale, nici perversiuni şi nici tehnici erotice speciale… Dar e o dragoste care, aşa cum dau mărturie toți cei care au cunoscut-o[85], împlineşte.

***

Îmi dau seama însă că vorbind despre cei trei factori care determină compatibilitatea[86], nu am reuşit să depăşesc penibilul situației în care m-am aflat când am citat părerile Mădălinei şi Doinei, care afirmau foarte clar că există cupluri care au regretat amarnic faptul că nu şi-au testat compatibilitatea sexuală.

---

[84] Trebuie să precizez aici că unele statistici arată că multe femei nu au cunoscut împlinirea în viața sexuală; procentul femeilor care nu ajung la orgasm (nu am găsit un sinonim mai *elevat*, scuze…) e în creştere... Cu toate schimbările de parteneri, cu toate tehnicile etc. Deci, compatibilitatea trebuie să aibă la bază altceva, nu dimensiunile organelor respective…

[85] Şi, dacă e nevoie, întăresc şi eu prin experiența mea această mărturie…

[86] Or mai fi poate şi alții, nu ştiu…

Eu cred însă că problema trebuie privită din alt unghi. Am discutat o dată cu un tânăr fecior:

„- Deci, eşti convins că va fi nevoie să testezi compatibilitatea sexuală cu fata pe care o vei alege înainte de a te însura.

- Da, dar până atunci mă păstrez curat.

- De ce crezi că e nevoie să o testezi?

- Ca să nu divorțăm după nuntă.

- Crezi că poate fi acesta un motiv de divorț?

- Sunt sigur.

- Atunci te întreb: nunta e lăsată de Dumnezeu, sau e invenție omenească?

- E lăsată de Dumnezeu, de asta e şi Taina nunții.

- Dumnezeu vrea ca oamenii care se căsătoresc să divorțeze?

- Nu, vrea să trăiască fericiți împreună.

- Atunci, nu e normal să vrea ca oamenii care se căsătoresc să împlinească toate condițiile pentru a avea o viață fericită împreună?

- La ce te referi?

- Dacă e atât de importantă compatibilitatea sexuală, de ce nu a vorbit Dumnezeu în Vechiul Testament despre testarea ei, şi nici Hristos, Fiul lui Dumnezeu, nu ne-a spus nimic în Legea cea Nouă? Oare să nu ştie Dumnezeu ce e important pentru om?

- Ba da, ştie.

- Atunci, de ce nu îi lasă pe oameni să facă ce e bine?

- Păi, nu e bine, e păcat.

- De ce e păcat?

- Că aşa a zis Dumnezeu, că e păcat să desfrânezi.

- Deci, testarea compatibilității e un păcat necesar?

- Da, cam aşa ceva…”

Aici e problema principală… Nu înțelegem că Dumnezeu ne iubeşte, că ne-a creat pentru a ne bucura de fericirea veşnică, ne-a rânduit calea mântuirii astfel încât fiecare pas al nostru să fie binecuvântat… Nu înțelegem că Dumnezeu vrea ca toată viața noastră să fie o viață curată, o viață de sfințenie, o viață frumoasă şi senină.

Dumnezeu nu putea să lase fără binecuvântare un pas atât de important în viața omului cum este pregătirea pentru întemeierea unei familii. Dacă Dumnezeu ar lipsi în acest moment, I-ar fi foarte greu să intre mai apoi în viața familiei… Dumnezeu a rânduit toate cu înțelepciune, şi fiecare pas al vieții noastre ar trebui să stea sub acoperământul Său.

„Atunci?”

Atunci rămân două posibilități: poate Dumnezeu să binecuvânteze această testare prenupțială? Nu, hotărât nu. Atât prin Vechiul cât şi prin Noul

Testament, Dumnezeu ne spune că această experiență are urmări triste pentru trupul şi sufletul omului…

Atunci, dacă Dumnezeu nu binecuvântează acest *test*, înseamnă că nu e nevoie de el… Înseamnă că, atunci când se pune problema întemeierii unei familii, sunt importanți ceilalți factori – credința, virtuțile, iubirea, frumusețea (unii pun mai mult preț pe cea sufletească, alții pe cea trupească) etc.

Compatibilitatea sexuală apare în mod firesc[87], şi este rodul iubirii curate şi puternice.

„Da, teoria este bună, dar ce ne facem cu eşecul Doinei?"

Întrebarea e foarte bună. Ne-am învățat să împărțim lumea după criterii standard, dar pierdem din vedere amănuntele. Da, Doina s-a măritat fecioară, dar a fost o fecioară înțeleaptă?

Cum vine asta? Oare viața ei a fost o viață creştină, binecuvântată de Dumnezeu?

„Dar aproape sigur a avut parte de Taina nunții, că toți se căsătoresc şi la biserică…"

Asta nu înseamnă foarte mult. În Limonariu citim cum un sfânt a fost mustrat de Dumnezeu că boteza oameni lipsiți de credință:

„A fost întrebat odată sfântul Atanasie, papa Alexandriei, dacă poate fi botezat cineva fără să creadă, potrivit rânduielii şi propovăduirii creştine, sau dacă ar fi botezat pentru alte pricini, prefăcându-se a crede, ce va fi cu el şi cum îl primeşte Dumnezeu. Sfântul Atanasie a răspuns, zicând:

- Ați auzit că, în timpul unei ciume când mulți de frica morții alergau la botez, s-a arătat fericitului şi mucenicului Petru cineva în chip de înger şi i-a spus:

- Până când tot trimiți aici pungi sigilate şi complet goale şi fără nimic înăuntru?

Atât cât se poate înțelege din cuvintele îngerului, pungile sigilate sunt cei care au pecetea botezului, care socotind că au să capete vreun bine dacă s-ar boteza, s-au botezat"[88].

Aşa cum există oameni care se botează formal, fără să aibă credință, tot aşa există oameni care se cunună numai de ochii lumii, pentru spectacol, şi nu pentru că vor să ducă o viață creştină. Şi tot „pungi goale şi sigilate, fără nimic pe dinăuntru" sunt căsătoriile lor…

Cei care regretă că s-au căsătorit feciori au avut o feciorie neînțeleaptă… Nu au cunoscut viața în Hristos, şi-au păstrat fecioria numai din motive morale,

[87] Excepțiile sunt atât de rare, încât o astfel de posibilitate nici nu trebuie luată în seamă. Tot aşa cum nu luăm în seamă posibilitatea de a muri în singurătate pe o insulă… Sau o luăm?

[88] *Limonariu,* Alba Iulia, 1991, p. 195.

sau din timiditate (sau pentru că nimeni nu le dădea atenție – e şi acesta un motiv foarte real…).

Din câți oameni cunosc care duc viață creştină, nu ştiu pe nimeni care să fi regretat că nu a testat compatibilitatea sexuală cu perechea sa[89]. Chiar dacă mulți au avut mult de luptat pentru a rezista acestei ispite. Da, ispita e mare, important este să reziști până la capăt (cu toate poticnirile, mai mici sau mai mari, care apar pe parcurs…).

Aşa că, stați liniştiți. Fie că v-ați păstrat fecioria, fie că v-ați pierdut-o, dar ați recâştigat-o prin pocăință, dacă aveți nădejde în Dumnezeu, El vă va trimite exact perechea de care aveți nevoie. El, care cunoaşte cu de-amănuntul trupurile şi sufletele voastre, vă va purta de grijă ca în familiile voastre să fie înțelegere pe toate planurile.

Dar, nu uitați: principalul este să Îi faceți loc în viețile voastre, şi în casele voastre. Că dacă Îl lăsați pe Dumnezeu să stea doar în sufrageriile şi în bucătăriile voastre, iar în dormitor vă purtați ca nişte păgâni…

***

Ştiu că mulți tineri afirmă că îşi încep viața sexuală pentru că simt nevoia să îşi trăiască libertatea. Există însă numeroase studii care arată că o astfel de libertate este de fapt cea mai banală formă de sclavie față de lanțurile manipulării prin televiziune. Iată câteva date interesante:

„Când elevii de colegiu au fost puşi să identifice câteva persoane pe care ei le consideră model pentru comportamentul personal, ei au selectat în primul rând personaje din lumea TV, care s-au evidențiat printr-o atitudine sexuală extrem de permisivă şi cu o foarte mare frecvență a relațiilor sexuale (Fabes şi Strausse, 1987). […]

Adolescenții care se identifică îndeaproape cu personaje de la televizor mărturisesc că se simt nesatisfăcuți de faptul că sunt virgini sau de experiența sexuală pe care au avut-o (în cazul în care întrețin deja relații sexuale) (Baron, 1976, 1977; Couringht şi Baran, 1980). […]

Elevii de liceu cărora li s-au proiectat filme cu conținut sexual explicit acceptă cu o mai mare uşurință infidelitatea sexuală şi promiscuitatea decât grupul de control (grup format din tineri provenind din acelaşi mediu, cărora nu li s-au proiectat filmele respective) (Zillmann, 1994). Adolescenții care au vizionat doar 10 videoclipuri au devenit mult mai deschişi în a privi ca acceptabile relațiile sexuale înainte de căsătorie. […] De asemenea, se arată că expunerea intensă a tinerilor la materialele ce vizează relațiile sexuale dinaintea sau în afara căsătoriei îi desensibilizează, determinându-i să le considere normale (Bryant şi Rockwell, 1994). […]

[89] Pe unii poate i-am agasat cu întrebări de acest fel, însă trebuia să mă dumiresc asupra problemei, nu să am un punct de vedere care să se bazeze numai pe experiența mea şi pe cele citite în cărți…

Un studiu făcut pe 391 de elevi ai unui liceu din Carolina de Nord a găsit că, pentru aceia care au vizionat în mod selectiv mai multă sexualitate la televizor, începerea vieții sexuale în anul respectiv a devenit mult mai probabilă (Brown şi Newcomer, 1991)"[90].

Astfel de studii ne arată că tinerii care îşi proclamă libertatea de a duce o viață desfrânată nu sunt decât nişte zombbie, nişte sclavi care au fost spălați pe creier de mass-media. Nu e de mirare că, în amăgirea lor, se consideră superiori tuturor creştinilor, pe care îi consideră sclavi ai lui Hristos…

***

O cititoare îmi scrie: *Poate ar fi interesant să aduceți în discuție şi faptul că există fete care îşi pierd virginitatea pentru că nu au curajul să fie altfel. Imaginați-vă că eu am căutat un „personaj" care să mă ajute „să fiu şi eu în rândul lumii", pentru că era ciudat ca la 20 de ani să fiu virgină. Vă puteți imagina ceva mai aberant? Asta nu e o poveste, e adolescența mea. Pentru mine virginitatea a fost o problemă pe care trebuia să o rezolv. Pentru că nu eram suficient de „cool", deşi pe atunci nu se folosea cuvântul ăsta. Dar exista convingerea că, dacă la 20 de ani eşti virgină, eşti cumva un soi de ciudățenie a naturii. Şi convingerea asta mai există şi acum!!! Cred că nu e cazul să vă mai spun şi cât de tare mă lupt încă cu consecințele hotărârilor pe care le-am luat atunci, hotărâri pe care de cele mai multe ori le-am pus în practică. Şi nu au trecut „decât" vreo zece ani de atunci!!!* Rândurile ei mi se par destul de grăitoare…

[90] Datele au fost preluate din volumul lui Virgiliu Gheorghe *Efectele televiziunii asupra minții umane*, Editura Evanghelismos, 2005, pp. 294, 297. Cartea este cea mai bună lucrare pe această temă apărută până acum în limba română.

Apusul unui tabu

Întrucât prin articolele citite până acum s-a stabilit o punte de legătură între mine şi cititori, cred că îmi permiteţi să vă atrag atenţia asupra unui lucru: duhovnicul meu mi-a sugerat, fără să îmi impună totuşi, să scot din carte articolul care urmează – care este despre sexul oral –, ca nu cumva anumiţi cititori cu minţi curate să se vatăme. Dar m-a lăsat totuşi să mă sfătuiesc şi cu alţi duhovnici care au mulţi tineri la spovedanie, iar aceştia au fost de părere că articolul poate să îi pună pe gânduri pe cei care sunt căzuţi în păcatul desfrâului. Deci, am lăsat articolul numai şi numai pentru aceştia. Îi rog pe ceilalţi cititori să nu îşi facă singuri rău şi să „sară" peste acest articol. Ştiţi doar că există medicamente pe care, dacă oamenii sănătoşi le iau fără nici un rost, se îmbolnăvesc…

Voi începe articolul meu reproducând câteva fragmente dintr-un dialog purtat de câţiva tineri pe un forum de internet[91]. (Celor care s-ar grăbi să afirme că forumul respectiv nu este reprezentativ pentru orientările tinerilor de astăzi le răspund că am citit multe alte forumuri în care poziţiile tinerilor erau mult mai XXX decât pe acesta, care faţă de celelalte este „cuminţel" …)

În acest dialog pe teme sexuale a nimerit la un moment dat un creştin ortodox, care a încercat să scrie câteva cuvinte de pe baricade creştine. Şi-a luat nick-name-ul Lavrentie. Iată punctul său de vedere şi comentariile aferente.

Lavrentie: Dacă ai credinţă, nu faci sex oral - pentru simplul motiv că unii mai au bun simţ, principii şi un Dumnezeu în viaţa lor. Ştiţi că Hristos a condamnat practicile perverse (chiar şi „specialiştii" pomenesc sexul oral la perversiuni, deci acte în afara firii). Fiecare alege cum să trăiască, dar vom răspunde pentru faptele noastre…

Adeline: Lavrentie, tu nu ştii că e mai păcat să păcătuieşti cu gândul (ca tine!!!) decât cu fapta?

Ariana: Auzi, Lavrentie, dacă unii fac sex oral, asta nu înseamnă că nu cred în Dumnezeu!!! Unde trăieşti? Sau nu ai unde să îţi ţii orele de religie? Deci stai liniştit şi lasă teoriile!!!

Azazel: Mă Lavrentie, mai lasă-mă te rog cu lecţiile tale despre dumnezeu şi religie! Religia nu face decât să prostească lumea şi să adune

[91] La sugestiile mai multor preoţi - care mi-au spus că dialogul acesta, pe care iniţial îl reprodusesem aproape integral, li se pare prea vulgar - mi-am permis să fac o selecţie a poziţiilor exprimate şi să reformulez anumite expresii care au fost considerate nepotrivite pentru cartea de faţă…

masele de proşti! Normal că o babă sau una de aia cu batic n-o să accepte sexul oral pentru că nu are o minte deschisă, nu are concepții mai inteligente. Mintea ei se limitează doar la religie şi la biserică! Şi nici religie nu ştie, la urma urmei, pentru că religia este o ştiință, la urma urmei! Aia ştie doar ce aude: E Paştele, hai la un praznic, hai la o pomană. Atât. Şi bârfeşte cu cei din sat la masă! Wake up! Asta e România, ar trebui să încercăm să o mai schimbăm puțin!

Ajna: Nu aş vrea să te jignesc… dar, din câte ştiu, atâta timp cât acel sex oral este făcut din dragoste şi ambii parteneri sunt de acord, nu cred că Dumnezeu ar avea ceva împotrivă. În dragoste nimic nu e pervers sau ruşinos, atâta timp cât e vorba de dragoste şi nu de sex, părerea mea…

Ştiu că dacă un preot ar citi astfel de păreri, s-ar simți indignat: „Vai, dar astfel de păreri sunt ale unei minorități care trăieşte în păcat şi care face păcate împotriva firii. Dacă ar fi întrebați tinerii din parohia mea ce părere au, ar repeta toți că este un mare păcat, care atrage după sine pedeapsa lui Dumnezeu".

Aş îndrăzni să îi spun unui astfel de preot că, deşi tinerii care vin să se spovedească în fiecare post nu practică sexul oral, totuşi mulți dintre ceilalți îl practică cu dezinvoltură. Unii tineri care vin pentru prima oară la spovedanie au avut o astfel de experiență, chiar dacă nu recunosc aceasta încă de la prima mărturisire a păcatelor.

Ce e dureros este că tinerii care polemizează cu Lavrentie nu văd nici o tensiune între sexul oral şi credința în Dumnezeu. Nu ştiu dacă fiecare dintre ei a reuşit să îşi sufoce conştiința, dar par pur şi simplu oripilați de viziunea îngustă a lui Lavrentie, care de fapt nu face altceva decât să afirme învățătura Bisericii privitoare la această problemă…

Punctul de vedere potrivit căruia sexul oral este perversiune are din ce în ce mai puțini susținători. Foarte mulți tineri îl consideră o metodă de a-i împărtăşi celui pe care îl iubeşti dragostea curată pe care i-o porți.

Voi vorbi puțin despre motivele pentru care unii tineri care cred în Dumnezeu practică sexul oral.

Aş începe totuşi prin a atrage atenția asupra campaniei puternice de care are parte această practică sexuală: o grămadă de articole care stârnesc curiozitatea celor care nu au fost *inițiați* în aşa ceva, articole care aduc argumente cum că de fapt sexul oral nu ar avea nici o legătură cu credința în Dumnezeu, că nu e un păcat, că numai cei cu idei învechite se abțin de la practicarea sexului oral. Statisticile arată că multe cupluri practică sexul oral.

„Dacă toți (sau aproape toți) practică aşa ceva, eu de ce aş sta deoparte?", se întreabă unele fete sau unii tineri care vor să îşi păstreze fecioria, dar în acelaşi timp vor să ajungă la o relație cât mai intimă cu persoana iubită.

Principalele avantaje ar fi următoarele:

- nu implică pierderea fecioriei – la nivel biologic;

- bolile sexuale se transmit mai greu (am citit că prin sexul oral se poate transmite şi S.I.D.A., alături de alte boli – asta în cazul în care în cavitatea bucală există o rană deschisă; acest *amănunt* este uneori trecut cu vederea în unele articole de promovare a sexului oral);

- nu duce la sarcini nedorite, cum se întâmplă cu actul sexual obişnuit.

Nimeni nu poate contesta faptul că în urma sexului oral nu poate avea loc fecundarea. Totuşi, eu contest faptul că sexul oral este o metodă sigură de evitare a sarcinilor nedorite. Argumentul meu e simplu: sexul oral este până la urmă o etapă pregătitoare pentru sexul *normal*. O fată care practică sexul oral numai pentru a-şi păstra şi fecioria şi prietenul, în cele din urmă, va renunța ori la feciorie, ori la prieten. Pentru că prietenul se va plictisi repede de monotonia sexului oral. Şi fata care a acceptat să facă sex oral numai pentru a nu-şi pierde iubitul va renunța mult mai uşor la fecioria ei decât o fată cu gura *nespurcată*. Cred deci că sexul oral va duce la sex *normal*, aşa că va fi un pas spre sarcinile nedorite. După ce o fată e părăsită pe rând de doi sau trei prieteni, pentru că aceştia se satură de fițele ei de a-şi păstra virginitatea practicând sex oral, aceştia vor face mişto de ea cu găştile lor şi „fecioarei" i se va duce vestea cu viteza Romtelecom-ului. Aşa că - după ce va ajunge ținta bârfelor - săraca fată se va sătura să îşi apere himenul care i-a adus atâtea *necazuri*. Şi se va culca cu primul *cavaler* care se va oferi să o ridice din groapa deznădejdii. Aşa că prilejul de a ajunge la sarcini nedorite nu va fi ratat.

Să vorbim acum despre păstrarea fecioriei şi practicarea sexului oral. Sunt fete care, dorindu-şi să se mântuiască, dar dorindu-şi în acelaşi timp să îşi păstreze prietenul, acceptă compromisul de a face sex oral.

„Nici ca mine, nici ca tine", îi spune prietenul fetei. „Facem sex oral şi rămânem împreună. Am nevoie de o dovadă de dragoste din partea ta…"

Este trist că există băieți care spun cu sinceritate astfel de lucruri. Ei nu consideră că şi-ar răni prietenele cerându-le această dovadă de dragoste, dovadă pe care oricum multe fete o oferă şi fără să li se ceară.

Însă o fată care este creştină nu ar trebui să accepte un asemenea compromis. Sexul oral este un mare păcat. Aceasta nu este o părere, nu este o idee învechită. Ce a învățat Biserica că este păcat, păcat rămâne. Dacă mâine ar spune cineva că furtul nu este un păcat şi dacă demonstrează cu argumente sociale sau psihologice aşa ceva, nu rezolvă nimic. Da, tinerii au dreptate să nege anumite idei fixe ale sociologilor sau ale psihologilor, idei scornite de mintea omenească, care uneori pierd din vedere esențialul unei situații. Dar nu au dreptate să nege adevăruri pe care nu sunt în stare să le judece.

Oamenii nu pot decide ce este şi ce nu este păcat. Dumnezeu, Cel care a făcut cerul şi pământul, ne descoperă care este calea pe care trebuie să mergem. Normele morale nu le putem fixa noi. Noi putem doar să acceptăm sau să respingem normele pe care ni le-a rânduit Dumnezeu şi să le înlocuim cu ale

noastre, care sunt false. Dumnezeu nu a fixat în mod artificial normele morale, ci aceste norme morale sunt legate de însăşi fiinţa umană, de modul în care ea a fost creată de Dumnezeu şi de rostul pentru care a fost creată. Poate că dacă pe lumea cealaltă singura desfătare ar fi cea sexuală, atunci Biserica i-ar îndemna pe oameni să cunoască toate perversităţile cu putinţă ca să se *antreneze* pentru veşnicie.

Numai că cei care s-au îndeletnicit cu perversiunile sexuale sau cu alte păcate nu vor vedea pe lumea cealaltă lumina la care au fost chemaţi. Vor ajunge în iad. Hristos ne cheamă să dobândim adevărata împlinire, adevărata bucurie. Poruncile lui Hristos sunt jaloane care ne arată drumul spre această bucurie.

„Cine este Hristos să îmi interzică mie să fac sex oral?"

Hristos nu poate împiedica pe nimeni să păcătuiască. El nu forţează libertatea omului. Dar, întrucât ne arată calea mântuirii, trebuie să ne atragă atenţia asupra faptului că păcatul este păcat şi că orice formă de păcat duce la pierderea mântuirii.

Oare Duhul Sfânt, Care Se îndepărtează de cei care păcătuiesc, va rămâne asupra celor care fac sex oral numai pentru că *moda* perversităţilor are din ce în ce mai mulţi fani? Nu, desfrâul este şi rămâne tot desfrâu.

Întrucât de obicei tinerii le cer prietenelor lor să facă acest compromis (nu am auzit de nici un caz în care un tânăr să fie ameninţat că dacă nu acceptă să îi facă prietenei această poftă va fi părăsit…), le spun fetelor să nu se lase păcălite de cursa compromisului. Cum ar putea o gură care se spurcă prin sex oral să ia anafură, aghiasmă sau să sărute sfintele icoane? Cum ar putea o astfel de gură să primească Sfintele Taine, adică pe Însuşi Hristos? Oricât de bine ar spăla pasta de dinţi, sau oricât de eficientă ar fi guma de mestecat cu efecte igienice, totuşi fără multă pocăinţă rana păcatului nu se poate şterge.

Nu ştiu dacă e cazul să pomenesc despre Sfânta Împărtăşanie, pentru că de obicei o persoană care practică sexul oral nu se gândeşte la Sfintele Taine, dar totuşi se gândeşte să sărute icoanele când intră într-o biserică. O face cu dezinvoltură, fără să se gândească că aceeaşi gură cu care îi atinge pe sfinţi s-a spurcat şi se va mai spurca prin păcat.

Sexul oral este o formă de curvie. Gura nu este lăsată de Dumnezeu pentru perversiuni. Acest lucru ar trebui să fie clar pentru toţi creştinii. Chiar dacă mass-media ne atrage atenţia asupra faptului că în majoritatea cuplurilor căsătorite care nu duc viaţă creştină această specialitate este la loc de cinste în ghiveciul de erotism, nici un creştin cu frică de Dumnezeu nu ar trebui să se lase pradă acestei plăceri drăceşti. Dacă într-o familie soţii practică sex oral, sau orice altă perversiune, familia respectivă nu se mai poate numi creştină[92].

[92] Da, în familie, soţului îi este foarte drag trupul soţiei şi invers. Numai că acest trup nu trebuie „explorat" după cum recomandă maeştrii sexologi, pentru o cunoaştere

Oricât de multă ar fi cantitatea de rugăciune prin care soții încearcă să compenseze desfătările lor animalice…

O cititoare face o observație legată de acest articol: *Legat de sexul oral: nu văd nicăieri cuvântul „repulsie". Nu am putut presta aşa ceva timp de patru ani cât am avut prieten, şi dumnealui a fost tare nemulțumit. Eu nu am prestat din trei motive: din cauză că mi-e silă, din cauză că nu am găsit în instinctele mele absolut nimic legat de chestia asta şi din cauză că niciodată nu mi se pare femeia mai batjocorită şi mai urâtă decât când face aşa ceva. Oare fetelor de azi chiar nu le mai este scârbă? Sincer, mă îndoiesc că la început nu le-ar fi, şi atunci ar trebui încurajate să-şi urmeze pornirile fireşti*[93]*. Numai când te gândeşti că majoritatea bărbaților ajung să aibă multe partenere înainte şi cară după ei tot bagajul de viruşi şi microbi găsiți prin alte locuri. Din discuțiile cu prietenele mele: la majoritatea le este silă şi o fac de nevoie*[94]*... până când probabil se imunizează.*

Câteodată am mai încins nişte discuții pe tema asta cu diverşi amici... şi câțiva dintre ei îmi reproşează că nu am încercat. Cum pot să încerc ceva ce-mi provoacă repulsie? Aş putea încerca şi o friptură plină de grăsime, aş vomita de vreo două ori până m-aş obişnui să mănânc extrem de gras, sau aş putea să încerc şi cu o femeie, iar dumnealor, ei, cei plini de sfaturi, ar putea să încerce şi cu bărbați... ca să le fie şi lor nițică greață[95]*. Ce este aşa de greu de înțeles că fiecare avem o limită de la care nu mai suntem dispuşi să încercăm?!*

---

reciprocă. „Explorarea" aceasta deviază relația, transformă o poveste de dragoste într-o relație epidermică. Dragostea se lasă, încet-încet, sufocată de patimă şi dispare. Iar patima, care i-a apropiat o vreme pe soții care au considerat că „în familie totul este permis", mai apoi îi desparte. Uneori, chiar definitiv…

[93] Adică să nu facă ce nu le place…

[94] Astfel de mărturii mi se par mult mai veridice decât cele apărute în ziare, în care fetele îşi exprimă mulțumirea pe care o au „satisfăcându-şi" astfel partenerii…

[95] Oricum, în afara căsătoriei nu trebuie practicat nici „sexul normal", chiar dacă nu produce greață. Sunt tineri care se declară mari duşmani ai perversiunilor, dar asta numai pentru că sunt partizani ai „păcatelor standard"…

Nu mă conving deloc predicile

Un cititor: *Ah,…! Nu mă conving deloc predicile în care Biserica zice că sexul oral e păcat. Vreau o explicație mai clară. Spune-mi mai bine dacă sexul oral afectează relația din cuplu, dragostea, percepția asupra unirii trupeşti. Altfel nu scap nici eu de ispita de a mă gândi că e ceva bun în asta. Nu am făcut nici asta şi nici alte prostii, sunt fecior deşi am terminat facultatea, dar ispita e ispită…*

Încerc să îți răspund în câteva rânduri. Dar nu ştiu dacă asta este ce aşteptai de la mine. Pentru că – pentru a ajunge la subiectul care te interesează – va trebui să îți explic o „teorie" întreagă…

Vreme de sute de ani creştinii au ținut poruncile lui Dumnezeu. Nu toți, evident, au fost şi căderi (tocmai de asta Sfinții Părinți au dat canoane pentru diferitele păcate), dar a fi creştin însemna a şti că Dumnezeu vorbeşte prin Biserică, că Biserica, Trupul lui Hristos, învață numai şi numai adevărul…

De o vreme însă, omul a început să nu se mai mulțumească cu răspunsul simplu: „Aşa zice Biserica". Vrea să se convingă, caută explicații logice; şi, dacă nu le găseşte, pune la îndoială cuvântul Bisericii. „Da, în Biblie scrie că omul trăieşte pe pământ o singură viață, după care îl aşteaptă raiul sau iadul… Dar există dovezi favorabile reîncarnării, există oameni care îşi amintesc viețile trecute. Biblia greşeşte…", spun unii. Numai că Biblia nu greşeşte, greşesc cei care se lasă păcăliți de o anumită lucrare drăcească – pentru că cei care îşi amintesc cu precizie amănunte din „viețile lor trecute" se află într-o stare de semiposedare demonică, diavolul şi nu omul fiind adevăratul martor al evenimentelor „amintite".

Nu e rău să citeşti cărți prin care este combătută credința în reîncarnare, rău este să te îndoieşti de faptul că Biserica este Trupul lui Hristos, Trup în care minciuna nu încape…

Există două moduri diferite de căutare a argumentelor: în primul, cuvântul Sfintei Scripturi şi al Sfintei Biserici este pus la îndoială şi este crezut numai atunci când este susținut de argumente logice – situație în care poziția Bisericii nu este considerată ca fiind întemeiată pe adevărul revelat de Dumnezeu, şi al doilea, poziția în care, deşi omul crede că ce învață Biserica este adevărat, caută lămuriri, caută explicații. Şi nu pentru că se îndoieşte de cele învățate de Biserică, ci pentru că vrea să înțeleagă mai bine o problemă sau alta…

Mi se pare că poziția ta se regăseşte în primul mod de a pune problema. Acest mod mi se pare foarte periculos. De ce? Poate că la unele subiecte vei putea găsi argumentele logice de care ai nevoie şi te vei convinge singur că demersul tău e bun. Dar, la un moment dat, nu vei mai găsi argumente, sau vei găsi argumente contrare poziției Bisericii. Şi atunci, în loc să îți dai seama că raționamentul tău a avut anumite scăderi, că, deşi ai avut impresia unei imagini de ansamblu, totuşi există elemente de care nu ai ținut seama, te vei îndepărta de Biserică, fiind de părere că nu are rost să te supui orbeşte unor teorii învechite şi mincinoase…

În cazul acesta, şi dacă ți-aş aduce şi dacă nu ți-aş aduce argumente împotriva sexului oral (sau împotriva masturbării, sau împotriva homosexualității), pe tine perspectiva creştină nu te-ar interesa decât în măsura în care poate să confirme supozițiile sau concluziile tale. Dar eu nu vreau să intru într-un astfel de joc. Pentru că, aducându-ți argumente, ți-aş da apă la moară pentru a-ți menține propriul mod de căutare a adevărului.

Îmi voi spune totuşi punctul de vedere dintr-un motiv foarte simplu: să presupunem că toți necredincioşii din lume ar fi convinşi de cineva că sunt cu toții homosexuali. Dacă le-aş aduce contraargumente de tip religios, nu le-ar lua în seamă. Aşa că aş încerca să le aduc argumente medicale, psihologice, sociale… Argumentele mele – de fapt nu sunt argumentele mele, ci sunt argumentele pe care mi le-am însuşit la rândul meu – nu i-ar apropia pe necredincioşi de Dumnezeu, dar cel puțin i-ar ajuta să nu cadă şi în păcatul homosexualității. Cu fiecare om care alege să facă un păcat, întreaga lume devine mai murdară. Tot aşa cum, cu fiecare virtute a unui om, lumea devine mai curată…

Nu am multe lucruri de spus: Dumnezeu, Care l-a creat pe om pentru ca acesta să cunoască bucuria veşnică, ştie mai bine ce îi este de folos şi ce nu îi este de folos omului. Tocmai pentru că el l-a făcut pe om… Omul nu poate să se cunoască pe sine mai bine decât îl cunoaşte Cel care l-a creat…

Tu poate aştepți însă argumente practice, care să nu aibă nici o legătură cu sfera religioasă… Îți voi spune atunci concluzia la care am ajuns, după ce am încercat să stau de vorbă cu cât mai mulți tineri – unii chiar căsătoriți – care au avut căderi de acest gen: sexul oral (sau orice altă perversiune) distruge în timp dragostea adevărată… Omul devine egoist, preocupat din ce în ce mai mult de propria persoană şi din ce în ce mai puțin de celălalt. Iar faptul că partenerii îşi fac anumite perversiuni pe rând unul altuia nu este o dovadă de dăruire a dragostei, ci un fel de comerț ieftin de senzații tari. „Îți fac asta ca să îmi faci şi tu mie acelaşi lucru…”

E adevărat faptul că într-o primă fază a păcatului există o senzație de dăruire reală, de spargere a unor bariere, de dragoste fără margini… Numai că această senzație trece repede, întrucât se descoperă noi bariere, noi limite care trebuie depăşite, noi experiențe mai incitante decât cele anterioare. Şi „marea

dăruire" devine blazare, devine ceva banal şi, mai devreme sau mai târziu, unul din parteneri se va sătura. Şi va căuta experienţe noi, cu un partener nou – sau chiar cu mai mulţi –, pentru a trăi viaţa la maxim, îmbunătăţind „reţeta" veche…

E adevărat că fanii acestei practici vor spune că ea le-a adus o sumedenie de avantaje, că i-a ajutat să îşi îmbunătăţească relaţia din cuplu etc. Ce fată ar fi proastă să spună public: „Eu am încercat, dar a fost o mare dezamăgire…"[96]

Cât priveşte faptul că „nu scap nici eu de ispita de a mă gândi că e ceva bun în asta", să ştii că, dacă accepţi ideea că e ceva bun, mai apoi te vei gândi că e ceva ce merită făcut şi apoi vei face. Păzeşte-ţi mintea, că altfel vei cădea…

Închei aici. Îmi dau seama că dacă nici predicile Bisericii nu te-au convins, cu atât mai puţin te vor convinge rândurile mele. Eu însă nici nu am încercat să te conving. Am încercat să îţi atrag atenţia doar asupra faptului că modul tău de a căuta adevărul şi de a te raporta la el are anumite minusuri… Gândeşte-te foarte serios la faptul că, fiind cu fundul în două luntri, cum se zice în popor, s-ar putea să cazi…

Îţi mai spun doar că, pe cât de sigur eşti acum că ai reperele potrivite în căutarea adevărului, s-ar putea ca la un moment dat aceste repere să se prăbuşească. Pentru a face loc ca în inima ta să intre Adevărul…

[96] Am citit pe un forum o afirmaţie de genul ăsta, a unei fete dezamăgite de sexul anal, dar imediat „suratele" au încercat să o convingă să îşi schimbe părerea, dând vina pe factori secundari şi nici una nu i-a spus că perversiunea nu poate avea roade bune… Evident, aceleaşi „surate" ar fi sărit la gâtul unei astfel de „tradiţionaliste" care s-ar fi băgat în discuţie…

„C-aşa beu oamenii tineri…”

Întrebare: *M-am lăsat de sex de câteva săptămâni. Am rezistat destul de bine. Dar mi s-a întâmplat să trec printr-un moment de amărăciune, m-am apucat să beau de unul singur – că mi-era ruşine să ies la bar cu foştii tovarăşi – şi după ce am băut zdravăn am avut iarăşi ispite mari. După câteva zile am făcut dragoste sau sex, nu ştiu cum să-i spun, cu o fată care venise la mine în vizită. Nu a fost doar vina ei, de fapt eu am avut inițiativa. Ce să mă fac?*

În primul rând să te spovedeşti. Apoi trebuie să ții minte cât de strâns se leagă patimile una de alta, cum se transformă una în alta, cum se întăresc una pe alta. Avva Sisoe spunea că „dacă cineva se va da pe sine la băutură de vin, nu va scăpa de bântuiala gândurilor. Că şi Lot, silit fiind de fetele lui, s-a îmbătat de vin şi prin beție diavolul spre păcatul cel fără de lege lesne l-a găsit”[97].

Dacă nu ştii ce i s-a întâmplat lui Lot, poți citi în Facere: *Când a stricat Dumnezeu toate cetățile din părțile acelea, şi-a adus aminte Dumnezeu de Avraam şi a scos pe Lot afară din prăpădul cu care a stricat Dumnezeu cetățile, unde trăia Lot. Apoi a ieşit Lot din Țoar şi s-a aşezat în munte, împreună cu cele două fete ale sale, căci se temea să locuiască în Țoar şi a locuit într-o peşteră, împreună cu cele două fete ale sale. Atunci a zis fata cea mai mare către cea mai mică: „Tatăl nostru e bătrân şi nu-i nimeni în ținutul acesta, care să intre la noi, cum e obiceiul pământului. Haidem dar să îmbătăm pe tatăl nostru cu vin şi să ne culcăm cu el şi să ne ridicăm urmaşi dintr-însul!”. Şi au îmbătat pe tatăl lor cu vin în noaptea aceea; şi în noaptea aceea, intrând fata cea mai în vârstă, a dormit cu tatăl ei şi acesta n-a simțit când s-a culcat şi când s-a sculat ea. Iar a doua zi a zis cea mai în vârstă către cea mai tânără: „Iată, eu am dormit astă-noapte cu tatăl meu; să-l îmbătăm cu vin şi în noaptea aceasta şi să intri şi tu să dormi cu el ca să ne ridicăm urmaşi din tatăl nostru!”. Şi l-au îmbătat cu vin şi în noaptea aceasta şi a intrat şi cea mai mică şi a dormit cu el; şi el n-a ştiut când s-a culcat ea, nici când s-a sculat ea. Şi au rămas amândouă fetele lui Lot grele de la tatăl lor* (Facere 19, 29-36).

Iată că şi în Scriptură aflăm o referință clară privitoare la legătura dintre băutură şi desfrâu… E adevărat, dacă fetele i-ar fi dat tatălui lor un somnifer puternic, efectul ar fi fost acelaşi, sau chiar mai puternic. Dar au preferat să îl

---

[97] *Patericul*, Episcopia Ortodoxă Română, Alba Iulia, 1993, p. 114.

îmbete, tocmai pentru că băutura stârneşte în om patima desfrâului. În timp ce somniferul nu are astfel de efecte secundare…

Precizez că nu sunt un duşman al vinului, ci doar al beției. Încă din Vechiul Testament, din Psalmi, citim că *vinul veseleşte inima omului* (Ps. 103, 16). Iar Sfântul Apostol Pavel l-a sfătuit pe Timotei: *nu bea numai apă, ci foloseşte puțin vin, pentru stomacul tău şi pentru desele tale slăbiciuni* (I Tim. 5, 23). Nu cred că e nevoie de alte citate… Băut cu măsură, vinul este bun. Tot aşa cum, în cazuri de răceală, înainte se folosea țuica pe post de medicament. (Azi mulți bărbați s-ar preface bolnavi numai pentru a fi tratați cu un pahar de tărie…)

Dar că băutura multă duce la curvie ai simțit şi tu şi nu ai nevoie de alte dovezi. Multe relații de-o noapte au debutat la un pahar, tocmai pentru că alcoolul întunecă mintea. Omul amețit de băutură e mai predispus spre violență sau spre desfrâu – uneori spre amândouă deodată…

Ai mare grijă pe viitor. Să ştii că s-ar putea să te întâlneşti cu foste prietene care, regretând că nu se mai pot folosi de tine pentru a-şi satisface poftele, se vor folosi de orice mijloc pentru a te face să renunți la înfrânarea pe care ele nu o înțeleg. Şi poate că nu se vor sfii să se folosească de băutură pentru a fi mai convingătoare.

Tu, ai grijă. „Te-ai fript” o dată, pe viitor fii mai atent. Că, dacă nu eşti atent încă de acum, după alte două-trei căderi s-ar putea să nici nu mai ai curajul să te ridici…

Nu mă simt vrednică să intru în biserică

Întrebare: *Bună ziua. Fac multe păcate (din zona sexului) şi de asta nu mă simt vrednică să intru în biserică. Nu are nici un rost să intru şi apoi iar să cad. Sunt foarte păcătoasă. Credeţi că voi fi vreodată atât de schimbată încât să pot intra în biserică?*

Răspuns: „Nu, soro. După ceea ce scrii tu, e clar: eşti pierdută. Cum se poate să te gândeşti să intri în biserică, când sufletul tău e plin de noroiul păcatului? Stai departe… Cum de ți-a trecut prin cap că o păcătoasă ca tine se poate schimba? Nu, vezi-ți lungul nasului. În iad cu tine. Hristos S-a făcut om pentru mântuirea noastră, a celor ce ducem o viață curată, o viață cuviincioasă, nu pentru păcătoase ca tine…”

Cred că dacă aş fi îndrăznit să îți scriu aşa, te-ai fi gândit: „Oare omul ăsta e în toate minţile? Nu se spune că Hristos a venit să îi cheme la pocăință pe cei păcătoşi?”

Tocmai aici vroiam să ajung: să îți dai singură seama de faptul că ai o atitudine greşită. Tocmai de asta există Biserica, pentru ca oamenii să asculte cuvântul mântuirii şi să se lase de păcate. Eu îți spun că dacă aştepți să părăseşti păcatul pentru a intra în biserică înseamnă că nu vei intra niciodată…

Dă-ți seama că, dacă nu vei părăsi păcatul, vei rămâne în veşnicie în chinurile iadului… Du-te la biserică, oricât de păcătoasă ai fi. Şi luptă-te să nu mai cazi. Şi dacă vei cădea, ridică-te iar. Dar nu părăsi biserica… Dacă o părăseşti, Îl părăseşti şi pe Hristos. Şi atunci să nu te miri că nu ai puterea să te schimbi…

Mi-e silă de mine…

Notă: Rândurile de mai jos nu constituie un articol. Sunt nişte simple gânduri, potrivite pentru a fi trecute pe un blog pe internet. Da, sunt simple gânduri pe marginea unor scrisori.

Am primit cu cinci luni în urmă un e-mail scrisoare care începea aşa: *„Cartea ta în esență e deosebită, cel puțin eu aşa o consider, după criteriile mele de evaluare. Pe mine a reuşit să mă determine să renunț la viața sexuală pe care am început-o în mod activ acum 9 luni, azi am terminat-o, dar de câteva zile am luat decizia asta, care cred că-mi va fi benefică, am convingerea asta. Felul în care ai expus tu problema este în armonie cu viziunea mea despre relația sexuală. O făceam de 3-4 ori pe lună. Oricum ție îți datorez schimbarea asta, tu ai fost cel care m-a convins că e mai bine să întrerup până la căsătorie, prietena mea încă n-a aflat decizia, dar cred că va fi de acord*".

Lăsând la o parte faptul că schimbarea de care pomenea nu mi se datora mie, ci lui Dumnezeu, eu am fost puțin sceptic. Faptul că un tânăr ia o decizie atât de serioasă, dar nu i-o comunică prietenei sale înainte de a o comunica unei terțe persoane (doar duhovnicului ar fi avut de ce să i-o spună mai înainte), m-a făcut să mă gândesc că tânărul se va răzgândi… Am tot aşteptat o vreme altă scrisoare de la el, până când l-am întrebat eu cum o mai duce. Şi iată ce mi-a răspuns, acum câteva zile:

„*Domnul mi-a schimbat viața, totul e bine, am lumină în viață de când am luat decizia aceea. Am înțeles că, deşi PARE paradoxal, a face omul voia Domnului şi nu voia sa e spre binele lui. Domnul m-a făcut să înțeleg asta…*"

Cât de simplă e uneori schimbarea vieții… Sunt convins că foarte mulți oameni s-ar apropia de biserică dacă cineva le-ar da impulsul potrivit la timpul potrivit. O vorbă spusă direct poate face mult mai mult decât o carte…

Chiar dacă pentru unii războiul e mai greu, întoarcerea e mai grea, şi plata va fi mai mare… Am observat însă că unii deznădăjduiesc şi neagă faptul că viețile lor se pot schimba.

O fată îmi scria: *„Am căzut… acum trăiesc acel «mi-e silă de mine, dar îmi place (sexul) şi, pentru că îmi place, mi-e şi mai silă de mine".*

Nu mă pot ridica din iadul în care singură m-am aruncat...

Dumnezeu nu mai este cu mine...

Rătăcesc de capul meu pe marea asta tulburată..."

După alte câteva zile:

„Mă simt robită de patima asta. Am citit într-o carte şi... eu prezint simptomele unei boli încadrate la comportament sexual aberant. Boala mea se numeşte hipersexualitate sau nimfomanie. Mă întreb şi te întreb: lupta mea este cu o boală, cu diavolul sau cu mine însămi? Oricum ar fi sunt o înfrântă... Nu mă uita în rugăciune".

Eu nu cred că fata este în întregime înfrântă… Câtă vreme cere ca altul să se roage pentru ea, înseamnă că mai suspină după viaţa cea nouă în Hristos… Şi stau şi mă întreb: dacă scrisorile pe care mi le-a trimis m-au făcut să mă gândesc la ea în ultima vreme mai mult decât chiar la sora mea trupească şi să mă rog pentru ea, oare cum o aşteaptă Hristos? Oare cât de mult VREA Fiul lui Dumnezeu ca ea să scape de păcatul care o apasă?

Of, cât m-aş bucura ca, peste câteva luni sau peste câţiva ani, să ajungă la lumina după care tânjeşte. Şi nu pentru a avea eu bucuria că i-am dat o mână de ajutor. Nu, nu am nevoie de astfel de mulţumiri. Ci pentru că, aşa cum tot ea spunea în altă scrisoare: „A venit clipa (pocăinţei), şi acum este…".

Postul şi divorțul de Hristos

Întrebare: *Vine postul Crăciunului. Aş vrea să nu mă culc cu prietena mea tot postul, ca să mă bucur de Naşterea lui Iisus. Dar are rost să țin post de sex şi de mâncare, dacă după aia revin din nou la sex?*

Răspuns: Dacă ți-aş spune că nu are rost să posteşti, cu ce te-aş ajuta? Viața duhovnicească nu e ca ieşitul în parc, dacă am chef, ies, dacă nu, stau în casă… Viața duhovnicească e o chestie foarte serioasă, de viață şi de moarte… Nu te poți juca… Aşa cum nu te-ai putea juca nici pe un câmp de război. Decât dacă nu ai fi în toate mințile.. Te-aş întreba: de ce să te bucuri de Naşterea lui Iisus? Te întreb nu pentru că nu ai avea motive să te bucuri, ci pentru că vreau să ştiu care este exact motivul pentru care vrei să te bucuri…[98]

De Crăciun[99] se bucură acum toată lumea, creştini, necreştini, credincioşi, necredincioşi… De ce se bucură? Pentru că simt nevoia să se distreze. Barurile sunt pline, discotecile sunt pline. Toată lumea se distrează, se bucură… Vor să uite că S-a născut Hristos. Se destrăbălează de parcă s-ar prăznui naşterea vreunui zeu al dezmățului…

Tu vrei să te bucuri de Naşterea lui Iisus, şi pentru asta ai de gând să posteşti… Şi cum să te bucuri? Să cânți nişte colinde, să mergi la biserică, să ai parte de nişte zile tihnite? Sau să Îl primeşti în inima ta pe pruncul din ieslea Betleemului? Aici e întrebarea… Hristos S-a născut în iesle pentru a Se naşte şi în inimile noastre… Pentru a veni şi în inimile noastre.

Dacă tu vrei să fii creştin vreme de patruzeci de zile, şi apoi să revii la viața de păcat, te întreb, oare ce bucurie ți-ar aduce Crăciunul? Oare ne bucurăm când ne petrecem ultimele clipe alături de persoana pe care o iubim?... Şi dacă după Crăciun ne vom despărți de Hristos, revenind la păcat, care ar mai fi bucuria?...

Uite ce e – nu vreau să te descurajez – dar cred că un astfel de post e o alegere greşită...

Dar de ce oare te gândeşti să posteşti? Pentru că vrei să aduci o rază de lumină în viața ta… Bună dorință…

Gândeşte-te însă că Dumnezeu te poate ajuta ca acest post să aducă o schimbare profundă a vieții tale, nu doar o bucurie de moment. Nu trebuie să transformăm bucuriile duhovniceşti în extazele de moment, pe care le lăsăm în urmă ca pe amintirile triste…

---

[98] O cititoare: *Bună întrebare; mulți postesc pentru că „aşa e bine" sau „aşa se face", nu neapărat pentru că vor să facă voia Domnului*.

[99] O cititoare: *La fel şi de Sfintele Paşti*.

Viața ta poate fi mai frumoasă. Şi tu ştii asta, pentru că altfel nu te-ai fi gândit la post…

Oricum, în post esențială este curățirea trupului şi a sufletului pentru unirea cu Dumnezeu. Degeaba postim de mâncare şi băutură, dacă suntem plini de mânie. Degeaba posteşti de sex, dacă te tot gândeşti că îți iei revanşa după Crăciun… Toate trebuie să fie curate în post – şi trupul, şi sufletul…

Fiecare om trebuie să se lupte cu patima care îl apasă cel mai tare… Fumătorul cu fumatul, bețivul cu beția, şi tu – cu sexul… Ar fi absurd să îți spun să te lupți cu patima drogurilor, dacă tu nu te droghezi şi nici nu ai ispita să o faci… Ispita ta e să faci sex, pentru că aşa ştii să îți arăți dragostea față de prietena ta sau pentru că hormonii nu te lasă în pace… Luptă-te cu pofta asta… Şi Dumnezeu te va întări. Du-te, spovedeşte-te la începutul postului – când părintele e mai liber, ca să nu fie spovedania pe bandă rulantă… Du-te, şi vei vedea câtă linişte îți va pune Dumnezeu în suflet. Vei simți că e Crăciun chiar din timpul postului…

Du-te şi spovedeşte-te, dar fără să insişti să fii şi împărtăşit. Unii insistă să se şi împărtăşească, duhovnicii îi lasă, dar după ce se împărtăşesc se îndepărtează iarăşi de biserică. Tu lasă-l pe duhovnic să hotărască ce e mai bine pentru tine. Să ştii că împărtăşania poate să fie şi spre osândă… Mai ales atunci când omul nu se spovedeşte sincer, de teamă să nu fie oprit de la împărtăşanie. Tu du-te şi spovedeşte-te, şi viața ta se va schimba. (Şi, dacă totuşi duhovnicul îți dă binecuvântare să te şi împărtăşeşti, fă ce îți spune el, pentru că el va da socoteală… Fă ascultare…)

Şi totuşi, poate că nu simți în inima ta curajul de a accepta o schimbare. Poate că îți e frică, şi nu reuşeşti să biruieşti această frică. Atunci cel puțin ai curajul de a face cât ți-ai propus să faci. Să ții post, gândindu-te că după post vei cădea iar. Să ții post, renunțând la sex, la sărutări pătimaşe, la mângâieri pătimaşe. Să ții post, renunțând la tot ce te ține departe de Dumnezeu…

Da, decât să nu faci nimic, fă măcar aceşti paşi mici, şi Dumnezeu îi va socoti.

„Întrebat-a avva Timotei preotul pe avva Pimen, zicând: «Este o femeie în Egipt care curveşte şi plata ei o dă milostenie». Şi a zis avva Pimen: «Nu rămâne în curvie, căci se vede într-însa roada credinței». Şi s-a întâmplat de a venit mama preotului Timotei la dânsul. Şi a întrebat-o pe ea, zicând: «Acea femeie a rămas curvind?». Iar ea a zis: «Da, şi şi-a mai adaos ibovnici, dar încă şi la milostenie». Şi a vestit avva Timotei lui avva Pimen. Iar el a zis: «Nu rămâne în curvie». Venind iarăşi mama lui avva Timotei, i-a spus: «Ştii că stricata aceea caută să vină cu mine, ca să te rogi pentru dânsa şi eu n-am primit-o». Iar el, auzind, i-a spus lui avva Pimen. I-a răspuns avva Pimen: «Mai vârtos tu te du şi te întâlneşte cu dânsa». Şi s-a dus avva Timotei şi s-a întâlnit cu dânsa. Iar ea, văzându-l şi auzind de la el cuvântul lui Dumnezeu, s-a umilit

şi a plâns, zicând: «Eu de astăzi înainte mă lipesc de Dumnezeu şi nu voi mai curvi». Şi îndată intrând într-o mănăstire, a plăcut lui Dumnezeu”[100].

Cu paşi mici, desfrânata s-a schimbat. Nu putem face o regulă din asta – pentru că mulți se complac într-o credință căldicică şi combină virtutea cu păcatul până la sfârşitul vieții, fără să îşi pună problema reală a pocăinței. Totuşi, ține minte şi exemplul ei. Te va întări atunci când ți se va părea că dacă tot nu ții un post desăvârşit mai bine renunți la post…[101]

Da, încearcă să posteşti, chiar dacă ți-e teamă de o schimbare totală a vieții tale. Să ții post, chiar dacă după Crăciun inima te va durea când vei divorța de *Hristos*… Şi poate vor veni alte posturi, alte divorțuri. Şi până la urmă îți vei da seama că viața fără El e tristă şi că are un gust amar. Şi poate va veni ziua în care vei vrea să Îl ai lângă tine tot timpul. Poate că, după atâtea tentative nereuşite, vei zbura precum Icar, dar fără să cazi ca şi el… Poate că îți vor creşte aripi duhovniceşti şi atunci vei fi gata să renunți la orice pentru a fi lângă El. Va fi ziua învierii tale. O zi pe care ai aşteptat-o mult. Şi după care posturi din acestea, ținute cu jumătate de inimă, te-au făcut să suspini…

[100] *Patericul*, Episcopia Ortodoxă Română, Alba Iulia, 1993, p. 230.

[101] O cititoare: *Trăiam în nelinişti, în căutări, în frământări... şi a venit un post al Crăciunului pe care l-am ținut cu mare, mare dragoste, primul ținut integral de până atunci. Şi, sincer, am simțit cum viața mea e alta de atunci, parcă un balsam s-a aşezat pe sufletul meu*.

Un război fatal: lupta cu gândurile…

Părintele Neofit povesteşte o amintire de pe vremea când era profesor: „Într-o zi ca oricare alta eram împreună în internat. Şi prin faţa noastră trece o fată; până aici nimic neobişnuit. Însă prietenul meu se uită lung după ea, întoarce chiar capul după ea. M-am mirat, căci ştiam bine că acel băiat era de o ruşine şi de o candoare de neînţeles. Dar brusc îl văd că începe să fugă şi apoi izbucneşte în lacrimi. Şi a plâns cel puţin o jumătate de oră. Apoi am îndrăznit să-l întreb ce se întâmplase, care era motivul pentru care a plâns cu atâta amar. «M-am uitat la acea fată şi am fost ispitit cu un gând murdar», a fost răspunsul lui…”[102]

Câţi oare dintre noi avem sufletele atât de curate, încât să plângem când primim un gând păcătos? Ne-am învăţat să gândim murdar, ne-am învăţat să lăsăm toate gândurile să ne circule prin minte ca norii pe cer şi ne mirăm când auzim că un tânăr are mintea atât de curată încât să plângă când primeşte un gând păcătos.

Dacă ai face o listă cu gândurile murdare pe care le primeşti în mintea ta, poate că te-ai mira. Pentru că sunt multe. Ele vin, trec, nici nu îţi dai seama cum îţi modelează viaţa. Sunt multe, dar nu îţi dai seama cât de multe sunt…

Pe mine m-a ajutat mult să fac o astfel de listă seara, la rugăciune. Şi, în timpul rugăciunii, când Îl rog pe Dumnezeu să îmi ierte toate păcatele făcute cu gândul, încerc să îmi dau seama care au fost gândurile care mi-au rămas întipărite în suflet…

Cel mai bun sfat pe care l-am citit a fost acela de a respinge orice gând păcătos cu o rugăciune. Asta m-a ajutat mult mai ales în perioada de după intrarea mea în biserică. Când îmi venea un gând de curvie, spuneam „Doamne, miluieşte”. Şi, de la lună la lună, ispitele au venit mai rar… Au fost şi unele situaţii în care nu am respins gândurile, ci le-am primit în mintea mea. Atunci ele au prins putere şi m-au războit tare…

Pe mulţi i-am auzit spunând că s-au folosit de acest sfat, de aceea ţi-l *dăruiesc* şi ţie: ori de câte ori îţi vin gânduri păcătoase – de mânie, de răutate, de desfrâu, de mândrie – spune „Doamne, miluieşte…”. E bine să spui o rugăciune scurtă şi eventual să o repeţi până gândul se îndepărtează de la tine.

---

[102] Monahul Neofit, *Rugăciuni către tineri*, Editura Credinţa strămoşească, 2005, p. 33.

Poate că până acum nu ți-ai pus problema luptei cu gândurile. Sunt oameni care cred că toate gândurile sunt produse doar de mintea lor. Dar Sfinții Părinți ne învață că există şi gânduri de la draci, tot aşa cum există şi gânduri de la Dumnezeu, care ne îndeamnă la tot lucrul bun.

E bine să citeşti pe această temă mai mult, o carte a unui sfânt al Bisericii sau a unui cuvios contemporan.

Cele mai bune sfaturi le vei primi însă de la părintele duhovnic. El va şti să te ajute să îți curăţeşti mintea… Pentru că gândul păcătos duce la pofta păcatului, care se transformă în faptă dacă nu este sufocată de harul lui Dumnezeu.

Vei vedea că gândurile rele o să îți vină în minte chiar la rugăciune, ca să te arunce în deznădejde. Tu să nu deznădăjduieşti; să te străduieşti să te rogi cu luare-aminte şi gândurile păcătoase te vor lăsa în pace…

Un alt sfat care pe mine m-a ajutat mult a fost privitor la lupta cu amintirile păcătoase. Încercam să mă pocăiesc de păcatele mele, şi pentru asta mi le aduceam aminte. Dar în loc să mă pocăiesc, îmi spurcam mintea. M-a ajutat mult un duhovnic care mi-a zis: „Lasă tot trecutul în pace. Îngroapă-l. Nu te mai gândi la ce a fost. Gândeşte-te la ce trebuie să fie de acum înainte…”[103].

Amintirile păcatului îmi veneau în minte mai ales când mă odihneam. Şi, cum mă îndulceam cu ele, când îmi dădeam seama că greşesc deschideam imediat ochii. Aşa fac şi când imaginația mi-o ia razna…

E de mare folos să spovedeşti duhovnicului nu numai faptele rele pe care le-ai făcut, ci şi gândurile necurate pe care le-a măcinat mintea ta. Cel mai bine vei înțelege folosul spovedirii gândurilor citind o întâmplare povestită de Sfântul stareț Partenie de la Pecerska:

„La începutul ascultării mele ca prescurar, s-a nimerit să aud fără voia mea nişte discuții necuviincioase ale unui grup de copii. Când într-un târziu m-am aşezat să mă odihnesc, după-masă, mi-au venit în memorie cele pe care le-am auzit. Deoarece eram necercat în viața duhovnicească, nu îndepărtam de îndată aceste gânduri. Când le cugetam, mă întrebam cum păcătuiesc oamenii şi ce plăcere simt în păcatele trupeşti. Cu asemenea gânduri mă ocupam, din ce în ce mai multe, şi nu puteam în nici un fel să mă eliberez de sub stăpânirea lor.

Dintr-o dată au bătut la uşa chiliei mele şi m-au chemat la ascultare. Am mers fără întârziere şi am început treaba cu râvnă. În acelaşi timp mă rugam. Şi iată, gândurile care mă chinuiau atât de mult mai înainte, acum au dispărut. Le-am uitat cu desăvârşire. Am muncit mai multe ore până la miezul nopții. Mi-am făcut canonul şi am adormit.

---

[103] „Bătrânul Amfilohie (Makris) i-a zis unui păcătos ce s-a spovedit: «Uită păcatele tale, fratele meu, că Hristos le-a şters din Cartea Vieții»” – părintele Dionisie Tatsis, *Cuvintele bătrânilor*, Editura Reîntregirea, Alba Iulia, 2004, p. 77.

Dis-de-dimineață m-au chemat la egumen. Acela m-a condus în biroul său.

- Spune-mi, Petru, ca la duhovnic, oare în trecut ai căzut în vreun păcat pe care nu l-ai mărturisit?

Am fost surprins. Am cugetat multă vreme, m-am cercetat pe mine însumi, am făcut o rememorare a celor din trecut, dar nu mi-am amintit nimic.

- Nu, părinte, nu îmi amintesc ceva pentru care să mă mustre conştiința.

- Cercetează-te mai bine pe tine însuți, mi-a spus din nou, stăruind asupra acestei probleme.

M-am cufundat într-o amănunțită cercetare de sine, dar nu puteam să îmi amintesc vreun păcat nemărturisit.

- Ceva trebuie să fie, mi-a spus. Ascultă ce am văzut aseară în somnul meu: în timp ce mă găseam în «Biserica Mare», în fața icoanei Preasfintei Născătoare de Dumnezeu care se află între icoana Apostolului Petru şi cea a Cuviosului Antonie, te văd intrând în biserică şi mergând spre icoana Preasfintei pentru a pune metanie. Atunci Preasfânta, ca şi cum ar fi fost vie, şi-a întors chipul ei în altă parte. Ai privit şi tu în direcția aceea, dar din nou şi-a întors fața de la tine. Te-ai aşezat în fața ei mâhnit.

Atunci Cuviosul Antonie cu drag te-a acoperit cu mantia lui şi împreună cu Apostolul Petru a spus Născătoarei de Dumnezeu:

- Preasfântă Stăpână, iartă-l, pentru că a păcătuit din neştiință. Noi dăm chezăşie pentru el.

Şi Sfânta Fecioară le-a răspuns:

- Atât timp cât voi sunteți chezăşia lui, pentru voi îl iert.

Şi de îndată şi-a întors chipul către tine. În clipa aceea m-am trezit. Aceasta mă face să stărui. Gândeşte-te bine, oare nu cumva ai păcătuit cu gândul dacă nu cu fapta?

Atunci, ca şi cum s-ar fi luminat memoria mea, mi-am adus aminte de gândurile acelea necurate şi imediat le-am mărturisit. O! Cât trebuie să păzim sinele nostru de gânduri necuviincioase - gândeam după aceea. Nu ajunge curăția trupului…"[104]

Să te ajute Maica Domnului, împreună cu Cuviosul Partenie de la Pecerska şi cu toți sfinții lui Dumnezeu să duci lupta cea bună a mântuirii. Şi ori de câte ori vei cădea, să te ridici. Şi nu uita: *Nu ajunge curăția trupului*…

[104] *Ne vorbeşte Starețul Partenie de la Pecerska*, pp. 27-29, Editura Egumenița, 2005.

Radarul ocular…

Făcând referire la casetele cu filme porno şi sexy, doi sexologi francezi îi educă pe tineri: „Este periculos să vezi casete din adolescenţă? Asta poate să aibă repercusiuni asupra sexualităţii viitoare? Nu, atâta timp cât ştim că acolo e vorba de o mică parte din dragoste, atâta timp cât caseta nu devine indispensabilă pentru raporturile de cuplu, atâta timp cât este doar un joc distractiv între colegi şi pentru «a învăţa»”[105].

Consider că o astfel de perspectivă va vătăma nu numai ochii, ci şi minţile şi inimile tinerilor. Vechiul proverb „Spune-mi cu cine eşti prieten ca să-ţi spun cine eşti” poate fi adaptat astfel: „Spune-mi la ce priveşti ca să-ţi spun ce fel de om eşti…”

*

Patriarhul Serbiei este un om cu viaţă sfântă. Trăieşte extrem de simplu şi „ştie să facă multe treburi. Prin mănăstiri a deprins să coasă, să cârpească, să spele, să confecţioneze şi să repare încălţămintea, să lucreze pământul, să altoiască pomi, să lege şi să ferece cărţile, să repare clădiri şi diferite aparate şi anexe”[106].

Una din ideile sale de bază este că slujitorii altarului trebuie să ducă o viaţă de înfrânare, nu o viaţă luxoasă, şi să împărtăşească lipsurile turmei pe care o conduc. El nu este doar un teoretician al acestei idei, ci este întâiul ei practicant. Ca un exemplu, el refuză să meargă cu maşina dacă nu este absolut necesar. Belgrădenii îl pot întâlni pe stradă, în autobuze, în tramvaie…

Odată, după o şedinţă a Sfântului Mare Sinod al Bisericii Ortodoxe Sârbe, patriarhul Pavle, „când ieşi din Palatul Patriarhiei, zări parcate o mulţime de automobile mari, negre. Întrebă:

- Ale cui să fie atâtea automobile luxoase?

- Ale episcopilor noştri, Sfinţia Voastră! Au venit cu ele la şedinţa Sinodului - răspunse preotul care-l însoţea.

- O, vedea-i-ar Dumnezeu, cu ce ar fi mers dacă nu ar fi depus votul sărăciei?!”

Am făcut această introducere ca să îl cunoaşteţi pe patriarhul Serbiei, Pavle… Un ierarh care se străduieşte să meargă pe urmele Sfinţilor Părinţi…

---

[105] Dr. Sylvain Mimoum, Rica Etienne, *Dragostea şi sexualitatea adolescenţilor - pentru băieţi*, Editura Lucman, pp. 149-150.

[106] Materialul din care au fost extrase citatele folosite în acest articol a apărut în săptămânalul de limbă sârbă *Nasa reč*, Timişoara, nr. 772/ 2004, pp. 24-25.

Nu despre sărăcie sau bogăție vreau să vă scriu acum, ci despre alt subiect. Era nevoie însă să precizez de ce patriarhul sârb evită să meargă cu maşina mică, preferând să folosească mijloacele de transport în comun. La un moment dat, patriarhul trebuia să plece cu diaconul său să facă o slujbă în biserica din Banovo brdo.

- „Cum vom merge? Cu automobilul? - întrebă diaconul.

- Cu autobuzul! - răspunse patriarhul cu hotărâre.

- E aglomerație, e înăbuşitor în autobuz, şi nici nu-i aproape...

- Mergem! - zise din nou scurt Sfinția Sa.

- Dar... - mergând în urma sa, diaconul avansă un argument nou, major - Sfinția Voastră, este vară, multă lume merge la Ada Ciganlija (cel mai vestit ştrand), autobuzele sunt pline de lume despuiată. Nu e potrivit...

- Ştiți, părinte - se întoarse patriarhul Pavle -, fiecare vede ceea ce doreşte!"

Întâmplarea aceasta mi-a adus aminte de o istorioară din Pateric: „Odată preotul Schitului a mers la arhiepiscopul Alexandriei pentru o trebuință bisericească. După ce s-a întors şi a venit la Schit, îl întrebau frații, zicând: «Cum ai umblat, avvo? Ce ai văzut în oraş?». Răspuns-a lor: «Eu, fraților, altă față de om n-am văzut în cetate, decât pe arhiepiscopul». Iar ei, auzind aceasta, se minunau şi, după acest cuvânt al lui, au început toți frații foarte tare a păzi acel obicei, adică a-şi păzi ochii lor de vederile nefolositoare"[107].

Iată oameni duhovniceşti… Aflându-se în mijlocul lumii, unul pentru ani de zile, unul pentru o scurtă vizită, au ştiut să îşi păzească privirile de imagini smintitoare.

Vrem să ne mântuim, dar nu ne păzim nici mintea, nici ochii, nici auzul… Stăm şi ne uităm pe stradă la toate afişele şi reclamele smintitoare, femeile se uită după bărbații macho, bărbații se uită după fetele cu pieptul bogat şi picioarele frumoase… Unii stau cu orele la televizor sau pe net, desfătându-şi privirile cu imagini erotice. Alții se uită cu nesaț la reviste de specialitate… Cum să avem mințile curate?

Avva din Pateric, ca şi patriarhul Serbiei, ne învață să ne păzim ochii… Pentru că ce ne intră în ochi ne intră în suflet… Şi, o dată focul poftei aprins, nu se stinge uşor… Degeaba vrem să scăpăm de patima desfrâului, dacă nu ne păzim ochii. Dacă nu ne păzim auzul. Dacă nu ne păzim chiar mirosul… Dacă nu ne păzim mâinile. Dacă nu ne păzim trupul. E de ajuns să lăsăm o poartă a simțurilor deschisă, şi duşmanul intră în cetate.[108]

---

[107] *Patericul*, Episcopia Ortodoxă Română, Alba Iulia, 1993, p. 280.

[108] O cititoare: *Este foarte important ceea ce spui aici. Mai ales în aceste vremuri în care şi fără să vrei eşti expus la fel de fel de imagini, chiar mergând pe stradă – imagini sau chiar persoane care te smintesc. Lupta trebuie să fie conştientă şi puternică, pentru că ispita este extrem de mare. Şi nenorocirea cu aceste imagini este*

Cât de mare era Constantinopolul, şi ce ziduri groase avea… O singură poartă a fost deschisă mişeleşte. Şi pe ea a intrat duşmanul. Iar Constantinopolul a căzut în faţa musulmanilor prigonitori ai lui Hristos… Şi nu s-a mai ridicat până în zilele noastre…

---

că se „lipesc" parcă de retină şi nu le poţi înlătura aşa de uşor. Şi te tulbură când îţi e lumea mai dragă, în special la rugăciune sau în biserică – semn clar, după mine, că sunt arme „valoroase" ale diavolului, care doreşte mereu să ne îndepărteze de Domnul şi de lucrarea Lui.

Scara păcatului

Cărțile şi revistele pentru tineri abundă în rețete de *cucerire*. Iată un răspuns la întrebarea: „Cum să seduci fetele?”: „Un Romeo prea grăbit, înfrigurat de pasiune, nu mai e seducător, se arată sclavul dorinței şi poftelor sale. În schimb, umorul şi «limbarița» sunt foarte eficace. Când faci o fată să râdă, înseamnă că ai parcurs jumătate de drum. Trebuie să-i spui alesei că o găseşti unică, excepțională, că nu seamănă cu nimeni alta şi, mai ales, să nu o consideri o simplă «pereche de sâni sau de fese». Dacă pari sincer (şi, cu atât mai bine, dacă eşti), cresc şansele de reuşită. În schimb, nu trebuie să te dai donjuan de bâlci, să spui că e de ajuns să «pocneşti din degete ca să ai o tipă», să te dai «un profesionist al sexului», să-i spui, ca s-o flatezi, că nu te întâlneşti decât cu «gagici tari»”[109].

Multe fete nu îşi dau seama că „umorul şi limbarița” pot fi arme din arsenalul unui donjuan care îşi maschează intențiile…[110]

Cred însă că important nu este ca fetele creştine să studieze *manualele* după care tinerii învață să le seducă. Important este ca ele să cunoască *arta* duhovnicească a luptei împotriva păcatului. Astfel, ele îşi vor putea păstra curăția sufletească şi pe cea trupească… Iar dacă şi-au pierdut-o pe cea trupească, vor putea măcar să şi-o păstreze pe cea sufletească, redobândită prin nevoință şi rugăciune.

Sfinții Părinți vorbesc mult despre prima treaptă a păcatului. În duhul lor, părintele Dumitru Stăniloae ne învață că „Satana aruncă în mintea noastră un gând de păcat, aşa zisul atac (pe care credem că putem să-l traducem şi prin momeală). El este prima răsărire a gândului simplu că am putea săvârşi cutare faptă păcătoasă, înfățişându-se în fața minții ca o simplă posibilitate. El nu e încă un păcat, pentru că noi încă n-am luat față de el nici o atitudine. E parcă în afară de noi, nu l-am produs noi şi nu are încă decât un caracter teoretic, de eventualitate neserioasă, care parcă nici nu ne priveşte serios pe noi, care suntem preocupați cu toată ființa de altceva. Nu ştim cum a apărut, parcă cineva s-a jucat aruncându-ne pe marginea drumului pe care se desfăşoară preocuparea cugetului nostru, această floare fără nici un interes, ca să o privim

---

[109] Dr. Sylvain Mimoum, Rica Etienne, *Dragostea şi sexualitatea adolescenților - pentru băieți*, Editura Lucman, p. 65.

[110] În acelaşi timp, există unele fete exagerat de precaute, care în cele mai fireşti discuții inițiate de băieți nu văd decât manifestări ale obsesiilor sexuale ale acestora… Ambele extreme trebuie evitate.

o clipă şi să trecem mai departe. Are prin urmare toate caracteristicile unui gând aruncat de altcineva şi de aceea Sfinţii Părinţi îl atribuie satanei…”[111]

După Sfântul Ioan Damaschin, păcatul are şapte trepte: atacul, însoţirea, patima, lupta, robirea, consimţirea, făptuirea… Problema este că tinerii nu înţeleg legătura dintre aceste trepte. De curând un tânăr m-a întrebat: „De ce mă întinez când îmi sărut prietena? Simt cum curge ceva din mine, ca atunci când am vise erotice…” El pur şi simplu nu îşi dădea seama că sărutul stârneşte patima…

Trebuie ca tinerii să fie foarte atenţi în lupta cu patima desfrâului. Pentru că de la căderi mai mici se ajunge la căderi mai mari. Şi mintea devine înceţoşată, şi e din ce în ce mai greu să rezişti atracţiei… Nu poţi spune: „Fac doar un compromis mic…” Pentru că un compromis mic atrage după el unul mai mare…[112]

[111] Preot profesor Dr. Dumitru Stăniloae, *Spiritualitatea ortodoxă – Ascetica şi mistica*, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, p. 84.

[112] Sunt multe de spus despre treptele păcatului. Dacă Dumnezeu mă va ajuta, voi scrie o carte întreagă pe tema asta. Dar e mult mai bine ca tinerii să citească scrierile Sfinţilor Părinţi sau ale cuvioşilor contemporani legate de această temă…

Despre duhovnic

M-am frământat luni de zile cum să prezint într-un articol scurt întâlnirea cu duhovnicul. Sunt tineri care nu se spovedesc pentru că nu ştiu ce comoară este duhovnicul… Dar am primit câteva rânduri de la o fată, care, fiind departe de țară, a înțeles că viața fără Hristos este apăsătoare. Iată ce mi-a scris:

„Am vorbit cu părintele R., căruia m-am spovedit. Un părinte luminos şi luminat, drag, bun şi tare iubitor de oameni, sufletist. De aceea nu ți-am scris imediat după ce m-am spovedit, ca să îmi revin un pic după întâlnirea cu părintele (nu ştiam că există astfel de părinți). Încă nu îmi vine să cred, mă simt ca după operație..." Mărturia aceasta mi se pare mai importantă decât un articol.

Fac o paranteză: băiatul meu, care este la şcoală, uneori vede la televizor şi ce nu trebuie – că apar secvențe smintitoare şi în orele de maximă audiență. Acum câteva zile se pregătea să meargă cu noi la spovedanie. (Avem acelaşi duhovnic…) Înainte de a pleca, când s-a uitat să vadă ce scriu – mă pregăteam să îi răspund fetei – l-am lăsat să citească rândurile ei, că nu era nimic prea personal… Şi m-a întrebat:

- Tati, de ce zice că a fost ca la operație? Mie nu mi-a plăcut când m-a operat de apendicită.

I-am explicat eu cum sufletul bolnav devine sănătos după spovedanie şi a înțeles.

Seara, după rugăciune, când să îi dau pupicii de seară, mi-a spus foarte serios:

- Tati, eu vroiam să îi ascund ceva părintelui la spovedanie, că îmi era ruşine. Dar, până la urmă, mi-am dat seama că nu mă spovedesc lui, ci lui Dumnezeu.

Dacă lucrul ăsta a putut fi înțeles de un boboc de şcolar, cu atât mai mult va putea fi înțeles de voi, cei mai mari…

Nu mergem la spovedanie pentru altceva, decât pentru a ne lăsa sufletele să fie *operate* de duhovnicul care devine mână a lui Dumnezeu. Şi astfel duhovnicul devine şi cel mai apropiat prieten al nostru.

Aşa cum atunci când trebuie să fim operați căutăm un chirurg iscusit, tot aşa să facem şi cu spovedania. Să căutăm un doctor bun, chiar dacă este tânăr. Important este să fie iubitor de Dumnezeu, de rugăciune, de nevoință şi să meargă pe calea Sfinților Părinți. Ceea ce nu e lucru uşor…

*

Un cititor: *Dar textul e prea scurt. Trebuia să vorbeşti şi de schimbarea duhovnicului. Pe mine abia al doilea duhovnic m-a luat cu adevărat de mână. Primul m-a ajutat doar să devin mai apropiat de biserică…*

E mult de vorbit… Important este ca omul care vrea să pună început bun mântuirii să caute un duhovnic cu care să simtă că face „echipă bună”… Dacă, după câteva spovedanii, simți că ar fi mai potrivit să te spovedeşti la un altul, care înțelege mai bine problemele tale, poți lua binecuvântare pentru asta de la părintele tău.

Există însă oameni care îşi tot schimbă duhovnicii, considerându-i că nu sunt iscusiți sau că nu sunt înțelegători, numai pentru că de fapt ei înşişi nu vor să se schimbe. Şi atunci, preferă să trăiască în păcat, pretextând că duhovnicii nu sunt destul de iscusiți...[113]

E bine să înțelegem măreția tainei spovedaniei şi importanța legăturii noastre cu duhovnicul. Dacă vom schimba duhovnicii „ca pe ciorapi”, până la urmă inimile noastre vor deveni insensibile la lucrarea harului dumnezeiesc.

Oricum, când îți găseşti duhovnicul simți că ai vrea să rămâi ucenic al său până la moarte. Şi, chiar dacă nu dobândeşti acest simțământ încă de la primele spovedanii, încetul cu încetul le vei căpăta[114]. Deci, să nu fugim de doctorii de care avem nevoie…

---

[113] Sfântul Cosma Etolul zice: „Chiar dacă te-ar ierta toți duhovnicii, patriarhii, arhiereii şi lumea întreagă, nu eşti iertat dacă nu te pocăieşti în faptă” (apud Arhimandritul Nectarie Antonopoulos, *Spovedania – Calea învierii sufleteşti*, Editura Egumenița, 2004, p. 18).

[114] O cititoare: *Eu mi-am ales duhovnicul actual pentru că mi-au plăcut slujbele pe care le oficiază, este foarte evlavios şi ajunge la sufletul omului. Însă la spovedanie nu mă simt foarte deschisă şi apropiată de dânsul. Asta înseamnă că trebuie să continui să mă spovedesc la dânsul şi cu timpul o să simt că „fac echipă bună”, sau ar trebui să îmi caut alt duhovnic?* Of, sper că nu mulți cititori îşi vor pune această întrebare citind rândurile mele. Comentariul ulterior al unui cititor: *Din păcate s-ar putea să fie mai mulți, şi mie mi s-a întâmplat acelaşi lucru*. De multe ori, fisura în comunicarea dintre duhovnic-ucenic i se datorează ucenicului. Şi atunci, ce ar rezolva dacă ar pleca la un alt duhovnic? Numai dacă ar găsi un duhovnic foarte iscusit, care să reuşească să o scoată din carapacea în care s-a închis, încercarea ei nu s-ar transforma în eşec…

Din „minunile" spovedaniei…

„Antim (Vaguianis), sfântul din insula Chios, dădea acest sfat călugărițelor sale: «Să alergăm la spovedanie, nu cu justificări, vrând să-o convingem pe duhovnic că nu suntem vinovați şi că altul ne-a îndemnat să păcătuim. Ci să alergăm la aceasta cu pocăință, cu frângerea inimii şi cu smerenie. Să alergăm la spovedanie ori de câte ori cădem»."[115]

***

„Sunt apăsată de singurătate. Nu ştiu cum să trăiesc, nu ştiu cum să ajung să mă bucur şi eu. În sufletul meu e o ploaie care nu se mai termină. Aş vrea să răsară soarele, dar mi-e teamă că aşteptarea mea va fi degeaba. Aş putea să cunosc bucuria?"

„Viața mea e foarte ciudată. Aş vrea să mă schimb, dar nu pot. Şi ce rost are să mă duc să mă spovedesc, când după spovedanie o să păcătuiesc din nou? Îmi iubesc prietena şi nu cred că aş rezista fără să facem dragoste. Nu vreau să fiu ipocrit. E vreo ieşire din labirintul ăsta?"

„Cred în Dumnezeu, mă duc uneori la biserică, dar viața mea nu se schimbă deloc. Greşesc eu sau nu mai e actuală biserica?"

Mulți tineri se pot regăsi în întrebările de mai sus… Sunt suflete apăsate, tensionate, singure…Poate că ai trecut şi tu prin astfel de stări, când ți se părea că viața nu are nici un sens, că toate drumurile se închid, că toate corăbiile se scufundă…

O să îți spun o pildă care mi-a rămas în minte. Am văzut-o într-un film coreean, în *Primăvara, vara, toamna, iarna şi din nou primăvara*.

Un copil trăieşte lângă un înțelept într-un templu aflat în mijlocul unui lac. Odată, copilul a legat o piatră de un peşte, una – ceva mai mare – de o broască şi alta – şi mai mare – de un şarpe. Şi s-a bucurat văzând cum peştele înota trăgând după el piatra, cum broasca sărea cu tot cu piatră şi cum şarpele se târa cu piatra după el. Înțeleptul a vrut să îi arate copilului că a greşit chinuind animalele. Şi, când copilul dormea, i-a legat o piatră mare de spate. Când copilul s-a sculat, mergea cu mare greutate. Şi înțeleptul i-a poruncit: „Du-te să găseşti animalele. Şi, dacă vreuna dintre ele a murit, o vei purta în inimă toată viața ta".

Copilul a mers şi, căutând cu multă atenție, a găsit peştele mort. Peştele nu putea să supraviețuiască multă vreme cu o povară atât de mare. Şi şarpele

---

[115] Părintele Dionisie Tatsis, *Cuvintele bătrânilor*, Editura Reîntregirea, Alba Iulia, 2004, p. 77.

era mort, şi inima copilului a fost copleşită de durere… Copilul a înţeles că răul i se datorează… După câţiva ani, după ce îl părăsise pe înţelept pentru a trăi cu o femeie de care se îndrăgostise şi după ce o omoară pe femeia aceea - cu care se şi căsătorise - omul a revenit la templul din mijlocul lacului. Pe o vreme geroasă, gol până la brâu, şi-a legat o piatră mare de mijloc şi a pornit într-un drum istovitor spre culmea muntelui. Omul credea că, dacă va suporta el însuşi tot răul pe care îl făcuse altor oameni sau altor animale, va scăpa de frământări şi va ajunge la linişte…

M-au impresionat puternic imaginile cu omul care cară o piatră după el… Citisem despre compararea păcatelor cu o povară pe care o ducem după noi şi imaginile din film m-au dus cu gândul tocmai la asta… Au trecut ani mulţi între momentul în care omul pricinuise moartea animalelor şi momentul în care a înţeles că trebuie să îşi răscumpere greşeala făcută atunci: dar, până să se lupte să scape de povara păcatelor sale, inima sa nu era liberă…

Tot aşa noi ar trebui să înţelegem că trebuie să scăpăm de povara păcatelor noastre, care ne apasă fie că ne dăm, fie că nu ne dăm seama. Mai devreme sau mai târziu, va veni momentul în care vom regreta că ne-am trăit viaţa apăsaţi de o greutate atât de mare…

Creştini fiind, ar trebui să înţelegem că Hristos a murit pe cruce pentru păcatele noastre. El a luat povara păcatelor noastre asupra Sa… Nu trebuie să uităm că *El a purtat păcatele noastre, în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, murind faţă de păcate, să vieţuim dreptăţii* (I Petru 2, 24). Oamenii nu vor, pur şi simplu, să înţeleagă cât de mare a fost jertfa Sa… Asta s-a văzut foarte bine din tonele de comentarii care s-au făcut pe marginea filmului *Patimile*, film făcut de Mel Gibson… Un Hristos batjocorit, bătut, răstignit nu are nimic de-a face cu viaţa noastră creştină căldicică… Dar Hristos a pătimit pentru noi, nu a jucat teatru. A pătimit pentru ca noi să trăim viaţa cea nouă, de fii ai lui Dumnezeu. A spus cineva: „Poate că uneori e nevoie să curgă gârlă kilogramele de ketchup hollywoodian, pentru a-ţi da seama cum vine treaba cu «trupul şi sângele lui Iisus». Poate că e nevoie de «un prostuţ isteţ» ca Mel Gibson ca să realizezi că din Iisus nu au sărit pene îngereşti atunci când a fost chinuit şi să ai pentru o clipă revelaţia euharistiei”[116]…

Frumos spus: Hristos a murit pe cruce pentru a ne da Sfânta Împărtăşanie, Trupul şi Sângele Său, spre iertarea păcatelor şi viaţa de veci… Suntem oare conştienţi de valoarea jertfei Sale?... În timp ce Hristos vrea să ne dea Pâinea vieţii, noi ne mulţumim doar cu hrana cea stricăcioasă a lumii acesteia… Şi asta pentru că nu vrem să ne schimbăm vieţile, pentru că nu vrem să renunţăm la păcat…

[116] Florin Lăzărescu, *Jurnal intim*, 9 Aprilie 2004.

Am scris acum câțiva ani câteva versuri pe care nu simțeam nevoia să le împart cu nimeni. Acum însă, încercând să te fac şi pe tine părtaş mesajului poeziei, îndrăznesc să ți le arăt…

Hristos era dus spre Golgota…
Vedeam cum prietenii mei, rudele mele,
Cum frații şi dușmanii mei
Se apropiau de El şi Îl scuipau şi Îl loveau,
Iar noi făceam acelaşi lucru...
Nu puteam să Îi văd chipul,
Ci numai ceafa plină de sudoare şi sânge.
Coroana de spini mă zgâria
Ca şi cum ar fi vrut să mă pregătească pentru piroane…
Şi simțeam că Domnul nu mă purta numai pe mine,
Ci că mai purta în spate şi alte miriade de cruci.
Mi se părea că fiecare om era purtat pe umerii Săi.
Iar voi erați lângă mine
Ca şi cum am fi fost din acelaşi lemn…

***

Da, Hristos a purtat păcatele noastre… Nu mai e nevoie să ne legăm greutăți de mijloc sau să ne dăm cu capul de pereți de disperare… Hristos ne-a chemat la libertate, la iubire, la bucurie. Oricât de mare ar fi povara păcatelor noastre, mai mari sau mai mici, care ne împiedică să gustăm adevărata libertate la care ne-a chemat Dumnezeu.

„Cum adică, noi nu cunoaştem adevărata libertate?..."

Zicea Iisus către iudeii care crezuseră în El: Dacă veți rămâne în cuvântul Meu, sunteți cu adevărat ucenici ai Mei; Şi veți cunoaşte adevărul, iar adevărul vă va face liberi. Ei însă I-au răspuns: Noi suntem sămânța lui Avraam şi nimănui niciodată n-am fost robi. Cum zici Tu că: Veți fi liberi? Iisus le-a răspuns: Adevărat, adevărat vă spun: Oricine săvârşeşte păcatul este rob al păcatului. Iar robul nu rămâne în casă în veac; Fiul însă rămâne în veac. Deci, dacă Fiul vă va face liberi, liberi veți fi într-adevăr (Ioan 8, 31-36).

Da, dacă vom cunoaşte Adevărul, care este Hristos, vom fi liberi… Numai că noi Îl întrebăm pe Hristos Dumnezeul care S-a făcut om pentru mântuirea noastră, asemenea iudeilor din vechime: „Cum spui Tu că nu suntem liberi, că niciodată nu am fost robi?". Ar trebui să ne dăm seama că patimile noastre ne apasă, că ne împiedică să fim liberi…

„Da, dar pentru a ne schimba e nevoie de o minune… Ar trebui să facă Dumnezeu o minune ca să ne schimbăm…"

Dumnezeu a făcut de-a lungul istoriei multe minuni, dar oamenii nu au ştiut de fiecare dată să le înțeleagă…

Trecând El dincolo, în ţinutul Gadarenilor, L-au întâmpinat doi demonizaţi, care ieşeau din morminte, foarte cumpliţi, încât nimeni nu putea să treacă pe calea aceea. Şi iată, au început să strige şi să zică: Ce ai Tu cu noi, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici mai înainte de vreme ca să ne chinuieşti? Departe de ei era o turmă mare de porci, păscând. Iar demonii Îl rugau, zicând: Dacă ne scoţi afară, trimite-ne în turma de porci. Şi El le-a zis: Duceţi-vă. Iar ei, ieşind, s-au dus în turma de porci. Şi iată, toată turma s-a aruncat de pe ţărm în mare şi a pierit în apă. Iar păzitorii au fugit şi, ducându-se în cetate, au spus toate cele întâmplate cu demonizaţii. Şi iată, toată cetatea a ieşit în întâmpinarea lui Iisus şi, văzându-L, L-au rugat să treacă din hotarele lor (Luca 8, 28-35).

Problema e simplă: Hristos Fiul lui Dumnezeu izbăveşte din robia diavolului doi demonizaţi. Dracii izgoniţi intră în turma de porci – animale considerate necurate după învăţătura Vechiului Testament – şi se aruncă în apă. Gadarenii, în loc să Îi mulţumească Domnului că le vindecase doi oameni, Îl roagă să plece de la ei…

Intrând într-un sat, L-au întâmpinat zece leproşi care stăteau departe, şi care au ridicat glasul şi au zis: Iisuse, Învăţătorule, fie-Ţi milă de noi! Şi văzându-i, El le-a zis: Duceţi-vă şi vă arătaţi preoţilor. Dar, pe când ei se duceau, s-au curăţit. Iar unul dintre ei, văzând că s-a vindecat, s-a întors cu glas mare slăvind pe Dumnezeu. Şi a căzut cu faţa la pământ la picioarele lui Iisus, mulţumindu-I. Şi acela era samarinean. Şi răspunzând, Iisus a zis: Au nu zece s-au curăţit? Dar cei nouă unde sunt? Nu s-a găsit să se întoarcă să dea slavă lui Dumnezeu decât numai acesta, care este de alt neam? Şi i-a zis: Scoală-te şi du-te; credinţa ta te-a mântuit (Luca 17, 12-19).

S-au vindecat zece leproşi, unul singur s-a întors să Îi mulţumească Domnului care le dăduse tămăduirea. Zece se vindecaseră şi numai unul a ştiut să pună început bun mântuirii după vindecarea sa…

Cam puţin, nu? „Dacă aş fi fost eu între ceilalţi nouă, cred că m-aş fi întors să Îi mulţumesc…”

Dumnezeu vrea să te vindece de lepră, de lepra sufletească pe care poate că alţii nu o văd, dar pe care tu o poţi simţi ca atare… Vrei să fii vindecat?

A., un tânăr de 25 de ani, era căzut în patima beţiei şi a desfrâului. După ce s-a spovedit, a început să se lupte cu patimile sale. După aproape un an, a reuşit să renunţe de tot la ele.

D. era atât de obsedată de sex, încât nu rezista mai mult de trei nopţi fără să păcătuiască. După ce s-a spovedit, a început o luptă crâncenă cu ea însăşi. Lupta a durat cinci ani, tot atât cât durase şi perioada de desfrâu. După cinci ani era schimbată total. S-a măritat şi a avut parte de o viaţă de familie fericită[117].

[117] Un cititor: *Aceste scurte istorisiri sunt foarte importante, chiar dacă sunt scurte: ele arată tinerilor că spovedania e un „început bun”, că e începutul bun al luptei, că*

I. era atât de dependent de masturbare încât şi la facultate se ducea în pauză la WC pentru a scăpa de hormoni. După ce s-a spovedit, a încercat să renunțe. Iar se spovedea, iar ceda. După câteva luni de zile, scârbindu-se de starea în care se afla, a hotărât să renunțe de tot la acest păcat. Cu ajutorul lui Dumnezeu a reuşit.

R., o fată ai cărei părinți sunt plini de bani, a făcut primul avort la 16 ani. Până la 23 a mai făcut câteva… La 23 de ani, mergând să avorteze, a stat de vorbă cu un preot care a convins-o să renunțe la avort. S-a spovedit la capela spitalului. A păstrat sarcina, a născut copilul. Cu tatăl copilului nu s-a mai văzut… dar s-a măritat cu un fost coleg de liceu. Au greutăți materiale, pentru că părinții ei s-au supărat că nu a avortat ultimul copil din flori, dar sunt fericiți împreună.

Aş putea face o listă de sute de nume cu oameni cărora viața le-a fost schimbată prin spovedanie. Cred că fiecare duhovnic iscusit ar putea scrie sute şi chiar mii de nume pe o astfel de listă…

Spovedania e un pas foarte important pe care trebuie să îl facă orice creştin care vrea să se apropie de Dumnezeu. Dumnezeu a dat preoților Săi puterea de a lega şi de a dezlega păcatele… Oare există o minune mai mare?... Hristos vrea să ne ierte păcatele, noi oare vrem?...

Stăm şi ne întrebăm de ce lucrurile nu merg bine în viața noastră, de ce e atâta monotonie, atâta răceală, atâta falsitate…[118] Şi răspunsul este că nu vrem să fim ai lui Dumnezeu.

„Dar ce, poate o spovedanie să ne schimbe viețile?"

Şi răspunsul este: Da, fiecărui om care se spovedeşte cu nădejde în Dumnezeu, viața i se va schimba în bine.

Când eşti împovărat cu păcate, e foarte greu să crezi că viața ta se poate schimba… Diavolul îți paralizează voința şi tu crezi că nu ai nici o şansă să te îndrepți… Dar tocmai aici trebuie să intervină credința: *Cred, Doamne, ajută necredinței mele…*

---

nu trebuie să se aştepte că imediat cum au ieşit de la spovedanie sunt cu totul şi cu totul alți oameni. Sunt alții, în sensul că sunt înarmați pentru luptă, dacă au ales să o înceapă, dar să nu se aştepte ca toată ispita şi tot răul să dispară instantaneu, pentru că nu e niciodată aşa. Principalul este să nu renunțe niciodată la luptă: te spovedeşti, te luminezi, cazi din nou, plângi, te simți mic şi de nimic, te ridici, te duci din nou la spovedanie, şi tot aşa. E un proces. Un proces prin care creşti. Şi cu fiecare ridicare mai faci un pas, pe încă o treaptă. E foarte important să ştim că aşa se duce lupta, nu de pe o zi pe alta.

[118] O cititoare: *Câți oameni se plâng de asta, fără să îşi dea seama măcar sau să vrea să ştie vreodată răspunsul…*

Să nu lăsăm credința noastră să fie înghițită de necredință… Să nu credem doar că Hristos a înviat din morți, să credem că a înviat din morți pentru ca şi noi să înviem din groapa păcatului…

M-a sunat ieri un tânăr care vrea să se sinucidă pentru că este foarte bolnav şi nu mai poate suporta boala sa. După ani de suferință, a ajuns la capătul puterilor. I-am spus: „Degeaba crezi în Dumnezeu, degeaba crezi învățăturile Bisericii. Dacă nu crezi că Hristos vrea să te mântuiască, credința ta e zadarnică…" Nu ştiu cum trebuia să îi vorbesc. Poate am greşit, dar am crezut că acesta e lucrul cel mai important, să înțelegem că Dumnezeu vrea să ne mântuiască. Pentru a ne mântui, trebuie să ne schimbăm viețile. Pentru a ne schimba viețile, trebuie să Îl chemăm pe Dumnezeu în ajutorul nostru. Singuri nu ne putem schimba… Diavolul stă împotriva noastră.

Vedem cum unele campanii în mass-media au convins câțiva oameni să renunțe la fumat. Dar, prin aceasta, viețile lor nu au devenit mai curate. A plecat diavolul fumatului şi a venit cel al mândriei… Numai atunci când Îi cerem lui Dumnezeu să ne ierte păcatele şi atunci când luăm prin preot dezlegare de păcate suntem pe drumul cel bun.

„Dar eu nu vreau să mă duc la preot, vreau să mă schimb singur…"

Asta sună cam aşa: „Dumnezeu a lăsat Taina Spovedaniei ca leac pentru vindecarea rănilor sufleteşti şi oamenii consideră că se pot vindeca şi fără leacul lăsat de Dumnezeu…"

Îndrăznesc să dau şi eu mărturie despre puterea spovedaniei. Şi nu voi scrie despre primele spovedanii din viața mea – deşi au fost foarte importante pentru mine.

Ci voi scrie despre ceva foarte recent, legat de munca la cartea de față, care a durat mai mult de un an… Când am scris prima parte, m-am bucurat că Dumnezeu mi-a ținut mintea curată… La un moment dat, m-am mândrit: „Ia uite, eu tot scriu despre atâtea probleme smintitoare, eu citesc atâtea materiale smintitoare şi mintea mea e curată…". Din acea clipă mintea mea s-a umplut de mândrie şi am început să primesc gânduri păcătoase. Mai trecusem printr-o ispită similară cu ani în urmă şi atunci cu mare greutate duhovnicul reuşise să mă ajute să mă pun pe picioare… De această dată însă, nu vroiam să mă lupt cu păcatul. Primeam în minte tot felul de gânduri murdare şi mă gândeam cum ar fi să le pun în aplicare. Ispita era din ce în ce mai puternică.

Îmi dădeam seama că, dacă voi cădea iarăşi, dracii care mă părăsiseră când mă rupsesem de rătăcirile tantrice se vor întoarce asupra mea, având noi ajutoare de partea lor… Îmi dădeam seama că păcatul era o formă de lepădare de Hristos şi că dacă păcătuiam o luam pe calea morții. Tot ce clădisem în viața mea creştină se surpa. În scurtele momente în care aveam mintea limpede mă rugam cu disperare Maicii Domnului şi sfinților să mă ajute. A fost cea mai grea ispită din viața mea creştină… Duminica, ducându-mă la biserică, i-am

spus duhovnicului meu că aş vrea să mă spovedesc. Fără să mă mustre că amânasem atâta spovedania, părintele a fost de acord.

Pot mărturisi că spovedania a fost o veritabilă curățire. Adică am intrat cu o minte plină de păcate şi am ieşit plutind. Nu îmi venea să cred. Am îngenuncheat mai apoi la icoana Mântuitorului, mulțumindu-I din suflet. Nu am plâns, ci dimpotrivă. Îmi venea să cânt de bucurie… Hristos mă ridicase dintr-o ispită foarte, foarte grea…[119]

(Ajutându-mă să mă ridic din căderea cu gândul, duhovnicul mi-a spus că ispita se datora faptului că scriu la această carte… Când am scris cărțile despre boală, am avut familia bolnavă. Când am scris contra anumitor patimi, mi s-a întâmplat ca brusc patima respectivă să se năpustească asupra mea, uneori chiar la câteva ore după ce terminasem lucrul…Vă rog pe toți să mă pomeniți, să mă țină Dumnezeu departe de păcat. Recunosc că, dacă nu aş avea ascultare de la duhovnic să scriu, nu aş scrie. Sau poate aş scrie literatură…).

Da, spovedania este o minune. Sau mai bine zis poate fi o minune… E minunea transformării unui suflet mort în unul viu, a transformării unui suflet tulburat în unul liniştit, a unuia deznădăjduit într-un suflet senin…

Oricum, atunci când am spus că Hristos a purtat povara păcatelor noastre nu vroiam să se înțeleagă că mântuirea noastră constă în a accepta pur şi simplu, la nivel rațional, jertfa Lui, aşa cum fac protestanții. *…Aşa şi cu credința: dacă nu are fapte, e moartă în ea însăşi. Dar va zice cineva: Tu ai credință, iar eu am fapte; arată-mi credința ta fără fapte şi eu îți voi arăta, din faptele mele, credința mea. Nu crezi că unul este Dumnezeu? Bine faci; dar şi demonii cred şi se cutremură. Vrei însă să înțelegi, omule nesocotit, că credința fără de fapte moartă este?* (Iacov 2, 17-20).

Ca să putem face faptele bune, faptele credinței, trebuie ca sufletele noastre să fie curățite de păcat… Altfel, cu sufletul murdar, nu vom fi în stare să facem binele cum trebuie… Da, după ce ani de zile am trăit în păcat, fiind duşmani ai lui Hristos, răstignindu-L încă o dată prin păcatele noastre, acum e rândul nostru să ne purtăm crucea pentru a ne mântui. Lupta e grea, dar şi plata e mare…

În viața Sfântului Apostol Petru citim o întâmplare cutremurătoare: „Pe când Sfântul Petru era căutat spre ucidere, l-au rugat credincioşii să se ascundă şi să iasă din Roma, pentru folosul multora. Dar Petru n-a voit să facă aceasta, ci dorea să pătimească şi să moară pentru Hristos. Poporul credincios, plângând, îl ruga pe apostol să-şi păzească viața atât de trebuincioasă Sfintei Biserici, care se înviforează în mijlocul primejdiilor de valurile

[119] Un cititor: *Eu am de multă vreme nişte gânduri urâte împotriva persoanelor pe care le iubesc cel mai mult – mama mea, de exemplu. Şi mă doare foarte tare că îmi vin asemenea gânduri... După ce m-am spovedit, am observat că gândurile nu au dispărut în totalitate, dar s-au rărit...*

necredincioşilor. Deci, văzând Sfântul Petru lacrimile turmei celei cuvântătoare a lui Hristos, a făgăduit să iasă din cetate şi să se ascundă; iar noaptea, făcând sobornicească rugăciune şi sărutând pe toţi, a plecat singur. Pe când era la porţile cetăţii, a văzut înaintea sa pe Mântuitorul Hristos venind către cetate; iar Petru, închinându-se Lui, I-a zis: *Doamne, unde mergi?* Răspuns-a Domnul: *Mă duc la Roma, ca iarăşi să mă răstignesc!*" (*Vieţile Sfinţilor*, 29 iunie)[120].

Când Sfântul Apostol Petru fugea de mărturisirea lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu ar fi primit încă o dată răstignirea pentru a chema la credinţă sufletele apăsate de păcat şi pentru a-i întări în credinţă pe cei credincioşi… (Dar Sfântul Petru s-a întors la Roma, unde a primit moarte mucenicească şi a intrat în *Împărăţia cea gătită sfinţilor*…)

Îţi dai seama cât de mare e dragostea lui Dumnezeu pentru oameni? Hristos ar mai purta încă o dată crucea, ar mai primi încă o dată răstignirea pentru ca noi să credem în El şi să mergem pe calea mântuirii…

Vino, frate, vino spre Hristos, Care a ieşit în întâmpinarea ta… I-ai rănit destul dragostea pe care ţi-o poartă. Lasă toate şi vino la El. Părăseşte păcatele şi trăieşte o viaţă curată. Spovedeşte-te şi lasă în urma ta trecutul păcătos şi murdar, şi priveşte înainte…

Şi ţine minte: Pentru cei care stau departe de spovedanie, ea nu înseamnă nimic. Pentru cei care se spovedesc *de mântuială*, ascunzându-şi păcatele, iarăşi nu înseamnă mare lucru. Dar, pentru cei care ştiu că mărturisindu-şi păcatele încep cu adevărat o viaţă nouă, că primesc puterea de a se lupta cu patimile lor şi cu dracii care îi ispitesc, spovedania este o minune. Aş spune asta de o mie de ori…

[120] Editura Episcopiei Romanului, 1997, p. 486.

Luptăm până cădem…

Întrebare: *Mă masturbez, îmi pare rău, mă ridic. Iarăşi cad, iarăşi mă spovedesc. M-am spovedit de vreo zece ori şi nu mai am obraz să mă duc iarăşi la părinte… Şi nu ştiu ce să fac, că am simţit clar puterea spovedaniei, aşa că ştiu că fără spovedanie îmi va fi şi mai greu să renunţ. Mai ales când fac baie mă apucă ispita. Îmi puteţi zice ceva care să mă ajute?...*

Îţi răspund cu o apoftegmă din *Patericul egiptean*: „Un frate, fiind stăpânit de mâhnire, l-a întrebat pe un bătrân: «Ce voi face, că-mi zic gândurile că fără de vreme m-am lepădat de lume şi nu pot să mă mântuiesc». Şi i-a răspuns bătrânul: «Deşi nu putem să intrăm în Pământul Făgăduinţei, mai de folos ne este să ne rămână oasele în pustie decât să ne întoarcem în Egipt»”[121].

Făcând o paralelă între ieşirea iudeilor din robia egipteană şi ieşirea omului din robia păcatului, avva dădea mărturie că, din moment ce am pornit războiul duhovnicesc, mai bine să rămânem toată viaţa în acest război, chiar dacă nu vom ajunge să gustăm liniştea, decât să ne întoarcem la viaţa de păcat.

În luptă ai intrat… De ce să ieşi acum? De ruşine? Dar duhovnicul tău nu se va scârbi de tine, orice păcate i-ai spune. Şi, cu cât vede că te ridici încă o dată, cu atât se va bucura…

E lung războiul, durează de ani de zile? Nu deznădăjdui… Chiar dacă ispita diavolească pare foarte mare şi e aproape cu neputinţă să o birui, tu ridică-te la luptă…

Îmi aduc aminte câteva replici din filmul *Inimă neînfricată*, un film foarte reuşit despre viaţa eroului scoţian William Wallace:

- „Eu zic să ripostăm acum !
- Nu-i putem învinge! Este sinucidere!
- Ne luptăm cu ei!
- Nu putem să învingem o armată.
- Nu doar cu cincizeci de ţărani.
- Nu trebuie să înfrângem duşmanul, ci trebuie măcar să ne ridicăm împotriva lui.”

E foarte posibil ca vorbele acestea să nu fi fost spuse şi în realitate de către scoţienii hotărâţi să lupte cu invadatorii englezi. Dar ultima replică a fost spusă de-a lungul istoriei atât de neînfricaţii scoţieni, cât şi de mulţi alţi eroi, de viteji, de haiduci, de oameni care au înţeles că lupta pe viaţă şi pe moarte este

---

[121] *Patericul*, Episcopia Ortodoxă Română, Alba Iulia, 1993, p. 390.

de preferat unei vieți de robie, unei vieți umilitoare… A fost o replică spusă prin fapte, dacă nu prin vorbe.

E bine ca atunci când pornim la lupta duhovnicească să avem nădejde că Dumnezeu ne va întări, că ne va da putere să biruim păcatul. Că El biruie de fapt, nu noi. Că ale noastre sunt numai şovăielile, neputinţele, căderile…

Şi totuşi, dacă nu avem atâta nădejde încât să credem că Hristos ne va da putere să biruim în războiul duhovnicesc, măcar să ieşim la luptă… Măcar să spunem răspicat prin faptele noastre că am înțeles că lumea păcatului e o lume a morții, a decepțiilor, a minciunii… Măcar să încercăm să punem capăt păcatului. Şi astfel schimbarea noastră va fi o rugăciune fără cuvinte, ca cea din Evanghelie: *Cred, Doamne! Ajută necredinței mele* (Marcu 9, 24).

Spune şi tu prin faptele tale: „Ajută, Doamne, necredinței mele…” Şi Hristos te va ajuta, primind începutul tău bun ca o dovadă de credință…

Cununa biruinței

Întrebare: *Mă lupt de mulți ani cu ispita de a face sex. Îmi e teamă că voi cădea cu vreo fată. De ce nu îmi alungă Dumnezeu ispita asta?*

Răspuns: Dumnezeu îngăduie să fim ispitiți ca să primim cunună. Dacă nu ne luptăm cu păcatul, cum ne vom mântui? „Povestitu-s-a despre Maica Sara că a răbdat treisprezece ani, fiind luptată tare de dracul curviei, şi niciodată nu s-a rugat să se depărteze războiul de la dânsa, ci mai vârtos zicea: «Dumnezeule, dă-mi putere…»”[122]. Maica Sara ştia că lupta îi aduce cunună, nu se temea… Noi însă suntem slabi, e normal să cerem în rugăciune ca Dumnezeu să ridice ispitele care se abat asupra noastră…

Însă, dacă nu primim ajutorul nădăjduit, să nu ne descurajăm... Ia aminte la ce i s-a întâmplat unui părinte pe nume Conon: „Pentru că bătrânul era cu viață îmbunătățită, l-au rânduit să săvârşească botezurile, aşa că el ungea cu Sfântul Mir şi boteza pe cei care veneau la el. În timp ce ungea cu Sfântul Mir o femeie, s-a smintit. De asta a dorit să plece din chinovie. Pe când avea de gând să plece, i s-a înfățişat Sfântul Ioan, zicându-i:

- Rabdă, şi-ți voi uşura lupta!

Într-o zi a venit o fată din Persia ca să se boteze. Fata era plăcută la chip şi foarte frumoasă, încât preotul n-a putut să o ungă cu Sfântul Mir. Şi a stat acolo fata două zile fără să fie botezată. Când arhiepiscopul Petru a auzit, s-a minunat de cele petrecute cu bătrânul şi avea de gând să rânduiască o diaconiță pentru săvârşirea botezului. Dar n-a făcut asta, ca să nu strice rânduiala. Preotul Conon însă şi-a luat haina lui din piele de oaie şi a plecat, spunând:

- Nu mai rămân în locul acesta!

Şi cum mergea el spre pădure, iată, îl întâlneşte pe Sfântul Ioan Botezătorul, care îi spune cu voce blândă:

- Întoarce-te la mănăstirea ta şi-ți voi uşura lupta!

Avva Conon îi zice cu mânie:

- Crede-mă că nu mă voi întoarce. Mi-ai făgăduit de atâtea ori şi n-ai făcut nimic!

Atunci Sfântul Ioan l-a apucat de mână, l-a aşezat jos pe un tăpşan şi, dându-i la o parte hainele, a făcut asupra lui de trei ori semnul crucii mai jos de buric şi i-a spus:

---

[122] *Patericul*, Episcopia Ortodoxă Română, Alba Iulia, 1993, p. 224.

- Crede-mă, părinte Conon, am vrut să-ți fie răsplătită lupta ta! Dar pentru că nu vrei, iată, ți-am ușurat lupta, dar n-ai răsplată ostenelilor tale.

Şi s-a întors părintele Conon în chinovia unde era rânduit să săvârşească botezurile. A doua zi a botezat-o pe persană fără să privească cumva că este femeie cu firea. Şi a mai botezat Conon şi a uns cu Sfântul Mir încă alți 12 ani, dar trupul lui n-a mai tresărit şi nici n-a mai privit dacă cea botezată este femeie cu firea. Şi astfel a murit"[123].

Întâmplarea e cutremurătoare: însuşi Sfântul Ioan i se arată părintelui şi îi spune că îi va uşura lupta, dar părintele nu îl ascultă… E uşor să îl judecăm pe acest părinte şi să ne întrebăm: „Cum de a fost atât de necredincios?"

E greu însă să trecem prin ispite atât de mari… Dacă am fi avut noi parte de ispitele părintelui Conon, poate că ne-am fi lepădat de credință…

Oricum, această întâmplare arată că Dumnezeu ştie de ce nu ți-a ridicat încă ispita prin care treci, chiar dacă această ispită te luptă de ani de zile. Dumnezeu ți-a ascultat rugăciunea, chiar dacă ți se pare că nu ți-a răspuns la ea. Ți-a răspuns chiar numai prin faptul că te-a întărit să rezişti atâția ani fără să cazi…

Mai multe, nu am să îți spun. Roagă-te cu credință: „Doamne, fie voia Ta, nu voia mea…" Pentru că voia lui Dumnezeu este să te mântuiască. Voia lui Dumnezeu este să fii biruitor în lupta cu păcatul. Voia lui Dumnezeu este să primeşti cunună veşnică pentru lupta ta… Dar, dacă tu vei primi în inima ta păcatul, dacă te vei mulțumi să faci cu gândul păcatele pe care din diferite motive nu le poți face şi cu trupul, vei pierde această cunună…

***

„La o mănăstire de femei era o monahie, nepoata egumenei, care a iubit un tânăr ce venea adesea în acea mănăstire ca să vază pe sora sa. Iar pomenita monahie atâta l-a dorit, încât căuta chip şi vreme să săvârşească cu fapta păcatul cu el, căci cu mintea şi cu gândul de multe ori curvise. Deci, într-această patimă rea a murit, ticăloasa, fără să-şi săvârşească pofta ei, că nu i-a ajutat locul. Iar la moarte a mărturisit celelalte păcate ale ei, şi, primind Sfânta Împărtăşanie, s-a sfârşit fără să îi spună duhovnicului pofta ei pe care o avea să păcătuiască, dacă ar fi găsit vreme îndemânatică. Egumena, care o iubea mult pentru că-i era rudă, după ce i-a făcut pomenirile, se ruga Domnului să îi descopere cu post şi cu lacrimi în ce loc se află monahia. Aşadar, rugându-se cu post şi cu lacrimi, după multe zile a văzut-o în vedenia sa, că era întunecată şi urâtă, zicându-i: «Cunoaşte, maica mea, că sunt osândită în iad.» Iar ea s-a minunat, zicând: «Cum este cu putință? Tu erai fecioară. Ai venit de mică în mănăstire şi ai păzit toate rânduielile vieții monahiceşti. Pentru ce dar te-ai osândit?». Iar ea a spus pricina de mai sus. Îi zice egumena: «Nu cred că milostivul Dumnezeu numai pentru o poftă trupească pe care nu ai săvârşit-o să

[123] *Limonariu,* Alba Iulia, 1991, pp. 30-31.

te muncească veşnic». Iar ea a răspuns: «Nu te minuna, căci pe drept sunt osândită, că ochiul celui Prea Înalt nu suferă să vadă vreo întinăciune sau prihană de faptă, sau de cuget, care să nu se spele şi să nu se albească prin Sfânta Mărturisire. Căci eu deşi nu am săvârşit păcatul în faptă, dar cu cugetul de multe ori am curvit, şi de aş fi găsit loc şi vreme potrivită, l-aş fi săvârşit şi cu lucrul. Să ştii, dar, că mulți, nu numai mireni, ci şi monahi, se osândesc, fiindcă nu se îngrijesc de spovedanie, şi sfătuieşte-le şi pe surorile mănăstirii să se mărturisească cu luare aminte, dacă doresc mântuirea lor». Acestea văzându-le egumena, se tânguia pentru pierzania nepoatei sale”[124].

[124] *Mântuirea păcătoşilor*, Editura Bunavestire, Bacău, 351-352.

A doua pocăință…

Am trecut de curând pe la biserica mănăstirii Radu Vodă, să mă închin la moaştele Sfântului Nectarie. Şi un student mi-a spus. *„Am căzut… Căderea îți dă un gust amar. Am fost creştin aproape un an şi viața mea a fost frumoasă. Dar, e greu să fii creştin. Fetele sunt prea atrăgătoare ca să stai departe de ele. Îmi e teamă că, dacă mă voi apropia iarăşi de biserică, am să cad din nou, mai devreme sau mai târziu. Şi nu există nici o rețetă sigură, pe care să o respect cum trebuie şi să nu mai cad. Îmi poate garanta cineva că, după ce vin iarăşi în biserică, nu voi cădea şi mai tare? Că zice în Biblie ceva de dracii care se întorc în casa din care au plecat..."*

Auzindu-l, a crescut în mine dorința de a scrie ceva despre a doua pocăință, un subiect care este tratat cam superficial de către preoții şi teologii contemporani…

***

Există sute de texte despre pocăință, despre cum trebuie omul să îşi schimbe viața atunci când Îl cunoaşte pe Hristos. Pe mine m-a marcat mult un text care vorbeşte indirect despre această virtute…

„Undeva, în junglă, un preot ortodox din Mitilene, catehizează şi botează o mică grupare de sălbatici. După un an revine în zonă şi ia legătura cu şeful micului trib neofit şi le spune:

- Acum, că tot sunt aici, ar fi bine să vă spovediți de păcatele pe care eventual le-ați făcut între timp şi să vă împărtăşesc.

- Care păcate? Nu ne-ai botezat pe toți?

- Păi, să spovediți păcatele pe care le-ați mai făcut după ce v-am botezat.

- Cum, voi mai faceți păcate după botez?

La acest răspuns, suprem normal, răspuns pe care în mod cert creştinismul primar îl avea ca pe cel mai firesc, părintele Iacob a tăcut, a făcut Liturghia, i-a împărtăşit şi a plecat ruşinat şi zguduit”[125].

Întâmplarea pare de statura întâmplărilor din *Limonariu* şi din *Patericul egiptean*… După botez, sălbaticii şi-au schimbat cu totul viața, renunțând la păcat… Convertirea a fost totală[126], aşa cum au fost convertirile descrise în Viețile Sfinților…

---

[125] Pr. Luis Gonzalez, *Teologie pentru universitari*, p. 326. Am fost surprins să descopăr întâmplarea descrisă într-o carte a unui preot catolic – deşi e vorba de lucrarea botezului ortodox, botezul cel adevărat.

[126] Un cititor: *Diferența dintre acest caz minunat şi viețile noastre este că aceşti oameni au primit botezul adulți fiind, conştienți fiind de ceea ce se întâmplă cu ei.*

În zilele noastre există însă mulţi oameni al căror drum spre Hristos este plin de poticniri, nefiind clar şi luminos ca al acelor sălbatici. Sunt oameni care au trăit în păcat sau chiar departe de botez şi de credinţa în Hristos şi, ajungând în biserică, după câteva luni sau câţiva ani sunt biruiţi de păcate. Ei consideră că au experimentat şi viaţa creştină, iar experimentul a eşuat. Nu pot suporta ideea că au căzut, şi atunci consideră ori că poruncile Bisericii sunt prea exigente, ori că Dumnezeu e prea bun şi îi va mântui chiar dacă vor trăi departe de biserică, aşa cum îi va mântui şi pe creştinii sau pe preoţii care păcătuiesc.

Hristos ne-a spus: *Când duhul necurat a ieşit din om, umblă prin locuri fără apă, căutând odihnă şi nu găseşte. Atunci zice: Mă voi întoarce la casa mea de unde am ieşit; şi venind, o află golită, măturată şi împodobită. Atunci se duce şi ia cu sine alte şapte duhuri mai rele decât el şi, intrând, sălăşluiesc aici şi se fac cele de pe urmă ale omului aceluia mai rele decât cele dintâi* (Matei 12, 43-45).

Diavolul nu suportă să fie izgonit de harul lui Dumnezeu de la omul care trăia în patimi. Caută cu orice chip să pună din nou stăpânire pe el. Dar cuvintele Evangheliei nu trebuie să ne convingă să rămânem prieteni cu un diavol, ca nu cumva, certându-ne cu el, acesta să se întoarcă împreună cu alte şapte duhuri necurate. Hristos vrea să ne atragă atenţia asupra importanţei războiului pe care trebuie să îl ducem, nu să ne sperie şi să ne arunce în deznădejde…[127]

Dacă în perioada de început a Bisericii creştinii duceau o viaţă foarte sfântă – riscul de a primi mucenicia fiind foarte mare –, în vremurile premergătoare prigoanei pornite de Antihrist creştinii vor duce o viaţă din ce în ce mai comodă, încercând să combine virtutea cu păcatul…

Conform tradiţiei, copilul care primeşte botezul în ziua de azi îi are, în mod teoretic, pe naşii de botez răspunzători pentru modul în care va înţelege mai târziu - când va putea înţelege - valoarea a ceea ce a primit. Dar în zilele noastre, când banii sunt criteriul după care se aleg naşii şi faptul că „dă bine" să ai naşi faimoşi sau când cei ce doresc cu adevărat să îşi ducă fiul spiritual pe drumul cel bun sunt ridiculizaţi, ne mai putem aştepta noi oare la asemenea conştiinţă a botezului şi a ceea ce înseamnă sau trebuie să însemne acesta pentru noi? Întrebarea e foarte bună… Din păcate, în loc să înţeleagă responsabilitatea pe care o au faţă de pruncul de botez, naşii se achită doar de responsabilităţile materiale, pe cele spirituale lăsându-le deoparte, în detrimentul copiilor… Asta e una din cauzele pentru care, peste ani, copiii se îndepărtează de biserică…

[127] O cititoare: *Era potrivit ca, în completarea versetului din Matei de mai sus, să fi spus că nu suntem niciodată singuri, că, dacă alegem să fim cu Hristos şi să gonim demonul iniţial, vom dobândi prin El puteri cu care să luptăm cu acei şapte demoni. Pentru mine, cele mai zguduitoare cuvinte din Sfânta Scriptură sunt cele din Sfânta Evanghelie după Ioan: „În lume necazuri veţi avea. Dar îndrăzniţi, Eu am biruit lumea".*

Cred că e mare nevoie ca fiecare creştin să cunoască valoarea cea mare a pocăinței… Să fie pocăința un fel de refugiu după momentele de cădere, un fel de armă împotriva inamicului… Cu cât diavolul ne luptă mai tare, cu cât cădem mai des, cu atât trebuie să ne apropiem cu inima zdrobită de Hristos şi să Îi cerem iertare.

Diavolul ne pune în minte gânduri mincinoase: „Hristos nu ne va mai ierta încă o dată, am păcătuit de prea multe ori". Sau: „Nu are rost să mă duc la duhovnic să îi spun iarăşi că am căzut, că va râde de mine…". Sau: „Degeaba mă voi ridica acum, că iarăşi voi cădea…". Sau: „În iad mă voi duce, că mi-am bătut iarăşi joc de harul lui Dumnezeu păcătuind…"[128]

Când ne spune diavolul că nu are rost să ne ridicăm, ne prinde bine să citim texte în care vedem cum unii păcătoşi şi-au îndreptat viețile prin pocăință…

„Un frate oarecare ce trăia în Enat, în mănăstirea Alexandriei, a căzut în păcatul curviei şi, după cădere, de multa lui scârbă l-a adus pe el vrăjmaşul la deznădăjduire. El, mai venindu-şi în fire şi văzându-se biruit de scârbă şi deznădăjduit, singur ca un doctor iscusit fiind, a pus gândul său spre buna nădejde, zicând: «Crezi în marea milostivire a lui Dumnezeu, că Îşi va face milă şi cu mine păcătosul şi mă va ierta!». Iar când grăia el întru sine acestea, diavolii i-au zis: «Cum ştii tu că Îşi va face milă cu tine?». Şi le răspundea lor aşa: «Dar voi cine sunteți şi ce grijă aveți, de Îşi va face Dumnezeu milă cu mine ori de nu Îşi va face? Că voi sunteți fiii întunericului, ai gheenei şi ai pieirii veşnice, iar Dumnezeu este bun şi milostiv. Voi ce treabă aveți?». Acestea grăindu-le lor fratele, au fugit dracii ruşinați de la dânsul, neputând să-i mai facă nimic. Iar fratele, cu nădejdea şi cu ajutorul lui Dumnezeu, s-a pocăit şi s-a mântuit"[129].

De o mie de ori dacă ar fi să cădem, de o mie de ori să ne ridicăm. Că dacă ne va prinde moartea pocăindu-ne cu zdrobire de inimă, ne vom mântui, chiar dacă am făcut mulțime de păcate…

***

Mai spun o dată: îmi place foarte mult întâmplarea cu părintele Iacob şi sălbaticii botezați… Cred însă că ar trebui să citim nu doar lucruri de acest gen, despre măsuri duhovniceşti foarte înalte, ci să citim lucruri de care avem nevoie la măsura noastră duhovnicească. Exemplul cel mai clar care îmi vine în minte legat de a două pocăință este o altă întâmplare din *Pateric*. Cred că de ea se pot folosi toți oamenii care, după ce au trăit o vreme aproape de biserică, au sufletele amorțite de păcatele mai mici sau mai mari pe care le-au făcut şi nu mai au curajul să se ridice…

---

[128] O cititoare: *Foarte bune aceste exemple; chiar sunt gânduri cu care eu de exemplu mă lupt des*.

[129] *Patericul*, Episcopia Ortodoxă Română, Alba Iulia, 1993, p. 296.

„Un frate, biruindu-se de curvie, în toate zilele se afla săvârşind păcatul şi în toate zilele îl îmblânzea pe Stăpânul său cu lacrimi şi cu rugăciuni. Şi aşa făcând, amăgindu-se de obiceiul cel rău, săvârşea păcatul. Apoi iarăşi, după săvârşirea păcatului, se ducea la biserică. Şi văzând Cinstita Icoană a Domnului nostru Iisus Hristos, se arunca înaintea ei cu amare lacrimi, zicând: «Miluieşte-mă, Doamne, şi ridică de la mine această vicleană ispită, că mă trudeşte cumplit şi mă răneşte cu amărăciunea dezmierdărilor! Că nu am obraz, Stăpâne, a căuta şi a vedea Chipul Tău cel sfânt şi mai strălucit decât soarele, ca să se îndulcească inima mea şi să se veselească».

Acestea zicând şi ieşind din biserică, cădea în noroi, dar nu se deznădăjduia de mântuirea sa. Căci de la păcat întorcându-se la biserică, striga către iubitorul de oameni Dumnezeu, zicând: «Pe Tine, Doamne, Te pun chezaş că de acum nu voi mai face păcatul acesta! Numai iartă-mi mie, Prea Bunule, cele ce dintru început şi până în ceasul acesta Ţi-am greşit!». Şi, după ce făcea el aceste înfricoşate făgăduinţe, iarăşi se afla întru acel păcat rău. Şi se vedea iubirea de oameni a lui Dumnezeu cea prea dulce şi nemărginita Lui bunătate, că suferea în toate zilele călcarea şi necunoştinţa fratelui cea neîndreptată şi rea. Din multa milă căuta şi aştepta pocăinţa şi întoarcerea lui. Că nu un an a făcut aceasta, nici doi, nici trei, ci zece ani şi mai mult. Vedeţi, fraţilor, răbdarea cea nemăsurată şi iubirea de oameni cea nemărginită a Stăpânului, cum totdeauna îndelung rabdă, suferind fărădelegile şi păcatele noastre cele cumplite! Că de acel lucru trebuie să ne înspăimântăm şi să ne minunăm: de îndurările cele bogate ale lui Dumnezeu, că, făgăduindu-se fratele că nu va mai face altădată păcatul, se afla mincinos.

Deci, într-una din zile, făcând fratele păcatul, a alergat la biserică, plângând, suspinând, tânguindu-se şi silind îndurările Prea Bunului Stăpân ca să se milostivească spre dânsul, să îl scape de noroiul înverşunării. Şi cum Îl ruga el pe Iubitorul de oameni Dumnezeu, văzând începătorul răutăţii şi pierzătorul sufletelor noastre, diavolul, că nimic nu foloseşte, ci cele ce el prin păcat alcătuia, fratele prin pocăinţă le risipea, neruşinându-se, i s-a arătat de faţă, căutând în obrazul lui şi strigând către cinstita icoană a Domnului nostru Iisus Hristos:

«O, ce-mi este mie şi Ţie, Iisuse Hristoase? Milostivirea Ta cea nemărginită mă biruieşte şi mă surpă, căci primeşte pe acest curvar, care în toate zilele minte înaintea Ta, defăimând stăpânirea Ta! Pentru ce nu-l arzi, ci îndelung rabzi şi suferi? Căci Tu îi vei judeca pe curvari, pe preacurvari şi pe toţi păcătoşii o să-i pierzi. Cu adevărat, nu eşti Drept Judecător, ci, unde vrea stăpânirea Ta, treci cu vederea, şi pe mine, pentru o mică călcare a înălţării, din ceruri m-ai aruncat jos, iar acestui mincinos şi curvar, fiindcă zace înaintea Feţei Tale, uşor îi dăruieşti blândeţea Ta. Pentru ce, dar, Te numesc pe Tine Judecător Drept? Precum văd şi Tu primeşti făpturi din multa Ta bunătate şi

treci cu vederea dreptatea». Şi acestea zicea diavolul, iuţindu-se de multă amărăciune şi pară de foc scoţând din nări, apoi a tăcut.

Şi s-a făcut glas ca de la jertfelnic, zicând: «O, balaure prea viclean şi pierzătorule, nu te-ai săturat de socoteala ta cea rea, că ai sorbit lumea, iar pe cel ce a venit la mila cea nespusă te sileşti să-l hrăneşti şi să-l sorbi? Ai atâtea greşeli ca să pui şi să tragă întocmai cu Sângele cel scump pe care l-am vărsat pe Cruce pentru el? Iată, junghierea Mea şi moartea Mea a afundat fărădelegile lui. Când păcătuieşte, nu îl goneşti, ci îl primeşti cu bucurie şi nu-l opreşti, nădăjduind să-l dobândeşti, şi Eu, Cel atât de milostiv şi iubitor de oameni, care am poruncit verhovnicului Meu, lui Petru apostolul, să ierte celui ce greşeşte în fiecare zi de şaptezeci de ori câte şapte, oare nu îl voi ierta pe el, oare nu-l voi milui? Aşadar, cu adevărat, de vreme ce aleargă la Mine, nu Mă voi întoarce de la el până ce îl voi moşteni. Căci pentru păcătoşi M-am răstignit şi preacuratele Mele palme pentru ei le-am întins, ca cel ce va voi să se mântuiască, să alerge şi să se mântuiască. De la nimeni nu mă întorc, pe nimeni nu alung, măcar de va greşi de nenumărate ori într-o zi şi de tot atâtea ori va veni către Mine, nu va ieşi afară scârbit. Căci nu am venit să îi chem pe cei drepţi, ci pe cei păcătoşi la pocăinţă». Şi, auzindu-se glasul acesta, diavolul sta tremurând şi neputând să fugă.

Apoi iarăşi s-a făcut glas, zicând: «Ascultă, amăgitorule, pentru ce zici că sunt nedrept? Căci Eu cu toţi sunt drept. În ceea ce aflu pe cineva, în aceea îl judec[130]. Iată deci, pe acesta l-am aflat stând înaintea picioarelor Mele şi biruitor peste tine arătându-se. Îl voi lua şi-i voi mântui sufletul, fiindcă n-a deznădăjduit de mântuire. Iar tu vezi cinstea lui şi crapă de zavistie şi ruşinează-te». Fratele, stând cu faţa în jos şi tânguindu-se, şi-a dat duhul[131]. Şi îndată urgie mare ca focul a căzut peste satana şi l-a mistuit.

De aici să cunoaştem, fraţilor, milostivirea şi iubirea de oameni cea nemăsurată a lui Dumnezeu şi niciodată să nu deznădăjduim de mântuirea noastră"[132].

Cred lui Hristos că toţi cei care îşi vor întipări în inimile lor această întâmplare vor afla mult folos. Şi nu neapărat când cad în curvie, ci şi la păcate

---

[130] O cititoare: *Uite aici o frază care mie îmi dă fiori. Nu e prima dată când mă gândesc mult la asta. Cum sunt slabă şi nu mă pot abţine, de multe ori păcătuiesc în multe feluri – cu vorba, cu fapta dar mai ales cu gândul. Şi imediat după aceea mă ruşinez faţă de Dumnezeu şi cred că nu mai am dreptul nici măcar să intru în biserică. Dacă atunci mă găseşte sfârşitul? Dacă nu am apucat să ajung în faţa părintelui duhovnic destul de repede? E de ajuns că în suflet îmi pare rău şi în sinea mea îmi cer iertare de la Dumnezeu?*

[131] Un cititor: *De aici să înţelegem că cine se va mântui ştie numai Dumnezeu, nu?* Tocmai…

[132] *Patericul*, Episcopia Ortodoxă Română, Alba Iulia, 1993, pp. 388-390.

mult mai mici… Dacă ar fi să înşir aici situaţiile în care m-a ajutat pe mine, aş face o carte întreagă… Şi de multe ori am îngenuncheat în faţa icoanei rugându-mă: „Doamne, aşa cum nu te-ai scârbit de fratele păcătos din Pateric, care a căzut de atâtea ori, Te rog nu Te scârbi nici de căderea mea. Ajută-mă să mă ridic, să nu cad mai tare, ca să nu mă biruie vrăjmaşul… Doamne, îndură-Te de mine…”

***

Fiecare dintre noi ne putem găsi o rugăciune care să fie apropiată sufletului nostru şi pe care să o spunem când suntem ispitiţi să cădem din ce în ce mai tare în păcat[133]. Sunt momente în care nu avem stare să citim o rugăciune din Ceaslov sau din Psaltire şi e bine să ne rugăm cu propriile cuvinte… Prin puterile noastre nu ne putem ridica… Dar Dumnezeu ne poate ajuta să ne ridicăm încă o dată, şi încă o dată, şi încă o dată… Până ce inimile noastre vor fi copleşite de iubirea Lui şi vom şti să stăm tari împotriva păcatului…

[133] O cititoare: *Chiar şi când mă rog cu cuvintele mele simt ajutorul lui Dumnezeu, simt liniştea şi pacea în suflet. Şi cred că El ascultă durerea mea, chiar dacă o spun în cuvinte nepricepute...*

Anexe la partea întâi:

Tu şi „nebunul" Simeon …

Multe minuni a făcut acest plăcut al lui Dumnezeu, Sfântul Simeon cel nebun pentru Hristos. Gonea diavolii, cele ce aveau să fie le spunea mai înainte, tămăduia toate felurile de boli, izbăvea de năpraznice morți, pe cei necredincioşi îi aducea la credință, iar pe cei păcătoşi îi povățuia la pocăință. Dar oamenii nu puteau să cunoască sfințenia lui, pentru că Dumnezeu îl acoperea şi până la sfârşitul său au socotit că este nebun şi îndrăcit. El ştia singur că lucrurile cele minunate ale sale, care se făceau cu darul lui Dumnezeu, trebuia să le acopere cu nebunia care se arăta pe dinafară. Dar să nu se smintească cineva auzind oarecare fapte necuviincioase şi vrednice de râs, pe care le făcea acest sfânt în nebunia lui cea prefăcută, batjocorind lumea cea deşartă şi trufaşă. Să se gândească fiecare la cuvintele Apostolului: Cel ce voieşte să fie înțelept în veacul acesta să se facă nebun. *Şi iarăşi:* Noi suntem nebuni pentru Hristos; pentru că cel nebun al lui Dumnezeu este mai înțelept decât oamenii.

Cu darul lui Dumnezeu, pofta cea firească era luată de la dânsul. El a povestit despre sine, zicând: „Când eram în pustie şi aveam multă supărare de la patimile trupeşti şi când mă rugam lui Dumnezeu cu lacrimi pentru uşurarea acelui război, mi s-a arătat Sfântul Nicon, zicându-mi: «Frate, cum petreci?». Eu i-am răspuns: «Pătimesc rău, părinte, şi de nu-mi vei ajuta, nu ştiu ce voi face, pentru că trupul mă munceşte foarte mult». Starețul, zâmbind, a luat apă din Sfântul Iordan şi mi-a turnat pe pântece; apoi, făcând semnul Sfintei Cruci, mi-a grăit: «Acum eşti sănătos!». De atunci n-am mai simțit în mine poftă trupească, nici în somn şi nici la arătare".

S-a întâmplat starețului că mergea pe lângă un loc unde dănțuiau o mulțime de fecioare. Fetele acelea, văzându-l pe el, au început a-l batjocori şi a-l chema la dânsul, strigând: „Monahule, monahule...!". Dar el, vrând să pedepsească şi să înțelepțească nerânduiala lor, s-a rugat în taina inimii sale către Dumnezeu. Deci le-a făcut ochii strâmbi, căutând fiecare cruciş, iar starețul s-a dus în drumul său.

Fetele, cunoscându-şi strâmbarea ochilor, au înțeles că nebunul le-a făcut lor aceea şi alergau în urma lui, plângând şi strigând: „Nebunule,

îndreaptă-ne ochii noştri", pentru că lor li se părea că din vrajbă le-a făcut lor aceea. Deci, ajungându-l, l-au prins şi îl rugau cu sila, zicându-i: „Dezleagă ceea ce ai legat!". Iar el, jucând, a zis către dânsele: „De voieşte cineva din voi să se tămăduiască, atunci să-i sărut ochii cei strâmbi şi se va tămădui". Unele din ele, câte a voit Domnul să le tămăduiască, s-au învoit cu stareţul să le sărute ochii; deci, prin sărutarea lui, îndată au luat tămăduire. Celelalte, cărora le-a fost scârbă şi n-au voit să le sărute stareţul ochii, au rămas netămăduite[134].

Plecând stareţul puţin de la ele, au început şi acelea a alerga în urma lui şi a striga: „Aşteaptă, nebunule, aşteaptă pentru Dumnezeu şi sărută-ne şi pe noi!". Dar stareţul nu le-a ascultat pe ele, ci alerga înainte, iar fetele veneau în urma lui. Unii din popor, care priveau la aceasta, ziceau: „Se joacă fetele cu dânsul", iar alţii le socoteau şi pe acelea că sunt nebune. Dar cuviosul zicea către dânşii: „De n-ar fi strâmbat Dumnezeu ochii lor, apoi ar fi întrecut cu desfrânarea lor toate femeile din Siria; dar pentru schimbarea ochilor lor, nu vor mai fi astfel".

Un tânăr oarecare a căzut în păcatul desfrânării şi îndată, ca pedeapsă din partea lui Dumnezeu, a fost dat satanei spre chinuirea trupului şi astfel se muncea de duhul cel necurat. Văzându-l pe el, stareţul l-a lovit peste obraz, zicându-i la ureche: „Să nu fii desfrânat". Îndată cu cuvântul a ieşit diavolul dintr-însul şi tânărul acela a rămas sănătos. Deci, mulţi întrebându-l cum s-a tămăduit, el spunea: „Am văzut pe un stareţ ţinând în mâini o cruce de lemn. Cu aceea a izgonit de la mine un câine negru şi înfricoşător, pe care bătându-l, m-a făcut sănătos!". Acela nu putea să spună că Simeon Nebunul l-a tămăduit pe el, ţinând Dumnezeu limba aceluia, până în ziua morţii lui Simeon.

El, fiind fără patimă, se apropia fără teamă de partea femeiască şi precum de demult în Sinai rugul de foc stătea nears, tot aşa şi el petrecea nears de atingerea femeiască. El mergea printre dânsele, căutând mântuirea lor, pentru că uneori zicea către orice desfrânată: „Dacă vei voi să-mi fii prietenă, îţi dau o sută de galbeni, numai să nu mai păcătuieşti". Zicând aceasta, îi arăta desfrânatei aurul, pe care Dumnezeu i-l dădea nevăzut. Dar femeile cele desfrânate, batjocorindu-l, i se făgăduiau că nu vor greşi cu nimeni. Dar lui îi trebuia jurământ de la dânsele şi, de se jura vreuna că va

---

[134] Faptele făcute de sfinţii nebuni pentru Hristos nu pot fi uşor înţelese de ceilalţi. Dacă ar face numai fapte vrednice de lauda tuturor, unde ar mai fi nebunia lor? Oricum, nu trebuie ca noi să încercăm să le urmăm faptele de părută nebunie, pentru că ele cer o aşezare lăuntrică deosebită. Şi, de altfel, în zilele noastre cea mai grea nebunie pentru Hristos este să fii normal. Pentru că în acest caz necredincioşii, care sunt îmbolnăviţi de înţelepciunea lumii acesteia, te vor considera nebun de-a binelea…

petrece în curăţenie, îi dădea galbenii. După aceea, dacă nu păzea jurământul şi greşea cu cineva, sfântul o cunoştea îndată şi o mustra. Atunci venea asupra ei o boală cumplită sau vreun diavol s-o muncească, până ce făcea făgăduinţă nemincinoasă de pocăinţă adevărată. Astfel a mântuit sfântul pe multe femei desfrânate…[135]

Da, cititorule, mă cheamă Simeon… Şi am primit de la Dumnezeu darul de a-i ajuta pe cei apăsaţi de ispitele trupeşti. Tu nu mă vezi, nu mă auzi şi nici nu te gândeşti că îţi pot fi de ajutor. De multe ori eşti trist, nu-i aşa? De multe ori eşti plictisit de viaţă… Poate chiar te gândeşti la sinucidere. De multe ori ai vrea să schimbi ceva în viaţa ta, să fie altfel. Cum altfel? Nu ştii exact, dar vrei să îţi fie mai bine.

Ştiu, ai încercat de multe ori să schimbi ceva, dar până acum nu ai reuşit să afli ce căutai. De ce? Pentru că nu ştiai să cauţi, nu ştiai ce să cauţi, nu ştiai unde să cauţi. Ştiu, nu îţi place să auzi că mergeai pe un drum greşit. Şi poate totuşi că, pe undeva, îmi dai dreptate… Când stai şi te întrebi: de ce există atâta răutate în lume? Când eşti nemulţumit de faptul că există atâta suferinţă, sau când stai şi te întrebi de ce exişti, pentru că nu îţi găseşti locul într-o lume atât de ticăloasă, atunci îmi dai dreptate. Ai vrea să fie altfel… Ai vrea ca lumea să fie altfel…

Şi eu am vrut acelaşi lucru. Şi îl mai vreau… Şi Dumnezeu a vrut să fie altfel… Crezi că, dacă s-ar fi putut ca viaţa noastră să fi fost mai fericită, Dumnezeu nu ne-ar fi dat această şansă? Să ştii că Dumnezeu ne-a dat-o. Of, dacă Adam nu ar fi călcat porunca dumnezeiască… Ştiu, nu vezi nici o legătură directă între tine şi acest Adam de la începutul istoriei…

Dar viaţa putea fi altfel. Mai bună, mai frumoasă, mai împlinită. Nu ne ajută însă la nimic să îl tot arătăm cu degetul pe Adam, ci trebuie să facem ceva. Ce? „Nu prea avem ce…" – constatăm privind în jurul nostru. Răul e prea mare…

Şi totuşi, eu îţi spun că poţi face ceva… Dacă nu poţi schimba lumea, poţi măcar să îţi schimbi viaţa… Şi, cu fiecare om care trăieşte mai bine, întreaga lume este un pic mai bună. Tot aşa cum fiecare om rău murdăreşte, chiar dacă insesizabil, întreaga lume… Da, poţi trăi cu un picior pe pământ şi cu un picior în rai. În raiul la care eşti chemat. „Rai? Ce cuvânt ciudat… E bun de spus în poveştile de adormit copiii", ai putea spune. Şi totuşi raiul, în care Hristos m-a învrednicit şi pe mine să ajung, există…

---

[135] Aceste fragmente sunt luate din Viaţa Sfântului Simeon. Le recomand cititorilor să citească acest text în întregime în *Vieţile Sfinţilor* – pe luna iulie, Editura Episcopiei Romanului. De asemenea, recomand şi romanul care înfăţişează viaţa Sfântului, *Nebunul*, scris de părintele Savatie Baştovoi, Editura Cathisma, Bucureşti, 2006.

Da, ai auzit de multe ori că raiul există şi poate că de tot atâtea ori ai fost dezamăgit de viaţa pe care o duc cei care spun asta… Dar mie, mie oare ce ai să îmi reproşezi? Am lăsat liniştea pustiei, a pustiei în care mă simţeam ca într-un palat dumnezeiesc, şi am venit să locuiesc în mijlocul cetăţii, pentru a trăi şi a-i ajuta pe cei ca tine… Dacă aş fi trăit azi, aş fi venit în mijlocul Bucureştiului, al Atenei, al Londrei sau al Washingtonului… Nu, nu pentru că mi-ar fi plăcut mai mult viaţa de capitală, ci pentru a fi alături de cât mai mulţi oameni. Da, mă puteam duce şi în capitala Chinei, pentru că există biserici ortodoxe şi în Asia…

Crede-mă că am fost batjocorit în fel şi chip, am primit umilinţe de tot felul, numai pentru a putea să îi ajut pe alţii ca tine… Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a pătimit moarte pe cruce pentru păcatele noastre. Atât de mult ne-a iubit… Şi de asta am încercat şi eu să fac tot ce pot pentru a-i ajuta pe oameni să Îl cunoască…

Am fost şi eu ispitit tare de duhul desfrâului… Dacă nu m-ar fi ajutat Sfântul Nicon, cine ştie ce mi s-ar fi întâmplat… Dar, pentru rugăciunile lui, Dumnezeu mi-a ridicat ispita. Ştiu deci cât de greu este să fii ispitit… Dar mai ştiu şi cât de bine este să primeşti ajutor… Dumnezeu mi-a dat acest har - de a-i ajuta pe cei ispitiţi sau chiar căzuţi în desfrânare. Şi pe mulţi i-am ajutat… Dacă s-ar fi scris toate faptele mele, nu ar fi încăput într-o carte… Numai că cele mai multe nu au fost făcute cunoscute. M-am ferit să fiu slăvit de oameni şi de asta mi-am ascuns harismele prin nebunia pentru Hristos…

Dar, pentru cine are urechi de auzit, spun că este de ajuns să se ştie că m-am străduit să rup desfrânatele de lucrarea lor şi să le aduc pe drumul cel bun. Şi unele din ele se află acum în Împărăţia Cerurilor… Crezi că acum am renunţat să îi ajut pe oameni să Îl cunoască pe Dumnezeu? Nu… Tocmai de asta şi vreau să te ajut… Pentru că ai avut căderi, pentru că ai ispite, pentru că diavolul vrea să te piardă, aşa cum i-a pierdut pe atâţia alţii…

Vreau să te ajut… vreau să vin în ajutorul tău…

***

Să mă ierte Sfântul Simeon cel nebun pentru Hristos că am îndrăznit să scriu în numele lui… Cu siguranţă că el s-ar fi adresat altfel sufletului tău… Dar sunt sigur că, dacă ai fi putut să îl auzi, ţi-ar fi spus şi el că vrea să vină în ajutorul tău, pentru a te ajuta să îţi schimbi viaţa…

O, dacă am putea noi să auzim glasul sfinţilor, dacă am auzi cu câtă dragoste se oferă să ne vină în ajutor… Numai că nu putem să îi auzim direct[136]. Dar sfinţii ne vorbesc, în mod indirect, prin vieţile şi minunile lor…

[136] Cei care au încercat să vorbească cu sfinţii, prin spiritism, au căzut tot în ghearele diavolului, care, aşa cum poate lua chipul unui înger de lumină, poate lua şi chipul unui sfânt…

Şi, citind câte ceva despre Sfântul Simeon, îți poți da seama că şi pe tine vrea să te ajute. Îți poți da seama că pentru sfinți nu există oameni lipsiți de importanță. Oameni prea păcătoşi, prea răi, prea urâți sau prea împietriți la inimă. Sfinții sunt colindători care vor să îți aducă vestea cea bună a Naşterii lui Hristos.

Sfinții sunt prietenii care vor să ne ajute să scăpăm din lanțurile păcatelor şi să cunoaştem bucuria cea adevărată. Şi nu ne cer nimic în schimb… Păcat însă că oamenii nu înțeleg aceasta.

Iată un exemplu: dacă întrebi o sută de creştini cine a fost Sfântul Avramie, cei mai mulți ar spune: „Nu ştiu….". Dacă întrebi o sută de creştini dacă vor să fie ajutați de Sfântul Avramie, marea majoritate ar spune: „Da…".

Poate că nici tu nu ştii nimic despre acest sfânt. Aşa că o să îți spun eu o întâmplare din viața lui, o întâmplare mai palpitantă decât marea majoritate a producțiilor hollywoodiene…

Sfântul Avramie a fost un mare rugător, un mare nevoitor, care ajunsese să se lupte cu diavolii în chip văzut. La un moment dat, când fratele său – care era văduv – a trecut la Domnul, rudele au adus-o pe fiica acestuia, Maria, care avea doar şapte ani, la sfânt. Cuviosul Avramie a lăsat-o să locuiască într-o chilie de lângă chilia sa, şi a învățat-o rânduielile vieții monahale. După douăzeci de ani, Maria a căzut în păcatul curviei cu un bărbat care o ispitise vreme de un an. Căzând în deznădejde, ea a părăsit viața monahală şi a ajuns într-o casă de desfrâu…

După alți doi ani, când sfântul a aflat unde trăia nepoata sa, s-a îmbrăcat în haine ostăşeşti şi s-a dus după ea. Când a văzut-o, abia a reuşit să îşi stăpânească plânsul. Când ea l-a văzut, nu l-a recunoscut… Seara, după ce au cinat, Maria i-a spus bătrânului să meargă în pat. După ce acesta a pus-o să închidă uşa camerei, luând-o de mâini, a început să plângă. I-a spus: „«O, fiica mea, eu voi răspunde lui Dumnezeu pentru tine în ziua judecății, eu voi lua asupra mea pocăința pentru păcatele tale. (…) O, fiica mea, scoală-te şi mergi cu mine!». Iar ea a răspuns către dânsul: «Dacă ştii că eu voi putea merge să mă pocăiesc şi îmi va primi Dumnezeu rugăciunea, voi merge şi voi cădea la cuvioşia ta şi voi săruta sfintele tale picioare, căci te-ai milostivit spre mine şi ai venit aici să mă scoți din noroiul faptelor mele»"[137]. Şi s-au întors la chiliile lor. După o vreme, mergând pe calea pocăinței, Maria a primit de la Dumnezeu chiar darul facerii de minuni, ca semn al iertării păcatelor sale…

Să credem lui Hristos că sfinții vor să vină în ajutorul nostru, aşa cum a venit Sfântul Avramie în ajutorul nepoatei sale. Să ne dăm seama că, fiind mădulare ale Trupului lui Hristos - care este Biserica - , ne înrudim şi noi cu Sfântul Avramie şi cu toți sfinții. Să nu ne supărăm că unchii noştri sau

[137] *Viețile Sfinților* – pe luna octombrie, Editura Episcopiei Romanului şi Huşilor, 1992, p. 317.

mătuşile noastre sau bunicii noştri nu au fost sfinţi. Ci să ne bucurăm că suntem rude duhovniceşti cu toţi membrii Sinaxarului… Suntem rude cu toţi sfinţii care strălucesc în Împărăţia Cerurilor…

Da, sfinţii vor să vină în ajutorul tău… Vor să te ajute şi Sfânta Maria Egipteanca şi Sfânta Taisia sau Sfânta Pelaghia, care din desfrânate au ajuns cuvioase… Vrea să te ajute şi Sfântul Siluan Athonitul, care a călcat şi el în noroiul desfrâului, iar apoi a mers pe calea pocăinţei… Vor să te ajute şi Sfântul Ioan Rusul, şi Sfântul Nicolae, făcătorul de minuni, şi Sfântul Stelian, ocrotitorul copiilor… Şi Sfântul Ciprian, care a fost vrăjitor înainte de convertirea sa… Vrea să te ajute şi Sfântul Mucenic Bonifatie, care cădea în păcatul beţiei, care trăia în desfrâu cu stăpâna sa Aglaida, care păcătuia poate mai greu decât tine, dar prin moartea sa eroică a intrat în cetele sfinţilor. Şi chiar Sfânta Aglaida, care, văzând cum iubitul ei Bonifatie a avut curajul de a-L mărturisi pe Hristos, a renunţat la patimi şi a dobândit sfinţenia printr-o viaţă de rugăciune şi nevoinţă… Vor să te ajute şi Sfântul Nectarie din Eghina, care a făcut şi face o mulţime mare de minuni în vremurile noastre, şi Sfântul Ioan Maximovici, arhiepiscopul care în secolul XX a dobândit sfinţenia, având acum moaştele întregi şi neputrezite…

Da, o mulţime de sfinţi vor să vină în ajutorul tău. Şi, mai mult decât atât, Hristos Însuşi bate la poarta inimii tale. Vrea să Se aşeze în ea. Vrea să îţi alunge singurătatea, tristeţea, durerea…

Ne vorbeşte Sfântul Nicodim Aghioritul…

„Ascultă o întâmplare cutremurătoare pe care o citim în istoriile Părinţilor. Un tânăr se îndrăgostise foarte tare de o prostituată. Dar, certându-l părinţii, rudele şi duhovnicul, a hotărât să rupă legăturile acestui păcat printr-o spovedanie generală. Şi-a amintit toate păcatele, neuitând nici unul, şi le-a trecut pe o hârtie. Cercetându-le însă cu de-amănuntul, nu şi-a simţit inima zdrobită, cum se cuvine să simtă toţi cei ce se pregătesc de mărturisire. Era atât de puţină părere de rău în inima lui, încât, ducându-se să se mărturisească şi pe drum trecând pe lângă casa acelei femei uşoare, a simţit din nou imboldul puternic de a intra. Fără a sta mult pe gânduri a hotărât că nu era nici o primejdie să mai intre o dată la ea şi să mai adauge încă un păcat la atâtea rele, zicându-şi în sine că oricum avea să-l mărturisească şi pe acesta dimpreună cu toate celelalte. Ce a urmat? În timp ce se convingea pe sine să cadă din nou în păcatul desfrâului, în casa prostituatei a intrat un alt iubit de-al ei care, gelos, s-a mâniat văzându-l acolo şi l-a lovit o singură dată, dar atât de tare, că l-a omorât.

Luându-i oamenii trupul ca să-l îngroape, au găsit asupra lui hârtia unde-şi scrisese toate păcatele pe care se pregătea să le mărturisească duhovnicului. O, necruţătoare moarte! Nădejdi înşelătoare! Gânduri de rătăcire! Nefericit tânăr!”[138]

Am citit întâmplarea asta după ce de curând mi s-a întâmplat ceva asemănător – să am o ispită chiar înainte de spovedanie. Vroiam să mă împărtăşesc duminica, şi sâmbăta dimineaţa trebuia să mă spovedesc. Dar vineri seara mi-a spus cineva că duhovnicul nu va fi de găsit, şi mă gândeam că voi amâna spovedania pe săptămâna următoare.

Vineri dimineaţa, când îmi pregătisem lista pentru spovedanie, uitasem să scriu un anumit păcat - fusesem biruit de mânie. Şi vineri seara am avut o ispită mare – de parcă diavolul mâniei vroia să intre în inima mea… A doua zi, sâmbătă, nici nu mai vroiam să mă spovedesc, chiar încercam să evit să mă văd

---

[138] Toate citatele din acest capitol sunt luate din cartea Sfântului Nicodim Aghioritul *Despre metanoie - pocăinţă*, Editura Panaghia, pp. 3-50. Nu am considerat necesar să dau referinţa exactă pentru fiecare citat, cartea de faţă nefiind o lucrare ştiinţifică. Pentru a nu încărca lucrarea cu citate, aş fi putut folosi mai puţine fragmente din învăţătura sfântului. Numai că mi-am dorit ca tinerii să îşi schimbe perspectiva pe care o au în privinţa scrierilor sfinţilor. Mai precis, cei care au crezut că scrierile acestora sunt plicticoase vor înţelege că nu este aşa…

cu duhovnicul meu… (Dar, la un moment dat, mi-a trecut prin cap că, dacă amân spovedania, păcatul va creşte în inima mea. Şi am ajuns la spovedanie. Părintele m-a ajutat mult prin sfaturile sale, şi de data aceasta. Apoi, deşi nu eram vrednic, mi-a spus că e bine să mă împărtăşesc… Într-adevăr, Sfânta Împărtăşanie e leac pentru suflet, cum învaţă atâţia Sfinţi Părinţi, şi în mod special Sfântul Nicodim Aghioritul…)

M-am gândit: cum mi s-a putut întâmpla ca, deşi mă pregătisem pentru spovedanie, nu fusesem în stare să rezist ispitei mâniei? Şi răspunsul l-am aflat citind în scrierile Sfântului Nicodim întâmplarea cu tânărul mort în casa prostituatei.

Spovedania nu e depănare de amintiri…

„Dacă mântuirea noastră ar atârna doar de mărturisirea tuturor păcatelor, atunci şi păcătoşii cei mai neruşinaţi şi mai necuviincioşi care se laudă cu păcatele lor şi le povestesc în joacă tuturor prietenilor la distracţii sunt mai bine pregătiţi pentru spovedanie, pentru că îşi mărturisesc toate păcatele fără a se ruşina. Atunci spovedania n-ar mai fi decât o lucrare ce-şi află împlinirea pe buze şi ar fi mai mult o descărcare a conştiinţei şi nu a inimii. Dar nu este adevărat. Spovedania ca la carte înseamnă îndepărtarea păcătosului de păcat şi întoarcerea lui la Dumnezeu. (…) Chiar dacă descoperirea în afară a păcatului este necesară, ca duhovnicul să o poată auzi, îndrepta şi ierta, ea nu este suficientă. Trebuie să existe şi o durere adâncă, o suferinţă lăuntrică a inimii. (…) Aşa cum împlinirea Tainei Botezului nu se poate face fără apă şi fără invocarea Sfintei Treimi cu scufundarea şi scoaterea din apă de trei ori, tot aşa şi Taina Pocăinţei şi a spovedaniei nu-şi atinge scopul fără durerea lăuntrică a inimii. Dacă aceasta lipseşte, este limpede că omul rămâne nepocăit, chiar dacă se căieşte şi se mărturiseşte, aşa cum nepocăit este şi cel care nu-şi mărturiseşte păcatele şi nu este dezlegat sau legat de duhovnic.”

Când ne otrăveşte Sfânta Împărtăşanie

„Nu trebuie să se mire nimeni că necuratul îi ispiteşte pe creştini cu acest gând înşelător, împingându-i să se arunce şi să cadă în tot felul de nelegiuiri şi, în acest fel, la prima să mai adauge altele mii, ei ştiind şi sperând că, mărturisindu-se, duhovnicii le vor ierta păcatele. Cei ce se lasă astfel păcăliţi aleargă la duhovnici ca la îngerii păcii, ca să nu-i lase să cadă în iad. Ceea ce trebuie să ne mire, însă, este faptul că nu văd înşelăciunea şi că se dovedesc cu totul nerecunoscători faţă de Dumnezeu. Ei fac din spovedanie şi din pocăinţă, de care se folosesc într-un chip rău, o pricină pentru păcat, prefăcând totodată milostivirea şi bunătatea lui Dumnezeu, pricina lor de mântuire, în pricină de prăbuşire şi de pierzanie. Şi, aşa cum planta otrăvitoare numită omag sau aconit îşi sporeşte otrava sub cea mai dulce rouă picurată din cer, tot aşa şi aceşti nefericiţi îşi otrăvesc şi mai mult viaţa şi îşi îngreunează moartea prin sângele

preadulce şi mântuitor al lui Iisus Hristos. Ei se folosesc de sângele Domnului, care spală sufletul şi-i ajută să se cureţe de păcate prin pocăinţă şi spovedanie, doar ca să ude păcatele şi să le facă să crească. (…) Tu însuţi îţi spui: păcătuiesc cât vreau, că tot mă spovedesc şi mă căiesc. Şi, dacă tot am păcătuit o dată, pot să mai fac o dată şi încă o dată şi ori de câte ori vreau, pentru că ori de sunt multe, ori de sunt puţine păcatele, pot să mă spovedesc şi să mă căiesc. Este mare minune când aceşti creştini ajunşi pe culmile răutăţii îşi mai păstrează încă credinţa şi nu şi-o leapădă. Unii din ei, vai, lasă din mână şi această ancoră a credinţei, fiindcă, spune Sfântul Ioan Gură de Aur, «viaţa rea pe care o duc naşte dogme rele, viclene»".

Calea îndreptării

„Află, frate, că după spovedania făcută cum se cuvine, cu smerenie şi cu cucernicie, trebuie:

1) Să împlineşti canonul[139] pe care ţi l-a dat duhovnicul tău, fie că este post, fie că sunt metanii, fie rugăciune sau orice altceva.

2) Trebuie să-ţi faci cu mulţumire, răbdare şi fără să te plângi canonul şi să nu respingi lecţia pe care Dumnezeu ţi-o va da ca să te vindece de păcate, fie că este vorba de boală, de nedreptate, de pierderea averii, de moartea înainte de vreme a celor dragi şi a rudelor, fie de vorbe urâte ce se spun despre tine şi de necinstea care ţi se face, fie de alte ispite care vin de la demoni, de la oameni sau de la firea atinsă de stricăciune."

Despre învierea sufletului

„Să ştii că cine doreşte să-şi facă livadă într-un loc sălbatic are nevoie de patru lucruri:

1) Să taie lăstarii şi crengile copacilor neroditori.

2) Să-i taie şi să le scoată rădăcinile pentru că, dacă rădăcinile rămân, răsar apoi alţi lăstari.

3) În locul copacilor sălbatici să sădească pomi roditori.

4) Să-i păzească de animale şi de vitregii până le cresc rădăcinile, se fac mari şi dau roade.

Şi tu, frate, ca să dobândeşti căinţa adevărată ai nevoie de patru lucruri:

---

[139] Unii consideră canonul o pedeapsă… Termenul de pedeapsă nu este însă potrivit pentru a descrie canonul… Duhovnicul nu este un tată ce îşi bate copilul care a greşit. El este un doctor care dă un medicament – uneori amar – bolnavului. Canonul are rostul de a schimba sufletul. Cu cât în suflet s-a înrădăcinat mai adânc păcatul, cu atât omul trebuie ca prin canon să se lupte mai tare cu el. Deşi la început unii sunt şovăielnici în a-şi face zilnic canonul, în timp încep să îi înţeleagă rostul şi să îi simtă folosul…

1) Să tai lăstarii şi crengile păcatului, adică să fii hotărât şi să vrei din toată inima să nu mai păcătuieşti niciodată şi să te ţii departe de orice faptă şi lucrare a păcatului, aşa cum te-ai ţine departe de moarte şi de iad, pentru că lăstarii şi crengile sunt faptele cele noi ale păcatului. Te va ţine departe de păcat vorbirea neîntreruptă cu Dumnezeu, amintirea morţii, amintirea judecăţii lui Dumnezeu şi a iadului, deasa mărturisire şi deasa împărtăşire cu Sfintele Taine, dacă nu eşti oprit. Mai cu seamă Sfânta Împărtăşanie te va ajuta să ocoleşti toate prilejurile de a greşi. Te va ajuta de asemenea foarte mult dacă vei evita tovărăşiile rele şi persoanele cu care ai păcătuit şi, mai ales, acele tovărăşii şi prietenii care-ţi fac rău sufletului.

2) Nu ajunge să te ţii departe de păcat, ci trebuie să-i tai ramurile şi mai ales să-i smulgi rădăcinile, care sunt: relele înclinaţii şi deprinderi, ispitele, patimile, poftele şi dorinţele care rămân înrădăcinate adânc în inimă chiar şi după ce te îndepărtezi de păcat. Ca să-ţi smulgi din inimă rădăcinile tuturor acestor porniri, ispite şi amintiri ale păcatului trebuie să lupţi, frate. Iar dacă nu vei scoate rădăcinile, există primejdia ca alte păcate să răsară şi să odrăslească. Şi spune Sfântul Vasile cel Mare: «Aşa cum, atunci când vrei să tai o plantă dar îi laşi rădăcinile, ea va răsări din nou, tot aşa şi cel ce voieşte a se curăţa de păcate trebuie mai întâi să lepede pricinile păcatului, aceasta fiindcă păcatele se nasc unele din altele şi nu sunt despărţite».

De aceea îi vedem pe mulţi care se căiesc şi care, deşi au hotărât să nu mai păcătuiască niciodată cu fapta, chiar dacă au tăiat ramurile păcatului şi s-au depărtat cu totul de el, rădăcinile nu i le-au tăiat. În inima lor tot mai înclină spre păcate, le doresc, şi le amintesc şi le păstrează în minte. (…)

3) Învaţă acum cum trebuie să-ţi sădeşti în inimă, în locul copacilor neroditori şi sălbatici, pomi buni şi roditori, să sădeşti adică virtuţi în locul păcatelor. Să sădeşti smerenie în locul trufiei, înfrânare în locul lăcomiei, milostenie în locul iubirii de arginţi, blândeţe în locul răutăţii şi cruzimii, feciorie şi cumineţenie în locul patimilor cărnii, dreptate în locul nedreptăţii şi al prădălniciei, adică să dai şi ce este al tău. Să sădeşti iubirea şi dragostea frăţească în locul pizmei şi al urii, păzirea şi lucrarea poruncilor lui Dumnezeu în locul călcării lor. Căci nu este de ajuns pentru mântuire, frate, şi nici pentru dobândirea căinţei adevărate numai să-ţi smulgi din inimă rădăcinile păcatului şi apoi să laşi locul sterp, ci trebuie să sădeşti acolo unde a fost păcat copacii şi florile virtuţilor. Dacă-ţi laşi inima necultivată o vor năpădi iarăşi spinii şi copacii sălbatici ai păcatului. Aşa te îndeamnă Duhul Sfânt[140] prin gura psalmistului David: *fereşte-te de rău şi fă binele* (Ps. 33, 13).

[140] Un cititor: *Exprimarea la persoana a doua singular seamănă cu o arătare cu degetul, pare impersonală şi nu mi se pare la fel de puternică precum exprimarea la persoana întâi plural*. Da, ştiu, dar era vorba de un citat, nu puteam să prelucrez cuvintele Sfântului Nicodim…

4) În ultimul rând, după ce-ți sădeşti aceste virtuți în inimă, trebuie să le îngrijeşti cât de mult poți, până ce vor prinde rădăcini, adică până ce vor deveni obiceiuri, practicându-le neîntrerupt, aşa cum mai înainte obiceiuri îți deveniseră patimile şi păcatele. Să le îngrijeşti până ce vor înflori şi vor rodi mântuirea, căința adevărată şi iertarea păcatelor tale. Dacă nu le îngrijeşti, vine sămânța neghinei, diavolul, şi, în timp ce dormi şi n-ai habar de nimic, ți le smulge din inimă şi-ți pune în locul lor răutățile lui, cum spune parabola din Evanghelie: *Asemănatu-s-a împărăția cerului cu omul care a semănat sămânța bună în țarina sa. Dar, pe când oamenii dormeau, a venit vrăjmaşul şi a semănat neghină printre grâu şi s-a dus* (Matei 13, 24-25).

Iar dacă nu sădeşti aceste virtuți cu toată grija, se întorc patimile. De aceea Părinții au numit patimile «cele care se întorc uşor». Şi când se întorc şi nu găsesc țarina inimii cultivată şi lucrată, prind rădăcini mai uşor decât cele dintâi şi astfel *şi starea de pe urmă a omului aceluia se face mai rea decât cea dintâi* (Matei 12, 45*)*, lucru care să nu ți se întâmple niciodată.

Acestea patru alcătuiesc, frate, adevărata pocăință. Prin ele o poți dobândi. Biserica Îl roagă pe Dumnezeu în câteva rugăciuni anume rânduite, să ne dea acest dar: «Binevoieşte a ne aduce la pocăința cea adevărată». Acestea sunt roadele ei. Ele sunt dovada că Dumnezeu ți-a iertat cu adevărat păcatele şi S-a împăcat cu tine.”

Domnul profesor Televizor

Întrebare: *Scriați cu vreme în urmă că: „Mass-media este Evanghelia zilelor noastre! Este lumina după care se călăuzesc masele de oameni care aşteaptă Vestea cea bună a fericirii pământeşti". Ați rămas la acelaşi punct de vedere? Nu vă dați seama că există atâtea lucruri bune pe care le învățăm de la televizor?*

Îmi dau seama că există şi unele lucruri bune la televizor, nu neg asta. Dar nu pot contesta nici faptul că există şi mai multe lucruri rele. Televizorul a devenit principalul educator, principalul profesor al multor tineri. Asta o arată o mulțime de cercetări ştiințifice…

„Două studii realizate între 1983-1987 pun în evidență faptul că «televiziunea oferă adolescenților lecțiile de bază sau scenariile comportamentelor sexuale pe care aceştia trebuie să şi le însuşească şi în afara cărora aceştia devin incapabili să mai vadă altceva». Într-o altă cercetare, «adolescenții spun că televiziunea i-a încurajat tot atât de mult sau chiar mai mult decât cei mai buni prieteni în experiența erotică. *Institutul Național de Sănătate Mentală* al SUA raportează, în 1982, că aspectul cel mai semnificativ pe care copiii şi tinerii îl învață de la televizor despre sex este setul de mesaje privind caracteristicile şi atitudinea pe care bărbatul şi femeia trebuie să le aibă în relațiile sexuale unul cu celălalt». (…)

Cei care se uită la televizor cred că relațiile sexuale înaintea sau în afara căsătoriei, violul şi prostituția sunt mult mai frecvente sau comune decât sunt ele în realitate (Greenberg, 1994). (…) În urma vizionării TV tinerii supraestimează numărul celor de vârsta lor care întrețin deja relații sexuale (Zobin, Hirsch, Smith şi Hardy, 1984). (…) Vizionarea TV accentuează tinerilor sentimentul că «toată lumea a făcut-o», adică are o viață sexuală, iar aceasta a contribuit, în ultimii 20 de ani, la o scădere gradată, dar constantă, a vârstei la care băieții şi fetele au primul contact sexual (Braverman şi Strasburger, 1993). (…)

Tinerii care se uită la televizor separat de familia lor (având un aparat TV în propria cameră) au o rată a relațiilor sexuale de 3 până la 6 ori mai mare decât aceia care se uită la televizor împreună cu părinții"[141].

---

[141] Aceste date au fost preluate din volumul lui Virgiliu Gheorghe *Efectele televiziunii asupra minții umane*, Editura Evanghelismos, 2005, pp. 289, 292, 298 (selecție din

Astfel de date confirmă afirmaţia marelui sociolog Marshall Mc Luhan privitoare la manipularea sexuală la care ne supune televizorul: „Goliciunea şi sexualitatea neîngrădite se întind rapid în era electrică, deoarece televizorul, care îşi tatuează mesajul direct pe pielea noastră, face din haine un lucru învechit, o barieră, şi este normal ca noua importanţă a simţului tactil să-i determine pe tineri să se atingă mereu între ei – după cum sugerează şi textul de pe insigna vândută în magazinele de obiecte psihedelice: DACĂ MIŞCĂ, ÎNTINDE MÂNA ŞI MÂNGÂIE. Stimulând simultan toate simţurile, mijloacele electrice (televiziunea, computerul) dau o dimensiune senzuală nouă şi multiplă sexualităţii de zi cu zi”[142].

Şi încă această erotizare accentuată a vieţii nu este singurul efect negativ al vieţii. O paletă largă de patimi ne sunt turnate în minţi prin intermediul micului ecran, de la iubire de arginţi până la mândrie sau mânie.

„Vizionarea şi preferinţa pentru televiziunea violentă sunt legate de atitudinile, valorile şi comportamentele agresive. Robinson şi Bahman (1972) au găsit o relaţie între numărul orelor în care au fost urmărite programe TV cu conţinut violent şi declaraţiile făcute de adolescenţi privind propria implicare în comportamentul agresiv sau antisocial. Atkin, Greenberg, Korzenny şi Mc Dermott (1979) au folosit un alt mijloc de măsurare a comportamentului agresiv şi le-au propus fetelor şi băieţilor de la 9 până la 13 ani soluţionarea următoarei situaţii: «Se presupune că mergi cu bicicleta pe o stradă şi nişte copii vin şi îţi împing bicicleta. Ce ai face?». Răspunsurile alese de copii au inclus agresiunea fizică şi verbală, dar au existat şi răspunsuri care au arătat dorinţa de a reduce şi de a evita conflictul. Cercetătorii au ajuns la concluzia că răspunsurile conţinând agresivitatea fizică sau verbală au fost alese de 45% dintre cei care vizionează scene extrem de violente şi de numai 21% dintre telespectatorii scenelor cu violenţă redusă”[143].

Şi, ca şi cum nu ar fi de ajuns că televizorul învaţă pe oameni să devină robi ai sexului sau ai violenţei, în anumite situaţii acest „prieten” îi îndeamnă chiar să se sinucidă:

„Există mai multe studii care demonstrează o legătură strânsă între vizionatul TV şi actele sinucigaşe. Pentru a fi investigate efectele vizionării

---

studiul lui Victor C. Starsburger, *Adolescents and the Media*, *Sage Publications*, 1995).

[142] Marshall Mc Luhan, *Mass-media sau mediul invizibil*, Editura Nemira, Bucureşti, 1997, p. 244.

[143] Fragment din studiul realizat de John P. Murray – profesor universitar şi director al Centrului de studii asupra educaţiei familiale şi a serviciilor umane din cadrul Universităţii Statului Kansas SUA –, unul dintre cei mai importanţi cercetători din domeniul educaţiei şi familiei din Statele Unite (Virgiliu Gheorghe, *Efectele televiziunii asupra minţii umane*, Editura Evanghelismos, 2005, pp. 313-314).

actelor sinucigaşe prezente în telenovelele de pe canalele americane, acestea au fost raportate la rata sinuciderilor din această țară pe o perioadă de 6 ani. Concluzia? Ori de câte ori un personaj principal dintr-o telenovelă se sinucidea, timp de trei zile exista o creştere semnificativă a sinuciderilor în rândul femeilor din SUA[144]. Autoritățile federale din America au declarat că 28 de persoane s-au sinucis într-o singură săptămână, jucând ruleta rusească, după ce, anterior, urmăriseră la televizor filmul *Vânătorul de cerbi*, film care prezenta o lungă, interminabilă şi agonizantă scenă a acestui *joc* sinucigaş"[145].

Cred că dacă s-ar face sondaje asemănătoare, s-ar constata că televizorul a convins un mare număr de oameni să se lepede de credința creştină, şi să devină discipoli ai cine ştie căror erezii, religii mincinoase sau grupări yoghine…

De ce am spus că televizorul e „Evanghelia zilelor noastre"? Pentru că ne modelează viețile, ne schimbă viețile, ne face altfel. Şi discipolii săi, plini de evlavie, se lasă transformați fără să opună nici cea mai mică rezistență.

Şi, fiind educați să uite că există Împărăția Cerurilor, aceşti discipoli ajung să trăiască de parcă singura împărăție adevărată ar fi în lumea aceasta…[146]

***

După ce articolul a fost gata, am primit de la un cititor un material interesant. Arată clar că televiziunea se transformă într-o şcoală a desfrâului...

„Conform unui studiu emis miercuri de către *Kaiser Family Foundation*, numărul scenelor cu conținut sexual de la televizor aproape s-a dublat din 1998. Studiul «Sex la TV4» a relevat de asemenea că includerea unor subiecte precum «sexul mai prudent», abstinența sau metodele contraceptive sunt abordate mai frecvent din 1998, dar în ultimii ani s-a mai «domolit». Studiul a examinat întreg conținutul cu temă sexuală dintr-o mostră reprezentativă de 1.000 de ore de programe, cu excepția emisiunilor de ştiri, evenimentelor sportive şi emisiunilor pentru copii. Studiul defineşte conținutul sexual ca discuții despre sex şi etalarea unui comportament sexual, de la sărut până la actul sexual. Rezultatele studiului au arătat că 70% dintre emisiunile examinate

---

[144] D.P. Philips, „The Impact of Mass Media Violence on U.S. Homicides", *American Sociological Review*, 48/1983, pp. 560-568 (apud Virgiliu Gheorghe, *Efectele televiziunii asupra minții umane*, pp. 317-318).

[145] Virgiliu Gheorghe, *Efectele televiziunii asupra minții umane*, Editura Evanghelismos, 2005, p. 318.

[146] Un cititor: *Se găsesc şi studii care arată că televizorul creează dependență. Primul lucru pe care îl fac atunci când intru în casă este să pornesc televizorul. Invariabil.* Am citit şi eu astfel de studii. Cea mai completă carte apărută în limba română pe această temă este cea din care am preluat informațiile esențiale pentru acest capitol: Virgiliu Gheorghe, *Efectele televiziunii asupra minții umane*, Editura Evanghelismos, 2005.

aveau un conținut sexual care cuprindea în medie 5 scene pe oră, în comparație cu 56% dintre emisiuni cu 3,2 scene pe oră în 1998 şi 64% dintre emisiuni cu 4,4 scene pe oră în 2002. În orele de vârf, 77% dintre emisiuni aveau conținut sexual în medie de 5,9 scene pe oră.

Per total, creşterile combinate reprezintă aproape o dublare a scenelor cu conținut sexual la televizor din 1998, de la 1930 de scene la 3780 în eşantionul studiat, ceea ce este egal cu o creştere de 96% din 1998 în 2005, după cum arată studiul.

Cu toate acestea, numărul emisiunilor în care actul sexual este «arătat sau sugerat» a scăzut foarte mult în ultimii ani, de la 7% în 1998 şi 14% în 2002 la 11% în 2005[147].

În plus, dintre emisiunile cu conținut sexual, 14% includ cel puțin o scenă în care se face referire la riscuri de natură sexuală sau la responsabilități de acest gen. Numărul acestora a crescut de la 9% în 1998 la 15%, cam acelaşi număr raportat în 2002"[148].

[147] Faptul că a scăzut de la 14% la 11% în ultimii trei ani nu este o victorie. Comparând cu cei 7% din 1998 vedem totuşi o creştere cu mai mult de 50% în ultimii 7 ani. Iar scăderea din ultimii trei ani e de fapt o înlocuire a imaginilor explicite cu imagini care, deşi nu sunt la fel de clare, au un efect manipulator mult mai puternic…

[148] Articolul „Mai mult sex la TV", aparținând lui Kimberly Speight, a fost preluat de pe http://today.reuters.com/news la 10 Noiembrie 2005. Dacă ar fi fost tipărit în presa ortodoxă, gurile rele ar fi spus că e exagerat. Ce vor spune însă văzând că rezultatele studiului au fost difuzate chiar de *Agenția Reuters*?

Modele care ne smintesc…

Şi în proorocii Samariei am văzut nebunie, căci au profeţit în numele lui Baal şi au dus în rătăcire pe poporul lui Israel. Dar în proorocii Ierusalimului am văzut grozăvii: aceştia fac desfrânare şi umblă cu minciuni, ajută mâinile făcătorilor de rele, ca nimeni să nu se întoarcă de la necredinţa sa; toţi sunt pentru mine ca Sodoma, şi locuitorii lui ca Gomora. De aceea, aşa zice Domnul despre prooroci: Iată, îi voi hrăni cu pelin şi le voi da să bea apă cu fiere, că de la profeţii Ierusalimului s-a întins necredinţa în toată ţara (Ier. 23, 13-15).

***

Am vorbit de curând cu un mitropolit care mi-a spus că ar fi bine să scriu o carte întreagă pe tema smintelii pe care o produc unii preoţi şi despre faptul că oamenii ar trebui să aibă puterea de a nu-i judeca… Şi, după discuţie, am primit o scrisoare pe tema aceasta. Iată câteva fragmente din ea:

Soţul meu îmi pune nişte întrebări la care nu ştiu ce să răspund şi nici nu ştiu unde există aceste răspunsuri - pentru că ele există cu siguranţă, dar pentru un începător e mai greu să le găsească...

Aşadar, ce faci când, oricât de mult te-ai feri, nu poţi să nu vezi sau să auzi lucruri smintitoare despre preoţi? Nu-mi spune că trebuie să-ţi astupi ochii şi urechile. Cum pot eu să demontez tensiunea care se acumulează în el datorită încercării lui de a nu da atenţie celor văzute sau auzite şi chiar de a-l apăra pe preotul respectiv în faţa celui care îl acuză? Nu poţi să-i combaţi pe toţi cei care arată cu degetul, şi vai, uneori au dreptate... Cum te poţi duce să te apropii de Dumnezeu într-o biserică unde preotul se răsteşte la o biată bătrână care nu merge suficient de repede după ce a luat Sfânta Împărtăşanie sau dă afară o mamă al cărei prunc scânceşte? Cum te poţi duce la unul al cărui vârf de nas atinge norii, numai pentru că în schimbul unei „contribuţii" substanţiale a primit nu ştiu ce grad şi care se roagă pentru legatul sau dezlegatul cununiilor? Ce faci când un bolnav, şi nu unul prea credincios, ci unul care spre sfârşit de viaţă vrea să mai îndrepte ceva, cere să vină un preot să-l spovedească, iar preotul nu vine nici după o lună, deşi i s-a reamintit? Ce faci cu cei care se poartă de parcă biserica ar fi moşia lor, iar enoriaşii sunt „negrişorii de pe plantaţie", care le rotunjesc buzunarele? Ce faci când un alt preot nici măcar nu se mai închină pe lângă o biserică spunând: am impresia că dacă mă închin aici mă închin în fata casei lui X, pentru că în timp ce se construia biserica se construia şi casa lui... din aceleaşi materiale, desigur!

Nu-mi spune că nu trebuie să judeci... Trăim printre oameni, nu sub un clopot de sticlă![149] Ştii cum se zice: dacă nouă oameni îţi spun că eşti beat, chiar dacă n-ai băut decât un pahar de vin, te duci la culcare…[150] Nu vreau să crezi că mă eschivez, sau că vreau să văd numai jumătatea goală a paharului. Pur şi simplu, tot ce am înşirat până acum sunt lucruri reale, trăite, probate. Nu mă vait, dar deja nu ştiu cum aş putea să răspund acestor întrebări pe care soţul meu le pune din ce în ce mai des[151]. Din fericire avem un duhovnic foarte bun[152], numai că este departe şi din cauza serviciului nu ajungem decât rar la dânsul şi este întotdeauna atât de sufocat de credincioşii care vin la spovedit încât nu mai este timp şi pentru astfel de întrebări[153]...

Vrem sau nu să recunoaştem, mulţi oameni sunt frământaţi de această problemă[154]…

***

„Ferice de preotul vrednic pe care Părintele veşnic îl proclamă fiul Său în raiul plin de uimirea îngerilor - raiul preoţilor. Există, cum ar spune Sfântul Ioan Gură de Aur şi un iad al preoţilor, că nu vor scăpa de păcatele celor păstoriţi pe care i-au lăsat în rătăcire. Iar Sfântul Grigorie Teologul spune: «Tot atâtea suflete ucidem, câte din vina noastră lăsăm să se osândească»..."

Părintele Arsenie Papacioc

***

„Sfântul ierarh Luca Voino-Iasineţki, un mărturisitor care a traversat lagărele comuniste, în circularele sale îşi atenţiona preoţii să nu cadă în

---

[149] O cititoare: *Şi totuşi judecata ei nu este OK; chiar dacă trăim printre oameni, aici trebuie să îşi facă apariţia nevoinţa noastră; dacă am fi fost creaţi fără posibilitatea de a nu judeca pe aproapele, la ce ar mai fi fost bună porunca? Dar tocmai aici e ideea credinţei adevărate şi a adevăratului creştin: deşi poţi şi îţi vine să judeci, te abţii pentru că aşa a spus Dumnezeu şi pentru că ştii şi crezi că pe toţi ne va judeca Dumnezeu.*

[150] O cititoare: *Depinde de oameni ...*

[151] O cititoare: *Povestindu-i despre mari duhovnici, despre preoţi minunaţi şi despre adevărate exemple de credinţă creştină.*

[152] O cititoare: *Şi asta nu e motiv să creadă că nu religia, Biserica sau altceva decât omul păcătos sunt de vină pentru păcatele acelor preoţi de care vorbeşti mai sus?*

[153] O cititoare: *Dacă îi macină cu adevărat aceste întrebări, trebuie să i le adreseze părintelui lor*. Aşa zic şi eu.

[154] Materialul care urmează a fost scris cu mult timp înainte de a primi scrisoarea din care am citat. Deşi obişnuiam să pornesc unele articole de la scrisorile cititorilor, de această dată am făcut invers, am argumentat necesitatea unui articol terminat prin inserarea unor fragmente dintr-o scrisoare…

înşelarea de a recomanda şi altora slăbiciunile lor personale, ca pe unele pe care Dumnezeu le iartă uşor, ci să le canonisească după cuviinţă”[155].

***

Unul dintre motivele pentru care oamenii nu vin la biserică este că au fost smintiţi de păcatele preoţilor. Am auzit – pe stradă, în parc, în autobuz, în tren – discuţii despre păcatele preoţilor. Linia standard pe care merg slujitorii altarului care vor să contracareze bârfele pe seama preoţilor păcătoşi este repetarea cuvântului evanghelic: *Nu judecaţi, ca să nu fiţi judecaţi…*

O astfel de abordare mi se pare incompletă. Cum poţi să îi ceri unui om care nu vine la biserică să nu îl judece pe preotul prins „cu mâţa în sac”?

„Sătenii din comuna R. sunt hotărâţi să nu-l primească în comuna lor pe preotul M.T., în vârstă de 37 de ani, şi au organizat o adevărată răscoală în urmă cu două zile, pe motiv că preotul ar fi prea iubăreţ şi ar putea să seducă şi femeile din satul lor. Scandalul a pornit în urmă cu doi ani, când M.T. slujea în satul vecin, G. Atunci s-a aflat că preotul se iubea pe ascuns cu o localnică al cărei soţ era plecat la muncă în Italia. (…) Câteva sute de oameni au ieşit în stradă, au pus lacăt pe uşa bisericii şi au pichetat primăria, ameninţând că renunţă la ortodoxism dacă Episcopia (…) le impune un preot pe care ei nu-l agreează. «Noi nu vrem preot în comună curvar. Noi vrem să ne alegem preotul nostru, dacă nu, ne lepădăm de biserică şi trecem la sectanţi», spune liderul enoriaşilor din R., consilierul bisericesc Dumitru Chiriţă” (Silvia Vrânceanu - *Evenimentul Zilei*, 27 mai 2005)[156].

Atitudinea şantajistă a sătenilor din R., deşi greşită – căci ce folos ar avea dacă s-ar lepăda de Biserica lui Hristos şi ar trece la sectanţii eretici, pierzându-şi sufletele şi ajungând în iadul în care ajung şi preoţii păcătoşi? – este într-un fel justificată. Creştinii vor ca păstorul să le fie un model de viaţă duhovnicească. Ne este foarte greu să rezistăm ispitelor acestei lumi neopăgâne, urâtoare de Hristos. Cum vom rezista oare dacă păstorii noştri ne vor fi pilde de păcat şi nu de virtute?...[157]

---

[155] Ierodiacon Savatie Baştovoi, *În căutarea aproapelui pierdut*, Editura Marineasa, 2002, pp. 71-72.

[156] Este probabil ca părintele din comuna R. să fie nevinovat şi oamenii să îl clevetească pe nedrept.

[157] Pe un forum de internet, o femeie povestea o întâmplare din copilărie care a marcat-o foarte mult, întâmplare al cărei personaj principal a fost unchiul ei, care era preot: „Într-o zi m-a luat în biserică şi a scos din cutia milei 100 de lei, care pe vremea aia erau o grămadă de bani, mi i-a pus în palmă, iar eu ţin minte că m-am ruşinat şi am considerat sacrilegiu să iau bani din biserică, aşa că am refuzat cu îndârjire. Aveam doar şapte ani, dar cuvintele lui încă le mai simt cum ard în inimă: «Hai, ia-i! Ce ştii tu?! Biserica e vacă de muls!»”. Din păcate, pentru unii slujitori ai altarului biserica e vacă de muls… Numai că există şi preoţi pentru care preoţia înseamnă jertfă şi nu avantaje, nevoinţă şi nu agoniseală, cruce şi nu îmbuibare. Şi aceştia sunt cei care vor

Cei mai slabi în credinţă privesc spre cei mai sporiţi, pentru a se aprinde din râvna lor duhovnicească. Şi dacă cei mai sporiţi calcă în picioare Evanghelia lui Hristos, ce vor face ceilalţi?

Tot în *Evenimentul zilei*, în numărul din 22 martie 2005, a apărut un alt articol despre slujitori ai altarului care sunt acuzaţi că ar fi făcut lucruri murdare: „În ultimele săptămâni au izbucnit mai multe scandaluri în legătură cu acuzaţii foarte grave la adresa mai multor înalţi prelaţi ai Bisericii Ortodoxe din Grecia, numeroase voci mergând până la a cere demisia arhiepiscopului Christodoulos, capul bisericii elene. Recent, confidentul său, Theoklitos, episcop de Thessaliotis, a demisionat după ce a fost acuzat de homosexualitate şi trafic de droguri, iar după numai câteva zile, mentorul lui Christodoulos, mitropolitul Kallinikos de Atena, a fost şi el acuzat că a făcut avansuri sexuale unui ţârcovnic. Dezvăluirile curg gârlă, aproape în fiecare zi formulându-se noi acuzaţii contra unui preot care are un comportament sexual deviat sau care a furat bani din fondurile bisericii", scria Sabina Nicolae, importând în spaţiul românesc o fărâmă din tulburarea produsă în Grecia.

(Mă aflam în Grecia când a început scandalul acesta şi vrând-nevrând am urmărit în mare evoluţia lui. Fiind absolvent al Facultăţii de Teologie, mulţi – chiar şi colegii de la anul de limbă neogreacă, colegi care nu aveau nimic de-a face cu studiile teologice – îmi puneau întrebări prin care credeau că îmi zdruncină credinţa: „Cum de poţi crede în Dumnezeu când preoţii duc o viaţă atât de murdară?..." Un coleg musulman din Egipt - care cu altă ocazie îmi spusese că nu se aştepta să vadă o viaţă atât de destrăbălată la tinerii ortodocşi greci - a rămas efectiv mirat că eu mai pot crede în Hristos când preoţii noştri fac păcate atât de mari. „La noi la musulmani nu se întâmplă aşa ceva…", mi-a spus cu vădită satisfacţie. Şi mi-a fost clar că tentativele mele de a-l apropia de adevărul lui Hristos şi al Bisericii care e Trupul Său sunt aproape nule…)

Voi începe scurtul meu articol menţionând faptul că unele dintre scandalurile în care este implicată Biserica de către mass-media sunt nefondate, acuzele nefiind adevărate. Directorii ziarelor au observat că un ziar care conţine un articol despre un popă păcătos sau beţiv se vinde mai uşor… Şi de asta nu ezită să trimită *vânătorii de informaţii* ori de câte ori un scandal se arată la orizontul lumii bisericeşti[158]. Poate că de fapt în Grecia situaţia este mult

---

dobândi Împărăţia Cerurilor, pe care au propovăduit-o nu numai prin cuvintele, ci mai ales prin faptele lor…

[158] Numai că unii ziarişti, în loc să informeze, dezinformează. Un caz recent, cel al părintelui Corogeanu şi al mănăstirii Tanacu, dovedeşte uşor această afirmaţie. În unele articole s-a scris că o maică a murit răstignită pe o cruce în timp ce i se făceau nişte slujbe de exorcizare. Dacă însă Irina Cornici – o femeie atât de bolnavă încât cei de la spital o externaseră pentru că epuizaseră toate mijloacele de a o ajuta – ar fi murit în mănăstirea care o găzduise cu bunăvoinţă (fratele Irinei declarând nu o dată că

mai puțin gravă decât ne informează mass-media. Eu însumi ştiu cazuri prezentate de presă într-un mod deformat. Dar, pentru ca ziarele să se vândă şi emisiunile de ştiri să aibă spectatori, adevărul poate trece lesne într-un plan secundar…

Totuşi, chiar dacă uneori în articolele despre păcatele slujitorilor altarului situația este prezentată deformat, există şi dezvăluiri care aduc la cunoştința opiniei publice căderi reale, care pun într-o lumină nefavorabilă Biserica lui Hristos. Însă…

Eu cred că atunci când un preot păcătuieşte nu Biserica se face de ruşine, ci societatea însăşi. Societatea care l-a zămislit pe preotul respectiv. Trebuie să ne mustre conştiința şi pe noi că nu avem preoți mai sfinți. Preoții sunt, într-un fel, nu numai copii ai parohiei în care au crescut, ci şi roadele parohiei pe care o păstoresc. Dacă parohia în care au crescut era plină de oameni iubitori de patimi, de oameni cu o credință superficială, aceştia şi-au pus amprenta pe sufletul viitorului preot[159]. Şi dacă oamenii care vin la un preot duhovnic sunt molateci în viața duhovnicească, dacă duc o viață potrivnică Evangheliei, nu îngreunează ei viața preotului? Ba da. Şi dacă preotul nu duce viață de sfințenie, se va lăsa molipsit de duhul lumesc al celor pe care îi păstoreşte.

E lesne de înțeles de ce necredincioşii raționează simplist: „Faptul că popii sunt păcătoşi e o dovadă în plus că Dumnezeu nu există…" Cum altfel ar putea ei gândi?

---

mănăstirea nu a cerut şi nici nu a primit vreo „recompensă" pentru ospitalitatea de care a dat dovadă), oare de ce ar mai fi venit salvarea să o ducă la spital? Salvările nu au voie să ia morți. Iar dacă era moartă în salvare, de ce i s-au făcut perfuzii cu adrenalină, când morților nu li se pot face perfuzii? Nu are rost să intru în detalii, să comentez faptul că medicii care au cercetat fişa medicală de pe salvare au observat că doza de adrenalină administrată depăşea cu mult limita maximă etc., nici nu îi voi lua apărarea părintelui Daniel. Dar un lucru este evident: indiferent ce s-a întâmplat la Tanacu, presa (cu mici excepții) a prezentat situația deformând în mod brutal lucrurile...

[159] Mihail Neamțu, una dintre cele mai puternice voci ale generației tinere, observa în articolul său „Reforma învățământului teologic" (tipărit în volumul *Bufnița dintre dărâmături. Insomnii teologice*, Editura Anastasia, 2005): „Cititori fervenți ai lui Bebe Mihăescu, abonați din oficiu la reviste de tip *Playboy* sau *Hustler*, nu puțini tineri teologi îşi afişează deschis apostazia" (http://www.algoritma.ro/dilema/40/MihailN.htm). Afirmația este dureroasă. Nu ar trebui să ne mire faptul că aceşti tineri iubitori de păcat nu devin într-o clipă, mai exact după hirotonie, vrednici slujitori ai altarului… Ar trebui să ne mire tocmai convertirile, tocmai cazurile în care cineva care a trăit în păcat, deşi primeşte hirotonia călcând canoanele Sfinților Părinți, reuşeşte să ducă apoi o viață de pocăință, fiind un păstor model pentru credincioşii săi. Şi tot aşa ar trebui să ne mire exemplele studenților teologi care merg pe calea sfințeniei fără a se lăsa vătămați de colegii lor care merg pe drumuri greşite.

În acelaşi timp însă, creştinii ştiu că preotul este cel rânduit de Dumnezeu să ducă turma cuvântătoare spre mântuire. Şi mulţi s-au mântuit având păstori nevrednici care au ajuns în iad. Dar s-au mântuit pentru că nu au stat să îi judece pe preoţi, ci au încercat să trăiască după voia lui Dumnezeu, voie pe care au cunoscut-o tocmai cu ajutorul păstorilor lor, chiar dacă aceştia erau nevrednici.

Un părinte care se dusese să sfinţească un bordel, părintele I.S., spunea: „Eu, ca preot, aş fi de acord să fie bordeluri frumoase, domnule, să meargă tinerii să-şi facă nevoile". Cazul lui a fost îndelung discutat de mass-media, aşa că nu are rost să dau alte detalii. Creştinii din parohia sa au avut trei opţiuni: unii, mai şovăitori în credinţă, s-au smintit şi au renunţat să mai vină la biserică. Alţii, deşi s-au smintit, nu au părăsit Trupul lui Hristos, Biserica Ortodoxă, ci doar au plecat la o altă biserică, la un alt duhovnic. Au fost însă şi creştini care, deşi căderea păstorului lor fusese vădită, nu l-au părăsit. S-au rugat pentru îndreptarea părintelui lor şi au rămas în continuare la biserica la care acesta slujea. Dumnezeu le va răsplăti nădejdea şi răbdarea.

Ne apropiem de vremurile din urmă, în care vor apostazia nu numai mulţi creştini, ci şi mulţi clerici şi ierarhi. Sunt multe profeţii ale sfinţilor în care suntem preveniţi despre asta. Aşa cum în primele secole ale Bisericii alegerea credinţei creştine era identică cu asumarea muceniciei, şi în vremurile noastre alegerea credinţei creştine este identică cu asumarea unei vieţi jertfelnice, pentru că şi astăzi – ca la începuturi – credinţa creştină este călcată în picioare de mai-marii lumii.

E greu să fii creştin când atâţia creştini se leapădă prin păcatele lor de Hristos, este greu să fii creştin când unii preoţi te smintesc. Dar niciodată nu a fost uşor să fii creştin. Chiar dacă ne este greu să mergem pe calea mântuirii când unii preoţii nu sunt modele de viaţă duhovnicească, trebuie să mergem înainte.

Şi trebuie să vedem şi lucruri pe care mass-media refuză să ni le arate. Să vedem că, tot aşa cum există preoţi nevrednici, există şi preoţi cu viaţă sfântă. Hristos nu a părăsit Biserica. Numai că despre aceştia nu se scrie nimic în ziarele în care Biserica este batjocorită periodic.

În acest secol al vitezei, în America şi în alte părţi ale globului unii străbat zeci sau chiar sute de kilometri în fiecare duminică pentru a ajunge la o biserică ortodoxă. Cei care au fost smintiţi de preotul lor – fie că acesta este un beţiv, un desfrânat sau un hrăpăreţ notoriu – ar putea face un efort pentru a merge la un preot sporit în viaţa duhovnicească, chiar dacă distanţa până acolo nu este mică. Pentru că, dacă părăsesc Biserica, Îl părăsesc pe Hristos. Dar, plecând de la un preot care duce viaţă păcătoasă la un preot care le poate fi model de sfinţenie, nu pierd nimic. Dimpotrivă.

Este adevărat că nu există preoţi cu har şi preoţi fără har. Toţi preoţii, dacă nu cad în vreo erezie condamnată de Biserică, au har. Dar priceperea de a

călăuzi suflete nu o au toți, ci numai cei care duc lupta cea bună. Deci creştinii nu greşesc cu nimic dacă intră sub îndrumarea duhovnicească a acestora din urmă.

Oricum, să nu uităm un lucru: şi dacă ducem viață curată, şi dacă ne spovedim la preoți cu viață sfântă, dacă îi judecăm pe preoții păcătoşi, călcăm în picioare Evanghelia lui Hristos, ne punem noi judecători în locul lui Dumnezeu. Şi pentru asta, când vom ajunge noi înşine la judecata sufletelor, nu ne va fi uşor. Pentru că vom ajunge în iad. În timp ce unii dintre preoții pe care i-am judecat, pentru că s-au pocăit de păcatele lor înainte de a muri, vor ajunge în rai.

Şi, până la urmă, cu ce ne-am ales din faptul că ne-am smintit de ei şi i-am judecat?...

***

Părintele Savatie Baştovoi: „Aproapele nostru este un fel de oglindă duhovnicească pentru noi, poate chiar un fel de proiecție a noastră în exterior. De aceea, ceea ce vedem noi în aproapele nu este altceva decât noi înşine, vedem în aproapele doar neajunsurile şi patimile de care noi suferim. De exemplu, coboară un preot dintr-o maşină foarte luxoasă, însoțit de o femeie frumoasă, iar în urma lor un tânăr le duce bagajul. Dacă cineva e iubitor de avere, va zice: «Ce maşină are popa!». Cel desfrânat va zice: «O, ce femeie are popa!». Cel îngâmfat va zice: «O, are slugi popa, de nu poate să-şi care singur bagajele!». Dacă însă cineva trăieşte în feciorie, poate să creadă că femeia este sora preotului, şi chiar poate să-i pară că seamănă cu el. Dacă n-are patimă pentru avere, poate crede că maşina e împrumutată sau nici să nu o bage în seamă. Dacă este smerit, va zice: «Ce fericit este fratele că s-a învrednicit să ducă valiza unui slujitor al lui Hristos, probabil că în ea sunt veşmintele preoțeşti şi alte lucruri sfinte». Fiecare deci se vede în celălalt pe sine. Aproapele este cel mai bun barometru al vieții noastre duhovniceşti”[160].

[160] Ierodiacon Savatie Baştovoi, ibidem, pp. 111-112. Aş extinde puțin afirmația părintelui Savatie: cred că, atunci când unii intelectuali contemporani promovează ideea gnostică potrivit căreia Hristos ar fi avut o femeie cu care păcătuia încearcă să Îl învinovățească pe Hristos de patimile în care ei înşişi sunt prinşi. Poate de asta a şi făcut atâta vâlvă piesa Alinei Mungiu – Pippidi, *Evangheliştii*, în care „Isus” îi cere iertare femeii cu care căzuse, iar ea răspunde: „Când ne-am iubit, puțin îți păsa dacă eşti fiul lui Dumnezeu sau nu… ” (Editura Cartea românească, 2006, p. 62).

Noi vorbim prin minuni

Un tânăr m-a întrebat: *Am încercat să stau de vorbă cu un preot, dar m-a expediat repede. Mi-a trecut dorința de a mă spovedi. Cum să depăşesc impasul în care mă aflu?*

Voi încerca să prezint un răspuns neconformist, voi încerca să ofer un răspuns indirect la această întrebare…

„Până unde poate să meargă relația de prietenie dintre un tânăr şi o tânără?"

Noi, ca mădulare ale Bisericii, avem senzația uneori că ispitim Biserica instituțională. Ne ispitim uneori cu nerozenia, gândind că voi sunteți asexuați. Nu ați văzut ce reacție a fost când statul a propus educația sexuală în şcoală? Toți: „Vai de mine!..." Dar noi avem îngeri! Pe coridoare trec doar nişte îngerei! Să fim serioşi!... Biserica era obligatoriu să dea o alternativă creştină la educația sexuală[161]*, să-i învețe pe oameni că nu sunt numai triunghiuri şi dreptunghiuri, ci că sunt mai mult decât atât. Or, dintr-o dată, noi am picat în ispita rigoristului parşiv şi fariseu de a crede că, dacă ignorăm o problemă, problema chiar nu există! E o dramă! Credeam la un moment dat că eu am inventat spusa, dar nu e de la mine, după aia am aflat că a zis-o şi Tolstoi, şi anume că Biserica trece printr-un risc enorm la ora actuală, de a răspunde la întrebările care nu i se pun şi de a nu da răspuns la întrebările care i se pun. Or, întrebarea pe care voi o puneți de fapt Bisericii este: „Domnule, bun, îmi zici să fac copii. Dar mă sprijini? Unde este bursa pe care parohia mi-o oferă pentru că am născut al treilea copil?" La ce femeie s-a dus părintele din parohie să-i spună: „Muiere, la al patrulea copil, eu, ca preot, îți ofer zece milioane din partea parohiei, să nu duci lipsă"? Nu, nu toți o dată, pe rând. Nu există, de fapt, aşa ceva. Ne-am obişnuit numai să lovim când o femeie face avortul, fără a încerca s-o ajutăm. Pe femeia căreia, la următoarea purtare a pântecelui, eu îi stau alături şi sunt mâna lui Dumnezeu lângă ea.*

Ne-am obişnuit, realmente, să credem că e o vină sărutul. Odată, cineva îmi povestea: „Părinte, vai, ce dramă e la noi în casă! Am văzut-o pe fiică-mea

---

[161] „Educația sexuală ce se face în şcoală, adeseori, este contra-educație. Tinerii sunt priviți doar ca nişte simple viețuitoare reproducătoare, fără a i se da sexului şi dimensiunea spirituală pe care o are, în cadrul comuniunii dintre un bărbat şi o femeie" (PS Andrei Andreicuț, *Dragoste, libertate şi sex responsabil*, Editura Reîntregirea, Alba Iulia, 2001, pp. 5-6).

de mână cu un băiat". „Doamnă, bine că nu mergea de un picior cu el prin oraş!" Adică sunt gesturi fireşti pe care noi le-am sclifosit, le-am sclintit…

Vreau să vă spun că eu cred că relația de prietenie dintre un tânăr şi o tânără trebuie să poarte în esență o a treia persoană, Care tot Hristos este! Căutați-vă un duhovnic care să vă ajute. Există şi riscul ca unul să meargă la un duhovnic şi altul la alt duhovnic. Şi un duhovnic să spună: „Bă copile, faptul că te-ai dus cu ea la un film în post, şi dacă se poate, chiar la unul deştept, să zicem, nu-i o problemă. Doamne ajută! Era o motivație, poate, în plus să te împrieteneşti sau să stai de vorbă cu ea". Păi nu ne căsătorim spate în spate. Numai în noaptea nunții ne vedem şi uauu!…. De aici marea majoritate a dramelor care se petrec într-o veselie, cu risc maxim…

Dar în aceeaşi măsură trebuie să fiți foarte atenți, că s-ar putea ca celălalt părinte duhovnic să spună: „Vaaai, te-ai uitat în ochii lui?… Cinci ani oprire de la împărtăşanie! Ai mirosit after-shave-ul lui? Vai!… Te-ai ispitit cu mirosul. Afară cu tine!… Ți-ai cumpărat o bluză nouă, ca să-i placi lui? Grav! Trebuie să puți, fato, să ai cămaşa jegoasă trei degete deasupra, răpănoasă, ca să mărturiseşti Ortodoxia!…"

Lucrurile nu sunt aşa de simple. Recunoaşteți că nu asta este Ortodoxia pe care ştiți că au mărturisit-o Părinții şi pe care voi înşivă o trăiți în viața voastră. Ştiu că acum vă distrați… Când o să vă treacă râsul, o să înțelegeți că am avut dreptate. Mult mai repede veți învăța râzând decât plângând. Decât să plângeți pe la uşi străine, că şi-au băgat unii bocancii în sufletul vostru, haideți mai bine să râdem împreună şi să constatăm până unde au dreptul să-şi bage unii bocancul în sufletul nostru.

Vine câte unul la mine şi-mi spune: „Părinte, nu ştiu ce să fac: să folosesc prezervativul sau să nu folosesc prezervativul?" Domnule, e un răspuns greu. Pe cuvânt! Eu tot le spun: „Băi, preotul e teologul vostru, nu ginecologul vostru!" … Dar trebuie să stai de vorbă cu omul, să-l luminezi, să-i spui: „Băi copile, uite, problema-i asta şi asta…" Nu, gata, mă apuc acuma să-l împuşc la spovedanie şi să zic: „Crâsnic, ia-l şi-l îngroapă, că am scăpat de încă unul". Nu-i aşa de simplă problema!...

N-am lămurit problema cu sărutul. Mergeți la duhovnicul vostru, pentru că este chestie de față către față. Şi mai cu seamă stabiliți între voi. Pentru Numele lui Dumnezeu, nu vă poate căsători nimeni în afara voastră! Iar Taina Cununiei este un pic mai mult decât sărut. Credeți-mă pe cuvânt: este mai mult decât culcatul unul cu celălalt!...

La cununie este pus mirele în dreptul icoanei Mântuitorului, mireasa în dreptul icoanei Maicii Domnului, şi li se cântă „Sfinților mucenici, care bine v-ați nevoit". Semn că, în sine, căsnicia e răstignire. Cea mai frumoasă imagine, dacă vreți, e cea a lui Timotei şi a Mavrei, cei doi tineri care la un moment dat erau hirotesiți, el hirotonit preot, ea hirotesită diaconiță, semn că se putea în vremea aceea. (Acuma noi, păstrând canoanele, nu mai putem face

asta.) La un moment dat sunt prinşi amândoi şi li se spune că dacă nu renunță la Hristos vor fi răstigniți. Cei doi acceptă răstignirea şi sunt puşi unul în fața celuilalt. Când el slăbea în credință, Mavra îi spunea: „Timotei, tu nu eşti numai soțul meu, eşti soțul Bisericii lui Hristos, prin preoția ta!“ Iar când Mavra scădea în credință şi zicea că nu mai poate, Timotei, de pe crucea cealaltă, o întărea spunându-i: „Mavra, tu nu eşti numai soția mea, ci şi soția lui Hristos, prin preoția mea!“ Şi spune povestea vieții lor: „Aşa întărindu-se unul pe altul, după patruzeci de zile şi-au dat duhul“. Asta-i cununia! Restul sunt biluțe, jocuri de artificii… Or, viața de familie cere această fermitate, până la urmă.

***

O altă întrebare şi un alt răspuns:

„Cum îți dai seama că este o iubire adevărată între doi tineri?”

În nici un caz sărutându-vă!… Admirându-vă, dacă vreți, furându-vă cu colțul ochiului, curtându-vă. Pe vremuri logodna era mai frumoasă decât căsătoria, pentru că era o perioadă în care lucrurile nu erau consumate până la capăt, nu era luna de miere în care consumi mierea până la fundul borcanului. Mai lăsai un pic de miere pe fundul borcanului… Şi mai era ceva în plus. Era starea aceea pe care ar trebui să o învățăm, uneori, de la păsări, în care se gângureau unul pe celălalt. Acum căsătoria e: unu, doi, trei şi gata! Trebuie să facem carieră. Gata, ne luăm şi plecăm! Pa. Tu du-te colo, eu colo… Pe copii îi trimitem în misiuni pe la bunici, pe la străbunici…

Noi ne îndrăgostim numai dacă suntem frumoşi, aranjați, şpreiați, tunşi, cât se poate de dezbrăcați, pentru că ne e ruşine de îmbrăcămintea de pe noi… O iubire a dezbrăcării, mai mult decât o iubire a îmbrăcării. Şi atunci?… Sfântul Ioan Gură de Aur spune că e mult mai intim gestul îmbrăcatului decât gestul dezbrăcatului. El vorbeşte asta în contextul catehezelor despre botez. Te îmbraci cu mai multă sobrietate, cu mai multă discreție. Când îți pui haina pe tine, începi să placi. În primul rând să-ți placi ție. Dacă vreți, e o formă de egoism acceptată, până la urmă. Pentru că nu te poți duce îmbrăcată ca o pațachină, ca să placi nu ştiu cui şi ție să nu-ți placi! Gustul estetic este dat de Duhul Sfânt, până la urmă. Spune Sfântul Ioan că e mult mai intim gestul îmbrăcatului decât al dezbrăcatului. Or, într-o lume dezbrăcată, e foarte greu să afli care e iubirea adevărată. Iubirea adevărată, dacă vreți o definiție dată de Părinții Pustiei, este iubirea care stă pe Adevăr. Deja începe să se complice treaba.

***

Ce au cele două răspunsuri de mai sus cu impasul tânărului care nu a reuşit să comunice cu un preot? Explicația vine imediat…

„Cum să-i dezvălui unei persoane că o iubesc, că îmi e dragă şi sufăr pentru ea?”

Măi, frate sau soră, Dumnezeu să-ți ajute! Nu-i de râs, măi oameni buni! Nu-i rău să suferi din iubire! De ce râdeți? Parcă voi n-ați plâns! Că voi toți dădeați semne acolo: ba v-ați schimbat frizura, ba v-ați luat alți pantaloni sau altă fustă, ba v-ați dat rotunzi, chiar în spectacol!... Păi nu te-apucă suferința? Cum să nu te apuce suferința?!

Vedeți de ce suferă Hristos până astăzi? Câte nu face El pentru noi, şi noi... cu vaca în cucuruz! Da, uitați-vă bine! Nu facem destule prostii care efectiv n-au nici în clin, nici în mânecă cu Dumnezeu?! Eu cred că cel mai mult te vei dezvălui acelei persoane – şi te rog să nu iei în socoteală nici râsul colegilor dumitale, nici ponteala mea – vorbindu-i acelei persoane. Omul este un animal care-şi gândeşte gândirea şi care are emisie comunicativă. Aşa se cheamă. Adică, să legi fraze! Du-te, frate sau soră, şi spune-i: „Măi omule, te opresc pentru că popa ăla de la Sibiu mi-a zis să te opresc şi să-ți spun că te iubesc! Nu ştiu dacă ai înțeles din gesturi, din ochii mei dați peste cap, din felul meu schimbat, din celelalte, dar eu te iubesc, înțelegi?!" Punct! Odată gândeam şi am şi scris despre faptul că unii vorbesc prin vorbe, alții vorbesc prin gesturi, iar noi vorbim prin minuni. A descoperi că-l iubeşti pe celălalt, că îl iubeşti cu adevărat, e o minune!

*

„Care popă de la Sibiu? Ce e cu întrebările şi răspunsurile de mai sus?", aş fi întrebat dacă aş fi citit eu însumi într-o carte pasajele anterioare.

Sunt întrebări şi răspunsuri dintr-o conferință pe care părintele Constantin Necula a ținut-o la Suceava[162]. Decât să îi răspund tânărului spunându-i să caute un preot mai deschis, decât să fac o apologie a calităților preotului care are priză la tineri, am preferat să expun o mostră de gândire vie, într-un limbaj care nu are nimic în comun nici cu bradul, nici cu stejarul, nici cu mobila. Adică într-un limbaj care nu e defel de lemn. E de mercur…

Ştiu că unii tineri se lovesc de indiferența unor preoți. Dar asta nu e doar problema tinerilor. De aceeaşi problemă se lovesc şi adulții… În fond, preotul care are inima ca o pâine caldă iese în întâmpinarea tuturor, iar cel care o are de piatră nu iese în întâmpinarea nimănui.

Aş face o paranteză: în conferința respectivă, după expunerea propriu-zisă, părintele Necula i-a invitat pe tineri: „Aş vrea să vă de-stresați un pic… Vocația mea este de a sta cu tinerii, nu de a sta împotriva tinerilor…"

Tinerii trebuie să aibă iscusința de a-şi căuta duhovnicii care au vocația de a sta alături de ei, înțelegându-le problemele, suferind împreună cu ei şi bucurându-se împreună cu ei.

---

[162] A fost tipărită în extraordinarul volum *Calea virtuților*, Editura Agnos, Sibiu, 2005, pp. 75-168. Un volum mic de o valoare mare… (Recomand tinerilor să meargă la conferințele ținute de părintele Necula…)

Ştiu, e greu să găseşti astfel de preoţi, dar nu e imposibil. Părintele Necula, cu toate lipsurile sau neputinţele sale – lipsuri şi neputinţe are, în fond, orice om – e o dovadă vie a acestei afirmaţii…

Iar impasul la care am făcut referire se va rezolva, mai devreme sau mai târziu. Oricărui tânăr care se află într-o situaţie similară îi spun: „Dacă un preot nu are destulă deschidere faţă de tine, dacă e prea ocupat pentru a te primi în inima lui, nu deznădăjdui. Roagă-te ca Dumnezeu să te ajute să cunoşti un alt preot. Unul care să te ia de mână şi să te scoată din universul tensionat în care trăieşti. Unul care să te ajute să ajungi la liman…”

***

„Dar nu sunt mulţi preoţi în ţară ca părintele Necula…”

Acest comentariu îmi aparţine, deşi s-ar putea să apară spontan în minţile cititorilor care observă o prăpastie enormă între stilul catehetic al părintelui de la Sibiu şi al altor preoţi pe care îi cunosc. Nu vreau să îl laud pe părintele respectiv – deşi îmi e tare drag. Observ însă că reuşeşte să *vrăjească* tinerii mânuind foarte iscusit cuvintele. Pentru că aşa şi e normal, cuvântul să fie o expresie a trăirii. Şi dragostea care se revarsă se exprimă şi în cuvinte.

Aş vrea însă să insist asupra unui fapt: duhovnicul cel mai potrivit nu e neapărat cel mai iscusit în cuvinte. Au fost duhovnici mari care nici nu au ţinut conferinţe şi nici nu au scris cărţi. Dar au fost mari pentru că au ştiut bine arta războiului duhovnicesc şi i-au călăuzit pe ucenicii lor pe calea lui Hristos…

*

Sfântul Nectarie din Eghina: **„**Trebuie să fim foarte atenţi atunci când căutăm doctori pricepuţi şi capabili de a vindeca rănile lăsate în inimă de păcate. Datorită gravităţii rănilor şi diferitelor patimi, lucrarea are un caracter urgent. Este o grijă presantă datorată primejdiei iminente. Aşa cum doctorul nepriceput trimite mulţi oameni către pierzanie, în acelaşi fel duhovnicul incapabil şi neglijent trimite multe suflete în iad. Ce rău îngrozitor pentru ca cineva să afle moartea în timp ce caută vindecare. Cine poate socoti gravitatea acestei mari nenorociri?”[163]

[163] Sfântul Nectarie din Eghina, *Despre pocăinţă şi spovedanie*, Editura Egumenița, Galaţi, 2004, p. 51.

O nouă lepădare de Hristos

„Un proiect gândit de prefectul de Iaşi, Radu Prisăcaru, vizează mai întâi instruirea feţelor bisericeşti care ar trebui să propovăduiască europenismul la finele Liturghiei. Până la integrare, nici o slujbă oficiată în Sfântul Altar nu ar trebui să se sfârşească fără «lecţia UE». Neobişnuitul proiect… a fost prezentat Sinaxei stareților şi egumenilor din mănăstirile şi schiturile județului Iaşi, întrunire prezidată de IPS Daniel, Mitropolitul Moldovei şi Bucovinei. «Preoții ar trebui după slujbă să le vorbească oamenilor în biserici despre integrarea în Uniunea Europeană», a rostit şeful județului, care aşteaptă cu nerăbdare acceptul IPS Daniel pentru ca preoții să nu dea enoriaşilor binecuvântarea până nu îşi însuşesc pilda despre Uniunea Europeană”[164].

Nu e prima dată în istoria Bisericii când politicul vrea să dirijeze viața duhovnicească… O astfel de implicare trebuie privită însă foarte atent, pentru că efectele ei de profunzime sunt cu totul altfel decât par efectele de suprafață. Şi ar trebui să începem prin a observa orientarea spirituală promovată de Uniunea Europeană:

„Strasbourg, 18 ianuarie 2006 - PARLAMENTUL EUROPEAN a adoptat cu majoritate de voturi o rezoluție referitoare la homofobie. În favoarea rezoluției s-au numărat 468 de voturi, cu 149 împotrivă şi 41 de abțineri. Rezoluția defineşte homofobia ca fiind «teama irațională şi aversiunea față de homosexualitate şi față de homosexuali, lesbiene, bisexuali şi transsexuali, pe baza unor prejudecăți, fiind similară cu rasismul, xenofobia, anti-semitismul şi sexismul», deşi termenul în sine desemnează o teamă şi o fobie irațională care pot fi tratate numai prin terapie de specialitate… Rezoluția menționează şi «incitările la ură» față de homosexuali, fără a defini termenul. Este important de remarcat că citarea pasajelor din Biblie care se referă la homosexualitate au condus deja la arestări şi acțiuni în justiție, tot în baza unei presupuse homofobii. Există temerea că, în practică, orice opinie negativă la adresa homosexualității va fi catalogată ca «incitare la ură» şi pedepsită ca atare. Din acest motiv, este îngrijorător faptul că rezoluția nu reafirmă libertatea religioasă, ci pare chiar să urmărească suprimarea acesteia (pentru cei care doresc să facă referire la Biblie)… Rezoluția afirmă că perechile homosexuale căsătorite sau înregistrate într-o țară membră a UE trebuie recunoscute şi în

---

[164] Gabriela Doboş, „Prefectul de Iaşi le cere preoților să predice despre Uniunea Europeană”, *Gândul*, 15 Martie 2006.

țara de domiciliu. Practic, aceasta înseamnă că doi homosexuali români «căsătoriți» în Spania vor fi recunoscuți ca atare şi în România…"[165]

Rezoluția este făcută publică[166], nu e vorba doar de un simplu proiect ținut în secret.

Un studiu recent arată atitudinea românilor față de homosexualitate: „Măsurată pe o scală între «tradiționalism» şi «modernism», atitudinea populației față de această minoritate sexuală se plasează în zona de «tradiționalism», adică de intoleranță. Astfel, patru din cinci persoane consideră că s-ar simți deranjate «mult» şi «foarte mult» dacă «o persoană de acelaşi sex le-ar face avansuri», 75% dacă ar afla că un membru al familiei este homosexual, iar peste două treimi s-ar simți deranjate dacă ar afla că unul dintre profesorii copilului este homosexual"[167].

Dacă datele sunt obiective, înseamnă că poporul român, păstrător al tradiției creştine, nu acceptă familiile homosexuale. Dacă s-ar face un referendum privitor la această problemă, opoziția poporului ar fi masivă[168].

(Chiar dacă se duce o campanie de manipulare a opiniei publice pentru anihilarea acestei opoziții. La această campanie contribuie mult diferitele cărți ale experților sexologi. Iată o mostră: „Dacă ai un raport sau câteva raporturi sexuale cu o persoană de acelaşi sex înseamnă că eşti homosexual? În adolescență, nimic nu e grav pentru totdeauna, şi nici nu se decide orientarea sexuală definitivă. Uneori, contactele fizice între băieți rezultă în mod logic din promiscuitate şi absența partenerelor. Principiul e că faci «cu ce ai la îndemână». Nu e cazul să se dramatizeze[169]; mai târziu va veni şi timpul unei adevărate împliniri sexuale"[170]. Sau altă mostră, care se află într-o legătură mai

---

[165] Extrase din articolul „Parlamentul european adoptă o rezoluție privind homofobia", preluat de pe http://ro.altermedia.info/. Recomand cititorilor să urmărească periodic noutățile de pe acest site, deoarece sunt materiale extrem de interesante.

[166] Se poate citi pe http://www.europarl.eu.int/omk/sipade3?TYPE-DOC=TA&REF=P6-TA-2006-0018&MODE=SIP&L=EN&LSTDOC=N .

[167] Din articolul *Seropozitivii şi homosexualii, cei mai discriminați din România*, „Evenimentul Zilei" - 26 Ianuarie 2006.

[168] O cititoare: *Îmi pare rău să spun asta, dar nu sunt sigură că rezultatele de mai sus au ca motivație faptul că aceşti oameni sunt prea buni creştini; dacă ei au răspuns aşa, a fost pentru că pur şi simplu le este scârbă – eu cunosc şi astfel de oameni, poziția lor nu are nimic de-a face cu Hristos, deşi pare similară. M-aş feri deci de generalizarea „poporul român".*

[169] Altfel spus: „Nu fiți neliniştiți. Păcătuiți fără să vă gândiți la consecințe, răul se va îndrepta de la sine…"

[170] Dr. Sylvain Mimoum, Rica Etienne, *Dragostea şi sexualitatea adolescenților - pentru băieți*, Editura Lucman, pp. 154-155. Interesant este că în această carte găsim un răspuns obiectiv la întrebarea: „Homosexualitatea este ereditară?" „Nu, chiar dacă

directă cu decizia Parlamentului European privitoare la homofobie: „Deoarece schimbarea atitudinii populare este posibilă prin educaţie, comportament responsabil al conducătorilor şi prin lege şi deoarece studiile arată că mulţi bărbaţi şi femei vor fi atraşi sexual de propriul lor sex, se pare că este în interesul societăţii să dezvolte atitudini mai sănătoase în privinţa homosexualităţii. Asemenea atitudini vor duce la diminuarea violenţei faţă de persoanele din minorităţile sexuale, vor fi încurajate relaţiile sănătoase şi pe termen lung, va scădea numărul de parteneri sexuali şi transmiterea bolilor pe cale sexuală, va diminua nevoia lor de a-şi ascunde sentimentele şi relaţiile. În sfârşit, se va micşora numărul de cazuri de depresie şi de sinucidere care pot rezulta din confuzia asupra identităţii sexuale, lipsa de respect propriu şi senzaţia de izolare[171]. Atitudinile negative ale societăţii nu afectează numai homosexualii, ci şi întreaga societate”[172].)

Arhiepiscopul Atenei - Hristodoulos, în timpul vizitei în România, ne-a atras atenţia asupra pericolului care ne stă înainte – acela de a ne lăsa păcăliţi de o mentalitate anticreştină promovată de Europa: „Referindu-se la ideea integrării unei ţări ortodoxe în Uniunea Europeană, Prea Fericirea Sa a ţinut să atragă atenţia că, «influenţaţi de ateismul generat de iluminism, europenii de astăzi urmăresc să creeze o Europă care refuză creştinismul. Dacă vor reuşi, atunci Uniunea Europeană va deveni foarte fragilă, gata să moară chiar în faşă»”[173].

Prin această impunere a recunoaşterii căsătoriilor homosexuale, Europa arată că moare în faşă, refuzând creştinismul. Au existat mulţi mireni - şi chiar unii preoţi sau episcopi - care nădăjduiau că prin intrarea României în Uniune ne vom putea păstra tradiţiile creştine… Ei se încăpăţânau să creadă asta chiar şi atunci când Parlamentul european ceruse ca femeile să aibă dreptul de a intra în Sfântul Munte Athos[174]. Dacă Grecia nu s-ar fi opus cu hotărâre, am fi asistat la „apusul Athosului”.

---

unele lucrări, foarte aproximative, încearcă să reducă homosexualitatea la o simplă mutaţie genetică împotriva căreia nu se poate face nimic, pentru că ar fi «vina genelor sau hormonilor». Părerea noastră este însă că homosexualitatea este o adevărată alegere, afectivă, psihologică şi socială…” (Idem, ibidem, pp. 155-156).

[171] Seducătoare avantaje, nu este aşa? Cât despre latura spirituală a problemei, nici un cuvânt…

[172] Dr. Ruth K. Westheimer, *Enciclopedia sexului*, Editura Lucman, pp. 170-171.

[173] De pe site-ul www.patriarhia.ro, secţiunea „Vizite”, articolul *Vizita în România a Prea Fericitului Părinte Hristodoulos, Arhiepiscopul Atenei şi a toată Elada - 4-11 iunie 2003.*

[174] „Parlamentul european [...] cere ridicarea interdicţiei care împiedică accesul femeilor pe muntele Athos din Grecia, zonă geografică de 400 km^2 unde accesul acestora este interzis în virtutea unei decizii luate în 1045 de către călugării celor douăzeci de mănăstiri ale regiunii, decizie care violează astăzi principiul universal

Zice un vechi proverb: „Lupul îşi schimbă părul, dar năravul ba…”

Acum, când *lupul* şi-a arătat *năravul*, cei care au fost păcăliţi şi au crezut că lupul le e prieten se află în situaţia de a înţelege că au greşit şi de a-şi schimba opţiunile. Tot aşa cum, în veacurile de prigoană, cei care se închinau idolilor de formă, fără convingere, au înţeles până la urmă că şi fapta lor tot lepădare de Hristos era.

Această Europă care vrea să ne modeleze după chipul şi asemănarea ei este o Europă apostată, duşmană a lui Hristos şi a mântuirii fiilor Bisericii…

***

Tocmai despre această apostazie a strigat prooroceşte în veacul trecut Sfântul Nicolae Velimirovici:

„Dacă istoria ultimelor trei veacuri - al XVIII-lea, al XIX-lea şi al XX-lea - ar putea fi numită cu un singur nume care să i se potrivească desăvârşit, atunci nu ar fi un alt nume mai bun decât cel de «protocolul judecăţii dintre Europa şi Hristos»: fiindcă în ultimele trei sute de ani nu s-a întâmplat nimic în Europa care să nu aibă atingere cu Hristos-Dumnezeu. În judecata aceasta dintre Hristos şi Europa, în realitate, se întâmplau următoarele:

Hristos îi spune Europei că este botezată întru numele Lui şi că trebuie să rămână credincioasă Lui şi Evangheliei Lui. La aceasta, Europa învinuită răspunde:

- Toate religiile sunt egale. Ne-au spus-o enciclopediştii francezi. Şi nimeni nu poate fi silit să creadă un lucru sau altul.

Europa îngăduie toate religiile ca superstiţii populare, de dragul intereselor sale imperialiste, dar ea însăşi nu urmează nici o religie. Când îşi va împlini scopurile sale politice, atunci îşi va încheia repede socotelile cu aceste credinţe deşarte populare.

Hristos întreabă cu durere:

- Cum puteţi voi, oamenii, să trăiţi numai cu interesele voastre imperialiste, materialiste, adică numai cu pofta animalică pentru hrană trupească? Eu am vrut să vă fac dumnezei şi fii ai lui Dumnezeu, iar voi fugiţi şi urmăriţi să vă faceţi deopotrivă cu animalele de sub jug.

La aceasta, Europa răspunde:

- Eşti depăşit. În locul Evangheliei Tale, noi am descoperit zoologia şi biologia. Acum cunoaştem că nu suntem urmaşii Tăi şi ai Tatălui Tău ceresc, ci ai urangutanului şi gorilei, ai maimuţei. Noi acum ne desăvârşim ca să ajungem dumnezei, fiindcă nu recunoaştem alţi dumnezei afară de noi înşine.

Hristos grăieşte:

---

recunoscut al egalităţii genurilor, al non-discriminării, ca şi legislaţia comunitară asupra egalităţii, precum şi dispoziţiile relative la libera circulaţie a persoanelor în cadrul UE” (din Procesul Verbal al şedinţei din 15 ianuarie 2003 privind prezentarea raportului referitor la situaţia drepturilor fundamentale în Uniune; www.europa.eu.int).

- Voi sunteţi mai tari de cerbice decât vechii iudei. Eu v-am ridicat din întunericul barbariei la lumina cerească şi voi mergeţi din nou înapoi în întuneric, ca orbul în noroi. Eu Mi-am vărsat sângele pentru voi. Eu v-am arătat dragostea Mea, atunci când toţi Îngerii îşi întorceau capetele, neputând suferi putoarea iadului vostru. Atunci, deci, când eraţi întuneric şi împuţiciune, am fost singurul care am stat să vă curăţesc şi să vă luminez. Să nu fiţi, deci, acum necredincioşi, căci vă veţi întoarce din nou în întunericul acela nesuferit şi în împuţiciune.

Europa, zâmbind subţire, strigă:

- Fugi de la noi. Nu te recunoaştem. Noi urmăm filosofia elină şi civilizaţia romană. Vrem libertate. Noi avem Universităţi. Ştiinţa este steaua noastră călăuzitoare. Emblema noastră este: libertate, fraternitate, egalitate. Raţiunea noastră este dumnezeul dumnezeilor. Tu eşti un asiatic. Noi te tăgăduim. Eşti numai un basm vechi al bunicilor noştri.

La care, Hristos, cu lacrimi în ochi:

- Iată, Eu plec, dar voi veţi vedea. Aţi lăsat calea lui Dumnezeu şi aţi plecat pe calea lui Satan. Binecuvântarea şi fericirea s-au luat de la voi. În mâna Mea se află viaţa voastră şi moartea voastră, fiindcă M-am dat pe Mine Însumi la răstignire pentru voi. Cu toate astea, nu Eu vă voi pedepsi, ci păcatele voastre şi căderea voastră de la Mine, Mântuitorul vostru. Eu am arătat dragostea Părintelui Meu către toţi oamenii şi am vrut să vă mântuiesc pe toţi prin dragoste.

La care Europa:

- Care dragoste? Ură sănătoasă şi bărbătească împotriva tuturor celor ce nu sunt de acord cu noi, acesta e programul nostru. Dragostea Ta este numai un basm. În locul basmului acestuia, noi am ridicat steagul naţionalismului, şi internaţionalismului, şi etatismului, şi progresismului, şi evoluţionismului, şi scientismului, şi culturalismului. În aceasta se găseşte mântuirea noastră: iar Tu pleacă de la noi.

***

Fraţii mei, în vremurile noastre, această discuţie în contradictoriu a luat sfârşit. Hristos a plecat din Europa, precum odinioară din ţinutul Gadarenilor la poftirea acelora: dar îndată ce a plecat, a venit război, urgie, spaimă, ruină, distrugere. S-a întors în Europa barbaria de dinainte de creştinism: a avarilor, a hunilor, a longobarzilor, a africanilor, numai că de o sută de ori mai înfricoşătoare. Hristos Şi-a luat crucea şi binecuvântarea Sa şi a plecat. A rămas în urmă întuneric şi putoare. Iar voi hotărâţi-vă acum – ne îndeamnă Sfântul Nicolae Velimirovici – cu cine vreţi să fiţi: cu întunecata şi puturoasa Europă, sau cu Hristos?“[175]

[175] Citatele din textul Sfântului Nicolae au fost extrase din lucrarea părintelui Justin Popovici *Biserica Ortodoxă şi Ecumenismul*, Mănăstirea Sfinţii Arhangheli, 2002, pp.

Invazie – Pedofili on-line

„«Vă întrebați ce poate vorbi un bărbat de 30 de ani cu o fată de 12? O groază de lucruri. E adevărat că fetița nu are rafinamentul meu intelectual, nu are experiența mea, dar are ceva ce eu nu am. Sau, mai precis, ce eu nu mai am de mult! Are tinerețea sa!» Este confesiunea lui Lindsay Ashford, unul dintre cei mai populari pedofili din lume. La 36 de ani, expatriat din SUA, Lindsay trăieşte în America de Sud şi lucrează ca free-lancer, oferind consultanță în afaceri. Cea mai mare parte a timpului şi-o petrece însă administrând site-uri dedicate iubitorilor de copii... Pe fiecare dintre ele inserează pasaje din confesiunea lui. O «scrisoare deschisă» compusă de Lindsay în martie 2002: «Iubesc fetițele mici. Sunt pedofil. Şi sunt mândru de asta (...). Nu am fost un copil molestat sau violat. Nu sunt un bărbat singur care încearcă să aibă o relație *normală* cu cineva de vârsta lui. Sunt atras de fete adolescente şi mai tinere, între 9 şi 13 ani. (...) Nu-mi amintesc când am simțit prima oară această atracție. În pubertate, ştiu că prietenii răsfoiau la şcoală *Playboy* sau *Hustler* şi îmi aduc aminte că găseam neatractive femeile, cu sânii lor imenşi şi părul pubian. Am început să colecționez poze cu fete gimnaste. Iar în liceu nu pierdeam niciodată ocazia de a vorbi cu fete mai mici decât mine, indiferent pe ce temă. Şi continuam să am fantezii despre cum ar putea fi o relație cu ele. (...) Nu sunt exclusiv atras de fetițe, dar trebuie ca ele să fie atrase de mine. Am o viață sexuală foarte sănătoasă cu femei de vârsta mea. Am fost căsătorit, am divorțat şi am trăit cu câteva femei. (...) Atracția mea pentru fetele mici nu este doar mentală, ci şi psihologică. Sunt foarte atras de ele, dar nu de toate, aşa cum nici tu nu eşti atras de toate persoanele din grupul tău de preferințe sexuale. Când am început această scrisoare, am devenit tată. Am o fiică. Cred că este o fetiță frumoasă, dar nu sunt atras sexual de ea, aşa cum nimeni altcineva n-ar putea fi atras de propriul copil. O iubesc profund, dar relația dintre noi va rămâne totdeauna cea de tată-fiică. Niciodată nu voi fi un părinte incestuos, găsesc asta oribil».

Lindsay e un adevărat guru al pedofililor din întreaga lume care navighează pe net. A creat el însuşi mai multe pagini web, iar pe una dintre ele are o secțiune specială, dedicată copiilor dispăruți. (…) Părinții unei fetițe, dispărută şi găsită moartă, au dat de poza fiicei lor pe site-ul pedofilului şi au

---

132-133. Chiar dacă unii contestau valoarea acestor afirmații tranşante ale episcopului Nicolae Velimirovici, după canonizarea acestuia nici un teolog serios nu se mai încumetă să le combată.

sesizat autoritățile. Reacția acestora a fost stupefiantă: nu putem face nimic pentru a interzice acest site, deoarece el nu încalcă legea. (…)

În SUA au o organizație, NAMBLA (*North American Man / Boy Love Association*), care editează şi o revistă ce se poate comanda on-line. În Olanda există un post de radio on-line pentru boyloveri, *Your Boylove Pride Station*, dar şi o revistă lunară, *OK Magazine*.

În Danemarca există de asemenea o asociație care militează pentru recunoaşterea lor ca şi minoritate sexuală. «Legea cunoaşte limite, dragostea – nu», aşa sună sloganul campaniei. Danezii au şi sfaturi cu dedicație: «Țările din Est ar trebui să-şi stabilească structuri şi să ajute pedofilii, în loc să exporte problemele lor către țările sărace, aşa cum fac astăzi!».

Pe net circulă Manifestul «Boylove»; are şi o variantă în limba română! «Un boylover doreşte o relație strânsă şi de prietenie cu un băiat. Această relație nu presupune neapărat intimitate sexuală, dar nici nu o exclude. Fascinația unui boylover o constituie trăsăturile 'băieteşti' şi 'copilăreşti' particulare oricărui băiat. (...) Cerem reevaluarea standardelor actuale de sexualitate. Aceste standarde încalcă drepturile fundamentale ale oamenilor, pentru că ele le împiedică copiilor şi celor care îi iubesc până şi gândul la posibilitatea intimității sexuale».

Pare incredibil, nu-i aşa? În curând, s-ar putea să fim martori la revendicarea unor drepturi similare şi din partea criminalilor sau torționarilor, care ar putea să scape nepedepsiți, invocând acelaşi argument şi spunând că, până la urmă, «ei aşa s-au născut» şi deci constituie o minoritate ce trebuie respectată!"

Adriana Oprea - Popescu, *Jurnalul Național*,
16 Martie 2006[176]

[176] Articolul a apărut cu câteva zile înainte ca prima ediție a volumului *Tinerii şi sexualitatea - Între iubire şi păcat* să intre în tipar. Îi mulțumesc autoarei pentru bunăvoința cu care mi-a permis să includ lungi extrase din materialul *Invazie - Pedofili on-line* în cartea mea (fără să îmi solicite să consulte manuscrisul meu – ci doar să precizez exact unde şi când a apărut textul ei). Semnalul de alarmă este atât de clar, încât nu are nevoie de comentarii…

Voi da mărturia cea bună…

După ce am ținut conferința *Despre Înaintemergătorii Antihristului*[177], un om în vârstă m-a întrebat: *Mi se pare că asistăm la sfârşitul credinţei creştine. Dacă voi prinde sfârşitul, eu voi da mărturia cea bună, orice s-ar întâmpla. Dar văd că acum din ce în ce mai mulți creştini au o poziție foarte îngăduitoare față de desfrâu. Iar o parte chiar desfrânează. Unde se va ajunge?*

Mă gândisem şi eu de multe ori la această întrebare. Cred că în astfel de probleme este foarte riscant să ne formăm un punct de vedere aparte. E bine să aflăm ce anume au învățat Sfinții Părinți. Cred că cea mai bună lucrare despre tâlcuirea ultimei cărți a Noului Testament apărută până acum în limba română este cea a Arhiepiscopului Averchie Tauşev (cu note de părintele Serafim Rose) - *Apocalipsa în învățătura Sfinților Părinți*.

Îndemnându-i pe cititori să citească această lucrare – în care vor găsi dezvoltată tâlcuirea Sfântului Andrei al Cezareii privitoare la sfârşitul lumii –, voi cita totuşi câteva paragrafe, pe care le consider de mare importanță pentru omul zilelor noastre:

„Şi a venit unul dintre cei şapte Îngeri, care aveau cele şapte cupe şi a grăit către mine, zicând: «Vino să-ți arăt judecata desfrânatei celei mari, care şade pe ape multe, cu care s-au desfrânat împărații pământului şi cei ce locuiesc pe pământ şi s-au îmbătat de vinul desfrânării ei». Şi m-a dus, în duh, în pustie. Şi am văzut o femeie şezând pe o fiară roşie, plină de nume de hulă, având şapte capete şi zece coarne. Şi femeia era îmbrăcată în purpură şi în stofă stacojie şi împodobită cu aur şi cu pietre scumpe şi cu mărgăritare, având în mână un pahar de aur, plin de urâciunile şi de necurățiile desfrânării ei (Apocalipsa 17, 1-4).

Unul dintre cei şapte Îngeri îl cheamă pe Sfântul Ioan să-i arate judecata desfrânatei celei mari, care stă pe ape multe, cu care împărații pământului s-au desfrânat şi de al cărei vin al desfrâului s-au îmbătat locuitorii pământului. Unii au înțeles această desfrânată ca fiind vechea Romă, ce era aşezată pe şapte coline; aceia credeau că cele şapte capete ale fiarei sunt şapte dintre cei mai necredincioşi dintre toți împărații care, începând de la Domițian şi până la Dioclețian, au prigonit Biserica (între secolele I-IV). Sfântul Andrei, pomenind

[177] Conferința a fost deja publicată în volumul cu acelaşi titlu apărut la Editura Cartea Ortodoxă, în 2004.

această părere, spune mai departe: «Dar noi socotim că prin această desfrânată se înțelege împărăția de obște a pământului, arătată ca şi cum ar fi într-un singur trup, ori o oarecare cetate, ce va avea stăpânire prin venirea lui Antihrist» (Sfântul Andrei al Cezareii, cap. 53).

Alți tâlcuitori văd în această desfrânată biserica ce îi este necredincioasă lui Hristos şi care i s-a închinat lui Antihrist, ori obştea celor lepădați de Dumnezeu – acea parte a omenirii creştine care se apropie şi se atinge de lumea păcatului, căruia îi va sluji şi va ajunge cu totul la voia puterii sale necruțătoare, adică puterea fiarei, a Antihristului; din această pricină femeia este arătată de văzătorul tainelor ca şezând pe o fiară roşie. «Fiara şi culoarea ei roşie este chipul sălbăticiei şi al gândului ei de ucidere» (Sfântul Andrei al Cezareii, cap. 53).

«Purpura», «stacojiul» şi «aurul» sunt însemne ale stăpânirii şi rangului ei împărătesc. Sfântul Andrei spune că «prin pahar» se arată dulceața băuturii faptelor ei celor viclene – pe care o au înainte de a fi gustate, iar prin «aur arată cinstirea ce i se aduce» (Sfântul Andrei al Cezareii, cap. 53).

Mădularele acestei biserici, care îi este necredincioasă lui Hristos, ori obştea nelegiuiților ce s-au lepădat de credința în Dumnezeu, vor fi oameni trupeşti, dedați peste măsură la îndulcirea păcatului. Aşa cum zice unul dintre tâlcuitori: «arătând o fățarnică credincioşie, însă nefiind înstrăinați de iubirea nebunească de cinstiri şi de poftirea de faimă pământească şi măriri, covârşite de slava deşartă, mădularele bisericii necredincioase vor îndrăgi toată strălucirea şi desfătarea trupească şi vor rândui ceremonii pline de fast pentru puternicii lumii (vezi Apocalipsa 17, 2 şi 18, 3-9), spre a atinge țeluri sfinte prin mijloace păcătoase, propovăduind numai prin sabie şi prin aur» (N. Vinogradov)"[178].

Da, la sfârşitul veacurilor, lumea întreagă – şi chiar şi mulți dintre membrii Bisericii – se vor deda desfrâului. Din păcate, chiar şi unii creştini vor fi înşelați, dar nu datorită faptului că Dumnezeu nu le va da puterea să reziste, ci pur şi simplu pentru că ei vor fi iubitori ai lumii acesteia trecătoare şi nu ai Împărăției Cerurilor.

Eu cred că nu trebuie să se gândească nimeni: „Dacă voi apuca eu vremurile Apocalipsei, atunci voi duce o viață de sfințenie…". E o înşelare să crezi că trebuie să aştepți sfârşitul lumii pentru a da mărturia cea bună. Toți vor prinde propriul sfârşit şi pentru asta trebuie să se pregătească fiecare. Cum zicea părintele Paisie Aghioritul: „Mulți sfinți ar fi dorit să trăiască în vremea noastră, ca să se nevoiască!"[179]. Vremurile sunt foarte potrivite pentru a

[178] Arhiepiscopul Averchie Tauşev, Părintele Serafim Rose, *Apocalipsa în învățătura Sfinților Părinți*, Editura Icos, 2000, pp. 190-192.

[179] Cuviosul Paisie Aghioritul, *Cu durere şi dragoste pentru omul contemporan*, Schitul Lacu, 2000, p. 32.

dobândi cununa mântuirii; de altfel, nu a existat nici o vreme neprielnică mântuirii.

Pe noi nu trebuie să ne preocupe câți mărturisitori vor fi la sfârşitul lumii… Pe noi trebuie să ne preocupe cum dăm noi astăzi mărturia cea bună. Astăzi, nu mâine, sau la anul, sau peste zece ani… Pentru că dacă noi trăim astăzi aşa cum trebuie, mărturisindu-L pe Hristos uneori prin faptele noastre, alteori prin cuvintele noastre, mâine răul va fi mai *slăbit*. Mai clar spus, diavolul va avea mai puțină putere asupra celor pe care vrea să îi robească. Şi, implicit, acțiunea virusului desfrâului va fi puțin mai atenuată…

***

Încă o idee: fiecare creştin trebuie să fie curajos la spovedanie… Spovedania e un moment în care avem de ales între Hristos şi diavol. Dacă ne ruşinăm să spunem toate păcatele, ne lepădăm de Hristos…

„Într-o cetate era o femeie bogată şi de foarte bun neam. Ea a făcut un păcat foarte urâcios şi nu l-a spus la duhovnic, pentru ruşinea faptei, ca să nu mai afle şi alții. Într-una din zile a venit un ieromonah străin cu ucenicul său, care mergeau să se închine la Sfântul Mormânt; şi muierea, văzându-i în biserică la un praznic slujind Sfânta Liturghie, a pus în mintea ei să se mărturisească la el, fiindcă era străin şi nu o cunoştea. Deci, s-au dus la o parte în biserică şi i-a spus lui păcatele sale. Dar, când a vrut să spună şi acea mare fărădelege, i-a venit atâta ruşine, din lucrarea drăcească, încât a roşit şi nu putea să îl spună. Iar ucenicul duhovnicului, un om simplu şi îmbunătățit, stând deoparte, vedea cum iese din gura muierii un şarpe la fiecare păcat mărturisit; iar la urmă a văzut un şarpe mare, care de trei ori a scos capul ca să iasă din gura ei, dar se trăgea înapoi şi n-a ieşit. Atunci a văzut şi şerpii de mai înainte că, întorcându-se, a intrat iarăşi în gura ei, fiindcă nu a spus şi celălalt păcat. Şi, după ce a iertat-o duhovnicul, s-au dus în calea lor. Iar ucenicul i-a spus vedenia de mai sus. Atunci el a înțeles pricina şi s-a întors ca să-i spună femeii vedenia şi să o îndemne să spună şi celălalt păcat. Ducându-se la casa ei, a găsit-o moartă şi, plângând, a făcut rugăciune să le descopere Domnul ce s-a întâmplat cu sufletul ei. Şi iată au văzut-o pe ea şezând pe un înfricoşat balaur, şi alți doi şerpi o necăjeau şi o chinuiau cumplit. Atunci ea a zis către ei: «Eu sunt acea ticăloasă femeie care m-am spovedit astăzi şi, fiindcă nu am spus un păcat pe care l-am făcut, m-a dat Judecătorul să mă omoare acest balaur, şi să mă ardă în focul cel veşnic. Fiindcă m-a aşteptat atâta vreme să-l mărturisesc; iar eu, nepriceputa, de ruşine l-am ascuns. Şi acum nu am nici o nădejde de mântuire, nenorocita». Acestea zicând, s-a făcut nevăzută”[180].

[180] *Mântuirea păcătoşilor*, Editura Bunavestire, Bacău, pp. 348-349. Întâmplarea aceasta poate fi privită cu reținere: „Dar nu există balauri şi şerpi care intră în oameni…” Din experiența Bisericii putem cunoaşte însă că diavolul se poate arăta şi ca balaur, şi ca şarpe – tot aşa cum se poate arăta un înger de lumină sau ca o creatură

nepământeană. Iar cuvioşii vremurilor noastre ne mărturisesc că astfel de întâmplări au loc şi în ziua de azi…

Ecuația de gradul V…

Nu încerc să dau nimănui lecții de morală. Dar, întrucât mi-a plăcut foarte mult matematica, mi-a rămas în cap faptul că o lecție este bine însușită atunci când te pricepi să rezolvi exercițiile de la sfârșitul ei.[181]

Mă întreb: oare am reușit să îi ajut pe cititori să își schimbe puțin modul de a vedea lumea?...[182]

Îmi permit să vă propun un exercițiu. Este vorba de citirea unei scrisori în care o fată îmi cerea un sfat. Aș vrea să vă puneți voi în pielea persoanei care trebuie să îi răspundă. Și, dacă răspunsul pe care îl dați acum e altul decât cel pe care l-ați fi dat dacă nu ați fi citit cartea mea, înseamnă că nu v-am obosit degeaba…

„Povestea mea începe acum doi ani, când am cunoscut un băiat care nu este din orașul meu. A fost greu de ținut o relație la distanță, însă ne-am îndrăgostit unul de celălalt. Am vorbit la început șase luni, ne-am despărțit o perioadă, după care ne-am împăcat chiar în ziua de Paște. În perioada în care am fost despărțiți am făcut paraclisul Maicii Domnului și am rugat-o să mă ajute să îmi găsesc persoana potrivită; și iată că după cinci luni, în care nu l-am văzut deloc și nici nu am vorbit la telefon, m-am împăcat cu fostul meu prieten chiar în ziua de Paște, lucru pe care l-am luat ca pe un semn. Ne-am văzut la două săptămâni după ce ne-am împăcat și a fost o mare bucurie. Țin să menționez că el a fost primul bărbat din viața mea din punct de vedere mai intim. Însă fericirea mea nu a durat prea mult deoarece chiar atunci când m-am întâlnit cu el și ne-am iubit, la trei săptămâni am aflat că sunt însărcinată. Eram în sesiune când am aflat asta, a fost cel mai mare șoc pentru mine. Sunt conștientă că prin avort am făcut cel mai urât lucru și cel mai mare păcat – regret asta.

Nu vă pot descrie frica și stresul în care am trăit – mă așteptam ca Dumnezeu să mă pedepsească și să mi se întâmple ceva pe masa de operație. Nu mi s-a întâmplat nimic grav atunci, însă la două luni m-am despărțit de

---

[181] Inițial, acest articol a fost tipărit în ultima parte a volumului *Tinerii și sexualitatea - Între iubire și păcat*. După el urma articolul *Adrenalină 150%* , iar apoi câteva rugăciuni care au fost mutate la sfârșitul volumului de față.

[182] O cititoare: *Eu sunt sigură că ai reușit acest lucru, pentru că, citind cărțile tale, mi s-a schimbat modul de a vedea lucrurile. Am descoperit în mine ceva ce era ascuns, adică s-a conturat ceea ce vreau de la viața mea: să fie un drum cu Dumnezeu, alături de un soț care vrea același lucru. Îți spun sincer că înainte de a citi cărțile tale nu îmi era foarte clar ceea ce doresc de la viață, dar acum știu...*

prietenul meu, iar din octombrie sunt bolnavă. Dar nici un tratament nu dă randament. Am o răceală la un nerv facial şi o durere îngrozitoare de urechea dreaptă.

Ştiu că asta e pedeapsa, sau cel puţin o parte din pedeapsa pe care aştept să o primesc, pentru că fiecare lucru se plăteşte în viaţă. Nu reuşesc să mă regăsesc de atunci, nu îmi găsesc liniştea şi nici credinţa. Simt că mi-am pierdut din credinţă, cu toate că Dumnezeu m-a ajutat foarte mult. Anul trecut nu am avut nici o restanţă şi pot să spun că ambele sesiuni au fost groaznice – în sesiunea din iarnă m-am despărţit prima oară de prietenul meu şi am făcut căderi de calciu, iar sesiunea din vară a fost un coşmar pentru mine.

Încerc să găsesc o explicaţie logică la întrebarea de ce Fecioara Maria mi l-a dat înapoi pe fostul meu prieten, şi m-am împăcat cu el, pentru ca apoi să mi-l ia din nou? Am interpretat eu greşit semnul cu toate că totul s-a petrecut aşa cum am cerut – adică el a venit la mine? Cineva mi-a dat explicaţia că ne-am împăcat din voia lui şi nu din voia lui Dumnezeu. Şi atunci mă întreb de ce Dumnezeu nu a avut grijă de mine şi de ce nu mi-a luminat mintea să iau cea mai bună decizie pentru mine dacă el nu era băiatul potrivit; de ce nu a avut grijă de mine, că dacă eu nu mă împăcam cu el nu aş fi trecut prin asta şi nu aş fi făcut acel lucru.

O altă nelinişte de-a mea e că nu voi mai avea copii.

Devin din ce în ce mai pesimistă şi deznădăjduiesc. Cum să fac să-mi repar păcatul? Cum să fiu cea de dinainte? Cum să fac să îmi recapăt credinţa şi speranţa, pentru că pentru mine speranţa a murit.

Sunt hotărâtă să mă spovedesc.

Vă rog, sfătuiţi-mă, ce să fac.

De mult caut pe cineva din biserică să mă ajute fără să mă judece prea aspru. Nu sunt o persoană insensibilă, din contră. Vă rog, nu vă faceţi o părere proastă despre mine, mi-e ruşine de ceea ce am făcut şi să nu mă consideraţi o femeie fără suflet…"[183]

[183] O cititoare: *Exerciţiile acelea despre care vorbeşti, din cărţile de matematică, au la sfârşit şi răspunsuri; oferindu-i un răspuns acestei fete, după opinia noastră, în urma citirii acestei cărţi, cum vom şti dacă răspunsul nostru este în regulă? Cu alte cuvinte, cine ne verifică?* Eu nu cred că cititorii vor ajunge la acelaşi răspuns. (De aceea nici nu inserez aici o astfel de discutabilă completare.) Dar îmi doresc ca măcar ei să ajungă la un răspuns puţin mai bun decât cel pe care l-ar fi dat dacă ar fi primit ei înşişi scrisoarea respectivă şi dacă nu ar fi citit această carte…

Adrenalină 150%

Toate ca toate, dar după tonele de morală pe care le aude un tânăr la biserică, oare mai poate fi fericit? Întrebarea aceasta pare nepotrivită. De ce? Pentru că oferta Bisericii este clară: părăseşte lumea, ca să dobândeşti Împărăţia Cerurilor. Dincolo totul va fi minunat, dar… până dincolo e o viaţă întreagă…

Aşa că tinerii se sperie. Tinerii fug, gândindu-se că va veni vremea pentru Dumnezeu mai încolo. „Că doar oamenii se gândesc cel mai mult la Dumnezeu la bătrâneţe, când sunt bolnavi, când sunt singuri, când nu mai găsesc sprijin la cei din jur. Da, se pare că bătrâneţea e vremea cea mai potrivită pentru a ne îngriji de suflet. Până atunci, însă, să ne ocupăm de celelalte: discoteci, bairamuri…".

Nu e aşa, frate… Şi eu sunt tânăr. Am numai 31 de ani. Şi viaţa îmi pulsează în vene. Poate crezi că familia m-a făcut să ruginesc şi că mi-a dat o pereche de ochelari cu dioptrii care nu mi se potrivesc… Află că îţi scriu după un an *de studenţie*… Nu după un an de studenţie propriu-zisă, ci după un an la Şcoala de limbă neogreacă din Salonic. Am avut colege de clasă care tocmai terminaseră liceul şi care, auzind că sunt căsătorit şi am trei copii, au crezut că râd de ele. Am trăit un an de *studenţie*, cu multe filme, cu multe plimbări – marea e la capătul străzii pe care stau în Salonic, cu excursii (dar şi cu pelerinaje), cu muzică, cu soare. Şi, bineînţeles, cu baschet (am jucat baschet la Dinamo când eram elev şi acest sport a rămas modul meu favorit de a mă relaxa). Distracţie multă, chiar şi la şcoală – când profesoara ne punea să facem mici scenete prin care simulam că suntem la cumpărături, la restaurant, la poliţie, pentru a ne exersa limba.

Aş putea să povestesc aici o grămadă de întâmplări care să dovedească faptul că am fost atras, cu sau fără voia mea, în lumea studenţească. Una dintre cele mai colosale faze a fost când mi-am convins un nou coleg de cameră că pot să zbor şi acesta aştepta cu sufletul la gură să mă vadă în aer. Iată discuţia premergătoare:

- Auzi, dar tu ai avut puteri paranormale?
- Normal, nu ştii că am făcut yoga?
- De asta te şi întreb.
- Tu nu m-ai văzut niciodată zburând?
- Dar ce, tu zbori?
- Mariane – l-am strigat pe celălalt coleg de cameră –, el nu m-a văzut zburând?

Celălalt coleg s-a prins instantaneu în joc:

- Nu, că în ultima vreme n-ai mai zburat.

Eu, luând o față plictisită, l-am întrebat pe noul coleg:

- Vrei să zbor acum?

- Cum zbori, de unde ai putere?

- Când făceam yoga, aveam de la diavol, dar după ce m-am lepădat, a plecat diavolul şi a rămas energia…[184]

Colegul s-a uitat la mine mirat.

- După atâția ani, mai poți?

- Bre, ți-am zis că m-am lăsat de yoga de peste zece ani, dar energia a rămas în mine.

- Vreau, zboară.

După ce m-am pus în postură de meditație, i-am spus:

- Eu nu simt când mă ridic de la pământ, o să îl întreb pe Marian când m-am desprins.

Şi am strigat:

- Mariane, e gata? M-am desprins?

- Nu încă. Mai insistă.

Peste puțin timp, am deschis ochii şi l-am văzut pe colegul care mă *ispitise* privindu-mă cu încordare. Cred că inima îi bătea cu putere de emoție. Când am recunoscut că totul era o farsă, s-a închinat, spunând: „Doamne, iartă-mă că am vrut să văd o minune drăcească…"[185]

Nu voi bate câmpii povestind alte întâmplări de acest gen. Cine mă crede că am fost încă un an student mă crede. Iar cine nu crede nu are decât să rămână cu convingerile lui.

(Trebuie să recunosc faptul că viața de familie presupune eforturi, muncă, transpirație. Nu e greu să creşti copii şi să ții o casă. Poate că în urmă cu un an nu aş fi putut scrie la fel de *proaspăt*. Dar, repet, acest an în Grecia mi-a infuzat o tonă de tinerețe. Chiar şi numai mediul studențesc, sau chiar numai viața de cantină cu studente şi studenți simpatici din toate colțurile lumii, ar fi de ajuns ca să resusciteze un moşneag. D-apoi un tânăr de 31 de ani… Acolo mi-au lipsit numai soția şi copiii. Au fost multe locuri minunate pe care aş fi vrut să le vedem împreună… Dar avem destul timp înainte. Revin la chestii serioase.)

---

[184] Eu nu am levitat niciodată, dar vroiam să îl pun pe gânduri pe colegul meu care făcea în fiecare seară nişte exerciții foarte asemănătoare cu Hatha Yoga.

[185] Nu vreau să se înțeleagă că sunt fanul farselor îndreptate împotriva celor care au anumite ciudățenii. Dar colegul cu pricina avea o viziune crispată asupra vieții creştine şi am încercat să îl ajut să îşi schimbe puțin şabloanele. Recunosc însă şi că m-am folosit mult la rândul meu de seriozitatea lui…

Da, frate, Ortodoxia nu este doar a bătrânilor ruginiți[186]. Ortodoxia este a sufletelor tinere. A sufletelor care nu pot fi satisfăcute de o viață monotonă, de o viață mohorâtă, de o viață inactivă.

Viața în Hristos nu poate fi plictisitoare… E vorba de un război total, în care cete de diavoli se chinuiesc să te dărâme. Unde mai este plictiseala?

„Şi atunci, de ce vedem atâția oameni plictisiți în biserici? Unde este credința lor, când nu reuşesc să ne convingă că ei înşişi sunt creştini?"

Creştinul plictisit este o fantomă, nu un creştin. E un om căzut în patima iubirii de sine, fiind mulțumit că nu este păcătos ca toți cei din jurul său, şi stă într-o autocontemplare a propriilor virtuți. Dar, de fapt, e un cadavru viu. Dumnezeu să îl aducă pe drumul cel bun şi pe el, căci Făcătorul cerului şi al pământului nu are pe nimeni de pierdut. Dar cred că cea mai grea convertire este de la creştinismul acesta superficial la viața cea vie în Hristos. Drogatul ştie că e rău să se drogheze, prostituata ştie că e păcat să se prostitueze, hoțul ştie că e rău să fure. Dar aceşti creştini superficiali, în loc să îşi vadă neputințele – răceala inimii, lipsa de dragoste, duritatea, mânia –, îşi văd numai virtutea de a fi creştini. Dar drumul pe care merg ei e un drum diferit de cel la care ne-a chemat Hristos…

E adevărat şi faptul că şi în viața duhovnicească apare akedia, o formă de plictiseală amestecată cu deznădejdea. Numai că ea este foarte diferită de plictiseala caracteristică unui mare număr de creştini care stau în biserică din obişnuință şi pe care viața în Hristos nu i-a înfrumusețat.

„Cum adică nu i-a înfrumusețat?"

Simplu. Aşa cum atâția oameni, dornici să se înfrumusețeze, apelează la vopsele de păr, farduri, cercei în urechi, în buze, în nas şi primesc sprijin de la diavol, tot aşa există oameni pe care îi înfrumusețează Dumnezeu. Da, un om curat la suflet are fața mai senină, ochii mai frumoşi, zâmbetul mai cald… Numai că majoritatea oamenilor nu fac ce trebuie pentru a dobândi o astfel de frumusețe binecuvântată. Ba, mai mult, ei fac reclamă frumusețiii artificiale ca şi cum Dumnezeu nu ar fi fost destul de iscusit când ne-a creat.

Pe mine faptul că un tânăr îşi pune cercel în nas sau în buze mă convinge că drumul pe care merge e greşit. El nu e mulțumit de modul în care arată şi caută cu disperare să fie cât mai ciudat. Asta pentru că în lumea de păcat pe care a ales-o nu are linişte. Crede că dacă va fi mai ciudat viața îi va fi mai suportabilă. Dar, după o vreme, se satură de noua sa înfățişare şi o schimbă iarăşi. Îşi mai pune un cercel… Dar de fapt nici asta nu-l va mulțumi… Pentru

[186] Există totuşi şi bătrâni mai tineri sufleteşte decât mulți dintre unii tineri de azi, ale căror scheme *de cartier* sunt de o banalitate stresantă, există şi bătrânici mai tinere la suflet decât acele fete care, în afară de farduri, manichiură şi coafuri, nu ştiu decât cursul la euro şi dolar. Nu e locul să vorbim aici despre bătrâni, însă…

că libertatea pe care o caută e o libertate superficială, care e departe de adevărata libertate pe care i-o poate da Hristos.

Să vorbim acum despre o virtute mult-căutată de tineri. Aceea de a fi tare, de a fi erou… În Evul Mediu eroii plecau la război şi veneau încununaţi de glorie. Astăzi *eroii* sunt cei care dau cei mai mulţi pumni tovarăşilor din cartierele vecine, sau cei pe care poliţia nu reuşeşte să îi prindă după ce au făcut cine ştie ce ispravă. Astăzi *eroii* sunt cei care şi-au luat maşină ultimul răcnet sau care au primit de la babacii lor un cec cu multe zerouri…

Haideţi, fraţilor, la adevăratul eroism! Veniţi să gustaţi viaţa cea adevărată, pe care o dă Hristos! Hai să facem lumea un pic mai bună, mai frumoasă! Asta va fi spre binele nostru şi al celorlalţi.

„Da, dar e greu…"

E greu, trebuie curaj… Acesta e însă adevăratul eroism…

„Da, dar e imposibil…"

E, asta deja n-o mai cred. Pentru că ştiu că nu e aşa…

Ţi-aş da dreptate numai 10%, şi asta în cazul în care ai auzit poate vreo predică în care s-a insistat prea mult pe ideea de desăvârşire, trecându-se cu vederea faptul că omul contemporan e departe de această cale. Da, suntem chemaţi la desăvârşire, numai că Hristos ne cheamă de aici de unde ne aflăm, din mlaştina păcatului. Hristos nu a venit în lume numai pentru sfinţi, nu uita asta. A venit şi pentru oameni ca mine şi ca tine…[187] Şi pe mine m-a surprins neplăcut să aud o predică în care se vorbea unor oameni simpli numai despre desăvârşire, despre energiile necreate, ca şi cum vorbitorul - cadru universitar - nu ţinea cont de cei care îl ascultă. Ca şi cum ar fi vrut să îi convingă că Evanghelia lui Hristos nu e pentru ei… Din păcate, astfel de vorbitori confundă învăţătura Bisericii cu o filosofie exotică, care cu cât are mai mulţi termeni greu de descifrat, cu atât este mai înaltă.

Există şi unii creştini care îşi imaginează că dacă îţi tot repetă cât de mântuitoare este purtarea crucii şi îţi sugerează că ei înşişi sunt viteji purtători de cruce – asta pentru a se lăuda dar nu „în Domnul" – tu îi vei trata ca pe nişte supermani pe care ai ocazia să îi ai în preajmă. Însă adevăraţii oameni duhovniceşti nu se laudă niciodată cu faptul că merg pe drumul crucii. Cei care se laudă cu aşa ceva merg pe alături…

Da, nu este uşor să mergi pe calea mântuirii. Dar nu este nici imposibil. Hristos nu a spus: „Veniţi la Mine doar cei sfinţi şi Eu vă voi obosi pe voi. Căci jugul Meu e greu şi povara Mea este covârşitoare". Ci a spus: *Veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi Eu vă voi odihni pe voi. Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi-vă de la Mine, că sunt blând şi smerit cu inima şi veţi găsi odihnă sufletelor voastre. Căci jugul Meu e bun şi povara Mea este uşoară*

[187] Un cititor: *După cum ne spune chiar El, tocmai pentru oameni ca noi, păcătoşi, a venit.*

(Matei 11, 28-30). Da, Hristos vrea să vă odihnească, să vă mângâie, să vă bucure, să vă împlinească.

Sunteți tineri, nu sunteți osteniți de greutățile vieții. Nu ați trecut prin divorțuri, prin şomaj, prin scandaluri legate de moşteniri sau prin alte necazuri. Şi totuşi, fiți sinceri şi recunoaşteți că sufletele voastre au fost obosite de păcat. Poate că, atunci când este părăsită de cel pe care îl considera iubitul ei (el fiind de fapt iubitul alteia…), o fată sensibilă suferă mai mult decât o femeie care divorțează de bărbatul pe care l-a *iubit* doar pentru bani. Poate că mai mult suferă un tânăr când vede că iubita l-a părăsit decât suferă tatăl lui când află că socrul său nu îi mai dă banii pe care îi promisese…

Să încercăm să judecăm viața după alte criterii. Şi atunci vom vedea că fata care plânge din cauză că iubitul căreia îi dăruise fecioria a părăsit-o e o ființă mult mai chinuită decât ni se părea mai înainte. Vom vedea că în lumea tinerilor nu au pătruns numai țigările, drogurile, băutura şi sexul, vom vedea că a pătruns şi suferința. Multă, multă suferință… Şi atunci vom putea înțelege că Hristos a venit să şteargă lacrimile tuturor şi să îi cheme la o viață nouă…

Scuză-mă, îmi dau seama că nu am terminat ideea de la începutul scrisorii. Îți scrisesem că am avut parte de încă un an de studenție. Vroiam să îți spun că m-am gândit cu toată sinceritatea dacă am ce regreta că am încercat să trăiesc cât mai aproape de Hristos. M-am întrebat sincer dacă nu am pierdut ceva…

Şi – îți spun şi ție la fel de sincer – singurul lucru pe care l-am regretat a fost că nu L-am cunoscut pe Hristos şi mai devreme, cu mult înainte de căderile mele. Şi am mai regretat toate poticnirile vieții mele creştine. Care nu au fost nici ele puține…

Nu am pierdut nimic, am câştigat totul, crede-mă… Şi nu mă laud, nu e a mea lauda. Nu am făcut altceva decât să răspund chemării lui Dumnezeu…

„Ei, dar eu nu am simțit această chemare…”

Încearcă să fii sincer cu tine, să asculți glasul lui Dumnezeu care vorbeşte prin conştiința ta. Şi vei înțelege că toți avem această chemare…

Zi de zi, venind de la cantină sau mergând seara la o priveghere (la unele biserici din Tesalonic se fac privegheri foarte frumoase în timpul săptămânii), la o plimbare sau la un baschet, am trecut pe lângă o mulțime de terase pline de tineri. Acelaşi fum de țigară, aceeaşi muzică parcă. Şi aceleaşi fețe plictisite. Nu cred că exagerez: m-am uitat în ochii acestor tineri de zeci de ori - vrând să văd ce îmi spun aceşti ochi. Din păcate, am văzut mulți ochi trişti, neliniştiți, nemulțumiți. Am văzut tineri care încercau să pară altfel decât sunt. Am înțeles încă o dată cât de mult suferă sufletul lor că stă departe de Dumnezeu. Mi-am dat seama că aceşti tineri merg pe o linie moartă, pentru că în fiecare zi erau la fel de trişti şi de plictisiți. Am văzut asta şi la petrecerea noastră de sfârşit de an. Unde bucate au fost din belşug – doar bucătăria grecească e renumită în

toată lumea –, dar noi între noi ne-am purtat cu foarte puțină căldură. (Of, şi măcar de ar fi toți tinerii simpatici cum au fost colegii mei de an…)

Da, am văzut mulți tineri trişti. Poate că nici unul dintre ei nu îşi dă seama că Hristos îi poate înfrumusețea viața. Cu timp în urmă am fost şi eu unul dintre ei. Dansam la petreceri până dimineața, mergeam în zeci de excursii la munte şi la mare şi prin alte locuri la care se face deseori referire în şlagărele de astăzi.

Deci, am fost şi eu o *oaie pierdută*… Şi nu sunt nici mai deştept, nici mai încuiat la minte, nici mai bun şi nici mai frumos decât tinerii pe care i-am văzut la terasele Salonicului… Dar spun că Hristos mi-a adus adevărata bucurie şi împlinire. Spun şi că goana după sex nu poate aduce bucuria pe care o aduce goana după Hristos…

Crede-mă că o prietenie cu o fată poate fi frumoasă şi dacă nu ajungeți în pat… Crede-mă că, dacă vă luptați să mergeți pe calea curăției (până la nuntă, sau până vă despărțiți – asta în cazul în care ați ajuns la concluzia că nu vă potriviți), nu aveți nimic de pierdut în afară de câteva plăceri de moment. Dar ce aveți de câştigat e mult mai mult. Dragostea voastră va fi mai profundă, mai frumoasă, mai intensă. Parcurile au farmecul lor şi dacă sunteți cumințI… Muntele, excursiile cu prietenii, toate celelalte vor fi la fel de palpitante. Ba chiar mai palpitante… Pentru că veți avea grijă să vă păstrați frumusețea lăuntrică…

„Vorbe goale, frate. Ce, eu nu ştiu cât de plictisitori sunt tinerii creştini, care nu zic bancuri, care nu râd niciodată?”

Să îmi arătați şi mie tineri creştini care nu râd… Sunt foarte puțini.

Eu am avut un duhovnic ieromonah care m-a ajutat să renunț la un mod prea rigorist de înțelegere a credinței. Înainte să mă căsătoresc, când mă pregăteam să duc o viață de familie cât mai aspră, cât mai tăcută, mi-a spus: „Ia-o mai uşor, că Hristos nu stă în uscăciunea sufletească. Nu te grăbi să ajungi prea repede la sfințenie, că aşa nu o să mai ajungi niciodată. Încet-încet, o să vină şi vremea să fii mai tăcut, mai adunat. Nu e păcat să fii din când în când vesel…”

Ştiu că aceste cuvinte pot fi taxate foarte uşor ca fiind refulările unui ieromonah neînțelept, dar pe mine m-au ajutat.

Deci, nu îți fie teamă că viața ta de tânăr creştin va fi o viață mohorâtă… Vei vedea singur cât de departe de realitate era imaginea ta despre viața în Hristos.

Acum să facem o experiență, ca să nu mai lungim vorba. Aşază-te pe un fotoliu, pe o bancă sau pe un scaun. Închide ochii…

Gândeşte-te mai întâi că eşti mai în vârstă cu douăzeci de ani, că ai patruzeci-cincizeci de ani. Ai aflat că soția ta trăieşte cu şeful ei. Şi asta ți-a recunoscut-o ea singură, nervoasă că te-a prins cu amanta în pat. Ți-a spus că din cauza ta a ajuns fiul vostru să se drogheze, că nu dai atenție familiei… Şi,

ca să pună capac la toate, ți-a spus că fata voastră a rămas gravidă cu un coleg de clasă.

Apocaliptică imagine, nu-i aşa? De-a dreptul neverosimilă… Ei bine, tot aşa de neverosimilă i s-ar fi părut şi mulțimii de oameni care divorțează astăzi din motive stupide. (Şi rata divorțurilor e în plină creştere.) Crezi oare că, atunci când erau la vârsta ta, aceşti oameni ar fi vrut să aibă parte de decepții? Nu, evident că nu. Dar, întrucât au stat departe de Hristos, au avut…

Acum închide ochii şi gândeşte-te că ai o soție pe care o iubeşti mult, o soție care îți este fidelă, o femeie care este o mamă bună pentru copiii voştri. Şi mai gândeşte-te că aceşti copii ai voştri cresc aproape de Dumnezeu şi că depăşesc ispitele specifice vârstei…

Iar dacă totuşi cad, reuşesc să se ridice. Şi asta pentru că au primit în casă educația creştină care i-a făcut să fie mai senini şi mai frumoşi decât ceilalți…

Asta parcă nu sună la fel de apocaliptic, nu?

Îmi dau seama că dacă ți-aş spune că plata unei vieți de păcat este iadul şi a unei vieți de virtute este raiul, poate că nu te-aş convinge. Pentru că nu îți e teamă de iad, pentru că nu ştii ce e iadul, sau poate pentru că îți imaginezi că Dumnezeu e prea bun pentru a te arunca acolo… (Fără să înțelegi că, deşi Dumnezeu vrea ca iadul să fie gol, totuşi oamenii care aleg păcatul aleg o dată cu el suferința veşnică… Asta dacă nu apucă să se pocăiască înainte de a muri…)

Îți voi spune simplu că acum, la vârsta asta, se decide nu numai veşnicia ta (subiect care s-ar putea să nu te intereseze, deşi e de mare importanță pentru tine), se decide şi viitorul tău pe lumea asta. Totul depinde de alegerea ta… Ai în față împlinirea sau eşecul, bucuria sau dezamăgirea.

Şi asta nu pentru că te provoc eu, ci pentru că aşa stau lucrurile. Crezi că te mint? Deschide un program TV şi vezi prezentările filmelor: cutare şi-a înşelat nevasta, cutare şi-a omorât iubita etc. O lume mizerabilă, care, într-o mare măsură, oglindeşte viața de zi cu zi[188]. Sau, ce să o mai iei pe ocolite: uită-te la viața adulților din jurul tău. Atât cât poți să pătrunzi în universul lor. Şi nu te lăsa păcălit de imaginea pe care o propun despre ei înşişi părinții care vor să îți fie modele perfecte. Vezi ce spun ei despre vecinii voştri, despre rudele voastre, despre colegii lor de serviciu. E ceva vrednic de apreciat, vrednic de dobândit? Parcă nu întotdeauna.

De fapt nu cred că e nevoie să îți vorbesc despre eşecurile din lumea adulților. Eşti destul de mare ca să le intuieşti singur. Asta în cazul în care nu te-ai ciocnit deja de lumea lor şi nu mai e nevoie de intuiție pentru a descifra ce

[188] Nu afirm însă că această oglindire este obiectivă 100%. Suntem manipulați prin filme să considerăm anormalul drept normal şi să căutăm să copiem comportamentul imoral al personajelor…

e în spatele zâmbetelor, cuvintelor frumoase şi darurilor oferite cu diverse ocazii…

Ce ne oferă Hristos? Pe vremea Mântuitorului, şi multe sute de ani după aceea, oamenii erau receptivi când auzeau cum Împărăția Cerurilor era asemănată cu o comoară. Asta poate şi pentru că atunci când cineva afla o comoară era propulsat în *Beverly Hills*-ul propriu acelei vremi. Astăzi, când nu se prea mai găsesc comori – banii stând bine mersi în bănci –, cu ce s-ar putea asemăna bucuria Împărăției Cerurilor, sau frumusețea unei vieți în Hristos?

„Cu un premiu la tombolă, sau cu o maşină câştigată pe capace de bere, sau cu un bilet câştigător la loterie…", ar putea răspunde distrat un tânăr care n-are treabă cu Biserica.

Şi mai şi, frate… Când atâția consideră că viața creştină e o viață de rutină, plictisitoare, cei care L-au cunoscut pe Hristos sunt de altă părere. Eu aş rezuma mărturia lor simplu: e o viață beton, frate. Sunt *meseriaşe* cascadoriile pe snow-board, pe skate-board, sunt *palpitante* cascadoriile prin boscheți şi tufişuri. Îți urcă adrenalina la level-ul maxim. Dar viața în Hristos e şi mai beton. Pentru că e mai mult decât adrenalina obişnuită. Da, dacă intri în arena duhovnicească, vei afla acolo adrenalină 150%...

PARTEA A DOUA – ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI

Elefteria

Suntem dornici de libertate. Suntem învăţaţi să iubim libertatea încă din primii ani ai vieţii. Chiar şi din unele desene animate copiii învaţă deviza „Trăieşte clipa”… Adolescenţii sunt vrăjiţi prin tot felul de reclame de ispita libertăţii. Deasupra fiecărui tânăr se vede, mare, umbra unei statui a Libertăţii.

„La ce mi-ar trebui Biserica? Să îmi fie sufocate aspiraţiile, dorinţele, planurile?” – m-ai putea întreba. Şi eu ţi-aş răspunde: Biserica îţi oferă o şansă, te ajută să ai acele dorinţe şi aspiraţii pe care nu le vei regreta niciodată[189]. „Şi cu *Trăieşte clipa* cum rămâne?”

Într-un moment de tristeţe mă plimbam într-un parc, Herăstrău, trist şi îngândurat că nimeni nu îmi era aproape. Am văzut la o terasă cum a început o melodie grecească, *Elefteria*[190], şi toţi de la mese au început să bată din palme, chiar şi chelnerii mergeau în ritm de dans. Am văzut cum muzica i-a unit pe oameni, cum i-a făcut parcă o singură inimă.

E una dintre cele mai puternice amintiri din viaţa mea. Atunci m-am îndrăgostit pur şi simplu de muzica grecească. Şi nu doar de muzica sirtaki, ci chiar şi unele prelucrări mai moderne. Ştiu că, deşi această muzică îmi place, poate vătăma mintea prin lecţia de viaţă pe care o predă la nivel subconştient: că viaţa e numai plăcere, numai distracţie. Nu are rost să intru în detalii. Totuşi, voi mai pomeni încă o situaţie în care acest gen de muzică m-a vrăjit: mă aflam în capitala Macedoniei – Skopje – şi mi se făcuse foarte dor de soţie şi de copil (pe atunci aveam doar un copil). Ceilalţi din grup mergeau să vadă locurile frumoase ale oraşului, iar eu mă plimbam singur şi îngândurat pe străzi. Simţeam că îmi plânge sufletul, chiar dacă ochii mei erau uscaţi. Şi cum mergeam fără să văd pe unde merg, la un moment dat m-am simţit Ulysse

[189] O cititoare: *Eu aş explica şi ce înseamnă Biserica; eu, când eram cufundată în păcat şi mă simţeam în largul meu în păcat, simţeam că sunt eu însămi. Dacă-mi pronunţa cineva cuvântul „Biserică”, mi se făcea o lehamite… Confundam Biserica cu babele de la biserici şi cu teoriile lor moralizatoare.*

[190] O cititoare: *Melodia este frumoasă, dar nu mi se pare specială. E clar că special a fost momentul în care ai ascultat-o tu prima oară. Altfel, ce să-ţi zic… induce nişte gânduri nu prea curate şi are un mesaj pătimaş subtil…* Aşa e, nu zic ba. Special a fost într-adevăr momentul în care am ascultat-o prima oară.

trecând printre sirene: de la o terasă se auzea o muzică plăcută, care mi-a vrăjit inima. Mi-a alungat amărăciunea, m-a făcut să îmi dau seama că trebuie să fiu fericit că țin atât de mult la soție şi la copil, mi-a dat aripi să mă ridic din singurătatea care încerca să îmi năruiască sufletul.

Ce legătură există între libertatea pe care o propun diferite genuri de muzică sau mişcări ale tinerilor şi libertatea pe care o propovăduieşte Hristos? Nici una. Şi totuşi de ce îmi place melodia *Elefteria*? Auzind-o, mă gândesc aproape de fiecare dată că viața mea în Hristos nu trebuie să fie o viață crispată, o viață fățarnică, o viață forțată. Hristos ne cheamă să fim noi înşine. Ne cheamă să ne luptăm cu păcatele, cu minciuna, cu răutatea. Ne cheamă să ne luptăm chiar şi cu modul de viață propovăduit de *Elefteria*. Numai că, din pricina creştinilor crispați, a celor care nu poartă crucea cu fruntea sus, ci cu o falsă pocăință, această muzică îmi aduce mereu aminte că legătura mea cu frații în Hristos trebuie să fie mai puternică decât a oamenilor pe care i-am văzut aplaudând la terasa din parc. Că trebuie să fie mai puternică decât a arabilor cărora când ascultă *Salam Aleicum* le zvâcneşte sângele în vine. Decât a tinerilor care se agită la fiecare concert rock sau house.

Nu recomand altora să asculte nici un fel de muzică care le-ar putea transmite mesaje sau ritmuri pătimaşe. Dar nici nu cred că viața duhovnicească presupune numai ascultarea muzicii psaltice sau a celei clasice. E adevărat şi faptul că, pe măsură ce oamenii sporesc în viața duhovnicească, muzica pe care o ascultă se schimbă. Însă procesul e uneori de durată. Totuşi, stau şi mă întreb uneori dacă la bătrânețe un şlagăr vechi precum *Woman in Love* o să îmi placă mai puțin. Mi-am dorit să mă căsătoresc cu o fată care să mă iubească din toate puterile, care să fie *woman in love* şi la adânci bătrânești. Chiar dacă melodia i-a încurajat pe mulți să descopere farmecul poveştilor de dragoste tip „căsătorie de probă", pentru mine această melodie a însemnat şi înseamnă altceva.

Dar nu despre muzică vreau să îți vorbesc acum, ci despre libertate. Despre cele două feluri de libertate.

În Hristos simt cea mai deplină libertate: în Hristos simt că libertatea nu înseamnă singurătate, nu înseamnă că numai eu vreau, că numai eu fac, ci înseamnă şi că accept să fiu iubit, că accept să mă scald în dragostea lui Dumnezeu, că accept să fiu înfrumusețat lăuntric de Dumnezeu, că accept să deschid ochii şi să văd viața aşa cum este de fapt: ca un dar de la Dumnezeu.

Mă simt oare mai sărac cu Hristos? Şi nu îmi e teamă să mă întreb: sunt oare mai sărac avându-L pe Hristos? Nu, mă simt mai bogat, mai fericit, mai împlinit, mai liber…

Nu mi-ar ajunge o carte să scriu cât am cunoscut păcatul, în câte forme şi în câte situații. Pe moment, păcatul mi-a dat o oarecare împlinire. O oarecare satisfacție şi chiar o anumită linişte: gustarea din fructul oprit.

Dar Hristos a venit în inima mea şi lucrurile s-au schimbat. A venit de multe ori, şi L-am gonit (conştient sau nu) de multe ori. Dar El, ca un adevărat îndrăgostit, nu a contenit să bată la uşa inimii mele încă şi încă o dată.

Acum, când îți scriu, mă simt ca o mireasă înaintea nunții, care vorbeşte despre frumusețea şi dragostea pe care i-o poartă mirele ei. Ştiu, această figură de stil s-a învechit. Numai că, atunci când trăieşti o figură de stil, nu îți e teamă să o mărturiseşti. Ştiu că Hristos, pe Care Îl iubesc şi Care mă iubeşte, aşa cum îi iubeşte pe toți oamenii, nu mă va părăsi.

Dacă aş avea un shaker special, să pot pune în el puțină *libertate* adevărată, ți-aş da să guşti un pahar. Cred că e cel mai puternic drog, deşi puțini se bat pentru el şi mai mulți se luptă pentru un pliculeț de marijuana.

E destul de greu să gustăm din această libertate. Pentru că lumea aceasta ne-a învățat să fim iubitori de sine, ne-a învățat să căutăm libertatea numai în gustarea fructului oprit. Dar libertatea poate fi căutată şi în altă parte.

Cred că este foarte greu să descoperi această libertate în Hristos în momentul în care te-ai îndrăgostit de cineva[191] şi când dragostea nu stă sub acoperământul dumnezeiesc. Ce simplu este să cauți libertatea pătimaşă şi când de la o îmbrățişare se ajunge la un sărut, de la un sărut la o mână pe piept, iar apoi tricoul cade, cade şi fusta. „Sună periculos, lasă fusta mai jos" se transformă în „«Sună periculos», dar trage-mi şi fusta jos!" etc. E cel mai simplu mod de arătare a unui sentiment. Şi, în acelaşi timp, e cel mai simplu mod de pervertire a unui sentiment[192].

„Bun, dar această libertate în Hristos nu implică monotonie, plictiseală, nu implică distrugerea iubirii?"

Dimpotrivă. Această libertate în Hristos este cea care înfrumusețează relația dintre cei doi, o face proaspătă, senină şi nu mai puțin palpitantă. Oricum, despre monotonie spun – din experiență – că apare chiar şi în cazul în care doi tineri trăiesc în păcat. Înainte să devin creştin, când practicam Tantra yoga, am trăit cu o fostă prietenă momente superbe. La mare, la munte, într-o mulțime de locuri frumoase. Dar, în ceea ce priveşte viața sexuală, monotonia îşi spune cuvântul ei. După epuizarea pozițiilor „Kamikaze Kama Sutra", pe care tinerii dornici de experiențe noi le caută prin toate revistele de specialitate, apare inevitabil monotonia. Tocmai de asta iubirile la această vârstă, sau chiar *căsătoriile de probă* – formele moderne de concubinaj –, nu țin mult. (Şi ce, în

[191] Un cititor: *Şi când este uşor?* Nu ştiu, dar ştiu că dragostea este una dintre țintele favorite ale diavolului. El vrea să o spurce în fel şi chip şi este foarte greu să te afli într-un război fără voia ta, fără să îți cunoşti nici prietenii şi nici duşmanii şi fără să ştii să te aperi. Pentru că simpla iubire dintre oameni, lipsită de ajutorul dumnezeiesc, e neputincioasă în fața asalturilor diavoleşti…

[192] Un cititor: *Şi totul se termină cu o dezamăgire profundă care-ți îmbolnăveşte sufletul.*

familie nu apare rutina în viaţa sexuală? Ba da, uneori este. Numai că monotonia aceasta nu se goneşte prin practicarea perversiunilor, ci prin dragostea pe care Dumnezeu o picură în inimile celor doi. Cei care trăiesc fără binecuvântarea nunţii nu pot simţi asta.)

Atunci când între doi tineri apare plictiseala, ei caută să rupă relaţia care îi lega, pentru a fi liberi pentru o nouă aventură. Când între soţi apare plictiseala, ei se roagă la Dumnezeu să depăşească această ispită. Şi, chiar dacă lupta e grea, fiecare biruinţă înseamnă un plus de dragoste, de profunzime a sentimentelor.

În momentul în care vezi viaţa prin prisma credinţei, începi să îţi dai seama că de fapt nu Dumnezeu este Cel care îl împiedică pe om să fie liber, că El nu este duşmanul libertăţii noastre. Înţelegi că de fapt noi suntem duşmanii propriei noastre libertăţi. Că El ne-a chemat la libertate, că El ne-a făcut fiinţe capabile să îmbrăţişeze sau să respingă libertatea. În acel moment, marile staruri, marii cântăreţi care trâmbiţează libertatea sunt văzuţi ca nişte oameni înlănţuiţi care fac apologia lanţurilor lor. Fanii lor sunt nişte admiratori fanatici ai lanţurilor şi nu ştiu că de fapt lanţurile nu îi apără, ci le limitează libertatea de mişcare.

„Totuşi, nu se poate spune că tinerii creştini duc o viaţă frumoasă…”

Asta o afirmă numai cei care nu duc o viaţă creştină. Trebuie să recunosc totuşi că unii tineri creştini cad în extrema unei râvne exagerate şi neagă orice manifestare specifică vârstei la care se află: sportul este rău, toată muzica este rea şi toate filmele sunt rele. Mie o astfel de poziţie mi se pare *ciudată* (asta nu înseamnă că aşa trebuie să li se pară şi altora…).

Despre sport, spun că este chiar necesar tinerilor, pentru a-şi consuma energia altfel decât în discoteci. Viaţa la oraş este foarte diferită de viaţa la ţară şi organismul are nevoie de mişcare. Eu am practicat multe sporturi (înot, polo, patinaj artistic, tenis de câmp, baschet) şi am cunoscut cât de binefăcător e sportul pentru organism. După o lungă pauză, patinez iarăşi role şi mă simt foarte bine mergând pe role în parc împreună cu soţia şi copiii.

„Şi totuşi, cum se împacă rolele cu viaţa în Hristos?”

Te-aş întreba şi eu ce au scris Sfinţii Părinţi despre role, bicicletă, baschet şi alte asemenea. Dar aş îndrepta discuţia pe un făgaş greşit. Important este ceea ce au scris Sfinţii Părinţi despre faptul că trupul nu trebuie neglijat. Era ridicol să scrii despre avantajele sportului într-o vreme în care tinerii îşi ajutau părinţii la toate muncile câmpului şi picau de pe picioare din cauza efortului depus. Dar, în zilele noastre, când o mulţime de tineri îşi tocesc fundul pe băncile facultăţilor sau la birouri, sportul trebuie privit cu mai puţină crispare[193]. (Nu vorbesc despre sporturile extreme, care pun în pericol viaţile

[193] Un cititor: *Dar eu am văzut undeva că sportul era inclus într-o listă de păcate opritoare de la împărtăşanie, pentru că ar avea la origine iubirea de sine…* Dacă

celor care le practică; aceştia Îl şantajează permanent pe Dumnezeu, despre Care consideră că trebuie să le poarte de grijă oricât de inconştienți ar fi.)

Dacă nu aş fi avut copii, nu aş mai fi mers acum pe role. Dar băiatul meu a mers o vreme la o grădiniță la care, din când în când, copiii erau scoşi în parc cu rolele. Şi mi s-a părut normal să ieşim şi noi cu el în parc pe role.

Cât priveşte filmele, tot azi am primit şi un film frumos de desene animate pe care abia aştept să îl revăd. Nu cu băiatul meu, o să îl văd şi cu el, mai întâi vreau să îl văd cu soția. Nu sunt la măsura la care să nu mai văd filme[194].

Hristos nu le cere tinerilor să renunțe dintr-o dată la toate manifestările sufletului lor. Le cere să renunțe doar la păcat. Îi pune să renunțe la desfrâu, la băutură, la sex, la minciună, la muzica care îi îndobitoceşte, la filmele care îi vatămă. Îi pune să renunțe la tot ce le murdăreşte sufletul. Dar, cerându-le să trăiască în lume ca şi cum nu ar fi din lume, nu le cere să se transforme în nişte roboți în care să nu încapă decât programele de rugăciune, mătănii, pocăință, slujbe. Hristos îi călăuzeşte pe tineri spre cunoaşterea adevăratei iubiri şi a adevăratei libertăți. Cei care, din râvnă exagerată, renunță de exemplu la sport – deşi organismul lor are nevoie de mişcare – riscă să devină formalişti. (Nu zic că nu fac bine cei care reuşesc să îşi consume energia fizică pe care o au prin mătănii şi închinăciuni. Eu însă, deşi făceam şi peste cinci sute de mătănii pe zi în facultate – în perioadele când aveam canonul respectiv –, simțeam

---

sportul ar fi un păcat opritor de la împărtăşanie, atunci duhovnicii ar trebui să recomande tuturor elevilor care vor să se împărtăşească să nu meargă la ora de sport. Or, nici un duhovnic nu face asta. Deci, includerea sportului pe o listă de păcate e discutabilă… Înseamnă că avva Porfirie Bairaktaris, când mergea pe bicicleta medicinală, trebuia oprit de la împărtăşanie… Da, dacă faci sport din iubire de sine, este păcat. Dar dacă faci ca să fii sănătos, nu e rău. E ciudat ca cineva să se tot roage pentru sănătate, ferindu-se să folosească o bicicletă medicinală sau alte exerciții de gimnastică (nu includ aici exercițiile yoga, care au implicații negative în plan spiritual). Pentru că tot veni vorba de îndreptare de spovedanie, cunosc creştini care fac alergie la astfel de texte tocmai pentru că unele conțin şi inexactități - gen „am băut cafea", băutul cafelei, fără să faci exces, evident, nefiind însă păcat; în multe mănăstiri şi schituri athonite se bea cafea. Eu vreau să spun însă că aceste îndreptare de spovedanie, chiar cu toate *defectele* pe care le au, sunt de mare folos. Unii fac alergie la ele pentru simplul motiv că pot regăsi acolo anumite fapte pe care le fac ei înşişi, şi pe care se ruşinează să le spovedească. Faptul că şi duhovnicii sunt răspunzători într-o anumită măsură pentru că nu ne pun mai multe întrebări la spovedanie nu ne absolvă de responsabilitate…

[194] Am citit şi eu studiile despre influența nocivă pe care o are asupra sufletului statul în fața televizorului, ca şi despre dependența pe care o pot provoca filmele sau emisiunile de succes. Şi eu cred că prin televizor diavolul loveşte puternic în creştini. Dar cred însă că sunt şi emisiuni şi filme care ne pot fi de folos…

nevoia şi de sport; aşa că mai jucam câte un baschet. Am cunoscut însă şi pe unii care negau sportul, dar nici mătănii nu aveau stare să facă. Oricum, cei care fac mătăniile sau închinăciunile ca pe un sport riscă să transforme rugăciunea într-o formă de culturism.)

„Tu eşti un om liber?", m-ai putea întreba.

Sunt un om care merge pe calea dobândirii libertății. Calea e grea, cu popasuri, dar sigură. Sper să nu mă consideri prea bătrân pentru a avea dreptul de a-ți vorbi despre libertate. De ce să nu recunosc, faptul că am 30 de ani mă face să îmi impun o anumită maturizare. Dar, şi asta vei vedea şi tu peste ani de zile, dacă inima îți e plină de iubire, nu ai cum să te simți decât tânăr. Parcă aş scrie cu melancolia unui pensionar care şi-a văzut nepoții, dar nu e aşa. Sunt convins că nu sunt singurul om care se trezeşte dimineața şi se simte pregătit să meargă la facultate pentru un curs sau pentru un examen. Acesta e de fapt unul dintre motivele pentru care îi mulțumesc deseori soției mele: că nu mă lasă să ruginesc, că pot să mă simt aproape student. Nu mă simt aşa când se năpusteşte asupra mea vreo ispită sau când trec prin cine ştie ce necaz, ci în restul timpului, când apele sunt liniştite.

Ar mai fi de spus că, de cele mai multe ori, viața creştină li se propune ca alternativă doar tinerilor care se complac într-o viață de desfrâu - cu droguri sau cu muzică satanică. Nu toți tinerii se droghează, nu toți ascultă muzică satanică. Cred că viața creştină ar trebui prezentată drept alternativă şi celorlalți tineri care – deşi nu se droghează şi nu sunt nici satanişti – cred că viața nu are alt rost decât trăirea unor experiențe – intelectuale, psihice, sau fizice – cât mai intense.

Libertatea în Hristos este o comoară care străluceşte în lăuntrul privitorului. Străluceşte ca o făclie în suflet şi îl umple de mângâiere. Mi-aş dori să vină vremea să îți pot vorbi mai mult despre această comoară lăuntrică. Deocamdată doar ți-am spus că există, că poate fi găsită.

Şi poate că tu, asemeni oricărui căutător de comori, te vei duce să scormoneşti pământul pentru a o găsi. Nu ştii cum e, nu ştii cât de valoroasă e, dar ştii că există. Şi mai ştii că sufletul tău, apăsat din atâtea părți, are nevoie de o asemenea comoară…

Miss Parohia

Am primit o scrisoare foarte scurtă: *„De ce aţi spus în conferinţa de săptămâna trecută că păcatul ne urâţeşte? Dumneavoastră credeţi că putem şti cât de sfânt este cineva numai după faţa lui? Sunt atâţia oameni care trăiesc în păcate – şi mai ales sexuale – care sunt mult mai frumoşi, nu observaţi asta? Hai să punem la un concurs de miss fetele din biserică şi fetele din discotecă. Cine ar fi mai frumoase?”*

Răspuns: Am spus că păcatul ne urâţeşte pentru că aşa este. Ar fi trebuit poate să aduc atunci mai multe argumente. La fiecare conferinţă mă apasă faptul că trebuie, pe de o parte, să răspund la cât mai multe dintre întrebări, dacă se poate chiar la toate, deci trebuie să fiu cât mai concis, iar pe de altă parte, pentru că multe din întrebările care mi se pun sunt atât de interesante încât cred că s-ar putea face conferinţe care să pornească de la fiecare dintre acestea. Îmi cer scuze deci pentru faptul că nu sunt mai amplu în explicaţii[195].

Nu putem nega legătura dintre suflet şi trup. Ortodoxia nu neglijează trupul, ca ereticii gnostici, care considerau trupul o închisoare, după învăţătura lui Platon. Este normal ca starea de boală să se reflecte pe chipurile noastre, sau starea de mânie sau de supărare, pe trupurile noastre. Există o sumedenie de îmbolnăviri a căror cauză principală este deprimarea psihică.

Ca să nu aduc foarte multe argumente, îţi pun înainte o întâmplare zguduitoare:

„În părţile Teftoniei era un ostaş care, sculându-se într-o noapte din pat, de lângă femeia sa, s-a dus de a preacurvit cu alta. După aceea, întorcându-se la casa lui, dacă l-a văzut femeia sa, striga de frică şi tremura. Strângându-se slugile la glasul stăpânei lor, cum l-au văzut s-au îngălbenit de frică şi au fugit toţi din casa aceea, strigând tare, fiindcă li se arăta faţa preacurvarului ca a unui drac. Acestea văzând acela, a priceput că pentru fărădelegea lui i s-a schimbat faţa în urâtă şi înfricoşată. Deci a stins lumânările şi s-a ascuns până ce s-a făcut ziuă. Şi dimineaţa a ieşit, mergând să afle vreun duhovnic ca să se mărturisească. Iar pe drum boii şi alte dobitoace întâlnite fugeau de el ca de un fulger; şi se cutremurau nu numai dobitoacele, ci şi oamenii. Când a ajuns la o biserică şi l-a văzut un duhovnic, acela a închis uşa, blestemându-l, socotind că

[195] Pe această cale, îmi cer iertare tuturor celor care au considerat că nu am zăbovit mai mult la răspunsurile pe care le-am dat întrebărilor puse în conferinţe.

este o arătare drăcească. Iar ostaşul se ruga de afară, cu lacrimi, zicând că nu este diavol, ci pentru păcatul său s-a făcut atât de înfricoşat şi urât. Atunci, mărturisindu-se şi luând de la duhovnic canon după cum se cădea, s-a întors faţa lui la starea de mai înainte. În urmă şi-a îndreptat sufletul său prin pocăinţă"[196].

„Bine, m-ai putea întreba, acestui bărbat faţa i s-a urâţit, dar sunt milioane de bărbaţi adulteri pe care desfrâul nu îi urâţeşte deloc…"

Dumnezeu vrea în orice chip întoarcerea noastră… Bărbatul acela s-a pocăit pentru păcatul său. Dacă un altul ar fi trecut prin aceeaşi încercare, poate s-ar fi sinucis văzând că şi preotul se speriase văzându-l… Dacă toţi oamenii ar deveni hidoşi imediat după ce ar păcătui, atunci s-ar feri să păcătuiască de groaza că imediat înfăţişarea lor i-ar da în vileag. Dumnezeu le-ar sufoca deci libertatea, i-ar obliga oarecum să facă binele. Dar Dumnezeu vrea să fim virtuoşi pentru a dobândi Împărăţia, nu pentru alte motive îndoielnice… (El ar putea face ca faţa fiecărui desfrânat să devină neagră, sau vânătă…, şi totuşi nu o face.)

Păcatul ne urâţeşte, ne murdăreşte sufletul. Şi de fiecare dată ne urâţeşte şi trupul, chiar dacă nu ne dăm seama.

„Cum vine asta?"

Simplu: poate ai văzut şi tu filme în care se comit crime (dacă nu ai văzut, nu ai pierdut nimic, dimpotrivă). Cum arată faţa criminalului atunci când se luptă cu victima sa? Dură, rece, chiar înspăimântătoare…

„Da, dar cel care desfrânează nu arată hidos, ca un criminal sau ca un violator…"

Orice păcătos, dacă nu ar păcătui, ar fi şi mai frumos. Pentru că frumuseţea sufletească i s-ar răsfrânge pe chip. Asta o vezi cel mai bine privind oamenii care intră la spovedanie. E adevărat că pentru unii spovedania e o formalitate, care nu îi schimbă. Asta pentru că vin să se spovedească fără să vrea să renunţe la păcat, sau fără să fie conştienţi de păcatele lor. Dar pe toţi cei care se spovedesc cu zdrobire de inimă spovedania îi face mai frumoşi.

Cei mai frumoşi bătrâni pe care i-am cunoscut au fost ori monahi, ori creştini cu viaţă sfântă. Pentru că frumuseţea nu i-a părăsit, frumuseţea lor nu se ofileşte. Cine merge la părintele Iustin Pârvu, la părintele Arsenie Papacioc sau la părintele Iulian Prodromitul poate vedea cum te înfrumuseţează credinţa.

Iar modul în care te urâţeşte păcatul îl poţi vedea cel mai simplu privind fotografiile unui om care de la o anumită vârstă a început să bea fără măsură. Încet-încet, înfăţişarea lui se deformează. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu desfrânaţii, chiar dacă ritmul schimbărilor este de cele mai multe ori mai lent.

„Dar pe unii tineri începerea vieţii sexuale îi face mai frumoşi, îi scapă de obsesii etc…"

---

[196] *Mântuirea păcătoşilor*, Editura Bunavestire, Bacău, p. 97.

Da, aşa e. Îi face să simtă că au intrat într-un univers minunat, cel al dragostei trupeşti. Nu vor trece însă multe luni sau mulţi ani şi păcatul îi va murdări la loc. Pe când, dacă ar fi mers pe calea înfrânării, ar fi învăţat să scape de obsesii, şi Dumnezeu, Care ar fi venit în inimile lor, i-ar fi făcut mult mai frumoşi, dăruindu-le frumuseţea care nu se scurge o dată cu viaţa…

Deci, ca să nu spun prea multe, orice păcat te urâţeşte sufleteşte. Iar trupeşte, cel puţin în măsura în care îţi răpeşte seninătatea şi frumuseţea pe care ai fi avut-o dacă nu păcătuiai.

Asta nu înseamnă că putem judeca un om doar după înfăţişarea lui. (Am văzut la televizor o lesbiană frumoasă. Imaginea ei m-a şocat. Cred însă că dacă ar fi dus o viaţă creştină ar fi fost şi mai frumoasă…) Dacă am pune însă la un concurs de Miss fetele din biserică şi cele din discotecă, ar câştiga poate cele din discotecă. Dar nu pentru că discoteca le-a făcut mai frumoase, ci pentru că frumuseţea pe care le-a dăruit-o Dumnezeu nu a fost încă acoperită de zgura păcatului. Vor avea însă parte de osândă că nu s-au folosit cum trebuie de frumuseţea lor. Oricum, au existat sfinte mai frumoase decât toate femeile din vremea lor – şi Sfânta Ecaterina e un bun exemplu în acest sens. Există însă Ecaterine şi în zilele noastre, pe care dacă le-ar descoperi revistele mondene le-ar pune pe prima pagină. Numai că aceste Ecaterine nu ies la suprafaţă, din smerenie…

Să te ajute bunul Dumnezeu să ai parte de frumuseţea cea adevărată şi chipul tău să poarte pecetea frumuseţii adevărate.

Îţi doresc toate cele bune,

Danion

*

O completare despre concursurile de Miss, adevărate fabrici producătoare de etaloane de frumuseţe. Adresându-se unei mame, Sfântul Nicolae Velimirovici scria nişte cuvinte extrem de actuale. „Îmi aduceţi la cunoştinţă, cu prostească bucurie, că fiica dumneavoastră a fost aleasă Miss. Ca şi cum aţi aştepta să vă şi felicit. Mie îmi e ruşine şi să scriu despre acest lucru, iar în loc de felicitări vă fac cunoscută profunda mea compătimire.

Nu ştiu de ce mai spuneţi în scrisoare: «Pentru fiica mea, ca fată educată, lucrul acesta este foarte măgulitor». Căci, ce se poate spune despre educaţi şi needucaţi în zilele noastre? Între numeroasele crize contemporane, criza educaţiei este una dintre cele mai importante. Cine ştie care poate fi numită cu mai mult temei educată: o damă de la oraş sau o ciobăniţă sfioasă de la munte! În această privinţă nu se va ajunge la o înţelegere până ce nu ne vom întoarce la concepţia despre educaţie a poporului: educat (în sârbă *obrazovan* – n.t.) este cine are obraz. Iar cine nu are obraz nu este educat, oriunde ar locui, orice poziţie ar ocupa şi orice grămadă de cunoştinţe ar avea în cap. (…)

Concursurile moderne de Miss sunt un obicei al vechilor popoare latine. În fapt, este doar un comerţ abil disimulat cu prostituate. Aţi urmărit soarta

multelor Miss din Europa? Ce trist! Căsnicii stranii, copii din flori – sărmanii copii! –, procese senzaționale între soți, sinucideri”[197].

Da, acestea sunt roadele batjocoririi frumuseții lăsate de Dumnezeu. Acestor femei care s-au bucurat pentru o clipă, o zi sau un an că au fost Miss, după trecerea anilor au regretat enorm că nu au avut vieți mai frumoase. Dar pentru asta nu e de vină Dumnezeu…

[197] Sfântul Nicolae Velimirovici, *Răspunsuri la întrebări ale lumii de azi*, Editura Sophia, 2002, pp. 226-227.

Nu pot să nu judec…

Întrebare de la un cititor: *M-am lăsat de păcatele sexuale de când am terminat facultatea, de 3 ani, însă de atunci m-a apucat judecata. Când îi aud pe prietenii mei cum comentează articolele din reviste trendy, despre cum să fii amantul perfect sau despre orgasmul total, îmi vine să fac scandal. Dar mă stăpânesc, ca să nu fiu penibil. Dar nu pot să nu judec, mai ales când se laudă cu perversiunile pe care le fac. Oare nu era mai bine să păcătuiesc, decât să fiu atât de fățarnic?*

Nu, nu e mai bine să păcătuieşti, e mai bine însă să nu judeci. Hristos a spus doar *Nu judecați, ca să nu fiți judecați* (Matei 7, 1) nu a zis „dar mai bine să păcătuiți decât să judecați…"

Părintele Paisie Aghioritul[198], un sfânt al vremurilor noastre, povestea o întâmplare din care orice creştin are de învățat:

„Am întrebat odată despre o fostă colegă de şcoală a mea şi am aflat că apucase pe un drum greşit. Atunci am început să mă rog ca să o lumineze Dumnezeu să vină să-i vorbesc. Adunasem multe citate despre pocăință. Odată aceea a venit împreună cu alte două-trei femei. Apoi venea adesea cu fiul ei, aducând lumânări şi untdelemn. Într-o zi cineva mi-a spus: «Părinte, aceasta se fățărniceşte. Într-un fel se arată aici şi altfel jos, unde desfrânează cu polițiştii».

Următoarea dată când aceea a venit la mănăstire, am certat-o cu asprime, iar ea a plecat plângând. Peste puțin timp mi-am simțit tot trupul arzând de o puternică poftă trupească. Am mers şi m-am rugat, dar nimic. Eram nedumerit de ce mi se întâmpla această ispită. M-am rugat din nou, dar fără nici un rezultat. Atunci am luat securea, mi-am pus piciorul stâng pe un lemn, am sprijinit tăişul securii de gambă şi cu un ciocan am început să lovesc în secure. Am tăiat astfel şapte bucățele de carne. Nădăjduiam ca prin această durere să se împuțineze înfierbântarea trupească, dar nimic. Mi s-a umplut gheata de sânge,

[198] Mulți cititori au aflat de Cuviosul athonit din cartea lui Dionysios Farasiotis *Marii inițiați ai Indiei şi părintele Paisie*, apărută la Editura Egumenița în 2005. Toți cei care se simt fascinați de spiritualitatea indiană, de yoga sau de credința în reîncarnare se pot regăsi în frământările tânărului Dionysios. Dar pot găsi şi lumina la care a ajuns acesta când, după ce i-a cunoscut „la ei acasă" pe marii guru, şi-a dat seama că adevărul e numai Hristos, Cel pe care L-a propovăduit prin viața, prin virtuțile şi prin minunile sale Avva Paisie. Țineți minte această carte şi recomandați-o tuturor celor care au nevoie de ea…

dar războiul nu a cedat. Atunci m-am ridicat şi, lăsând mănăstirea deschisă, m-am îndreptat spre pădure. «Mai bine să mă mănânce urşii», mi-am spus.

Mergând spre pădure, am căzut istovit pe marginea cărării. Mă tot gândeam de ce mi-a venit această ispită şi încercam să găsesc o explicaţie, să-i aflu pricina. Atunci mi-a venit deodată în minte femeia pe care o certasem… M-am pocăit pentru că am mustrat-o aşa de aspru, am cerut iertare de la Dumnezeu şi îndată m-am simţit ca şi cum aş fi ieşit dintr-o baie răcoroasă. Înfierbântarea trupească îmi dispăruse cu totul».

Apoi Starețul a adăugat: «Atunci când simţim poftă trupească, nu este de vină totdeauna trupul. Ci se poate ca războiul trupesc să provină şi din gândurile de judecată şi mândrie. Mai întâi trebuie să găsim pricina ispitei şi apoi să acţionăm în modul potrivit. Nu să începem îndată posturile, privegherile etc.»"[199].

Înainte de a vorbi despre judecarea aproapelui, o să fac câteva paranteze: când a aflat că fosta sa colegă a luat-o pe calea pierzării, părintele a început să se roage pentru ea. Aşa trebuie să facem şi noi atunci când aflăm că prietenii, colegii, rudele sau alţi cunoscuţi de-ai noştri au luat-o pe căi greşite. Ba chiar, auzind că alţi oameni au fost biruiţi de păcat, putem să ne rugăm şi pentru aceia. (Când preşedintele Clinton a avut celebra aventură cu Monica în Biroul Oval, şi unii creştini s-au apucat să îl clevetească. Nu ştiu însă câţi s-au rugat pentru ca el să părăsească păcatul şi să vină la lumina lui Hristos, cunoscându-L în Biserica Sa, Biserica Ortodoxă[200]. Nu trebuie să stăm acum toată seara să ne rugăm pentru actori, oameni politici, sportivi, fotomodele, dar atunci când am judecat pe cineva putem să alungăm gândul de judecată prin rugăciune pentru cel căzut.)

Cât priveşte faptul că părintele a mustrat-o pe păcătoasă până ce femeia a plecat plângând, nu trebuie să însemne pentru tine că preoţii ar trebui să treacă cu vederea păcatele creştinilor. Nu, ei trebuie să îi mustre pentru păcatele lor, dar nu pentru a-i face să se îndepărteze de Biserică, ci pentru a-i chema la pocăinţă. Şi nu trebuie să se scârbească de căderile lor, ci, ca nişte doctori iscusiţi, trebuie să le dea cu dragoste leacul cuvenit. Da, sfinţii i-au mustrat pe păcătoşi pentru păcatele lor, tot aşa cum proorocii Vechiului Testament mustrau poporul ales. Dar sfinţii nu i-au mustrat scârbindu-se de păcătoşi, ci i-au mustrat dorindu-şi întoarcerea acestora.

Cât priveşte faptul că părintele şi-a tăiat bucăţele de carne din picior, putem oare considera că aceasta e o soluţie pentru scăparea de ispită? Scrie

---

[199] Ieromonahul Isaac, *Viaţa Cuviosului Paisie Aghioritul*, Editura Evanghelismos, 2005, pp. 123-125. Editura aceasta a tipărit şi seria de sfaturi duhovniceşti şi epistolele Cuviosului Paisie, cărţi de mare folos duhovnicesc.

[200] Un cititor: *Clinton nefiind ortodox, e foarte mică probabilitatea ca el să vină în Biserica Ortodoxă*.

oare în Sfânta Scriptură sau la Sfinții Părinți: „când omul e ispitit de curvie, să își taie trupul”? Nu, nu scrie așa. A existat o grupare, a flagelanților, care se tot băteau crezând că așa vor scăpa de ispitele trupești. Dar calea ortodoxă nu e calea uciderii trupului, ci a uciderii patimilor. De altfel, vedem că tratamentul pe care și l-a aplicat părintele nu i-a ușurat ispita. (E însă de apreciat râvna sa pentru a rezista ispitei - prefera să moară mâncat de urși decât să își satisfacă pofta desfrâului…).

Trebuie să ținem minte sfatul părintelui Paisie: „Atunci când simțim poftă trupească, nu este de vină totdeauna trupul. Ci se poate ca războiul trupesc să provină și din gândurile de judecată și mândrie. Mai întâi trebuie să găsim pricina ispitei și apoi să acționăm în modul potrivit. Nu să începem îndată posturile, privegherile etc…”.

Oricum, de cele mai multe ori, din pricina nepriceperii noastre duhovnicești nu suntem în stare să ne dăm seama care este pricina ispitei și ne dăm explicații greșite. Dar duhovnicii noștri (și uneori chiar și unii frați mai sporiți în credință) ne pot pune degetul pe rană…

Vroiam să îți scriu despre judecarea aproapelui, dar până la urmă cred că ar fi de ajuns să stai și să cugeți singur. Vrei să ai parte de ispite mari, cum a avut părintele Paisie? Atunci stai și judecă-ți aproapele. Dar șansele de a birui ispitele care vor veni asupra ta vor fi foarte mici… Eu însă îndrăznesc să te sfătuiesc să lași judecata. Căci am cules și eu fructele amare ale judecării aproapelui. Și încă le mai culeg. Și nu sunt deloc bune la gust…

Dragoste la… primul e-mail

„Am o relaţie de un an şi jumătate cu un bărbat, dar doar pe Internet, şi am mai vorbit de câteva ori la telefon. Ţinem foarte mult unul la altul, iar acum câteva luni chiar ne-am spus «te iubesc» şi am făcut sex la telefon. Nu ne-am văzut însă niciodată şi el mă tot invită la el, în Germania. Tocmai am divorţat de soţul meu care bea foarte mult şi am hotărât să plec la prietenul meu la Berlin. În relaţia pe care o avem acum suntem foarte intimi, dar acolo mi-e teamă că nu voi şti cum să mă port. Când credeţi că ar fi bine să facem dragoste cu adevărat? (Daniela M., 31 de ani, Bucureşti)

R: Sincer, instinctul îmi spune să te sfătuiesc să fii mai precaută. Nu ar fi rău să aduci relaţia în spaţiul şi timpul real şi mai ales în spaţiul şi timpul tău. De ce nu îl inviţi mai întâi într-o vacanţă în România, şi astfel îl vei cunoaşte şi personal, vei putea vedea exact dacă este chiar cum te-ai aşteptat sau ai fost o victimă a relaţiilor din cyberspaţiu. O relaţie virtuală poate fi chiar perfectă, dar nu este reală decât atunci când simţi, auzi, miroşi, atingi etc. Pe de altă parte, trebuie să fii sigură că nu eşti influenţată de căsnicia dezastruoasă cu soţul tău. Poate că această relaţie pe Net ţi se pare comodă, misterioasă, chiar o metodă de apărare (teama de a nu fi dezamăgită de un bărbat real). În sfârşit, te las pe tine să te gândeşti la toate astea şi sper să iei cea mai bună decizie. (Bianca)”[201]

Am reprodus scrisoarea de mai sus şi răspunsul primit la rubrica *Curier sentimental* tocmai pentru că dacă aş fi început cu nişte rânduri în care mi-aş fi manifestat reţinerea faţă de relaţiile făcute prin internet aş fi fost poate considerat depăşit de realizările tehnicii. Iată însă că şi Bianca – o persoană care după cum răspunde la scrisori nu pare să aibă treabă cu Biserica – recomandă prudenţă în astfel de relaţii.

E la modă îndrăgosteala după câteva schimburi de e-mail-uri. Trimiţi câteva poze şi, gata, l-ai convins că eşti frumoasa pe care o aştepta. Îţi trimite câteva poze şi, gata, crezi că e chiar Făt Frumos.

Nu cred că vei avea norocul ca de fapt Făt Frumos să fie mai frumos decât în poza pe care ţi-a trimis-o. Asta se întâmplă numai în filme. Şi nu cred nici că e de ajuns să vezi o poză şi să citeşti câteva rânduri pentru a-ţi dărui inima… Terminând de scris ultima frază, mi-am dat seama că nu e obiectivă.

[201] *Evenimentul Zilei - Magazin*, nr. 21 / 5 iulie 2005, p. 12.

Ştiu şi eu că dacă cineva scrie o scrisoare sensibilă te poate cuceri imediat… Numai că multe dintre persoanele care *se îndrăgostesc* prin internet se lasă seduse de scrisori banale, de declaraţii de dragoste copiate din telenovele stupide.

Dar faţă de această cunoaştere superficială a celuilalt ţin să îmi manifest rezervele. Da, dacă ar scrie într-un mod aparte, dacă într-adevăr ar gândi altfel decât tipii pe care îi ai lângă tine şi după care nu te dai în vânt, nimic de zis.

Ai însă grijă că e uşor să iubeşti de la distanţă… După ce îl vei cunoaşte mai bine, s-ar putea să te dezamăgească. Şi totuşi, datorită săptămânilor petrecute „lângă" el, mai exact în faţa calculatorului (sau a hârtiei de scris), vei fi mai dispusă să renunţi la exigenţele tale.

Întâlnindu-l, îţi vei imagina poate că anumite faze romantice – ca să nu zic erotice – vă vor ajuta să vă depăşiţi timiditatea. Veţi fi tentaţi să depăşiţi bariera provocată de faptul că celălalt este altfel decât v-aţi aşteptat. Numai că aşa nu veţi rezolva nimic…

Am vorbit cu mai mulţi tineri care au apelat la internet pentru a-şi cunoaşte *jumătăţile*. Cei mai mulţi au făcut-o din plictiseală, sau din tristeţea că nu sunt băgaţi în seamă. Şi (cu o singură excepţie) au avut parte numai de dezamăgiri.

„Şi totuşi, cum să îmi găsesc perechea?"

Despre asta am scris mult, am scris o carte întreagă, *Cartea nunţii*. Nu pot să îţi rezum totul într-o frază. Sunt convins însă că găsirea perechii depinde foarte mult de modul în care o cauţi. Un singur sfat îţi dau, un sfat pe care l-am urmat la rândul meu: cu cât te rogi mai mult pentru asta – dorindu-ţi o familie care să crească sub acoperământul lui Dumnezeu –, cu atât mai mari vor fi şansele de a o avea. Oricum, nu cred că e de ajuns numai rugăciunea, cred că trebuie o pregătire serioasă: suntem poate mândri, şi în familie e nevoie de multă răbdare; suntem poate leneşi, şi în familie e nevoie de putere de muncă; suntem… Of, dar lista e lungă. Esenţial e că dragostea îţi va da puterea să faci şi lucrurile de care nu aveai stare mai înainte…

Ţine minte: cu cât îţi pierzi mai multe ore pe internet, dând anunţuri că eşti *disponibilă*, cu atât şansele de a avea o familie fericită se micşorează. Cresc în schimb şansele de a avea parte de dezamăgiri…

Aproape de sinucidere

Întrebare: „Prietenul meu m-a părăsit pentru o altă iubită, deşi i-am făcut toate poftele. Şi eram fecioară când m-a cunoscut. Am încercat să mă sinucid de două ori, dar nu am reuşit. Simţeam că aşa mă voi răzbuna pe el. Mă gândesc iar la sinucidere, că viaţa mea nu are sens fără el, dar am auzit că toţi sinucigaşii merg în iad. Aşa e?"

Înainte de a-ţi răspunde fac o paranteză: cu vreme în urmă am primit un telefon de la un tânăr pe care nu îl cunoşteam şi care după lungi eforturi a reuşit să facă rost de numărul meu. M-a sunat într-o seară, şi am avut cu el cea mai tristă discuţie din viaţa mea. Mi-a spus.

„Am o boală foarte gravă, pe care am suportat-o ani de zile. Acum nu mai suport. Vă rog spuneţi-mi ce rugăciune să zic ca să mă ia Dumnezeu, că dacă nu mă ia El mă sinucid. Sunt hotărât să mă sinucid. Nu vreau să vă fie milă de mine, dar nu ştiţi cât am răbdat anii ăştia. Gata, sacul răbdării mele a ajuns la fund. Îmi spuneţi ce rugăciune să fac sau mă sinucid?"

Deşi am stat mai mult de vorbă cu el, nu am reuşit să îl fac să înţeleagă că nu el este stăpânul vieţii sale, ci Dumnezeu. Credea în Dumnezeu, dar era decis să se sinucidă, şi poate între timp a şi făcut-o[202]. Pentru că rugăciunea nu este un act de vrăjitorie, să te rogi şi să mori imediat. Rugăciunea înseamnă în primul rând primirea voii lui Dumnezeu, e cererea de a primi tărie să faci voia dumnezeiască, oricâte ispite ar apărea în faţa ta. Discuţia cu acel tânăr m-a şocat foarte tare. Şi îmi doream să reuşesc cât de puţin să îl conving pe tânăr să renunţe la hotărârea sa. Sunt momente în care viaţa unor oameni depinde de un singur cuvânt bun... Totuşi, mi-am dat seama că şansele ca acest cuvânt bun să fie primit sunt foarte mici – şi asta pentru că mintea celui care vrea să se sinucidă nu mai e limpede, ci e întunecată de diavol. E bine deci ca oamenii să înţeleagă din timp gravitatea sinuciderii, şi să nu mai aibă iniţiative sinucigaşe. Sinucigaşii merg în iad nu pentru că Dumnezeu e rău şi vrea să îi trimită acolo, ci pentru că ei înşişi au preferat voia lor şi nu voia lui Dumnezeu. Şi, pentru că minţile lor s-au supus înşelării diavoleşti – pentru că altfel nu s-ar fi sinucis –, se duc în iad…

[202] Tânărul m-a sunat iarăşi, în timp ce făceam corectura acestui text. Deşi ispita nu l-a părăsit, nici nu l-a biruit. Mă rog ca Dumnezeu să îi dea puterea să reziste până la capăt.

Ar fi fost bine ca rândurile care urmează să le fi citit cu vreme în urmă, în liniște. Poate că dacă ai fi înțeles din timp ce este sinuciderea nu ai mai fi avut astfel de tentative. Oricum, mila lui Dumnezeu te-a ținut, nu întâmplarea. De obicei, cei care ratează o tentativă de sinucidere sunt şi mai disperați, şi mai nervoşi, şi mai închişi în sine. Dar sunt câțiva care îşi dau seama că Dumnezeu a fost cel care le-a purtat de grijă, chiar dacă ei vroiau să îşi ia viața. (Bine, unii s-au gândit că, dacă Dumnezeu vrea ca ei să rămână în viață, încercarea lor va eşua. Dar încercarea a reuşit, tocmai pentru că prin pariul pe care l-au făcut au cerut ajutorul diavolului, şi nu al lui Dumnezeu).

Când te gândeşti la sinucidere, gândeşte-te că durerile şi suferințele din lumea asta sunt de mii de ori mai mici decât cele de dincolo. Şi sinucigaşii merg în iad; nu li se face slujbă de înmormântare, pentru că ei s-au lepădat de Dumnezeu prin fapta lor, şi au murit ca nişte necredincioşi.

Sinuciderea înseamnă durere, durere, durere. O durere mult mai groaznică decât îți poți închipui. Nu poți să te sinucizi ca să scapi de durere… Dacă ai şti ce chinuri îi aşteaptă în iad pe sinucigaşi, nu ai mai vrea să te sinucizi.

Să ştii că nu sunt moralist. Nu vreau să fac pe deşteptul cu tine, mai ales că după ce m-am apropiat de Biserică am avut şi eu gânduri de sinucidere. Aşa că ştiu cum e presiunea care nu te lasă să dormi… S-ar putea să râzi, pe mine cel mai tare mă apăsa răutatea celor din jurul meu, lipsa de dragoste. Simțeam, la propriu, că mă sufoc într-o lume în care fiecare îşi vede numai de problemele lui, de viața lui, şi că nimeni nu are chef să se uite în jur, în afara păcătoşilor care îşi caută parteneri de destrăbălare.

Da, mă durea foarte tare chiar şi lipsa de dragoste a unora dintre creştinii care mergeau deseori la biserică, îşi făceau canonul de rugăciune în fiecare zi, se spovedeau şi se împărtăşeau des, dar totul era formal. Îmi era groază, pur şi simplu groază, că pot deveni şi eu un astfel de om cu inima rece…

Când gândurile rele nu îmi dădeau pace, mă rugam cu disperare: „Doamne, izbăveşte-mă de gândul sinuciderii, că nu mai rezist…" Şi gândurile se întețeau, şi iar mă rugam, şi iar se întețeau, şi iar mă rugam, şi tot aşa până mă lăsau în pace, şi mintea mea se liniştea. Cel mai mare sprijin l-am primit, şi în această privință, de la preotul duhovnic. Îmi era ruşine să îi spovedesc astfel de gânduri, mai ruşine chiar decât de gândurile de desfrâu. Dar ştiam că, dacă nu le spovedesc, se pot transforma în fapte…

Tu vrei să te sinucizi că te-a părăsit prietenul… Şi ce rezolvi dacă te sinucizi? Vrei să te răzbuni… Dar aşa te răzbuni tot pe tine, nu pe el. El se va bucura că a scăpat de o prietenă nebună, şi se va distra în continuare cu noua iubită[203]. Răzbunarea, oricare ar fi ea, nu ajută la nimic…

[203] Un cititor: *Nu cred că asta ai vrut să spui în fraza anterioară. Ceea ce ai vrut să subliniezi, cred eu, este că prin sinucidere ea îşi va pierde sufletul, aici e marea*

Mai bine gândeşte-te cum poţi depăşi acest impas…

Poate nu vezi nici o soluţie, poate ţi se pare că totul în faţa ta e negru… Nu deznădăjdui. Roagă-te ca Dumnezeu să te ajute să te ridici din groapa întristării. Există o şansă şi pentru tine, chiar dacă acum nu o vezi. Dar rabdă, şi, pentru rugăciunile tale, Dumnezeu te va ajuta să o vezi.

Oricum, să ştii şi că mulţi oameni disperaţi, deznădăjduiţi, într-un moment de luciditate şi-au dat seama că soluţia cea bună era foarte aproape de ei, numai că nu o văzuseră până atunci, fiind prea frământaţi sau nervoşi…

Da, ai fost fecioară şi nu mai eşti, ai avut un iubit şi nu îl mai ai. S-a terminat viaţa? Nu. Ai îmbătrânit, ai făcut reumatism, ţi-au căzut toţi dinţii, ţi-a albit părul şi nu o să îţi poţi găsi alt prieten? Bineînţeles că poţi. Viaţa merge înainte. Nu dispera. Cere ajutorul lui Dumnezeu, spovedeşte-te şi începe o viaţă nouă.

Trebuie să înţelegi că viaţa fără Dumnezeu e o viaţă tristă, un fel de sinucidere lentă a tot ce e frumos în tine. Cu fostul tău prieten ai avut parte de o viaţă de plăcere, o viaţă de păcat, care s-a terminat urât. Sfârşitul păcatului e durerea, nu uita asta. Sfârşitul a fost pur şi simplu efectul firesc pentru care cauza era păcatul vostru. Nu te uita că alte prietene ale tale trăiesc ani de zile în păcat, şi nu li se întâmplă nimic. Dacă nu se pocăiesc, mai devreme sau mai târziu, păcatul lor va naşte suferinţă. O suferinţă pe măsură…

Deci, ai curajul şi mergi înainte. Dumnezeu te va ajuta. Viaţa e frumoasă. „La vita e bella", cum zice şi titlul unuia din filmele mele preferate (cel făcut de Roberto Benigni, poate l-ai văzut şi tu).

Da, viaţa e frumoasă…

„Şi dacă totuşi nu e frumoasă, ci e crudă, rea, nemiloasă?..."

Atunci e important să înţelegi că viaţa poate fi frumoasă. Da, rănile se pot vindeca, durerea poate trece. Totul e să ştii pe ce drum să o alegi…

---

pierdere, nu? Nu că prietenul ei tot nu îi va da atenţie şi va rămâne să se distreze cu cealaltă. Cumva, fraza asta estompează efectul celei dinainte.

Fecioarele neînțelepte de astăzi…

Întrebare: *Cum să înțeleg pilda fecioarelor neînțelepte? De unde să ştiu dacă eu sunt fecioară înțeleaptă sau nu?*

Răspuns: În primul rând, e bine că îți pui o astfel de întrebare. Feciorii şi fecioarele care se consideră ca făcând parte în mod automat din ceata „înțelepților" au mari şanse să fie în tabăra cealaltă… Hai să citim cu atenție pilda pe care a rostit-o Mântuitorul:

Împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare care, luând candelele lor, au ieşit în întâmpinarea mirelui. Cinci însă dintre ele erau fără minte, iar cinci înțelepte. Căci cele fără de minte, luând candelele, n-au luat cu sine untdelemn. Iar cele înțelepte au luat untdelemn în vase, o dată cu candelele lor. Dar mirele întârziind, au ațipit toate şi au adormit. Iar la miezul nopții s-a făcut strigare: Iată, mirele vine! Ieşiți întru întâmpinarea lui! Atunci s-au deşteptat toate acele fecioare şi au împodobit candelele lor. Şi cele fără de minte au zis către cele înțelepte: Dați-ne din untdelemnul vostru, că se sting candelele noastre. Dar cele înțelepte le-au răspuns, zicând: Nu, ca nu cumva să nu ne ajungă nici nouă şi nici vouă. Mai bine mergeți la cei ce vând şi cumpărați pentru voi. Deci plecând ele ca să cumpere, a venit mirele şi cele ce erau gata au intrat cu el la nuntă şi uşa s-a închis. Iar mai pe urmă, au sosit şi celelalte fecioare, zicând: Doamne, Doamne, deschide-ne nouă. Iar el, răspunzând, a zis: Adevărat zic vouă: Nu vă cunosc pe voi. Drept aceea, privegheați, că nu ştiți ziua, nici ceasul când vine Fiul Omului (Matei 25, 1-13).

Ce observăm? Toate cele zece fecioare ieşiseră în întâmpinarea mirelui, dar numai cinci se pregătiseră cum se cuvine… Când îşi dau seama celelalte de greşeala lor? Tocmai când vine mirele. Dar este prea târziu, şi – plecând în altă parte, în loc să meargă spre mirele mult-aşteptat – nu mai intră la nuntă…

Sensul pildei este mult mai larg, pilda se referă la creştinii care nu duc o viață duhovnicească reală, fiind creştini numai cu numele, şi pe care ceasul morții îi prinde nepregătiți să intre la Ospățul ceresc… Putem să ne dăm seama că viața fiecăruia dintre noi ar trebui să fie o aşteptare a Mirelui, a Domnului nostru Iisus Hristos, cu care ne vom întâlni după ce vom părăsi această viață. Şi unii vom avea candelele sufletelor pline de virtuți, iar alții, goale…

Voi încerca să tâlcuiesc pilda aceasta făcând referire însă numai la cei care şi-au păstrat fecioria trupească. Şi spun că din zece fecioare nu ştiu dacă cinci sunt înțelepte… Cum sunt fecioarele înțelepte? (Şi răspunsul este valabil

şi pentru feciorii înțelepți…) Sunt fete care încearcă să trăiască în toate după voia lui Dumnezeu. În centrul vieții lor stă Dumnezeu. Fie că vor să se mărite, fie că vor să se călugărească, principala lor rugăciune este să nu facă în viață voia lor, ci voia dumnezeiască. Duc lupta cea bună cu patimile, dar fără ca prin aceasta să se lase biruite de mândrie şi să se considere superioare celorlalte fete.

Cum sunt fecioarele neînțelepte? Sunt de mai multe tipuri: fete cu sufletele pline de mândrie, cărora le place să îi defăimeze pe cei care nu duc viață curată, altele care se consideră sporite în viața creştină şi trăiesc un fel de yoga creştină, transformând rugăciunea lui Iisus într-un sport pe care îl practică pe ascuns, fără ştirea duhovnicului pe care îl consideră neiscusit (duhovnic care însă ar putea să le arate foarte simplu ce răni au pe suflete…). Altele sunt fecioare doar cu trupul, mintea lor fiind plină de toate perversiunile, iar altele şi-au păstrat doar fecioria fizică, dar în rest nu s-au sfiit să facă anumite păcate (… etc).

Fecioarele neînțelepte ar putea cădea pradă desfrâului foarte uşor, pentru că mândria şi desfrâul sunt rude apropiate. Uneori, ele fug pentru o vreme în mănăstire, considerând că acolo vor fi ferite de patimile trupeşti. Dar nu rezistă la viața de ascultare de acolo, şi se întorc în lume, unde au parte de căderi mari…

Cred că una din trăsăturile cele mai evidente ale fecioarelor neînțelepte (ca şi ale feciorilor neînțelepți – am spus doar că au aceleaşi trăsături), este fățărnicia. Încearcă să fie cât mai senine la chip, să zâmbească tot timpul, să discute numai lucruri duhovniceşti, să pară cât mai sfinte (chiar şi la spovedanie, în loc să îi descopere duhovnicului problemele lor, încearcă să se laude cu recordurile lor duhovniceşti nemaiauzite şi nemaipomenite, de parcă viața creştină s-ar număra numai în mătănii şi în cărți duhovniceşti citite…).

Practică o credință ostentativă, şi se aşteaptă ca toți să se mire de evlavia lor. Iar când ceilalți nu par impresionați, se consolează că sfințenia lor nu are clopoței, şi ceilalți sunt incapabili să o înțeleagă…

Am auzit mai multe cazuri în care duhovnicii au încercat să le ajute pe astfel de fete să ducă o viață fără crispări, o viață senină, dar orice tentativă a duhovnicului de a le micşora rânduiala pe care şi-o stabiliseră de capul lor a fost respinsă cu duritate.

Cam asta e trăsătura specifică fecioarelor neînțelepte: se chinuie ca pe dinafară să pară cât mai credincioase, dar sufletele lor sunt pustii. Nu Îl cunosc pe Dumnezeu, nu Îl iubesc pe Dumnezeu, şi nici nu simt harul, dragostea şi pacea lui Dumnezeu. Sunt suflete pustii, cadavre vii, roase de plictiseală, de deznădejde, de mândrie şi de alte patimi…

Fii sinceră cu tine: dacă vrei să pari mai evlavioasă decât eşti, eşti fecioară neînțeleaptă. Dacă eşti fecioară numai la trup, iar sufletul îți e ros de

patimi – şi macină secvenţele erotice din filmele pe care le vezi pe ascuns, eşti fecioară neînţeleaptă.

***

Aş face o completare, adresată celor care şi-au pierdut fecioria trupească, dar mai apoi – prin pocăinţă – au recâştigat-o pe cea sufletească. Am cunoscut şi tineri şi tinere care, după ce vreme de ani de zile (sau uneori doar numai după câteva luni) au stat departe de păcat, şi au regretat căderile de care au avut parte, mai apoi devin foarte mândri de faptul că s-au ridicat, şi încep să îi judece, să îi bârfească pe foştii lor prieteni, pe colegii lor şi pe toţi ceilalţi care trăiesc departe de Dumnezeu. Care este cauza: ei nu au reuşit încă să lepede modul pătimaş de a gândi, şi atunci încearcă să păstreze şi în viaţa creştină unele patimi, cum sunt clevetirea şi judecata.

Ei duc o luptă greşită şi, întrucât nu simt harul lui Dumnezeu călăuzindu-le viețile, consideră că toată agoniseala lor creştină ține de fapt de manifestări exterioare. Adică, întrucât nu au înțeles viaţa creştină, rezumă totul la haine închise la culoare, privire în pământ, o voce bleagă (dar nu smerită), şi îi judecă pe cei care nu se încadrează în aceste tipare.

Ține minte: fecioria adevărată înseamnă dragoste de Dumnezeu, liniște sufletească, iubire de aproapele, ascultare şi smerenie. Pentru că, fără untdelemnul acestora, candela nu poate arde. Şi, când vine Mântuitorul, nu putem ieşi în întâmpinarea Lui…

În labirintul internetului

Un cititor m-a întrebat: *„M-am vătămat foarte mult datorită internetului. Am văzut o grămadă de imagini smintitoare. M-am lăsat cu greu, acum un an. Am citit de curând şi cartea lui Cristian Şerban, «Internetul», şi mi-am adus aminte de cum am fost şi eu dependent de internet. Dumneavoastră de ce nu scrieţi o carte pe această temă, pentru că internetul face din ce în ce mai multe victime? Credeţi că oamenii credincioşi ar trebui să folosească netul sau nu?”*

Deşi multe din sugestiile unor cititori s-au metamorfozat în articole, totuşi – cel puţin deocamdată – nu am timp să tratez acest subiect.

Voi rezuma însă perspectiva din care privesc această problemă.

Nu vreau să fiu considerat un habotnic evadat din realitate. Am fost pasionat de calculatoare, am făcut Liceul de Informatică, am site pe net – www.danionvasile.ro, folosesc adresa de e-mail pentru corespondenţă… Deci nu sunt chiar un *outsider*…

Ştiu că mulţi se folosesc de materialele ortodoxe de pe net, am auzit chiar de oameni care au devenit ortodocşi după ce au citit unele cărţi de pe net…

Nu pot fi atât de orb încât să spun că internetul este rău în întregime… Dar spun, cu toată convingerea, că ar fi absurd să considerăm – aşa cum totuşi consideră mulţi – că internetul este un cuţit pe care dacă ştii să îl foloseşti e bun, iar dacă nu, te poţi tăia…

Nimeni nu îi dă unui copil de trei ani un cuţit ca să testeze dacă micuţul se va automutila sau dacă nu cumva îl va folosi pentru a-şi tăia în bucăţele mai mici biscuiţii…

Îţi trebuie o anumită tărie duhovnicească să mergi pe o stradă pe care se află o biserică *flancată* de magazine, bordeluri şi săli cu spectacole de streap-tease şi să nu te vatămi. Un creştin ar încerca să evite o astfel de stradă, chiar cu riscul de a pierde ceva interesant.

Dracul i-ar putea întinde o cursă: la prima vizită l-ar ajuta să găsească ceva de folos, eventual o carte duhovnicească, la a doua vizită să găsească o haină frumoasă şi abia la a treia vizită – după ce trecătorul s-a obişnuit cu traseul şi i-a slăbit vigilenţa duhovnicească – i-ar arunca mreaja…

Ştiu că foarte puţini creştini stau departe de internet pentru că se tem să nu se vatăme. Unii au o atitudine de siguranţă de sine provocată de mândrie şi nu se consideră atât de slabi încât să fie îngenuncheaţi de o invenţie a tehnicii.

Ştiu şi eu că, dacă oamenii ar fi dus o viaţă mult mai curată, atunci internetul nu ar mai fi reprezentat acelaşi pericol. De ce? Pentru că poate ar fi existat o anumită cenzură, aşa cum exista înainte şi la televizor (existau prescripţii foarte precise – câte secunde poate ţine o secvenţă erotică etc.; astăzi, după miezul nopţii pot fi vizionate unele posturi de televiziune la fel de *inocente* ca internetul).

La întrebarea dacă este de folos pentru creştini să folosească internetul, răspunsul nu este simplu de dat. Un răspuns general ar fi că e bine să îl evite. Iar dacă totuşi trebuie să îl folosească, să îl folosească cu cât mai mult discernământ. Şi, dacă simt că au devenit dependenţi de el, să se spovedească duhovnicului şi să se lupte cu noua patimă.

De ce răspunsul general pe care îl repet eu – pentru că l-am auzit şi eu de la părinţii duhovnici – este *nu*? Pentru că foarte mulţi oameni s-au vătămat din cauza netului. Victimele sunt de multe feluri. Unii oameni şi-au vătămat sănătatea trupească – şi relatările din cartea lui Cristian Şerban pe această temă sunt lămuritoare –, alţii şi-au vătămat-o pe cea sufletească. De la cei care au vizionat imagini porno până la cei care au ajuns să divorţeze din cauza flirtului cu persoane necunoscute de pe net.

Şi să nu se creadă că singura patimă pe care o stârneşte internetul este cea a desfrâului. Nu ştiu, sincer, dacă ar putea exista vreo patimă care să nu fie stârnită prin internet… Şi asta pur şi simplu pentru că internetul este un mijloc de transmitere a informaţiei. (Nu intrăm în detalii, nu comentăm faptul că internetul – ca şi televizorul - ar dăuna psihicului uman chiar şi atunci când ar avea un mesaj exclusiv folositor. Marshall Mc Luhan a scris multe pe tema asta, analizând modul de transmitere a informaţiei… Ştiu oameni care au avut mari dureri de cap din cauza navigatului prea mult pe internet şi nu au mai fost în stare să se roage…).

Consider că greşesc cei care combat internetul şi calculatoarele considerându-le invenţii drăceşti. Nu, nu sunt invenţii ale dracului. Dar sunt invenţii umane pe care diavolul încearcă să le monopolizeze. Şi oamenii nu îşi dau seama, lăsându-se seduşi de cântecul de sirenă al cărui refren începe cu *www*...

Nu după mulţi ani, spitalele de psihiatrie vor avea între clienţi şi dependenţi de internet… Într-o lume a dependenţei de păcat – de sex, de droguri, de minciună –, apariţia noii categorii a dependenţilor de net îşi face locul uşor, fără tensiuni. Cine oare va avea răbdarea de a se apropia de aceste victime tinere ale diavolului, care după ce şi-au ruinat sănătatea sufletească şi trupească nu mai par bune de nimic? Dumnezeu ştie. (Cei care pot să îi ajute trebuie să o facă…)

Cred că dacă mărturisitorii din vechime ar fi trăit astăzi s-ar fi luptat să dărâme idolul internetului din minţile oamenilor cu acelaşi curaj cu care cu vreme în urmă dărâmau idolii de piatră… Noi să fim sinceri cu noi înşine: am

primit acest demon modern în casa sufletelor noastre? Dacă da, să ne luptăm să îl dărâmăm. Iar dacă răspunsul este nu, să fim sinceri cu noi: oare cotrobăind prin propria minte pentru a găsi idolul net-ului, şi neîntâlnindu-l, oare nu am găsit acolo alți idoli, mai puternici şi mai periculoşi?...

Problema este foarte amplă şi nu poate fi lămurită într-un articolaş. Cu toate cele scrise, îi încurajez pe toți cei care se ocupă de site-urile religioase să fie cât mai activi în lucrarea lor. Cu toată campania antiinternet sau antiTV care s-ar face, tot vor exista clienți fideli ai acestor oferte. Şi nu este rău să le oferi acestor clienți materiale duhovniceşti. Şi nu pentru ca oferta de programe şi de site-uri să fie cât mai variată. Ci pentru că aceşti clienți fideli pot fi ajutați să scape din lanțurile în care sunt prinşi…

Vecinii şi patul care scârţâie

Un tânăr care de câteva luni duce o viaţă creştină m-a întrebat: *„Când îi aud pe vecinii care locuiesc la etajul de mai sus cum fac dragoste, sunt făcut praf. Îmi vin în cap toate fetele cu care m-am culcat până să devin creştin. Cum să rezist amintirilor, când aud patul cum scârţâie? (Şi, fiind tineri căsătoriţi, scârţâie des…)”*

Problema ta nu e deloc banală, deşi poate părea astfel. În primul rând, când auzi patul sau vecinii „scârţâind”, nu trebuie să te mire că simţi că ţi se aprinde pofta. Suntem păcătoşi şi plini de pofte, ăsta e crudul adevăr, fie că ne place să îl recunoaştem, fie că nu ne place. Ne place să ne vedem curaţi la suflete, poate chiar sfinţi, dar nu suntem aşa.

Auzi scârţâiturile? Momentul acela să fie pentru tine un semnal de alarmă duhovnicească. Aşa cum atunci când au gânduri păcătoase, creştinii trebuie să le alunge prin rugăciune, tot aşa şi tu trebuie să previi gândurile păcătoase prin rugăciune. Nu râde, primul lucru pe care trebuie să îl faci când auzi „patul” este să te închini, şi să zici: „Doamne, miluieşte”. Sau: „Doamne, fereşte mintea mea de tot păcatul”, sau ce altă rugăciune vrei.

Apoi, e bine să faci abstracţie de sunetele respective. Dacă poţi, acoperă-le cu puţină muzică frumoasă. Dacă e noapte şi nu poţi pune muzică, atunci încearcă să nu îţi laşi mintea goală de gânduri. Dacă, stând în pat, poţi să spui şi alte rugăciuni până te ia somnul, e cel mai bine. Dacă nu, atunci încearcă să te gândeşti la Dumnezeu, la sfinţii Săi sau la orice subiect duhovnicesc. Dacă nici atâta nu poţi, atunci gândeşte-te la şcoală, la vacanţă, la bunici, la orice nu îţi vatămă mintea.

S-ar putea însă ca uneori gemetele vecinilor să fie puternice şi să ţi întipărească puternic în minte. Atunci, să nu îţi fie lene să faci câteva mătănii… Poate nu ar fi nepotrivit nici să îi atenţionezi să fie mai reţinuţi în „exclamaţii”. (Cineva îmi spunea că în astfel de situaţii loveşte cu papucul în ţeavă de câteva ori. Limbajul Morse nu şi-a pierdut eficacitatea în aceste situaţii... Acelaşi limbaj Morse îl poţi folosi şi când vecinii se uită la filme pornografice cu sonorul la maxim.) Nu trebuie să îţi fie ruşine să îi atenţionezi astfel, pentru că nu eşti obligat să fii martor auditiv la orgiile pe care ei le privesc.

Dar dacă tu stai şi tragi cu urechea şi urmăreşti ritmul în care patul scârţâie – pe ecran sau live, nu contează –, atunci este firesc să te apuce şi pe tine cheful. Pentru că vecinii fac ceva şi tu nu faci nimic. Inactivitatea ta ţi se va părea inferioară „activităţii” lor…

Oricum, nu te apuca să îi judeci, poate că nu îşi dau seama că îi deranjează pe alții (momentele respective fiind pentru ei atât de acaparatoare încât nu se mai gândesc la altceva). Sau poate nu îşi dau seama că pur şi simplu patul a „ruginit". Sau, chiar dacă îşi dau seama, poate că nu au bani să cumpere altul mai bun… Găseşte-le oricum circumstanțe atenuante…[204]

Şi, când vei avea familia ta, să-ți aduci aminte de „traumele" pe care le-ai suferit. Oricum, să încerci să nu le oferi vecinilor tăi acelaşi spectacol…

[204] Am citit că unii locuiau la un moment dat într-un hotel sub camera unui lider politic, parlamentar parcă era, şi tot auzeau nopțile scârțâituri repetate. S-au grăbit să îl judece – crezând că e cu vreo amantă, în timp ce soția era acasă… Când au aflat că zgomotele erau produse de bicicleta medicinală a politicianului, li s-a făcut ruşine…

„Păcatul” de a fi blondă

Scrisoarea unei mame blonde către fiul ei:

„Dragă fiule, îți scriu aceste rânduri ca să ştii că îți scriu. Dacă primeşti această scrisoare, înseamnă că a ajuns cu bine. Dacă nu o primeşti, atunci să mă anunți pentru a ți-o mai trimite o dată. Îți scriu încet pentru că ştiu că tu nu citeşti prea repede. Acum câteva zile, tatăl tău a citit că marea majoritate a accidentelor se petrec la o distanță de un kilometru de casă. De aceea, ne-am hotărât să ne mutăm mai departe. Noua casă este minunată, are şi maşină de spălat, dar nu ştiu sigur dacă merge. Ieri am băgat lenjeria în ea, am tras de manetă şi de-atunci n-am mai văzut-o. Vremea pe aici e foarte rea. Săptămâna trecută n-a plouat decât de două ori. Prima dată ploaia a ținut 3 zile, a doua oară a ținut 4 zile. Apropo de vesta pe care o voiai, unchiul tău Petre mi-a spus că dacă o trimitem cu nasturi, cum sunt ei grei, o să coste mai mult; atunci am tăiat nasturii şi i-am pus în buzunar. Să-ți mai zic că alaltăieri a explodat bucătăria şi tatăl tău şi cu mine am *zburat* din casă. Ce emoție! A fost pentru prima dată după mulți ani când tatăl tău şi cu mine am ieşit împreună undeva. A venit doctorul să vadă dacă suntem în regulă şi mi-a pus un tub din sticlă în gură. Mi-a zis să nu vorbesc 10 minute. Tatăl tău s-a oferit să cumpere tubul acela. Dacă tot vorbim de taică’tu, te anunț că şi-a găsit de lucru; e foarte mândru de asta. Lucrează peste aproape 500 de oameni. L-au angajat să tundă iarba în cimitir. Sora ta Julia, cea care s-a căsătorit cu soțul ei, a născut în sfârşit. Cel mai rău e frate-tu’ ăla mic, Ionuț. A închis maşina şi a lăsat cheile înăuntru. A trebuit să se ducă până acasă să aducă dublură ca să ne scoată pe toți de acolo. Bine, fiule. Nu pot să-ți trec adresa pe plic, pentru că n-o ştiu. De fapt, ultima familie care a locuit aici a plecat cu numerele pentru a le pune la noua adresă.

P.S. Aveam de gând să-ți pun şi nişte bani, dar deja am închis plicul”.

Între categoriile bancurilor de succes, la loc de frunte – alături de cele despre soacre, polițişti, somalezi – se află bancurile despre blonde. Acestea sunt de două genuri: despre prostia blondelor şi despre uşurința cu care pot fi aduse în pat.

Lăsând la o parte faptul că unele dintre ele sunt absolut banale, iar altele sunt reuşite („scrisoarea” aceasta mi se pare simpatică), trebuie observat faptul că ne place să facem pe deştepții. Ne place să fim noi *cei interesanți*, iar ceilalți să fie *proştii*. De asta, atunci când avem ocazia de a ironiza pe cineva mai urât

sau mai prost decât noi, nu ratăm ocazia. Pentru că astfel creştem în ochii noştri…

Cât despre blonde, …

Să observăm un lucru: dacă în majoritatea bancurilor cu soacre nu ai putea înlocui rolul soacrei cu al vecinei, sau rolul poliţistului cu al poştaşului, aproape în toate bancurile cu blonde rolul blondei poate fi înlocuit de cel al unei femei brunete, roşcate, al unei femei cu păr vişiniu, alb, verde strident sau indigo. De ce? Pur şi simplu pentru că de fapt esenţială în banc nu este culoarea părului „protagonistei", ci situaţia în care aceasta se află. Iar dacă blonda este pusă în contrast cu o brunetă sau cu o roşcată, contrastul este superficial, pentru că dacă bruneta s-ar afla în situaţia de „protagonistă", bancul ar fi la fel de *gustos*.

Un exemplu banal: „O blondă rămâne a doua oară gravidă şi vine la soţul ei şi îl întreabă: «Dragă, acum trebuie sa ne căsătorim din nou?»"[205] Sarcina acestei gravide nu are o legătură directă cu culoarea părului ei… dar totuşi este mai uşor să faci bancuri cu blonde. Pentru că blondele sunt minoritare[206]. Ia să spună bărbaţii bancuri cu brunete. Oare nu le-ar creşte şansele de a auzi un concert de reproşuri de la colegele de serviciu, de la prietenele, surorile sau chiar soţiile lor, care sunt brunete? Ba da, pentru că brunetele sunt mai multe…

Tipul femeii blonde şi proaste e deja „legendar". Şi, cu toate astea, bărbaţii se dau în vânt după blonde, şi nu numai după cele proaste, ci şi după cele deştepte. (Chiar, oare dacă s-ar face o statistică a culorii de păr pe care o au olimpicii internaţionali la ştiinţe exacte, nu s-ar constata că raportul dintre blondele deştepte şi brunetele deştepte este la fel de mare cu raportul dintre blondele şi brunetele proaste?)[207]

Un proverb spune că „vulpea care nu ajunge la struguri spune că sunt acri". Mulţi tineri preferă să ironizeze blondele şi pentru că se simt neputincioşi în a le „dobândi". Şi vitejia de a spune bancuri cu blonde este de fapt o încercare mascată de a scăpa de complexul de inferioritate.

Despre blonde nu am multe de zis… (Oricum, bine că soţia mea nu e blondă, ca să nu se creadă că scriu cu pistolul la tâmplă. Dacă era blondă, aş fi scris poate cu frica în sân…)

---

[205] Aş putea da mai multe exemple, dar aş risca să le ofer „material de colportaj" cititorilor.

[206] Un cititor: *Asta e valabil în România, dar bancuri cu blonde se spun şi în America şi cred că şi în Suedia (care e plină de blonde).*

[207] Un cititor: *S-au făcut statistici şi arată că blondele sunt mai proaste.* Şi dacă ar fi aşa, tot nu e bine să ironizăm blondele pe care le întâlnim. Poate că ne întâlnim tocmai cu exemplarele al căror I.Q. este mai ridicat decât al nostru…

Spun însă că tinerii ar fi mai câştigaţi dacă nu le-ar considera pe blonde nişte aparate de făcut sex… Spun – foarte serios – că e mai bine şi pentru ei ca blondele să fie apreciate la justa lor valoare.

Dacă o mamă îi spune copilului vreme îndelungată că e un copil rău, acesta se va purta ca atare. Dacă le repetăm blondelor că sunt târfe proaste, le vom face rău. Le vom transforma din flori în buruieni.

Da, ştiu, sunt destui *şmecheri* care vor să transforme *florile* în *buruieni*. Dar mai ştiu şi că tipii de calitate nu fac asta. Dimpotrivă. Aceştia se feresc pe ei înşişi de *buruieni*, căutând frumuseţea adevărată.

Sper că şi voi aţi observat asta, nu-i aşa, blondelor?...

Demonul călător…

Maica Siluana Vlad povestea: „Cândva, demult, am trăit ceva straniu. Era noapte, spre ziuă, eram în casa unor prieteni, după o aniversare, cred, şi dormeam cam de-a valma, pe unde apuca fiecare, fiind foarte mulţi. La un moment dat, am simţit o puternică tulburare faţă de prezenţa trupului de lângă mine. Era o bună prietenă care dormea liniştită. Nu-mi venea să cred. M-am uitat de jur împrejur. Toţi cei din cameră dormeau adunaţi fiecare în propriul trup. M-am întors la mine şi la tulburarea mea. M-am privit cu atenţie şi am definit-o: era o dorinţă de necontrolat, acum aş numi-o compulsivă, de a lua în braţe trupul de lângă mine. M-am speriat. Mi-am privit atentă frica şi am simţit că e o frică de *cineva*. Dar nu era nimeni treaz. Deşi atunci credeam că nu cred în Dumnezeu, am făcut ce făcea copilul din mine când se temea de întuneric: m-am închinat. Ştiu că a dispărut totul ca un fum şi că am adormit zâmbind. Dar, a doua zi, un foarte bun prieten care dormise în altă cameră mi-a mărturisit înspăimântat că a fost «agresat» de unul dintre invitaţi şi că s-a simţit «ca în iad». Atunci am spus: «uite ce empatie pe mine!», şi i-am povestit, amuzându-ne amândoi. Atunci nu ştiam ce ştiu acum. Acum ştiu că atunci am fost atacată de demonul care îl chinuia pe acel «invitat». Acum ştiu că suferinţa celor care au căzut în acest «fel de a fi» este o suferinţă greu de vindecat pentru că mare şi iscusit este demonul care «se ocupă» de acest sector al iadului din noi”[208].

Cred că această mărturie este clară: stând în preajma oamenilor care trăiesc în patimi – fie că este vorba de beţie, de desfrâu sau de droguri –, mergând la petreceri împreună cu astfel de oameni, ne expunem riscului de a fi atacaţi de diavolii care îi ispitesc pe aceştia. Nu e vorba de situaţiile în care suntem constrânşi să convieţuim împreună, să studiem sau să muncim unii lângă alţii. Nu, deşi un creştin care lucrează într-un mediu păcătos va încerca să îşi schimbe locul de muncă… E vorba de situaţiile în care alegem de bună voie să ne petrecem timpul liber în preajma oamenilor ce trăiesc în patimi[209].

---

[208] http://www.sfintii-arhangheli.ro/intrebare-vina-homosexuali .php. Rubrica *Maica Siluana vă răspunde.*

[209] Un cititor: *Din câte am înţeles, cartea aceasta se adresează tinerilor obişnuiţi, poate mai mult celor ce până acum nu şi-au pus anumite întrebări referitoare la viaţa lor. Celor ce trăiesc în astfel de cercuri şi lucrează sau învaţă în vecinătatea unor oameni care reprezintă adevărate ispite. Cred că este un subiect bun şi chiar că trebuie tratat mai pe larg – dacă nu e lămurit un subiect, mai bine să nu fie abordat.*

În Vieţile Sfinţilor găsim multe referinţe despre diferite locuri bântuite de duhurile rele. Şi vedem că sfinţii nu evitau astfel de locuri, ci uneori şi le alegeau ca adăposturi. Iar duhurile rele plecau. Dacă am fi la măsura sfinţilor, nu am avea de ce să ne temem, chiar dacă am sta toată ziua între mari păcătoşi. Numai că, având credinţă slabă, trebuie să ne ferim de ispite…

Dar cred că este cam simplist să spui că „un creştin care lucrează într-un mediu păcătos va încerca să îşi schimbe locul de muncă"; de multe ori oamenii fac eforturi mari să îşi găsească un loc de muncă şi nu prea au luxul să aleagă...

Fără aproapele meu trăiesc iadul

Marți un om s-a sinucis din cauza mea. După ce că sunt o curvă, mai sunt şi o criminală. M-a rugat cineva marți să îl ajut şi eu l-am amânat pe joi, iar el a crezut că nu îl voi mai ajuta şi nu a mai apucat ziua de joi. Sunt vinovată!!!!!!!!! Pământul strigă de durere în urma paşilor mei…

Scriu şi tot scriu la *Tinerii şi sexualitatea* şi mă gândesc că sunt atâtea lucruri pe care aş vrea să vi le spun. Nu legate în mod direct de sexualitate, ci de viața voastră. Cred că numai cine a fost ispitit de sinucidere sau cel căruia i s-a sinucis cineva drag înțelege de ce vă reproduc aceste rânduri…

Cam asta e lumea în care trăim – plină de violență, de minciună, de răutate, de păcat. Atât la nivel individual, cât şi la nivel macro –, unde statele puternice se luptă să le îngenuncheze pe cele mici, invocând tot felul de principii morale pentru a-şi ascunde interesul. Trăim într-o lume în care păcatul ne presează, pur şi simplu. Şi cei care nu au ales calea lui Hristos se întreabă: „Oare ce nenorocire ne mai aşteaptă?". Ei trăiesc într-o tensiune permanentă, parcă ar merge singuri noaptea printr-o pădure cu fiare sălbatice.

Cred că dacă fata aceasta nu ar fi avut efectiv cum să îl ajute pe omul acela nu ar fi mustrat-o aşa de tare conştiința….

Din păcate, suntem din ce în ce mai închişi în noi, mai reci, mai indiferenți față de ceilalți. Ne luptăm pur şi simplu să ne trăim viața aşa cum ne place, ni se pare că avem iubire în inimă pentru alții, dar de multe, de foarte multe ori le lăsăm celorlalți numai firimiturile din timpul nostru liber.

Să încercăm să fim altfel… Să ținem seama de cuvintele lui Hristos: *Când va veni Fiul Omului întru slava Sa şi toți sfinții îngeri cu El, atunci va şedea pe tronul slavei Sale. Şi se vor aduna înaintea Lui toate neamurile şi-i va despărți pe unii de alții, precum desparte păstorul oile de capre. Şi va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele de-a stânga. Atunci va zice Împăratul celor de-a dreapta Lui: Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moşteniți împărăția cea pregătită vouă de la întemeierea lumii. Căci flămând am fost şi Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost şi Mi-ați dat să beau; străin am fost şi M-ați primit; gol am fost şi M-ați îmbrăcat; bolnav am fost şi M-ați cercetat; în temniță am fost şi ați venit la Mine. Atunci drepții Îi vor răspunde, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând şi Te-am hrănit? Sau însetat şi Ți-am dat să bei? Sau când Te-am văzut străin şi Te-am primit, sau gol şi Te-am îmbrăcat? Sau când Te-am văzut bolnav sau în temniță şi am venit la Tine? Iar Împăratul, răspunzând, va zice către ei: Adevărat zic vouă, întrucât ați făcut unuia dintr-*

aceşti fraţi ai Mei, prea mici, Mie Mi-aţi făcut. Atunci va zice şi celor de-a stânga: Duceţi-vă de la Mine, blestemaţilor, în focul cel veşnic, care este gătit diavolului şi îngerilor lui. Căci flămând am fost şi nu Mi-aţi dat să mănânc; însetat am fost şi nu Mi-aţi dat să beau; Străin am fost şi nu M-aţi primit; gol şi nu M-aţi îmbrăcat; bolnav şi în temniţă şi nu M-aţi cercetat. Atunci vor răspunde şi ei, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând, sau însetat, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în temniţă şi nu Ţi-am slujit? El însă le va răspunde, zicând: Adevărat zic vouă: Întrucât nu aţi făcut unuia dintre aceştia prea mici, nici Mie nu Mi-aţi făcut. Şi vor merge aceştia la osândă veşnică, iar drepţii la viaţă veşnică (Matei 25, 31-46).

Şi să nu avem grijă de aproapele nostru numai când îi este foame sau sete, când îi e frig sau când este bolnav… Să avem grijă de el mai ales atunci când sufletul lui este rănit şi frământat. Şi nu doar când ne spune că e la graniţa sinuciderii… Cei mai mulţi sinucigaşi nu s-au sinucis la primul gând de sinucidere, au avut de parcurs un drum lung, în care amărăciunea s-a adăugat treaptă cu treaptă.

Să nu participăm prin indiferenţa noastră la construirea nici uneia dintre aceste trepte…

Nu spun acum că trebuie să stăm tot timpul lângă prietenii noştri care permanent sunt frământaţi, plictisiţi, supăraţi. Spun doar că trebuie să fim atenţi şi, atunci când putem da o mână de ajutor, să o dăm din tot sufletul.

Şi dragostea noastră pentru ei nu trebuie să aibă o bază negativă: „le dau atenţie, le ofer o fărâmă din sufletul meu ca nu cumva să cadă în deznădejde, să nu ajungă să se sinucidă…"

Nu, nu aşa ne-a învăţat Hristos să iubim… Trebuie să ne iubim aproapele pentru că asta e adevărata viaţă… Egoismul înseamnă moarte, închiderea în sine înseamnă iad. Dacă Sartre a zis: „Aproapele meu e iadul", fiecare creştin ar trebui să spună: „Fără aproapele meu trăiesc iadul…"

***

Un cititor mi-a scris: „Deşi textul de mai sus te reprezintă, nu îşi are locul în această carte…"[210]

Am renunţat să scot articolaşul din două motive: unul este că dis-de-dimineaţă am primit de la o cititoare un cuvânt foarte frumos: „Poţi înfige un cuţit într-un om şi să îl scoţi imediat, dar rana va rămâne pentru multă vreme – sau chiar pentru totdeauna. Nu are importanţă de câte ori îţi vei cere iertare după aceea, rana rămâne. O rană verbală răneşte la fel ca cea fizică. Prietenii sunt bijuterii rare, te fac să zâmbeşti şi te încurajează. Sunt gata să te asculte atunci când ai nevoie, te susţin şi îşi deschid inima în faţa ta…". Mi se pare că

[210] Un cititor: *Ba da, eu l-aş pune lângă cel cu „demonul călător" şi Maica Siluana: astfel, cred eu, arăţi cele două feţe ale aceleiaşi monede – pe de-o parte, prietenii pe care trebuie să îi îndepărtezi şi, pe de alta, cei de care trebuie să te apropii*.

oricât s-ar scrie despre prietenie tot nu este de ajuns… mai ales că trăim într-o lume în care duhul lui Sartre domină duhul lui Hristos.

Al doilea motiv este că, uitându-mă prin mesajele mai vechi ale fetei cu ale cărei rânduri am început acest text, am găsit şi alte rânduri apăsătoare, scrise înainte de Crăciun:

„Despre mine mi-e silă să vorbesc. Am scris o poezie (slăbuță – dar care exprimă ce simt). Îți scriu numai o strofă, ca să nu te obosesc:

Călcați-mă, călcați-mă în picioare,
Zdrobiți-mi capul între călcâi şi trotuare,
Priviți-mă apoi cu-o firavă candoare,
Spunându-mi fals: atât de rău ne pare…

Cam asta e atitudinea pe care cred că o are aproapele meu față de mine. Dar ce mă sperie şi mai tare e următoarea întrebare care mi-a încolțit în minte: oare nu cumva asta este atitudinea mea față de aproapele meu?

Aş vrea să mă pot şi eu bucura de Naşterea lui Hristos… Cum reuşesc unii să îşi schimbe total viața? Nu înțeleg… nu mi se potriveşte şi mie o întoarcere la 180 de grade (de care am atâta nevoie)? De ce cad în desfrânare atât de des? Oare în mintea mea nu este nimic altceva decât mizeria desfrânării?

De ce mă domină în halul acesta desfrânarea? Sau mai bine zis de ce mă domină în halul acesta păcatul? Cum să îi închid uşa pentru ca apoi să o deschid pentru Hristos? De ce nu încape Hristos şi în sufletul meu? Şi, mai ales, de ce sunt atât de tristă dacă Hristos Se naşte şi pentru mine? Dar, la ce bun atâtea întrebări?..."

Ioan Valahul – sfânt sau criminal?

„Pe când avea doar 15 ani, fericitul tânăr Ioan a fost ales şi întărit de harul Duhului Sfânt să fie mucenic al lui Hristos într-un chip ca acesta: în toamna anului 1659, năvălind o ceată de turci pe Valea Oltului dinspre Ardeal, au făcut mari jafuri prin sate în drum spre Dunăre, şi au luat în robie pe mulţi tineri nevinovaţi. Printre cei robiţi a fost şi fericitul Ioan. Trecând Dunărea, turcii şi-au împărţit robii, luând fiecare după voie şi plăcere pe cine voia. Aşa a ajuns nevinovatul Ioan în stăpânirea unui ostaş turc, rău şi desfrânat. Pe lângă drumul greu, pe lângă foame şi osteneală, sărmanii creştini luaţi în robie trebuiau să sufere sete, şi bătăi, şi umilinţe de tot felul, iar la urmă să fie siliţi spre necuratele pofte ale desfrânării de către stăpânii lor păgâni şi tirani. Aşa văzându-se într-o zi silit spre necurata patimă de către un turc, fericitul Ioan l-a refuzat cu scârbă, mărturisind că este creştin şi urăşte necuratele patimi păgâneşti. Atunci, mâniindu-se, tiranul vroia să-l silească, dar tânărul creştin, întărit de râvna credinţei în Hristos, l-a lovit pe tiran, care îndată a murit. Ceilalţi ostaşi l-au legat în lanţuri. Şi aşa, după câteva luni de chinuri şi de mers pe jos, turcii au ajuns la Constantinopol. Iar fericitul şi neîntinatul Ioan a fost dat ostatic femeii turcului ucis de el pe cale, drept pedeapsă, ca să-i fie slugă până la moarte. Acea femeie, rănindu-se de frumuseţea lui Ioan, îl trăgea spre necurata desfrânare şi spre legea mahomedană, silindu-l să se lepede de credinţa cea dreaptă în Hristos.

Atunci fericitul Ioan, rugându-se mult lui Dumnezeu şi Maicii Domnului să îl întărească în mărturisirea dreptei credinţe şi să-l izbăvească de ispita desfrânării, a spus cu îndrăzneală: «Cred în adevăratul Dumnezeu, Care S-a răstignit pe cruce pentru noi, şi doresc cu bucurie să-mi dau viaţa pentru Hristos, decât să mă turcesc şi să mă însoţesc cu tine». Astfel, mărturisitorul Ioan a fost aruncat în temniţă, şi apoi zdrobit cu cumplite chinuri. Rămânând neschimbat şi tare ca un diamant, a fost condamnat la moarte prin spânzurare, şi aşa şi-a dat sfântul său suflet în braţele lui Hristos, la 12 mai 1662. Iar trupul său a fost aruncat la loc necurat.

Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi”[211].

***

Întrebare: *Sunt acuzat de lucruri pe care nu le-am făcut şi s-ar putea să ajung în închisoare. Cum să mă port dacă ajung acolo şi deţinuţii o să încerce*

[211] Protos. Ioanichie Bălan, *Patericul românesc*, Editura Arhiepiscopiei Tomisului şi Dunării de Jos, Galaţi, 1990, pp. 223-224.

să mă violeze? Din filmul „Închisoarea îngerilor" am înțeles că trebuie să mă bat cu ei, să mă apăr cât pot. Dar e creştineşte? Şi care ar trebui să fie atitudinea mea față de propaganda homosexualilor – în mod special cea privitoare la adopția copiilor?

Eu aş reformula întrebarea ta astfel: „Ce e mai creştineşte, să mă las violat sau să mă lupt cu agresorii mei?". În Viețile Sfinților citim că, atunci când tâlharii vroiau să fure lucrurile vreunor părinți îmbunătățiți, aceştia nu numai că nu se luptau cu ei, ba unii chiar îi ajutau pe tâlhari să ia tot ce vroiau. Numai că tot în Viețile Sfinților citim şi că, atunci când e vorba de batjocorirea trupului, care este templu al Duhului Sfânt, putem avea o atitudine mai fermă…

Într-o viață a Sfântului Mucenic Ioan Valahul scrisă de părintele Eugen Tănăsescu, citim: „un păgân din cei ce duceau pe români în robie s-a oprit asupra lui Ioan şi, plăcându-i frumusețea exterioară a trupului, l-a cumpărat pe acesta, având asupra sa gând urât. Sfântul s-a împotrivit însă acestei fapte nelegiuite, nerecunoscând de stăpân decât pe Stăpânul tuturor, Hristos. Înfuriindu-se, păgânul se pregătea să-l lege pe Ioan de un copac, pentru a-şi duce urâciosul gând până la capăt, dar Sfântul, scârbindu-se în inima sa şi nevrând să fie ruşinat înaintea lui Dumnezeu, şi-a adus aminte de David, biruitorul lui Goliat, şi prinzând curaj, l-a ucis pe păgân"[212].

Iată, Sfântul Ioan Valahul s-a luptat cu turcul precum David cu Goliat, David fiind întărit de Dumnezeul cel Viu, iar Goliat, de duhurile întunericului care îi sprijineau pe păgânii idolatri.

Sfântul Ioan Valahul nu l-a omorât pe turc decât atunci când acesta a încercat să îl agreseze. Sfântul nu a vrut să scape din robie, nici să îl pedepsească pe stăpânul său pentru păcatele sale, ci doar a încercat să se apere pe sine însuşi de întinarea la care vroia să îl supună acesta. Înțelegem asta şi din faptul că el a preferat să primească moarte mucenicească decât să o ia de soție pe femeia musulmană (ştia că asta ar fi fost tot o lepădare de Dumnezeu[213])…

Cât priveşte atitudinea față de propaganda homosexuală, soluția este să dăm mărturia cea adevărată fără să ne temem. Nu sunt rele nici procesiunile cu icoane – doar asta era una din formele de rezistență ale apărătorilor icoanelor în fața prigonitorilor iconomahi. Totul este să fie făcute în duh creştin, nu în stilul

---

[212] http://www.univ-ovidius.ro/btcassian/SINAXAR%5FORTODOX/main.htm. La această adresă pot fi citite şi alte vieți ale sfinților români.

[213] Un cititor: *Dar ce, cei care se căsătoresc cu oameni de alte religii păcătuiesc?* Da, păcătuiesc. Sfinții au învățat că singura căsătorie binecuvântată de Dumnezeu este între un creştin şi o creştină. Cum altfel ar putea sfinți Duhul Sfânt o cununie în care unul din miri nu crede în Hristos?

galeriilor echipelor de fotbal. Fără înjurături, fără violență, ci cu conştiința că nu trebuie să fim impasibili în fața răului…

Numai că adevărata rezistență nu va fi una de mase, care nu implică nici riscuri, nici necazuri. Adevărata rezistență este lupta prin rugăciune şi prin cuvânt. Şi, dacă puțini au chemarea de a lupta prin propovăduire directă, toți au chemarea de a lupta prin rugăciune cu puterile întunericului. De nimic nu se teme diavolul mai mult decât de rugăciune. Şi, pentru puțina noastră rugăciune, va trimite Dumnezeu şi mărturisitori care să lupte cu sabia cuvântului…

Despre viol

O cititoare îmi scrie: *Un singur lucru vă întreb... Fetele care au fost violate, cărora li s-a furat în mod mişel puritatea, ce şanse au să revină la normal? Ştiţi prin ce trece o astfel de fată? Am observat că pe o astfel de femeie o respinge lumea toată, de parcă ar fi ciumată. Mai bine sunt văzute prostituatele care revin la Dumnezeu, pentru că El* nu vrea moartea păcătosului, ci să se întoarcă şi să fie viu*, decât fetele astea... cărora li s-a luat ceva cu forţa. E adevărat că şi această faptă are circumstanţele ei, în sensul că nu toate sunt la fel. Eu întreb: o fată care a trecut prin aşa ceva şi care a intrat într-un conflict cu Dumnezeu (considerându-L „vinovat") ce şanse mai are să aibă o viaţă normală? Mai poate avea ea încredere în IUBIRE şi mai ales în bărbaţi? Aţi vorbit în* Cartea nunţii *despre aproape toate categoriile de femei care vor să-şi întemeieze o familie (cochete, cuminţi, păcătoase, habotnice, divorţate etc.), mai puţin de una... de cele care au trecut prin experienţa violului. Nu aveţi idee ce este in sufletul unei astfel de femei, cum gândeşte, ce simte atunci, după aceea, şi mulţi ani mai târziu. Te întrebi de ce tu, unde a fost Dumnezeu în clipele acelea, de ce te-a părăsit… Îţi trebuie ani mulţi să uiţi, să ai încredere în tine, să ieşi în lume şi să cunoşti alţi oameni. Îţi trebuie voinţă, încredere, multă dragoste şi înţelepciune să ierţi, ca să poţi să te îndrăgosteşti de un bărbat. Apoi, după ce ai reuşit să faci pasul şi să te îndrăgosteşti de un băiat îţi dai seama că nici acesta nu e diferit de primul... de ticălos. Dacă unul ţi-a furat ce este mai de preţ şi pur pentru o fată şi ţi-a întinat trupul, celălalt îşi bate joc de suflet, care se vindecă mai greu sau chiar deloc.*

Ce şansă mai are o astfel de femeie să răzbată în viaţă, să mai creadă în fiinţa pe care a creat-o Dumnezeu prima dată, şi anume - bărbatul. Să creadă în iubire, în familie, în tandreţe, şi aici lista poate continua.

Ce fel de soţ să caute o astfel de fată?

Am multe pe suflet, însă am senzaţia că vorbesc cu mine şi nu asta am căutat scriindu-vă. Poate că vi se pare că sunt în conflict cu Dumnezeu, şi trebuie să recunosc că aşa a fost. Mult timp am negat imensa bunătate a Celui Atotputernic şi am stat departe de El. Însă căzând în deznădejde şi fiind în pragul sinuciderii, m-am apropiat mai mult de Dumnezeu, dorind din tot sufletul să-L cunosc mai bine. Un pic de linişte am găsit, dar e o linişte de scurtă durată pentru că tot timpul mă apucă deznădejdea şi sunt o grămadă de lucruri care mă tulbură şi revin în inima mea suferinţe pe care am crezut că le-am îngropat.

Cam atât pot să vă scriu acum, pentru că simt că mai mult nu pot. Sunt deschisă unui dialog, nu unui monolog. Sunt ani de când dialoghez cu mine însămi...

***

Mai multe fete m-au întrebat, în diferite scrisori, de ce nu scriu nimic despre urmările psihice şi duhovniceşti ale violului. Încep prin a spune că puţinele mele rânduri vor fi lipsite de referinţe ştiinţifice: nu ştiu nici cât de mare este rata violurilor, nici care este intervalul de vârstă în care se încadrează cele mai multe victime.

Voi face referire doar la două studii. În primul, realizat în 1990[214], s-a constatat că „elevii care dezaprobau violul şi-au schimbat atitudinea, devenind mai deschişi în a accepta acest comportament, după numai 9 minute de vizionare zilnică, pe o perioadă de 6 săptămâni, a unor filme notate cu R-rated sau după vizionarea a 5 ore de filme cu conţinut explicit sexual”[215].

Într-un raport realizat în 1986 de Larry Hoo s-au comparat rezultatele a 35 de cercetări privind rezultatele expunerii la pornografie. „Din aceste studii, 20 arată că pornografia măreşte agresivitatea; în 4 dintre ele s-a găsit că există o legătură între expunerea la pornografie şi cazurile de viol, iar în 11 s-a scos în evidenţă faptul că bărbaţii care vizionează pornografie acceptă mai uşor violenţa îndreptată împotriva femeilor şi batjocorirea acestora”[216]. Întrucât din 1986 – când a fost realizat raportul – şi până astăzi pornografia difuzată prin mass-media s-a aflat într-un proces de creştere continuă – şi deci numărul violurilor a crescut pe măsură – este firesc ca şi acest subiect – violul – să fie integrat în problematica păcatelor contemporane.

Întrucât subiectul articolului nu este prea plăcut, îmi voi permite să încep printr-o istorioară mai veselă. Bunica mea, nu cu multă vreme înainte de a muri, venea într-o seară acasă. Întrucât era destul de întuneric, şi pentru că bunica avea un mers destul de sportiv, deşi era bătrână, un individ s-a luat după ea. Bunica s-a cam speriat, s-a grăbit şi urmăritorul şi-a mărit şi el viteza. Când a ajuns pe o stradă mai luminată, bunica s-a uitat la urmăritor. Şi, când acesta şi-a dat seama că potenţiala sa victimă sa avea părul alb, a înghiţit în sec şi a plecat imediat (bine cel puţin că nu era gerontofil[217])…

---

[214] De către Brown, Childers şi Waszak.

[215] Victor C. Starsburger, *Adolescents and the Media*, Sage Publications, 1995, p. 49, apud Virgiliu Gheorghe, *Efectele televiziunii asupra minţii umane*, Editura Evanghelismos, 2005, p. 297. Recomand cu căldură această carte tuturor cititorilor…

[216] Pavlu Simisi, *Întâlnirea dintre psihiatrie şi credinţă*, Editura Lidia, Tesalonic, 2002, p. 65, apud Virgiliu Gheorghe, *Efectele televiziunii asupra minţii umane*, Editura Evanghelismos, 2005, p. 299.

[217] Gerontofilie – atracţie sexuală faţă de persoane în vârstă.

Acum, să trecem la subiect. Am citit într-o revistă câteva mărturii ale fetelor care fuseseră violate. Am auzit un caz în care o fată fusese violată de mai multe ori de tatăl ei. Îi era ruşine să vorbească cu mama ei despre aceasta problemă. Până la urmă, l-a ameninţat pe tatăl ei că, dacă mai încearcă să o violeze o singură dată, se va sinucide. Şi de atunci, tatăl a lăsat-o în pace…[218] Dar toată viaţa fetei a fost marcată de această experienţă. Deşi în relaţiile cu prietenii sau cu familia încerca să pară cât mai veselă, când rămânea singură sufletul ei era pustiit de durere… Tocmai de asta şi scriu, pentru a încerca să le ajut pe fetele care au trecut printr-o astfel de traumă să înţeleagă că viaţa merită trăită în continuare, şi amintirile apăsătoare pot fi uitate.

Cazurile în care un obsedat urmăreşte o fată pe care în inima lui „o iubeşte" pe ascuns şi încearcă să o violeze în mai multe rânduri tocmai pentru a-şi manifesta sentimentele sunt foarte rare. Unei astfel de victime, la care agresorul încearcă să revină după o perioadă de timp, îi spun să îşi pună nădejdea în Dumnezeu, şi să ceară lui Dumnezeu să o izbăvească după cum ştie de agresor.

Cât priveşte violurile în familie (tată-fiică, tată-fiu, mamă-fiu, frate-soră), cred că sunt mult mai şocante[219]… Întrucât cel mai des am auzit referiri la situaţia tată-fiică (sau fiice) voi scrie despre ea: Cum să îl ierte o fată pe tatăl ei care i-a batjocorit fecioria?

Este imposibil… Să trăieşti ani de zile în aceeaşi casă cu cel pe care îl consideri duşmanul vieţii tale? Da, ar fi imposibil dacă nu ar exista harul lui Dumnezeu. Dumnezeu, care i-a păzit nevătămaţi pe mucenicii care erau aruncaţi în foc, poate să îi dea fetei puterea de a ierta. Da, numai Dumnezeu poate face o astfel de minune.

Nu despre iertare vreau să scriu acum, ci despre vindecarea sufletească a fetelor care au fost violate[220]. Unele din ele rămân atât de marcate de viol încât

---

[218] Cred că o fată care a fost violată de tatăl ei trebuie să meargă cât mai repede să discute cu un preot. Acesta o va sfătui cum să facă pentru ca pe viitor să nu mai aibă parte de aşa ceva. Preotul o va ajuta să depăşească situaţia, ţinând cont de toate amănuntele. Tatăl nu trebuie tratat ca un criminal, ci ca un păcătos care are nevoie de îndreptare. Situaţia nu trebuie îndreptată cu ajutorul emisiunilor de televiziune dedicate gospodinelor care nu au cum să îşi umple timpul. E nevoie de mult discernământ. Dorinţa răzbunării – oricât ar fi de intensă: „Nu mă las până nu îl văd în puşcărie" – nu poate da roade bune. Mai ales că închisorile par a fi locuri de învăţare a noi păcate, locuri de perfecţionare în furturi, crime şi perversiuni sexuale, nu spaţii de recuperare morală…

[219] Se pare că explozia de erotism din mass-media (şi mai ales filmele cu secvenţe de violuri în familie) va duce în timp la creşterea ratei violurilor. De altfel, nu cred că există familii asupra cărora presiunea sexuală a mass-mediei să aibă un efect benefic…

[220] Deşi iertarea agresorului face parte din procesul de vindecare lăuntrică.

încearcă să se sinucidă. Dar ce le-ar putea aduce sinuciderea? Nimic, decât şi mai multă durere. Şi încă una veşnică.

În ce poate consta vindecarea? Se poate reface fecioria? Bine, unele fete au fost violate după ce oricum îşi pierduseră fecioria cu prietenii lor, şi la ele se pune problema traumei fizice şi sufleteşti…

Cred că este esenţial să înţelegem faptul că oricât de tare ar fi rănit un om, sufleteşte sau şi trupeşte, Dumnezeu vrea să îl mântuiască. Nu există nici un om, oricât de ticălos, oricât de urât sau de mândru ar fi, pe care Dumnezeu să nu îl aştepte şi căruia să nu vrea să îi iasă în întâmpinare. În cele din urmă, vindecarea ţine de credinţă. Aşa că o întreb pe fata care a fost violată:

Crezi tu că Dumnezeu te-a uitat? Crezi că S-a scârbit de tine? Crezi că nu ştie prin ce ai trecut? Sau crezi că nu ţine seama de durerea ta? Nu, nu este deloc aşa…

Ştiu că întrebarea care te apasă este: „De ce?" Şi eu m-am certat cu Dumnezeu ani de zile după ce mama mea a murit. Nu înţelegeam cum a îngăduit Dumnezeu să rămân fără fiinţa cea mai importantă pentru mine.

Tu ai de ales între a te certa cu Dumnezeu şi a-L ruga să vindece rănile sufletului tău. Dar dă-ţi seama că Dumnezeu vrea să te vindece. Uită-te în oglindă: cum e privirea ta? Tristă, îndurerată, pierdută… Aşa va rămâne dacă te vei certa în continuare cu Dumnezeu. Dar va fi altfel dacă Îi vei cere ajutorul.

Încet-încet, vei simţi cum rănile sufleteşti se vindecă. Procesul e greu, dar încă de la început vei conştientiza că eşti pe drumul cel bun. Cei din jurul tău – mă refer la cei care ştiu prin ce ai trecut – vor înţelege mai greu schimbarea.

Poate te vor privi în continuare cu milă, sau chiar cu dispreţ. Dar Dumnezeu îţi va da putere să treci peste asta. Mai mult încă, atunci când vei fi pregătită pentru a-ţi întemeia o familie, îţi va trimite un om bun la suflet care se va purta cu tine ca şi cum ai fi fecioară. Da, aşa cum desfrânatele pot deveni fecioare prin pocăinţă, aşa şi tu poţi să îţi recapeţi fecioria sufletească. Totul este să ai credinţă, să te rogi mult şi să ai un duhovnic care să te ajute să mergi pe calea tămăduirii sufleteşti.

Şi nu te uita la gura lumii. Alţii poate te vor mai cleveti pe la colţuri, imaginându-şi că sunt mai fericiţi că s-au destrăbălat în fel şi chip fără să treacă printr-o astfel de experienţă nedorită. Să nu pui la suflet răutăţile lor. Încearcă să îţi vezi de viaţa ta, fără să te uiţi în stânga şi în dreapta. Şi îţi vei da seama că Dumnezeu te ajută să ai o viaţă fericită, frumoasă, împlinită. O viaţă de care bârfitorii tăi, cu sufletele murdare de păcat, nu au parte…

Culmea răzbunării - iertarea

O cititoare îmi scrie: *M-am culcat cu prietenul meu pentru că eram convinsă că aşa o să fie mai puternică dragostea noastră. Câteva săptămâni a fost mai bine, după care a început să fie mai indiferent şi m-a părăsit. Fecioria s-a dus şi acum nu am în suflet decât gândul de a mă răzbuna. Nu pot scăpa de gândul acesta. Îmi poţi da un sfat?*

Gândul răzbunării este unul dintre cele mai puternice gânduri. Asta o ştim nu numai din filme sau din cărţi, ci chiar din viaţa noastră… Stau şi te întreb: ce rezolvi dacă te răzbuni? Adaugi păcate la păcatele tale… I-am retrimis scrisoarea ta Sfântului Apostol Pavel, şi iată ce a răspuns: *Nu vă răzbunaţi singuri, iubiţilor, ci lăsaţi loc mâniei (lui Dumnezeu), căci scris este: „A Mea este răzbunarea; Eu voi răsplăti, zice Domnul". Deci, dacă vrăjmaşul tău este flămând, dă-i de mâncare; dacă îi este sete, dă-i să bea, căci, făcând acestea, vei grămădi cărbuni de foc pe capul lui. Nu te lăsa biruit de rău, ci biruieşte răul cu binele*.

Evident, nu mi-a răspuns direct, deşi îi cerusem să îmi răspundă la problema ta. Trebuie să căutăm ajutor în Sfânta Scriptură ori de câte ori avem necazuri. Şi Domnul ne va răspunde, prin glasul Sfinţilor Evanghelişti sau al Sfinţilor Apostoli. Nu intru în detalii, nu trebuie să înţelegem Sfânta Scriptură de capul nostru, cum fac sectanţii, dar nici să stăm departe de ea de frică. Cel mai bine este chiar să citim tâlcuirile scripturistice ale Sfinţilor Părinţi, dar nu despre subiectul acesta discutăm aici.

Răspunsul nu mi l-a dat deci Sfântul Apostol personal, mi l-a dat însă indirect, în Epistola către Romani, capitolul 12, versetele 19-21. Ai auzit? *Nu te lăsa biruit de rău, ci biruieşte răul cu binele*.

Cea mai mare biruinţă a ta ar fi ca el să se schimbe, să renunţe la răutatea lui şi să aibă o viaţă creştină… Asta e adevărata răzbunare, nu împotriva păcătosului ci a diavolului care l-a manipulat pe păcătos. Roagă-te pentru fostul tău prieten şi întâi de toate iartă-l pentru marele rău pe care ţi l-a făcut. Dacă îl vei ierta, şi osânda lui va fi mai mică şi ţie îţi va fi mai bine.

Iar dacă Dumnezeu ştie că trebuie să fie pedepsit pentru păcatul lui, îl va pedepsi (dar, ia gândeşte-te, oare numai el e de vină că aţi păcătuit? Tu ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă să te opui sau ai căutat şi tu dragostea trupească?...). Da, Dumnezeu este bun şi iubitor de oameni, numai că uneori trimite pedepse precum cele care au căzut asupra sodomiţilor de pe vremea lui Avraam. Atunci

când vede că inima păcătosului este învârtoşată şi că acesta nu se va pocăi pentru căderea lui. Iată o relatare care confirmă spusele mele…

„Petre Damianos scrie că, pe când învăţa carte la şcoala din Parma, s-a întâmplat o înfricoşată judecată a Dreptului Judecător, spre învăţătura noastră. El spune astfel: «În partea dinspre apus a acestei cetăţi, afară de ziduri, este o biserică cu hramul Sfinţilor Mucenici Ghervasie şi Protasie. Într-o noapte, când era privegherea sfinţilor (14 octombrie), un plugar, sculându-se din aşternutul său mai înainte de a se face ziuă, a mers să-şi pască vitele. Iar un vecin al lui, care o iubea pe femeia acestuia, văzându-l că a plecat, a intrat în casa plugarului şi s-a culcat în pat lângă femeia care, gândind că acela era bărbatul ei, a tăcut. După ce a săvârşit preacurvia, necuratul om s-a sculat din pat şi a plecat. Făcându-se ziuă, a venit bărbatul femeii, ca un om ce era temător de Dumnezeu, să meargă la biserică ca să ia anaforă. Iar femeia îl defăima şi-l ocăra zicându-i: «Un ceas nu ai putut, ticălosule, să te înfrânezi de la împreunarea trupească pentru dragostea sfinţilor şi acum ai atâta îndrăzneală să mergi să iei anafură?». Iar el, mirându-se, a întrebat: «Pentru ce grăieşti acestea?». Şi din cuvânt în cuvânt a cunoscut că altul s-a dus în locul său şi a înşelat-o. Atunci biata femeie a început să se tânguiască, plângând cu amar (fiindcă era cinstită şi îmbunătăţită), pentru răul ce i se făcuse. Deci, ducându-se la biserica Sfinţilor, a strigat acestea înaintea icoanei sfinţilor mucenici, în auzul tuturor: «Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul inimii mele, Cela ce ştii toate, Care cercetezi inimile şi cerci cugetele! Darul Tău ştie gândul meu, că chiar şi de bărbatul meu mă feream la toate sărbătorile, şi acum, din neştiinţă, m-am înşelat şi am păcătuit! Rogu-Te, dar, Doamne, ca un Dumnezeu milostiv, să-mi ierţi păcatul şi ca un drept Judecător să faci degrab izbândă asupra acelui om necurat, care m-a înşelat cu vicleşug şi cu meşteşugire, şi să-l faci arătat oamenilor, spre pildă, ca să se slăvească prea Sfântul tău Nume. Aşa, Domnul meu, auzi-mă pe mine, păcătoasa, pentru rugăciunile slăviţilor Tăi mucenici Ghervasie şi Protasie şi ale tuturor sfinţilor Tăi. Amin». Şi acestea zicând, a intrat diavolul în pântecele celui prea curvar şi l-a trântit la pământ, rupând jalnic măruntaiele lui; şi, lovindu-i tare capul de pietre, nu l-a lăsat diavolul până ce înaintea tuturor, cu răni multe, l-a omorât. Acestea văzându-le toţi cei ce erau acolo, s-au spăimântat”[221].

Cred că te-ai întristat puţin… Oare eu asta vreau? Să i se *grămădească cărbuni aprinşi* pe cap? Nu, nu asta vreau. Asta nu mai e iubire creştină, ci e o lege mai dură decât cea primită de Moise: *să plătească suflet pentru suflet, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, mână pentru mână, picior pentru picior* (Exod 21, 23-24).

Nu, nu vreau ca Dumnezeu să te răzbune luându-l pe fostul tău prieten. Dumnezeu nu e un killer care să ucidă la comanda clienţilor sau a prietenilor

[221] *Mântuirea păcătoşilor*, Editura Bunavestire, Bacău, pp. 95-96.

Săi. Dumnezeu este bun şi iubitor de oameni. Iar dacă uneori pedepsele Sale sunt aspre, sunt aşa nu pentru că I s-a împuținat dragostea, ci pentru că păcatul omului a fost mare şi păcătosul nu a vrut să se întoarcă din calea sa…

În Evanghelia Sfântului Luca găsim un cuvânt al Mântuitorului care are legătură cu răspunsul meu: *Acei optsprezece inşi, peste care s-a surpat turnul în Siloam şi i-a ucis, gândiți, oare, că ei au fost mai păcătoşi decât toți oamenii care locuiau în Ierusalim? Nu! zic vouă; dar de nu vă veți pocăi, toți veți pieri la fel* (Luca 13, 4-5). Au murit toți cei care nu s-au pocăit ca cei peste care s-a surpat turnul în Siloam? La prima vedere nu, pentru că au murit cu altfel de morți. Dar de fapt au murit ca aceia – poate chiar şi mai rău –, pentru că tot în iad, la un loc cu ceilalți păcătoşi, au ajuns…

Deci Evanghelia ne arată că până la urmă păcătoşii care nu se pocăiesc de păcatele lor tot sunt atinşi de osânda dumnezeiască. Chiar dacă unii au parte în viață de cine ştie ce bunătăți şi desfătări, le vor uita repede când vor ajunge în chinurile iadului…

De ce tot vorbesc de iad? Pentru că vreau să îți dai singură seama că tu nu vrei osânda veşnică a prietenului tău. Oricât de mult rău ți-a făcut, totuşi inima ta nu e atât de împietrită şi de rea încât să vrei o astfel de răzbunare.

Poate că îmi spui: „Da, dar totuşi vreau o răzbunare… Chiar dacă una mai mică”.

Eu îți spun să te gândeşti bine cu ce te alegi dacă nu lepezi gândul răzbunării. Ar fi bine să îți dai seama că poate gândul răzbunării te va întina pe tine mai mult decât te-au întinat alte păcate. Şi să înțelegi că poate a venit vremea să îl ierți pe *ticălos*. Că poate şi tu ai nevoie să te ierte Dumnezeu, nu?

Iar dacă tot nu vrei să îl ierți, ia măcar aminte la o întâmplare din Pateric: „Un frate din Libia a venit la avva Siluan, în muntele Panefo şi i-a zis: «Părinte, am un vrăjmaş care mi-a făcut multe rele, că şi țarina mea, când eram în lume, mi-a răpit-o şi de multe ori m-a vrăjmăşit. Iar acum a pornit şi oameni otrăvitori să mă omoare şi aş vrea să-l dau în judecată». Zis-a lui bătrânul: «Precum te împaci, fiule, fă!». Zis-a fratele: «Cu adevărat, părinte, de va fi pedepsit, îi va fi de folos sufletului». Răspuns-a bătrânul: «Cum socoteşti, fiule, fă!». Şi a zis fratele: «Scoală-te, părinte, să facem rugăciune şi voi merge la dregător!». Deci, sculându-se şi rugându-se amândoi, când a venit să zică: «Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiților noştri», a zis bătrânul: «Şi nu ne ierta nouă greşalele noastre, căci nici noi nu iertăm greşiților noştri!». Apoi fratele i-a zis bătrânului: «Nu aşa, părinte!». Iar bătrânul a zis: «Ba aşa, fiule! Căci, cu adevărat, de vei voi să mergi la dregător să-ți facă ție dreptate, Siluan altă rugăciune nu-ți va face ție». Şi punând fratele metanie, l-a iertat pe vrăjmaşul său”.

Mai mult de atât, nu am ce să îți spun…

„Păcatul" menstruației

Un cititor: *Vă rog să mă ajutați să o conving pe prietena mea să vină la biserică. Motivul principal pentru care nu vine – să nu râdeți – este că zice că Dumnezeu nu poate fi misogin. Adică de ce nu au voie femeile să intre în biserică la menstruație? Sunt murdare? Ea crede în Dumnezeu şi se roagă acasă. Ce să îi spun? Mi-a zis cineva că în revista Patriarhiei, „Vestitorul Ortodoxiei", scria un părinte că femeia poate intra în biserică la menstruație...*

Prietena ta nu este singura persoană de sex feminin care stă departe de biserică pentru că nu înțelege care ar fi motivul pentru care menstruația este considerată de unii preoți – în special de ieromonahi – o *problemă* atât de mare. Şi asta nu e doar o chestie care le frământă pe femei. Sunt şi bărbați care stau departe de biserică pentru că li se pare depăşită o astfel de viziune antropologică…

Dacă aş fi fost sfânt, ți-aş fi dat răspunsul cel bun. Nefiind, mă aflu în situația în care merg pe bâjbâite… Da, vreau să mă lămuresc şi eu, dar până acum nu m-am lămurit în întregime… Am citit şi eu mai multe materiale pro şi contra. După ce am stat de vorbă cu mai mulți preoți şi cu creştini pe care i-am iscodit pe acest subiect, am ajuns la următoarea concluzie: există duhovnici iscusiți care spun că femeia nu poate intra în biserică la menstruație, există duhovnici iscusiți care spun că poate intra. Duhovnicii moderniști spun că poate intra fără probleme, dar ar putea greşi şi în această privință, aşa cum greşesc şi în multe altele.

Dacă, într-adevăr, pe această temă învățătura Sfinților Părinți ar fi cea pe care o mărturisesc „tradiționaliştii", atunci ne vom însuşi explicațiile date de aceşti sfinți. Dacă totul nu este decât o problemă de igienă şi Sfinții Părinți nu au tratat problema la nivel teologic, lucrurile trebuie lămurite încă şi mai repede, pentru că explicațiile nu necesită prea mult efort[222].

---

[222] O cititoare: *La o conferință a părintelui Teofil Părăianu la Braşov în decembrie 2005, cineva l-a întrebat despre acest lucru şi dânsul a răspuns că femeia poate intra în biserică, nu este nici o problemă şi că interdicția vine doar din motive de igienă şi se referă numai la vremurile când nu existau produse de igienă (tampoane)*. Pot da şi eu un alt exemplu, în care un alt părinte cunoscut a spus invers, dar nu ştiu dacă asta e cel mai indicat…

Am citit şi eu poziția părintelui Constantin Bălăucă expusă pe larg în *Vestitorul Ortodoxiei*. (Oricum, nu tot ce scrie acolo reprezintă poziția oficială a Bisericii, sunt şi păreri personale ale celor care scriu…) Am citit şi disputa pe această temă din *Lumea credinței*. Părintele Constantin Necula zicea într-o conferință: „Ați văzut cât caz a făcut un articol al lui Cristian Tabără din *Lumea credinței*, când a spus: «Domnule, interdicția aceea cu femeia care intră în biserică şi în perioada aceea lunară nu-i desuetă. Nu putem s-o numim aşa, că ne sar canoniştii în cap. Dar trebuie gândită, regândită, reaşezată…». M-am întâlnit la Bucureşti cu Cristian Tabără şi i-am zis: «Răspunsul era în istoria modei, măi!». Şi-apoi, vorba Maicii Siluana, care era de față atunci când am vorbit: «Cine se apucă acum să le caute? Tot conştiința lor le cenzurează până la urmă»[223]. Doar nu stă cineva la intrare în biserică şi le întreabă: «Tu cum eşti? Ia stai, să văd!». Atâta atenție acordată acestei igiene femeieşti şi nici un fel de atenție acordată igienei bărbăteşti. Nu e un pic schizofrenică biserica ce începe să predice asta? Să fim serioşi! (…) Biserica nu-i aberantă! Hristos nu-i aberant!”[224]

Cât le cenzurează conştiința pe femei, nu ştiu. După ce, într-o conferință ținută într-un centru studențesc, am prezentat la partea cu întrebări şi răspunsuri poziția tradiționalistă, o preoteasă mi-a atras atenția după conferință că marea majoritate a femeilor din biserică nu sunt de acord cu această perspectivă. Deci, această conştiință lucrează diferit. Nu îmi e teamă că voi supăra pe cineva spunând adevărul, dar în acelaşi timp îmi e teamă ca nu cumva în această problemă să înțeleg lucrurile superficial.

Şi totuşi, de ce îți scriu? Pentru că sunt de părere că prietena ta ar trebui să meargă la biserică, cu toate nelămuririle ei. Şi chiar să intre în biserică în fiecare săptămână, dacă conştiința nu o opreşte. Important este ca ea să înțeleagă rostul Bisericii, rostul rugăciunii, rostul spovedaniei, rostul postului…[225]

Şi, după o vreme petrecută în biserică, atunci când va ajunge la duhovnic, va găsi de la acesta lămurirea problemei legate de aşa-zisa necurăție lunară…

---

[223] O cititoare: *Mi se pare ciudat citatul acesta al Maicii Siluana… Nu ştiu dacă trebuie pusă problema cenzurii sau a autocenzurii; în fond, cine Îl caută sincer pe Hristos ajunge, mai devreme sau mai târziu, să facă ascultare de duhovnic, iar pentru cine nu, oricum acest aspect contează cel mai puțin în raport cu inima lipsită de bucuria pe care o aduce viața în Hristos; problema este să nu ne împiedicăm noi de lucruri dintr-astea exterioare; să fim sinceri, dacă Îl vrem pe Hristos în viața noastră, lucrurile astea, care mie chiar mi se par minore, mai devreme sau mai târziu se rezolvă*.

[224] Părintele Constantin Necula, *Calea virtuților*, Editura Agnos, 2005, pp. 115-116.

[225] O cititoare: *Întrebarea e, a mers vreodată, sau s-a limitat la acest aspect şi nici nu ştie cum e la Sfânta Liturghie?*

Dar, dacă va sta ani de zile departe de biserică doar pentru că nu poate înțelege o anumită rânduială, nu se va folosi cu nimic. Să vină, deci, la Hristos. Să vină, să nu mai stea departe de El. Pentru că numai El este Calea, Adevărul şi Viața…

***

Un cititor: „Eu nu cred că prietena tânărului stă departe de biserică numai pentru asta. E uşor să se mintă pe ea, să îl mintă şi pe el. De multe ori găsim tot felul de pretexte pentru a justifica faptul că stăm departe de Hristos. Asta e şi părerea mea[226]. Şi eu aveam câteva clişee prin care îmi adormeam conştiința. Dar a venit vremea în care m-am săturat de ele. Să fie mai sinceră fata, şi va veni în biserică. Şi, orice i-ar spune duhovnicul, să intre sau nu în perioada respectivă, ea tot se va bucura, pentru că va şti că se află pe calea mântuirii. Da, sunt mici neclarități, sunt probleme, dar neimportante. Unor sfinți din Rusia le plăceau anumite icoane necanonice, care nu erau deci pictate după rânduială. Şi, cu toate astea, au ajuns sfinți. Eu nu spun că trebuie să părăsim rânduielile. Nu, pentru că sunt de la Duhul Sfânt. Dar uneori putem fi mai îngăduitori. Mai ales când e vorba de primirea unui suflet în biserică".

Eu cunosc un caz: o fată îşi programase nunta, vorbise cu preotul să o spovedească înainte de nuntă – pentru că trăise o vreme cu viitorul soț. Dar, înainte de spovedanie, a avut o mare ispită: a fost acuzată că a furat o sumă mare de bani. Din cauza şocului, i-a venit ciclul menstrual. Preotul a spus că nu o mai spovedeşte aşa. A plecat după nuntă în luna de miere şi apoi a tot amânat spovedania. Mă întreb: oare nu era mai bine ca totuşi părintele să o fi spovedit? Mai ales că ea nu avea cum să prevadă această dereglare biologică neaşteptată…[227] Într-un articol din *Vestitorul Ortodoxiei*, părintele Bălăucă observa că, oricum, nici un preot nu refuză căsătoria unei mirese din acest motiv. Oare era chiar o greşeală ca părintele să o fi spovedit atunci pe fată? Poate că ea nu va mai veni la spovedanie decât peste ani de zile… Nu mă grăbesc să spun că era firesc să o spovedească. Spun doar că o astfel problemă este foarte delicată şi nu trebuie tratată mecanic, în stil inchizitorial…

---

[226] O cititoare: *Cred că această problemă se încadrează în marea categorie „Biserica e plină de nereguli" – oamenii vorbesc ore întregi despre ce s-a întâmplat rău în biserică, neîncercând nici măcar pentru o clipă să încerce să vadă frumusețea unei Sfinte Liturghii sau iscusința şi credința unui părinte. Dacă încerci să le spui unor astfel de oameni că sunt şi exemple în Biserică ce ar trebui să ne atragă către ea, imediat te opresc spunând că eşti habotnic sau că încerci să îi converteşti. Şi îşi continuă discuția despre cele rele.*

[227] O cititoare: *Să ştii că există numeroase cazuri – printre care mă număr şi eu – în care nu ştii când va fi această perioadă a lunii; e o chestiune medicală, dar...*

Oricum, nu cred că un astfel de subiect merită o tratare exhaustivă[228]. Îi rog pe cititori să mă ierte că nu am fost mai explicit, dar voi reveni asupra acestei teme într-un articol viitor… După *cercetările* de rigoare…

Mă rog lui Dumnezeu ca oamenii care stau departe de biserică pentru că diavolul le pune în minte tot felul de pretexte meşteşugite să scape din cursa în care se află şi să ajungă la cunoaşterea Adevărului…

[228] O cititoare mi-a scris ironic: *Mai ales dacă nu eşti femeie…* Această afirmaţie m-a făcut să încerc să aflu şi mai multe amănunte despre acest subiect. De exemplu, în toată Grecia toate femeile intră în această perioadă în biserică, doar că nu se împărtăşesc – şi asta nu pentru că ar fi considerate necurate, ci pentru că nici bolnavii care au răni ce sângerează nu se împărtăşesc. De altfel, nici un sinod nu a afirmat că femeia nu are voie să intre în biserică la menstruaţie, ci doar că nu are voie să se împărtăşească… Părinţii greci consideră că textele din Levitic care vorbesc despre necurăţia femeii în această perioadă s-au referit doar la femeile de sub Legea Vechiului Testament. Iar textul Sfântului Dionisie al Alexandriei care opreşte intrarea femeii în biserică e considerat ca având o justificare care ţine de igienă, nu de argumente teologice.

„Viața unei lesbiene”

„...suntem contribuabili la stat şi cetăţeni ai acestei ţări cu drepturi depline...”[229] - Florentina Ionescu.

Aseară am primit un telefon de la un prieten: „Uită-te la «Naşul». O să vezi ceva interesant legat de cartea la care scrii”.

Am deschis televizorul şi am văzut o parte din emisiunea cu tema „Viaţa unei lesbiene”. Invitată era Florentina Ionescu, coordonator grup suport al comunităţii de femei lesbiene şi bisexuale din cadrul Asociaţiei ACCEPT. Emisiunea m-a şocat, în primul rând datorită farmecului personal al invitatei. Nu ştiam cum arată o lesbiană, nu ştiam cum gândeşte o lesbiană şi – întrucât emisiunea nu a fost deloc vulgară, spre surprinderea mea – am urmărit-o până la capăt.

Cred că dacă duhovnicul mi-ar fi dat ascultare să vorbesc cu o lesbiană, în centrul mesajului meu ar fi fost lupta împotriva poftelor trupeşti. Şi cred că, după ce i-aş fi ţinut o cuvântare Florentinei Ionescu, nu ar fi fost exclus ca ea să îmi spună cu convingere: „Aveţi dreptate…”. Nu o voi descrie pe invitata emisiunii – voi spune doar că este foarte frumoasă, foarte sensibilă, inteligentă, spontană, cultivată (dacă aş fi văzut-o în biserică aş fi crezut că e o femeie drept-credincioasă); chiar seamănă mult cu o femeie pe care o cunosc de mulţi ani, şi asemănarea m-a izbit). Vreau însă să prezint câteva din ideile ei (mi-a părut rău că nu am înregistrat emisiunea, pentru ca citarea să fie cât mai obiectivă):

- lumea contemporană ne presează cu o avalanşă de sexualitate; nu trebuie însă să ne lăsăm modelaţi de ea; această explozie de sexualitate se datorează celor care scot bani din asta, fie că sunt filme sau reviste porno, fie că sunt diferite obiecte sexuale; noi trebuie să nu lăsăm ca sentimentele noastre să fie manipulate…[230];

---

[229] Din articolul „Comunitatea gay îşi tipăreşte revista”, *Adevărul*, 29 Septembrie 2005.

[230] Convingerea cu care vorbea împotriva avalanşei sexualităţii debordante nu o au, din păcate, unii reprezentanţi ai părţii ortodoxe când sunt puşi să dezbată astfel de subiecte; uneori, starea lor de amorţeală lăuntrică face ca discursul lor să îşi piardă din valoare. În timp ce mesaje clare, asumate conştient – aşa cum a fost cel al reprezentantei ACCEPT – reuşesc să pună lumea pe jar…

- cuplul ideal este cuplul bigam; relațiile cu mai mulți parteneri simultan sunt o dovadă de superficialitate;

- e o greşeală ca o femeie heterosexuală să devină lesbiană sau un soț heterosexual să devină homosexual numai din cauza unor probleme de familie;

- copiii trebuie să fie protejați de către părinți în sensul că părinții nu trebuie să aibă momente de erotism care se pot întipări în mințile fragede ale copiilor.

Sunt de acord cu fiecare din aceste idei. Nu sunt de acord însă cu perspectiva din care sunt spuse…

(La un moment dat, *Naşul* a spus: „Totuşi, primii oameni făcuți de Dumnezeu au fost Adam şi Eva…" Iar replica promptă a invitatei a fost o întrebare: „De unde ştiți?". Aici e diferența fundamentală dintre un creştin adevărat şi un homosexual. Homosexualii pun la îndoială una sau mai multe învățături creştine, în timp ce fiii Bisericii primesc adevărul dumnezeiesc… Florentina Ionescu consideră că un cuplu ideal este un cuplu bigam, fie că e format din persoane hetero sau homosexuale. Aici Sfintele Scripturi şi întreaga tradiție a Bisericii îi stau împotrivă.)

Totuşi, în articolul de față nu vreau să fac comentarii critice la adresa homosexualității. Vreau doar să afirm categoric că m-a impresionat sincer personalitatea acestei lesbiene. Până ieri, nu înțelegeam de ce unele din personalitățile emblemă ale omenirii au putut fi homosexuale. Mă gândeam că homosexualitatea e doar un mijloc de satisfacere a unor pofte sexuale… Da, pentru unii asta este. Dar pentru alții e un mod de a-şi manifesta identitatea[231]. Florentina Ionescu vorbea despre identitatea ei cu aceeaşi convingere cu care convertiții vorbesc despre viața cea nouă în Hristos…

Ascultând-o, mi-am dat seama că foarte mulți adoptă opțiunea homosexuală dintr-o sumedenie de motive sufleteşti. Ea nu spunea asta, ea vorbea doar despre faptul că unii sunt homosexuali din naştere, dar modul ei de a pune problema m-a făcut să înțeleg că homosexualitatea poate fi pur şi simplu o evadare din banalitatea vieții de zi cu zi.

Mulți oameni sunt sătui de monotonie, sunt sătui de viața lor şi aşteaptă o schimbare. Unii îşi găsesc liniştea la Dumnezeu, alții se apucă de băutură, alții îşi caută identitatea sexuală. Cred că o diferență fundamentală între un bețiv şi un homosexual este că bețivul nu se va mândri cu opțiunea lui, nu va vorbi despre avantajele ei şi nici nu va spune că e bețiv din pântecele maicii sale. (Chiar dacă o anumită înclinație există. O mamă bețivă îi va transmite şi pruncului pe care îl poartă în pântecele ei ceva din băutura pe care o bea. Şi

[231] Repet, nu vreau să generez polemici acum: se ştie că teoria promovată de homosexuali este că aceasta ar fi o condiționare genetică, pe când Biserica învață că e o patimă cu care te poți lupta şi de care poți scăpa, cunoscându-ți adevărata identitate, de făptură vie în Hristos…

tânărul care va creşte din acest prunc va fi mai înclinat spre beţie decât alţii de vârsta lui. Tot aşa, din părinţi desfrânaţi vor ieşi copii mai predispuşi spre desfrâu. Dar nici unii, nici alţii nu sunt predestinaţi să păcătuiască. Dumnezeu îl va încununa pe fiecare dintre oamenii care se vor lupta cu aceste patimi de care sunt vinovaţi în mare măsură părinţii lor…).

Dar numai viaţa creştină îi poate aduce omului împlinirea cea adevărată. Da, sunt atâtea secte care se laudă că îl împlinesc pe om, sunt atâtea mişcări de eliberare sexuală care promit acest lucru, dar împlinirea nu poate veni decât pe calea pe care ne-a arătat-o Hristos, pe calea pe care ne-au arătat-o Sfinţii Apostoli şi Sfinţii Părinţi. Dar, insist, nu despre asta vreau să scriu acum…[232] Cred că dacă un tânăr ortodox care e venit de curând în Biserică ar fi ştiut ce sunt homosexualii doar din câteva cărţi religioase prost scrise, în momentul în care ar face cunoştinţă cu un homosexual sau cu o lesbiană ar fi tras concluzia că pe undeva Biserica greşeşte. Pentru că nu toţi homosexualii şi nu toate lesbienele sunt obsedaţi de sex, tot aşa cum nici toţi heterosexualii nu sunt obsedaţi de sex. Ar vedea multe însuşiri frumoase, care l-ar pune pe gânduri. Şi poate s-ar putea întreba: „De ce unii dintre creştinii pe care îi cunosc au inimile mult mai împietrite decât aceştia? Oare nu Dumnezeu îi face pe homosexuali să fie atât de frumoşi?"

Da, Dumnezeu i-a făcut atât de frumoşi, dar asta nu se datorează faptului că sunt homosexuali; ei au primit nişte talanţi, pe care îi folosesc, deşi trăiesc în păcat. Dar, dacă ar renunţa la păcat, atunci şi talanţii lor s-ar înmulţi.

Privind emisiunea, mi-am dat seama cât de important este ca preoţii sau teologii ortodocşi care vor să analizeze fenomenul homosexualităţii să nu se rezume doar la citirea câtorva scrieri ale Sfinţilor Părinţi pe această temă; e important să încerce să înţeleagă şi universul în care trăiesc homosexualii, pentru că numai astfel vor reuşi să îi atragă pe calea Bisericii Ortodoxe, a Bisericii lui Hristos[233].

Aş fi putut spune doar pe calea lui Hristos. Dar întrucât unii homosexuali se declară creştini, trebuie făcută o diferenţiere între aceştia şi creştinii ortodocşi. Da, sunt homosexuali care afirmă că mărturisesc învăţătura creştină.

---

[232] Un cititor: *Cred că trebuie insistat, totuşi; nu ştiu dacă aici însă. Mi se pare foarte important ca tinerii să înţeleagă de ce nu trebuie să o imite pe tipa asta atât de interesantă, sau să nu rămână în păcat tot pe acest argument; poate greşesc, dar asta este părerea mea*.

[233] Altfel, efectele nu vor fi de amploare. O paralelă: degeaba combat unii preoţi yoga, spunând că e o formă de desfrâu sexual, când, din toate ramificaţiile yoghine, una singură – Tantra – se ocupă cu aşa ceva, în timp ce celelalte sunt şcoli ale celei mai aspre asceze. Trebuie deci ca terenul misionar să fie cunoscut la faţa locului, nu doar din cărţi sau foi parohiale…

Dar întrucât ei nu primesc învățătura antropologică a Bisericii, așa cum a fost predanisită de Sfinții Părinți, sunt străini adevărului Bisericii.

(Pentru o greșeală mult mai mică – și anume învățătura lui Eustație potrivit căreia căsătoria era o născocire diavolească, Părinții de la Sinodul de la Gangra din anul 340 au hotărât: „Dacă cineva ar defăima nunta și pe ceea ce [femeia care – n.n.] se culcă cu bărbatul său, credincioasă fiind și evlavioasă, ar urgisi-o sau ar defăima-o, ca și cum nu ar putea intra în împărăția cea cerească, să fie anatema”[234]. Chiar dacă aceia păstrau celelalte învățături ale Bisericii, totuși se aflau sub osânda anatemei.)

Da, nimeni nu contestă faptul că homosexualii sunt „contribuabili la stat și cetățeni ai acestei țări”. În același timp însă, Biserica lui Hristos – prin glasul Sfinților ei Părinți – afirmă clar că, dacă nu se vor lepăda de patima lor, aceşti homosexuali (oricât ar fi de frumoși, de educați, de manierați, de culți, oricât ar fi de cinstiți sau de simpatici – completarea mea) nu vor ajunge și cetățeni ai Țării veșnice, ai Împărăției Cerurilor. Și atunci, la ce le-a folosit că au avut o mulțime de drepturi în această lume trecătoare?...

[234] Arhidiacon prof. dr. Ioan Floca, *Canoanele Bisericii Ortodoxe*, Sibiu, 1993, p. 199. Iată că Biserica Ortodoxă i-a dat anatemei nu numai pe cei care susțineau marile erezii – arianism, nestorianism, monofizitism, ci și pe cei care defăimau viața creștină de familie, viață binecuvântată de Dumnezeu.

Un duhovnic după calapodul lumii acesteia…

Am citit de curând o carte scrisă pentru tineri de către un anume monah Neofit, cu titlul: *Rugăciuni către tineri*. În ea, alături de multe întâmplări interesante, se află şi aceasta…

„Am avut un elev care se încadra între acei tineri pe care părinţii îi duc o dată pe an la biserică să se mărturisească, dar obligatoriu să se şi împărtăşească, căci sunt siguri că fătul lor nu a făcut nimic vrednic de oprirea de la împărtăşanie şi de la Aghiasma Mare. Dar acest tânăr, deja în clasa a XII-a, printre alte păcate ce nu îl mustrau nici în somn, îl avea şi pe cel al fumatului. Şi mărturiseşte vrând-nevrând preotului.

«Păi tu, dragul meu, să ai grijă să nu fumezi măcar înainte de a te împărtăşi», fu răspunsul acestui popă botoşănean, vestit probabil şi în iad. Era normal ca un popă fumător să nu se osândească pe sine însuşi înaintea unui june[235], a unui adolescent gata de viaţă, dar nu şi de moarte. Oare un popă beţiv sau curvar va osândi beţia şi desfrâul? NU! *Vai vouă, cărturarilor şi fariseilor făţarnici! Că sunteţi ca mormintele care nu se văd şi oamenii care umblă peste ele, nu le ştiu… Vai şi vouă, învăţătorilor de lege! Că aţi luat cheia cunoştinţei; voi înşivă nu aţi intrat, iar pe cei ce vroiau să intre i-aţi împiedicat* (Luca 11, 44, 52). Vrei cu adevărat să te îndreptezi? Atunci du-te la un preot drept, cu frică de Dumnezeu, chiar dacă va fi nevoie să umbli zeci de kilometri… Nu e obligatoriu să te împărtăşeşti o dată pe an, este obligatoriu să schimbi radical viaţa ta, măcar o dată pe an; iar apoi te vei împărtăşi cu dragoste de zeci de ori. Este un cerc al deşertăciunii aici. Părinţii au crescut un copil fără de Dumnezeu, copilul nu Îl cunoaşte şi-L ignoră, iar preotul Îl ascunde, Îl trădează şi mai mult. Acesta ar fi dansul iadului”[236].

Am fost şi eu profesor de religie şi m-am întâlnit cu situaţii similare. Mi-a fost puţin frică să scriu şi despre acest subiect, ca nu cumva tinerii să nu se sperie şi să nu fugă de spovedanie. Dar acum câteva zile mi-a scris o fată – necăsătorită – pe care duhovnicul o lăsa să facă dragoste cu iubitul ei, recomandându-i însă să nu facă sex – ca şi cum ar putea să nu fie păcat dacă se iubesc, chiar dacă nu sunt căsătoriţi. M-a întrebat ce părere am despre asta şi i-

[235] În cazul de faţă nu e vorba de un duhovnic iscusit care se poartă cu delicateţe cu un tânăr ca nu cumva să îl piardă, ci este vorba de un duhovnic care trăieşte în acelaşi păcat cu cel care se spovedeşte şi nu îl mustră pentru simplul motiv că s-ar pune pe sine însuşi într-o situaţie delicată.

[236] Monahul Neofit, Editura *Credinţa strămoşească*, 2005, pp. 61-62.

am spus că e o mare înşelare. Când fata mi-a scris mai multe despre duhovnicul respectiv, mi-am dat seama că va fi din ce în ce mai greu ca oamenii să găsească duhovnici iscusiți.

Din rândurile părintelui Neofit se vede că e mai bine totuși ca astfel de căderi să nu fie trecute sub tăcere. Da, minusuri există, dar nu făcând abstracție de ele va fi lumea mai credincioasă. Tocmai aici se vede credința: că, fiind conştienți de anumite neputințe ale slujitorilor Bisericii şi ale credincioşilor, ştim totuşi ca Biserica este Trupul lui Hristos în care ne aflăm mântuirea.

Cât priveşte situațiile în care un preot îi învață pe ucenicii săi lucruri greşite – fie din punct de vedere moral, fie dogmatic –, mai devreme sau mai târziu adevărul va ieşi la suprafață şi ucenicii vor înțelege că nu au de ce să mai rămână la acelaşi duhovnic[237].

Chiar dacă marea majoritate a duhovnicilor i-ar lăsa pe tineri să fumeze, să „facă dragoste" nefiind căsătoriți sau să facă alte păcate, învățătura Mântuitorului Hristos ar rămâne aceeaşi şi mântuirea nu ar dobândi-o decât cei care luptă cu păcatul. Cu atât mai mult trebuie să luptăm când Dumnezeu trimite lumii atâția preoți buni, pe care dacă îi căutăm cu stăruință îi vom găsi… Şi, dacă pentru o perioadă mai scurtă sau mai lungă de timp am avut şi altfel de duhovnici, acele momente vor rămâne doar amintiri. Triste, dar amintiri. În timp ce *prezentul* va fi acoperit de binecuvântarea dumnezeiască…

[237] Un cititor: *Asta doar în cazul în care există o căutare sinceră şi hotărâtă, altfel ucenicul va rămâne într-o învățătură confortabilă, dar departe de Dumnezeu*.

Frica de viitor…

Mie îmi este teamă că, dacă voi duce o viaţă creştină, atunci soţia mea se va sătura de atâtea posturi şi mă va părăsi. Nu este o contradicţie între Biserică şi viaţa sexuală în familie?

Această întrebare frământă mulţi tineri. Este foarte importantă şi îmi doresc să scriu o carte întreagă cu tema „Familia şi viaţa sexuală", în care voi răspunde pe larg la întrebarea ta. Întrucât însă tu ai nevoie de un răspuns imediat, îţi voi scrie şi acum câteva cuvinte.

Dar mai întâi te-aş întreba ceva. De unde sunt cuvintele următoare: „Cât de frumoasă eşti şi atrăgătoare, prin drăgălăşia ta, iubito! Ca finicul eşti de zveltă şi sânii tăi par struguri atârnaţi în vie. În finic eu m-aş sui - ziceam eu - şi de-ale lui crengi m-aş apuca, sânii tăi mi-ar fi drept struguri, suflul gurii tale ca mirosul de mere. Sărutarea ta mai dulce-ar fi ca vinul, ce-ar curge din belşug spre-al tău iubit, ale lui buze-nflăcărate potolind"?

Eu însumi, deşi le-am citit cu ani în urmă, nu mi-am dat seama că sunt din Sfânta Scriptură. Poate că unii cititori vor avea un şoc aflând asta. Ce treabă are credinţa creştină cu sânii ca strugurii, sau cu sărutarea care curge din belşug?

E vorba de un paragraf din „Cântarea cântărilor", capitolul 7, versetele 6-9. Mă gândesc că acum ar putea începe un dialog cu un cititor mai cultivat, care strâmbă din nas văzând textul citat de mine:

- Vai, dar „Cântarea cântărilor" nu trebuie înţeleasă în mod profan. Sfântul Grigorie de Nyssa spune că această carte a Vechiului Testament nu trebuie înţeleasă în sens profan…

- Am citit şi eu ce a scris Sfântul Grigorie…

- Cu atât mai grav, atunci greşeşti în cunoştinţă de cauză.

- Nici gând. Hai să vedem ce zice sfântul, bine?

- Spune.

- Sfântul zice că în iubirea aceasta dintre un bărbat şi o femeie trebuie să vedem chipul iubirii adevărate dintre Dumnezeu şi om. Că dacă înţelegem strict literal, greşim.

- Dă-ţi seama că nu ar mai fi avut ce căuta această carte în Biblie dacă era doar o romantică introducere la un manual al vieţii intime în cuplu…

- Dar eu încă nu am spus nimic. Doar am reprodus un citat…

- Dar de ce îl înţelegi după mintea ta şi nu vezi în el sensurile desluşite de Sfinţii Părinţi?

- Nu mi-aş permite să ofer o altă tâlcuire decât cea tradiţională… Vreau doar să observ altceva. Uite, facem o comparaţie. Eu te întreb: crezi că poate fi comparată iubirea dintre Dumnezeu şi om cu o crimă, sau cu un avort?

- Cum să compari ceva sfânt cu ceva atât de murdar? Normal că nu se poate face o astfel de comparaţie.

- De ce?

- Pentru că, dacă ai vrea să compari ceva frumos făcând referire la ceva urât, nu s-ar înţelege nimic. Pentru că binele se află în contradicţie totală cu răul, aşa cum frumosul se opune urâtului...

- Mulţumesc, atât vroiam să îmi spui…

- A, cred că înţeleg acum. Dacă unirea trupească dintre soţ şi soţie ar fi fost ceva murdar, atunci nu ar mai fi putut fi folosită ca simbol al unirii dintre Dumnezeu şi om.

- Exact, nici nu vreau să spun mai mult. De fapt, dacă pentru cei sporiţi în viaţa duhovnicească această carte biblică are învăţături foarte înalte, pe care ceilalţi nu le pot înţelege, totuşi şi ei se pot folosi măcar de această idee: că dragostea curată dintre bărbat şi femeie poate oglindi dragostea dintre Dumnezeu şi om. Mulţi cunosc doar faţa pervertită a iubirii trupeşti, unii chiar în familiile aşa-zis creştine şi pentru ei unirea trupească este doar un mijloc de satisfacere a poftelor trupeşti, nu o dăruire, nu o manifestare a dragostei.

Discuţia imaginară se încheie aici, ca să revin la întrebarea ta. *Nu este o contradicţie între viaţa sexuală în familie şi Biserică?*

Sfinţii Părinţi i-au anatemizat pe ereticii care se scârbeau de viaţa de familie din cauza „vieţii intime”[238]. Dacă „viaţa intimă” ar fi fost ceva spurcat, Biserica nu putea binecuvânta familia. Sfântul Apostol Pavel zice clar: *Cinstită să fie nunta întru toate şi patul nespurcat. Iar pe desfrânaţi îi va judeca Dumnezeu* (Evrei 13, 8). Nu zice „cinstită nunta întru toate, numai unirea trupească – şi implicit facerea de prunci – să fie spurcată…”

Acum nu încerc să schiţez o nouă teologie a sfinţirii prin sex, departe de mine gândul acesta, dar vreau să subliniez faptul că familia creştină este cinstită „întru toate”. Şi desfrânaţii pe care îi va judeca Dumnezeu nu sunt numai cei care trăiesc necununaţi, ci şi soţii care, prin perversiunile pe care le fac cu conştiinţa „împăcată”, întinează patul care fusese binecuvântat de Dumnezeu…

Recunosc însă faptul că nici mie nu îmi place faptul că avem multe texte în care se tot combat perversiunile şi în care sunt mustraţi cei care

[238] Nu îmi place nici mie sintagma asta, dar o folosesc şi eu, până voi găsi una mai bună. Formula cu „viaţa sexuală” are un sens uşor denaturat, în care în unirea trupească a soţilor domină trupul, şi nu sufletul…

preadesfrânează[239], dar nu avem aproape deloc texte în care se vorbeşte despre cum ar trebui să fie unirea trupească a soților. Poate că în vechime, când creştinii duceau o viață mai curată, nici nu era nevoie de prea multe sfaturi, dar astăzi, când mass-media intoxică lumea cu chipuri pervertite ale dragostei, soții au nevoie de aşa ceva. Asta este concluzia la care am ajuns după mai multe discuții cu alți creştini căsătoriți sau cu tineri care vor să se căsătorească.

Oricum, fii convins că secretul unei vieți sexuale împlinite în familie nu îl poți găsi prin diferitele reviste care promovează noi şi noi „poziții”…[240] Dacă există un secret – şi spun asta după ce am aflat şi părerile altora – este că dragostea trupească trebuie să fie un mod de manifestare a dragostei sufleteşti… Aşa cum mama îşi mângâie copilul pe obraz – şi nu i se pare anormal să îşi manifeste dragostea cu ajutorul trupului –, tot la fel de natural ar trebui să se poarte şi soții în momentele „respective”. Şi, dacă o faci ca să îți exprimi dragostea, dacă o faci ca să îl bucuri pe celălalt, totul este bine. În timp ce dacă o faci pentru a-ți satisface pofta, dacă o faci gândindu-te mai întâi la tine şi abia apoi la celălalt, dacă până şi prin asta îți exprimi de fapt egoismul, nu e de mirare că relația se degradează. Deci, nu te teme, dacă dragostea voastră va fi curată, atunci şi trupurile voastre vor şti să se exprime. Vor şti să rostească declarațiile lor de dragoste…

În ce priveşte temerea că soția te va părăsi din cauza posturilor, am să îți spun doar două lucruri: dacă îți vei lua o soție cu puțină credință, care merge la biserică numai formal – sau care nu merge deloc –, şi acea soție va fi o femeie foarte legată de lumea asta (adică de bani, de averi, de case, de modă etc.), te va părăsi şi dacă ai călca pentru ea fiecare post. Pentru simplul fapt că nu ar înțelege viața ta creştină şi renunțările tale ar fi pentru ea nenumărate motive de scandal. Pentru că în viața de zi cu zi tu ai alege în funcție de credința în Hristos, pe când ea ar alege după cum îi place ei, fără să țină seama de nimeni altcineva. Deci, motivul de divorț nu ar fi posturile tale, chiar dacă există soții necredincioase şi soți necredincioşi care invocă asta, ci faptul că şi în această problemă s-ar oglindi diferența dintre modul în care înțelegeți viața. Îmi dau seama că poate aici ar fi cea mai mare tensiune, totuşi, şi că soția ți-ar spune că ar trece peste toate celelalte „ciudățenii” ale tale dacă ai renunța la posturi. Poate că ai citit şi tu că în astfel de situații duhovnicul ar fi îngăduitor cu tine, numai să nu ajungeți la divorț. Dar, decât să ajungi la astfel de pogorăminte, cască ochii bine şi vezi cum e fata cu care vrei să te însori…

---

[239] Pentru cine nu ştie, desfrânare este când cei necăsătoriți cad în curvie, iar preadesfrânare este atunci când un soț sau o soție îşi înşală partenerul.

[240] Pe acest subiect se pot găsi lămuriri neconformiste în extraordinara carte a părintelui Filothei Faros – *Manual de iubire*, Editura Egumenița, Galați, 2007. Acolo sunt tratate multe alte probleme legate de viața sexuală în familie.

Cât priveşte faptul că doi tineri căsătoriţi (sau doi soţi care au stat ani de zile departe de biserică) vor să pună început bun mântuirii şi sunt gata să facă ce le cere Dumnezeu prin Biserică şi Biserica prin preot, am de făcut doar două observaţii[241]: prima este că prea mult sau prea puţin „sex" poate distruge relaţia. Prea mult strică pentru că se pune accentul pe trup şi se trece cu vederea viaţa duhovnicească. Prea puţin strică[242] pentru că şi dragostea trupească e binecuvântată de Dumnezeu şi, dacă e evitată din motive părut duhovniceşti („gata, bărbate, de mâine nu te mai apropii de mine până la sfârşitul vieţii, că eu vreau să mă lupt cu patimile"), relaţia dintre soţi se destramă încetul cu încetul. Şi moare, chiar dacă nu se ajunge la divorţ… Deci, ambele extreme tot rău sfârşesc…

A doua observaţie pe care vreau să o fac se apropie şi mai direct de întrebarea ta. Cum să ajungă amândoi soţii – în care zvâcneşte tinereţea – să ţină posturile rânduite de Biserică? Şi când pot face dragoste? Numai marţea şi joia? Un coleg de-al meu de facultate l-a întrebat cu ani în urmă pe părintele Arsenie Papacioc acelaşi lucru. Şi răspunsul a fost: „Marţea şi joia şi dacă e putere şi mai des…"[243].

Un răspuns care i-ar tulbura pe creştinii rigorişti… Mai ales că „putere" e la majoritatea tinerilor *proaspăt* căsătoriţi[244]. Ştiu, unii preoţi – şi în special cei de la mănăstiri – spun că miercuri nu trebuie pentru că a fost vândut Hristos, vineri pentru că a fost răstignit, sâmbăta pentru că e înainte de Liturghie, duminica pentru că e o zi a Învierii, luni pentru că e ziua de după Liturghie etc.

Nu îmi permit să contrazic o astfel de părere[245], ci voi da însă un citat dintr-un mare sfânt al Bisericii, Sfântul Anastasie Sinaitul: „Oare i se cere creştinului, în ziua în care trebuie să se împărtăşească, să se păzească de femeia sa şi să nu se atingă de ea? Când a trebuit David şi cei dimpreună cu el să mănânce din pâinile punerii înainte, care erau preînchipuirea Trupului lui Hristos, atunci Arhiereul Aviadar l-a întrebat de îndată dacă sunt curaţi de atingerea femeii. Şi, când a cunoscut că da, abia atunci le-a dat lor pâinile. Totuşi, în cazul nostru, de vreme ce am ajuns într-o stare atât de nenorocită, dacă cineva a venit de pe drum sau dintr-o călătorie îndepărtată, şi poate dintr-o

---

[241] De altfel, acestea constituie şi rezumatul viitoarei mele cărţi despre unirea trupească a soţilor, care va fi rezultat al multor discuţii pe care le-am avut cu diferiţi duhovnici, de la cei mai aspri până la „maeştrii pogorământelor".

[242] Evident, nu mă refer aici la cazurile celor care ajung – cu binecuvântarea duhovnicului – la mari măsuri de înfrânare pentru că sunt sporiţi duhovniceşte, ci la cei care se înfrânează fără măsură crezând că lipsa dragostei trupeşti îi va urca imediat pe culmile trăirii filocalice..

[243] Sau „chiar mai des", nu îmi aduc aminte exact relatarea colegului meu.

[244] Sondajele arată că, pe măsura trecerii anilor, soţii fac dragoste mai rar. Deci e implicit mai delicat să vorbeşti de prea multă înfrânare încă de la început…

[245] Chiar dacă e contrazisă şi de unii duhovnici…

pricină scuzabilă se va împreuna cu femeia, va fi vrednic [să se împărtăşească], de vreme ce se osândeşte pe sine pentru faptă şi încearcă să se îndrepteze pe sine în celelalte"[246]. (Din păcate, din ce în ce mai mulţi oameni transformă astăzi pogorămintele, „excepţiile" Bisericii, în obişnuinţe… Iată de ce nu le stă oamenilor în putere să decidă când trebuie să facă un pogorământ – fie că e vorba de post sau altceva –, ci trebuie să îşi întrebe duhovnicul…).

Soţii care citesc cu atenţie aceste rânduri vor afla în ele răspunsul la multe din întrebările lor… Da. Biserica îi îndeamnă pe soţi să ducă o viaţă cumpătată, o viaţă în care înfrânarea are un rol foarte important… Dar Biserica, înţelegând cât de delicată este problema iubirii dintre soţi, face uneori şi pogorăminte…

(Trebuie să precizez că în vremea în care a trăit Cuviosul Anastasie oamenii se împărtăşeau mult mai des decât astăzi… E lesne de înţeles că dacă oamenii se împărtăşesc foarte rar e normal să se înfrâneze înainte câteva zile… Dar ar trebui să fie la fel de lesne de înţeles că excepţia la care făcea referire Cuviosul era o dovadă că Biserica înţelegea familia ca un spaţiu al dragostei, un spaţiu în care înfrânarea poate fi lipsită de roade dacă are ca preţ anihilarea libertăţii unuia dintre soţi…)

În momentul în care preoţii ar pune un jug prea greu pe gâtul tinerilor căsătoriţi, aceştia ori s-ar rupe de Biserică, ori ar rămâne în Biserică sufocându-şi dragostea. În familie trebuie ca fiecare să ţină seama de celălalt (cel mai înfrânat să nu îl inhibe pe cel care se înfrânează mai greu, iar acesta să ia exemplu de nevoinţă de la celălalt…).

Când amândoi soţii au credinţă în Dumnezeu, ajung încet-încet să ţină şi posturile rânduite de Biserică, înţelegând cât de mare este rolul acestora în viaţa creştină.

Fiind la rândul meu soţ, mărturisesc că îmi dau seama cât de mult contează înfrânarea… În sprijinul acestei idei pot aduce chiar şi un argument neduhovnicesc… Dacă mănânci în fiecare zi îngheţată, ajungi să te saturi şi până la urmă nu mai vrei deloc… Tot aşa e şi cu unirea trupească. Dacă nu ţii cont de nici un post, ajungi să te saturi. Şi atunci ori alungi plictiseala prin

[246] Sfântul Anastasie Sinaitul, *Patrologia Graeca*, Vol. 89 p. 768, BC. Cred că este de la sine înţeles că, dacă se putea împărtăşi bărbatul, se putea împărtăşi şi femeia. Şi, dacă ea ar fi venit din călătorie – situaţie mai rară în vremurile acelea –, pogorământul ar fi fost acelaşi. Totuşi, aici nu călătoria în sine este importantă, ci faptul că soţii au fost despărţiţi o vreme. Poate că, dacă ar fi trăit în zilele noastre, sfântul s-ar fi adresat şi soţilor care lucrează în ture diferite şi abia apucă să mai vorbească, dar să mai facă şi altceva... Oricum, în ziua de astăzi problema este doar că a doua zi ar fi slujbă, nu şi că soţii ar vrea să se împărtăşească. (Nu vreau să se înţeleagă - greşit - cum că e bine să se renunţe la înfrânare înainte de împărtăşire. Dimpotrivă. Pogorământul nu trebuie să înlocuiască pravila…).

perversiuni, ori cauți altă parteneră… E adevărat, au fost şi posturi pe care le-am ținut greu, iar altele pe care nu am reuşit să le țin cum trebuie. Deci nu vorbesc ca un erou… Cu toate acestea, spun foarte convins că posturile au un rol binefăcător în viața familiei (asta, evident, când sunt ținute cu acordul ambilor soți, că altfel ies scântei care pot aprinde focul divorțului…).

Deci, dacă îți vei lua o soție credincioasă, veți înțelege singuri că postul nu ucide dragostea, ci o întețeşte. Chiar dacă vă va fi mai greu la început (început care la unii ține mai mult, la alții mai puțin), după mici ocolişuri şi bâjbâieli veți simți voi înşivă ajutorul postului. Şi nu trebuie să te sperii de aceste bâjbâieli. Dacă e dragoste adevărată, dacă Dumnezeu va acoperi familia voastră, nu se poate să nu fie bine…

Zilele îndrăgostiților

O cititoare îmi mărturisește: *Părintele X, un părinte drag sufletului meu, care m-a ajutat mult prin cărțile sale, scrie într-una din ele: „În Noul Testament, prieteniile între persoane de sex opus în afara căsătoriei sunt prea puțin indicate. Asta nu pentru că Hristos ne-a interzis comunicarea, ci tocmai pentru că orice comunicare de acest fel se reduce la un singur lucru,* căci toți suntem neam viclean și desfrânat *(Matei 12, 39), după cum ne ceartă Hristos. Dar, spune Sfântul Ioan Gură de Aur «este un alt fel de a te uita la o femeie așa cum se uită cei cu inima curată. De aceea Hristos n-a oprit uitatul, ci uitatul cu poftă». Dacă cineva se consideră ajuns la această măsură, chiar și după pildele din Pateric citate mai sus, acela să sărbătorească sărbătoarea îndrăgostiților, aici pe pământ și sus în cer… Noul Testament este vremea feciorelnicilor, începând de la vestitorul lui – Ioan Botezătorul – și până la apostoli, care au îmbrățișat fecioria". Citind asta, mi-a venit să las cartea din mână… Și pilda din Pateric pe care o citează este asta: „A venit odată un frate la avva Pimen și i-a zis: Ce voi face, părinte, că sunt supărat de curvie? Și iată m-am dus la avva Iviston și mi-a zis: nu trebuie să o lași să zăbovească în tine. I-a zis lui Avva Pimen: faptele lui Avva Iviston sunt sus, împreună cu îngerii, și nu știe că eu și tu suntem în curvie". Ce să înțeleg, că dacă nu am mintea îngerească trebuie să mă feresc să am prieten? Atunci, cum mă voi mărita? Mi-am păstrat fecioria, dar vreau totuși să mă mărit și nu știu cum trebuie să înțeleg rândurile părintelui… Pe cât de înțelegător se arată părintele față de diferite feluri de păcătoși (beți, eretici, homosexuali etc.), pe atât de reținut se arată față de tinerii care, neajungând la măsura sfințeniei, sunt prieteni.*

Nefiind partizan al ideii că toți scriitorii ortodocși ar trebui să vadă lucrurile într-un mod identic până în cele mai mici amănunte, îmi exprim reținerea față de citatul de mai sus. Din rândurile sale se înțelege că ar împărți tinerii în două categorii: în păcătoși și sfinți (deși mă îndoiesc că ar vedea așa lucrurile, cred că mai degrabă nu și-a formulat destul de atent poziția). A treia categorie, a celor care, deși sunt legați într-o anume măsură de păcat, se luptă să își curățească sufletele, este aproape exclusă. Mai pe scurt: părintele ne avertizează clar că prietenia unui tânăr cu o tânără ori se află sub pecetea păcatului desfrâului, ori se află sub pecetea desăvârșirii. Că mulți se află în prima categorie – ce spun mulți, aproape majoritatea – nu se poate contesta. Că poate or exista și câțiva tineri din a doua categorie, nu contest, deși eu nu am cunoscut nici unul care să se ridice la măsura avvi-lor din Pateric.

Dar cred că situaţia reală e mai complexă: printre tinerii care vin la biserică nu se află numai tineri desăvârşiţi sau tineri desfrânaţi. O întrebare cred că ar putea pune în evidenţă nelămurirea mea faţă de poziţia expusă de părinte (poziţie pe care o au şi unii duhovnici de la mănăstiri): pe tinerii care vin în fiecare duminică la biserică, pe cei care se spovedesc după fiecare cădere pe care o au, fie ea mai mică sau mai mare, în ce categorie îi aşezăm? Oare putem să îi aruncăm la groapa cu păcătoşi, numai pentru că nu se ridică la măsura desăvârşirii părinţilor din Pateric?

Ştiu că se poate da un răspuns gen: „tot omul e păcătos…". Numai că ne referim la ceva foarte precis: la prieteniile care, întrucât nu sunt desăvârşite, sunt *acuzate* că ar sta sub semnul desfrânării. Eu consider însă că nu toate prieteniile stau sub semnul desfrânării. Am cunoscut şi perechi de tineri care au avut prietenii frumoase. Unele din ele s-au împlinit prin căsătorie.

Mi se pare firesc ca tinerii să fie prieteni înainte de nuntă. Altfel, cum ar ajunge la nuntă, dacă „prieteniile sunt prea puţin indicate"? Eu cred că, dacă tinerii nu cad în păcatul desfrâului, prieteniile premergătoare nunţii sunt necesare. Trebuie să îl cunoşti pe cel cu care întemeiezi o familie. (Altfel, o căsătorie făcută în grabă se poate desface cu aceeaşi viteză…) Şi în timp – timp care pentru unii e mai scurt, pentru alţii mai lung – ajungi la concluzia că persoana de lângă tine este sau nu potrivită pentru a vă înhăma la acelaşi jug.

Acum discuţia ar putea devia într-o altă direcţie, întrucât te-a tulburat afirmaţia că „Noul Testament este vremea feciorelnicilor, începând de la vestitorul lui – Ioan Botezătorul – şi până la apostoli, care au îmbrăţişat fecioria…". S-ar putea ca la citirea acestui verdict cei care nu se simt atraşi nici de monahism şi nici de aşa-numita călugărie în lume să se simtă paria, excluşi din Biserică. La afirmaţii atât de radicale este nevoie de lămuriri. Eu înţeleg învăţătura creştină despre feciorie astfel: indiferent de chemarea pe care o simte - pentru viaţa în mănăstire sau în lume - creştinul este dator să se lupte cu patimile şi cu poftele pentru a-şi pregăti inima pentru primirea lui Hristos. Sfinţii Părinţi, continuându-l pe Sfântul Apostol Pavel, au afirmat că este mai înaltă calea monahală. Numai că trebuie să înţelegem aceasta fără a pune familia la colţ, fără a o prezenta într-un con de umbră.

Poate că, dacă ar fi fost mai explicit, părintele X te-ar fi convins că nu are nimic împotriva familiei. El a ales calea monahală şi simte nevoia să mărturisească tuturor frumuseţea acestei căi. Propoziţia „Noul Testament este vremea feciorelnicilor" poate fi înţeleasă şi ca o apologie a monahismului…[247]

[247] Forţând puţin textul, se poate înţelege această propoziţie şi ca un rezumat al vieţii familiei creştine. Familie în care totul trebuie să stea sub binecuvântarea dumnezeiască… Şi soţii se luptă cu patima desfrâului şi dacă biruiesc primesc cunună. Soţii creştini au o viaţă de familie foarte diferită de a soţilor necreştini. Asta şi pentru că, aşa cum spune Sfântul Apostol Pavel, nunta lor e cinstită *întru toate şi patul*

Dar nu ar trebui să te sperie acest lucru… Atâția şi atâția Sfinți Părinți au vorbit despre înălțimea monahismului nu pentru a-i arunca în deznădejde pe cei din lume, ci pentru a încerca să pescuiască suflete pentru această viață îngerească… E adevărat şi faptul că, citind fără dreaptă socoteală unele scrieri ale Sfinților Părinți, unii mireni s-au scârbit de viața de familie, s-au apucat de nevoințe prea mari şi abia după ce au ajuns la divorț şi-au dat seama că râvna lor nu era de la Dumnezeu şi căzuseră în înşelare[248].

Cât priveşte faptul că ți-a venit să laşi cartea din mână, ce să spun?... Ideal ar fi ca, atunci când apar astfel de nelămuriri, creştinul să se sfătuiască cu părintele său duhovnic. Pentru că, dacă ar înțelege în mod greşit anumite sfaturi duhovniceşti, aceste sfaturi i-ar modela viața într-un mod greşit. Oricum, e nevoie şi de puțină bărbăție duhovnicească. Nu să ne poticnim ori de câte ori citim ceva ce nu înțelegem, sau ceva care răstoarnă modul în care înțelegem viața creştină. Poate că ştii şi tu că există unii care se hrănesc numai din astfel de poticniri, aşa cum alții se hrănesc din sminteli.

Dacă deci găseşti ceva într-o carte şi frământările nu îți dau pace, vorbeşte cu părintele tău.

Închei răspunsul meu cu o singură idee: dacă părintele îi îndeamnă pe prietenii cu inimile curate „să sărbătorească sărbătoarea îndrăgostiților, aici pe pământ şi sus în cer", eu îi îndemn pe cei care încă nu au ajuns la această măsură să nu deznădăjduiască… Să nu se simtă neimportanți în ochii lui Dumnezeu. Să ducă lupta cea bună. Să se lupte pentru a-şi curăța sentimentele, iubirea, modul de manifestare a iubirii. Oricât de neputincioşi se simt, oricât de tare simt că vălul patimii vrea să îi acopere… Da, să se lupte pentru ca iubirea lor (care, în măsura în care e adevărată, e şi puternică) să primească binecuvântarea lui Dumnezeu…

---

nespurcat (Evrei 13, 8). Din punct de vedere biologic, la fel fac copii şi unii şi alții. Numai că din punct de vedere duhovnicesc, lucrurile sunt foarte diferite. E vorba de diferența dintre patul „nespurcat" şi cel „spurcat"…

[248] Când au început să se tipărească textele filocalice, unii părinți îmbunătățiți s-au împotrivit față de această lucrare, tocmai pentru că ştiau că, în lipsa unui duhovnic iscusit, mirenii se pot vătăma înțelegând în mod greşit anumite scrieri filocalice…

Lacrimile preotului căzut…

Am auzit un lucru extraordinar, atât de extraordinar încât m-aş fi aşteptat să îl văd în primele pagini ale ziarelor şi revistelor ortodoxe. Din păcate, nu ştiu dacă din motive binecuvântate sau nu, cel puţin deocamdată cei care cunosc cazul în mod direct nu au vrut să îl facă public. Aşa că mă aflu într-o situaţie delicată. Aş putea fi acuzat că inventez întâmplări duhovniceşti. Ei bine, îmi asum acest risc. Cine vrea poate considera că totul e literatură[249]. Dar ştiu că vor fi şi unii care vor da crezare celor pe care le voi descrie…

Să precizez de unde ştiu întâmplarea. Vorbind cu un prieten despre căderile preoţilor dezvăluite de mass-media, acesta mi-a spus: „O cunoştinţă de-a mea a vorbit cu un mitropolit despre subiectul acesta, şi mitropolitul i-a spus un lucru ieşit din comun: «Nu cu mulţi ani în urmă un preot homosexual a păcătuit într-o seară cu cineva, şi a doua zi a slujit Sfânta Liturghie. După slujbă, preotul nu mai ieşea din altar. Au aşteptat oamenii vreme îndelungată, până s-au plictisit, dar preotul tot nu ieşea. Până la urmă, cineva a intrat în altar şi l-a găsit pe preot pe jos - cum stau unii să se roage în biserică punând capul pe podea şi fundul pe călcâie -, mort. În jurul preotului, era o baltă, efectiv o baltă. Când au dus puţin din apa aceea la analize, au constatat că balta era din lacrimi»".

(Fac o paranteză, cunosc o femeie care a trăit multă vreme în desfrâu şi care, după ce s-a apropiat de biserică, se ruga foarte mult. La un moment dat, a găsit o mică baltă în faţa icoanei. Nu ştia de unde să fie apă în casa ei, pe jos. A pus puţin pe limbă, şi şi-a dat seama că erau lacrimile ei. Plânsese mult la rugăciune, atât de mult încât pe jos se făcuse o baltă. Întâmplarea am auzit-o chiar de la femeia în cauza, care acum e maică…)

Când am auzit cum a murit preotul homosexual, am vrut să aflu amănunte. Dar, când mitropolitul care relatase întâmplarea a auzit că cineva vrea să scrie un articol despre asta, s-a arătat foarte reţinut: „Nu vreau să dau amănunte, nu e de folos să ştie lumea. Citind despre întâmplare, homosexualii vor crede că pot păcătui până în ceasul morţii, că dacă se vor pocăi chiar şi atunci îi va ierta Dumnezeu…"

Eu însă, după ce m-am sfătuit cu mai mulţi preoţi, am ajuns la concluzia că trebuie să scriu despre acest caz. Să mă ierte mitropolitul cu pricina, dar cred că avem nevoie de astfel de întâmplări…

---

[249] De altfel, tot aşa am procedat şi când mi-am tipărit *Jurnalul*, am spus că cine vrea poate considera că cele relatate acolo sunt doar rodul imaginaţiei mele.

Eu nădăjduiesc că Hristos a primit lacrimile de pocăință ale preotului, şi că l-a mântuit. Ca să plângi atât de mult, inima ta trebuie să fie plină de umilință, de durere, de dorință de îndreptare. Cine ştie cât de mult regreta părintele respectiv păcatul în care cădea? Cine ştie cât se luptase poate ca să scape din ghearele lanțurilor patimii?

Nouă ne place să aflăm că alții păcătuiesc, dar oare suntem în stare să vedem lupta lor pentru a scăpa de păcate? Această luptă numai Dumnezeu o cunoaşte. Cine ştie câți oameni au judecat-o pe Maria Egipteanca pe vremea când ea trăia în păcat, şi câți dintre ei nu au ajuns mai apoi în iad, datorită unor păcate mult mai mici, în timp ce ea a urcat prin pocăință pe culmile sfințeniei, şi a cucerit raiul?

Bine, despre acest preot nu ştim dacă s-a mântuit sau nu… Judecata este în mâinile lui Dumnezeu. Dar un alt preot îmi spunea tot despre acest caz: „Chiar dacă nu ştim dacă s-a mântuit sau nu, Dumnezeu l-a luat exact în momentul cel mai potrivit, când sufletul său era plin de pocăință pentru păcate. Poate că, dacă nu murea, s-ar fi întors la păcatele sale… (Da, Dumnezeu este bun şi iubitor de oameni, şi, dacă pocăința preotului a fost sinceră, poate că l-a mântuit tot aşa cum l-a mântuit pe tâlharul de pe crucea de pe Golgota. Şiroaiele de lacrimi sunt un semn al pocăinței adevărate…) Cred că greşim dacă zicem că oamenii s-ar gândi că pot păcătui până în ceasul morții, că se vor pocăi atunci. Preotul nu ştia că va muri…”

Da, amănuntul acesta este esențial. Preotul nu s-a pocăit pentru că ştia că va muri imediat, s-a pocăit pentru că era conştient de povara păcatelor sale… De fapt, aceasta este taina pocăinței: omul înțelege că moartea este aproape (chiar dacă de fapt acest *aproape* va fi peste zeci de ani…). Omul înțelege că poate muri în orice clipă, şi se poate întâlni cu Dumnezeu…

V-am relatat întâmplarea cu preotul homosexual nu doar ca să vă dați seama că nu trebuie să judecăm pe nimeni, ci şi ca să înțelegeți că trebuie să vă schimbați viețile. Acum, nu altă dată… Azi, nu poimâine… Cât mai devreme, nu mai târziu…

„De ce să ne schimbăm viețile, ca să murim ca preotul acela?”

Nu, nu de asta. (Ar însemna că toți oamenii care se pocăiesc ar muri imediat, şi bisericile ar fi pustii, sau ar fi pline doar cu oameni sfinți şi cu păcătoşi care nu vor să se pocăiască…) Puțini oameni au murit imediat după ce s-au pocăit… Dumnezeu nu vrea moartea noastră, vrea să ducem o viață curată, o viață frumoasă, o viață binecuvântată. Dumnezeu ne dă timp de pocăință, ne dă timp pentru a ne schimba. Depinde de noi cum vom folosi acest timp…

Despre vrăji şi diavoli…

Întrebare: *Ce părere aveţi, cineva îmi zicea că farmecele l-au făcut pe fostul meu prieten să mă părăsească, şi acum el trăieşte cu o vecină de-a lui mult mai în vârstă decât el şi mult mai urâtă decât mine. Eu vroiam să mă mărit cu el. Oare am cununiile legate? Au putere farmecele? Am înţeles că au, dacă faci sex, şi noi am făcut de câteva ori.*

Răspuns: Am scris pe această temă (*Despre farmece şi dezlegarea cununiilor*) un articol întreg în *Cartea nunţii*. Nu îmi place să revin asupra aceloraşi teme, însă întrucât poate nu ai cum să citeşti cartea respectivă îţi voi prezenta problema şi mai simplu.

Înainte de a ne întreba dacă farmecele au putere, ar trebui să ne întrebăm dacă există diavol. Sunt mulţi care nu cred asta. Aşa că ar fi bine să iei aminte la întâmplarea de mai jos…

„O fată, studentă la chimie, şi care, asistând la comentariile părintelui despre lupta ce se dă în jurul fiecărei persoane între îngeri şi draci (pe care din fericire noi nu o vedem, dar o simţim), a început să râdă spunând cu glas mare către lume că ea este studentă la chimie şi a învăţat foarte multe şi poate să spună că ştiinţa ştie sigur că nu există nici un fel de îngeri sau draci… Dumnezeu poate că o fi, căci «există ceva mai mare decât ştiinţa, dar îngeri şi în special draci nu există…». «Biiineee! - a zis părintele Argatu, o să te lămureşti matale». Aceea a plecat, dar la zece seara s-au trezit că bate tare la uşa părintelui – plângând în hohote – ca să o primească că s-a întâlnit cu un drac! Ce se întâmplase? Ajunsă acasă (stătea la un cămin singură în cameră), când a aprins lumina să intre, un drac şedea în fotoliul ei şi râzând i-a spus: «Am venit să mă vezi, căci ai zis că nu exist». Fata a leşinat pe loc. Când şi-a revenit, era pe jos, iar «acela» dispăruse. A ţipat, s-au adunat vecinii şi i-au chemat un taxi, cu care a venit direct la părintele, să-i ceară iertare şi să-l roage pe Dumnezeu să o primească că ea vrea să se călugărească, nu-i mai trebuie şcoală. Părintele nu a primit-o în casă şi a fost nevoită să doarmă la arhondaric, şi toată săptămâna a stat în Cernica. La sfârşitul săptămânii, părintele i-a făcut o slujbă de dezlegare, dar nu i-a dat binecuvântare pentru mănăstire, spunând că ţara are nevoie de chimişti buni, cu atât mai mult dacă sunt credincioşi, cum devenise ea brusc. Da, majoritatea sfinţilor din calendar sunt proveniţi din astfel de întoarceri. Acestea sunt autentice şi sunt mult pe placul lui Dumnezeu.

Astfel de întâlniri cu Dumnezeu sunt definitive şi mult mai puternice decât convertirile lente, căci Dumnezeu intră brusc în viaţa omului....."[250]

Sunt mulţi tineri asemeni studentei la chimie care, după ce ani de zile au stat departe de Dumnezeu, ajung la credinţă. În momentul în care înţelegi că există îngeri, înţelegi că există şi îngeri căzuţi, care se luptă să te rupă de mântuire. Şi, dacă există diavoli, există şi vrăjitori care îi slujesc. Chiar dacă uneori e dificil să observi lucrarea lor. Uite ce i s-a întâmplat chiar unui cadru medical…

„La un moment dat, cu un an în urmă, se îmbolnăvise grav, dar nimeni nu ştia ce are, pentru că s-a supus tuturor examenelor de la Spitalul Elias şi toate erau foarte bune… Dar ea murea încet în fiecare zi. Dar Dumnezeu, Care ştie inima fiecăruia, a văzut-o pe biata doamnă doctor că nu era pregătită. Era foarte necredincioasă. Domnul a îngăduit să aibă o aşa boală, încât nimeni în afară de El să nu o poată vindeca. Din vorbă în vorbă cu prietenii şi vecinii, a auzit de părintele Argatu şi, din clipa în care a păşit pragul aici, dânsul i-a spus direct că are argint viu (mercur) pus în mâncare de cineva care o urăşte de moarte. «Desigur, am zâmbit şi i-am reamintit părintelui că sunt doctor şi că este imposibil să fi mâncat mercur. Şi cu atât mai puţin credeam că poate ieşi fără altă intervenţie decât rugăciunea părintelui». Dar credeţi-mă că, după o săptămână de post cu Sfântul Maslu de trei ori şi moliftele Sfântului Vasile, cu dezlegări de vrăji făcute de părintele Argatu, am văzut cu ochii mei cum îmi ieşeau prin toţi porii, pe tot corpul, broboane de apă care conţineau mărgeluţe mici de mercur. La început m-am speriat şi am început să plâng, pentru că brusc am realizat că părintele avusese dreptate şi cineva îmi făcuse vrăji puternice. Apoi, alături de dânsul, m-am întărit, am continuat postul şi, cu ajutorul lui Dumnezeu, prin rugăciunile părintelui Argatu, m-am făcut deplin sănătoasă şi am înţeles că ştiinţa şi medicina, cu toate pe care le are şi le cunoaşte, sunt complet anulate de măreţia şi puterea lui Dumnezeu pe care o poate manifesta într-un preot, pentru a-i smeri pe cei mândri pentru cunoştinţele lor. Aşa s-a întâmplat şi cu mine, şi de aceea îi voi fi recunoscătoare toată viaţa părintelui"[251].

Sunt mulţi, foarte mulţi oameni cărora li s-au făcut farmece şi care au scăpat de ele cu ajutorul lui Dumnezeu.

Da, farmece există, aşa cum există şi vrăjitori – pentru că ce altceva ar putea face vrăjitorii? – şi tot aşa cum există diavoli sau îngeri.

Important este cum să ştim să trăim astfel încât farmecele să nu ne atingă.

---

[250] Monica Fermo, *Talita kumi – Înviind pe drumul Damascului*, Editura Egumenița, 2004, p. 198.

[251] Monica Fermo, *Talita kumi – Înviind pe drumul Damascului*, Editura Egumenița, 2004, pp. 204-205.

Ține minte: asupra creștinilor care duc o viață curată, care se spovedesc și se împărtășesc cu Sfintele Taine, farmecele nu au nici o putere. Dacă mergi pe calea Bisericii, Dumnezeu te păzește. Dar când cazi în păcate mari, atunci devii țintă pentru diavol și poți fi vătămată de farmece.

Numai că, atunci când ai păcătuit și apoi ai impresia că ți s-au făcut farmece, dacă alergi tot la descântătoare ca să ți se dezlege farmecele faci un mare rău. Numai preoții Bisericii au puterea de a dezlega farmecele.

Babele care zic că fac magie albă tot slugi ale dracului sunt. Nu există magie albă. Ele se oferă, binevoitoare, să îți dezlege farmecele despre care îți spun că ți le-au făcut vrăjitoarele negre. De cele mai multe ori, ele se oferă să dezlege farmece inexistente… Uneori o fac chiar gratis, pentru a câștiga încrederea clienților, pe care mai apoi îi golesc de bani.

Ce să mai vorbim de mulțimea de șarlatani, care se dau mari cunoscători ai lumii nevăzute? Am văzut o emisiune în care o vrăjitoare era filmată cu camera ascunsă, și tot povestea vrute și nevrute. A cerut bani mulți, a cerut și aur, și când și-a dat seama că e filmată a început să amenințe cu tot felul de blesteme. Dar, dacă nu ar fi fost o impostoare, ar fi trebuit să își dea seama că e filmată. (Oricum, e mai bine să fii păcălită de impostori decât de vrăjitori adevărați, dar cel mai bine este să fugi cu totul de orice fel de vrăjitor, oricât de civilizat ar fi. Radiesteziștii, de exemplu, arată prezentabil, sunt educați, cu studii, nu seamănă cu vrăjitoarele din vechime. Dar folosesc aceleași puteri – puterile întunericului…)

Tu du-te la un preot, spovedește-te de toate păcatele tale, și începe o viață creștină. Atunci nu te vei mai teme de farmece…

Ține minte: important este că ați trăit în păcat, și astfel ați dat putere vrăjilor să lucreze în viețile voastre.

Oricum, poate că prietenul tău a plecat și fără să i se facă farmece. (Nu fi obsedată de farmece, mulți sunt obsedați doar pentru că ei confundă crucea pe care Dumnezeu le-a trimis-o spre mântuire cu lucrarea diavolului. Calea mântuirii e grea, nu e ușoară…)

Poate că fostul tău prieten s-a lăsat pur și simplu sedus de exhibițiile erotice ale vecinei sale. În acest caz, nu știu dacă are rost să îl regreți.

Legenda fecioriei

A fost odată un împărat, Împăratul Răsăritului, foarte bogat şi foarte puternic. Nimeni nu îndrăznea să pornească război împotriva lui, pentru că armata sa era numeroasă şi ostaşii săi erau foarte viteji. De multă vreme Împăratul Apusului avea de gând să îi ocupe tronul, dar nu găsea nici o cale să îşi îndeplinească dorința. Aşa că a promis mari demnități celui care avea să îi spună cum poate să îl învingă pe Împăratul Răsăritului. Mulți oameni au venit cu tot felul de idei, dar niciuna nu era destul de bună. Plictisit să stea de vorbă cu oameni lacomi dar grei de cap, împăratul a hotărât să i se taie capul celui care îi va mai spune vreo idee nefolositoare. Şi, nu după multă vreme, două-trei capete au zburat. De atunci au încetat să se mai ofere sfetnici pentru înfrângerea Împăratului Răsăritului. Până când la poarta Împăratului Apusului a ajuns un vrăjitor bătrân, cocoşat, cu fața hidoasă.

- Măria ta, am eu un leac pentru împlinirea dorinței tale.
- Să îl aud, spuse împăratul.
- Trebuie să îi slăbim armata.
- Nu e o idee nouă…
- Dar eu ştiu cum o vom face.

Şi vrăjitorul l-a sfătuit să trimită nişte negustori în țara Împăratului Răsăritului, care să vândă nişte vin fermecat.

- Cine va bea din el va avea pofte trupeşti foarte mari, care nu îl vor părăsi decât după ce se va împreuna cu mai multe femei. Vom distruge bărbații, făcându-i să alerge după femei. Familiile lor vor fi distruse.
- Dar femeile vor încerca să îşi convingă bărbații să nu bea din acest vin.
- Mai întâi vom trimite câțiva filosofi care vor învăța poporul că nu e nimic rău ca bărbatul să trăiască cu mai multe femei. Şi ideea asta îi va cuceri pe bărbați mai repede decât i-ar fi cucerit orice armată. Pe tineri îi vom convinge că fecioria nu foloseşte la nimic. Chiar şi fetelor o să le placă ideea asta.
- Dar până să ajungă vinul să facă prăpăd în popor, Împăratul Răsăritului şi sfetnicii lui îi vor goni pe negustorii noştri. Nu le va fi greu să îşi dea seama că această băutură poate distruge un popor întreg.
- Asta aşa e. Dacă o dăm mai întâi oamenilor simpli, Împăratul Răsăritului îşi va da seama că e o otravă. Dar, dacă îl amețim mai întâi pe împărat, dacă îi amețim pe cei de la curte, nu vom avea necazuri. Iar poporul se va lua după ei. Atâta doar, că ne trebuie filosofi vicleni, ca să îi convingă pe cei

de la curte că plăcerea trupească e singurul lucru de preț în viață. Să îi convingă că familia şi păstrarea fecioriei până la nuntă trebuie să devină amintiri.

- Aşa să fie. Cât va dura ca să cucerim împărăția duşmană?

- Mult, Măria Ta, zece ani. Peste zece ani îi vom ataca şi nu vor mai fi în stare să se apere. Vor fi cârpe, nu ostaşi. E mult timp, e adevărat. Dar ştiu că tot de zece ani aştepți să afli o cale de a o cuceri şi până acum nu te-a ajutat nimeni.

- Dacă peste zece ani nu îi cucerim, capul tău va fi tăiat de călău. Dacă îi cucerim, vei fi primul meu sfetnic.

- Aşa să fie. Mă duc să pregătesc vinul.

După un an de zile, negustorii Împăratului Apusului reuşiseră să îşi găsească muşterii la curtea Împăratului Răsăritului. Împăratul însuşi zisese la un ospăț că vinul acestora e cel mai bun vin pe care îl băuse vreodată. Cu toate acestea, el îşi dăduse seama că această băutură putea aduce mari tulburări în împărăția sa. Şi ceruse ca vinul fermecat să se vândă la un preț foarte mare, ca oamenii din popor să nu îl poată cumpăra. Mai ceruse chiar pedepsirea oamenilor simpli care vor bea licoarea fermecată.

- Îți dai seama că ne întârzie planurile?, îl întrebă Împăratul Apusului pe vrăjitor.

- Nu e nimic grav, Măria ta. Mai întâi or să slăbească conducătorii, aşa că poate nu va mai fi nevoie de război. Dar eu cred că oamenii simpli vor găsi o cale să facă rost de vin de-al nostru. Şi vei vedea că până la urmă Împăratul Răsăritului îşi va pierde mințile şi îi va lăsa pe oameni să bea ce le pregătim noi. Nu trebuie să ne neliniştim. Vei vedea că, deşi fiul împăratului nu s-a lăsat convins încă să guste din ea, pentru că împărăteasa i-a dat o educaţie aleasă, până la urmă va bea şi el. Şi dacă bea fiul împăratului, nici un tânăr şi nici o tânără nu va mai sta departe de vinul nostru. Şi dacă îi câştigăm pe tineri, cine se va mai lupta cu noi peste ani de zile? Bătrânii? N-au nici o şansă. O armată din bătrâni şi bolnavi nu poate porni la luptă.

- Da, oricum am auzit că dregătorii bătrâni sunt singurii care consideră băutura noastră o primejdie pentru împărăția lor. Nu-i nimic, vor muri de bătrânețe, unul câte unul.

Încetul cu încetul, dezmățul prindea în ghearele sale din ce în ce mai mulți dregători, pe soțiile lor şi pe tinerii care se apropiau de vârsta la care ar fi trebuit să îşi întemeieze o familie. Sub privirile îngăduitoare ale părinților lor, fetele tinere o luau pe calea desfrâului. Împăratul Apusului îşi freca mâinile de bucurie. Aproape jumătate din dregători cumpărau licoarea în cantități tot mai mari. Victoria pe care o prevăzuse vrăjitorul părea a fi din ce în ce mai aproape. Dar, când Împăratul Apusului era convins că nimic nu îi va putea sta împotrivă…

Fiul Împăratului Răsăritului a anunțat că vrea să îşi aleagă mireasă. Ca de fiecare dată, sfetnicii care aveau fete de măritat aşteptaseră cu sufletul la gură

acest moment. Fiecare îşi dorea să se înrudească cu împăratul. În fiecare generaţie solii anunţau cu surle şi trâmbiţe că se caută „cea mai frumoasă şi cea mai înţeleaptă fată” pentru fiul împăratului. Acesta avea o zi întreagă timp să îşi aleagă fata căreia să îi dăruiască inima. În ţinuturile lor era obiceiul ca, de îndată ce împărăteasa aducea pe lume un fiu, dregătorii şi soţiile lor să se grăbească să mai facă copii, până ce aveau o fată care ar fi putut deveni viitoarea împărătească. Numai dregătorii foarte bătrâni erau lipsiţi de această ocazie. Ceilalţi erau mândri că fiicele lor aveau şansa de a fi luate în căsătorie de prinţ.

De data aceasta mesajul solilor trimişi să vestească alegerea miresei era puţin schimbat: „Tânărul prinţ caută cea mai frumoasă şi cea mai înţeleaptă fecioară, pentru a o lua de soţie…” Pe vremea când împăratul fusese tânăr toate fetele nemăritate erau fecioare, acum însă lucrurile se schimbaseră. Vestea aceasta a adus tristeţe în multe familii de dregători, în care vinul fermecat era stăpân. Fetele care, convinse că fecioria nu mai are nici o valoare, trăiseră în desfrâu plângeau cu disperare. Tânărul prinţ era atât de frumos…

A venit şi ospăţul din ziua alegerii tinerei mirese. De obicei, prinţii aveau de ales dintr-un număr mare de fete. Dar, de data aceasta, numai câteva fete veniseră îmbrăcate în alb… Celelalte îşi pierduseră fecioria, cu sau fără voia părinţilor lor. Dar nici ele nu renunţaseră la gândul de a cuceri inima prinţului. Sperau că prinţul se va răzgândi, că nu va fi mulţumit de frumuseţea fecioarelor şi că va mai organiza încă un ospăţ… Aşteptau cu inima strânsă ca prinţul să se răzgândească şi să le dea tuturor fetelor şansa de a fi alese. Dar aşteptarea lor a fost zadarnică. Din cele zece fecioare, una era foarte frumoasă şi foarte înţeleaptă. Prinţul nu a şovăit şi i-a cerut mâna.

Aşa cum era de aşteptat, în familiile dregătorilor făcuţi de ruşine au fost numai lacrimi, tristeţe şi jale. Unele fete regretau că au urmat pilda părinţilor lor şi au trăit în dezmăţ. Altele, care avuseseră o creştere bună, regretau amarnic că nu şi-au ascultat părinţii. Dar era prea târziu. Fiecare dintre ele îşi dorise să fie admirată de prinţ, chiar şi numai pentru câteva clipe. Acestea ar fi trebuit să fie momente foarte importante pentru viaţa unei fete de dregător. Chiar dacă alta ar fi fost aleasa… Însă de data aceasta cele mai multe fete fuseseră lipsite de o asemenea cinste. Şi ruşinea le apăsa sufletele.

A venit şi nunta împăratului. Mirii străluceau de frumuseţe. Înainte de începerea ospăţului, spre surprinderea tuturor, bătrânul împărat a spus:

- Am văzut câte lacrimi a adus vinul desfrâului în împărăţia noastră. Din cauza asta s-au împuţinat fecioarele de la curte. Îmi dau seama că nu am făcut bine că i-am primit pe neguţătorii aceia la noi. Îmi dau seama că am greşit. Dar tot acum îmi dau seama ce fiu de încredere am. De aceea, îl voi lăsa pe el să conducă. De azi, mă retrag de la conducerea împărăţiei. Am un urmaş mult mai vrednic de o asemenea cinste. Ultima mea poruncă este aceasta: falşii filosofi, învăţătorii desfrâului şi toţi negustorii vinului fermecat să fie goniţi de aici şi

toată băutura lor să fie aruncată. Cum a distrus fecioarele de la curte, vinul putea distruge un popor întreg.

Hotărârea împăratului i-a luat prin surprindere pe toți. Nici măcar tânărul prinț nu se aştepta la aşa ceva. Dar cuvântul împăratului era lege pentru toți. Prințul i-a luat locul şi negustorii vicleni au fost izgoniți din împărăție. Iar vechile rânduieli şi-au reintrat în matca lor, spre disperarea Împăratului Apusului. Şi a vrăjitorului care nu a mai apucat să ajungă mare sfetnic…

Anexe la partea a doua:

Katrina şi uraganul păcatelor

Am citit un articol interesant, pe care vreau să îl comentez în câteva rânduri. Este vorba de articolul *Uraganul Katrina distruge oraşul New Orleans cu câteva zile înainte de festivalul homosexual „Decadența sudică”*.

„Philadelphia – Cu câteva zile înainte de «Decadența sudică», un festival anual ce celebrează homosexualitatea atrăgând zeci de mii de oameni în Cartierul Francez din New Orleans, uraganul Katrina distruge oraşul. «Decadența sudică» are o istorie în a popula Cartierul Francez din oraşul New Orleans cu homosexuali beți care se implică în acte sexuale făcute în public pe străzi şi în baruri. Anul trecut, un pastor local a trimis o casetă video cu filmarea unui act sexual ce se petrecea în fața poliției, primăriei, consiliului local şi a mass-mediei. Oficialii oraşului au ignorat pur şi simplu filmarea şi au continuat să întâmpine şi să cinstească sărbătoarea ca fiind un «eveniment excitant». Oricum, uraganul Katrina a oprit celebrarea anuală a păcatului. Pe site-ul oficial «Decadența Sudică» (www.southerndecadence.com) se declara că evenimentul anual a adus «125.000 de petrecăreți» în New Orleans anul trecut, crescând numărul de petrecăreți cu miile de la un an la altul şi cu peste 50.000 de petrecăreți față de anul 1997. Anul acesta, a 34-a ediție a «Decadenței Sudice» a fost stabilită între 31 august şi 5 septembrie 2005, dar datorită inundațiilor masive şi a pagubelor lăsate de uragan, Guvernatorul Louisianei Kathleen Blanco a ordonat tuturor cetățenilor evacuarea oraşului. Ultimii trei primari ai oraşului New Orleans, respectiv Sidney Barthelomew, Marc H. Morial şi C. Ray Nagin au emis proclamări oficiale privind urările de bun venit adresate vizitatorilor la «Decadența Sudică». În plus, Consiliul Local al oraşului New Orleans a emis proclamări în care a recunoscut sărbătorirea anuală a homosexualității.

«Deşi pierderea de vieți este profund dezolantă, această acțiune a lui Dumnezeu a distrus un oraş rău, neascultător» a afirmat directorul Organizației *Repent America*, Michael Marcavage. De la *Fetele Sălbatice* la *Decadența Sudică*, New Orleans-ul a fost un oraş ce a avut uşile larg deschise pentru celebrarea publică a păcatului. În urma devastării, New Orleans-ul poate deveni un oraş plin de virtuți», a continuat Michael Marcavage. New Orleans era de asemenea cunoscut pentru petrecerile Mardi Gras, unde mii de bărbați beți

petreceau pe stradă schimbându-şi bijuteriile de plastic cu cele ale femeilor bete, astfel încât acestea din urmă să-şi expună sânii şi să se angajeze în acte sexuale. Acest eveniment anual a îmbogăţit creaţia seriilor video «Fetele Sălbatice». În plus, statul Louisiana are un total de 10 clinici unde se practică avortul, jumătate din ele aflându-se în New Orleans; în aceste clinici pruncii au fost omorâţi de mâinile medicilor care practică avortul[252]. În plus, New Orleans-ul a fost întotdeauna cunoscut ca una din «capitalele crimei» din lume, cu o rată de 10 ori mai mare decât media naţională.

«Trebuie să-i ajutăm şi să ne rugăm pentru cei care au fost afectaţi de acest dezastru, dar să nu uităm că cetăţenii New Orleans-ului au tolerat şi au urat bun venit răutăţii în oraşul lor pentru un timp atât de lung», a afirmat Marcavage. «Fie ca această acţiune a lui Dumnezeu să ne facă pe toţi să ne gândim la ceea ce tolerăm în perimetrul oraşului nostru şi să ne aducă smeriţi înaintea tronului Atotputernicului Dumnezeu», a concluzionat Marcavage»"[253].

Rândurile m-au uluit… Mi se părea că citesc literatură SF…[254] M-am gândit că totul este o simplă propagandă a unor sectanţi speriaţi de avalanşa desfrâului în America. Dar nu, după ce am citit şi alte materiale, m-am convins că *Decadenţa Sudică* e o realitate. Ciudat, dacă în prezentarea festivalului din 2003 am găsit precizarea „No Public Sex or Urination Allowed", în anul următor o astfel de precizare lipsea. Şi e clar că la un spectacol cultural nimeni nu se gândeşte să precizeze că urinatul sau sexul în public sunt interzise…

Îmi dau seama că şi dacă primăria ar fi interzis sexul în public, totuşi astfel de scene nu puteau să nu aibă loc la o manifestare atât de fierbinte. Şi totuşi, oare cum de au fost permise şi încurajate astfel de petreceri dezmăţate? Răspunsul nu este greu de dat. *Banii vorbesc…*[255] Şi au un glas foarte plăcut, mai plăcut decât al arginţilor pe care Iuda i-a aruncat în templu (după ce îi primise ca preţ pentru vinderea lui Hristos): dacă în anul 1997 au fost peste 50.000 de membri, impactul economic a fost de 25 de milioane de dolari, în anul 2000 – la aproximativ 91.000 de participanţi, impactul economic a fost de 72 de milioane de dolari, iar la ultima ediţie a festivalului, cea din 2004[256], la

---

[252] Un cititor: *Azi se face diferenţa între fetus şi prunc. Doctorii spun că nu ucid un copil, ci ceva din care se dezvoltă copilul. Dar copilul e copil din clipa concepţiei. Aşa învaţă Biserica, aşa învaţă medicii care cred în Dumnezeu. Şi femeile care avortează se mint singure că sunt ucigaşe de fetuşi, nu de prunci…*

[253] Material preluat de pe http://www.ortodoxmedia.com/stire.php?n_id=6. Datat 31 august 2005, sursa *Repent America*, deci prin *anul trecut* se înţelege – atenţie – *2004*.

[254] Un cititor: *Mie mi se părea că citeam de fapt despre Sodoma şi Gomora, habar nu aveam că acolo se întâmplă aşa ceva*.

[255] Un cititor: *Nu e vorba numai de bani, unora chiar le place o astfel de viaţă, unii chiar găsesc astfel de manifestări foarte interesante*.

[256] Cea din 2005 fiind anulată de *Katrina*…

aproximativ 125.000 de participanţi, impactul economic a fost de 100 de milioane de dolari[257].

Nu e greu de înţeles de ce, atunci când e vorba de o creştere economică atât de importantă, unii dregători nu ţin seama de sănătatea morală a cetăţenilor. Numai că astfel de manifestări ne duc cu gândul la orgiile din Antichitate…

Îmi vine în minte rugăciunea fierbinte a Psalmistului: *Scoală-Te, Dumnezeule, apără pricina Ta; adu-Ţi aminte de ocara de fiecare zi, cu care Te necinsteşte cel fără de minte. Nu uita strigătul vrăjmaşilor Tăi! Răzvrătirea celor ce Te urăsc pe Tine se urcă pururea spre Tine* (Ps. 73, 23-24).

***

În articolul *Congresul SUA anchetează cazul „Katrina”*[258], aflăm care au fost *roadele* materiale ale Katrinei: „După cum a afirmat un înalt responsabil cu securitatea internă din Louisiana, per total *Katrina* a provocat pagube de peste 100 de miliarde de dolari. La rândul său, preşedintele unei comisii bugetare, Thad Cochran, a dezvăluit că operaţiunile de salvare după trecerea ciclonului Katrina costă bugetul SUA un miliard de dolari pe zi…”.

[257] Datele sunt preluate de pe www.southerndecadence.com.
[258] Din *Ziua*, 9 Septembrie 2005.

Literatura „dospită" în mileniul trei…

În articolul *Literatura română şi obscenitatea*, Bogdan Perdivara observa că „noul val al literaturii române tratează fără complex sexul şi «cuvintele tari»… Cu un bogat trecut istoric, acuzaţiile de pornografie, obscenitate şi imoralitate se mai aduc încă în România secolului XXI. Nu numai pentru «scene fierbinţi», ci, pur şi simplu, pentru uzul unor cuvinte tari sau pentru exhibarea unor atitudini «nepotrivite».

«Acuzele cu obscenitatea şi pornografia sunt făcute la modul diletant, de foarte puţine ori fiind argumentate cu text propriu-zis», susţine prozatorul Ionuţ Chiva, unul dintre cei acuzaţi de pornografie. «O altă prostie este că aceşti *adversari* (ai tinerei generaţii[259]) se bazează în ceea ce susţin pe folosirea cuvintelor 'cu patru litere' care pot fi găsite nu numai în cărţi, ci mai peste tot în jurul nostru. Pentru mine, obscenă e o carte proastă. E şi o nepotrivire de formaţie culturală între cărţile analizate şi comentatori».

Deşi se ştie că Eminescu a produs poezie şi proză licenţioasă, acest lucru a fost, de multe ori, trecut sub tăcere de comentatorii săi, iar cuvintele care nu au convenit au fost scoase sau prescurtate. Puţini dintre cititorii lui Creangă ştiau, înainte de 1989, că acesta este şi autorul unor povestiri erotice… La apariţia «Florilor de mucegai», Tudor Arghezi a fost şi el acuzat de pornografie, iar suprarealistul Geo Bogza a ajuns să facă închisoare pe motiv de literatură obscenă"[260].

Exemplele literare pe care le citează autorul articolului sunt prea vulgare pentru a putea fi reproduse fără a produce sminteală…

Ce e de spus? Ar trebui oare ca ierarhia Bisericii să se implice într-o acţiune de cenzurare a operelor literare?

Nu sunt de această părere. Cred că modul în care s-a reacţionat la punerea în scenă a blasfemiatoarei piese „Evangheliştii" a Alinei Mungiu-Pippidi – când mai mulţi clerici au vrut să oprească prezentarea piesei – arată că nu înţelegem destul de bine spaţiul în care ne aflăm…

Marian Popescu observa: „Părerea acuzatorilor a fost şi este că piesa e o blasfemie. Î.P.S. Teoctist afirmă că «şi cineva, dacă scrie despre Biserică sau despre Evanghelie sau chiar o piesă literară precum *Evangheliştii*, aduce fără să-şi dea seama o jignire Bisericii, învăţăturii creştine»… S-a discutat adesea, la noi, despre rolul BOR în perioada comunistă, de pildă, şi nu ştiu ca BOR să

[259] E vorba de tânăra generaţie de scriitori nonconformişti.
[260] *Evenimentul zilei*, 13 Ianuarie 2006.

fi manifestat o atitudine tot atât de puternică față de ravagiile produse de comunism sub aspectul religiei creştine, a practicării ei în România, aşa cum o face acum față de o... piesă de teatru reprezentată pe scenă! E un subiect extrem de sensibil, desigur, tot astfel cum e şi acela al puterii credinței ortodoxe în societatea românească de azi"[261].

Mi se pare că observația jurnalistului este interesantă: cum de Biserica dovedeşte un răspuns atât de ferm față de punerea în scenă a unei piese de teatru, în timp ce față de alte provocări – cum a fost cea comunistă – răspunsul nu a fost la fel de prompt?[262]

Şi totuşi, față de comunism Biserica a reacționat şi mai ferm. Nu atât la nivel ierarhic – căci am avut şi episcopi mărturisitori –, cât la nivelul preoților şi al credincioşilor. Am avut mulți mucenici, care acum prăznuiesc biruința lor în Împărăția Cerurilor. Ar trebui ca duhul lor să fie viu în inimile noastre. Ar trebui ca în fața noilor provocări – culturale, politice, spirituale – să răspundem cu acelaşi curaj, cu aceeaşi iubire pentru Hristos – Adevărul, pentru Adevărul care ne face vii.

Părintele Dumitru Stăniloae a spus odată: „Nu mă bucur când văd atâtea forme de erezie pe care Biserica nu le condamnă. Ar trebui să fie mai prezentă..."[263]

Cred că vorbele sale trebuie generalizate: *Nu mă bucur când văd atâtea forme de atac împotriva învățăturii Bisericii cărora nu le răspunde nimeni. Biserica ar trebui să fie mai prezentă...*

Eu unul mă bucur că patriarhul, unii episcopi, preoți şi intelectuali români au luat poziție față de piesa Alinei Mungiu-Pippidi. M-aş bucura să ia poziții asemănătoare privitoare față de toate provocările la care este expusă Ortodoxia.

Cred că piesa *Evangheliştii* sau romanele obscene se află printre duşmanii cei mai puțin periculoşi ai Bisericii lui Hristos. Sunt ca şi câinii care latră, dar nu muşcă.

Mi se par mult mai periculoase însă toate aşa-zisele produse culturale în care Hristos nu este negat fățiş, în care eroticul nu agasează, dar prin care mesajele anticreştine prin care suntem făcuți robi patimilor ajung în inimile noastre. Consider că „subcultura" telenovelelor, a reclamelor şi a şlagărelor care mustesc de erotism ilustrează cât se poate de bine afirmația mea…

---

[261] *Observator cultural*, nr. 299/ 15-21 Decembrie 2005.

[262] O cititoare: *Nu cred că BOR nu a reacționat, cred că eforturile lor nu puteau fi atât de publice cum pot fi ele astăzi; sunt sigură că după puterea lui fiecare părinte a încercat să aducă sau să țină în credință cât mai mulți oameni.*

[263] Din volumul *7 dimineți cu Părintele Stăniloae,* volum de convorbiri cu Sorin Dumitrescu, Editura Anastasia, Bucureşti, 1992, p. 60.

Dacă ar fi să privim vremea noastră ca o arenă de luptă între slujitorii lui Hristos şi duşmanii acestora, cred că „detaşamente" precum cel din care face parte piesa *Evangheliştii* nu au alt rol decât să facă zgomot, captând atenţia apologeţilor creştini, împiedicându-i să vadă cum trupe mult mai numeroase şi mai bine pregătite mărşăluiesc în tăcere spre alte poziţii strategice.

Cred că cea mai mare plagă a culturii contemporane este faptul că propovăduieşte o lume din care Hristos este absent. Intelectualii străini de viaţa în Biserică ne învaţă să trăim ca şi cum Hristos ar fi fost un simplu înţelept, o figură pacifistă ale cărei teorii au expirat…

Cel mai clar diagnostic al acestei culturi anticreştine l-a dat Cuviosul Iustin Popovici: „Arianismul nu a fost înmormântat încă; astăzi el este mai la modă şi mai răspândit decât oricând. E răspândit ca un adevărat suflet în trupul Europei contemporane. [*Iată o declaraţie a doamnei Pippidi care confirmă afirmaţia părintelui Iustin: „Cred ca în Evanghelia coptă a lui Toma, aia în care Iisus nu face nici o minune*[264]*, e un simplu predicator genial şi neînţeles…"*[265]] Dacă priviţi la cultura Europei, în adâncul ei veţi găsi ascuns arianismul: toate se rezumă aici la om şi numai la om şi chiar Dumnezeul-om Hristos a fost redus la cadrele unui om. (...) Cine nu cunoaşte abominabilul arianism al intelectualilor noştri?..."[266]

Răspunsul e simplu: acest arianism îl cunoaştem toţi. Pe aceşti elevaţi urmaşi ai lui Arie îi cunoaştem toţi. Întrebarea este: suntem oare în stare să îi descoperim şi pe urmaşii Sfântului Nicolae al Mirelor Lichiei, care l-a pălmuit pe Arie? E de datoria noastră să îi descoperim, să îi cunoaştem şi să îi iubim… Ei ne vor învăţa cum trebuie să privim pleiada de cărţi anticreştine: şi literatura obscenă, şi literatura eretică (din care fac parte piesa „Evangheliştii", cartea lui Dan Brown despre codul lui Da Vinci etc.).

---

[264] Un citat din textul atribuit Sfântului Apostol Toma este de ajuns pentru a înţelege incompatibilitatea clară cu învăţătura Noului Testament: „Acolo unde sunt trei zeităţi, ele sunt doar zeităţi. Acolo unde sunt două sau una, eu sunt cu ea" – rostirea 30 (*Evanghelia după Toma* - versiunea tipărită de Editura Arca, Bucureşti, 1993, p. 27). Părintele Ioan Filaret scria: „Cât priveşte aşa-zisa «evanghelie» a lui Toma, faceţi o comparaţie între această «evanghelie» şi celelalte Evanghelii şi cărţi ale Noului Testament şi singuri veţi observa totala deosebire care există între ele, pentru că nu sunt scrise în acelaşi duh al adevărului" (Părintele Ioan Filaret, *Creştinism şi yoga?*, p. 26. Mai multe lămuriri privitoare la Evangheliile apocrife pot fi găsite în lucrarea mea *Despre horoscop, cutremure şi ghicirea viitorului*, Editura Lucman, 2006).

[265] Extras din interviul luat Alinei Mungiu - Pippidi de Eugen Istodor, din *Cotidianul*, 27 Ianuarie 2006.

[266] Arhimandritul Justin Popovici, *Biserica şi statul*, Schitul Sfântul Serafim de Sarov, 1999, p. 33.

Un parastas pentru filmele clasice…

Luni de zile m-am gândit cum să tratez în câteva pagini subiectul manipulării mediatice prin filme şi emisiuni de televiziune. Şi iată că am citit de curând o ştire care poate fi mai de folos decât un întreg studiu plictisitor…

„«De data aceasta, Hollywood-ul a mers prea departe», a declarat Stephen Bennett, realizator de emisiuni la un post de radio american pro-viaţă, după ce filmul *Brokeback Mountain* a primit patru premii *Globul de Aur*. Filmul urmăreşte povestea a doi *cowboy* homosexuali din anii ’60 care încearcă să se detaşeze de barierele sociale care le împiedică dezvoltarea relaţiei. «Când producătorii scot în faţă filme anti-familie cu scene sexuale explicite şi care promovează homosexualitatea, sau orice altă formă de imoralitate sexuală, clasa de mijloc americană şi conservatorii ar trebui să se mobilizeze mai eficient în a protesta împotriva acestor atacuri la adresa moralei. Hollywood-ul nu mai are nici un fel de respect faţă de morală. Eu cred că anul 2006 va fi cunoscut drept *Anul homosexualilor* la Hollywood. Cu producţii foarte premiate şi apreciate, precum *Brokeback Mountain*, *TransAmerica* şi *Capote*, este destul de clar că Hollywood-ul s-a angajat într-o adevărată misiune de a *homosexualiza* America», a adăugat domnul Bennett, care el însuşi a fost homosexual. Doamna doctor Janice Shaw Crouse, de la organizaţia *Concerned Women for America*, a comentat şi ea pe acest subiect: «Elitele din mass-media au dovedit că proiectele lor sunt mai importante decât profitul. Cele trei filme *Capote*, *TransAmerica* şi *Brokeback Mountain* nu sunt un succes de *box office*. Iar dacă americanii nu se uită la aceste filme, de ce sunt premiate?»” [267]

Recunosc că am văzut şi eu câteva filme în care personajele homosexuale erau atât de simpatice, încât uitasem aproape că starea de homosexualitate e o stare de păcat. Am simţit această manipulare pe propria piele…

Şi de aceea nu am dreptul să tac… Atunci când Biserica dă un răspuns întârziat, este acuzată că este anacronică. Poziţia ei este ironizată, chiar dacă ironiile nu pot acoperi adevărul mărturisit de Biserică. Aşa că, fiind mădular al Bisericii, cred că este momentul să îmi exprim acum, nu peste zece ani, protestul faţă de faptul că Hollywood-ul duce o luptă făţişă împotriva familiei…

[267] Informaţii preluate de pe http://ro.novopress.info/?p=942 .

(Nu este Hollywood-ul singurul adversar al moralei creştine. În egală măsură presa promovează invitațiile la o viață de păcat… Şi, dacă s-ar apuca cineva să enumere factorii care lovesc în tradițiile creştine, lista ar fi mare.)

După ce luni de zile mă gândisem să scriu despre filmele de dragoste cu scene erotice în care eroii principali sunt un tânăr şi o tânără, filme care modelează prieteniile dintre tineri, întinându-le, văd încă o dată că presiunea mediatică a trecut la niveluri mult mai grosiere…

Îmi aduc aminte cu tristețe o glumă:

„La o şcoală profesoara îi pune pe elevi să scrie un text despre un film de dragoste. Elevii întreabă:

- Dragoste bărbat-bărbat?

Profesoara, oripilată, răspunde negativ.

- Dragoste femeie-femeie?

Şi de această dată răspunsul profesoarei este negativ. Elevii, mirați, o întreabă:

- Dar despre ce fel de dragoste vreți?

- Despre dragostea dintre un bărbat şi o femeie…

La care un elev, mai iute la minte, completează:

- Ahaaa, vreți un film istoric…”

Poveştile de dragoste dintre un bărbat şi o femeie încep să pară depăşite… Oricât de depăşită ar fi însă perspectiva tradiționalistă, totuşi este singura întemeiată în adevăr…

Da, creştinii par ultimii mohicani decimați de invadatorii iubitori de păcat. Atmosfera este tensionată. Dar în această atmosferă se simte şi mai bine puterea cuvintelor cuvioşilor purtători de Dumnezeu ai zilelor noastre. Părintele Arsenie Papacioc mi-a spus odată un cuvânt scos parcă din Pateric, care mi-a rămas în suflet: „Şi când suntem singuri, suntem prea mulți…” Adică, oricât de puțini am fi, nu trebuie să cădem în deznădejde, pentru că Hristos este alături de noi. Şi va fi, până la sfârşit…

Tantra, sectele şi erosul

Întrebare: *„Aţi spus la conferinţa din Arad că din punct de vedere creştin Tantra Yoga e rea şi că maestrul de yoga Gregorian Bivolaru e o persoană care face mult rău Bisericii. Dar, deşi poliţia română spune că e vinovat de multe fărădelegi, totuşi suedezii l-au considerat o personalitate prigonită de statul român. Eu am primit pe e-mail unele aforisme de-ale lui Gregorian Bivolaru şi povestirea unei minuni. Nu vi se pare că l-aţi judecat pripit? Poate că la vârsta la care v-aţi lăsat de yoga nu eraţi în măsură să vă înţelegeţi maestrul?*

Iată câteva dintre aforismele lui: «Iubirea trebuie întotdeauna să se ofere şi nu să fie luată; ea trebuie înainte de toate să fie liberă, pentru a nu se asemăna cu starea de sclavie. Atunci când nu au ceea ce iubesc, cei mai mulţi oameni se mulţumesc să iubească ceea ce au. Dacă nu am avea deloc defecte, nu am simţi o aşa de mare plăcere perversă să le remarcăm la ceilalţi. Faptul că noi remarcăm la ceilalţi defectele indică atunci că în fiinţa noastră se declanşează o stranie stare de rezonanţă cu ceea ce deja există în noi. Atunci când încetăm să ne mai minunăm, noi începem astfel să nu mai credem în forţa cea tainică a vieţii. Iubirea este cea mai mare dintre fericirile umane, deoarece este efortul suprem pe care omul îl încearcă pentru a ieşi din singurătatea fiinţei sale lăuntrice. Dragostea adevărată şi transfiguratoare îl face pe om un veşnic poet extaziat. Să nu se creadă iubit nimeni dintre cei care niciodată n-au iubit pe nimeni. Dacă cu adevărat iubim, dragostea va chema într-ajutor pe vreunul dintre semenii ei: generozitatea, transfigurarea, bunătatea, inteligenţa… Nimeni, nici însuşi destinul nu va ataca cu inima uşoară o pasiune înălţătoare».

Şi minunea: „Prima trăire paranormală referitoare la Grieg a avut loc la vârsta de 10 ani (acum 20 de ani) când, fiind foarte bolnav, am intrat în comă. Am ajuns atunci în faţa unor entităţi subtile pe care le-am rugat să mă lase să revin la viaţă, dar ele mi-au spus că «nu mai există medicamente» pentru mine. Atunci mi-a apărut Grieg înconjurat de o lumină alb-strălucitoare şi mi-a întins mâna. Apoi am revenit la viaţă, spre mirarea tuturor. Ulterior am trăit stări de intuiţie extraordinară, de genialitate, mi s-au trezit anumite capacităţi bioenergetice şi nu am mai fost bolnav niciodată. Am avut o evoluţie socială şi intelectuală fulminantă.

Cu un an înainte să vin la cursul de YOGA l-am visat din nou pe Grieg. M-a sfătuit să nu mai mănânc carne, să fac dragoste fără să ejaculez («cu continenţă», cum aveam să aflu mai târziu) şi să mă rog în fiecare duminică

întreaga zi. Am respectat întru totul cele spuse de el şi o minunată femeie a apărut în viaţa mea. Era la cursul de YOGA, dar temându-se că nu voi înţelege anumite aspecte spirituale, evita să discute despre acestea. Am aflat că pleca în tabăra yoghină de la Herculane şi am rugat-o să merg şi eu cu ea, dar în afara taberei.

În ziua în care urma să aibă loc prima spirală urmată de Inducţia Stării de Eliberare prin Miracol Divin de la acest curs, l-am visat pe Grieg care mi-a spus: «Sunt la Hotelul Roman, la etajul 5. Nu sunt un înger, te aştept!».

A doua zi urma să-mi susţin teza de doctorat. Toată ziua m-am gândit la acel vis; nu ştiam nimic de la iubita mea nici despre Grieg, nici despre spirală. Nimic. În faţa agenţiei de bilete am hotărât să-mi ascult inima şi să merg la Hotelul Roman. Pe holul de la etajul 5 s-a auzit o voce: «Să vină Adrian!». Astfel am ajuns să-l cunosc pe Grieg şi am participat pentru prima dată la o spirală YANG.

Experienţe paranormale cu Grieg am mai avut; relevantă o consider pe cea din toamna anului 2002 când am văzut imaginea lui Grieg în genunchi în faţa Tronurilor Cereşti ale lui Dumnezeu, rugându-se ca această ţară să fie cruţată de cutremur. Doar în ultima clipă, la ora 4:00 dimineaţa, Dumnezeu s-a îndurat şi România a fost salvată".

Ca să nu fiu acuzat că sunt părtinitor, voi cita prezentarea părintelui Dan Bădulescu, unul dintre cei mai buni sectologi din România:

„Ca şi marea majoritate a instructorilor de yoga români, G. Bivolaru a fost un diletant autodidact. În afara carenţelor elementare de stăpânire competentă a domeniului, s-a remarcat prin faptul de a fi stăpânit de patima desfrânării, ajungând până la a fi arestat de mai multe ori şi condamnat pentru răspândirea de materiale pornografice.

S-a ajuns şi până acolo ca împricinatul să fie supus unui consult psihiatric de specialitate, care a ajuns la concluzia că «pacientul prezintă, în momentul examinării, dezvoltare paranoică a personalităţii cu elemente obsesivo-fobice pe fond psihopat schizoid»[268]. Medicii legişti au făcut şi o propunere către instanţă: «Considerăm că numitul prezintă un grad mare de periculozitate socială şi proliferarea unor practici aberante cu caracter sexual, fapt pentru care apreciem că discernământul este pierdut în raport cu fapta pentru care este cercetat şi recomandăm aplicarea măsurilor de siguranţă medicală…».

«Idei interpretative de persecuţie, idei dominante cu caracter mistic, idei obsesivo-fobice cu caracter mistico-religios şi erotic, preocupări erotice exagerate, nemotivate afectiv. Instabil în timpul discuţiei, (...) capacitate de

[268] Ziua pe Internet, www.ziua.ro/archive/2002/10/08/docs/ 33122.html, 8 Octombrie 2002, Laszlo Kallai.

sinteză şi abstractizare diminuată. Afectivitate - instabil, irascibil, revendicativ»"[269].

Şi acum să îmi spun părerea…

Aforismele mi se par foarte frumoase… „Iubirea trebuie întotdeauna să se ofere şi nu să fie luată; ea trebuie înainte de toate să fie liberă, pentru a nu se asemăna cu starea de sclavie". Aur, nimic de zis… Parcă ar fi citate din învățăturile părintelui Paisie Aghioritul.

Iar minunea cu ieşirea copilului din comă, ca spectaculozitate, pare luată din minunile aceluiaşi părinte Paisie. Ca şi întâlnirea fixată în mod paranormal. Şi totuşi, ca fost yoghin trecut la Ortodoxie, dau mărturie că astfel de minuni sunt înşelătoare. Cine citeşte cartea lui Dionysios Farasiotis *Marii iniţiaţi ai Indiei şi părintele Paisie* va găsi relatarea multor „minuni mincinoase" similare, făcute de marii guru contemporani, dar şi relatarea biruinței puterii lui Hristos…

Minuni multe au făcut şi yoghinii, a făcut şi părintele Paisie. Dar cele două căi spirituale nu puteau fi în acelaşi timp adevărate. Pe de o parte, yoghinii, cu învățăturile lor idolatre, pe de altă parte, părintele Paisie, cu învățătura lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu…

Putem face o comparație cu spațiul românesc: Bivolaru a făcut minuni, minuni a făcut şi părintele Cleopa. Dar părintele Cleopa spunea cu toată convingerea că toate minunile făcute de yoghini sunt drăceşti, că yoghinii sunt slugi ale diavolului care vor să tragă lumea în iad. Cui să îi dăm dreptate, părintelui Cleopa care a dus o viață de post, de rugăciune, de nevoință, de sfințenie, sau lui Bivolaru care merge pe calea tantrică?

„Dar ce este Tantra?" ar putea întreba un cititor…

Vorbind despre tantrism, marele istoric al religiilor Mircea Eliade spunea: „Maithuna (actul sexual tantric) este practicată şi ca ritual concret. Din însuşi faptul că nu mai este vorba de un act profan, ci de un rit, că partenerii nu mai sunt ființe omeneşti, ci sunt «detaşați» asemenea zeilor, împreunarea sexuală nu mai participă la nivelul karmic (potrivit legii karmei, orice faptă, bună sau rea, îşi are plata ei – n.n.). Textele tantrice repetă adesea această sentință: «prin aceleaşi fapte pentru care pe unii oameni îi mistuie flăcările iadului timp de milioane de ani, yoghinul dobândeşte mântuirea veşnică»"[270].

---

[269] Fragmente din articolul *MIŞCAREA DE INTEGRARE SPIRITUALĂ ÎN ABSOLUT (M.I.S.A.) - O manifestare a magiei erotice în perioada contemporană*, apărut în revista *Credința ortodoxă*, Anul VII, nr. 3 (72), martie 2003. Un rezumat al acestui articol a apărut în periodicul Patriarhiei Române, *Vestitorul Ortodoxiei* nr. 310/2003, care a girat astfel obiectivitatea documentară a autorului, care a făcut doctoratul în Teologie cu specializarea în Sectologie. Cartea sa *Împărăția răului: New Age* este cea mai documentată lucrare apărută în limba română despre invazia neopăgână.

[270] Mircea Eliade, *Yoga. Nemurire şi libertate*, Editura Humanitas, p. 224.

Cel mai scurt rezumat al prezentării făcute de Eliade este: „Tantra – mântuirea prin ritul sexual”. Ca să vedem cât de compatibilă este Tantra cu învățătura lui Hristos voi reproduce o povestire tantrică:

„Înțeleptul Vasistha, fiul lui Brahma, se duce să-l întrebe pe Vişnu, sub înfățişarea lui Budha, despre riturile zeiței Tara: «El pătrunde în marea țară China şi-l zăreşte pe Budha înconjurat de o mie de amante în extaz erotic. Surpriza înțeleptului frizează scandalul. «Iată nişte practici contrare Vedelor!», strigă el. O voce din spațiu îi îndreaptă greşeala: „Dacă doreşti, spune vocea, să câştigi favoarea Tarei, atunci trebuie să mă adori cu aceste practici chinezeşti!”. El se apropie de Budha şi culege de pe buzele sale această lecție neaşteptată: «Femeile sunt zeii, femeile sunt viața, femeile sunt podoaba. Cu gândul să fii totdeauna printre femei»”[271].

Şi Eliade continuă: „O dată cu vişnuismul sub forma sa krişnaită, dragostea (prema) este chemată să joace rolul capital. Este vorba mai ales de o dragoste adulteră, de parakiya rati, «femeia altuia»; în faimoasele *Cursuri de dragoste* din Bengal se organizau dispute între susținătorii vişnuiți ai parakiyei şi cei ai dragostei conjugale, svakiya, iar aceştia din urmă erau întotdeauna înfrânți. Dragostea exemplară rămânea cea care o lega pe Radha de Krishna: dragoste secretă, nelegitimă, «antisocială», simbolizând ruptura pe care o impune orice experiență religioasă autentică. Vom remarca faptul că simbolismul conjugal al misticii creştine, unde Christ ține locul soțului, nu subliniază îndeajuns, în ochii unui hindus, părăsirea tuturor valorilor sociale şi morale pe care o presupune dragostea mistică”[272].

Îmi permit să fac o paranteză: faptul că aici perspectiva creştină este prezentată ca fiind inferioară erotismului tantric nu este o simplă observație a unui istoric al religiilor. La Eliade pare a fi o convingere: „Eu protestez împotriva acelora care consideră că tendința spre sexualitate şi orgie a tinerilor hippy face parte din mişcarea de eliberare sexuală ce are loc în întreaga lume. În cazul lor, e vorba mai ales de ceea ce s-ar putea numi *nuditatea paradisiacă* şi unirea sexuală înțeleasă ca ritual. Ei au descoperit sensul profund, religios al vieții. În urma acestei experiențe, s-au descătuşat de toate superstițiile religioase, filosofice şi sociologice. Sunt liberi. Au regăsit dimensiunea sacralității cosmice, experiența de mult tăgăduită, de pe vremea Vechiului Testament”[273]. Cu alte cuvinte, „marele Eliade” prefera dragostea adulteră dragostei conjugale…[274]

---

[271] Ibidem, p. 225.
[272] Ibidem, pp. 225-226.
[273] *Încercarea labirintului*, Editura Dacia, pp. 101-102.
[274] Am cunoscut mulți oameni care au fost *convinşi* de scrierile eliadiene să se apuce de yoga şi nu am cunoscut pe nimeni pe care aceste scrieri să îl fi apropiat de Biserică. Cred că, din perspectiva citatului anterior, cei care l-au considerat pe Eliade un

Din aceeaşi perspectivă, Octavian Sărbătoare prezenta foloasele pe care le-am putea trage din importarea tantrismului: „Budhismul pe de altă parte are o ramură tipică tantrică cunoscută sub numele de Vajrayana. Acest budhism tantric este practicat încă în Tibet, dar şi în Nepal şi India. Considerând spaţiul spiritual-cultural românesc, ideea de a considera sexualitatea ca o cale spirituală pare natural de a se înfiripa şi în România. Temperamentul devoţional al românilor îi plasează natural în a se apropia cu sinceritate de un fenomen care în istorie este clar documentat şi în unele părţi ale lumii practicat extensiv. Se pune întrebarea: de ce până acum Tantra nu a fost pe agenda de lucru a românilor? Se poate răspunde: simplu, pentru că Tantra ca expresie necesită libertate, iar românii din păcate în istorie au fost dominaţi de alte popoare şi asupriţi interior de dictatori. Cu alte cuvinte istoria a împiedicat dezvoltarea unei spiritualităţi care foloseşte sexualitatea ca metodă de iluminare. Privind cu onestitate felul de comportare al românilor, îi găsim pe unii cu mult suflet, pasionaţi, cu căldură şi dorinţa de a trăi viaţa din plin. Aceste caracteristici sunt esenţiale când analizam calităţile unui aspirant pe calea spirituală tantrică”[275].

Privit din perspectivă creştină, tantrismul nu este o „metodă de iluminare”, ci este o înşelare drăcească. Sexualitatea aceasta extraconjugală, oricât ar fi de „elevată” prin continenţă, tot curvie este.

Să citim împreună visul din relatarea pe care mi-ai trimis-o: „*l-am visat din nou pe Grieg. M-a sfătuit să nu mai mănânc carne, să fac dragoste fără să ejaculez («cu continenţă», cum aveam să aflu mai târziu) şi să mă rog în fiecare duminică întreaga zi. Am respectat întru totul cele spuse de el şi o minunată femeie a apărut în viaţa mea. Era la cursul de YOGA…”*

Un tânăr e sfătuit de Grieg în vis să facă dragoste fără să ejaculeze, să nu mănânce carne şi să se roage duminica. Putea fi visul acesta de la Dumnezeu sau nu? Nu, nu putea fi. Pentru că oricât de bună ar fi rugăciunea de duminică, oricât de bun ar fi postul (doar există şi mireni care au binecuvântare de la duhovnic să renunţe la carne), totuşi sfatul cu „făcutul de dragoste” nu putea veni de la Dumnezeu. Hristos a spus clar: *Aţi auzit că s-a zis celor de demult: „Să nu săvârşeşti adulter”. Eu însă vă spun vouă: Că oricine se uită la femeie, poftind-o, a şi săvârşit adulter cu ea în inima lui. Iar dacă ochiul tău cel drept te sminteşte pe tine, scoate-l şi aruncă-l de la tine, căci mai de folos îţi este să piară unul din mădularele tale, decât tot trupul să fie aruncat în gheenă. Şi dacă mâna ta cea dreaptă te sminteşte pe tine, taie-o şi o aruncă de la tine,*

---

gânditor creştin ar trebui să îşi revizuiască poziţia. În volumul *Hristos şi tinerii* – apărut la Editura Egumenița – Laurenţiu Dumitru are un articol interesant pe tema aceasta: *Pansexualismul la Mircea Eliade*.

[275] Citat preluat din articolul părintelui Dan Bădulescu despre MISA, apărut în revista *Credința ortodoxă*, nr. 3 (72) / Martie 2003.

căci mai de folos îți este să piară unul din mădularele tale, decât tot trupul tău să fie aruncat în gheenă (Matei 5, 27-30).

Ştiu – ca fost tantric – că tantricii sunt întru totul de acord cu aceste cuvinte ale lui Hristos, pe care Îl consideră un mare inițiat, un avatar, o mare conştiință cosmică. Numai că ei le înțeleg denaturat, ei spun că e păcat să te uiți cu poftă, să faci dragoste cu poftă… Tantricii consideră că dacă renunță la orgasm fac totul spiritualizat, fără pic de patimă… Numai că învățătura Sfinților Părinți arată că orice act sexual făcut în afara vieții conjugale este păcat. Orice ar spune maeştrii tantrici, după învățătura lui Hristos, renunțarea la orgasmul clasic nu aduce o sfințire a actului sexual. Desfrâul tot desfrâu rămâne…

***

Un cititor: *„Poate că ar fi potrivit să amintiți aici şi motivele pentru care lumea intră în astfel de grupări sectante cu tentă sexuală… Şi ce putem face pentru a-i rupe pe prietenii noştri de ele”*.

Aş împărți în două categorii pe cei care se apucă de Tantra Yoga: unii sunt oameni care se află într-o căutare spirituală foarte serioasă, care au fost decepționați de viața spirituală pe care au aflat-o în Biserică şi care şi-au dorit ceva mai înalt. A doua categorie este a celor care, iubitori de patimi, şi-au dat seama că cea mai bună cale de a se destrăbăla este de a practica acest *sex iluminator*… E cel mai simplu mijloc de a găsi parteneri sau partenere care vor să se „dăruiască” fără să țină seama de nici o morală… Despre a doua categorie nu cred că are rost să scriu prea mult, sunt oameni care ar accepta orice teorii spirituale numai pentru a-şi satisface poftele trupeşti…

(Aş face o singură paranteză: nu numai grupările tantrice îşi ademenesc discipolii prin oferta sexuală. Există şi câteva grupări pseudo-creştine care folosesc aceeaşi tehnică. În România este cunoscută gruparea *Martinelli*, *Copiii lui Dumnezeu* sau *Familia*, care se prezintă ca fiind creştină. Se trece cu vederea perioada de glorie a sectei, când se practica misionarismul prin sex… „Berg a cerut tuturor femeilor membre să înceapă «pescuitul prin flirt»[276], care însemna acordarea de favoruri sexuale atât pentru câştigarea de noi membri, cât şi pentru obținerea bunăvoinței funcționarilor guvernamentali din diferite țări. În epistolele sale, foarte explicite din punct de vedere sexual, Berg pretindea că Dumnezeu a sfințit de acum adulterul şi curvia (!!) cu condiția «să fie săvârşite în dragoste»[277] şi „pentru slava lui Dumnezeu»[278]. Un frate de credință dezamăgit de familia lui putea găsi consolare (sexuală) în *Familia* lui Berg,

[276] În engleză: *flirt-fishing*, racolarea de adepți prin oferte sexuale…

[277] Cât de mult se aseamănă mesajul său cu al *profeților* tantrismului…

[278] O cititoare: *Aceştia sunt cei despre care scrie în Sfânta Scriptură că vor fi profeți mincinoşi?* Da, dar categoria asta de profeți pe care lumea îi identifică uşor ca mincinoşi este poate cea mai puțin periculoasă…

totul săvârşindu-se desigur din «dorința de ajutorare şi din dragoste de aproapele». Berg îşi instruia adepții cum să procedeze cu „pescuitul prin flirt» şi cum să ceară cadouri băneşti. Curând, zeci de membre ale *Copiilor lui Dumnezeu* au devenit în mod fățiş prostituate, ducând la infectarea a sute de oameni cu boli venerice…"[279])

Prima categorie – a căutătorilor sinceri – merită însă multă atenție… Din ea fac parte şi oameni foarte sinceri… Care nu au venit la yoga pentru sex, ci pentru a se apropia de Dumnezeu. Unii dintre ei, după luni sau ani de zile, renunță. Pe alții însă îi prinde diavolul în ghearele înşelării şi nu le mai dă drumul…

Totuşi, Dumnezeu poate face să se rupă cele mai puternice lanțuri. Eu dau mărturie încă o dată că dacă maestrul meu de yoga mi-ar fi cerut să mă arunc sub un tramvai, m-aş fi aruncat fără să analizez cererea lui, ba aş fi fost chiar mândru că sunt discipolul lui şi l-aş fi ascultat fără să cârtesc. Nu mi-ar fi trecut vreodată prin cap că m-aş putea lăsa de yoga… Şi totuşi Dumnezeu m-a ajutat să ajung creştin…

Cred că rugăciunile care se fac pentru cei care sunt în rătăcire îi pot ajuta foarte mult. Discuțiile, mai puțin, pentru că din păcate în polemicile dintre yoghini şi creştini cei din urmă rămân în criză de argumente. Şi nu pentru că nu ar avea dreptate, ci pentru că nu s-au ostenit, sau nu au avut timp, să cunoască mai bine învățăturile Bisericii.

Ca fost yoghin spun însă că nu au avut asupra mea nici un efect amenințările cu iadul sau „predicile" sterile ale unor creştini. Dacă nu vom fi sfinți prin faptele noastre, dacă vom fi sfinți numai prin cuvinte, nu îi vom convinge să vină la biserică.

Dar, dacă ei vor vedea că inimile noastre sunt pline de pacea lui Hristos, dacă vor vedea că – postind mai puțin decât ei, tăcând mai puțin decât ei, nevoindu-ne mai puțin decât ei – avem totuşi bucuria şi pacea pe care ei nu le pot dobândi, atunci ei înşişi vor veni să ne ceară cuvinte… Vor veni să ne întrebe despre Hristos… La fel cum o vor face şi alți păcătoşi, fie că sunt desfrânați, beţivi sau drogați, fie că sunt oameni deznădăjduiți, bântuiți de duhul sinuciderii…

---

[279] Citat preluat de pe http://www.odaia.go.ro/martinelli.html. Din articolul *Abuzul sexual şi „Copiii lui Dumnezeu"* (din revista *Newsweek* din 13 septembrie 1993) aflăm că „după o investigație de 3 ani, poliția a efectuat un raid la 10 adrese din Buenos Aires şi din jur, de unde au ridicat 265 de persoane, printre care 137 de copii şi adolescenți, cu toții făcând parte din secta «Copiilor lui Dumnezeu» numită «Familia». 16 adulți erau acuzați de răpire, escrocherie, corupere de minori şi violarea drepturilor copilului.." Iată cât de creştini sunt aceşti *copii ai lui Dumnezeu*…

Telepatie şi amor

Un student m-a întrebat: *Între mine şi iubita mea există o telepatie extraordinară. De multe ori doar ne gândim unul la celălalt şi ne întâlnim apoi în parc fără să fi fixat vreo întâlnire. Oare asta nu arată că dragostea noastră este atât de curată încât nu e păcat că „o facem"? Altfel, de unde atâta energie spirituală?*

Întrucât oamenii care au parte de întâmplări „speciale" nu ştiu să le interpreteze cum trebuie, cred că e potrivit să îţi răspund cu o întâmplare descrisă de Dionysios Farasiotis în cartea *Marii iniţiaţi ai Indiei şi părintele Paisie*.

„A doua întâmplare este legată de o fată care se îndrăgostise de mine şi mă urmărea cu perseverenţă. Eu o alungam explicit, iar ea insista imperturbabil. După nesfârşite tatonări, s-a întors dezamăgită în America, unde-şi făcea studiile, aşa încât nu ne mai văzusem de multe luni de zile. Îmi imaginam că între timp se liniştise.

În acea perioadă îmi îndeplineam o parte din stagiul militar undeva în Evros; mi-am luat o permisie de trei zile şi am pornit spre Tesalonic, cu intenţia de a-mi vedea părinţii. Auzind că şi bătrânul Paisie se afla nu departe de oraş, am mers să-l întâlnesc. Ne-am bucurat amândoi de regăsire, am avut o discuţie îndelungată, la capătul căreia m-a îmbrăţişat şi m-am pregătit de plecare. După ce m-am îndepărtat câţiva metri, bătrânul m-a chemat înapoi, urmărindu-mă foarte intens cu privirea. M-am apropiat de el, socotind că vrea să-mi spună ceva, însă el m-a sărutat… pe gât! O dată în partea dreaptă şi o dată în partea stângă, apoi m-a trimis la drum binecuvântându-mă.

M-am bucurat simţindu-i iarăşi dragostea neţărmurită, dar mă stăpânea şi un sentiment de uimire. Mi s-a părut ciudat să mă sărute pe gât.

În aceeaşi după-amiază, pe când şedeam în casă, a sunat telefonul. Era tocmai acea fată! Şi, pe deasupra, se afla în Tesalonic! Am fost surprins.

- Bine, dar cum ai ajuns aici? Nu erai în America?

- Am simţit că zilele astea vei fi aici, aşa că am luat ieri avionul şi am venit. Voiam să te văd.

Ce puteam să-i răspund? Venise din America să mă vadă! Când ne-am întâlnit, mi-a mărturisit că avusese o stranie certitudine că în acele zile mă va găsi în oraş. Fusese sigură de acest lucru, fără să şi-l poată explica nici ea.

Am stat apoi de vorbă pe îndelete, ne-am pornit pe glume şi pe râs şi încet-încet întâlnirea a căpătat o pronunţată tentă erotică. M-am străduit din

răsputeri să evit un asemenea deznodământ, însă eram atras de o forță irezistibilă. Fata parcă era beată. Îmi cădea invariabil în brațe, o respingeam, mi se strecura din nou la piept…

De la un anumit moment, am început să simt că nu suntem singuri. Aveam şi… companie. Percepeam din nou prezența demonului. Fără să o conştientizeze, fata se afla deja integral sub influența lui. Era într-o stare de surexcitare sexuală inimaginabilă. N-o mai văzusem niciodată aşa. Deşi simțeam limpede prezența demonică şi eram agresat de aceleaşi imbolduri concupiscente, nu mă temeam. M-am smuls din încleştarea mâinilor ei şi am ieşit afară din casă. Văzând că mă urmează, am dat înconjur automobilului. Ne despărțea o distanță de 5-6 metri. Brusc, am simțit o mână uriaşă zgândărindu-mi organele sexuale. O lascivitate irepresibilă m-a cuprins instantaneu. Îmi pierdusem controlul. Fata s-a apropiat şi s-a aruncat în brațele mele, începând să mă sărute. Eram paralizat. Cedasem lăuntric, spusesem «Da!». Simțeam demonul lângă noi sporindu-ne dorința, dar nu mă mai interesa. Mă predasem în stăpânirea lui.

În clipa aceea, fata şi-a aplecat capul şi m-a sărutat pe gât: o dată în partea dreaptă şi o dată în partea stângă, exact în acele două puncte în care mă sărutase cu puțin timp înainte părintele Paisie!

Am sărit ca împins de un resort, îndepărtând-o pe fată cu putere. Eram mânios, simțind că avusese loc o profanare: îmbrățişarea curată a bătrânului şi sărutul pătimaş al fetei erau două lucruri esențial ireconciliabile. Cel dintâi era profanat de către cel de-al doilea.

Aşadar, bătrânul ştiuse de la început tot ceea ce urma să mi se întâmple, dar nu-mi spusese nimic. A preferat să folosească o modalitate mai delicată de a mă smulge din păcat şi din mâinile Diavolului.

Pe atunci, fata respectivă nu credea în Hristos şi nu avea nici o legătură cu Biserica. Se pretindea o persoană «modernă» şi lipsită de «prejudecăți». Mai târziu, după numeroasele lucruri ciudate care i s-au întâmplat, a început să se problematizeze, să-şi mai cenzureze excesele, să-şi schimbe treptat viața şi în cele din urmă, prin puterea lui Hristos, a devenit şi ea unul dintre mădularele vii ale Trupului Domnului, ale Bisericii Ortodoxe.

Discutând cu părintele Paisie despre problemele de acest gen, mi-a spus: «Atunci când există o legătură strânsă şi o mare iubire între două suflete, ele pot cunoaşte astfel de lucruri de departe. Însă de cele mai multe ori intră Diavolul la mijloc şi încurcă lucrurile. Pune în gând unui băiat şi unei fete să meargă în acelaşi loc şi să se întâlnească acolo. Apoi iarăşi acelaşi lucru, în altă parte, şi tot aşa, până când cei doi ajung să spună: *Ceva se întâmplă cu noi, ceva special!*, pentru ca în cele din urmă să-i arunce în păcat. Ispititorul este un mare regizor şi scenograf… De aceea nu trebuie să pună nimeni bază pe asemenea întâmplări, ca să nu se rătăcească. Dacă ceea ce ni se întâmplă este

de la Dumnezeu, atunci El va găsi un alt mod de a ne înştiința, care să ne aducă deplină certitudine».

Într-adevăr, asemenea chestiuni necesită un mare grad de discernământ, pe care nu-l posedă mulți în vremea noastră"[280].

***

Iată deci cum stau lucrurile cu telepatia voastră… Aveți impresia că aveți o relație specială, care vă justifică desfrâul. Ştiu cum e să fii şocat de telepatie. Eu am început Tantra Yoga după ce am chemat telepatic într-un anumit loc o fată pe care de-abia o cunoscusem. Şi ea, simțindu-se chemată acolo, a venit. Impactul a fost mare pentru mine. A însemnat renunțarea la anumite idealuri ascetice pentru a fi cu ea.

Deci nu te arăt cu degetul. A, şi mi s-a mai întâmplat o dată ceva de genul ăsta. Mă aflam sus în munți, la o cabană din Piatra Craiului, când am simțit că trebuie să cobor urgent jos, în Zărneşti, la poalele muntelui. Când am coborât, separându-mă de grupul meu[281], tocmai a trecut pe lângă mine un autocar în care se afla prietena pe care o avusesem când m-am apucat de yoga. Ea venise în tabără la Zărnești… Chestia asta m-a făcut să cred şi mai puternic că forțele psihice pe care mi le dezvoltasem prin yoga nu sunt iluzorii. Aşa cum tânărul Dionysios a plecat din Tesalonic în Evros, aşa am coborât şi eu de pe munte. Numai că eu nu aveam atunci pe nimeni care să mă ajute să deosebesc binele de rău.

Cred că nu mai e nevoie de argumente pentru a înțelege că energia pe care o numeşti *spirituală* nu e de la Dumnezeu. Cu telepatie sau fără, ceea ce faceți voi tot păcat este. Vei vedea însă că, dacă veți începe o viață creştină, energia asta *spirituală* o să dispară. Atunci când vă veți rupe de lanțurile păcatului şi ale diavolului.

Toate bune,

Danion

P.S. Recitind ce ți-am scris mi-am adus aminte o întâmplare care m-a ajutat să înțeleg mai bine cât de mult ne respectă Dumnezeu libertatea… La un moment dat am fost ucenicul unui părinte – părintele T. – care avea anumite harisme duhovniceşti, un fel de părintele Paisie în miniatură. Acest ieromonah m-a ajutat să înțeleg că cele descrise prin Paterice se pot întâmpla şi în zilele noastre. De câțiva ani a trecut şi el la Domnul şi de asta îți pot scrie fără teama că s-ar putea mândri văzând că scriu despre el.

---

[280] Dionysios Farasiotis, *Marii inițiați ai Indiei şi părintele Paisie*, Editura Egumenița, 2005, pp. 324-327.

[281] Această separare de grup a fost periculoasă… A doua zi mi-am dat seama că după mine trecuse ursul – îi rămăseseră urmele pe sol, peste urmele mele din seara precedentă…

Într-una din cele mai crunte ispite pe care le-am avut în viața mea creştină, am vrut să mă lepăd de ortodoxie. Simțeam că sunt mort duhovniceşte, că inima mea e de piatră, că rugăciunea mea nu are putere. Eram foarte supărat din mai multe motive şi scârbit de fățărnicia şi chiar răutatea multora dintre creştinii pe care îi cunoşteam. Atunci, neputând lua legătura cu părintele, i-am dat telefon preotului din Bucureşti la care tot părintele T. mă sfătuise să mă spovedesc. L-am sunat şi i-am spus:

- Părinte, nu ştiu ce să fac, mă bate gândul să lepăd Ortodoxia. Ştiu că adevărul nu e nici la altă religie şi nici la altă confesiune, dar nu mă simt ortodox, mă simt pustiu sufleteşte. Vreau să plec, dar nu ştiu unde.

Părintele acela nu a reuşit să mă ajute prin sfaturile sale, deşi cred că s-a rugat pentru mine…

Deznădăjduit, m-am apucat să citesc din Sfânta Evanghelie. Când am citit despre patimile Domnului, mi-am dat seama că eu Îl răstigneam din nou, prin apostazia mea. M-am pus în genunchi şi am început să mă rog: „Doamne, iartă-mă, vreau să fiu al Tău. Am greşit, Doamne, nu Te scârbi de mine. Ajută-mă să rămân în Biserica Ta până la sfârşitul vieții mele…"

Nici nu am apucat bine să termin rugăciunea, că a sunat telefonul. Era, culmea, părintele T., care îmi spusese că supraveghează în duh viața mea duhovnicească. Mi-o demonstrase de mai multe ori. Cum a răspuns, m-a întrebat: „Mă iubeşti, Danion?" „Da, părinte, am răspuns." „*Paşte oile mele*", a spus el. Întrebarea lui şi răspunsul meu s-au repetat de încă două ori. Mi-am dat seama că îmi reprodusese cuvintele pe care Mântuitorul i le spusese Sfântului Apostol Petru, cel care s-a lepădat de Hristos în vremea pătimirii Sale; şi asta tocmai pentru că mă lepădasem şi eu... Bănuind că părintele văzuse în duh ce mi se întâmplase, dar vrând să mă conving că nu mă înşel, l-am întrebat: „Dar de ce ați sunat abia acum? De ce nu ați sunat mai devreme?". El mi-a răspuns cam aşa: „Am văzut lupta ta şi am aşteptat să te ridici. Şi, după ce te-ai ridicat, te-am sunat…"

Aşa fusese, părintele mă sunase imediat după ce mă ridicasem… Dar nu îşi folosise harismele pentru a mă feri de luptă…

Oricum, citind despre cum a lucrat Dumnezeu prin părintele Paisie, tu să nu cauți un duhovnic harismatic. Sunt unii care se încăpățânează să nu se spovedească la duhovnicii iscusiți pe care îi cunosc, tot aşteptând să cunoască cine ştie ce părinte văzător cu duhul. O astfel de atitudine este greşită şi poate duce la pierderea sufletului.

Eu am avut ocazia să cunosc astfel de părinți luminați de Dumnezeu, dar scopul lor nu era de a-şi transforma ucenicii în roboți care să asculte orbeşte comenzile lor, ci era de a-i ajuta să învețe să stea pe picioarele lor.

Deci, văzând cât de minunat a lucrat Dumnezeu atunci prin părintele Paisie, dă-ți seama nu numai cât de mari erau harismele părintelui aghiorit, ci dă-ți seama cât de mare este dragostea lui Dumnezeu pentru om. Pentru că

Dumnezeu lucrează prin robii Săi şi tot El le picură dragostea cea adevărată în inimi…

Cred că sunt în viaţa fiecărui creştin întâmplări la fel de minunate ca cea povestită de Dionysios Farasiotis. Unii ştiu să le aprecieze la justa valoare, alţii nu. Şi astfel, suntem împărţiţi în două cete, aşa cum au fost şi cei zece leproşi care au fost tămăduiţi de Mântuitorul. Cei mai mulţi nu au ştiut să Îi mulţumească. Unul singur s-a întors şi I-a mulţumit.

Să ne ajute Bunul Dumnezeu – pe tine, pe mine şi pe toţi fraţii noştri întru Hristos – să avem ochii inimii luminaţi ca să vedem marea grijă pe care El ne-o poartă. Şi să Îi mulţumim pentru toate binefacerile Sale. Mai ales pentru grija cu care ne călăuzeşte fiecare pas…

Ocultismul şi lucrarea diavolului…

O fată mi-a scris: *Aş avea doar câteva întrebări:*

Cum poate omul să scape de înfricoşarea care vine de la diavol? După reîntoarcerea mea la Hristos am fost hărțuită de diavol până aproape am simțit că îmi pierd mințile. Nu mi le-am pierdut, dar am fost pe jumătate moartă de groază. Aproape în fiecare zi se întâmplă ceva. De exemplu:

1. Stau de vorbă cu un coleg; pornind de la afaceri, discuția alunecă înspre viața lui, el având un copil cu o femeie divorțată. Şi vorbim de biserică, îmi spune că e protestant - îi vorbesc şi eu despre ortodoxie. Pare foarte interesat şi îmi pune întrebări toată seara, iar la sfârşit îmi spune că e într-adevăr marcat de ce i-am spus, că îşi aminteşte că acum 28 de ani s-a gândit cum ar fi să îşi dedice viața lui Hristos şi instant i-au apărut în minte imagini cu femei goale, ceea ce înseamnă că e logic că diavolul există. Ne-am despărțit, am ajuns acasă şi în hol mi-a explodat oglinda (E posibil să o fi atins eu într-un fel în care să se dezintegreze aşa rău? Că este poziționată deasupra, în perete.) Un ciob mi-a intrat în mână până la os.

2. M-a vizitat într-o seară vecinul meu, cântăreț de operă. Eu fiind în corul bisericii, am dorit să am cu el o discuție pe teme muzicale. Deodată, fără nici o legătură cu subiectul, începe să îmi spună: „Dar stai să vezi ce mi s-a întâmplat de Crăciun. Eram în pat, pe pragul de a adormi şi (îmi arată poziția în care a adormit) a zis să fiu atentă că e important - cu degetele împreunate ca atunci când ne facem cruce, dar mâinile sub formă de coarne deasupra capului!". Apoi a simțit o mână care îl atinge – a crezut că e nepoata lui – s-a trezit, a văzut că nepoata lui adormise la 1,5 metri departe de el. Mâna invizibilă a continuat să îl atingă şi apoi a simțit cum i se prestează un sex oral (scuze). Această întâmplare nu e unică; în acelaşi timp bietul om e alcoolic; dar mi-a spus că, dacă vrea să evadeze, atunci îl apucă o depresie cumplită pe care nu o poate suporta.

3. M-am întâlnit cu un prieten; am luat masa împreună şi, fiind înainte de Crăciun, l-am întrebat şi eu de sufletul lui. (De menționat că acest tip este multimilionar în euro, perfect sănătos dintotdeauna, ateu, degrabă iubitor de femei până la obsesie neîncetată.) Pe măsură ce discuția avansa, masa tremura, deşi nu avea nici un motiv, nici pe stradă nu era trafic. Nu am discutat prea multe, dar după ce masa a început să se mişte m-a apucat o groază nespusă, de nu am reuşit nici să ajung acasă de frică. M-am tot plimbat pe străzi, tremurând, parcă ceva îmi stătea pe cap...

Ulterior acest tip mi-a oferit să locuiesc temporar în apartamentul lui liber - iarăşi am avut parte de groază când am văzut în hol un tablou cu imaginea unui drac, care m-a înfricoşat până la paralizie. Şi, culmea, îl mai numea şi prietenul lui, care e „de treabă"; a dat Domnul că i-am spus că mi se pare dezgustător tabloul, şi atunci mi-a adus un alt tablou (un peisaj) care să îl înlocuiască pe „prietenul lui".

În prima zi petrecută în acea casă am descoperit la îndemână un catalog erotic în care se înfăţişează diverse lucruri, inclusiv o anumită poziţie sexuală practicată de un cuplu în care el e îmbrăcat cu o geacă de piele pe care scrie Lucifer, iar scena se petrece într-un fel de templu în care ei stau întinşi în formă de cruce. Am trecut peste asta. Dar noaptea, când am vrut să dorm, m-am întins frumos în pat şi la un moment dat am auzit podeaua pocnind, ca şi cum un uriaş de milioane de kilograme ar fi stat la capul patului. Am paralizat de frică şi a fost maximum cât am putut duce, a doua zi eram deja în agonie. De atunci (adică de două zile!!!) am linişte într-un fel, m-am mortificat ca să zic aşa. Dar ce fac pe viitor?

Întâmplări de genul acesta mi s-au întâmplat în fiecare zi (subliniez) după convertirea la o viaţă în Hristos. Nici noaptea nu am fost menajată, cu pocnete de mobilă, cu senzaţii de groază. Help.

Răspuns: Când e vorba de întâmplări atât de stranii nu cred că trebuie să ceri ajutorul unui mirean. Trebuie să cauţi un duhovnic iscusit, cu experienţă în lupta împotriva duhurilor necurate, şi el va şti ce sfat să îţi dea. Totuşi, pentru că mi-ai scris, îţi voi spune şi eu câteva lucruri.

Din prima întâmplare nu pot trage nici o concluzie, pentru că nu ai dat mai multe detalii. Dacă erau şanse mari să spargi tu oglinda, e puţin probabil să o fi spart diavolul numai ca să te sperie. Şi nici dacă era foarte puţin probabil să o spargi nu avea rost să te gândeşti că e o ispită. Numai dacă se spărgea fără motiv, atunci ai fi avut de ce să te gândeşti că ar putea fi o manifestare diavolească.

Cât priveşte a doua întâmplare, nu ştiu dacă nu putea fi vorba pur şi simplu de o halucinaţie, de o tulburare psihică. Dacă omul în cauză nu ar fi fost beţiv, lucrurile ar fi fost privite din cu totul altă perspectivă. Nu mă pricep să spun dacă în acest caz a fost sau nu ceva „paranormal" – adică demonic.

Există însă în literatura de specialitate mai multe relatări ale persoanelor umane care s-au împreunat cu draci, fie că aceştia s-au manifestat ca atare, fie că s-au prezentat ca îngeri, fiinţe de pe alte planete sau duhuri ale morţilor. Am avut şi eu o prietenă pe care într-o seară a încercat să o violeze diavolul, care i s-a arătat în chipul tatălui ei mort. Abia a scăpat de el…(Parcă avea mâinile imobilizate, şi a scăpat făcându-şi cruce cu limba în gură…)

Nu cred că poveştile în care vrăjitoarele din vechime mergeau goale noaptea în pădure, ca să se împreuneze cu diavolul care le apărea în chip de ţap, nu au în ele şi o doză de obiectivitate…

Cât priveşte faptul că podeaua a pocnit, iarăşi poate fi vorba de o întâmplare banală. (Acum poate te gândeşti că sunt culmea scepticismului…) Dar, întrucât podeaua care a pocnit era tocmai în casa unui om care îl consideră pe diavol „prieten de treabă", se poate – iarăşi spun, se poate – să fi fost lucrare drăcească.

Faptul că masa tremura fără un motiv explicabil atunci când ai luat masa cu acest multimilionar mi se pare un semn al lucrării diavoleşti. (Poate că iarăşi te gândeşti: „Dacă şi acum zicea că masa tremura în mod firesc, îmi părea rău că i-am scris…")

Scrii: „Am paralizat de frică şi a fost maximum cât am putut duce, a doua zi eram deja în agonie."

Asta şi urmărea diavolul, să te sperie. Să îţi lase impresia că e atotputernic, sau că, deşi e mai slab decât Dumnezeu, totuşi poate să te înghită, să te prindă în braţele sale…

Nu te speria. Dacă ai duhovnic, dacă te spovedeşti şi te împărtăşeşti (sau dacă îţi faci canonul primit de la duhovnic), nu are nici o putere asupra ta. Doar dacă duci o viaţă de păcat, deşi duminica mergi la biserică. Iar dacă nu mergi deloc, cu atât mai rău pentru tine şi mai „bine" pentru vrăjmaşul mântuirii tale.

Ai cunoscut frica… Unii s-au sinucis din cauza acestei frici provocate de diavol, alţii şi-au pierdut minţile. Tu fii tare, nu deznădăjdui. Prin rugăciune, cu ajutorul duhovnicului, îl poţi birui.

Să nu crezi că îl poţi birui prin cine ştie ce tehnici de protecţie spirituală sau cu ajutorul vrăjitoarelor care practică magia albă. Sau al cine ştie cărui om înzestrat cu puteri paranormale… Toţi aceştia tot fii ai întunericului sunt. Numai prin Biserică, numai cu ajutorul lui Hristos care este Capul Bisericii poţi scăpa de aceste ispite.

Ucenicii I-au spus Mântuitorului: *Doamne, şi demonii ni se supun în numele Tău. Şi le-a zis: Am văzut pe satana ca un fulger căzând din cer. Iată, v-am dat putere să călcaţi peste şerpi şi peste scorpii şi peste toată puterea vrăjmaşului şi nimic nu vă va vătăma* (Luca 10, 17-19). Tot aşa, nimic nu îi poate vătăma pe creştinii care merg pe calea mântuirii, rugându-se şi nevoindu-se.

Să ţii în minte episodul în care Hristos a certat marea care era agitată de furtună:

Intrând El în corabie, ucenicii Lui L-au urmat. Şi, iată, furtună mare s-a ridicat pe mare, încât corabia se acoperea de valuri; iar El dormea. Şi venind ucenicii la El, L-au deşteptat zicând: Doamne, mântuieşte-ne, că pierim. Iisus le-a zis: De ce vă este frică, puţin credincioşilor? S-a sculat atunci, a certat vânturile şi marea şi s-a făcut linişte deplină (Matei 8, 23-26).

Da, uneori e furtună şi în viețile noastre. Dar, dacă ştim să Îl chemăm pe Hristos, toate valurile ispitelor se vor risipi. Şi mai ține minte un cuvânt al Mântuitorului, cuvânt de încurajare la care mă gândesc atunci când trec prin mari ispite: *În lume necazuri veți avea; dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea* (Ioan 16, 33).

Chemarea Apocalipsei

Întrebare primită de la un cititor: *Ce legătură există între expansiunea curviei şi a celorlalte forme de desfrâu şi sfârşitul lumii?*

Răspuns: Voi răspunde la această întrebare făcând la început o mică paranteză. Am văzut de curând un film foarte bine făcut, *The Day After Tomorrow*, *Ziua de după mâine*. Eroul principal – interpretat de Dennis Quaid – atrăsese atenția opiniei publice asupra faptului că în viitor urma să aibă loc o catastrofă climaterică, un fel de nouă eră glaciară, dar nimeni nu l-a luat în serios. Vicepreşedintele Statelor Unite a avut o atitudine foarte ironică, de genul: „Cum îşi permite un om de ştiință să producă atâta panică?"

Şi, totuşi, evenimentul a avut loc, mult mai repede decât se aştepta cercetătorul…

Conform unei rețete aproape standard pentru Hollywood, în finalul filmului lumea revine la normal, tatăl îşi găseşte fiul, supraviețuitorii sunt salvați etc. Şi de această dată omenirea biruie atacul naturii dezlănțuite…

Ce e frumos în astfel de filme? Modul în care oamenii se ajută unii pe alții, faptul că unii sunt gata să se sacrifice pentru a-şi ajuta aproapele.

Ce e nefolositor în astfel de filme? Lecția de viață pe care ne-o dau: omenirea se luptă cu forțele naturii, şi în cele din urmă iese învingătoare… (sunt şi unele în care biruie natura, dar nu cine biruie contează acum, ci care este conflictul…).

Unde este problema: problema este că, atunci când lumea va trece prin marile catastrofe apocaliptice, oamenii vor vedea în ele doar capricii ale naturii dezlănțuite. Vor considera că planeta Pământ, care a fost exploatată fără să se țină seama de avertismentele ecologiştilor, se răzbună pe omul care s-a crezut atotputernic.

Şi totuşi, nu exploatarea resurselor naturale va fi principala cauză a dezastrelor, ci lepădarea lumii de credința în Hristos… Când lumea va reveni la păgânism, când desfrâul şi patimile se vor sui din nou pe tronul de pe care le-a alungat Hristos, atunci vor avea loc dezastrele. Da, ele vor avea o legătură şi cu schimbările climaterice, şi cu toți factorii geologici, … dar cauza lor va fi în plan spiritual.

Părintele Ilarion Argatu, unul dintre cei mai cunoscuți duhovnici români ai veacului trecut, profețise încă dinainte de 1989 despre căderea comunismului şi despre desfrâul preapocaliptic al zilelor noastre. Monica Fermo dă mărturie despre ceea ce a auzit din gura părintelui: „Din ceea ce ne-a explicat dânsul,

chiar şi după ce se va elibera lumea de ciuma asta roşie şi va cădea comunismul (cu ajutorul puterilor divine), ceea ce va urma va fi sub semnul antihristului şi cu toate că vor fi graniţele libere şi vom putea merge liberi în lume, muncind şi având bani, de fapt toată gândirea va fi satanică: homosexuali căsătorindu-se oficial, desfrânare şi drogaţi în şcoli, desfrânarea la loc de cinste. «Bine, dar unde va fi Biserica?», am întrebat. Biserica nu va mai avea nici un ecou în sufletele oamenilor, pentru că le va fi dat pâine şi circ (filme şi programe TV porno) şi ei vor «fi fericiţi». Dar pe urmă va urma pecetluirea cu semnul antihristului şi oamenii îşi vor vinde sufletul pentru mâncare şi băutură, pentru distracţie, pentru a avea case, maşini luxoase, a călători, într-un cuvânt «a trăi bine», uitând că Hristos a venit pe pământ pentru ABSOLUT ÎNTREAGA OMENIRE, DE LA ÎNCEPUTURI PÂNĂ ACUM, ŞI ŞI-A DAT VIAŢA PENTRU EI…"[282]

De altfel, Mântuitorul Însuşi ne-a prevenit: *când veţi auzi de războaie şi de răzmeriţe, să nu vă înspăimântaţi; căci acestea trebuie să fie întâi, dar sfârşitul nu va fi curând. Atunci le-a zis: Se va ridica neam peste neam şi împărăţie peste împărăţie. Şi vor fi cutremure mari şi, pe alocurea, foamete şi ciumă şi spaime şi semne mari din cer vor fi. Dar, mai înainte de toate acestea, îşi vor pune mâinile pe voi şi vă vor prigoni, dându-vă în sinagogi şi în temniţe, ducându-vă la împăraţi şi la dregători, pentru numele Meu* (Luca 21, 9-12). Etapele sunt clare: mai întâi lumea îi va prigoni pe mărturisitorii credinţei creştine – mărturisitori care vor mustra păcatele omenirii decăzute – şi abia apoi vor veni catastrofele, ca pedepse pentru păcat… Aceşti mărturisitori vor fi ucişi aşa cum a fost ucis Sfântul Prooroc Ioan Botezătorul, care l-a mustrat pe Irod că trăia cu femeia fratelui său, cu Irodiada…

Să revenim la întrebare: legătura dintre epidemia desfrâului – care este doar un fragment din acest proces de înviere a păgânismului – şi sfârşitul lumii este simplă. Lumea se leapădă de Hristos, lumea devine luptătoare împotriva lui Hristos, şi prin asta îşi semnează singură testamentul.

Din ce în ce mai mulţi oameni se laudă în gura mare cu patimile lor, şi libertatea lor e libertatea păcatului. Lumea devine, încet-încet, asemănătoare unei uriaşe parade gay… În scrierile duhovniceşti există mai multe referiri la oameni care trăiau în păcat, care au fost mustraţi în chip minunat că dacă nu se vor pocăi vor muri, numai că aceştia nu au vrut să se lepede de păcatul lor şi au murit de moarte năprasnică. Lumea se află acum în aceeaşi situaţie: este mustrată pentru păcatele ei de Însuşi Hristos, prin glasul Evangheliei, prin vieţile sfinţilor care au trecut la Domnul în ultimul secol şi prin vieţile cuvioşilor care trăiesc şi astăzi la mari măsuri de sfinţenie… Numai că lumea nu vrea să ţină cont de mustrări, şi merge pe un drum sinucigaş… Da, lumea

[282] Monica Fermo, *Talita kumi – Înviind pe drumul Damascului*, Editura Egumeniţa, 2004, p. 211.

care vrea să fugă de Hristos se aseamănă unui sinucigaş care îşi agaţă funia de gât, pentru a scăpa de necazuri… Pentru că lumea în care trăim Îl consideră pe Hristos un duşman care îi stânjeneşte destrăbălarea…

Oamenii care vor prinde catastrofele apocaliptice să nu se gândească: „Cum de îngăduie Dumnezeu aşa ceva?" Să îşi dea seama că acele catastrofe au venit tocmai pentru că lumea a ales păcatul şi s-a lepădat de Hristos… Să ne întrebăm: oare dacă oamenii de astăzi ar avea de ales între purtarea crucii şi primirea semnului Antihristului, oare câţi ar alege crucea? Mulţi ar alege semnul Antihristului, pentru a avea mâncare, bani şi tot ce le trebuie… „Nu este nimic rău în acest semn…", vor spune robii diavolului, orbiţi de patimi. „Nu vedeţi? Antihristul a făcut atâta bine lumii…"

„Dar de ce vorbeşti despre Antihrist, ce caută Antihristul în lumea de mâine, în minunata lume a păcii şi a toleranţei pe care o propovăduiesc liderii politici şi chiar unii lideri religioşi?"

Răspunsul este la fel de simplu: dacă încercăm să facem un viitor fericit fără să ţinem seama de legea dumnezeiască, eforturile noastre se vor surpa. Devine oare lumea mai curată, mai iubitoare de Dumnezeu? Scade oare numărul ateilor, al drogaţilor, al desfrânaţilor, al apostaţilor? Nu, evident, nu… Atunci, cum va putea ziua de mâine să fie o zi fericită? Ce fericire poate aduce lepădarea de Dumnezeu?

Aş asemăna viitorul fericit pe care ni-l pregătesc mai marii lumii de azi cu un tablou pe care l-am văzut în Corfu, în palatul prinţesei Sissi a Austriei, tablou pictat de Franz Matsch cu tema „Triumful lui Ahile". Pictorul a încercat ca toate elementele tabloului să sugereze mişcare, să exprime elanul victoriei… Şi totuşi, cineva i-a reproşat pictorului că roata carului triumfal nu părea să se mişte… Da, pe cât de reuşit era reprezentată goana cailor, pe atât de mare era greşeala făcută cu roata, care părea imobilă… Când a auzit critica, înţelegându-şi gafa, pictorul s-a sinucis…

O pictură enormă, cât un perete, ratată din cauza unui detaliu… Cam aşa mi se pare şi ziua fericită de mâine: pregătim totul, punem la punct economia, stârpim terorismul etc., dar uităm că o lume fără Dumnezeu nu poate merge înainte. Adică uităm exact detaliul datorită căruia întregul tablou va fi un eşec, spre dezamăgirea „pictorilor" care s-au ostenit lucrând la el vreme îndelungată.

Oricum, închei repetându-ţi una din ideile mele fixe: degeaba ne uităm la păcatele şi la desfrâul celorlalţi, arătându-i cu degetul şi gândindu-ne că datorită lor sfârşitul se apropie. Mai bine ne-am întreba sincer: în ce măsură grăbim noi înşine acest sfârşit?...

Mărturisirile unei actrițe…

Întrebare de la un cititor: *Tu ce viață ai dus, ai fost creştin din copilărie? Şi dacă răspunsul tău e da, nu cumva combați o tinerețe liberă, frumoasă, plină de iubire numai pentru că ai crescut închistat în dogmele Bisericii?*

Întrebarea ta mi-a adus aminte de un moment din copilărie. A venit la noi în liceu un sectant şi a vorbit în câteva clase (sau chiar în toate). Cum a intrat la noi la oră, ne-a povestit ce viață de păcat a dus el şi cum s-a pocăit după aceea. Efectul: cei mai mulți colegi s-au gândit: „Dar avem şi noi dreptul de a ne distra şi vom vedea după aceea dacă o să ne pară rău sau nu…"

Mă simt stânjenit să îți vorbesc despre mine. Mi se pare uneori că am vorbit şi am scris prea mult despre convertirea mea la ortodoxie. (Dacă vei avea stare, poți citi *Jurnalul convertirii* mele – e şi tipărit, se găseşte şi pe site-ul meu www.danionvasile.ro). Aşa că îți voi răspunde pe ocolite…

Monica Fermo, o actriță fierbinte, plină de viață, care atrăgea multe priviri pe vremea când îşi etala grațiile pe scena Teatrului Național din Bucureşti, scria la un moment dat în jurnalul ei:

„De trei zile stau la Lili şi Călin. Am făcut masă de Paşti cu toții la ei şi apoi Paulo nu mi-a mai dat drumul să plec. O fi el italian, dar nici cu mine nu mi-e ruşine… Şi, iată, am rezistat la trei zile şi trei nopți de amor continuu. A reuşit să stoarcă din mine şi ultima picătură de vlagă. Bine că pleacă în câteva zile, căci altfel împreună nu ştiu, zău, unde am ajunge…" (p. 63)[283].

„Nu mai ştiu cum, am ajuns în brațele lui şi iarăşi m-am topit într-o noapte de vis, aşa cum a fost şi prima dată – atunci, de ziua mea. Sunt fericită şi amețită, dar nu paharele de whisky sunt pricina, ci împlinirea acestei iubiri pe care o visam din adolescență şi care acum, prin consumarea această fizică nebună, se întregeşte, se rotunjeşte, devenind un întreg" (p. 66).

Cred că la citirea acestor pasaje unii cititori simt repulsie față de desfrâu… Dar mulți simt poate nostalgia vreunei iubiri trecute, în timp ce alții suspină că nu au avut parte de o astfel de iubire mistuitoare.

Citindu-le, mi-am adus aminte de aventurile mele din liceu, din perioada când eram yoghin; astfel de momente „totale" mă acaparau, făcându-mă să gust din fructul iubirii *nemărginite*… Când le povesteam prietenilor şi colegilor mei

[283] Citatele din acest capitol sunt luate din jurnalul Monicăi Fermo, *Talita kumi – Înviind pe drumul Damascului*, tipărit la Editura Egumenița în anul 2004.

despre astfel de aventuri, ori credeau că mă laud ca un mincinos, ori înghițeau în sec, de ciudă că nu aveau şi ei parte de astfel de momente…

Bine, e firesc că actrița a avut parte de momente mult mai picante. Iată un fragment din descrierea unei petreceri…

„ (…) am îmbrăcat camera în cei o sută de metri de cortină verde de mătase. Apoi am pus tot atâția metri de cortină din plasă. În spatele celor două cortine, pe lângă pereți, diferite lămpi colorate. Efectul era trăsnet. Apoi am adus jilțul din piele, moştenire de la bunica din Ucraina, şi l-am împodobit şi am hotărât că pe el va sta judecătorul, căci petrecerea se va numi în final «Judecata de apoi». Pe Costinel am reuşit să-l deghizăm în Marilyn Monroe. Era absolut superbă şi grațioasă, iar în semiobscuritatea camerei toți bărbații care veneau îi sărutau mâna şi îi făceau chiar avansuri în timp ce noi ne înfundam de râs. Mai complicat a fost cu noi două, întrucât eu mă hotărâsem la moda punk-smuls şi îmi alesesem rochia neagră de voal cu volane în trepte şi colțuri neegale. Această deghizare m-a hotărât să ne numim, eu, «Talpa Iadului», iar Carmen - «Moartea».

Oah! Arătăm ca scăpate din adâncurile iadului. Totul era negru şi rupt pe mine, rochia, vesta, ciorapii. Pe burtă mi-am făcut o gaură mare în rochie şi în spațiul rămas liber mi-am tatuat cu vopsea specială de la teatru, cu litere mari, aurii, cuvintele:«TALPA IADULUI». Capul era şi el deghizat ca atare: cu părul vâlvoi şi fața fardată în cel mai clasic stil punk - fond de ten alb-gălbui, ochii foarte pronunțat încondeiați cu negru şi buzele grena-vineții. Carmen nu era mai prejos, doar că ea îşi trăsese şi un ciorap pe cap ca să pară cheală şi un machiaj ce aducea a față de schelet, cu buzele grena-vineții. În plus, Carmen avea atârnat de gât, pus pe o sfoară groasă, un crucifix mare, dar pe care dintr-o oarecare sfială l-a întors cu spatele (vreau să spun pe Hristos) şi arăta lumii doar lemnul simplu. Amândouă aveam unghiile vopsite cu negru. În ajutor aveam desigur şi o țigancă cu fuste lungi, ghioace şi cărți de tarot. Pentru ca aspectul ei să fie cât mai autentic, am scos din lada de zestre a străbunicii un cordon de bani de argint – ruble vechi din 1800 – pe care i l-am pus de gât sub formă de salbă, căci unde s-a mai pomenit țigancă fără salbă...

Pe «caro Silvano», ca să-i respectăm obârşia, l-am îmbrăcat în împărat roman. Arăta coborât din Capitoliu. Am avut şi un chinez, iar pe Champi - prietenul lui Dan - l-am costumat în arab, cu şalul cu franjuri al lui Carmen pe cap şi cu mustăcioara lui – pana corbului. A mai fost şi o tiroleză, o motociclistă punk, o familie din 1970 - îmbrăcați retro 1970. Au mai fost şi două deghizate în stăpâna cu pisica, am avut şi o viitoare călugăriță catolică. Cel mai şocant a fost Dan care - oah! - s-a deghizat în Duhul Sfânt. Avea o robă lungă şi largă, în două culori - portocaliu şi auriu - şi pe cap avea o mitră din aceleaşi culori pavoazată cu medalioane cu femei goale în loc de pietre scumpe. Drept sceptru i-am dat un bici din cele de la artizanat. Astfel deghizat, s-a aşezat pe tron. Apoi, fiecare intra pe rând în sala de judecată, în timp ce

restul mâncam şi dansam în cealaltă parte a casei. Moartea şi Talpa Iadului însă au cam stat flămânde şi însetate pentru că trebuiau să fie martore de-a dreapta şi de-a stânga judecătorului" (p. 107-108).

Petrecere - petrecere, nu şagă… Şi totuşi, iată că după mai puţin de doi ani de zile o altă petrecere a ajutat-o pe Monica să înţeleagă deşertăciunea vieţii trăite departe de Dumnezeu:

„LIBERĂ! Începând de astăzi, viaţa mea se va schimba radical fiindcă noaptea trecută am experimentat cel mai adânc şi dureros sentiment, care, paradoxal m-a făcut LIBERĂ! Toată săptămâna am forfotit prin casă pentru curăţenia de Paşti, prin televiziune cu obişnuitele filmări şi la Teatrul Naţional la un spectacol. Tot ce am făcut în timpul acesta a fost fără tragere de inimă, căci toata fiinţa mea era încă sub impresia visului cu Sfânta Paraschiva şi mai ales am fost foarte atentă să nu mănânc ceva ce nu ar fi de post, refuzând orice ieşire din casă. Şi totuşi... a fost suficient ca VINERI să mă sune Andrei şi Adrian şi să mă invite la o «minunată petrecere». Am răspuns «da», fără nici o ezitare şi, deşi m-am analizat după ce am închis telefonul, totuşi am abandonat fără pic de remuşcare «începutul meu bun» şi am plecat. Muzica era foarte bună, mâncare şi băutură din abundenţă, dar atmosfera trena şi avea ceva lânced. La început am pus totul pe seama faptului că, deşi Andrei era acolo, Adrian nu sosise, iar când a venit, nu era singur.

Pe măsură ce înaintam în noapte şi atmosfera devenea tot mai lascivă, cu dansuri în semiobscuritate şi foşneli de fuste în camera întunecată de alături, o durere adâncă în interiorul fiinţei mele îşi înfigea colţii din ce în ce mai tare. Cu cât atmosfera «lor» devenea mai dezgolită, pe atât inima mea părea că sângerează tot mai tare şi o stare de gol şi de moarte m-a înconjurat, încât nu am putut să mă mai abţin şi am izbucnit într-un plâns amar. Era aproape insuportabilă certitudinea acută a morţii întregului univers, cu tot ce mă înconjura - oameni, animale, plante.

Totul avea miros şi gust de coclit, de ars şi de moarte, iar cei din jurul meu, cu avântul lor de viaţă deşuchiată şi dezlânată, păreau nişte marionete trase pe sfoară de un invizibil Satan, care râdea cu poftă în faţa teatrului lor ieftin «de-a viaţa». O vreme am încercat să-mi găsesc alinare lângă Andrei, care m-a primit cu capul pe genunchii lui, mângâindu-mă cu gesturi paterne. Asta m-a făcut să plâng şi mai tare, simţind nevoia disperată de mângâiere maternă şi paternă, dar din partea unor PĂRINŢI ADEVĂRAŢI şi nu a unor «părinţi teribili», cum îi aveam eu. Comentariile lor nu au întârziat: «Stropiţi-o, măi, cu apă rece! Adriane, fă-i mă ceva, că poate asta vrea! Chemaţi salvarea şi duceţi-o la 9!» şi multe altele pe care nici nu le-am mai auzit pentru că, în hohote de plâns, am fugit şi m-am încuiat în baie. Insistenţele lor în faţa uşii au rămas zadarnice, chiar şi atunci când a venit Adrian, rugându-mă să deschid. Au concluzionat că sunt complet nebună şi s-au întors la «iadul lor», închizând uşa în urma lor.

Atât am aşteptat şi am ieşit tiptil din baie, mi-am luat haina din cuierul de la intrare şi, lăsând uşa deschisă în urma mea, AM FUGIT. Da, am fugit la modul propriu. Nu-mi amintesc decât că alergam pe străzile pustii, faţa îmi şiroia de lacrimi şi, o dată cu razele soarelui ce se ivea la orizont, în zorii unei oarecare zi de aprilie, o dimineaţă înaintea zilei de Paşti, am privit la viaţa mea de până atunci ca la o străină moartă. Pe măsură ce fugeam, parcă mai tare mă eliberam de spectrul celei ce fusesem" (pp. 138-139).

Cu adevărat, Monica a reuşit să se elibereze de omul cel vechi. Evreică fiind, a cerut botezul creştin – la care a primit numele Sfintei Elena, primindu-L în viaţa ei pe Hristos.

Fuga ei de la acea petrecere dezmăţată cred că exprimă cum nu se poate mai bine starea de vid lăuntric pe care o aduce, mai devreme sau mai târziu, păcatul.

Deşertăciunea deşertăciunilor, zice Ecclesiastul, deşertăciunea deşertăciunilor, toate sunt deşertăciuni! (Ecleziast 1, 2). Şi oare rândurile Monicăi Fermo nu ne învaţă acelaşi lucru?...

Acum Elena Fermo se află într-o mănăstire din Ţara Sfântă. A ales calea monahală pentru că a simţit că inima ei, însetată de iubire, îşi poate găsi liniştea numai pe calea prin care nevoinţa este răsplătită cu iubire adevărată…

Iată un ultim fragment din jurnalul ei, în care şi-a judecat singură aventurile tinereţii:

„Pofta – cel de-al zecelea păcat în lista Sfântului Antonie – a fost poate pecetea care mi-a distrus şi trupul şi sufletul, căci am poftit de mică tot şi toate. Şi pofta cred că se poate uni foarte bine cu plăcerea. Pofta năştea totdeauna plăcere culinară, fizică, trupească, sufletească, şi atunci pofteam şi mai mult şi tot aşa aş fi ajuns în adâncurile cele mai întunecate ale iadului (probabil prin sinucidere sau drog) dacă… nu aş fi spus la timp un DA hotărât lui Dumnezeu şi un NU şi mai răspicat diavolului, cu toate jocurile şi ispitele lui. În urma alegerii mele, diavolul s-a îndepărtat şi Dumnezeu a putut să trimită îngerii lucrători care mi-au arătat Calea Dreaptă spre mântuire – care este adevăratul ţel al vieţii. Nicidecum plăcerea. Şi astfel, încet-încet, prin spovedanii repetate, împărtăşanii şi practici bisericeşti simţite şi trăite la propria lor valoare, am reuşit să transform pofta în râvnă duhovnicească şi plăcerea în bucurie duhovnicească, sau *bucurie sfântă*, aşa cum binecuvântează părintele Galeriu" (pp. 241-242).

Ce ne învaţă pe toţi Elena Fermo? Că nu doar cei apatici, bolnăvicioşi, timizi, crispaţi, inerţi îşi găsesc locul în Biserică. Ea ne spune că, oricât de iubitori de patimi am fi, totuşi putem cunoaşte o bucurie şi o fericire mult mai profunde dacă alergăm la Hristos.

Ştiu, sunt atâtea fete care sunt pofticioase şi nu îşi refuză nici o prăjitură şi nici un deliciu erotic. Sunt tineri pofticioşi care dacă nu primesc ceea ce cer de la prietenele lor le părăsesc plini de supărare. Da, lumea e plină de

pofticioşi. Dar numai Dumnezeu e Cel care poate umple golul din inimile lor. Pentru că, altfel, alergând după aventuri, după iubiri focoase, după case sau averi, aceşti pofticioşi vor rămâne neîmpliniți…

În loc să îți vorbesc despre convertirea mea am preferat să îți vorbesc despre a Monicăi Fermo. Şi în loc să dau mărturia mea am preferat să o reproduc pe a ei.

Oricum, ca să nu ai impresia că mă eschivez de la a da un răspuns, îți spun acum: nu, nu am crescut închistat în dogmele Bisericii. Am crescut departe de Hristos şi am încercat să gust până la maxim din „bucuriile tinereții".

Dacă eu combat tinerețea libertină, o fac pentru că regret că eu nu am ajuns la Biserică decât abia la începutul ultimei clase de liceu. Şi până atunci cunoscusem bine păcatul… Combat viața de păcat pentru că i-am simțit şi eu gustul şi comparând-o cu viața în Hristos îmi dau seama că e ca un suc făcut cu multe chimicale față de un suc natural…

Căderi şi ridicări

Am şovăit mult dacă să încredinţez sau nu tiparului scrisorile de mai jos… Mai întâi m-am sfătuit cu un duhovnic care mi-a spus că, dacă fata care le-a scris nu are nimic împotrivă, pot face asta. Şi ea chiar mă întrebase dacă nu poate arăta corespondenţa noastră şi altor prieteni de-ai ei, care erau biruiţi de aceeaşi patimă, pentru ca aceştia să se folosească de sfaturile mele. Nu am considerat însă că are rost să includ aceste sfaturi ale mele aici. Pentru că erau sfaturi neiscusite. Pe fată nu am ajutat-o eu, ci harul lui Hristos care i-a mişcat inima… Mi-aş dori ca cei pe care îi va ajuta rândurile fetei să facă o metanie şi pentru ea, chiar dacă nu îi ştiu numele. Ca nu cumva diavolul să se răzbune că au aflat şi alţii de schimbarea ei…

De multă vreme ea este la un duhovnic bun – cel care apare în ultima scrisoare. Cu ajutorul lui Dumnezeu, a părăsit păcatul masturbării. Am avut ocazia să o şi cunosc, şi m-am bucurat mult. În şovăielile ei se vor recunoaşte cu siguranţă mulţi tineri. Chiar dacă facem abstracţie de sondajele de opinie – care sunt de multe ori imprecise –, totuşi numărul tinerilor care se masturbează este foarte mare. Am vorbit cu mulţi duhovnici care spovedesc tineri şi mi-au confirmat acest fapt…

Aş vrea însă ca tinerii să înţeleagă că oscilările sunt fireşti… Nu trebuie să ne fie frică de ele. Fie ca Dumnezeu să ne dea tuturor puterea să ne ridicăm din căderile, mici sau mari, în care ne aflăm…

28 septembrie[284]

Am citit articolul dumneavoastră de pe site-ul „Sfaturi ortodoxe” legat de masturbare şi aş dori să vă pun unele întrebări legate de articol împreună cu unele citate. Unele rânduri le-am citit acum câteva zile şi m-au impresionat cu adevărat. Ce aş vrea să vă întreb? Care sunt de fapt consecinţele? Pe cele care ţin de credinţă le-am auzit şi le-am citit. Aş vrea să le ştiu însă şi pe cele biologice, psihice etc. Cum a reuşit băiatul respectiv să nu mai facă acest păcat? Trebuie să vă mărturisesc că şi eu practic acest păcat de foarte mult timp; şi acum, de câţiva ani încerc să nu mai cedez acestei ispite, dar nicicum nu reuşesc. Nu am mai vorbit cu nimeni despre asta şi nu am curajul să o fac. Simt doar că am nevoie să cunosc pe cineva care să mă întărească, iar dacă acel cineva a trecut şi el prin aşa ceva, sunt sigură că mă înţelege şi este cea mai indicată persoană care să te întărească atunci când ai mai mare nevoie şi

[284] Unele scrisori sunt datate, altele nu. Rândul alb delimitează scrisorile.

simți că ai nevoie de ajutorul cuiva, de cuvintele sale de întărire. Băiatul acela a vorbit cu cineva, l-a ajutat cineva? Vreau să renunț şi eu pentru totdeauna la această patimă cumplită şi vă rog să mă ajutați.

Vă rog să îmi dați un răspuns cât mai repede.

Vă mulțumesc anticipat. Doamne ajută!

30 septembrie

Doamne ajută!

Aceste rânduri pe care urmează să le scriu, le scriu deoarece simt nevoia de a spune cuiva ceea ce simt şi ceea ce gândesc. Tocmai am citit câteva rânduri din cartea părintelui Savatie „Dragostea care ne sminteşte". E una dintre cele mai ziditoare cărți ortodoxe. Era o corespondență pe care a avut-o cu un tânăr deznădăjduit şi scârbit de el pentru că este stăpânit de patima onaniei. Iar apoi am citit alte rânduri adresate unui alt tânăr care îi mărturisea că nu poate să vrea să fie altfel. Am încheiat cu o rugăciune scrisă de „cel care a căzut de curând în păcat". Apoi m-am gândit la mine. Acele cuvinte din rugăciune descriu tot ceea ce gândesc şi simt. Citindu-le, nu mi-am putut stăpâni lacrimile să nu curgă. Simțeam nevoia să plâng mai mult, dar nu puteam, deoarece nu eram singură acasă şi astfel am încercat să mă stăpânesc. Mă bucur atât de mult că sunt şi persoane care sunt dispuse să vorbească cu tinerii şi astfel să-i întărească pe cei care au nevoie. Citind şi cartea „O pogorâre la iad", tot de părintele Savatie, am aflat că nu sunt singura care trece prin aşa ceva, cu toate că nu am mai citit nicăieri, nici în articolele voastre, despre fete care practica onania.

Dar îmi este de ajuns să ştiu ceea ce ştiu. Citind despre alții şi văzându-i în aceeaşi situație, mă încurajează să nu mă dau bătută, să nu-mi spun că nu se poate, deoarece alții au reuşit, iar alții încă se mai luptă. Dar uneori gândesc contrariul: eu nu voi reuşi niciodată.

Dar, de la început mi-am pus în gând unele cuvinte, pe care mi-am promis că nu le voi lăsa niciodată: oricât de mult aş greşi, oricât de mult m-aş afunda în păcat şi oricât de mare ar fi ruşinea mea de a mă întoarce, de a-mi pleca genunchii în fața lui Dumnezeu la rugăciune, oricât de mare ar fi nesimțirea şi nedorința de a mai continua, oricât de multe şi de mari ar fi acestea, eu nu mă las de Hristos. Oricât de greu aş fi căzut, m-am hotărât ca niciodată să nu renunț a-I spune lui Dumnezeu să mă ierte. Chiar dacă am renunțat să mă lupt cu patima.

Nu ştiu de ce simt nevoia să spun cuiva acestea. Nu înțeleg de ce nu-mi este de ajuns doar să citesc articole şi să le pun în aplicare. Aşa m-am saturat de mine! Aşa de mult aş vrea să nu mai fiu eu, să fiu altcumva.

Dar nu am puterea de a mă schimba. Îi văd pe alții atât de diferiți şi atât de sârguitori, pe când eu... Cum să nu-ți placă de aceia care se întorc de la păcatul lor, sau cum să nu-ți placă de cei care, cu toate că au încă patima,

doresc să scape de ea şi, deşi nu reuşesc, nu renunță şi cer ajutor? Mi se rupe inima când citesc acele rânduri de „renaştere" şi aş vrea să am şi eu tăria lor, puterea de luptă cu care se luptă ei. Vreau să mă lupt şi eu. Nu mai vreau, nu mai suport să mai stau în ceea ce sunt. Atât de mult aş vrea să spun aceste cuvinte şi părintelui meu duhovnic, să i le pot spune, să am curajul, să-mi piară ruşinea, dar... nu pot.

Mai cunosc un părinte călugăr căruia i-aş mai putea spune. Sfinția sa m-a îndemnat să am duhovnic. Sfinția sa mi-a dat sfaturi mereu când îi ceream. Îl cunosc şi mă cunoaşte şi tocmai de aceea, cred, simt şi față de Sfinția sa ruşine. Aş vrea să vorbesc cu aceşti părinți față către față, dar nu pot.

Ştiu că nu m-ar judeca, nu m-ar certa (decât cu folos spre îndreptare), ci m-ar îndrepta cu cea mai mare dorință şi dragoste, dar cu toate că şi pe acestea le ştiu, tot nu pot. Dacă i-aş spune părintelui meu duhovnic, nu aş mai avea curajul să mă duc să mă mai spovedesc la el, să dau ochii cu el. Şi aceasta nu pentru că mi-ar fi ruşine de el, ci de mine, de ceea ce fac, de ceea ce sunt.

Atât de mult îi admir pe cei cărora nu le pasă de nimic din ce zic alții, care sunt mulțumiți de starea pe care o au, cu toate că sunt depărtați de Dumnezeu. De la aceştia am de învățat. Iertați-mă că am scris atât. Dar, după cum v-am spus, simt nevoia să dau din mine acestea afară, să le spun cuiva. Şi v-am mai spus că nu ştiu de ce simt această nevoie de mă mărturisi. Să vă rugați pentru mine şi să îmi scrieți în continuare.

25 octombrie

Dă-mi câteva sfaturi în legătură cu comunicarea. La facultate nu prea reuşesc să cunosc pe nimeni deoarece eu nu prea vorbesc. Nu ştiu despre ce să vorbesc. În fond, nu ştiu cum să leg anumite prietenii (mai mult cu băieții, căci cu fetele reuşesc să fiu mai deschisă). Poate ți se pare ciudat, dar aşa este.

Ştii, legat de duhovnic. Aşa îmi este de ruşine să dau ochii cu el!!! Tu cum ai procedat şi cum ai proceda acum?

Trebuie să-ți mai spun că lupta nu a încetat să apară. Dacă îmi trece prin minte gândul de a mă mai masturba din nou, acum îmi aduc aminte de ruşinea de la spovedanie şi de cuvintele părintelui (care nici măcar nu mi-a dat canon până nu i-am cerut eu), şi pleacă. Însă ce mă luptă mai tare este faptul că trupul o cere. Simt (iartă-mă că sunt aşa de directă, dar nu ştiu cum să-ți spun altcumva) dorința puternică să o fac din nou. Îmi este greu. Până acum am reuşit să rezist, slavă Domnului, dar nu ştiu cât voi mai rezista. Îmi este frică să nu cad. Nu vreau să o iau de la început, căci dacă am avut curaj să o zic acum la spovedanie, nu ştiu dacă voi mai putea data viitoare. Spune-mi, la tine cum a fost când te-ai lăsat? Cum să procedez cu acele excitații?

Roagă-te pentru mine.

Să ştii că deocamdată (de vreo 5 zile) nu mai am probleme cu ispita, nici trupeşte, nici cu gândul. Mă bucur atât de tare că nu am cedat în acel week-end (atunci cred că a fost proba de foc) şi asta mă ajută foarte mult. Îți mulțumesc pentru sfatul acela legat de grija la spălat.

29 octombrie

Am să-ți pun câteva întrebări. Dar te rog să nu râzi de mine.

Ce anume le place băieților la o fată când să îndrăgostesc de ea? Cum ar trebui să ne comportăm noi fetele pentru a fi plăcute unui băiat? Dacă ne place de cineva cum să îi dăm de înțeles?

Îți pun aceste întrebări deoarece nu ştiu cum să procedez. Îmi place foarte mult de un băiat şi nu ştiu cum să mi-l apropii. Atunci când îmi place de cineva şi doresc să fim împreună, eu tot timpul bat în retragere, nu sunt deloc îndrăzneață. Iar dacă mă gândesc la o relație, nu mă refer la relațiile care se bazează pe o relație trupească, deoarece acestea sunt prea uşor de obținut, ci la formarea unei relații sufleteşti care se bazează pe o viață în Hristos care să fie pentru Hristos şi cu Hristos. După părerea mea, o relație care nu are nimic cu Hristos nu-şi are sensul.

Legat de spovedanie, roagă-te să am curajul să spun ceea ce s-a întâmplat. Atât sunt de supărată pe mine!!!!!! Nici măcar atâta nu am putut să nu fac. Şi acum, legat de feciorie, te las pe tine să deduci, deoarece părerea mea este că, din moment ce desfrânez sub formă de masturbare, încă persistă în mine dorința de a continua, eu nu pot numi această stare „feciorie", chiar dacă niciodată nu m-am culcat cu un băiat. Nu ştiu de ce, dar niciodată nu am avut această dorință. Şi poate că din cauza unei întâmplări pe care tocmai acum mi-am adus-o aminte (o întâmplare din copilărie, eram chiar mică, nici acum nu-mi aduc bine aminte ce s-a întâmplat cu adevărat) şi pe care am să ți-o povestesc. Nu ştiu dacă am timp să ți-o scriu acum.

Legat de dorința de a mă mai masturba din nou. Nu prea îmi mai dă târcoale, dar nu pot să nu plâng de ciudă că am căzut atunci. Eu sper ca acea dată să fie ultima dată, roagă-te şi tu să fie la fel.

Toată lumea îmi spune că sunt prea cuminte, că nu înjur sau că nu mă uit după băieți, sau că nu mă dau la ei, sau că nu fumez, că nu mă duc prin discoteci, şi lista ar putea continua. Când îi aud, îmi aduc aminte de patima mea şi îmi este de ajuns să mă gândesc astfel că sunt mai rea decât toți la un loc.

Sâmbătă iarăşi am auzit-o pe vecina cum face sex. Şi iarăşi mi s-au aprins hormonii, însă de data aceasta mai tare. Mă tot învârteam în pat, nu mai ştiam ce să fac… Dar, slavă Domnului, nu am făcut nimic. Vineri mă duc să mă spovedesc. Îmi este frică, ruşine, de toate. Nu ştiu ce să fac.

Pe mine iarăşi mă năpădesc ispitele. De fiecare dată după spovedanie. Am reuşit să mă abţin, dar lupta asta nu este pentru mine. Sunt sigură că nu voi rezista. Au trecut numai câteva zile de când m-am spovedit, şi mă iau aşa. Ce să fac cu gândurile? Trebuie ele mărturisite?

În primul rând vreau să-ţi spun o veste proastă – de fapt nici nu ştiu dacă este chiar atât de grav. Îţi voi spune totul pe şleau, iar dacă greşesc, te rog să îmi spui şi să mă corectezi. Însă trebuie să mă înţelegi că îmi este foarte greu.

Sâmbăta, iarăşi m-au apucat ispitele, dar de data aceasta doar gândurile. Trebuie să-ţi spun că până atunci tot vroiam să o fac din nou, în fiecare zi mă gândeam la asta. M-a ţinut Hristos. Ştii, nu vreau să mă despart de Dumnezeu, dar uneori simt atât de mult că aş vrea să mă masturbez…

Să revin la sâmbătă. Cu toate că ispita nu se manifesta şi sub formă de excitaţii ale corpului, este de ajuns să te obsedeze mintea. Am mers mai departe încercând să mă masturbez. Dar m-am oprit repede. Nu am mai continuat. Mi-am venit în fire… Acum te rog să îmi răspunzi la întrebări. Pot spune că m-am masturbat din nou?… Nu mai suport să trec încă o dată prin faţa părintelui şi să-i spun că am făcut-o încă o dată. Spune-mi dacă ceea ce am făcut poartă denumirea de masturbare, sau e doar tentativă, sau… nu ştiu cum să-i mai zic.

Spune-mi tu, atunci când mă voi duce să mă spovedesc (peste două săptămâni, cred), cum să-i spun părintelui ceea ce am făcut? Te rog însă să-mi spui (nu doar să-mi dai idei) concret cum să-i spun.

Ştii de ce-mi este ciudă mai tare? Că data trecută (atunci când ţi-am mai spus despre ispita de după spovedanie, când m-am abţinut) ispita a fost mai puternică decât acum. Spune-mi dacă acum am greşit cu ceva. Nu o pot considera împotrivire (mai ales că toată povestea nu a durat mai mult de un minut)? Dar te rog să-mi spui sincer.

În ce mă priveşte nu mai am probleme. Problema este că ispita nu mă mai luptă şi asta nu-mi place. Ştii, imediat după mărturisire şi întoarcere de la patimă nu-L mai simt aşa de aproape pe Dumnezeu. Nu mai simt dorul după El. Şi cred că acesta este un iad mai mare decât cel dinainte. Mă gândeam să mă întorc înapoi la păcat ca să pot să-L simt mai aproape pe Dumnezeu, dar ceva nu mă lasă, pentru că ştiu că nu e bine. Şi atunci, care e soluţia? Spune-mi, tu ai avut aşa senzaţii? Nu este cumva doar o mică pace, ca apoi să mă ia şi să mă zguduie groaznic?

S-a întâmplat din nou. Nu ştiu ce să fac. Nu vreau să mă duc nici să mă spovedesc, nu mai am curajul să îi spun părintelui. Sunt pierdută. Ţi-am mai spus că lupta asta nu este pentru mine. Voi fi mereu o învinsă. Şi ştii ce este

mai rău? Nu simt nici o părere de rău. Doar răceală cât cuprinde. Mă supără foarte mult faptul că nu mai vreau să fiu cu Dumnezeu, dar atât de mult îmi lipseşte!!!! Nici nu ştiu ce se întâmplă cu mine.

Ştii, zilele trecute am cunoscut un băiat, student, mai deschis spre comunicare. De la o simplă întrebare s-a ajuns foarte departe. L-am întrebat dacă ştie să-mi spună de ce fetele nu au voie să intre în biserică atunci când sunt „bolnave", iar băieţii n-au nici un fel de restricţie. De aici s-a ajuns la patima aceea nenorocită, masturbarea. Şi el o are. Tot vorbind despre acestea, am ajuns să-mi placă cum vorbeşte şi cum gândeşte. Cel mai mult mi-a plăcut că este sincer. El însă simte părere de rău pentru ceea ce face şi nu poate să scape de patimă. A avut şi el prilejul să aibă prietenă şi să facă sex cu ea. De mai multe ori încă. Acum spune că nu mai doreşte nimic din cele trecute, şi-a dat seama că are nevoie de dragoste nu de trup de la o fată. Ştii la ce mă gândeam? Că mai mult mi-ar plăcea să cunosc şi să am un prieten care a trecut prin toate şi ştie ce înseamnă să lupţi decât un băiat care nu face nimic, dar care nici nu ştie ce înseamnă lupta şi se mândreşte. Îmi place mult de A. Odată, acum câteva zile, tot vorbind m-a întrebat dacă am avut prieten sau dacă m-am culcat vreodată cu cineva. I-am spus că nu, şi aşa de entuziasmat a rămas! Chiar aşa de importantă este pentru un băiat treaba asta? Lucrurile pe care le-am vorbit mi-a spus că niciodată nu le mai spusese nimănui, ci doar mie. M-a mai întrebat atunci dacă îmi place de el şi am făcut marea prostie de a-i zice că da. Mi-a dat atunci adresa lui de acasă, să-i pot scrie şi trimite poza, numărul de mobil să putem vorbi mai des. A doua zi, însă, nici nu îmi mai răspundea la întrebări. Atunci nu avusesem pe ce să-mi notez datele despre el şi i le-am mai cerut, dar nu a vrut să mi le mai dea. Mi-a zis că este mai bine aşa. Acum mă întreb dacă nu cumva şi lui îi place de mine şi nu vrea asta datorită distanţei prea mari dintre noi.

Îmi spunea des că un om ca mine aşteaptă, dar îi este frică atunci când va cunoaşte o fată să-i spună despre aventurile pe care le avusese pentru ca fata aceea să nu îl părăsească. I-am spus că dacă ea îl va iubi, n-o va interesa aşa de mult şi-l va accepta pentru ceea ce este, nu pentru ceea ce a fost. Ştii, aşa de mult aş vrea să îl văd, să îl cunosc mai bine, dar ştiu că nu este posibil. Un om ca el aş vrea să întâlnesc şi eu. Oare este posibil să ne întâlnim şi să fim prieteni? Aşa de mult mi-ar plăcea! Nu ştiu ce să fac.

Acum, tot legat de asta vreau să-ţi mai spun ceva. M-am rugat ca Dumnezeu să-mi dea mie încercările lui şi să-l ferească pe el de cădere, să-mi transfere mie patima pe care o are. Îmi spunea A. că cel mai mult s-a putut abţine de la masturbare o lună, iar de când am început să mai vorbim 5 zile, dar 5 zile de foc. Îmi spune că a rezistat atât pentru ceea ce i-am spus; cuvintele îi intraseră în suflet, arzând după curăţie. Dar mai mult de 5 zile nu a putut.

Mie mi s-a întâmplat acum, după trei luni, de două ori. Ştii, aş vrea să mai cad eu de câte ori este necesar pentru ca el să se abţină măcar o lună[285]*. El atât de mult îşi doreşte să se mai poată abţine măcar o lună!*

Oare din cauza aceasta am căzut? Pentru ceea ce mi-am dorit?

Roagă-te pentru noi şi spune-mi ce poziţie să adopt faţă de el.

Doamne ajută!

Ştii, m-am mai gândit la faza cu A. Toată ziua mă gândesc la el. Însă el a început să mă respingă şi să nu mai vorbească cu mine. Şi cred că ceea ce face este mai bine. Pentru că nu vrea să fie nimic între noi. Dar totuşi mă întreb de ce nu vrea măcar să mai păstrăm legătura. Aşa de mult mi-ar plăcea să cunosc pe cineva ca el aici în oraşul meu.

Ştii, aşa de singură mă simt şi cred că am nevoie de un prieten cu care să mă înţeleg, de cineva care să îmi fie mai aproape. Dar cred că toată această însingurare vine din cauză că m-am depărtat de Dumnezeu. Pe A. îl voi lăsa în pace, deşi îmi este aşa de greu!

Mâine încerc să mă spovedesc, deşi nu simt nevoia, cu toate că ar trebui. Roagă-te să am curaj să spun tot şi să mă ridic. Nu mai vreau să cad din nou sau să zac în starea asta. Sper să lucreze Dumnezeu. Eu nu mai pot face nimic. Şi dacă o voi lăsa pe mai târziu, cred că va fi mult mai rău.

Doamne ajută! Astăzi m-am spovedit din nou. Sunt aşa de bucuroasă… Părintele mi-a dat voie să mă împărtăşesc. Aş vrea să te întreb ceva legat de jurnalul tău. Ai scris: „E ora 1 noaptea. Am scris şapte coli mari, pline de păcate". Ce anume ai putut scrie atât? Nu ştiu, dar nu ai exagerat? „Spovedania a ţinut foarte mult". Cam cât? Şi ce ai putut vorbi atât de mult?

17 februarie

Ştii ce nu înţeleg? Părintele Cleopa spunea că duhovnicul îşi caută ucenicul, însă eu nu prea am văzut asta până acum. Eu mă tot gândesc la faptul că părintele meu duhovnic nu este destul de bun, pentru că mă lasă prea moale. Ţi-am spus şi cum mi-a spus şi cu rugăciunea. Dar îmi dă unele sfaturi bune. Părerea mea este că ar trebui să fie mai amănunţit la a mă cunoaşte şi la sfaturile pe care mi le dă. Mă simt de parcă n-aş mai avea duhovnic. Nici măcar nu mă mustră pentru nimic. Nu ştiu ce să fac.

[285] Deşi intenţionam să nu fac nici un comentariu la rândurile fetei, totuşi greşeala pe care a făcut-o în această situaţie e prea mare pentru a nu atrage atenţia asupra ei. Nu suntem la măsura marilor Părinţi, să Îl rugăm pe Dumnezeu să ne transmită ispitele celorlalţi, şi să-i izbăvească pe ceilalţi de ele…

10 iunie

Am atâtea să îți spun... s-au întâmplat foarte multe de când nu ți-am mai scris.

Mi-am schimbat duhovnicul. Mă spovedesc acum la părintele V. la mănăstirea… De la începutul anului am rămas la Sfinția sa şi îmi e mult mai bine. Ştie foarte bine cum să mă povățuiască şi cel mai greu mi-a fost să îi spun despre masturbare. Mi-a pus o mulțime de întrebări despre asta, de când a început şi cum şi cât de des o făceam, a fost groaznic. Dar mă bucur că am un duhovnic bun care se ocupă şi este interesat de cei pe care îi spovedeşte şi care se jertfeşte foarte mult.

Leii şi pedofilii…

Am citit de curând o fabulă modernă, scrisă de Hugh Lincoln, intitulată *O poveste despre corectitudinea politică, sentimentul vinovăţiei creat de aceasta şi despre cum leii nu se schimbă niciodată*:

„Într-o bună zi, un bărbat şi soţia lui stăteau în sufrageria lor când un leu african, scăpat de la Grădină Zoologică, dădu buzna în casă şi alergă spre camera unde se afla bebeluşul celor doi. Bărbatul i-a şoptit panicat soţiei sale: «Trebuie să ne salvăm copilul!» şi şi-a apucat puşca de vânătoare. Dar femeia a sărit să-l oprească: «Stai! De ce reacţionezi pe negândite?». «Ce vrei să spui?», o întrebă bărbatul.

Femeia îl apostrofă cu degetul: «De unde ştii că leul vrea răul copilului nostru?». «Păi, nu ştiu sigur», îi răspunse bărbatul, frecându-şi bărbia. «Doar pentru că vezi lei violenţi la TV nu înseamnă că toţi sunt violenţi», îi spuse femeia. Bărbatul devenea însă tot mai agitat şi îşi încărcă puşca.

«Dar am învăţat la şcoală că leii ucid oameni», spuse acesta. Femeia scutură din cap: «Asta este o porcărie spusă de oamenii cărora le e frică de lei. De fapt, leii sunt nişte animale minunate, parte a naturii».

Omul îşi lăsă şovăind puşca. «Cred că ai dreptate. De fapt, nu prea sunt lei în cartierul nostru. Nu întâlnesc lei în fiecare zi, nu îi cunosc. Poate sunt iraţional şi am prejudecăţi. Să te arunci în raţionamente bazate pe stereotipuri e incorect».

Femeia începu să zâmbească. «Da. Ai început să înţelegi. De ani de zile îi tratăm incorect pe lei, omorându-i doar pentru distracţie, punându-i în cuşti şi ţinându-i departe de locul unde locuim noi. Toate acestea sunt din cauza urii împotriva leilor. Jignim sentimentele leilor când facem asemenea lucruri. Trebuie să ne adresăm lor, să le dăm mâncare şi adăpost, să-i mângâiem pe cap şi pe spinare şi să le arătăm cât de mult îi iubim. Atunci nu va mai trebui să ne fie frică de ei. Vom putea trăi împreună în pace şi armonie».

Bărbatul şi femeia au continuat să vorbească, bucuroşi de valul de iluminare care trecuse peste ei. Stăteau în fotoliile lor şi discutau despre modalităţi de a crea drepturi egale pentru lei, de a cere programe guvernamentale pentru a-i sprijini şi pentru a le crea o imagine pozitivă în mass-media.

Deodată bărbatul a sărit din fotoliul său: «Ştii ce? În timp ce noi stăm aici şi discutăm, am ratat ocazia de a-i arăta leului afecţiunea noastră!». «Ai dreptate!», îi spuse femeia. «Putem începe chiar acum, aici, în casa noastră. Haide să mergem la el şi să-i arătam că nu avem prejudecăţi».

Bărbatul şi femeia se luară de mâini şi porniră spre camera copilului. Au fost îngroziți să vadă că leul le mâncase copilul şi că toată camera era plină de sânge. Leul plecase pe uşa din dosul casei…

«Este groaznic!», spuse femeia. «Singurul motiv pentru care leul ne-a mâncat copilul este că străbunii noştri l-au urât, au fost intoleranți şi l-au persecutat». Bărbatul ridică mâna teatral şi rosti cuvintele: «Da, ai putea spune că meritǎm ceea ce ni s-a întâmplat. Noi am creat această problemă. Pentru ceea ce am fãcut, ar trebui să fim şi noi mâncați de leu!»

Aşa că bărbatul şi femeia au plecat în căutarea leului, cu speranța că acesta le va accepta scuzele şi îi va ierta”[286].

Fabula mi se pare extraordinară. Am citit-o după ce parcursesem câteva materiale despre legalizarea pedofiliei în anumite părți ale lumii. Mă gândeam să scriu un material despre faptul că se va trece la acțiuni şi mai dure împotriva oricărei norme de morală, convingându-ne că pedofilia trebuie pedepsită de justiție numai atunci când copiii sunt agresați, nu şi când se supun de bunăvoie poftelor adulților. Oricât ar părea de alarmist, am citit luări de poziție exact în direcția asta…

Citind însă fabula cu leul, mi-am dat seama că suplineşte cu succes un articol alarmist despre pedofilie. Nu-i aşa?

[286] Fabulă preluată de pe www.laurentiudumitru.ro/blog, spațiu care găzduieşte multe texte interesante…

PARTEA A TREIA – PĂCATE NOI, PĂCATE VECHI

Fiul Omului va mai găsi, oare, credință pe pământ?

În articolul *Cele şapte păcate biblice vor fi „modernizate”*[287], Bogdan Mariniță scria: „Biblia pare să fi rămas în urma vremurilor, tot mai mulți cercetători şi oameni simpli dorind o modificare a listei celor şapte păcate capitale. Un sondaj realizat într-o emisiune difuzată la postul de televiziune BBC a scos la iveală faptul că oamenii nu se mai recunosc în lista celor şapte interdicții fundamentale pe care se bazează religia creştină[288]. (…) Chiar cuvântul «păcat» ar putea să sufere nişte modificări - după cum afirmă Roger Rigg, profesor de filosofie la Universitatea Warwick: Cuvântul «păcat» pare să fie «teribil de demodat şi (un cuvânt) care pune etichete». Ross Kelly, prezentatorul emisiunii unde a fost prezentat studiul, e de părere că atitudinea oamenilor față de păcat s-a schimbat: «Suntem mai puțin preocupați de cele şapte păcate capitale şi ne interesează mai mult acțiunile care ar putea face rău celorlalți», a explicat Kelly”.

Ce înseamnă asta? Asta înseamnă că în loc să ducem lupta cu patimile stăm să ne ocupăm numai de cei care tulbură viața societății (criminali, terorişti, fanatici religioşi[289]…).

---

[287] *Libertatea*, 11 februarie 2005.

[288] Din această formulare ne dăm seama că autorul articolului scrie despre credința creştină fără să aibă cunoştințe elementare. „Religia” creştină nu se bazează pe anumite „interdicții fundamentale”, ci pe învățătura despre Întruparea şi Învierea lui Hristos, care a pătimit moarte pe cruce pe mântuirea noastră. Din păcate, anumite referiri imprecise la credința creştină i-au făcut pe unii să stea departe de Hristos, pentru că nu au ştiut să discearnă ce e adevărat şi ce e fals...

[289] Trebuie însă să avem grijă ca nu cumva de fanatism religios (acuzație care pentru teroriştii musulmani e „laudă”) să fie învinuiți şi noii mărturisitori ai Bisericii… Dacă Sfinții Apostoli ar mărturisi astăzi credința în Înviere, lumea i-ar condamna cu siguranță şi i-ar martiriza, aşa cum a mai făcut-o şi acum două mii de ani… Ar fi considerați „pericol public” – şi într-un fel pe bună dreptate, pentru că ar duce o luptă necruțătoare împotriva păgânismului şi desfrâului contemporan...

Joe Dallas, un fost activist homosexual[290], scria în articolul său *Răspuns „teologiei" homosexualilor*[291] despre legătura dintre răspândirea păcatului[292] şi împuţinarea credinţei: „Un sondaj recent a arătat că 66% (două treimi) dintre americani nu mai cred că există «adevăr absolut». (…) Sociologul George Gallup Jr. a menţionat aceasta în (lucrarea) *Religia poporului: credinţa americanilor în anii '90*). «Deşi religia este foarte la modă în America, declară el, ea este într-o mare măsură superficială. Există un vid de cunoaştere între credinţa declarată a americanilor şi cele mai elementare noţiuni despre acea credinţă». Pe scurt, cei care se prezentau drept creştini în anii '90 erau ignoranţi în învăţăturile Scripturii. Învăţătura a devenit mai puţin importantă decât sentimentele plăcute; într-adevăr, un studiu al USA Today arăta că, din cei 56% dintre americanii care merg la biserică[293], 45% fac aceasta pentru că «e bine pentru tine», iar 26% pentru «pacea minţii». Învăţăturile specifice păreau neimportante. Dacă noţiunile de «adevăr» şi «învăţătură» devin neimportante pentru creştinii din America, mai poate supravieţui ideea de «păcat»? Probabil că nu; 25% dintre creştinii intervievaţi în 1993 considerau că păcatul e un «concept depăşit». «Ameninţarea păcatului era ca o umbră pentru noi», scrie Cornelius Plantinga în *Christianity Today*. «Creştinii urau păcatul, se temeau de el, fugeau de el. Dar azi, această umbră s-a dus. Astăzi, acuza că ai păcătuit se face deseori cu un zâmbet maliţios». Adevărul Scripturii nu a fost niciodată atât de amabil. Sfântul Ioan Botezătorul era ferm cu fariseii (Matei 3, 7-8), Mântuitorul l-a mustrat pe Petru când acesta a încercat să-L împiedice în lucrarea Sa (Matei 16, 22-23), iar Apostolul Pavel certa întotdeauna ipocrizia,

---

[290] După ce s-a lepădat de păcatul homosexualităţii, Joe Dallas a scris trei cărţi despre homosexualitate: *Dorinţe în conflict*, *Păcate neiertate* şi *O mare deziluzie: un răspuns pentru mişcarea „homosexualilor creştini"*. Articolul din care am extras citatul demontează argumentele aşa-zis teologice pe care le invocă homosexualii pentru a dovedi că păcatul lor nu e de fapt păcat.

[291] Întrucât însă mişcările homosexuale din România nu militează pentru recunoaşterea identităţii lor „creştine", nu am considerat că este necesar să analizez aici acest subiect. Cred că această „identitate" şi-a găsit susţinători în Occident tocmai deoarece creştinismul occidental s-a îndepărtat nu numai de învăţăturile dogmatice ale Sfintei Scripturi şi ale Sfinţilor Părinţi, ci s-a îndepărtat încet-încet şi de învăţăturile morale tradiţionale. Aşa cum dreapta-credinţă (orthodoxia) este legată de lucrarea binelui, de dreapta-făptuire (orthopraxia), tot aşa reaua-credinţă (erezia) este legată de lucrarea patimilor. Totuşi, deşi în România situaţia este încă liniştită, s-ar putea ca în câţiva ani de zile „teologia homosexualilor" să fie propovăduită şi la noi…

[292] Promovat şi prin această schimbare axiologică: dacă prin păcat înţelegem numai ce dăunează în plan social comunităţii, atunci putem fi pedofili, homosexuali – nu contează, tot „virtuoşi" suntem.

[293] Numărul poate stârni confuzie: dar prin „biserici" se înţeleg în mod obişnuit – în mod greşit – toate confesiunile şi sectele creştine.

chiar dacă era vorba de un creştin de seamă (Gal. 2, 11-14). Cu alte cuvinte, trebuie să fim amabili. Dar niciodată în dauna Adevărului"[294].

Şi pe această temă mi-ar fi fost mai uşor să scriu despre relele din ograda vecinului decât despre relele din ograda mea. Scriind despre vecin, îmi pot imagina că sunt mai bun decât el… Dar în articolul de faţă nu mi-am propus să arăt cât de mare e apostazia în America, ci - folosindu-mă de sondajele respective - vreau să arăt că modul în care ne raportăm la învăţătura lui Hristos ne influenţează în mod direct faptele…

Românii se pot lăuda că peste 80% dintre ei sunt ortodocşi[295]. Dar s-a pus oare întrebarea de ce procentul românilor care merg la biserică este atât de mic? Răspunsul este simplu: pentru că ne place să fim ortodocşi numai cu numele. Oare câţi din ţara noastră merg la biserică în fiecare duminică? Un exemplu cred că este grăitor pentru modul în care mulţi români înţeleg credinţa creştină. Cum ştiu românii să se bucure de un botez sau cum ştiu să se poarte la o înmormântare sau la o masă de parastas? (Dar nu vorbesc numai de ortodocşii români, ca şi cum ceilalţi – grecii[296] sau ruşii sau bulgarii – ar fi din alt aluat[297].) Să fim sinceri: dacă am pune pe o balanţă cât îi interesează bucatele pe invitaţii la un botez, şi cât îi interesează mântuirea noului botezat, balanţa ar fi în favoarea bucatelor[298].

---

[294] Material preluat de pe www.homosexualitate.ro, unul dintre cele mai interesante site-uri despre păcatul homosexualităţii.

[295] Potrivit datelor preliminare ale sondajului făcut de Institutul Naţional pentru statistică în martie 2002, 86,7% dintre români s-au declarat de religie ortodoxă (*Viaţa Cultelor*, Anul X, nr. 469-470 din 23 August 2002).

[296] M-a întristat să văd cum, de prăznuirea Sfântului Mare Mucenic Dimitrie, la catedrala din Salonic în care se află moaştele sfântului, personalităţile politice şi-au făcut apariţia abia spre sfârşitul slujbei, în aplauzele oamenilor, fiind salutaţi de garda militară. Oare ce aplaudau oamenii, faptul că politicienii vin la biserică numai pentru spectacol? Aplauzele lor mi se păreau încă o dovadă că trăim vremuri post-creştine…

[297] Deşi mulţi credincioşi care au fost în pelerinaje în Rusia spun că în plan duhovnicesc se vede mult mai puţin influenţa devastatoare a Occidentului. Un pelerin care a fost în Georgia îmi spunea că acolo viaţa e încă şi mai diferită: tinerii se căsătoresc la vârste mai fragede, lumea e mai aşezată etc.

[298] Şi la fel s-ar înclina dacă de partea cealaltă ar fi interesul celor care vin la un parastas pentru mântuirea celui adormit (că mortul a părăsit lumea aceasta în păcat sau dacă a murit spovedit şi împărtăşit, nu contează; important este să fie mâncarea bună…).

Întrebarea[299] lui Hristos: *Fiul Omului, când va veni, va găsi, oare, credință pe pământ?* (Luca 18, 8) pare să fie din ce în ce mai apăsătoare. Răspunsul la întrebare ni l-a dat tot El, când ne-a spus că Biserica lui nu va fi biruită de diavol, ceea ce înseamnă că până la sfârşitul lumii vor exista creştini, preoți şi ierarhi care vor păstra nestinsă candela dreptei credințe: *Dar voi cine ziceți că sunt? Răspunzând Simon Petru a zis: Tu eşti Hristosul, Fiul lui Dumnezeu Celui viu. Iar Iisus, răspunzând, i-a zis: Fericit eşti, Simone, fiul lui Iona, că nu trup şi sânge ți-au descoperit ție aceasta, ci Tatăl Meu, Cel din ceruri. Şi Eu îți zic ție, că tu eşti Petru şi pe această piatră voi zidi Biserica Mea şi porțile iadului nu o vor birui* (Matei 16, 15-18). Da, Hristos a zidit Biserica pe piatra cea tare a credinței că El este Fiul lui Dumnezeu cel viu[300], şi această Biserică[301] va rezista până la sfârşitul veacurilor[302]. Dar – după cum ne arată atâtea şi atâtea profeții – vor fi din ce în ce mai puțini oamenii care vor trăi Ortodoxia…

Hristos nu a întrebat dacă la A Doua Sa Venire va mai găsi fecioare pe pământ, nici dacă va mai găsi postitori, ci a întrebat dacă va mai găsi credință… Pentru că, fără credința cea adevărată, fecioarele pot fi neînțelepte ca cele pomenite în Evanghelie, iar postitorii pot fi ca fățarnicii pe care El i-a mustrat de atâtea ori[303].

Unii oameni, după ce au trăit ani de zile în păcat, sau unii tineri – care poate s-au scârbit de păcat numai după câteva luni de „practică" – simt nevoia unei schimbări în viața lor. Numai că le este foarte greu să se schimbe… Pentru că duhul acestei lumi îi presează puternic… Schimbarea în viață nu trebuie să

---

[299] Hristos a pus această întrebare pentru ca oamenii să cugete la răspunsul ei, nu pentru că nu ştia viitorul. Hristos, Fiul lui Dumnezeu, are cunoaştere deplină asupra trecutului, prezentului şi viitorului. Asta nu înseamnă că suntem predestinați să facem binele sau răul – nu, responsabilitatea alegerii este în „mâinile" noastre. Preştiința lui Dumnezeu nu influențează libertatea noastră…

[300] Catolicii consideră că piatra pe care s-a întemeiat Biserica a fost Sfântul Apostol Petru. Dar textele Sfinților Părinți şi ale părinților Bisericii din primele veacuri (documente pe care catolicii le trec cu vederea…) ne arată că – potrivit predaniei apostolice – cuvântul Mântuitorului se referea la credința lui Petru, şi nu la persoana acestuia… (Mai ales că apostolul respectiv, Petru, s-a lepădat de Hristos în vremea pătimirii Sale.)

[301] După cum au tâlcuit într-un cuget sfinții care au trăit în secolele trecute, e vorba de Biserica Ortodoxă, cea „una sfânta, sobornicească şi apostolească", singura care a păstrat neschimbată învățătura Mântuitorului şi a Sfintei Scripturi…

[302] Ereziile au venit, au trecut – lăsând loc altora –, dar Biserica a rezistat şi va rezista. Celelalte secte nu vor putea rezista în fața prigoanei antihristice de la sfârşitul vremurilor.

[303] Da, şi fecioria, şi nevoințele îşi au cununa lor. Dar trebuie să fie însuflețite de dreapta credință…

înceapă cu renunțarea la un păcat sau altul. Trebuie să înceapă prin dobândirea credinței, şi prin întărirea în credință… Fără credință, am putea renunța poate la un păcat trupesc… Dar ar fi trebuit să ne dăm seama că păcatul necredinței este mai mare decât păcatele trupeşti… Şi pe acesta ar fi trebuit să îl lepădăm primul.

Da, nu este uşor să crezi în Dumnezeu, să te laşi călăuzit de învățăturile Bisericii. Este pur şi simplu o aruncare în gol, este asumarea unui cutremur lăuntric. Totul se surpă, vechile repere pălesc… Dar apare ceva nou. Ceva care îți dă putere să te lupți cu lumea întreagă… Mai exact, ceva care îți dă putere să birui înțelepciunea, obiceiurile şi păcatele acestei lumi.

Dobândiți credința… Fără ea, degeaba vă luptați să deveniți mai buni, mai frumoşi, mai virtuoşi. Degeaba încercați să renunțați la păcate. Sufletele voastre sunt prea sensibile ca să se poată hrăni numai din interdicții. Sufletele voastre au nevoie în primul rând de Dumnezeu… Da, de Dumnezeu, Căruia îi facem atât de puțin loc în viețile noastre… Să credem în Dumnezeu, şi toate se vor schimba, toate vor fi binecuvântate. Pentru unii, drumul va fi mai uşor, pentru alții, mai greu – cu poticniri şi căderi –, dar pentru toți cei care îl aleg cu sinceritate va fi un drum al împlinirii…

Din păcate, facem şi noi ca americanii: unii mergem la biserică pentru „pacea minții", alții pentru că „e bine", dar foarte puțini mergem să ne întâlnim cu Hristos… Da, Dumnezeu e pretutindeni[304], dar ne aşteaptă în biserică pentru că acolo e casa Lui… Să nu încercăm să ne fabricăm o credință personală, ci să primim credința la care El ne-a chemat, întemeind Biserica, al cărei Cap este…

Şi să nu uităm că Hristos ne-a invitat la masa cea împărătească - să ne *hrănim* cu Sfânta Împărtăşanie, care este Trupul şi Sângele lui. Numai această împărtăşire – la care ne cheamă Biserica – ne poate fi cu adevărat „spre iertarea păcatelor şi spre viața de veci"…

[304] Fără să Se identifice însă cu lumea (creația Sa), aşa cum cred yoghinii sau alți panteişti…

Interzis minorilor

„«Cum e afară? Afară e frumos, e soare, lumină, aer… Afară sunt mângâieri, alintări, cuvinte dulci. Afară e totul. Dar aici? Aici e plictiseală mare. Şi nu mai rezist…Vreau să evadez. Dar cum să evadez? Am bătut toată ziua cu pumnii în pereţii camerei strâmte în care mă aflu, dar degeaba. Mai am de stat vreo trei luni. Adică în jur de nouăzeci de zile… Îmi plănuiesc evadarea de atâta vreme, numai că planurile mele nu sunt bune de nimic…»

Cine oare pune aşa problema? Oare hoţul care a spart Banca Naţională? Oare ministrul prins cu mâna în banii ministerului? Oare profesorul pedofil care a ajuns după gratii? Nu, băieţi. Eu însumi gândeam aşa, când stăteam în pântecele mamei mele. Am o memorie foarte bună, de altfel în şcoala generală le povesteam colegilor la ora de anatomie ce experienţe tari am trăit în burta mamei…”

Dacă vreunul dintre noi ar auzi o astfel de relatare, l-ar considera pe vorbitor - pe bună dreptate - mincinos şi stupid; nimeni nu poate avea amintiri atât de „bătrâne”. Şi, la limită, chiar dacă am putea să ne amintim cum a fost în burta mamei, oare ce amintiri ar fi acelea?

De unde să ştie bebeluşul cum e afară? Şi ce motive ar avea să creadă că e mai bine pentru el acolo? Şi dacă ar veni pe lume la patru luni, nu i-ar fi deloc mai bine.

Da, afară e şi soare, şi aer, şi se găsesc şi cuvinte dulci, numai că organismul lui nu e pregătit pentru o astfel de aventură. Aşa că, bebe, mai stai acolo că stai bine. O să vină şi vremea ta…

***

Mulţi copii şi tineri sunt fascinaţi de universul oamenilor mari. Când un puşti se apucă de fumat, i se pare că este mai interesant decât prietenii săi şi că este mai băgat în seamă de fete. Nu contează că fumatul îi distruge organismul, nu contează că poate peste ani de zile va regreta amarnic faptul că s-a apucat de fumat, ci contează doar că el este mai „tare”.

Cu trecerea timpului, îşi va da seama că eroismul său a fost gratuit. Fetele care s-au lăsat impresionate de vitejia lui au fost cele mai ieftine prietene. Aşa că s-a zbătut degeaba. Numai că timpul nu se întoarce înapoi…

În ziua de astăzi există atâtea filme şi reviste nerecomandate minorilor. Şi totuşi aceştia le caută, iar dacă le prind, le devorează ca nişte canibali. De ce? Pentru că sunt dornici de experienţe cât mai tari…

Am trăit eu însumi fascinația aceasta. Când eram elev de liceu, am fost prieten cu o fată cu câțiva ani mai mare decât mine. Şi eram pur şi simplu fermecat de universul ei. Timpul petrecut în garsoniera ei era pentru mine un prilej de a mă simți mai tare decât colegii mei care se plimbau prin parcuri cu prietenele lor.

Cum văd lucrurile acum? Ca şi cum mi s-ar fi furat o parte din copilărie. Dacă aş putea, aş lua un burete să şterg acea aventură din viața mea. Şi nu e singurul capitol pe care aş vrea să îl şterg…

„Ei bine, moşule, după ce ai călcat în strâchini, e uşor să fii moralist. Ia lasă-ne să ne bucurăm de vârsta noastră…"

Vă las, băieți. Numai că, vrem sau nu, în viața noastră avem de parcurs anumite etape. Şi, dacă vreți să cunoaşteți prea devreme lumea adulților, veți intra în ea ca nişte spioni. Asta pentru că nu aveți interfața care să vă ajute să o înțelegeți.

„Dar de ce spui că nu înțelegem lumea adulților? Noi am fumat – şi poate că nu numai tutun, ne-am îmbătat, am făcut dragoste şi sex, oare ce ne-a scăpat?"

Nimic, aparent nimic, s-ar putea răspunde. Dacă lumea adulților ar fi o lume ale cărei valori ar fi doar plăcerile trupeşti, atunci într-adevăr ar merita să te lupți să le cunoşti cât mai repede. Dacă singurul sens al vieții este să te bucuri de trup, atunci fă-o fără să eziți.

Numai că oamenii nu sunt animale… Viața ne-a fost dată de Dumnezeu într-un scop mai înalt, ca să cunoaştem bucuria şi împlinirea veşnică.

Aşa că… alegeți în cunoştință de cauză: ori vă străduiți să depăşiți cât mai degrabă barierele vârstei voastre, şi atunci veți cunoaşte lumea adulților în toată stricăciunea, mizeria şi banalitatea ei, ori încercați să faceți cele potrivite vârstei voastre.

Sunteți curioşi, e adevărat. Asta pentru că adulții lasă impresia că lumea păcatului e o lume de preț, pe care vă simțiți ispitiți să o cunoaşteți. Numai că nu puteți să o cunoaşteți fără ca ea să îşi pună amprenta pe sufletele voastre. Nu poți să spui: „intru în ea zece minute şi apoi plec". Nu, pentru că fascinația ei este mare şi, după ce intri în ea, te leagă imediat cu lanțuri. Că de fapt lanțurile sunt ale diavolului, nu pare să îşi dea seama nimeni.

În acest caz, morala este totuşi simplă. Hristos a zis: *Lăsați copiii să vină la Mine, că a unora ca aceştia este Împărăția Cerurilor* (Matei 19, 4). Aşa că, până una alta, cei câştigați sunt cei care îşi păstrează sufletele de copii. Şi cunosc o iubire mai valabilă decât cea pe care o cunosc colegii lor, ale căror trupuri au fost întinate prin perversiunile cu care se desfată unii adulți.

Există şi adulți creştini. Însă nici în lumea lor nu se poate intra cu brutalitate. Pur şi simplu pentru că, deocamdată, sufletul nu este pregătit. Toate la vremea lor…[305]

Dacă tinerii şi-ar da seama că şi Dumnezeu poate să le ofere mai multă împlinire decât le oferă diavolul prin droguri, sex şi alte metode, atunci s-ar feri de ofertele ucigătoare de suflet, oricât de puternică ar fi ispita.

Oricum, nici eu nu sunt de acord cu modul în care sunt împărțite filmele – după categorii de vârstă (nu ştiu care ar fi împărțirea ideală, dar mi se pare că cea care se foloseşte acum nu îşi atinge scopul; pe de altă parte, e la fel de anormal ca tinerii sub 12 ani, care sunt feriți de filme obscene, să fie bombardați cu ştiri şi mai incitante, pe care însă nu le categoriseşte nimeni ca „nerecomandate"). E ca şi cum vi s-ar spune că după 18 ani tinerii se pot uita la toate filmele, oricât ar fi de porcoase. Poate că filmele ar trebui împărțite după alte categorii. Dar cele porcoase nu ar trebui recomandate nici măcar porcilor… Câtă vreme însă filmele pentru adulți sunt cele de groază sau sexy sau pornografice, nu e de mirare că tinerii se simt atraşi de ele. Dar dacă filmele de groază şi cele pornografice ar avea în loc de „Interzis minorilor" un banner pe care să scrie: „Recomandat doar persoanelor cu probleme psihice sau cu obsesii erotice", situația ar fi alta.

De fapt, cei care pierd nu sunt cei care nu văd astfel de *capodopere*, ci tocmai cei care le văd. Un tânăr care vrea să aibă parte de o viață împlinită, de o viață acoperită de binecuvântarea lui Dumnezeu nu are de ce să se uite la ele.

Oare de ce pe ambalajele sticlelor cu substanțe chimice toxice nu scrie „Interzis minorilor"? Adulții ştiu că tinerii nu se pricep să le folosească. Dar mai ştiu şi că dacă ar scrie pe ele că sunt interzise minorilor, unii dintre aceştia le-ar cumpăra numai din teribilism. Şi ar fi mai mulți pacienți la Spitalul de Urgență…

„Poate că pe hainele virtuților ar trebui să scrie «Interzis adulților»?… Poate că atunci adulții necredincioşi vor fi incitați să îşi dea seama că, stând departe de virtuți, stau departe şi de adevăratele bucurii; şi poate că şi-ar schimba viețile… Iar tinerii s-ar simți *ispitiți* să îi urmeze…"

Nu, virtuțile nu trebuie interzise nimănui. Ar fi bine însă ca tinerii să înțeleagă că lucrurile de care Dumnezeu vrea să îi îndepărteze nu sunt nici mai bune, nici mai frumoase decât cele pe care le-a pregătit pentru ei. Să înțeleagă că Dumnezeu ştie să ne facă daruri…

---

[305] Iată opinia unui cititor: *Mai e ceva. Un minor care vrea să fie adult va fi adult pe jumătate, îl va maimuțări pe acesta şi „va arde etapele", va îmbătrâni pentru că va adopta un model de comportament specific unei alte vârste. Nu-şi va trăi cu adevărat vârsta. De ce crezi că adolescentele de azi arată la 18 ani ca şi cum ar avea mai mult de 25?*

„Valorile s-au schimbat…”

Nu cu multă vreme în urmă, o profesoară îi scria unei fete de 16 ani, a cărei mamă se supărase aflând că fiica ei şi-a pierdut fecioria: „Eu sunt mămică spirituală, sunt diriginta a peste 30 de adolescenți fix de vârsta ta (ba chiar mai mari, că intră acum în clasa a XI-a), aşa că sunt îndreptățită să te sfătuiesc aşa cum îmi sfătuiesc şi puii mei de la şcoală care sunt tare năzdrăvani. Lăsăm la o parte persoana ta şi ne gândim la mama, cu care, aşa cum spui şi tu, ai avut o relație minunată până să se întâmple «bucuria». Îți este greu să o înțelegi acum, eşti la vârsta la care diferența între generații este de dimensiuni maxime, şi conflictele permanente din cauza faptului că tu ai o personalitate în formare, iar părinții devin obsesivi de posesivi cu odrasla lor. Multe din mamele noastre au trăit exact ca şi mama ta, cu prejudecăți, concepții înguste, ghidate de «valorile morale» ale perioadei respective. Ceea ce trebuie tu să faci, ca o fiică matură (deh, te consideri adult din moment ce ai făcut pasul ăsta), este să încerci să-i deschizi puțin orizontul mamei tale, să discuți cu ea şi să încerci să îi explici că ăsta e firul vieții, că vremurile nu mai sunt aşa, şi că e mai bine ca voi două să fiți prietene şi să te ajute şi să te ghideze de acum înainte, decât – doamne, fereşte – să te trezeşti într-o zi cu vreo sarcină nedorită. Îi poți explica şi faptul că moralitatea unei prietene nu este dată de calitatea de virgină şi că aşa ai simțit tu şi aşa ai făcut la acel moment. Ba poți să-i explici că de multe ori în viață este mai bine să ai aceste experiențe înainte de căsătorie tocmai pentru că de multe ori… compatibilitatea caracterială nu înseamnă şi compatibilitate fizică, şi mai devreme sau mai târziu multe din cuplurile de virgini… se destramă tocmai din acest motiv… Trebuie să îi explici că de acum înainte ai nevoie de prietenia ei, şi nu de autoritatea de mamă, şi probabil că mai sunt destule necunoscute în fața ta şi ai nevoie de îndrumarea ei, chiar dacă ei nu îi convine aspectul ăsta. Îi poți spune clar chiar şi faptul că nu ai certitudinea că băiatul cu care eşti acum îți va fi şi soț, dar că important pentru tine şi pentru dezvoltarea ta este să-ți trăieşti vârsta aşa cum şi-o trăiesc marea majoritate a adolescenților… Nu trebuie să o intereseze «lumea», căci nu datorează nimic lumii, ci are datoria de mamă să iubească necondiționat. Întreab-o cu ce eşti mai puțin bună ca fiică? Cu un himen rupt? În asta stă relația între voi? Dacă îți răspunde «da», atunci spune-i frumos că eşti dezamăgită de faptul că ea îşi condiționează calitatea de părinte la acel fapt. Copiii cresc şi se iubesc buni sau răi, iar dacă fac ceva greşit, trebuie să încercăm să-i corectăm sau să-i sfătuim. Trebuie să dai dovadă de maturitate în discuția cu ea, să nu fii încăpățânată şi să nu pretinzi că tu ai dreptul, că eşti mare şi că tu crezi că poți face orice pe

lumea asta. Nu, nu e aşa. Mai ai multe de învăţat şi te vei lovi de foarte multe în viaţă. O poţi ruga să îţi fie prietenă şi să te îndrume, indiferent dacă deciziile tale îi convin sau nu. Pe de altă parte, încearcă să-i câştigi încrederea dovedindu-i că eşti o fiică bună. Oferă-i satisfacţiile de care are nevoie (rezultate bune la şcoală, presupun), şi atunci probabil că se va linişti şi se va obişnui cu ideea. Spune-i că în vremurile pe care le trăim calitatea de virgină nu mai este un avantaj, o virtute, ci de multe ori poate fi chiar o problemă şi nici nu-ţi va garanta o viaţă bună în viitor. Oamenii s-au schimbat, relaţiile s-au schimbat, valorile s-au schimbat. Munca este altfel şi ceea ce contează este să îţi faci o carieră şi să răzbeşti prin propriile forţe, să-ţi câştigi independenţa şi să-ţi găseşti în viaţă bărbatul care te merită, fără a-i mai aduce pe tavă ca ofrandă virginitatea…"[306]

Din rândurile profesoarei se simte căldură sufletească şi o dorinţă sinceră de a fi alături de fata căreia i se adresează. Citindu-le, iniţial aş fi vrut să iau scrisoarea şi să o combat idee cu idee. Dar inima mea e prea plină de durere. Tot aşa vor fi poate şi profesorii copiilor mei (dacă nu cumva peste câţiva ani situaţia va fi şi mai gravă), tot aşa sunt poate şi unii dintre profesorii tăi…

Ce să îţi spun? Cum să îţi spun să stai departe de afecţiunea pe care ţi-o poartă aceşti profesori? Când din ce în ce mai puţini oameni sunt capabili să aibă dragoste, cum să te rup de profesorii care sunt ca nişte părinţi pentru tine şi pentru colegii tăi?

Ştii, am oscilat mult dacă e bine sau nu să reproduc aici scrisoarea dirigintei. Îmi era teamă ca nu cumva să te regăseşti în ea, şi orice comentarii negative să ţi se pară nelalocul lor… Dar am încredere în tine. („Cum e să ai încredere în cineva pe care nu îl cunoşti?" - m-am întrebat în timp ce îţi scriam ultimele cuvinte. „E ciudat", mi-am răspuns. Mai ales că rândurile mele vor ajunge la oameni foarte diferiţi unii de alţii, care nu pot fi aduşi la un numitor comun. Dar, dacă simt că trebuie să am încredere, nu mi-e teamă să urmez acest sentiment.) Am încredere în tine pentru că şi eu te iubesc[307]. Altfel, nu m-ar durea inima pentru tine…

[306] Întrucât un cititor mi-a sugerat că, prezentând datele bibliografice sau dând link-uri de internet de unde am scos anumite citate smintitoare, îi pot îndemna pe curioşi să caute paginile cu pricina şi să se smintească, am preferat să renunţ uneori la referinţele bibliografice. Întrucât cartea de faţă nu este o lucrare ştiinţifică, sper că demersul meu va fi înţeles de cititori.

[307] O altă întrebare, la fel de firească: „Dacă nu mă cunoşti, cum poţi spune că mă iubeşti?". Nu pot explica asta, dar scriu ca şi cum m-aş adresa unui singur cititor, sau unei singure cititoare, care şi-a dorit să stea de vorbă cu mine – de fapt, citirea acestei cărţi nu e tocmai acceptarea acestei discuţii? –, şi simt că Dumnezeu îmi picură în inimă iubire pentru tine, ca pentru un nou prieten.

Profesoara rezumă fără să vrea toată filosofia cu care te îndeamnă lumea aceasta: „trăiește-ți viața, nu ține cont de nici o instanță morală, fă abstracție de Dumnezeu…”. Şi asta o scrie vrând să ajute…

Eu cred că unor astfel de profesori trebuie să li se răspundă cu dragoste, cu o dragoste mai mare decât cea pe care ți-o poartă ei. Chiar dacă sunt duşmani ai mântuirii tale, tu nu trebuie să îi priveşti ca pe nişte duşmani. Trebuie să ai o inimă creştină, şi să îți doreşti mântuirea lor.

„Dar cum să mă port? Îmi e atât de greu să rezist? Presiunea e mare. De la prieteni, de la colegi… Şi dacă până şi profesorii spun că sexul nu are nimic rău?...”

Îți dau un singur sfat: când oamenii la care ții te îndeamnă la rău, gândeşte-te cine stă în spatele sfaturilor lor - Dumnezeu sau diavolul? Dacă îți dai seama că stă diavolul, atunci trebuie să intri în alertă, să nu îi laşi nici o poartă să intre în inima ta… Trebuie să îți dai seama că la asaltul lui trebuie să rezişti. Spune în gând măcar un „Doamne, miluieşte”. Nu primi cu nici un chip în sufletul tău gândurile murdare. Încearcă să îți dai seama că, dacă primeşti sfaturile rele ale oamenilor la care ții, prin aceasta nu le arăți dragoste. Înseamnă că le vrei răul – pentru că ei vor fi pedepsiți de Dumnezeu pentru cuvintele lor, iar dacă acestea te conving să faci un păcat sau altul, pedeapsa va fi cu atât mai mare.

Pare aiurea ce spun, nu? „Iubeşte-i pe profesorii - sau pe prietenii, sau uneori chiar pe părinții - care îți fac rău fără să vrea, nelăsând sfaturile lor rele să îşi facă loc în inima ta…” Dar, dacă inima ta este sinceră, cred că îți vei da seama că fără această iubire binecuvântată nu poți rezista păcatelor pe care aceştia ți le „recomandă”…

Profesoara considera că „valorile s-au schimbat…”. S-au schimbat de fapt numai valorile pe care le acceptă societatea. Adevărul, cel pe care societatea zilelor noastre îl respinge atât de vehement, a rămas însă Acelaşi…[308]

[308] Mă întrebam oare de ce îmi simt sufletul paralizat, şi nu am putere să scriu nimic împotriva ideilor acestei scrisori. „Chiar atât de tare să mă fi întristat?”, m-am întrebat. Şi tot eu mi-am dat seama că, de fapt, multe din articolele mele pe tema *Tinerii şi sexualitatea* sunt un fel de replică la rândurile profesoarei.

Manualul interzis

Programul Național de Educație pentru Sănătate în Şcoala Românească[309], elaborat de Ministerul Educației şi Cercetării, a fost una dintre cele mai nefericite inițiative de care a avut parte învățământul românesc în ultimii ani. Copiii trebuiau învățați că din comportamentul sexual normal fac parte heterosexualitatea, homosexualitatea, bisexualitatea. Se pare că opoziția unui mare număr de părinți a determinat anularea sau cel puțin amânarea acestui program[310]. Şi poate că a existat şi o anumită opoziție în rândul cadrelor didactice…

Din numărul din 12 iulie 2005 al ziarului *Ieşeanul*, mai exact din articolul *Manualul interzis*[311] scris de Silviu Labeş, putem afla că mai există şi profesori – şi chiar unii aflați în funcții înalte – care nu sunt de acord cu pervertirea minților fragede ale elevilor: „Homosexualii din România vor ca la orele de educație pentru sănătate din şcoli să se discute pe şleau şi despre opțiunea lor sexuală. Aşa că au scos un ghid pe care l-au distribuit gratuit mai multor profesori din şcolile ieşene şi din întreaga țară. Broşura, care ar putea fi interpretată ca un mic manual alternativ de educație sexuală, a stârnit deja polemici aprinse în licee. Editorul manualului este *Fundația ACCEPT*, care, în acest mod, încearcă să aducă informații despre homosexualitate în mediul şcolar. În manual, profesorii sunt sfătuiți cum ar trebui să organizeze

---

[309] *Ghid multimedia pentru profesori*, Partea I, produs de *Comisia Națională de Consiliere şi Activități Educative Şcolare şi Extraşcolare* din cadrul Ministerului Educației şi Cercetării.

[310] Iată câteva din *perlele* acestui Program: „Se pare că sexul oral genital este mai frecvent întâlnit la persoanele civilizate, cu o igienă personală ridicată, precum şi la cuplurile homosexuale". Deci persoanele civilizate l-ar practica datorită superiorității lor… „Deşi mulți oameni consideră încă homosexualitatea ca pe ceva anormal, pervers, ştiința modernă precum şi normele juridice internaționale o acceptă în sfera normalului." Ştiința modernă a făcut destule afirmații inexacte. (Şi *apoftegma* citată este părtinitoare: există şi oameni de ştiință care neagă „normalitatea" homosexualității.) „Legiferarea căsătoriei între homosexuali în anumite state reprezintă un câştig cert în ceea ce priveşte drepturile acestei minorități, dar şi o toleranță şi o disponibilitate sporită la înțelegere din partea societăților respective." Această ultimă frază are ca mesaj subliminal îndemnul: „Deci, dacă vreți să aveți parte de acest câştig cert, susțineți legalizarea familiilor homosexuale…"

[311] Articol care i-a pus pe jar pe majoritatea părinților cu capul pe umeri care au avut ocazia să îl citească…

familiarizarea elevilor cu opţiunea homosexuală, descrierea acesteia ca pe ceva firesc, normal. (…) La fel ca într-un manual, nu lipsesc unele exerciţii pentru elevi, pentru ca aceştia să-şi poată defini orientarea sexuală[312], sau date despre asociaţiile gay-lor şi lesbienelor din România. Probabil că dintr-un exces de zel autorii o mai trag uneori pe turta lor, spunând doar jumătăţi de adevăruri. Iată un exemplu din carte: «Conform datelor UNAIDS, la nivel mondial infectarea cu HIV se produce în raport de 70% prin raporturi sexuale între bărbaţi si femei, 10% prin raporturi între bărbaţi, 5% prin folosirea în comun a acelor de seringă şi în proporţie de 15% prin alte mijloace». Care ar putea fi concluzia unui neavizat? Conform cifrelor prezentate în ghidul fundaţiei ACCEPT, pare mult mai sănătos sexul între bărbaţi! (…)

Unul dintre cei mai aprigi adversari ai demersului fundaţiei de a scoate un ghid al homosexualilor destinat profesorilor – şi, prin intermediul acestora, elevilor – este reputatul psihanalist ieşean prof. dr. Constantin Romanescu: «Mă întreb cum ar putea un profesor teafăr, care combate fumatul şi alcoolul, care sunt simple obiceiuri, să promoveze în clasă viciul şi devierea instinctului speciei. Este clar o tentativă de a culege prozeliţi şi este cu atât mai condamnabil că încearcă în şcoli…». (…)

Nici conducerea Inspectoratului Şcolar Judeţean Iaşi nu pare foarte încântată de posibilitatea ca acest «manual» de educaţie homosexuală să ajungă în şcolile ieşene. Deşi nu neagă drepturile asociaţiilor de homosexuali, inspectorul general al ISJ Iaşi Camelia Gavrilă nu crede că cei din asociaţia ACCEPT au fost inspiraţi să se adreseze profesorilor din sistem: «Ţinând cont de deschiderea către valorile democratice şi europene, noi suntem dispuşi să acceptăm şi să fim toleranţi faţă de minorităţile sexuale. Dar de la această atitudine şi până la a accepta să se predea sau să se comenteze în şcoli astfel de pledoarii pentru homosexualitate pasul este foarte mare. E ciudată insistenţa acestei fundaţii cu acest ghid adresat profesorilor. Însă noi pledăm ca elevii să ia cunoştinţă de elemente de dragoste normală şi sănătoasă», a opinat şefa ISJ".

Nu ştiu ce înseamnă pentru Camelia Gavrilă „dragoste normală şi sănătoasă", dar apreciez sincer rezistenţa ei (şi a colegilor de la acelaşi inspectorat) faţă de propaganda mascată a homosexualităţii. Dacă se cedează în probleme aparent mici, se ajunge la compromisuri mari…

Să dea bunul Dumnezeu ca şcolile să nu devină locaşuri ale pierzării sufleteşti. Pentru că, dacă s-ar ajunge acolo, oare ce ar mai face copiii creştini? Ar rămâne acasă, neşcolarizaţi?...

Doamne, fereşte-i pe copii de o asemenea ispită….

---

[312] Şi cum ar fi ca elevii mai slabi de minte să greşească tocmai la chestionarul la care trebuie să îşi identifice opţiunea sexuală? Cum ar fi dacă, dintr-o astfel de neatenţie, atunci când ar trebui să îşi identifice opţiunea sexuală, un copil ar greşi? Doamne, fereşte…

***

Privitor la statistica prezentată în *Manualul interzis*: „Conform datelor UNAIDS, la nivel mondial infectarea cu HIV se produce în raport de 70% prin raporturi sexuale între bărbați si femei, 10% prin raporturi între bărbați, 5% prin folosirea în comun a acelor de seringă şi în proporţie de 15% prin alte mijloace", ar fi o concluzie pripită să afirmăm că „pare mult mai sănătos sexul între bărbați!".

Ar fi o greşeală să comparăm 70% cu 5%. Comparația nu trebuia făcută între numărul de bolnavi, ci între cât de mare este numărul respectiv faţă de numărul oamenilor sănătoşi care au aceeaşi opțiune sexuală; dacă raportul bolnavilor care au luat HIV datorită relațiilor homo/hetero este de 1 la 7 – adică aproximativ 14%!!! – în condițiile în care procentul maxim de homosexuali ar fi de cel mult 5%[313], şi deci raportul total homo/hetero ar fi sub 5,3%, este evident că procentul homosexualilor bolnavi de HIV este mult mai mare decât al heterosexualilor care au aceeaşi boală.

Îmi dau seama că socoteala[314] e puțin cam dificilă. Aşa că voi calcula şi altfel. (Dar mai întâi voi face comparație cu o familie care are 6 copii - 4 fete şi 2 băieți. Datorită unui gripe au răcit o fată şi un băiat. Dacă facem un sondaj asemănător celui prezentat de ACCEPT, înseamnă că 50% din bolnavi sunt de sex feminin, 50% de sex masculin. Şi concluzia pripită ar fi că şi băieții şi fetele au reacționat identic la boală. Dar, dacă ne interesează cum au reacționat comparativ la boală băieții şi fetele, vom observa că de fapt fetele s-au îmbolnăvit în procent de 25%, una din patru, iar băieții de 50% - unul din doi. Deci fetele au rezistat mult mai bine…)

5% din numărul total de bolnavi de HIV s-au infectat datorită raporturilor homosexuale, iar 70% datorită celor heterosexuale (adică, dintr-o sută de bolnavi, 5 au contactat boala prin relațiile homo, 70 prin relațiile hetero), adică dintre cei care s-au îmbolnăvit datorită relațiilor sexuale – mai exact din fiecare 75 de bolnavi, 5 îmbolnăviri s-au datorat relațiilor homo. Adică, mai mult de 6,6%. Ceea ce este un procent mai mare decât 5,3%, procentul maxim[315] al numărului total de homosexuali raportat la numărul total al oamenilor

---

[313] În realitate este şi mai mic …

[314] Probabil că puțini cititori au chef de probleme de matematică. Oricum, cei cărora nu le place matematica nu trebuie să se sperie: este singura problemă din toată cartea. Aşa că vă rog să acordați puțină atenție calculelor prezentate.

[315] Pe care, repet, l-am *îngrăşat* în favoarea homosexualilor, procentul real fiind mai mic… Nu vreau să devin agasant repetând acest lucru, dar nici nu vreau ca cititorii să rămână în minte cu procente inexacte. Am umflat procentul nu pentru a le da apă la moară homosexualilor, ci pentru a arăta că nici dacă procentul umflat ar fi fost cel real rezultatele nu le erau favorabile…

sănătoşi[316]. Deci, dacă ar fi citit cu atenţie *Manualul interzis*, profesorii cărora le-a fost oferit şi-ar fi dat seama că sunt îndemnaţi să le vorbească elevilor despre o opţiune care, şi din punct de vedere medical, poate avea urmări neplăcute…

***

Cu toate că homosexualitatea este un păcat grav care atacă societatea contemporană, Occidentul pare să îi expună puternic pe tineri acestei ispite, propaganda pro-homosexuală în şcoli fiind din ce în ce mai puternică. Iată că Scott Lively trage alarma din cauza „expansiunii" homosexuale:

„De multă vreme avertizam că agenda activiştilor homosexuali include şi transformarea şcolilor în centre de recrutare pentru propaganda homosexuală. Am văzut aceasta cu ochii mei, săptămâna trecută, la liceul din Santa Rosa, unde agenda lor de lucru a fost pusă în practică pe deplin. Am avut ocazia să fac parte din comisia de experţi opusă agendei homosexuale şi am putut astfel să am o prezentare de 50 de minute în prima zi a «Săptămânii Diversităţii» de la acest liceu. (…) Am participat la o dezbatere despre homofobie. A fost mai rău decât mă aşteptam. Şapte sau opt tineri stăteau la o masă în faţa sălii şi discutau cu cei din sală. Fiecare a prezentat în culori atrăgătoare felul în care implicarea în «mişcarea homosexuală» le-a schimbat viaţa, evident, de la nefericire la extaz[317]. Fiecare se prezenta la început ca o victimă a homofobiei şi relata apoi cum a găsit curajul să iasă «la suprafaţă», acum simţindu-se iubit(ă) şi acceptat(ă) în mişcarea homosexualilor. Am petrecut ceva timp privind chipurile adolescenţilor din sală. Erau elevi de liceu din familii din clasa de mijloc a societăţii. Îngrijorător, nu am văzut nici o urmă de dezaprobare pe chipul lor; ascultau fascinaţi..."[318]

Eu aş îndrăzni să completez: ascultau fascinaţi, aşa cum ascultă şi atâţia adulţi glasul *şarpelui*…

---

[316] Pur şi simplu, probabilitatea ca datele respective să fi fost interpretate greşit era mare, şi tocmai de aceasta cred că cei de la ACCEPT le-au prezentat. Este însă puţin probabil ca cei de la ACCEPT să nu îşi fi dat seama că datele i-ar fi dezavantajat dacă nu le-ar fi prezentat astfel…

[317] Oare de ce nu se face în şcoli o propagandă similară beţiei sau consumului de droguri? Doar există şi beţivi şi drogaţi care se pot lăuda cum viciul le-a înfrumuseţat viaţa, înlocuind banalitatea cu senzaţiile tari, cu „extazul"…

[318] *O idee despre emanciparea sexuală din şcolile din California*, material preluat de pe www.homosexualitate.ro.

Din greşelile părinților…

Câteva mame discută pe un forum de internet despre viața sexuală a adolescenților. Din discuția lor, am ales două puncte de vedere, care pe mine m-au întristat…

„Mai devreme sau mai târziu, lucrurile astea se întâmplă şi sunt, cu adevărat, un mare eveniment în viața adolescenților. Şi cred că un astfel de eveniment nu ar trebui umbrit de tristețe atâta timp cât copiii ştiu să se protejeze, sunt de aceeaşi factură, se înțeleg şi se simt fericiți…”

„Eu sunt o mamă de domnişoară. A mea încă e micuță, are doar 12 ani (în curând). Să vă spun cum văd eu treaba asta cu viața sexuală… În primul rând eu sunt genul de mamă care discută cu fata ei orice… Am acoperit deja probleme legate de sex, poziții, contraceptive, naştere, masturbare, homosexuali, … mă uitam cu ea împreună la serialul «Totul despre sex»… Asta deoarece nu vreau să vorbească cu copiii pe la colțuri şi să-şi formeze idei greşite sau preconcepute despre asta… Discuțiile au fost întotdeauna serioase, dar pe un ton vesel, glumeț, astfel încât să fie un dialog ca între două prietene şi să nu se rușineze de mine… Întotdeauna când discut cu ea îi spun că decizia începerii vieții sexuale îi aparține în totalitate, dar şi responsabilitățile.”

„Ce părinți marfă…”, ar putea spune unii cititori, gândindu-se cât de rău le este lor cu părinți moralişti, fixişti, exagerat de pudici, care, dacă ar şti cu ce se îndeletnicesc odraslele lor, ar face un scandal monstru…

Înainte să vorbim despre aceşti părinți „marfă”, să vorbim mai întâi puțin despre părinții „fixişti”… Puțini dintre ei au fost credincioşi în tinerețea lor. Cei mai mulți au trăit o viață de păcat, o viață de desfrâu, şi acum au un singur target: să îşi ferească copiii de păcatele pe care ei înşişi le-au săvârşit cu ani în urmă. Numai că, întrucât ei înşişi nu au avut o tinerețe creştină, nu se pricep să îi învețe pe copii să aibă o anumită linie echilibrată în viețile lor, adică nu îi ajută pe copii să aibă parte de o tinerețe frumoasă. Îi agasează cu o serie de „Nu-uri”, care pe copii mai mult îi incită decât îi cuminţesc. Pentru că numai cu repetarea unor „Nu-uri” părinții nu îi ajută să Îl cunoască pe Dumnezeu.

Parcă aud unele voci care se apără: „Cum? Nu ne-am ajutat copiii? Dar de mici i-am dus în fiecare duminică la biserică, am făcut rugăciune şi dimineața şi seara, am fost cu ei în pelerinaje… Am făcut tot ce am putut…”

„Înseamnă că ați putut cam puțin…”, le-ar răspunde copiii, cu o umbră de tristețe în suflet… Copiii au nevoie să vadă în părinții lor modele de viață. Să vadă că părinții lor sunt mai frumoşi sufleteşte decât părinții care nu merg la biserică, să simtă o dragoste care lipseşte din celelalte familii…

Cum ar trebui să fie părintele ideal? Asta nu ştiu încă nici eu, mă străduiesc să aflu. Şi tot ce am aflat deocamdată este cum nu ar trebui să fie – nici prea laxist, nici prea sufocant…

Am auzit nu o dată că un foarte mare rău îl fac părinţii care îşi doresc să aibă copii cât mai credincioşi, vrând să facă din ei preoţi, preotese, călugări sau călugăriţe, şi le impun copiilor o viaţă religioasă foarte austeră. De obicei, la vârsta la care aceşti copii ies de sub sfera de influenţă a părinţilor, se aruncă cu capul înainte în tot felul de păcate…

Dacă aveţi parte deci de astfel de părinţi, care şi-au luat rolul de inchizitori casnici, vă va fi puţin cam greu să depăşiţi bariera pe care aceştia o pun între voi şi Hristos… Dar luaţi şi voi viaţa în serios… Puteţi să depăşiţi această barieră… Şi, dacă voi veţi duce o viaţă curată, până la urmă se vor sătura şi ei să vă pună cătuşe şi o să înţeleagă că aveţi nevoie şi de libertate…

Am făcut această paralelă, referindu-mă la părinţii inchizitori, pentru a-mi domoli puţin supărarea produsă de poziţiile moderniste pe care le-am reprodus la începutul acestui articol…

Cuvintele mamei domnişoarei de 12 ani m-au lăsat aproape fără glas… „Am acoperit deja probleme legate de sex, poziţii, contraceptive, naştere, masturbare, homosexuali, … mă uitam cu ea împreună la serialul «Totul despre sex»…” Ce mai urmează? Peste zece ani ce destăinuiri o să mai facă? O să scrie că îi cere voie fiicei să asiste la orgiile în grup la care aceasta participă, pentru a se asigura că totul se desfăşoară igienic şi conform manualelor de specialitate?

Am auzit eu de mulţi părinţi ciudaţi, de fapt ciudaţi din punct de vedere creştin, pentru că din punctul de vedere al lumii păgâne sunt foarte normali… Întrucât există destui părinţi care nu sunt capabili să dea o educaţie morală copiilor lor, strig în gura mare rugămintea mea către aceşti tineri: „Nu luaţi aminte la cele spuse de părinţii voştri referitor la aceste subiecte. Dacă îi ascultaţi, vă pierdeţi sufletele…” Astfel de oameni poartă cu nevrednicie numele de părinţi… Le cumpără copiilor toate bunătăţile de pe lume, dar îi lipsesc de ceea ce este mai important: frumuseţea sufletească…

Am fost şi eu profesor de religie, şi am văzut că unii părinţi s-au apropiat de Biserică datorită copiilor lor… Aceşti părinţi şi-au recunoscut lipsurile sufleteşti şi nu s-au ruşinat să fie duşi la biserică de copiii lor… Dar în acelaşi timp am văzut că există şi părinţi foarte refractari la orice noţiune legată de religie. Părinţi care încearcă să îşi crească copiii lăsându-i să îşi facă de cap, la vârsta la care o educaţie morală şi-ar pune o amprentă puternică…

Unul dintre motive este că părinţii înşişi duc o viaţă imorală… Una dintre cele mai puternice amintiri ale copilăriei mele este imaginea unor fraţi - el avea vreo patru ani, iar sora lui era mai mare cu câţiva ani - care încercau să facă sex lângă un tufiş, într-un părculeţ. Fiind destul de mici, bineînţeles că nu reuşeau

să facă mare lucru... Noi ne-am strâns o gaşcă de puştani şi râdeam de ei. S-au ridicat, nemulțumiți că le-am întrerupt joaca.

„Dar ce făceați aici?", i-am întrebat noi. „Ne jucam de-a doctorul…" „Păi, de unde ştiți că aşa e la doctor?" „Eu ştiu, a zis fata, că la noi când pleacă tata de acasă vine doctorul şi face aşa cu mama. Şi acum am ieşit afară, că a venit iarăşi doctorul…"

Au vrut şi alți băieți să se joace cu fata de-a doctorul, dar nu i-a lăsat… Cred că pe undeva conştiința îi spunea că ceea ce făcea nu era tocmai bine…

Nu cred că e nevoie de multe argumente pentru a arăta de ce - atunci când părinții duc o viață imorală - copiii nu trebuie să asculte sfaturile lor greşite. Chiar dacă sunt date cu „dragoste"…

Sunt situații în care, fără a fi modele greşite, pur şi simplu părinții le lasă copiilor deplina libertate de a face toate nebuniile, pentru că în copilăria lor părinții înşişi au avut experiența traumatizantă a unor părinți foarte rigorişti. Şi atunci, având la rândul lor copii, tinerii de ieri refuză să se implice astăzi în viețile acestora: „Să facă ce vor, nu le vom sufoca libertatea…"[319]

Nimeni nu spune că libertatea tinerilor trebuie sufocată. Dar tinerii au nevoie de repere, au nevoie de educație. Altfel, ajung pe drumuri greşite. Şi, când îi ia salvarea sau când sunt duşi la secții de dezintoxicare în urma consumului de droguri, părinții îşi smulg părul din cap pentru că nu i-au educat cum trebuie…

Părinții trebuie să găsească calea de mijloc - nici să nu vă sufoce cu prea multe „Nu-uri", dar nici să vă lase să vă faceți de cap…Din păcate, diavolul îi îndeamnă din ce în ce mai insistent pe părinți să nu se mai implice în educația copiilor... Da, diavolul, cel care pare a fi marele manipulator al unui larg segment al mass-mediei…

***

[319] „O tânără mamă stătea împreună cu fiul său pe o banchetă a metroului, în fața unei bătrâne. Băiatul s-a apropiat de bătrână şi a început să o lovească de mai multe ori cu piciorul. Aceasta, supărată, s-a adresat mamei: «Mă scuzați, dar nu credeți că ar trebui să vă cumințiți fiul, pentru că, dacă nu o faceți dumneavoastră, o voi face eu, cu o palmă la fund». Femeia i-a răspuns: «Este liber să facă ceea ce doreşte. În plus, legea nu ne permite să batem copiii, iar dacă îl atingeți, voi cere să vă aresteze!». Băiețelul a continuat să o lovească pe biata bătrână până ce metroul a ajuns într-o stație aglomerată. Aici, o tânără care stătea pe bancheta din fața femeii s-a ridicat să coboare. Era îmbrăcată în stil *punk*, cu părul roşu şi verde, aranjat în formă de spirale şi țepi, cu inel de aur în nas şi cu cizme negre înalte. Când a trecut prin fața mamei copilului neastâmpărat, în drum spre uşa de ieşire a metroului, i-a scuipat în față, spunându-i: «Şi nenorocita de maică-mea m-a crescut în libertate»" (Arhiepiscopul Hrisostom de Etna, *Elemente de Psihologie Pastorală Ortodoxă*, p. 132).

„04-09-2005: Tocmai mă pregăteam să dau *Shut Down* PC-ului… Dar ce văd într-un cotidian on-line? O ştire de-o idioţenie rarisimă[320]! *Părinţii ar trebui să cumpere prezervative copiilor*: «Prezervativul rămâne principalul mijloc de apărare împotriva acestor boli. S-a observat că 80,2% dintre tinerele participante la studiu şi 30,3% dintre bărbaţi nu au avut niciodată un prezervativ asupra lor în decursul celor 12 luni premergătoare anchetei. Dr. Adrian Streinu Cercel, directorul Institutului *Matei Balş*, a precizat ieri că părinţii trebuie să-şi educe copiii să folosească prezervativul: «încă din clasa a IV-a sau a V-a, mama sau tata ar trebui să explice copilului ce este şi la ce foloseşte prezervativul, iar de la 12-13 ani ar trebui deja să i le cumpere şi să i le pună în geantă» (*Libertatea*, Sâmbătă, 3 Septembrie 2005).

Mă tem că va veni ziua în care elevii nu vor fi primiţi în şcoală dacă nu au prezervativul la purtător! S-ar putea să-i oblige să-l şi folosească în pauze, ca nu cumva abţinându-se să fie prea stresaţi… Lăsând glumele macabre la o parte, trebuie spus că mare responsabilitate au părinţii creştini, mai ales în vremurile noastre… care, oricum ar fi ele, sunt vremurile mântuirii noastre!”, scrie Laurenţiu Dumitru[321], un tânăr jurnalist creştin[322].

Ei bine, dacă părinţii le vor pune elevilor prezervative în ghiozdane (sau în carnetul de elev, sau în buzunare, sau cine ştie unde…), şi pentru ei, şi pentru copii, vremurile vor fi ale pierzării, şi nu ale mântuirii…

„Şi tu, ce soluţii dai? Numai arăţi cum greşesc unii şi alţii?”, aş putea fi întrebat. „Cum crezi că ar trebui să pună problema părinţii noştri?”

Soluţia e foarte clară, dar nu simplă: copiii să înveţe să Îl iubească pe Dumnezeu şi să trăiască virtuţile… Aceasta este cea mai bună „metodă anticoncepţională”.

„Dar părinţii creştini trebuie să le facă educaţie sexuală copiilor lor? Că dacă nu li se explică cum stă treaba, tinerii vor fi păcăliţi foarte uşor…”

Greu de răspuns pe scurt la o întrebare atât de importantă. Oricum, în spaţiul duhovnicesc soluţiile nu pot să le dea decât cei sporiţi în virtute… Eu, nefiind unul dintre aceştia, nu îmi pot permite să dau verdicte. Tot ce pot face este să repet şi eu răspunsul pe care l-am auzit şi de la unii părinţi, şi de la unii preoţi: „Educaţia sexuală în familia creştină trebuie să se facă cu foarte multă delicateţe… Copiii noştri nu trăiesc sub un clopot de sticlă. Numai că atât mediile în care cresc, cât şi structurile sufleteşti ale copiilor sunt foarte diferite.

---

[320] Din păcate, vom vedea din ce în ce mai multe ştiri de o „idioţenie rarisimă”… Şi astfel, idioţenia nu va mai aparţine unei „elite”, ci va deveni comună, va fi un „bun” al tuturor…

[321] Text preluat de pe site-ul autorului, mai precis de pe www.laurentiudumitru.ro/blog/, unde a apărut sub titlul „Prezervativul la ghiozdan”.

[322] O parte din articolele sale de până acum au fost tipărite în volumele *Hristos şi tinerii* şi *Tinerii pe calea întrebărilor*.

Nu învață doi frați la fel de repede o limbă străină.. Cu fiecare din frați părinții creștini trebuie să aplice metoda pe care o consideră cea mai potrivită, sfătuindu-se îndeaproape cu duhovnicii… Să înțeleagă că, dacă vorbesc prea multe cu copiii, le vor stârni imaginația, iar dacă vorbesc prea puțin sau deloc, îi vor determina pe copiii să caute răspunsurile la alții. La alții cărora păcatul li se pare virtute…”

Teste de personalitate

Puțini sunt tinerii care nu au făcut teste de personalitate, găsite prin reviste sau ziare, pentru a vedea cât de compatibili sunt cu perechea lor, cât de bine ştiu să se distreze, ce şanse au ca prietenia lor să fie de durată. Puțini însă şi-au dat seama că aceste teste de personalitate nu ne arată doar cum suntem, ci ne şi învață să fim. Cum? Aşa cum doresc autorii testelor respective. Adică cei care vor să ne modeleze, să ne educe, să ne manipuleze.

Să luăm ca exemplu un test despre viața sexuală. Dacă un băiat nu şi-a început viața sexuală, la întrebarea „Ai făcut-o deja?" va primi punctajul minim. Dacă mai dă câteva răspunsuri la fel de *şterse*, totalul va fi foarte mic, şi rezultatele testului îl vor inhiba: „Eşti o ființă închisă, nesociabilă. Îți place să trăieşti în lumea ta, fără să te uiți în jur. Dacă nu te schimbi cât mai devreme, mai târziu vei regreta. Tinerețea a trecut pe lângă tine…"

Pentru a incita cititorii, un test intitulat *Cât de uşor poți fi sedus?*[323] avea ca motto următorul text: *Îți place să rişti continuu sau păstrezi distanța permanent, din prudență? Răspunde sincer la întrebările următoare şi descoperă cât de repede poți fi cucerit(ă)*.

Iată o singură întrebare din acest test, cele trei răspunsuri posibile şi caracteristicile asociate fiecărui tip de răspuns.

„Ce complimente preferi să ți se facă?"

Răspunsurile sunt: a) „arăți foarte bine"; b) „eşti omul pe care mă pot baza în orice situație"; c) „nu îmi plac complimentele".

Dacă preferi răspunsul a), „rezultatul"[324] este următorul: „Eşti foarte exigent(ă) în alegerea partenerului. Persoanele care nu te interesează n-au nici cea mai mică şansă să te atragă, chiar dacă aplică cele mai rafinate trucuri. Când însă vrea să te cucerească persoana la care visezi de mult, nu opui nici o rezistență". Această concluzie mi se pare ridicolă, aşa cum mi se par multe teste de personalitate. Ce legătură are exigența cu complimentul de la punctul a), pe care îl fac până şi golanii prin discoteci sau şoferii de tiruri pe centură? Față de el, complimentul de la punctul b) pare de-a dreptul de viță nobilă. Iată rezultatul care corespunde celei de-a doua opțiuni: „Cel sau cea care dorește să te cucerească trebuie să treacă numeroase *examene*. Complimentele te lasă

[323] Apărut în *Evenimentul zilei Magazin*, nr. 21, 5 Iulie 2005, p. 2

[324] Mi se pare nepotrivit şi termenul „rezultat", de parcă testul ar fi o problemă de matematică ale cărei soluții sunt precise. Pretenția de a oferi rezultate, iar nu repere psihologice, ascunde nesiguranța autorilor unor astfel de teste.

rece, atât timp cât nu eşti sigur(ă) dacă doreşte o relaţie serioasă şi durabilă. Nu e de mirare deci că majoritatea flirturilor eşuează, iar tu te simţi frustrat(ă) şi nefericit(ă)". Ai observat o enormitate până acum? Dacă nu, te va ajuta rezultatul de la punctul c): „Eşti deosebit de receptiv(ă) la complimente şi laude, deoarece vrei să fii cucerit(ă) prin orice mijloace. Dacă te îndrăgosteşti de o persoană nepotrivită, aventurile tale pot avea însă un sfârşit neplăcut. Înclinaţia pentru romantism te poate împiedica să observi uneori dorinţele şi scopurile celuilalt".

Acum cred că enormitatea este clară pentru toată lumea: dacă preferi răspunsul b): „eşti omul pe care mă pot baza în orice situaţie", concluzia este că nu îţi plac complimentele, în timp ce dacă preferi răspunsul c): „nu îmi plac complimentele", concluzia este că eşti „deosebit de receptiv(ă) la complimente şi laude"[325].

Ca şi cum la un test gastronomic ai răspunde că nu îţi plac acriturile, ci dulciurile, şi *rezultatul* ar fi că de fapt îţi plac acriturile iar nu dulciurile. Cum-necum, multe teste sunt la fel de „precise" ca acesta. Tinerii care sunt interesaţi de ele arată că se află într-o teribilă criză de identitate. Vor să se cunoască cât mai bine, însă nu îşi dau seama că merg pe un drum greşit. Eu nu neg că există şi teste de personalitate obiective, numai că acestea se găsesc extrem de greu. Pentru că se găsesc foarte greu psihologi care să fie în stare să le întocmească.

Orice psiholog îşi pune amprenta pe testul pe care îl concepe. Şi, vrând să te cunoşti mai bine, ajungi de fapt să te cunoşti după cum încearcă să te modeleze *amprentele* psihologului de „serviciu". Din păcate, psihologii contemporani – şi nu mă refer aici numai la extremiştii care sunt pro-pedofilie sau zoofilie, ci la restul – înţeleg viaţa după nişte criterii care nu au nimic în comun cu viaţa creştină.

Dacă le spui că vrei să îţi păstrezi fecioria, îţi vor răspunde că de fapt nu îţi iubeşti destul perechea, sau că eşti imatur. Dacă le spui că nu vrei să te masturbezi, îţi vor spune că o să ajungi la dereglări biologice şi că te distrugi singur.

Ce mai, un creştin nu prea are cum să fie de acord cu testele de personalitate, întocmite de oameni lipsiţi de repere spirituale. Îţi dai seama ce ar ieşi dacă ar fi ei înşişi supuşi unui test de personalitate întocmit de un psiholog creştin? Dacă forţăm puţin nota, putem observa că Evanghelia însăşi este un fel de test de personalitate. Test la care psihologii noştri nu obţin rezultate prea îmbucurătoare. Şi atunci, de ce să ne lăsăm modelaţi de ei?

---

[325] Şi care ar mai fi *taina* unui test de personalitate, chiar dacă concluzia nu ar fi greşită, ci ar fi identică cu răspunsul? Nu ar fi ridicol ca, dacă tu răspunzi că îţi plac murăturile, concluzia să fie că îţi plac murăturile? Bine, dacă concluzia ar fi fost la fel de „interesantă", şi anume că eşti frigid sau că fugi de viaţă, testul nu ar fi fost cu nimic mai folositor pentru tine…

Erotismul reclamelor

Din culisele advertising-ului

„Ce vindem aici? Vindem tentație, dorință… instincte animalice… desfrâu, păcat. Vrem să arătăm omul aşa cum este el de fapt. Un sălbatic. El are nevoie de foc. Are nevoie de mâncare. Vânează şi adună. Ce primeşte? Primeşte un hot dog. Suntem păgâni. Ne plac ritualurile. Când echipa noastră marchează, urlăm. Ce vrem? Vrem un hot dog. Să vedem rezultatele statisticii pentru pre-adolescenți. Copiii, mici îngeraşi. Nu sunt. Sunt nişte monştri. Le dăm sandwich cu ton, ei nu vor sandwich cu ton. Ei vor hot dog! Noi avem nevoie de femei. Avem mame… le vrem fetele. Să punem întrebarea bătrânilor: «Ce vrea de fapt o femeie?». Ştiți? Eu ştiu. Ea vrea un hot dog. Suntem cu sânge cald. Avem nevoie de sex. Avem nevoie de o mâncare plină de păcat, periculoasă! Ce este? Este un hot dog!"

Rândurile de mai sus nu fac parte dintr-o nuvelă scrisă de un obsedat sexual. Nu. Ele ne prezintă modul în care gândesc mulți dintre cei ce lucrează în industria reclamelor. Deşi nu au fost înregistrate la vreuna din şedințele unei firme de publicitate, ele surprind obiectiv o anumită mentalitate – aceea de a-i convinge pe consumatori să cumpere produse numai pentru că reclama le stârneşte poftele sexuale. „Avem nevoie de o mâncare plină de păcat, periculoasă!" - spune în *Sweet November* personajul interpretat de Keanu Reeves. Şi reuşeşte să facă o reclamă la hot-dog care pur şi simplu atrage publicul cu puterea unui magnet. Totuşi, în timp ce în film Marele Boss refuză o reclamă atât de necinstită, de obscenă, în jurul nostru vedem destule reclame care ne stârnesc patimile…

Ciocolată cu dragoste

„…o ciocolată românească avea curajul să ispitească femeile într-o călătorie spre a-şi descoperi propria senzualitate, a-şi dezmierda toate cele *şase* simțuri, aproape până la hedonism. (…) În toamna anului trecut, televizoarele surprindeau un cuplu atipic de amanți – ea albă, el negru – într-o scenă aprinsă în dormitor; totul însă numai pentru a descoperi în final că femeia nu voia decât ciocolata care îi acoperea în întregime partenerul. La început, unele femei au fost şocate, dar de-a dreptul cucerite de modul în care le «vorbea» Kandia. Altele, însă, refuzau să accepte un astfel de produs, le era ruşine să cumpere ciocolata, «ce ar spune vânzătoarea despre mine?», mărturiseau ele. După aproape un an în care Kandia le-a dezvăluit poveşti şi le-a surprins cu ispititorul gust catifelat, în care clădirile au prins buze de ciocolată, aceleaşi

ființe, care şi-au reprimat inițial plăcerile Kandia, iată ce povesteau: «Pentru noi, femeile, ciocolata reprezintă o ispită căreia nu-i poți rezista; o plăcere intensă, aproape un păcat, dar şi o prietenă intimă, care îți împărtăşeşte şi îți degustă chiar şi cele mai tulburătoare şi mai incitante secrete…»" (Andreea Hirică, „Erotismul gustului")[326].

Citind despre reclama la Kandia, ne dăm seama că secvențele cu reclama la hot-dog făcută de Keanu Reeves sunt foarte aproape de realitate. Creatorii de reclame nu se gândesc decât să convingă publicul să cumpere un anumit produs. Dacă vânzările cresc, ei şi-au făcut datoria, le-a crescut level-ul, le-au sporit încasările… Nu-i interesează faptul că pentru a-şi atinge scopul au făcut lumea un pic mai pătimaşă, mai animalică, mai murdară…

Nu e greu de înțeles de ce patima desfrâului este ingredient de bază în atâtea reclame. Vrei să îți cumperi maşină, frigider, calculator, haine? „Ei" ştiu că le vei cumpăra mai uşor dacă le vor stropi cu câteva picături de erotism.

Hedonism pe metru pătrat…

Reclamele în care un anumit produs este învelit în reclame erotico-sentimentale sunt agasante. Ce este acest hedonism de care încearcă să ne apropie reclamele la ciocolată sau alte produse? Pentru cine nu ştie, este „concepția etică potrivit căreia scopul vieții este plăcerea; cultul plăcerii"[327]. Scopul vieții, plăcerea? Înseamnă că ne întoarcem la păgânism. Da, şi asta urmăresc cei care concep reclamele. Pentru că ei ştiu că, atâta vreme cât suntem creştini, nu ne vom lăsa acaparați de pofte, nu vom cumpăra un frigider sau un telefon mobil numai pentru că pe afiş apare o fată ispititoare…

Ei au nevoie de clienți precum femeia care spunea că „pentru noi, femeile, ciocolata reprezintă o ispită căreia nu-i poți rezista; o plăcere intensă, aproape un păcat…". Eu o contrazic pe acea femeie, pentru că am vorbit cu mai multe fete şi femei şi mi-au spus că această părere li se pare ridicolă. Nu îmi dau seama câte persoane pot fi fascinate de ciocolată atât de tare; oricum, profilul lor duhovnicesc nu este greu de conturat…

Revin însă la idee: tocmai de astfel de clienți au nevoie producătorii de reclame. Şi pentru că oamenii care au repere spirituale nu pot fi păcăliți uşor prin advertising, se doreşte tocmai îndepărtarea lor de aceste repere.

Priceperea de a spune „Nu"

Asistăm la un proces de spălare a creierelor la nivel de mase…

Şi, ce putem face? Cineva propunea boicotarea tuturor produselor ale căror reclame ne îndeamnă să fim robi poftelor. E şi asta o soluție, numai că

[326] *Jurnalul național*, 30 Mai 2005, p. 11.

[327] DEX, Editura Univers Enciclopedic, Bucureşti, 1998, p. 448. Am preferat să redau această definiție ca nu cumva să fiu acuzat că forțez termenii.

vedem că din ce în ce mai multe reclame au conotații sexuale. (Ciudat, am văzut la televizor, la ore de maximă audiență, reclame cu scene mai vulgare decât cele din filmele nerecomandate minorilor[328]. Oare o secvență murdărește mintea unui copil numai dacă face parte dintr-un film, nu și dacă e din vreo reclamă?) Numai că nu are rost să renunțăm să cumpărăm un frigider sau o mobilă de calitate numai pentru că reclamele lor ne-au agasat (asta, evident, în cazul în care cumpărăm produsul respectiv fără să fim „înduplecați" de reclamă).

Tamponul „făcător de minuni"[329]

Una dintre cele mai penibile reclame pe care le-am văzut la televizor a fost una despre tamponul X, „tamponul care face minuni"… Ezitam dacă să scriu sau nu un articolaș pe marginea acestei reclame, până ce am citit un text – „Despre minunea de a fi femeie și reclamele la tampoane" – pus pe un site de o reprezentantă a sexului feminin:

„Urăsc reclamele la tampoane, mă fac să ies din cameră de nervi. (…) În societatea asta care se vrea modernă, e trendy să ne despuiem de «inhibiții» și să împărtășim grupului până și senzația pe care o avem în timpul masturbării. Fizice sau mentale. E o minciună!"

Îi mulțumesc autoarei acestui articol pentru că mi-a ridicat mingea la fileu. E mai firesc să protesteze fetele și femeile față de asaltul la care ne supun reclamele la tampoanele „miraculoase". Dacă ar protesta bărbații, ar putea fi catalogați drept ciudați, întrucât se bagă unde nu le fierbe oala. Ei bine, iată că eu nu voi face altceva decât voi atrage atenția asupra faptului că unele reclame la tampoane se străduiesc să le dea femeilor lecții de viață.

„Folosești tamponul nostru, nu vei mai avea probleme. Toate necazurile dispar. Zâmbetul de satisfacție se întipărește pe fața ta. Stresul a dispărut. Ești o femeie fericită…"

Ar fi culmea să apară într-o zi tamponul antidot la sinucidere. „Folosește produsele noastre și deznădejdea te va părăsi. De ce să te sinucizi? Cu noi, viața poate fi fermecătoare…" Ei, dar bănuiesc că nu vor fi chiar atât de stupizi creatorii de reclame la produse de igienă intimă… Așa că e mai bine să vorbim despre situația existentă.

---

[328] Un cititor: *Noaptea, la unele posturi de televiziune, se pot vedea imagini aproape porno pe post de reclame la liniile fierbinți.*

[329] Unul dintre cele mai șocante premii pe care le-am primit în viața mea a fost volumul de versuri „Libresse oblige", scris de Floarea Țuțuianu. Obținusem locul II la un concurs de poezie creștină și, alături de alte cărți, am primit-o și pe aceasta, al cărei titlu m-a izbit. Știam că pentru mulți vremea lui „noblesse oblige"- „noblețea obligă" - a apus. Dar nu îmi imaginam că trăim în vremea lui „Libresse oblige", într-o vreme în care produsele de igienă feminină sunt suite pe piedestal…

Cred că dacă aş fi fată sau femeie m-aş simți jignită să privesc aceste reclame care te inițiază în lumea *de vis* a tampoanelor. Nu atât de jignită încât să mă întorc în timp şi să folosesc vata, dar, oricum, atât de jignită, încât să nu folosesc produsele unei firme care mă consideră animal. Pentru că, dacă producătorii produsului respectiv îşi imaginează că, dacă voi folosi produsul lor, zâmbetul – măcar în forma unui rânjet tâmpit dar permanent – mi se va instala pe față, înseamnă că eu sunt pur şi simplu un animal care reacționează instantaneu la stimulul exterior.

Nu le-am întrebat pe fete dacă se simt atât de entuziasmate de folosirea tampoanelor precum par tipele care se expun în reclame, dar sunt sigur că răspunsul ar fi negativ.

Şi, care e soluția? Să fie boicotate toate produsele în ale căror reclame suntem tratați ca nişte ființe fără personalitate, ca nişte cobai? În cazul de față, să revină fetele la folosirea „vatei" tradiționale? Nu, aceasta nu pare a fi soluția ideală.

Important este ca, dacă folosim anumite produse, să nu ne lăsăm furați şi de filosofia lor. Adică dacă ne cumpărăm pastă de dinți, să nu ne aşteptăm să ne pice în brațe toate frumusețile cu care intrăm în lift, dacă ne cumpărăm maşină „puternică", să nu ne aşteptăm să dăm de fata visurilor noastre etc.

Şi acum întreb: ce minuni ar putea face un tampon?...

Holy War

Indiferent dacă noi cumpărăm sau nu produse ale căror reclame sunt vătămătoare pentru mințile noastre, trebuie să conştientizăm totuşi faptul că aceste reclame fac parte din viața noastră. Şi pentru asta nu e nevoie să deschidem televizorul. Este de ajuns să mergem pe stradă, la serviciu, la facultate, la cumpărături, şi le vom întâlni.

Nu putem considera că am devenit imuni la reclame… Tânărul care spune că nu e afectat de ceea ce vede, că poate privi fără să se sminteasca un afiş cu o femeie superbă căreia *bustiera* abia îi acoperă sânii, ori e desăvârşit, ori e înşelat. Bine, marea majoritate a reclamelor cu substrat sexual nu ne spun direct ceea ce încerca Keanu Reeves să ne convingă – în *Sweet November* – , şi anume: „Avem nevoie de sex…". Însă ele exercită asupra minților noastre o presiune de care poate nu ne dăm seama. Presiune care, deşi nu este mare, durează ani de zile. De fapt, durează până murim. Nu cred că se va renunța vreodată la reclame cu substrat sexual. După cum merg lucrurile, după câțiva ani vom vedea oameni cu totul dezbrăcați făcând reclame la ceasuri de mână sau la lentile de contact…[330]

[330] Un cititor: *Dar asta deja se face în alte țări. Iar în Franța sunt unele reclame cu femei goale- goale…*

Ei bine, această presiune îşi arată colţii în momentele în care în viaţa noastră apare supărarea, plictiseala, deznădejdea. Şi atunci suntem mai dispuşi să ne cumpărăm „ciocolată cu dragoste” şi să facem dragoste cu prietena noastră, fără să aşteptăm să ne căsătorim. Suntem mai dispuşi să discutăm la telefoanele „aducătoare de dragoste”, şi apoi să facem dragoste. Suntem mai dispuşi să renunţăm la valorile creştine şi să devenim hedonişti. De ce? Pentru că multe din săgeţile cu care ne-a rănit industria advertising-ului erau otrăvite cu erotism…

Să fim conştienţi deci de faptul că trebuie să rezistăm acestor atacuri pătimaşe. Să fim conştienţi deci că ne aflăm într-un război cu adevărat sfânt, într-un război a cărui miză este mântuirea sufletelor noastre. Să ne luptăm deci cu ispitele, oricât de dese şi de puternice ar fi. Oricât de greu ar fi războiul, întotdeauna Dumnezeu ne stă aproape pentru a birui. Deci, la luptă…

Transsexualismul şi hirotonia femeilor…

Înaintea unei conferinţe cu tema *Convertire şi convertiţi*, pe care am ţinut-o în Alba Iulia, am primit o întrebare pe un bilețel: *„Ce legătură există între ecumenism şi căderile sexuale? Oare hirotoniile preoţilor şi episcopilor homosexuali ale altor confesiuni nu ne vor afecta şi pe noi, care avem relaţii bune cu ei? Fiind întrebat: «Credeţi că mai este timp pentru ecumenism?», părintele Stăniloae răspundea într-un interviu: «Eu nu prea sunt pentru ecumenism… A avut dreptate un sârb, părintele Iustin Popovici, care l-a numit panerezia timpului nostru. Şi eu unul îl socotesc produsul masoneriei… De ce să mai stau cu ei, care au făcut femeile preoţi, care nu se mai căsătoresc, homosexuali, în America şi în Anglia… Occidentul? Occidentul – toate prostiile…»”.*

Întrucât nu am apucat să răspund atunci la întrebare, voi răspunde acum, aici. Cunosc poziţia părintelui Stăniloae, l-am auzit şi eu făcând aceste afirmaţii dure. Nu direct, ci am ascultat de pe internet un fragment din acest interviu…[331] Toată lumea ştie că părintele Stăniloae este cel mai mare teolog român. Şi dacă, după ani de zile în care a avut ocazia să cunoască bine ecumenismul, a făcut o astfel de afirmaţie, eu ce pot să spun? Nu am nici pregătirea, şi nici motive ca să pun la îndoială punctul său de vedere.

Cât priveşte legătura noastră cu confesiunile care hirotonesc preoţi homosexuali sau preotese, îmi aduc aminte de cuvântul împăratului David de la începutul Psaltirii: *Fericit bărbatul care n-a umblat în sfatul necredincioşilor şi în calea păcătoşilor nu a stat şi pe scaunul hulitorilor n-a şezut…* (Ps. 1, 1). Nu cred că Sfinţii Părinţi ar fi stat de vorbă cu vreo femeie hirotonită împotriva tradiţiilor Bisericii… Cu toată deschiderea pe care o au unii ortodocşi spre ecumenism, nu cred că această deschidere merge până la acceptarea femeilor preotese sau a preoţilor homosexuali. (Şi această hirotonie a femeii nu e până la urmă o formă mascată de transsexualism? Mie aşa mi se pare, căci femeile respective nu se mulţumesc cu talanţii lor, şi aspiră la ai bărbatului.) Dacă nu se vor pocăi, şi ele şi ei vor auzi la Judecată glasul lui Hristos: *Nu oricine Îmi zice: Doamne, Doamne, va intra în împărăţia cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu Celui din ceruri. Mulţi Îmi vor zice î n ziua aceea: Doamne, Doamne, au nu în numele Tău am proorocit şi nu în numele Tău am scos demoni şi nu în numele Tău minuni multe am făcut? Şi atunci voi mărturisi lor:*

[331] Se poate asculta de pe site-ul www.ortodoxmedia.com. Pe acelaşi site se găsesc multe predici şi interviuri ale părinţilor duhovniceşti din România.

Niciodată nu v-am cunoscut pe voi. Depărtaţi-vă de la Mine cei ce lucraţi fărădelegea (Matei 7, 21-23).

Roadele acestor falşi mărturisitori ai credinţei creştine se văd: lumea ia de la ei pildă de desfrâu. Unii nu se uită dacă aceia nu sunt ortodocşi. Dacă scrie în ziar că a fost hirotonit un episcop homosexual, cititorii rămân cu impresia că e şi mai mare căderea în rândul slujitorilor altarului. Nu se gândesc: „Oare ăsta chiar e episcop? Oare face parte din Biserica lui Hristos, sau nu?". Că dacă nu face parte, nu are de ce să ne smintească atât căderea lui…

„Americanul Gene Robinson a fost consacrat duminică episcop al Bisericii Episcopale din S.U.A., fiind primul homosexual care ocupă această demnitate în cadrul confesiunii protestante, relatează *Rompres*. Gene Robinson a fost ales episcop în iunie 2003 şi ratificat în noiembrie, în cadrul unui proces care a generat numeroase critici şi proteste ale membrilor Bisericii Episcopale. În cadrul Bisericii Anglicane, din care face parte şi Biserica Episcopală, Gene Robinson este prima persoană declarată homosexuală care a fost desemnată să ocupe funcţia de episcop."[332]

Astfel de pseudo-hirotonii vin să întărească afirmaţia Sfântului Nicolae Velimirovici cum că „toţi păgânii Îl urăsc pe Hristos din cauza creştinilor. Toţi Îl resping, căci aud de la creştini cum chiar şi ei se leapădă de El în numele culturii lor…"[333] Cum să creadă păgânii că Hristos este viu, când cei pe care îi consideră creştini duc o viaţă mai păcătoasă decât a necredincioşilor?[334]

Deşi în anul 1998 episcopii aşa numitei „Biserici Episcopale" hotărâseră că relaţiile homosexuale sunt „incompatibile cu Scriptura"[335], în cele din urmă

---

[332] *Ziua*, 9 Martie 2004.

[333] Fragmentul este extras dintr-o scrisoare pe care sfântul a scris-o în perioada în care se afla în lagărul de la Dachau, ca un vrednic mărturisitor al lui Hristos… (traducerea volumului respectiv se află deocamdată în manuscris).

[334] Şi de unde să poată face diferenţa păgânii între Biserica cea adevărată şi puzderia de pseudo-bisericuţe care şi-au făcut din acceptarea păcatului un mijloc de prozelitism?

[335] Iată încă un exemplu de „incompatibilitate", nu numai cu Sfânta Scriptură, ci şi cu bunul simţ. Mel White, un scriitor homosexual, afirma că „dacă nu acceptăm această premiză (că Dumnezeu a creat homosexualitatea), atunci căsătoriile între homosexuali apar ca ridicole, dacă nu chiar nebuneşti" (el fiind convins că Dumnezeu a creat-o…). Dar, având multe motive să credem că nu Dumnezeu a creat homosexualitatea, nouă nu ne rămâne decât să acceptăm concluzia lui Mel White: căsătoriile între homosexuali sunt „ridicole, dacă nu chiar nebuneşti". Cum îşi permit oare sectele care acceptă căsătoriile homosexuale să se numească „biserici creştine"? (O altă „zicere" a lui Mel White se bucură de mare trecere printre membrii acestor „biserici": „Am învăţat să-mi accept şi chiar să apreciez orientarea mea sexuală ca pe un dar de la Dumnezeu" – cele două citate din Mel White sunt preluate de pe www.homosexualitate.ro.)

Gene Robinson a fost *hirotonit* episcop… Oare nu este asta o dovadă clară că şi „Biserica" din care face parte este incompatibilă cu Scriptura? (Sfânta Scriptură zice foarte clar: *Să nu te culci cu bărbat, ca şi cu femeie; aceasta este spurcăciune* (Levitic 18, 22). Ba încă, în Legea cea Veche Dumnezeu a cerut clar oamenilor pedepsirea homosexualilor: *Păziţi legile Mele şi le pliniţi, că Eu sunt Domnul, Cel ce vă sfinţeşte. (...) De se va culca cineva cu bărbat ca şi cu femeie, amândoi au făcut nelegiuire şi să se omoare, că sângele lor asupra lor este* (Levitic 20, 8-13)[336].

Apostazia domnului Robinson este atât de mare încât el relatează divorţul de fosta soţie ca şi cum ar fi făcut ceva bineplăcut lui Dumnezeu: „Am mers împreună la biserica unde se oficiase căsătoria noastră şi, în contextul Euharistiei, ne-am dezlegat reciproc de jurămintele făcute, ne-am cerut iertare, am promis că ne vom creşte împreună copiii şi ne-am împărtăşit cu Trupul şi Sângele Domnului[337]".

Dacă Hristos S-ar fi arătat în „biserica" respectivă la acea „dezlegare de jurământ", sau dacă S-ar fi arătat la hirotonia întru episcop a lui Gene Robinson, S-ar fi purtat cu aceeaşi iubire cu care S-a purtat faţă de cei care batjocoreau Templul, transformându-l în „casă de negustorie": *Iisus S-a urcat la Ierusalim. Şi a găsit şezând în templu pe cei ce vindeau boi şi oi şi porumbei şi pe schimbătorii de bani. Şi, făcându-Şi un bici din ştreanguri, i-a scos pe toţi afară din templu, şi oile şi boii, şi schimbătorilor le-a vărsat banii şi le-a răsturnat mesele* (Ioan 2, 13-15).

Tâlcuind versetele din „Epistola către romani" în care Sfântul Apostol Pavel făcea referire la homosexuali (cf. Rom. 1, 26-27), Sfântul Ioan Gură de Aur scria: „Ce poate fi mai spurcat decât un bărbat tăvălindu-se în (astfel de) curvii? Ce poate fi mai greţos? O! Ce nebunie! O! Ce smintire! (…) Voi însă, care săvârşiţi acest păcat, aţi făcut neamul nostru omenesc mai necinstit decât necuvântătoarele, căci îl batjocoriţi prin asemenea fapte şi vă batjocoriţi şi voi înşivă"[338].

---

[336] Evident, fiind în Legea Noului Testament, sub legea iubirii, nu dorim moartea nici unuia dintre păcătoşi (şi nici nu încercăm să facem convertiri forţate), dar nici nu suntem obligaţi să uităm că până la întruparea lui Hristos mijlocul prin care se proteja „societatea" vremurilor respective de homosexuali (care făceau de ruşine poporul ales) era pedepsirea celor care se făceau vinovaţi de acest păcat.

[337] S-au împărtăşit de fapt cu ceea ce credeau ei că sunt Sfintele Taine. Dar cum să fie Hristos în Tainele unei biserici apostate care hirotoneşte homosexuali declaraţi şi care îi primeşte la împărtăşanie pe homosexualii nepocăiţi?

[338] Sfântul Ioan Gură de Aur, volumul LX, p. 420; citat preluat din cartea părintelui Constantin Mihoc, *Taina căsătoriei şi familia creştină*, Editura Teofania, 2002 , p. 185. Şi sfântul le mai spune homosexualilor : „Nu zic numai că prin acest păcat tu nu ai devenit femeie, dar încă ai pierdut şi dreptul de a fi bărbat, căci nici nu te-ai schimbat în natura femeii, şi nici nu ai păstrat natura bărbătească, ci amândurora te-ai

Părintele Ilie Moldovan, una dintre cele mai importante figuri ale teologiei româneşti, a scris câteva rânduri la care ar fi bine să ia aminte toţi cei care consideră că opţiunea „episcopului" Gene Robinson ar putea fi compatibilă cu învăţătura creştină: „Prin orice alt păcat de desfrânare, diavolul lucrează prin om ca printr-un instrument al său. Prin homosexualitate, mai mult, acţionează ca printr-o slugă credincioasă. Căci această nelegiuire neagă până şi realitatea bărbatului şi a femeii, contestând astfel ordinea firească a lumii şi, în acelaşi timp, ordinea ei spirituală. (…) Homosexualul, omul desfrânat care şi-a trădat iubirea, este un individualist prin excelenţă, care nu urmăreşte decât satisfacerea unor plăceri impudice, ca şi a unui egoism exacerbat, păcatul împotriva firii devenind, pentru el, unicul sens al existenţei sale[339]. Se poate considera un om liber, cum adesea se pretinde? Liber de sub legile Creatorului, dar rob înlănţuit al unei patimi care îl torturează profund, îl nelinişteşte şi îl asupreşte. Dacă ar fi sincer, ar recunoaşte loial că atâta vreme cât îşi caută fericirea pe aceste căi cu totul nepermise, fără să vrea soarbe cu nebunie amărăciunile infernului. De aceea, nu poate călca atât de grav o lege a firii fără să i se atragă atenţia…" (VII B 11)[340]. Deci, atunci când legile firii sunt călcate, trebuie ca făptaşilor să li se atragă atenţia…[341]

Cât despre Occidentul la care făcea referire părintele Stăniloae, cel cu homosexuali şi femei hirotonite, e trist că a devenit pentru noi un reper spiritual…

---

făcut deopotrivă trădător, (…) fiindcă ai nedreptăţit şi necinstit amândouă genurile" - Idem.

[339] Demascând lucrarea păcatului, cuvintele părintelui Moldovan nu mai lasă loc pseudo-teologiei „iubirii curate" pe care unii homosexuali afirmă că o au…

[340] *Adolescenţa - preludiu la poemul iubirii curate*, de Preot Prof. Ilie Moldovan, Editura Renaşterea, Cluj-Napoca, 2001, p. 266.

[341] Această lucrare trebuie făcută cu mult discernământ, păcătoşii având obiceiul de a se apăra unii pe alţii, în numele apărării libertăţii. Părintele profesor Ilie Moldovan povestea odată cum, făcând parte dintr-o delegaţie a Patriarhiei Române la o conferinţă ecumenistă care a avut loc la Praga, a avut iniţiativa de a pune în discuţie drepturile pruncilor nenăscuţi. După îndelungi dezbateri pro şi contra despre oportunitatea discutării acestei teme în plen, s-a votat contra. Cauza: opoziţia delegaţiei „creştine" a unor *preotese lesbiene* din Suedia. În volumul care a conţinut lucrările acestei întâlniri nu a fost menţionat nici un cuvânt legat de subiectul avort; concluzia părintelui a fost că acest subiect nu este pe placul susţinătorilor *drepturilor homosexualilor*. După intervenţia sa, părintele nu a mai fost chemat la astfel de întâlniri...

Cel mai mijlociu păcătos

Cine sunt cei mai mari păcătoşi? „Criminalii, hoţii, violatorii, homosexualii, ereticii etc.” La această întrebare fiecare răspunde cu uşurinţă. O caracteristică este comună însă marii majorităţi a răspunsurilor: cele mai mari păcate sunt cele pe care le fac *ceilalţi*. Beţivii spun că fumatul e un mare păcat, fumătorii îi arată cu degetul pe desfrânaţi, aceştia îi arată cu degetul pe drogaţi, drogaţii îi arată cu degetul pe homosexuali, homosexualii îi arată cu degetul pe oamenii violenţi, aceştia îi arată cu degetul pe alţii, şi tot aşa.

E reconfortant să stai la televizor la ştiri şi să auzi că un ministru a fost prins cu mâna în sacul cu bani al ministerului, că o prostituată i-a furat banii unui poliţist care îi testase reflexele erotice, că un preot şi-a făcut casă parohială cu banii cu care trebuia să refacă pictura bisericii. „I-auzi, ce nenorocit!”. Sau: „Asta e de-a dreptul târfă, degeaba face pe îngeraşul”. Comentarii de acest gen se aud zilnic, în multe case. De ce?

Pur şi simplu pentru că omul caută să îşi ascundă propriile păcate faţă de sine însuşi, omul încearcă să îşi găsească justificare pentru căderile sale, şi una dintre metodele folosite este căutarea unor păcătoşi mai mari - faţă de care el să se simtă curat. Omului nu îi place să se considere cel mai mare păcătos. Vrea să se considere virtuos sau, dacă nu reuşeşte să se mintă singur, să se considere măcar „cel mai mijlociu păcătos”. Trăim într-o societate în care nimeni – în afară de oamenii făţarnici – nu se consideră cel mai mare păcătos. În schimb, rolul de „cel mai bun” şi-l asumă mulţi, de la oamenii politici care fac acte de filantropie până la ziarişţii care pozează în mari iubitori de dreptate.

Una dintre manifestările clare ale *vânătorii de păcătoşi* o întâlnim în cazul homosexualilor, care sunt judecaţi cu asprime de beţivi, sau de oameni lacomi, sau de oameni bârfitori, pur şi simplu pentru că păcatul lor este mult mai evident decât al celorlalţi. (Părintele Savatie Baştovoi observă însă că, „atunci când Hristos, prin gura lui Pavel, ne spune să purtăm neputinţele unii altora, nu menţionează că noi trebuie să-i sprijinim numai pe cei care în ochii noştri au păcate mai mici, ci pe toţi, deci şi pe homosexuali. Şi atunci când spune «nu judeca», nu spune că avem «dezlegare» să-i judecăm pe homosexuali. Noi nu suntem nici inchizitori, nici nazişti ca să osândim homosexualii mai mult decât pe alţii.”[342])

[342] Părintele Savatie Baştovoi, *O pogorâre la iad*, Editura Marineasa, Timişoara, 2002, p. 35. Am auzit critici prin care i s-a reproşat părintelui Savatie că prin această afirmaţie – şi altele de acest gen – manifestă o poziţie prea laxă. Dar oare pe cei care

În alte situații, *vânătorii* se mulțumesc cu *victime* cu care au slăbiciuni asemănătoare, dar față de care se simt mult mai curați. Mai pe șleau, o studentă care se masturbează se consideră mai curată decât una care face acest lucru împreună cu prietenul ei. „Victima" ei se consideră mai curată decât cea care practică sex oral. „Victima" acesteia – de ce, oare? – se consideră mai curată decât cea care are relații sexuale cu prietenul ei. Aceasta din urmă se consideră mai curată decât colega ei care este amatoare de alte perversiuni. La rândul ei, colega se simte superioară fetelor care *lucrează* la bordel. Dar şi fetele acelea găsesc *victime* față de care să se simtă mai curate.

Dacă într-un spital ar fi adunați într-o anumită secție bolnavii care mai au câteva zile de trăit, oare s-ar bucura cei care mai au şanse să supraviețuiască încă o săptămână văzând cum colegii de salon mor înaintea lor? Ar fi aceasta o uşurare? Nu, ci fiecare moarte le-ar aduce aminte de propriul sfârşit, fiecare cadavru le-ar aduce aminte că şi trupurile lor vor fi lipsite de viață.

Dacă oamenii iubitori de păcat ar înțelege păcatul ca pe o boală care aduce moartea, nu ar mai căuta să îi judece sau chiar să arunce cu pietre în păcătoşii mai mari decât ei. Ar înțelege că şi ei şi ceilalți se află pe acelaşi drum spre prăpastie.

Cine e cel mai mare păcătos? Fiecare dintre noi ar trebui să îşi vadă propriile păcate, şi nu să se îngrijească de ale altora.

„Dar nu pot crede că sunt cel mai mare păcătos. Oricât m-aş forța, nu mă pot minți. Sunt alții care fac păcate şi mai mari."

Nu trebuie să ne mințim pe noi înşine. E adevărat că puțini ajung la măsura la care să se considere cei mai mari păcătoşi. Şi, culmea, aceştia sunt chiar sfinții. Adică omul ajuns la sfințenie vede păcatul cu alți ochi. El înțelege că un gând de mândrie îl poate pierde, în timp ce pe un păcătos un gând de pocăință îl poate mântui. Sfinții au înțeles fragilitatea ființei umane. Dacă omul îşi pune nădejdea în sine şi în virtuțile sale, cade în ghearele mândriei. Şi mândria îl jertfeşte pe altarul dracilor. Nevoințele şi virtuțile lui îşi pierd plata. Sfinții, chiar dacă nu au căderi mari ca ale noastre, au căderi foarte mici, de care se pocăiesc mult mai mult decât ne pocăim noi pentru păcate foarte mari. Dacă oamenii se compară întotdeauna cu alți păcătoşi, nu îşi vor da seama de gravitatea propriilor păcate.

„Da, dar cum să fim orbi față de păcatele altora?"

Să ne dăm seama că Hristos nu ne cere să fim orbi. Mentalitatea aceasta a toleranței duse la extrem este o lucrare diavolească. Nu trebuie să închidem ochii când mulți în jurul nostru fură; nu trebuie să ne obişnuim să considerăm furtul normal chiar dacă ar fura toți. Tot aşa cum nu ar trebui să considerăm că homosexualitatea este normală nici dacă jumătate dintre bărbați ar fi

---

ucid cu totul dragostea de aproapele, invocând litera canoanelor şi sufocând orice dorință de a-i ajuta pe alții, de ce nu îi critică nimeni?...

homosexuali şi jumătate dintre femei lesbiene. Demonul toleranţei vrea să nimicească orice urmă de credinţă creştină pentru că îl ard cuvintele lui Hristos, Cel ce a venit să despartă lumina de întuneric şi virtutea de păcat: *Nu socotiţi că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie* (Matei 10, 34). El a adus sabia cu care *a tăiat* păcatul. Apologeţii toleranţei fac alergie la învăţătura dură a lui Hristos, pentru că El a fost şi este un duşman al păcatului şi al oricărei forme de libertate prin care se manifestă păcatul, care este o formă deghizată a morţii ce vrea să înghită totul.

Dar în acelaşi timp, marele duşman al tolerării păcatului – Fiul lui Dumnezeu – este cel mai apropiat prieten al oamenilor, oricât de tare ar fi aceştia căzuţi în păcat. El ne-a învăţat să urâm păcatul, dar să îi iubim pe păcătoşi. El nu a venit în lume să îi pedepsească pe păcătoşi, ci a venit ca să primească răstignire pentru mântuirea lor.

Nu trebuie însă să cădem în extrema contrară, şi să generalizăm că orice păcat pe care îl facem noi este mai mare decât păcatele celorlalţi. Nu trebuie deci ca un fumător să afirme că fumatul este mai grav decât violul. Dar un fumător care crede în Dumnezeu poate înţelege că îi este mai uşor să refuze o ţigară decât unui criminal să ucidă. Problema ţine de conştiinţă: ce l-ar putea împiedica pe un criminal necredincios să comită o crimă? Poate numai poliţia. Conştiinţa i-a fost anesteziată de mult timp de păcatele care au premers crimei. Pe când un fumător care crede în Dumnezeu ştie că trebuie să se lupte cu păcatul lui. Şi, dacă se lasă biruit de ispită, îşi poate da seama că păcatul său este mai mare decât al criminalului care a ucis fără să fie conştient de gravitatea faptei sale. Cel mai bine au înţeles acest lucru sfinţii, şi de aceea pocăinţa lor este cutremurătoare.

Cercetând istoria literaturii Evului Mediu, Ernest Robert Curtius constata că vechiul obicei de a semna scrisorile cu formule gen „Cutare, păcătosul" nu avea acoperire în plan duhovnicesc. Semnatarul nu se considera pe sine păcătos, era pur şi simplu o formulă standard. Câtă făţărnicie în „cutare, păcătosul"! Au fost şi sfinţi care semnau astfel, numai că ei semnau aşa cu convingerea că sunt cu adevărat păcătoşi. Ar fi jalnic să abordăm cu toţii un mod fariseic de a fi şi să ne prefacem smeriţi numai de ochii altora.

Sunt atâtea modele de falsă smerenie şi de falsă pocăinţă, încât mulţi se smintesc şi consideră că pocăinţa denaturează fiinţa, că omul pocăit e unul crispat, handicapat din punct de vedere intelectual sau psihic, cu cine ştie ce alte hibe. Nu este deloc aşa. Pocăinţa îl ajută pe om să se cunoască mai bine.

Există un curent spiritual - care îşi trage seva din înţelepciunea antichităţii - în care se pune mult preţ pe cunoaşterea de sine. Omul trebuie să fie conştient de valoarea sa, de capacităţile sale, de harismele sale. Dar sub nici o formă omul nu trebuie să se considere păcătos. „Nu, astea sunt reminiscenţe creştine…"

Numai că adevărata cunoaştere de sine trebuie să includă pocăinţa. Pe cât este de firească alergia la falsele modele de pocăinţă, pe atât de firească ar trebui să fie asumarea crucii pocăinţei. Despre falsele modele de pocăinţă nu vreau să spun decât că sunt pietre de sminteală care îndepărtează lumea de Biserică. (Sunt atâtea femei cu batic, cu fuste lungi, îmbrăcate în culori mohorâte, care cunosc pe dinafară tot *Sinaxarul* - sau cel puţin aşa îşi imaginează -, dar cărora le merge gura la clevetit mai rău decât ţaţelor din piaţă[343].)

Ce să mai lungim vorba… Să nu ne mai uităm în curţile vecinilor, ci să ne uităm în ale noastre. Dacă vom căuta întotdeauna să găsim păcătoşi mai mari decât suntem noi, ne vom afla pe un drum greşit. În iad sunt mulţimi de oameni, cu păcate mai mici sau mai mari. Oare contează chiar atât de mult pentru cineva care este în iad că sunt alţii la chinuri mai mari? Nu atât de mult cât contează faptul că el însuşi nu se află în lumină.

Dacă vrem să ne aflăm pe drumul cel bun, nu trebuie să judecăm păcatele după măsuri inventate de noi, ci după criteriile pe care le avem predanisite de Sfânta Scriptură şi de Sfânta Tradiţie. În momentul în care renunţăm la falsele criterii, vom vedea prin alţi ochi propria noastră viaţă. În momentul în care avem curajul să ne recunoaştem greşelile, avem şansa de a ne îndrepta viaţa. Nu se poate una fără cealaltă. Nu poţi mirosi a parfum dacă trăieşti într-o groapă cu mizerie.

Era o glumă cu un om[344] care îi spusese nevestei că miroase urât, pentru că nu se spăla niciodată. Îşi cumpără femeia o sticlă de spumă de baie cu esenţă de brad. Când vede că se apropie bărbatul cu căruţa, ia sticla şi şi-o toarnă pe cap. Şi, când îl vede intrând pe uşă, îl întreabă:

- Ia zi, cum miros?

- Cum să miroşi, ca un rahat într-o pădure de brazi…[345]

Nu putem să facem asemenea acestei femei, şi să ne turnăm pe cap idei frumoase, idei curate, dacă nu vrem să ne spălăm cu săpunul pocăinţei. Numai acest săpun ne poate ajuta să ajungem la curăţia sufletească.

Dacă ne vom da seama de păcatele noastre, de pe sufletul nostru se va lua un văl. Vom vedea lucrurile prin cu totul alţi ochi. Ne vom da seama că mass-media încearcă să ne spele creierele, oferindu-ne un *Big Brother* continuu care, deşi nu este transmis în direct decât la unele emisiuni de ştiri, are cam acelaşi impact: ne plasează într-o lume păgână, pentru care Dumnezeu este doar un

[343] Nu are rost să le judecăm, mai ales că putem ajunge lesne la o altfel de clevetire, chiar dacă mai politicoasă, mai simandicoasă, mai coafată, tot clevetire se cheamă.

[344] Nu cred că e nevoie să îi precizez etnia…

[345] Bănuiesc că acest cuvânt – „rahat" – nu a *zgâriat* privirile vreunui cititor.

element decorativ[346]. Ne vom da seama cât de obsedant repetă lumea în care trăim refrenul iubirii patimilor. Ne vom da seama cât de uşor am repetat noi înşine acest refren. Dar nu ne va mai seduce prin vraja lui.

Şi vom vedea că de fapt prin pocăinţă nu am pierdut nimic de valoare. Dimpotrivă. Câştigăm frumuseţi şi bucurii pe care mai înainte nu le cunoşteam. Şi viaţa noastră va începe să semene cu o poveste. Vom percepe altfel iubirea, frumosul, aproapele. Ne va fi puţin greu până ce vom face primii paşi. Ne vom poticni, mai ales la început, pentru că nu este uşor să mergem în picioare după ce ani de zile am mers de-a buşilea. Dar, cu toate poticnirile, va fi frumos…

[346] Credinţa spre care ne îndreaptă mass-media, prin *catehezele* ei de zi cu zi, este o credinţă fără finalitate, adică nemântuitoare. Este o credinţă superficială. Dar mass-media nu e singurul vinovat pentru pervertirea noastră…

Diavolul şi „era manipulării”

Trăim într-o vreme a manipulării. De la oamenii politici care vor să ne convingă să îi votăm până de la vedetele care ne conving că e bine să vedem mai ales un anumit post de televiziune – de o calitate „net superioară” celorlalte –, de la farmaciştii care ne recomandă preferenţial un anumit medicament numai pentru că ei primesc un discount preferenţial de la firma producătoare până la marii guru yoghini care ne promit înţelepciune instantanee şi mântuire „la comandă”, avem ocazia să vedem numai fiinţe care vor să ne manipuleze.

Nu trebuie să uităm faptul că primul Mare Manipulator a fost chiar diavolul, care i-a convins pe Adam şi Eva să mănânce fructul oprit: *Şi a zis Domnul Dumnezeu către femeie: „Pentru ce ai făcut aceasta?” Iar femeia a zis: „Şarpele m-a amăgit şi eu am mâncat”* (Fac. 3, 13).

Manipularea a fost simplă[347]. Şarpele i-a amăgit atunci pe protopărinţi, aşa cum îi amăgeşte şi astăzi pe oamenii care aleg păcatul în locul virtuţii. Doar că astăzi se foloseşte de mult mai multă viclenie. Şi de o experienţă de câteva mii de ani în amăgirea oamenilor[348].

În secolul XX, una dintre metodele pe care diavolul le-a exersat „cu succes” a fost pervertirea oamenilor prin sondajele de opinie. Şi nu mă refer aici la sondajele politice[349], ci la sondajele privitoare la viaţa sexuală a oamenilor şi la implicaţiile acesteia. Sondaje despre vârsta începerii vieţii sexuale, despre avorturi, despre masturbare etc. Cred că nu ar fi rău ca, înainte

---

[347] *Eva i-a zis şarpelui: din rodul pomului celui din mijlocul raiului ne-a zis Dumnezeu: „Să nu mâncaţi din el, nici să vă atingeţi de el, ca să nu muriţi!”. Atunci şarpele a zis către femeie: „Nu, nu veţi muri! Dar Dumnezeu ştie că în ziua în care veţi mânca din el vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul”. De aceea femeia, socotind că rodul pomului este bun de mâncat şi plăcut ochilor la vedere şi vrednic de dorit, pentru că dă ştiinţă, a luat din el şi a mâncat şi a dat bărbatului său şi a mâncat şi el* (Fac. 3, 3-6).

[348] De altfel, o traducere a cuvântului „diavol” este chiar „amăgitor”…

[349] Deşi chiar şi acestea sunt uneori măsluite. Înaintea alegerilor prezidenţiale, când sunt afişate anumite rezultate ale unor sondaje, alegătorii vor să ştie cine anume a realizat sondajele respective – instituţia favorabilă puterii sau cea favorabilă opoziţiei. Uneori, după schimbarea unor guverne sau a unor preşedinţi, presa a dezvăluit cum fuseseră falsificate sondajele premergătoare alegerilor… Putem vedea deci şi în planul politic o oglindire a ideii principale a articolului de faţă, şi anume că sondajele pot fi de o obiectivitate foarte discutabilă…

de alte comentarii pe marginea falsificării unor astfel de sondaje, să prezint cum astfel de sondaje contrafăcute pot schimba soarta unei țări, şi implicit a lumii întregi…

Prof. Dr. Bernard Nathanson, fost director al celei mai mari clinici de avorturi din lume[350], mărturisea în ce mod gruparea căreia îi fusese co-fondator, N.A.R.A.L.[351], a reuşit să convingă guvernul american să legalizeze avortul.

„Pe vremea aceea (în 1968) era un act lipsit de bun simț să vorbeşti despre abrogarea legii care interzicea avorturile. Dacă atunci s-ar fi făcut un sondaj de opinie s-ar fi constatat că 99% dintre americani sunt împotriva legiferării avorturilor. Dar iată că noi, o mână de patru oameni, cu un buget foarte mic, am reuşit într-un timp record, de numai doi ani, să abrogăm legea care interzicea de 140 de ani avorturile în statul New York. Drept rezultat, New York-ul a devenit capitala avorturilor din S.U.A. Trei ani mai târziu am convins Curtea Supremă să accepte legalizarea avorturilor în toate cele 50 de state ale S.U.A.

Cum am procedat? Este important să ştiți ce tactică am folosit, deoarece aceasta este folosită peste tot în Occident, cu mici deosebiri. Nici o societate occidentală nu este imună împotriva acestei plăgi.

În 1968, gruparea noastră, N.A.R.A.L., ştia că dacă s-ar fi făcut un sondaj de opinie cinstit şi serios în rândurile americanilor, am fi fost învinşi de la bun început. Aşa că am procedat în felul următor: am realizat nişte sondaje de opinie în care întrebările erau confuze, cu dublu înțeles, astfel încât să putem folosi rezultatele după bunul nostru plac. Apoi am înaintat mass-mediei rezultatele lor, din care reieşea că 50-60% dintre americani sunt pentru legiferarea avorturilor. Am avut succes adoptând o asemenea tactică. Dacă spui publicului că majoritatea este pentru legiferarea avortului şi repeți mereu acest lucru, cu timpul fiecare va ajunge să-şi schimbe părerea şi să fie favorabil avortului. În general, oamenilor nu le place să fie în minoritate. Tactica noastră era de a folosi sondaje prelucrate conform intereselor noastre. Vă atrag atenția asupra unor asemenea sondaje, priviți-le critic şi cu mare discernământ, deoarece şi astăzi sunt o metodă larg folosită de către mişcarea pentru avort. Ştiam, de asemenea, că dacă dramatizăm suficient de mult situația existentă privind numărul de avorturi ilegale, vom câştiga destulă simpatie din partea opiniei publice pentru a legaliza avorturile. Am făcut deci următorul pas: am falsificat numărul avorturilor făcute ilegal în S.U.A. Ştiam că numărul real era

[350] „Cât am lucrat acolo în calitate de fondator şi director al clinicii s-au făcut 60.000 de avorturi. Personal am făcut încă 15.000 de avorturi la clinica mea privată. Aşadar, mă simt răspunzător pentru 75.000 de avorturi"(Bernard Nathanson) – *Tineri, sexualitatea încotro?*, p. 18.

[351] *National Association for Reperal of Abortion Law*.

de 100.000, dar numărul pe care îl raportam mereu era de 1.000.000. Iar dacă repeți mereu un lucru, chiar dacă este o mare minciună, vei reuşi până la urmă să convingi publicul, după cum a reuşit şi Hitler în Germania.

Apoi, deşi ştiam că numărul real al femeilor care decedau anual în urma avorturilor era de 200-250, cifra pe care o repetam deseori mass-mediei era de 10.000. Aceste cifre au început să se impregneze în mintea publicului american, fiind cel mai bun mijloc de a-l convinge de necesitatea abrogării legii care interzicea avorturile. Dacă luăm în considerare numărul real al avorturilor înainte de legiferare, de 100.000 pe an, şi numărul avorturilor legale după aceea, de 1.550.000 pe an, rezultă o creştere de 15 ori a numărului de avorturi. O altă tactică pe care am folosit-o a fost să convingem publicul că interzicerea avortului nu este o soluție, femeile făcând oricum avorturi, dar ilegal. Or acest lucru nu este adevărat! Dacă astăzi am interzice avorturile, nu s-ar mai face 1.550.000 de avorturi pe an în S.U.A.

În afară de măsluirea datelor reale, am propagat şi o altă minciună. Am încercat să contestăm din punct de vedere ştiințific teza că viața ar începe din clipa concepției, susținând că această afirmație este de ordin teologic, etic sau filozofic, dar nicidecum ştiințific. Şi aceasta este o tactică preferată a susținătorilor avortului. Ei spun că nu se poate defini clar momentul în care fătul devine o ființă umană. (…) Ca om de ştiință ştiu – nu cred doar, ci ştiu – că viața începe din momentul fecundării[352]. Cu toate că nu sunt un om foarte religios, cred din toată inima că există un Dumnezeu care ne cere să punem capăt o dată pentru totdeauna acestei triste şi ruşinoase crime împotriva umanității."

Mărturia doctorului Nathanson este de-a dreptul şocantă… (Un grup de oameni a reuşit să convingă părinții să ucidă zeci de milioane[353] de prunci nevinovați.) Îmi permit să fac câteva observații pe marginea declarațiilor sale:

a) Când N.A.R.A.L. şi-a început activitatea, era „un act lipsit de bun simț să vorbeşti despre abrogarea legii care interzicea avorturile"; dar şi-au atins

[352] Profesorul Nathanson este realizatorul şocantului film documentar *Strigătul mut*, în care a fost filmat (cu ultrasunete) avortul unui făt de 12 săptămâni. Din film se observă că pruncul simțea pericolul în care se afla, mişcările lui devenind brusc agitate, ritmul bătăilor inimii crescându-i de la 140 la 200 pe minut. Poate cel mai tulburător moment este când pruncul deschide gura larg, ca într-un fel de „strigăt mut"... (Fiind la un moment dat profesor de religie la o şcoală postliceală, am proiectat filmul elevilor mei – în majoritate, fete. Unele, care se gândeau că dacă ar rămâne însărcinate ar avorta fără mari remuşcări, mi-au mărturisit că filmul le-a pus pe gânduri. Îl recomand tuturor tinerilor – şi mai ales fetelor – care consideră că sarcina este un fel de „boală" nedorită…)

[353] Ba chiar sute de milioane, dacă ne gândim că S.U.A. nu a fost decât un exemplu urmat de multe alte țări…

scopul, cu toate obstacolele[354]. Din punct de vedere creştin nu e greu să observăm că o astfel de acţiune a fost sprijinită puternic de către Satana şi de către legiunile sale. De către diavolii care ştiau că avortul este una dintre armele ideale pentru răsturnarea valorilor creştine… Pe viitor trebuie să fim mai atenţi la orice iniţiative legislative care au ca efect „păgânizarea" societăţii…

b) Profesorul Bernard Nathanson afirma despre manipulare că „este folosită peste tot în Occident, cu mici deosebiri. Nici o societate occidentală nu este imună împotriva acestei plăgi". Şi nu numai în Occident, ci în toată lumea, manipulatorii se joacă pur şi simplu cu vieţile şi cu viitorul oamenilor. Nu trebuie să intrăm în panică, dar nici nu trebuie să dormim. Trebuie să luăm aminte la astfel de avertismente, şi să le înţelegem în profunzime. Pentru că manipularea poate atinge toate aspectele vieţii umane.

c) „În general oamenilor nu le place să fie în minoritate." Dar, în vremurile tulburi în care trăim, adevăraţii creştini trebuie să înţeleagă că majoritatea va opta pentru patimile şi poftele lumii acesteia[355]. Creştinii trebuie să opună rezistenţă acestui „spirit de turmă" datorită căruia oamenii se lasă duşi în prăpastie de călăuze oarbe…

d) Tot profesorul Nathanson ne spune ceva care ar trebui să ne pună pe gânduri: „Dacă repeţi mereu un lucru, chiar dacă este o mare minciună, vei reuşi până la urmă să convingi publicul" [356]. (Cred că asta e una dintre legile clasice ale manipulării…) Dacă ne-am da seama că multe dintre ideile pe care le avem au fost „turnate" în minţile noastre de către mass-media „cea

---

[354] Dacă aş spune că peste câţiva ani, sau zeci de ani, pedofilia – sexul cu copii – ar fi declarată o practică normală, poate că aş fi considerat nebun. Ar trebui însă să ne dăm seama că, dacă ar folosi aceeaşi tactică cu cea folosită de N.A.R.A.L., susţinătorii pedofiliei (sau poate chiar ai zoofiliei) s-ar putea să obţină mari victorii… Asta dacă noi, ceilalţi, vom asista impasibili la propaganda lor, aşa cum am asistat şi la propaganda pro-avort sau la cea pro-homosexualitate…

[355] Dacă fiii vor merge pe urmele părinţilor lor, cei care vor constitui majoritatea de mâine vor fi tocmai cei care – după cum ne arată sfinţii Bisericii – îl vor primi cu braţele deschise pe Antihrist, ca pe cel mai mare binefăcător al omenirii…

[356] Părintele Paisie Aghioritul vorbea despre una dintre cele mai mârşave manipulări, cea prin care oamenii vor fi convinşi să primească semnul Antihristului, 666: „(…) Vor face reclamă sistemului perfect al pecetluirii cu raze laser cu 6-6-6, pe mână sau pe frunte, care nu se va vedea la exterior. În acelaşi timp, la televizor vor arăta că cutare a luat cartela cutăruia şi i-a luat banii din bancă, şi vor spune mereu: «Mai sigură este pecetluirea cu raze laser, pe mână sau pe frunte, pentru că numai deţinătorul îşi ştie numărul lui. Pecetluirea este sistemul perfect. Celălalt nu-ţi va putea lua nici capul, nici mâna şi nu-ţi va vedea pecetea»" (Cuviosul Paisie Aghioritul, *Trezire duhovnicească*, Schitul Lacu, Sfântul Munte Athos, 2000, p. 184).

neiubitoare de Hristos", ne-ar fi ruşine că datorită lor ne-am modelat într-o anumită măsură viețile.

e) Faptul că au putut fi falsificate datele care atestă că omul este om din clipa conceperii sale ar trebui să ne determine să punem la îndoială şi alte studii pretins ştiințifice[357].

f) Respingerea argumentelor de „ordin teologic, etic sau filozofic" în numele adevărului ştiințific a dat rezultatele aşteptate. Diavolul, folosindu-se de oamenii care manipulează cercetarea ştiințifică după bunul plac, va încerca să ne convingă şi de alte inepții. Din această perspectivă, viitorul este destul de sumbru.

Oricum, poate că cea mai tulburătoare idee din text este că acest „criminal în serie", acest „responsabil de genocid", profesorul Nathanson, a ajuns la concluzia că drumul pe care a mers vreme îndelungată era un drum greşit. Şi a avut puterea să se oprească. Dumnezeu i-a dat gândul cel bun… Păcat că vechile sale idei şi ale acoliților lui ucid în continuare milioane de copii…

Ar trebui deci să avem mare grijă când luăm în considerare astfel de sondaje. Aşa cum N.A.R.A.L. i-a convins pe americani să adopte o poziție pro-avort, tot aşa alte sondaje i-au convins pe tineri că sexul oral e o practică firească sau că vremea fecioriei a trecut. Dar, în timp ce sondajele îi conving de exemplu că tinerii americani au şi uitat ce e fecioria, statisticile obiective arată altceva: „În 1995, *Centrul Federal pentru Controlul Bolilor* a găsit că aproape jumătate din elevii din licee (48% dintre fete, 46% dintre băieți) nu au avut niciodată o experiență sexuală. În plus, un procentaj mare din elevii care au avut astfel de experiențe doreau să fi rămas virgini şi, de asemenea, doreau să învețe modalități prin care să devină caşti"[358]. Iată că, în timp ce mulți tineri

[357] De altfel, multe din argumentele susținătorilor ideii darwiniste că omul se trage din maimuță s-au dovedit false. Şi s-a constatat că aceştia au mers cu contrafacerile lor până la realizarea unor schelete despre care se pretindea că reprezintă veriga lipsă dintre maimuță şi om… Numai că, pe cât de mare a fost la început vâlva stârnită de descoperirea scheletelor respective, pe atât de banală a părut mai apoi demonstrarea faptului că „verigile lipsă" nu erau autentice… O dată ce omul a acceptat că se trage din maimuță, nu l-a mai interesat faptul că argumentele de care a ținut seama nu erau credibile din punct de vedere ştiințific…

[358] Îmi dau seama că cineva ar putea considera că, din moment ce studiul a fost făcut de un centru pentru controlul bolilor, îşi poate pierde din obiectivitate, motivând că centrul respectiv ar fi fost interesat să manipuleze datele în direcție contrară, pentru a reduce implicit numărul potențialilor pacienți. Sunt de acord cu faptul că manipularea poate avea loc în ambele direcții. Dar în acelaşi timp îmi dau seama că susținătorii adevărului nu au nevoie de minciuni pentru a-şi susține pozițiile. În momentul în care ar folosi minciuna, ar deveni vulnerabili, aşa cum îi vor duşmanii lor. Deci cred că sondajul acesta are mari şanse să fie obiectiv…

români se chinuie să îi ajungă pe „fraţii” americani – şi se lasă modelaţi de filmele care la rândul lor prezintă doar fragmente de realitate[359] –, aceşti „fraţi” mai ştiu însă să aprecieze valoarea fecioriei şi a înfrânării. Ciudat, nu?

Tinerii creştini ar trebui însă să nu se lase impresionaţi de nici un fel de statistici… Să fie toată lumea păcătoasă, cum era Sodoma pe vremea lui Avraam, şi totuşi sufletele credincioase trebuie să meargă pe calea mântuirii, înfruntând toate ispitele. Şi cei care, asemeni profesorului Nathanson, îşi dau seama că drumul păcatului şi al minciunii duce la o destinaţie nefericită să încerce să îşi lepede păcatele şi să vină la Hristos…

***

Gândindu-mă că poate cineva ar putea considera falsificarea statisticilor privitoare la avorturi ca fiind o situaţie excepţională – şi că deci nu are rost să luăm în considerare ideea că putem fi manipulaţi prin statistici – m-am decis să prezint încă o fraudă ştiinţifică de mare răsunet…

Una dintre cărţile cele mai controversate scrise în secolul XX a fost *Comportamentul sexual al bărbaţilor*, autorul ei fiind Alfred Kinsey[360], un profesor de zoologie al Universităţii Indiana. În carte sunt comentate rezultatele unui sondaj făcut pe 5300 de subiecţi, un număr destul de mare pentru ca rezultatele să poată fi generalizate. Aceste rezultate au fost de-a dreptul şocante: 37% dintre cei intervievaţi afirmaseră că avuseseră cel puţin o experienţă homosexuală, iar 10% că erau homosexuali de cel puţin trei ani.

Studiul profesorului Kinsey a stârnit valuri… Dacă un procent atât de mare de oameni ar fi homosexuali, dacă atât de mulţi au avut experienţe gay, ar fi o dovadă în plus că ne aflăm în era post-creştină… Lumea care L-a răstignit pe Hristos nu încetează a batjocori învăţăturile Sale…

Să fi fost însă Kinsey un cercetător obiectiv, dornic să cunoască starea de fapt a societăţii, sau a fost doar un şarlatan care falsifica sondajele de opinie cu aceeaşi dezinvoltură cu care Bernard Nathanson şi acoliţii săi falsificaseră sondajele despre legalizarea avorturilor? Răspunsul e simplu, şi l-a dat unul dintre colegii lui Kinsey, Wardell Pomeroy: manipularea subiecţilor era o practică comună în colectarea datelor[361]. Un amănunt interesant este că mai mult de 25% dintre subiecţii lui Kinsey erau prostituate şi foşti deţinuţi, dintre care mulţi fuseseră condamnaţi tocmai pentru agresiuni sexuale. Şi oare cum

---

[359] Şi implicit formează o imagine deformată asupra ansamblului…

[360] Toate datele privitoare la cazul Kinsey şi la sondajele anexe sunt extrase de pe site-ul www.homosexualitate.ro. Nu am făcut altceva decât să rearanjez informaţiile de acolo şi să le însoţesc cu mici comentarii. Materialele oferite de site-ul respectiv mi-au fost de folos la mai multe articole din volumul de faţă. Le mulţumesc deci celor care se ocupă de el…

[361] Wardell Pomeroy, *Dr. Kinsey şi Institutul de Cercetări Sexuale*, New York Harper&Row, 1972, pp. 97-137.

poți avea rezultate obiective când subiecții nu sunt reprezentativi decât pentru un segment social foarte restrâns? E ca şi cum te-ai duce noaptea la o cârciumă şi ai face un sondaj despre numărul oamenilor care se îmbată frecvent, sau ca şi cum ai face într-un bordel un sondaj despre numărul fetelor care rămân fecioare până la nuntă, iar apoi ai extinde rezultatele asupra unui întreg popor…

Unul dintre motivele pentru care Kinsey a inițiat această fraudă științifică este că, fiind el însuşi homosexual (deşi poza într-un familist conservator[362]), şi-a dat seama de efectele sociale ale acestei campanii pro-homosexualitate învelite în poleiala unor cercetări ştiințifice…

În biografia scrisă de James Jones *Alfred C. Kinsey: O viață publică / privată*[363] scrie că profesorul fusese un homosexual sadomasochist care manipulase sondajele de opinie pentru a-şi justifica propriul comportament. Aşa stând lucrurile, e de la sine înțeles că grupările minoritare care fac referire la studiile „extraordinare" ale lui Kinsey – după ce acesta a fost vădit ca impostor – se fac părtaşe cu bună ştiință la propagarea minciunii…

Întrucât însă poate că unii homosexuali vor afirma că opțiunile personale nu l-au împiedicat pe Kinsey să fie obiectiv, voi cita câteva statistici[364] care demonstrează încă o dată că acesta a fost pur şi simplu un şarlatan…

„Patru studii naționale separate, realizate în S.U.A. în 1970, 1988, 1989 şi 1990 de către *National Opinion Research Center* (pe un total de 7408 subiecți), au relevat o incidență totală de 1,8% care au avut relații sexuale bărbat-bărbat în decursul anului anterior, din care 3,3% declaraseră că au avut relații homosexuale «ocazional» sau «destul de des» ca adulți, iar între 5-7% avuseseră o aventură homosexuală în decursul vieții. Mai puțin de 0,5% avuseseră relații bisexuale într-un an[365]. (…)

---

[362] Şi asta pentru a nu fi acuzat de lipsă de obiectivitate în cercetările sale. Psihologul Judith Reisman, care a cercetat biografia lui Kinsey, a afirmat însă că acesta era nu numai homosexual (care îşi seducea studenții), ci şi pedofil…

[363] New York: W.W. Norton, 1997.

[364] Cred totuşi că şi rezultatele acestora trebuie privite cu o anumită reținere, pentru că oricât ar fi de mare iubirea pentru o patimă, unii au rețineri să recunoască că o au atunci când sunt puşi să răspundă sondajelor de opinie. Din bun simț, nu se mândresc cu neputința lor… Totuşi, nu ar fi de mirare nici ca unii să se fi declarat homosexuali numai din teribilism, numai pentru a părea interesanți. Doar trăim o avalanşă a teribilismului…

[365] Robert Fay et al., Revista *Science*, nr. 243 (din 28 noiembrie 1991), pp. 338-348; S.M. Rogers şi C.F. Turner, *Contactele sexuale bărbat-bărbat în S.U.A.: Constatări din cinci studii, 1970-1990*, *Jurnalul de Cercetări privind Sexualitatea*, 28 noiembrie 1991, pp. 491-519. (Întrucât se poate spune că materialele de pe net nu sunt demne de luat în serios, la aceste sondaje voi indica în notele de subsol şi referința bibliografică.)

Trei studii separate derulate în 1990 de Centrul Național pentru Statistica Sănătății arătau că mai puțin de 3% dintre bărbați avuseseră relații homosexuale o dată în ultimii 15 ani[366].

Probabil că cel mai amplu şi mai semnificativ studiu în domeniu este un studiu în desfăşurare realizat de guvernul federal al S.U.A. privind activitatea homosexuală şi consumul de droguri. Până în martie 1991, numărul adulților chestionați ajunsese la 119.347, această cifră făcând ca studiul să fie cel mai amplu din istorie. Datele arătau că numai 3% dintre bărbați declarau o activitate homosexuală sau consum de droguri din 1977 încoace. Acest studiu încă în desfăşurare indică acelaşi procent şi în ultimii ani[367]. (…)

Un raport din 1994 de informare privind activitatea homosexuală a bărbaților şi femeilor arăta că 2,7% dintre bărbați avuseseră relații homosexuale în ultimul an, 4,1% în ultimii cinci ani şi 4,9% de la vârsta de 18 ani. Rezultatele pentru femei erau de 1,3% cu relații homosexuale în ultimul an, 2,2% în ultimii cinci ani şi 4,1% de la vârsta de 18 ani[368]. (…)

Zeci şi zeci de studii din lumea întreagă arată că cifra de 10% este o fraudă ştiințifică. Referendumul din 1990 din S.U.A. arăta că populația S.U.A. este de 180 de milioane. Aproximativ două milioane de bărbați şi un milion de femei avuseseră cel puțin o relație homosexuală în ultimul an. Evident, cei care sunt exclusiv homosexuali sunt mai puțini. Chiar dacă îi includem pe bisexuali, aproximativ 1% din populație, numărul total al celor care întrețin în mod constant relații homosexuale este de 2-3%."[369]

Datele impostorului Kinsey au fost deci contrazise de numeroase alte statistici… Din păcate, bomba pe care a lansat-o a apucat să îşi facă efectul. Şi, din păcate, acest efect se resimte astăzi şi mai puternic atunci când unele grupări homosexuale propagă minciunile sale…

Şi noi, ce să facem? Să fim mai prudenți măcar față de statisticile şocante, pentru că nu avem de unde şti dacă sunt obiective sau dacă nu cumva sunt măsluite de „frații" şi „verişorii" lui Kinsey. Printre care se află chiar oameni politici, dornici să realizeze o lume nouă, pentru care sunt gata să rupă

---

[366] D.A. Dawson, *Informații şi atitudini față de S.I.D.A.*, Ianuarie-Martie 1999, *Date provizorii dintr-un studiu național - Date statistice preliminare* (Hyattsville, Md.: *Centrul Național pentru Statistica Sănătății*, 26 septembrie 1990), p. 11.

[367] D.A. Dawson, *Informații şi cunoştințe despre SIDA*, *Advance Data - Centrul Național pentru Statistica Sănătății*: DHHS Pub. No. (PHS) 88-1_250, nr. 160, 161, 163, 176, 183, 193.

[368] Laumann, EO, Gagnon, JH, Michaels, RT, & Michaels, S. (1994), *Organizarea socială a sexualității: Practicile sexuale din Statele Unite*, Chicago: University of Chicago Press., Philip Elmer Dewitt, *Adevărul despre americani şi sex*, Time, 17 octombrie 1994, p. 68.

[369] Pe site-ul www.homosexualitate.ro se pot găsi şi alte statistici asemănătoare.

societatea de toate valorile tradiționale. Adică, să realizeze o lume nouă, din care – cu sprijinul Marelui Manipulator – să fie izgonit Însuşi Hristos…

Calea bordelului

„Cum e la bordel? Fetele sunt profesioniste în *arta* erotismului. O experiență cu ele ar fi de neuitat…”

Nu puțini tineri gândesc așa. Într-o anumită măsură au dreptate. Așa cum un sportiv care se antrenează zi de zi ajunge la mari performanțe, tot așa fetele care *muncesc* într-un bordel devin *campioane* în oferirea de plăceri trupeşti. Cunosc o sumedenie de poziții *beton*, se pricep să stârnească *masculul* din bărbații care le trec pragul. Perversiunile în care sunt inițiate fac ca o oră petrecută în preajma lor să fie mai eficace decât citirea unui tratat despre sexualitate.

Dacă ne gândim că fiecare dintre prostituate se află într-o concurență acerbă cu suratele din celelalte *așezăminte* similare, că încearcă să își mulțumească *vizitatorii* în așa fel încât oferta rivalelor să pălească instantaneu, atunci nu este greu să înțelegem de ce unii bărbați, tineri sau vârstnici, sunt clienți fideli ai bordelelor.

Vorbind despre blazarea care apare între soții care nu fac tot ce le stă în putință pentru ca dragostea lor să nu se împuțineze, trebuie să spunem că ea se manifestă şi în viața lor sexuală. Factorii exteriori – oboseala, stresul şi ceilalți – contribuie la răcirea dragostei lor, şi atunci până şi viața lor sexuală devine banală. În aceste condiții nu este de mirare că unii bărbați merg la bordel, acolo unde prostituatele le vor da mult mai multă atenție. Şi plăcere…

Unii intră în bordel pur şi simplu de curiozitate, să vadă ce ar putea să le ofere o prostituată. Şi, după ce au intrat o dată, intră şi a doua oară. E ca un drog…

Dacă nici bărbații care au soții şi copii nu înțeleg bordelul ca pe un loc de pierzanie, oare cum ar înțelege aceasta tinerii?

Nu am intrat în viața mea în nici un bordel şi de aceea nu pot spune multe despre ce se întâmplă acolo. Un singur lucru vreau să spun: că mi se pare groaznică separarea dintre dăruirea sufletească şi cea trupească. Nu cred că poți să te culci cu o prostituată fără ca întreaga ta ființă să fie virusată. Nu mă refer la boli venerice, mă refer la ceva mult mai grav. La o percepție denaturată a unirii trupeşti[370]. Omul este trup şi suflet. Sufletul şi trupul sunt

[370] Un cititor: *Da, corect. Am intrat şi eu de câteva ori în bordel, pentru că iubirea mea nu a fost împărtăşită nici de prima fată de care m-am îndrăgostit, nici de a doua… Dincolo de plăcerea fizică din timpul actului simțeam o plăcere psihică. Îmi*

interdependente. Dacă omul învață în bordel să privească actul sexual numai ca pe un mijloc de a obține cât mai multă excitare, atunci îi va fi foarte greu ca, după ce se va căsători, să cunoască frumusețea unirii trupești cu soția sa.

Tinerii care au căpătat *reflexul* de a se masturba des au un mare handicap când își încep viața intimă, nefiind capabili să întrețină raporturi sexuale în care să își satisfacă partenerele[371], pentru că organul respectiv nu mai funcționează în parametri normali; tot așa, cei care s-au obișnuit cu erotismul de bordel nu vor fi capabili (decât cu mari eforturi) de o relație trupească firească cu soțiile lor, în care dăruirea sufletească să fie împletită cu cea fizică. Ei vor căuta întâi de toate să regăsească deliciile erotice cu care s-au obișnuit în bordel, și astfel vor pierde tocmai esențialul: dăruirea sufletească, pentru care cea trupească nu ar trebui să fie decât un suport.

Și acum vom ajunge la concluzia că cei care au călcat printr-un bordel sunt predestinați să aibă eșecuri în viața sexuală cu soțiile lor (dacă ele nu acceptă perversiunile)?

Nu, nu se poate spune așa ceva. Pentru orice cădere există și leacul potrivit. Numai că va fi nevoie de niște eforturi eroice pentru ca un tânăr ce a călcat într-un bordel să ajungă mai apoi la o curăție a minții și a trupului astfel încât să cunoască frumusețea unirii trupești cu soția sa, unire în care plăcerea trupească ar trebui să fie covârșită de dăruirea sufletească.

Din mândrie, nici un tânăr client al prostituatelor nu va considera că va rămâne marcat de experiența negativă pe care o acumulează în bordel. Tinerii se simt stăpâni pe sufletele și pe trupurile lor și consideră că le este ușor să renunțe la o obișnuință sau alta. Dar învățarea limbajului sexualității se aseamănă învățării unei limbi străine: dacă de la început ai învățat-o greșit, îți va fi foarte greu până la urmă să înveți să vorbești corect.

Ca o concluzie, îmi permit să le spun tinerilor care intră într-un bordel din curiozitate, doar ca să știe cum să facă sex, că se autodistrug. Nu numai că vor avea o concepție denaturată asupra sexualității, ci pur și simplu se vor poziționa într-o postură din care atunci când se vor căsători le va fi aproape imposibil să înțeleagă frumusețea unirii trupești binecuvântate de Dumnezeu. Pentru a pune în evidență modul în care păcatul murdărește sufletele, în textele religioase se folosește imaginea copacului bun care primește un altoi de la un copac neroditor. Imaginea aceasta poate fi folosită și în cazul de față: când un tânăr cade în mrejele unei prostituate, primește un altoi care îi va murdări întreaga viață…

---

spuneam: uite, asta este femeia care în clipa asta mă servește ca o sclavă, cu care pot să fac aproape orice pentru că am plătit o sumă pentru ea. Îmi plăcea să le umilesc.

[371] Acesta este un motiv pentru care unele cupluri eșuează. Dacă însă sufletul s-ar fi pocăit de păcatul masturbării, și dacă trupul ar fi avut o perioadă de „însănătoșire", atunci problema ar fi fost mult mai mică…

Dar ce, nu există pocăință? Ba da, numai că ar fi cam aşa: un tânăr vrea să dea foc la casa în care locuieşte gândindu-se că se va salva în ultima clipă. Dar cine garantează că va fi în stare să facă aceasta?

Cum să schimbi un om?

Întrebare: *Credeți că e de ajuns să ai râvnă pentru a-i ajuta pe alții, pentru a te duce să converteşti prostituate şi desfrânați, sau drogați, bețivi, rockeri şi alți oameni căzuți în păcate?*

***

(Întrebarea aceasta mi-a fost pusă într-o conferință în care primisem multe bilețele şi vroiam să am timp să răspund la toate. Atunci am zis doar: „Nu, e nevoie să faci totul sub îndrumarea duhovnicului…" Încerc să răspund acum mai pe larg, considerând-o o întrebare foarte importantă.)

Răspuns: Nu, în nici un caz. Am primit de curând o scrisoare în care o fată îmi cerea să îi recomand câteva cărți de referință pentru budhism, deoarece îşi dorea să facă misiune ortodoxă între tinerii căzuți în mrejele acestei învățături mincinoase. Întrucât fata de-abia se apropiase de Biserică, mi-am permis să îi răspund ca vreme de doi ani să uite cu totul de această inițiativă şi, dacă peste doi ani gândul o va mai frământa, voi vedea ce răspuns îi voi da. Cine ştie, poate peste doi ani îmi va scrie din nou, fiind mai întărită duhovniceşte, şi îmi va spune că a primit binecuvântare de la duhovnicul ei să facă misiune în comunitățile budhiste din Europa. Şi poate peste cinci ani va pleca la drum…

Dar asta e foarte puțin probabil. E mult mai probabil ca asta să fi fost doar o ispită de la diavol. Diavolul încearcă să ne dea unele idei bune, care însă nu ne sunt de folos. Tot aşa cum în vechime îi ispitea pe unii pustnici să părăsească pustia pentru a chema poporul la pocăință, şi apoi, după ce pustnicii ajungeau între oameni, cădeau tocmai în păcatele de care îşi propuseseră să îi izbăvească pe ceilalți…

Fac o paranteză. Cineva m-a întrebat: „Dar de ce te-ai apucat să scrii cărți religioase fără să ajungi la un nivel duhovnicesc mai înalt? De ce te faci altora doctor, când nici pe tine nu te-ai vindecat de mândrie şi de alte patimi?..."

Simt că dacă nu Îl mărturisesc pe Hristos, atât cât pot, îmi risc mântuirea. De ce? Tocmai pentru că apropierea mea de Biserică este strâns legată de chemarea pe care mi-a făcut-o Dumnezeu, cu mai mult de zece ani în urmă, de a-i îndruma pe alții spre lumina Bisericii.

După ce mă rupsesem de vraja tantrismului şi de alte practici yoghine, mă gândeam că dacă aş porni pe calea ortodoxă ar trebui să fac un canon foarte greu pentru ca Dumnezeu să îmi ierte păcatele. Mă frământa gândul acesta, şi, într-o noapte, în timp ce visam că eram în mână cu o carte de canoane şi căutam medicamentul potrivit pentru boala mea sufletească, am auzit o voce

fermă, ce nu avea legătură cu visul şi care m-a trezit din somn, care mi-a poruncit: „Canon: să îi înveți pe cei din afară filosofia Sfinților Părinți”.

Ani de zile m-am întrebat cine sunt cei „din afară”; mă gândeam că Dumnezeu mă chemase să le vorbesc mai ales ereticilor, păgânilor şi ateilor. Dar, văzând sfaturile pe care le primeam de la duhovnic (să scriu pentru cei bolnavi, să scriu pentru cei care vor să îşi întemeieze o familie, să le răspund celor care îmi pun întrebări legate de viața duhovnicească prin e-mail şi prin scrisori, să vorbesc la radio şi în conferințe), mi-am dat seama că „cei din afară” acoperă un spectru mult mai larg decât îmi imaginasem. Da, cred şi simt că Dumnezeu m-a chemat să Îl mărturisesc în fața celor care nu cunosc deloc sau cunosc doar superficial filosofia Sfinților Părinți.

Credeți-mă că de multe ori mă rog cu disperare: „Doamne, dacă mi-ai cerut să Te mărturisesc, ajută-mă să Te mărturisesc şi prin viața mea, nu numai prin cuvintele mele”. Mă simt covârşit pur şi simplu de această chemare. Am încercat să mă lepăd de ea, dar duhovnicul m-a mustrat şi m-a ajutat să înțeleg că nu trebuie să arunc talanții primiți de la Dumnezeu… Tocmai de aceea îndrăznesc să le vorbesc altora, şi tocmai de aceea scriu acum… Ei, dar am făcut o paranteză prea lungă… Vroiam să vă povestesc altceva. O întâmplare care serveşte drept răspuns la întrebarea inițială…

Aflându-mă în biserica Sfântului Mare Mucenic Dimitrie Izvorâtorul de mir, în Salonic, m-am rugat odată mai mult în fața raclei cu sfintele moaşte. Ştiți şi voi poate că, după ce te rogi mai mult, fața ți se înseninează, devine parcă mai blândă, mai frumoasă. Şi asta pentru că rugându-te te rupi puțin de frământările obişnuite. Fiind puțină lume în biserică atunci, am stat şi m-am rugat mai mult, pentru că nu stătea nimeni la „coadă”.

După ce m-am rugat, a venit la mine o grecoaică cu nişte ochi foarte ciudați, şi m-a întrebat: „Cum te rogi aşa? Simt o mare putere în rugăciunea ta…”, sau cam aşa ceva, nu mai țin minte exact. Am simțit o nelinişte în inima mea, m-am simțit tare nesigur. I-am spus că voi vorbi cu ea după ce mă voi mai ruga puțin Sfântului Dimitrie. Simțeam că femeia respectivă, deşi mă întrebase de rugăciune, vroia altceva de la mine… L-am rugat pe sfânt să mă ajute şi am simțit că sufletul mi s-a liniştit. Am ieşit din biserică împreună cu femeia, şi am început să îi vorbesc despre rugăciune. Ea m-a invitat la ea, în camera de hotel, să bem o cafea. Eu m-am gândit că nu e bine să fim singuri, ca să nu apară cine ştie ce probleme…

M-a invitat la o terasă, să mâncăm ceva, dar mie mi s-a părut iarăşi că ceva e în neregulă… Ne-am mai plimbat, i-am vorbit despre spovedanie, împărtăşanie, şi când m-a întrebat de când sunt creştin i-am spus că am devenit creştin după ce trecusem prin rătăcirile yoghine, şi chiar prin Tantra Yoga. Brusc, am văzut-o că devine foarte interesată de tehnicile sexuale tantrice. Şi mi-am dat seama că nu are rost să continuăm discuția (mai ales că, necunoscând eu prea bine termenii „specifici” în limba greacă, mi-a cerut să îi

explic prin semne…). Am plecat repede, aproape nepoliticos de repede, mai ales că, deşi nu făceam nimic, simţeam totuşi o ispită, întreţinută de atitudinea foarte „prietenoasă" a femeii…

De ce am povestit asta? Pentru că mă gândesc că, dacă m-ar fi apucat râvna misionară de a converti o femeie uşoară în camera ei de hotel, poate că vechile mele patimi ar fi putut răbufni…

A fost una dintre cele mai grele ispite din ultimii ani… Pentru că era învelită în masca unei fapte bune: „Ce e rău să vorbeşti despre rugăciune? Dacă femeia asta Îl caută sincer pe Dumnezeu, şi aş putea să o ajut prin cuvintele mele?". E dificil de explicat în cuvinte de ce am simţit-o ca pe o ispită, dar aşa am simţit-o… M-am gândit de multe ori cum ar fi trebuit să mă port în acel moment. Cred că trebuia să îi cer binecuvântare părintelui meu pentru o acţiune atât de delicată, iar dacă nu reuşeam să îl prind la telefon – el fiind în România –, trebuia să refuz o discuţie cu o femeie ai cărei ochi oglindeau „dorinţa…"

Ca o concluzie, ca răspuns la întrebarea dacă e de ajuns să ai râvnă pentru a te duce să îi converteşti pe alţii, răspunsul e nu. Poţi să încerci să le dai o mână de ajutor şi să te prăvăleşti cu totul în prăpastia lor…

În această ispită cad de multe ori fetele credincioase care se îndrăgostesc de băieţi frumoşi, deştepţi, dar necredincioşi şi pătimaşi… Fetele speră să îi ajute pe aceştia să se schimbe, dar încetul cu încetul se schimbă ele după cum vor ei… Am auzit de atâtea ori aceeaşi constatare de la mai mulţi preoţi duhovnici: „Multe fete au venit să îmi ceară binecuvântare să se mărite cu tineri sau bărbaţi necredincioşi, gândindu-se că prin dragostea lor îi vor apropia de Biserică. Dar aproape în toate cazurile s-a ales praful de gândul lor cel bun. Mai mult, după nuntă, bărbaţii au ajuns chiar să le interzică să mai meargă la biserică, să se spovedească şi să se împărtăşească. Şi au regretat amarnic hotărârea lor de a se mărita cu ei…"

Şi la fel au regretat şi tinerii care au luat fete necredincioase…

Am primit şi eu scrisori de la fete ce se vroiau să se mărite cu „iubiţii" lor care erau necredincioşi: „Îţi dai seama ce mare lucru va fi dacă în timp voi câştiga un suflet pentru Hristos?".

Da, îmi dau seama… Numai că sufletele nu se câştigă când ni se năzare nouă, şi nici în modul în care ni se năzare nouă. Nu e nimic rău să încerci să îl ajuţi pe tânărul la care ţii să se apropie de Biserică. Şi dacă el vrea sincer să ducă o viaţă creştină, puteţi avea o familie împlinită… Numai că unii tineri mimează convertirea numai pentru a convinge fata să le devină soţie. Şi, după nuntă, la câteva zile sau la câteva luni, adevărul iese la iveală: convertirea a fost doar o piesă de teatru…

E trist să îţi dai seama că ai şanse foarte mici să ai parte de o familie creştină lângă omul la care ţii. Numai că, riscându-ţi viitorul, greşeşti. Şi vei culege roadele triste ale pariului pe care l-ai făcut cu propria viaţă…

Aşa că vă întreb şi eu: „Credeți că e de ajuns să ai dragoste pentru a convinge un om legat cu lanțurile patimii şi ale necredinței să îşi schimbe viața pentru Hristos?" Şi parcă vă aud: „Da…" Şi ştiu că răspunsul e sincer. Numai că ştiu şi că e un răspuns pripit. La fel de pripit ca gândul de a face misiune între beţivi şi desfrânate fără să fii sporit duhovniceşte, încercând să îi convingi pe alții să ducă o viață nepătimaşă în timp ce sufletul tău este apăsat de patimi…[372]

[372] Şi simt nevoia să spun încă o dată: Da, şi eu sunt pătimaş, dar scriu şi vorbesc despre Dumnezeu pentru că am ascultare de la duhovnic. Din clipa în care mi-ar cere să mă opresc, aş face-o fără şovăială. Şi clopotul mărturiei mele ar înceta să mai bată…

Binecuvântare pentru păcat

O cunoştinţă de-a mea, care lucrează în mass-media, fiind rugată să îmi trimită sugestii pentru îmbunătăţirea cărţii de faţă, mi-a scris:

„Te rog să scrii ceva şi despre următoarea întâmplare care m-a impresionat. Am auzit de o actriţă foarte credincioasă, care a mers într-o zi la teatrul la care lucra. Că era credincioasă ştiau şi colegii ei. Regizorul îi zice:

- Ţi-am găsit rolul vieţii tale. Îţi ofer rolul din piesa cutare.

Actriţa trebuia să joace rolul unei călugăriţe care îi apărea în vis unui călugăr şi îl ispitea. Oricum, avea de jucat anumite scene mai fierbinţi în «calitatea» ei de ispită. Ea s-a dus foarte dezamăgită la duhovnic şi i-a povestit întâmplarea. Duhovnicul i-a răspuns:

- Ei, ce să fac. Îţi dau binecuvântare. Asta ţi-e meseria.

Ea i-a răspuns:

- Nu vreau să-mi daţi binecuvântare. Vreau să vă rugaţi pentru mine să nu mă dea afară dacă refuz rolul.

Şi, cu ajutorul lui Dumnezeu, nu a fost dată afară."

Nu ştiu dacă ar mai fi de spus ceva… Femeia[373] s-a purtat creştineşte, deşi putea să îşi găsească justificări pentru a primi rolul respectiv. Dar, riscându-şi postul, a primit răsplată de la Hristos…

Toţi vrem să ne răsplătească Hristos, dar nu ne place să riscăm nimic. Sau ne place să riscăm numai în planul lumesc, cum fac cei care aruncă banii pe jocurile de noroc, pe cursele de maşini sau de cai, sau, mai nou, în sălile de K1. Noi vrem cununa, dar, când în faţa noastră apare crucea, nu mai ştim cum să o ocolim… Vrem să fim virtuoşi fără să trăim virtuţile… Ne place să vedem că altul face fapte mari, că avem subiecte de discuţii cu prietenii, după care revenim la comoditatea noastră. Sau, dacă facem o faptă bună, ne lăudăm cu ea până răguşim…

(Eu însumi am fost o dată în situaţia de a-mi risca viaţa pentru a ajuta pe cineva. Întrucât întâmplarea a fost palpitantă, am povestit-o în stânga şi în dreapta, până când mi-am dat seama că, în loc să văd mila lui Dumnezeu care m-a ajutat să îmi biruiesc şi frica şi egoismul, mă vedeam pe mine în ipostaza

[373] Puteam să aflu şi numele actriţei, şi să vi-l comunic şi vouă. Dar poate că e mai bine ca fapta ei să nu fie acoperită de laudele care gonesc cununa…

de mare erou iubitor de fraţi… Iar acum mi se pare că lauda mea a covârşit puţinul bine pe care l-am făcut…)

Numai că, dacă ne mulţumim să îi lăsăm pe ceilalţi să se lupte pentru mântuire, noi înşine considerându-ne prea slabi pentru o asemenea luptă, înseamnă că ne considerăm prea slabi şi pentru cununa mântuirii, şi ne mulţumim cu rolul de spectatori ai marii arene duhovniceşti.

Poate îmi vei spune că viaţa ta nu este defel palpitantă… Da, pe mulţi i-am auzit spunând că viețile lor sunt şterse, că nu au ocazia să îşi arate credinţa prin fapte de eroism duhovnicesc. Este adevărat că nu toţi suntem chemaţi să luptăm în linia întâi, că nu toţi avem aceleaşi daruri de la Dumnezeu. Unii îl atacă pe duşman de pe apă, alţii din aer, alţii vin cu tancurile, alţii pun explozibil… Fiecare face ce are de făcut.

Poate că nu îţi dai seama că şi lupta aceasta, aparent blazată, în care totul este monoton, are cununa ei. Dumnezeu te va răsplăti pentru modul în care ai reuşit să reziști la această ispită.

„Nu - poate îmi spui -, viaţa mea nu e blazată, dar pur şi simplu nu am puterea de a risca, pur şi simplu îmi e teamă să fac voia lui Dumnezeu.”

Dar Dumnezeu, când îţi pune înainte o încercare, îţi dă şi puterea să o depăşeşti, nu uita asta.

De fapt fiecare moment de cumpănă din viaţă este o intersecţie cu multe direcţii. Putem să mergem spre mântuire, putem să mergem în sens opus şi putem să mergem pe drumuri lăturalnice, care ne îndepărtează mai mult sau mai puţin de mântuire.

Poate îţi dai seama că, după ce ai făcut de o mie de ori alegeri greşite, şi după ce curajul ţi-a fugit din suflet, îţi va fi greu ca data viitoare să te porţi cum trebuie. Da, curajul a fugit, dar aşa cum a fugit, aşa se poate întoarce. Roagă-te la Dumnezeu, şi vei avea mai mult curaj decât ai avut vreodată.

„Dar dacă totuşi duhovnicul îmi dă binecuvântare pentru ceva, Dumnezeu mă poate pedepsi dacă fac lucrul respectiv?”

Orice lucru bun care este făcut cu binecuvântarea duhovnicului va atrage răsplata, iar nu osânda dumnezeiască. Dacă însă duhovnicul ne dă binecuvântare să facem ceva rău, vom avea – şi noi, şi el – parte de osândă. Numai că sunt aproape inexistente cazurile în care un duhovnic dă în cunoştinţă de cauză binecuvântare pentru ceva rău. De obicei, binecuvântările sunt „furate” pentru că duhovnicul nu cunoaşte exact o anumită problemă, şi atunci, lăsându-se influenţat de modul în care creştinul îi prezintă situaţia, dă o binecuvântare care nu are nici o valoare în faţa lui Dumnezeu. De exemplu, un tânăr vrea să se apuce de radiestezie – o formă de vrăjitorie care nu seamănă din punct de vedere exterior decât foarte puţin cu practicile clasice ale vrăjitorilor. Merge la duhovnic:

- Părinte, îmi daţi binecuvântare să merg la radiestezie?

Dacă părintele nu este bine informat asupra problemei, întreabă:

- Radiestezie? Ce e asta?

- Ce să fie, o formă de a-i ajuta pe oamenii bolnavi să se vindece mai repede.

- Nu e ceva necurat la mijloc?

- Nu, părinte, se fac rugăciuni, radiesteziştii merg la biserică, toate sunt bune.

- Ei, dacă e cu rugăciune, e bine. Îți dau binecuvântare, de ce să nu îți dau…

Pe unii faptul că au cerut binecuvântare pentru aşa ceva fără să fie conştienți că e ceva dubios la mijloc îi poate ajuta să înțeleagă repede că acolo are loc o lucrare drăcească. Dar ceilalți scapă foarte greu din mrejele radiesteziei…

„Şi ce are radiestezia cu ispitele trupeşti?"

Am făcut o paralelă şi am ajuns acum unde vroiam să ajung. Sunt fete care cer binecuvântare de la duhovnicii lor să meargă la petreceri la care după primele blues-uri se stinge lumina şi atmosfera e mai încinsă decât în discoteci. Totul devine o fabrică de hormoni…

Numai că dacă îi spui: „Părinte, pot să merg la ziua colegei mele de clasă (sau de an, sau de serviciu, etc.) ?", părintele spune: „Da, sigur că da, de ce nu…" Dar dacă îi spui: „Părinte, vreau să merg la o petrecere unde invitații se vor purta foarte dezmățat. Să merg sau nu?", îți va spune că nu e bine să mergi. Ei, nu toate petrecerile sunt dezmățate, dar din ce în ce mai puține aniversări sunt decente. Mi-a povestit o cunoştință de-a mea cum la ziua ei doi invitați au început să îşi scoată drogurile şi să inhaleze. Când au văzut părinții ei – care veniseră acasă pe neaşteptate – au făcut mare tărăboi…

Mi se pare normal. Ce putea însă fata să facă? Să îi gonească pe invitați? Nu să îi gonească, ci doar să le spună că nu e de acord ca aniversarea ei să devină prilej de dezmăț… „Ei, da, dar drogații nu se drogau atunci în holul blocului?" Treaba lor, nu era vina fetei. Mai ales că, atunci când i-a invitat la ea, nu ştia cu cine are de-a face.

Altă situație, reală: „Părinte, îmi dați binecuvântare să merg la mare cu familia?" „Da, mergi." Dar fata uită să îi spună părintelui că la mare pleacă nu numai ea cu familia, ci pleacă şi prietenul cu gaşca lui. Prietenul care se chinuie de multă vreme să o convingă să se culce cu el… Şi fata ştie că la mare va sta cu părinții ei foarte puțin.

„Atunci de ce mai cere binecuvântare? De ce nu pleacă şi fără binecuvântare, dacă are chef să se distreze cu iubitul ei?"

Nici eu nu ştiu de ce o face. Cred că numai ca să îşi adoarmă conştiința. Ştia că, dacă îi spunea părintelui că va sta mai mult cu iubitul decât cu părinții, avea şanse să nu primească binecuvântarea. Aşa că nu a vrut să rişte. Nu vreau să dau vina pe fete, dar în mai multe situații fetele au încercat să se fofileze obținând astfel de binecuvântări. Explicația e simplă: băieții păcătuiesc cu mult

mai multă naturalețe, şi-au adormit de mult conştiința, şi ştiu că pentru ceea ce vor ei să facă e stupid să mai ceară binecuvântare…

Aşa că aveți mare grijă când cereți binecuvântare. E mai păcat să furi o binecuvântare în cunoştință de cauză decât să furi de la supermarket (piua, asta nu înseamnă că cei care au furat binecuvântări trebuie să alerge acum la supermarket…; şi nici măcar la piață…)

„Dar actrița de la teatru nu a încercat să fure binecuvântare, a primit-o şi fără să o ceară…”

Aş vrea să iau apărarea duhovnicului ei (şi sper să nu greşesc): sunt atâția mireni care încearcă să îi convingă pe duhovnicii lor că trebuie să facă compromisuri la locul de muncă (secretara să poarte fustă mini etc.), încât unii preoți, sătui de discuțiile contradictorii cu credincioşii, îi lasă să facă tot ce îi taie capul. Şi vinovați nu sunt numai duhovnicii care cedează insistențelor, ci şi credincioşii care au încercat să îşi depăşească atribuțiile, devenind *învățători* ai duhovnicilor lor.

Ca să fiu obiectiv, observ că şi dacă duhovnicul actriței îi dădea binecuvântare ca nu cumva să pună o povară prea grea pe umerii ei, adică şi dacă greşea datorită faptului că nu vroia ca actrița să aibă necazuri la serviciu, aceasta nu prea schimba situația. Nu făcea nici piesa mai puțin fierbinte, nici pe actriță mai nevinovată, şi nici pe spectatori mai virtuoşi.

Să dea Dumnezeu să nu fim în situația de a-i cere duhovnicului nostru lucruri nepotrivite. Să ne dea Dumnezeu puterea de a avea şi noi curajul actriței respective…

O ieşire din Matrix...[374]

Părintele Constantin Necula scria undeva: „A existat şi a apărut acum câțiva ani o carte editată de revista Bravo – care probabil vă este cunoscută în ediția românească. Un medic, un sexolog, primise sute de întrebări pe parcursul unui an întreg, pe care le-a cuprins într-o carte. Ea este apărută în Editura Bravo. Titlul cărții era: «Şi cu noi cum rămâne?». Şi întrebau copiii ăia de toate năstruşniciile, încât, la un moment dat, nu ştiai: să mai dai pagina sau să nu mai dai pagina… Nu cumva după colț apare vreo înjurătură sau vreo mizerie, sau vreo pornografie?… Dar ei nu întrebau nimic din toate astea. Mergeau cu limita întrebărilor până acolo unde picau în nebunie deja. Dar întrebarea de pe carte mă obseda în continuare, pentru că n-am găsit cuvântul «Dumnezeu» în 325 de pagini decât o singură dată, în care o fată întreba dacă este păcat să i se întâmple ei ceva înainte de căsătorie. Şi aia era singura întrebare. Şi nici nu era cuvântul «Dumnezeu» acolo. Era cuvântul «păcat», de care eu, aşa, mental, am legat cuvântul «Dumnezeu». Şi m-am întrebat: «Oare chiar atât de mult să fi uitat tinerii noştri de Dumnezeu, încât într-o carte care este scrisă de ei – pentru că erau scrisorile lor către una din cele mai avizate reviste ale lor – să nu apară chiar deloc Dumnezeu?». Şi l-am contactat la telefon pe redactorul revistei şi mi-a spus: «Părinte, îmi pare foarte rău să vă spun, în nici una dintre scrisorile care ne sunt adresate nu apare [cuvântul] Dumnezeu!»”[375].

Una dintre ideile pe care le-am auzit deseori, în diferite predici, a fost aceea că în ultimii ani tinerii s-au apropiat în număr mare de biserică. Ideea este încurajatoare, frumoasă, dar nu mai puțin falsă. Argumentele aduse în sprijinul ei sunt puține: faptul că în unele orașe există biserici sau paraclise studențești, faptul că există câteva reviste ortodoxe tipărite de tineri, faptul că la multe din conferințele ținute de către părinții mai cunoscuți în centrele universitare sălile sunt arhipline şi, nu în ultimul rând, faptul că tinerii pot fi văzuți la biserică – şi nu numai de Paşti sau de Crăciun.

Voi demonta rapid aceste argumente: în orașele în care există paraclise sau biserici pentru studenți, numărul studenților este foarte mare. Nu e de

---

[374] Deşi cartea nu a fost scrisă pentru ei – fie că sunt părinți, dascăli sau preoți –, poate că vor citi cartea mea numai din curiozitate. Şi de aceea îmi permit să le spun câteva cuvinte…

[375] *Tinerețea Ortodoxiei*, Pr. Lect. Univ. Drd. Constantin Necula, Ed. Agnos / Bunavestire, Sibiu, 2004, pp. 23-24.

mirare că într-o metropolă ca Bucureştiul, cu zeci de mii de studenţi, există o *parohie a studenţilor* – în imediata vecinătate a Universităţii. S-a pus însă problema ridicării unei bisericuţe în curtea Facultăţii de Drept (acolo era şi Facultatea de Filozofie). Tinerii creştini au avut această iniţiativă, s-au făcut demersuri, primarul de atunci a promis că se va ocupa el de materialele pentru fundaţie, a venit un episcop şi a sfinţit locul – hramul ar fi trebuit să fie „Sfântul Ioan Valahul". Îmi aduc aminte că, pe vremea când eram preşedinte al Ligii Studenţilor din Facultatea de Teologie, am avut bucuria de a-i arăta părintelui Gheorghe Calciu Dumitreasa locul care fusese deja sfinţit. Ne gândeam că într-un an biserica va fi înălţată, dar… Nu a fost aşa.

Datorită unui protest al studenţilor necredincioşi (în special al celor de la Facultatea de Filozofie, iubitori de „adevăruri" şi nu de Adevăr) care susţineau că o biserică ortodoxă ar călca în picioare libertatea religioasă a tinerilor de alte confesiuni sau credinţe, proiectul a fost abandonat. Şi locul care fusese sfinţit a fost umplut de buruieni, reintrând în posesia câinilor maidanezi… De ce nu s-a mai ridicat biserica la Facultatea de Drept? Pentru că studenţii nu şi-au dorit-o…

Cât priveşte revistele tipărite de tineri, trebuie spus că tirajele acestora sunt foarte mici, multe întrerupându-şi apariţia după câteva numere.

Sălile de conferinţe se umplu de tineri nu numai la conferinţele ortodoxe, ci şi la cele despre yoga, bioenergie şi celelalte rătăciri. E firesc ca la numărul mare de studenţi din centrele universitare sălile să fie pline atunci când vorbitorul este cunoscut, indiferent dacă poziţia lui este sau nu creştină.

Cât despre numărul tinerilor care vin la biserică… cel mai bine pot vorbi tinerii înşişi. Tinerii creştini care se simt ca într-un ghetto în lumea studenţească din care Hristos lipseşte aproape cu desăvârşire. Tinerii creştini care sunt sufocaţi de viaţa de cămin în care colegii de etaj fac sex scoţând sunete care se aud prin pereţii subţiri, creând o atmosferă deşănţată, ispititoare…

Părintele Necula se aştepta să găsească cuvântul *Dumnezeu* în scrisorile trimise de tineri revistei *Bravo*. Dar Dumnezeu pur şi simplu este exclus din vieţile celor mai mulţi dintre tineri, sau este prezent doar ca un obiect de decor. Pentru aceşti tineri majoratul înseamnă intrarea într-o lume a păcatului şi nu o maturizare trupească, intelectuală sau sufletească… Nu al tuturor, dar al multora dintre ei. Este un univers pe care îl cunosc puţini părinţi, puţini duhovnici chiar, şi puţini profesori. Puţini dintre adulţi, care se miră când află cu stupoare că fiul lor consumă droguri sau că fiica lor a făcut un avort.

Fusesem chemat odată să ţin o conferinţă la un liceu din Vâlcea. Când le-am întrebat pe profesoarele de religie de acolo cât de strânsă este legătura elevilor cu Biserica, una dintre profesoare – care este preoteasă – mi-a spus că unele fete din clasa a XII-a făcuseră avorturi. Cealaltă profesoară, care preda şi ea la alte clase a XII-a, a întrebat-o mirată de unde ştie asta.

„Pentru că vorbesc cu ele. Pe lângă programa de religie, care conține multe lucruri plictisitoare pentru ei, încerc să discut cu copiii lucruri care îi privesc direct. Şi, în pauze, am discuții față către față, în care ei îmi spun şi lucruri strict personale despre viața lor."

Cealaltă profesoară era vizibil mirată. Aveam în fața ochilor două profesoare, dar una dintre ele trăia în *Matrix*. Nu din aceeaşi matrice din care se străduia să iasă Neo, alături de Morpheus şi de Trinity; ci în altă matrice, mai banală - dar nu mai puțin periculoasă. Adică respectiva trăia cu mintea într-o lume paralelă, în care existau foarte mulți elevi care duceau o viață curată, elevi din ale căror vieți lipseau perversiunile, avorturile, masturbarea… Şi profesoara nu era singura sclavă a acestei matrice. De altfel, mulți părinți preferă să creadă că fiii lor duc o viață morală numai pentru că alternativa i-ar îngrozi. Nu se simt în stare să sufere şocul puternic pe care realitatea vrea să îl lase la uşă. Şi atunci preferă să considere că au copii „de excepție", copii liniştiți, cuminți, care „nu sunt ca ai vecinilor" sau ca alții din cartier. Aceşti părinți se străduiesc să ofere educația optimă fiilor lor, numai că pur şi simplu percepția pe care o au despre copiii lor este deformată.

Aş compara situația lor cu aceea a unui poet care credea despre sine că este genial, deşi în realitate era lipsit de talent:

„(…) nu împlinise nici douăzeci de ani când începu să se creadă aşa de mare cum nu sunt nici poeții celebri, cu foarte multe versuri şi cu părul alb! Şi ca să pară şi mai mare, poetul nostru se urcă într-un turn înalt – nu ştiu dacă era din lut sau din fildeş – şi începu să citească dintr-un carnețel. Câțiva trecători s-au oprit şi l-au ascultat, dar cei mai mulți şi-au văzut liniştiți de drum. Unul, e drept, cu părul alb, după ce a ascultat, neînțelegând nimic, l-a rugat pe poet să traducă cele citite. Supărat, poetul a răspuns: «Cum să traduc? Doar am citit în limba pe care o ştie aici toată lumea. Dacă n-ai înțeles, înseamnă că tu eşti vinovat, eşti un incult. Poeziile mele nu sunt adresate ție, ci oamenilor culți care se vor naşte peste veacuri sau care s-au născut, poate, pe alte planete». Şi poetul nostru, în trufia sa, a cerut să i se înalțe şi mai sus turnul în care îşi scria poeziile.

E lungă această poveste, dar se spune că la un moment dat poetul a coborât cu mare alai din turn şi s-a dus – nu ştiu dacă călare sau pe jos, deoarece pe atunci nu existau nici tramvaie, nici autobuze, nici autoturisme personale… – la omul care pe atunci se ocupa cu transcrierea diferitelor acte şi lucrări. Acolo, ce să vezi, poetul a dat peste cel care îl ascultase şi îi ceruse să îşi traducă poeziile pentru ascultători. Privindu-l de sus, deşi acum se afla pe pământ, poetul i-a spus: «Am venit să-mi transcrii poeziile în cincizeci de exemplare şi, deoarece aceasta o să dureze mai mult, să-mi plăteşti imediat drepturi de autor». Omul acela s-a uitat în sus la poet şi i-a răspuns: «Dar bine, omule, cum vrei să îți transcriu atâtea exemplare când cititorii culți pentru care scrii nu s-au născut? Pentru un singur cititor, care eşti tu însuți, e suficient

exemplarul pe care îl ai. Dacă totuşi doreşti să îţi transcriu în cincizeci de exemplare poeziile, atunci te rog să îmi plăteşti pentru munca pe care o depun». La acest răspuns, poetul s-a simţit tare nedreptăţit, a plecat supărat, s-a urcat din nou în turnul său şi a început din nou să plângă că este neînţeles de ceilalţi"[376].

Ei bine, la fel de neînţeleşi şi de „geniali" sunt mulţi dintre pedagogii zilelor noastre – fie ei părinţi, bunici, unchi sau profesori. Îşi imaginează că sunt în stare să scrie tratate de educaţie, când de fapt nu fac altceva decât să îi agaseze pe tineri cu şabloane plictisitoare şi neconvingătoare. Asta pur şi simplu pentru că lucrurile şi vremurile s-au schimbat, şi nu foloseşte la nimic să îi convingi pe tineri să înlocuiască rave-ul cu tango-ul…

Cred că adulţilor nu le este de folos să-şi bage ca struţul capul în nisip. Trebuie să îi luăm pe tineri aşa cum sunt, şi nu cum ne-ar plăcea nouă să fie. Trebuie să îi cunoaştem şi să îi iubim, chiar dacă pur şi simplu căderile lor ne şochează, ne rănesc, ne doboară. Trebuie să îi ajutăm să trăiască nu după normele noastre, nu după principiile noastre (de altfel, ei îşi iubesc prea mult libertatea pentru a se lăsa îngenuncheaţi de predici moraliste), ci după voia lui Dumnezeu. Pentru că în timp ce o viaţă plină de restricţii îi sufocă, o viaţă în Hristos îi împlineşte. Şi atunci, gustând o fărâmă din adevărata libertate, se vor lupta singuri pentru a o câştiga pe deplin.

Deocamdată, profesorii şi părinţii care au trăit în *Matrix* ar trebui să nu se mai mire de ce nu au avut parte de roadele pe care le-au aşteptat în zadar… Poate că nu au fost în stare să îi ajute pe tineri să înţeleagă că Hristos îi iubeşte, şi că îi aşteaptă…

[376] Povestea a fost spusă de dictatorul comunist Nicolae Ceauşescu în *Cuvântarea la adunarea generală a scriitorilor din 16 noiembrie 1968* (extras din volumul *Miere şi fiere – Cugetări, aforisme, paradoxuri,* Editura Albatros, Bucureşti, 1982, pp. 300-302). Întrucât nu este o creaţie originală a acestuia – şi oare câte dintre ideile pe care le rostea îi aparţineau? – am considerat că nu greşesc reproducând-o aici cu mici modificări. (Ce e trist este că în zilele noastre există nu numai poeţi care se consideră geniali fără să fie, ci şi poeţi geniali pe care nu îi tipăreşte sau nu îi citeşte aproape nimeni. Daniel Turcea, care a avut atâtea de pătimit de la comunişti după ce a devenit creştin, este doar un exemplu…)

Anexe la partea a treia:

„Cu gura larg închisă”sau frica de adevăr[377]

„În Canada este tot mai dificil să vorbeşti în public despre schimbarea orientării sexuale sau să faci observaţii critice la adresa homosexualităţii. Activiştii gay au înregistrat un succes în implementarea agendei lor, prin normalizarea acestui comportament, şi lucrează din răsputeri la reducerea la tăcere a oricărei opoziţii. Recent au fost acuzaţi câţiva lideri religioşi, printre care şi episcopul romano-catolic de Calgary, Fred Henry. El a fost convocat în faţa Tribunalului pentru Drepturile Omului din Alberta, pentru o «pastorală» citită de la amvonul bisericii sale. În principiu, scrisoarea prezenta învăţătura romano-catolică privind comportamentul sexual imoral, şi a ajuns în presă prin intermediul unei persoane neautorizate. Episcopul a fost avertizat de către autorităţile fiscale canadiene să se abţină de la comentarii asupra căsătoriei, altfel biserica lui poate pierde dreptul de exceptare de la plata impozitelor.

Există şi alte exemple. Cel mai mare district şcolar din provincia British Columbia, cel din suburbia Surrey a oraşului Vancouver, a fost acţionat în instanţă de către unul dintre angajaţii săi, un educator de grădiniţă homosexual care dorea să folosească la ore materiale ce promovau «căsătoriile» gay. Curtea Supremă a decis în final că decizia autorităţilor şcolare de a interzice folosirea acelor materiale fusese influenţată de credinţa religioasă a unor educatori şi părinţi, şi a solicitat consiliului educaţional să re-evalueze materialele, fără nici o părtinire religioasă. Educatorul în cauză a fost furios când consiliul şcolar a respins din nou acele cărţi pentru că două din ele nu se mai tipăreau, iar o a treia conţinea o greşeală gramaticală.

Două lesbiene acţionează acum din nou consiliul şcolar în instanţă pentru că acesta ar fi permis unor părinţi credincioşi creştini, sikh şi hinduşi să-şi exprime într-o adunare publică îngrijorarea legată de acele cărţi, cele două

[377] S-ar părea că un articol pe această temă nu îşi are locul într-o carte despre sexualitate. Dar trebuie să ne dăm seama că situaţia se înrăutăţeşte şi din cauză că se aud din ce în ce mai rar voci profetice, care să stăvilească avalanşa desfrâului. Când am adăugat în ediţia a doua a *Cărţii nunţii* o postfaţă care tratează tocmai legătura dintre înmulţirea fărădelegilor şi apropierea vremurilor de pe urmă, tinerii cititori nu mi-au reproşat că postfaţa respectivă ar fi nepotrivită, ci au părut interesaţi de problematica abordată. Ceea ce m-a încurajat să ating şi în volumul de faţă acest subiect, plecând însă de la alte repere.

lesbiene neagreând observaţiile lor. Cazul va fi discutat în august 2005 de Tribunalul provincial pentru Drepturile Omului.

Un alt profesor homosexual a depus o reclamaţie la acelaşi Tribunal pentru Drepturile Omului. El încearcă să forţeze Ministerul Educaţiei din British Columbia să schimbe întreaga programă şcolară din provincie, pentru toate clasele şi pentru toate materiile, în sensul includerii unor «studii homo» şi «modele homo». Dacă va reuşi, aceasta se va aplica inclusiv elevilor din şcolile cu profil confesional, întrucât toate şcolile confesionale private care acceptă finanţare de la stat trebuie să dovedească faptul că folosesc programa oficială.

Există de asemenea cazul meu. Pe 9 mai 2002 s-a decis eliminarea mea din Consiliul Profesoral al provinciei British Columbia. Motivul? Îmi exprimasem opiniile într-un ziar local. Între aprilie 1997 şi iulie 2000 scrisesem un articol şi şase scrisori către editorul unui ziar din oraşul meu, discutând despre pericolul promovării agendei politice a homosexualilor. Am furnizat informaţii publice privind promiscuitatea şi răspândirea bolilor în rândul homosexualilor, informaţii care apăruseră anterior şi în publicaţiile de specialitate. Am afirmat că multe religii consideră homosexualitatea ca fiind imorală, că aceasta ar putea fi cauzată de influenţe psiho-sociale negative şi că nu este nimic de aplaudat la ea.

Am afirmat şi că refuz să fiu un învăţător fals, compromiţându-mi credinţa prin predarea unor informaţii despre care Scriptura afirmă clar că sunt imorale. Nu am afirmat aceasta la şcoală, la ore, ci în paginile de editorial ale unui ziar local. Am crezut că pagina pentru editoriale este un loc unde orice canadian are dreptul să-şi exprime punctul de vedere, indiferent de altora le place sau nu.

Apreciez libertatea presei şi consider că în presă trebuie să apară toate punctele de vedere, inclusiv cele contrare opiniilor noastre. Însă, aşa cum a afirmat cândva un om pe nume Heyward Broun, «toată lumea sprijină vorbirea liberă în momente de acalmie, când nu există implicaţii». Asta e foarte adevărat.

Am făcut recurs împotriva deciziei Curţii Supreme, dar am pierdut, în februarie anul trecut. Dacă instanţele vor susţine acest verdict, profesorii nu vor mai putea să le scrie în particular superiorilor lor pentru a pune în discuţie sursele pentru programa şcolară, şi nici nu vor mai putea să le scrie în particular oficialilor aleşi în chestiuni de interes public. Nu vor mai putea nici să abordeze problema homosexualităţii în materialele de studiu post-universitar. Eu am fost penalizat pentru că am făcut aceasta. M-am confruntat cu o inacceptabilă încălcare a libertăţii de exprimare, a libertăţii de conştiinţă şi a libertăţii de expresie intelectuală.

Colegiul nu a prezentat nici o plângere pentru ce scrisesem eu, nici de la profesori, nici de la elevi sau părinţi, şi, cel mai important, nici de la vreun

homosexual. Cei care nu au fost de acord cu mine s-au exprimat scriindu-i la rândul lor editorului ziarului, lucru pe care îl privesc ca pe un drept al lor.

Liga Catolică pentru Drepturile Civile, Asociația Juridică Creştină, Uniunea Evanghelică din Canada şi Asociația Profesorilor Creştini s-au reunit pentru a forma Alianța pentru Libertate Religioasă în Canada şi pentru a mă ajuta să mă apăr. Sunt de asemenea susținut şi de sindicatul meu, Federația Profesorilor din British Columbia. Cazul a fost audiat pe 21-22 aprilie 2005, dar decizia nu fusese comunicată la data redactării acestui material. Alături de Colegiul Profesorilor, împotriva mea s-a raliat Asociația pentru Libertăți Civile, care consideră că ar trebui să fiu suspendat dacă nu îmi cer scuze în public, precum si Asociația Angajaților din Şcolile Publice.

Supervisor-ii mei au decis şi ei să mă reducă la tăcere. Mi-au aplicat mai multe penalizări pentru că am vorbit liber, inclusiv pentru publicitatea pe care mi-am făcut-o, eu oferind consiliere pentru schimbarea orientării sexuale. Pe 31 martie 2005 mi s-a solicitat să compar în fața Consiliului Educațional din Quesnel şi să explic de ce am criticat în public decizia guvernului de a legaliza căsătoriile homosexuale, în calitatea mea de purtător de cuvânt al partidului din care fac parte[378]. Am fost suspendat fără plată pentru trei luni, chiar dacă nu a existat nici o reclamație din partea unui homosexual pentru ceea ce scrisesem. Consiliul şcolar a ignorat prevederea din contract care stipulează interzicerea discriminării la adresa angajaților pe motive de apartenență sau activitate politică. Am înaintat o plângere împotriva consiliului şcolar pentru discriminare religioasă şi politică.

Preşedintele Comitetului de Consultanță Ştiințifică al N.A.R.T.H. [Asociația Nord-Americană pentru Cercetarea şi Terapia Homosexualității], dr. A. Dean Byrd, analizează în prezent posibilitatea de a se prezenta ca martor expert în favoarea mea la audierile care vor avea loc pe 25 octombrie 2005 la Quesnel.

Lumea este destul de interesată de cazul meu. Pe 4 martie 2005 m-am adresat Comisiei ONU pentru Drepturile Omului de la New York. Pe 6 iunie 2005 am fost invitat la Ottawa pentru a vorbi în fața Comitetului Camerei Deputaților care analizează impactul legalizării căsătoriilor între homosexuali. Acest Comitet este dominat de susținători ai acestei legalizări, iar autoritățile doresc să aibă deja o lege națională privind căsătoriile între homosexuali până în vară. Treizeci şi cinci dintre membrii guvernului se opun însă noii legi, iar votul lor ar putea duce la căderea guvernului şi la alegeri anticipate în Canada.

Populația este foarte împărțită şi nesigură cu privire la acest subiect. Sincer vorbind, am avut o perioadă dificilă de nouă ani de zile în care am vorbit împotriva agendei politice a homosexualilor. Continui să fac aceasta

[378] Chris Kempling este membru al „Christian Heritage Party".

pentru că îmi pasă de copii şi pentru că doresc să se ştie că există informaţii precise privind schimbarea orientării sexuale…”[379]

„Toate aceste semne ale vremurilor sunt cu totul şi cu totul negative. Sunt semne care spun că lumea se prăbuşeşte, că sfârşitul ei se apropie şi că Antihristul va veni negreşit. (…) În acelaşi timp, însă, nu trebuie să uităm care este semnul esenţial pentru care urmărim semnele vremurilor. Le urmărim nu pentru a vedea când şi unde va veni Antihristul. Acest lucru este, mai degrabă, secundar. Urmărim semnele vremurilor pentru a vedea când şi unde vine Hristos. Acesta este un lucru fundamental pe care nu trebuie să-l uităm, ca să nu ne lăsăm copleşiţi de amărăciune, de tristeţe, să nu ne retragem în noi înşine. (…) Oriunde au trăit, creştinii au avut parte de judecăţi şi persecuţii. Datorită acestora, creştinii au atins Împărăţia Cerurilor. Iată de ce, atunci «când va veni vremea» persecuţiilor, noi va trebui să ne bucurăm.”[380]

Părintele Serafim Rose

Există oameni care, văzând că se construiesc multe biserici ortodoxe şi observând în acelaşi timp eforturile care se fac pe plan mondial pentru obţinerea păcii, consideră că vremea prigoanelor a trecut. Comunismul a rămas doar ca o pată a istoriei, şi apa timpului a făcut ca memoria noastră să fie spălată de imaginea bisericilor dărâmate, a preoţilor ucişi, a familiilor moarte în lagăre şi închisori.

Iată însă că sfinţii Bisericii ne atrag atenţia că drumul păcii, propovăduit cu atâta ardoare de marii lideri mondiali, nu ne va aduce liniştea pe care o aşteptăm. Sfântul Ioan Maximovici, arhiepiscopul făcător de minuni din San Francisco (1896 - †1966), profeţea însă că Antihristul „va crea condiţii de viaţă Bisericii, îi va îngădui să slujească, va promite că va construi biserici splendide, cu condiţia recunoaşterii lui ca «fiinţă supremă» şi lumea să i se închine. Va avea o ură personală faţă de Hristos. Va trăi din această ură şi se va bucura de lepădarea oamenilor de Hristos şi de Biserică. Va fi o apostazie generală şi, pe deasupra, mulţi episcopi vor trăda credinţa, iar ca justificare vor

[379] Materialul dr. Chris Kempling *Împotriva curentului: costul exprimării libere privind terapia homosexualităţii în Canada* a fost preluat de pe site-ul www.homosexualitate.ro - traducere şi adaptare de Bogdan Mateciuc.

[380] Din volumul *Profeţii şi mărturii creştine pentru vremea de acum*, Editura Biserica Ortodoxă, Alexandria, 2004, pp. 236-237. Chris Kempling ne atrage atenţia asupra faptului că prigoana se apropie: „Canada are libertate religioasă – dar această libertate este acum sub asalt”. Tot el spunea: „Sunt creştin şapte zile pe săptămână, atât la serviciu, cât şi în afara serviciului, şi nu îmi voi compromite credinţa învăţându-i minciuni pe copii”. Deşi nu este mădular al Bisericii Ortodoxe, dr. Kempling, arată mai multă râvnă pentru Hristos decât mulţi dintre cei care sunt ortodocşi numai cu numele, dar prin frica de a avea atitudini creştine se leapădă de Hristos în orice situaţie…

arăta spre starea strălucită a Bisericii. Căutarea compromisului va fi atitudinea caracteristică a oamenilor. Fermitatea mărturisirii va dispărea. Oamenii vor căuta cu asiduitate să-şi motiveze căderea, iar răul, ca o moleşeală malignă, va susține această stare generală. Oamenii vor avea obişnuința lepădării de dreptate, a dulceții compromisului şi a păcatului”[381].

Ne place sau nu, ne îndreptăm spre apocalipsă, spre vremurile descrise de Sfântul Apostol Ioan în ultima carte a Sfintei Scripturi. Cât va dura până atunci, numai Dumnezeu ştie. Dar trebuie să observăm că se apropie prigoana…

Vrei să spui că homosexualii merg pe drumul morții? Eşti acuzat de discriminare. Vrei să spui că adevărul este în Biserica Ortodoxă, şi că celelalte confesiuni sunt în înşelare? Eşti acuzat de discriminare. Vrei să spui că singura credință adevărată este cea creştină, iar celelalte sunt greşite? Eşti acuzat de discriminare.

Va veni vremea în care unii slujitori ai altarului se vor teme să spună păcatului păcat tocmai pentru a nu fi acuzați, judecați şi condamnați de opinia publică. Şi nu numai în privința homosexualității, pentru că nu este acesta singurul păcat care întinează lumea contemporană. (Păcatele sunt diferite, şi apologeții lor sunt diferiți, chiar dacă îi uneşte o singură forță spirituală – diavolul.) Să ia aminte însă cei care se tem să spună lucrurilor pe nume că printr-o astfel de atitudine nu apără Evanghelia, ci sunt împreună-lucrători cu propovăduitorii fărădelegii.

Sfinții Părinți ne atrag atenția că nu avem voie să ținem adevărul sub obroc. Sfântul Grigorie Cuvântătorul de Dumnezeu spunea că „prin tăcere Îl trădăm pe Dumnezeu”[382]. Iar Sfântul Maxim Mărturisitorul spunea că „a tăinui cuvântul Adevărului înseamnă a te lepăda de el”[383]. Şi lepădarea are loc nu numai când e vorba de învățătura dogmatică a Bisericii. Ci şi când e vorba de reperele morale pe care le oferă dumnezeiasca Evanghelie…

În numele apărării *Drepturilor Omului*, prigonitorii contemporani nu se vor sfii să îi arunce în închisori sau să îi pedepsească în fel şi chip pe *răzvrătiții* care nu vor vrea să se supună directivelor antihristice. Pentru ca aceşti prigonitori să nu fie nevoiți să îşi lepede masca lor de iubitori de virtute, vor avea grijă ca unii mărturisitori să fie acuzați însă de lucruri mincinoase.

(Unii nu se vor sfii însă să atace Biserica în mod direct, combătând învățăturile morale sau dogmatice ale acesteia. Privitor la protestul Bisericii

---

[381] Din volumul *Profeții şi mărturii creştine pentru vremea de acum*, Editura Biserica Ortodoxă, Alexandria, 2004, pp. 170-171.

[382] Din volumul *Profeții şi mărturii creştine pentru vremea de acum*, Editura Biserica Ortodoxă, Alexandria, 2004, p. 399.

[383] Din volumul *Profeții şi mărturii creştine pentru vremea de acum*, Editura Biserica Ortodoxă, Alexandria, 2004, p. 399.

Ortodoxe Române față de scoaterea articolului 200 din Codul Penal - articol în care era incriminată homosexualitatea -, Nora Iuga scria: „Cred că pentru o societate evoluată, modernă, democratică, menținerea articolului 200 din Codul Penal este absolut inacceptabilă. Acest articol perpetuează o mentalitate incompatibilă cu spiritul liber şi tolerant caracteristic unei civilizații europene. (…) Scrisoarea adresată Parlamentului de Sinodul BOR e un act abuziv prin care Biserica vrea să-şi impună supremația asupra legislativului, demonstrând încă o dată o gândire fanatică, inchizitorială, culmea, care nu îngăduie ceea ce Însuşi Dumnezeu a lăsat. Când o întreagă Europă a înțeles că homosexualitatea este dictată de un instinct la fel de firesc ca şi heterosexualitatea, că individul poartă în el un stigmat biologic si fiziologic de care nu se face vinovat, intransigența BOR e un atac la libertatea naturii umane. Nu pot să nu mă gândesc acum la zecile de mii de homosexuali exterminați în lagărele naziste... Şi noi cum putem justifica azi, în pragul mileniului III, aceasta blamantă intoleranță?”[384])

Dacă un preot ar ajunge în închisoare pentru că a predicat împotriva organizării unei parade gay, întreaga parohie se va revolta împotriva sistemului care a lipsit-o de păstor. Dacă elevii creştini ai unei şcoli vor afla că un anumit profesor a fost dat afară din învățământ pentru că a refuzat ca la orele de dirigenție să îi învețe că homosexualitatea şi heterosexualitatea sunt la fel de fireşti, se vor revolta împotriva sistemului.

Numai că diavolul se teme de mărturisitori, nu vrea ca Biserica să aibă noi mucenici. Şi atunci va încerca să îi scoată de pe linie pe mărturisitori pentru motive mincinoase. Când creştinii vor afla că părintele lor care predica împotriva homosexualității făcea parte dintr-o rețea de distribuție a drogurilor, nu se vor mira dacă vor auzi că a ajuns în închisoare. (Sau se vor mira numai creştinii întăriți în credință, care îşi vor da seama că părintele lor e prigonit pe nedrept.) Când elevii vor auzi că profesorul lor a fost dat afară din învățământ pentru că a primit mită ca să le dea note mari celor slabi la învățătură, nu se vor mira. (Sau se vor mira numai cei care îşi vor da seama că acuzația nu stă în picioare, ştiind că profesorul lor a fost obiectiv la notare.)

Repet cuvintele părintelui Serafim Rose: „«când va veni vremea» persecuțiilor, noi va trebui să ne bucurăm”. Vremea persecuțiilor este aproape (dacă nu cumva a şi început deja). Numai că în primele etape nu se va asemăna nici cu prigoana lui Nero, nici cu prigoana comunistă în care sute de mii de creştini au fost prigoniți şi ucişi cu sânge rece.

Nu, în fazele de început va fi o prigoană foarte *civilizată*. Asculți directivele prin care ți se cere să consideri păcatul virtute şi virtutea păcat,

[384] Material preluat din *Observator Cultural* - http://www.observatorcultural.ro/informatiiarticol.phtml?xid=5103

foarte bine. Dacă nu, vei fi dat afară din slujbă, vei fi pus să plăteşti daune morale (care vor depăşi posibilităţile tale financiare[385]).

În vremea acestei prigoane spunea Sfântul Ioan de San Francisco că se vor construi „biserici splendide". Şi îndrăznesc să repet cuvintele lui (sper că fără a plictisi pe nimeni) pentru a vă lăsa să decideţi singuri cât de mult mai este până atunci:

„Căutarea compromisului va fi atitudinea caracteristică a oamenilor. Fermitatea mărturisirii va dispărea. Oamenii vor căuta cu asiduitate să-şi motiveze căderea, iar răul, ca o moleşeală malignă, va susţine această stare generală. Oamenii vor avea obişnuinţa lepădării de dreptate, a dulceţii compromisului şi a păcatului."

Văzând cu câtă uşurinţă sunt călcate în picioare învăţăturile lui Hristos, ale Sfinţilor Apostoli şi ale Sfinţilor Părinţi, ne putem întreba dacă Sfântul Ioan nu vorbea chiar despre vremurile în care trăim…

Oricum, să nu ne temem, Dumnezeu nu ne lasă. Să ne străduim noi să ducem lupta cea bună. „Cât Ortodoxia va fi la înălţime, n-o să poată stăpâni antihrist cum vrea el", spunea părintele Dionisie de la Colciu, unul dintre marii sfinţi athoniţi ai vremurilor noastre. Şi câtă vreme mărturisitorii vor apăra jertfelnic învăţăturile Evangheliei, nici apostolii păcatului nu vor face cu uşurinţă discipoli din turma cuvântătoare a lui Hristos.

***

PS. Am scris mai demult câteva versuri despre faptul că minţile noastre sunt prea ocupate pentru a ne mai gândi la sfinţii care L-au mărturisit pe Hristos în vremuri de apostazie şi prigoană. Iată-le…

Acum, în zilele noastre,
Construim fiecare, cu răbdare,
Închisori pentru sfinţii din sinaxar.
Demult, unii dintre ei au suferit
Temniţe adevărate, şi foame, şi chin,
Şi chiar moarte, şi totuşi
Durerile de astăzi îi apasă mai tare,
Iar cicatricile par de nevindecat:
Căci noi, fiii sângelui lor, îi uităm.
Îi exilăm din memorie
Cu vieţile lor, cu praznicele lor,
Cu minunile, cu tot Binele
Ce l-au făcut pentru oameni:
Adică şi pentru noi...

[385] Pentru a se apăra, dr. Kempling avea nevoie, într-o etapă a procesului, de jumătate de milion de dolari… Sumă care depăşea posibilităţile sale financiare…

Parcă ne e chiar teamă, când îi privim în vechi icoane,
Că ei au rămas prezenți, că ei sunt de față.
Simțim că ei aşteaptă,
Cu foamea lor de care nu ținem seama,
Să îi scăpăm de exilul din care
Nici Dumnezeu nu îi poate scăpa.
Să îi primim cu evlavie
Acolo unde li se cuvine să stea:
În inimile noastre...

(*Prigoana uitării*[386])

[386] Din ciclul „File din sufletul meu", din volumul *Taina iubirii*, Editura Egumenița, Galați, 2006, p. 87.

Despre bolile „ruşinoase”

După ce am ţinut într-un liceu o conferinţă despre problemele tinerilor, un adult – cred că era profesor – mi-a spus: „Ar fi trebuiţi să vorbiţi ceva şi despre bolile sexuale, despre riscul la care se expun tinerii care duc o viaţă sexuală dezordonată”. Şi mi-a dat un pliant cu titlul *Feriţi-vă de SIDA*, care conţinea următorul text:

„«Nu poţi să spui oamenilor că este totul în ordine şi poţi să faci ce vrei dacă foloseşti prezervativul. SIDA este o boală prea periculoasă ca să poţi afirma aşa ceva» - Dr. Harold Jaffee, şeful Secţiei de Epidemiologie, *Centrul Naţional pentru Controlul Bolilor*.

«Mai simplu spus, prezervativele eşuează. Şi prezervativele eşuează la o rată inacceptabilă pentru mine ca doctor pentru a le promova ca strategie de protecţie semnificativă împotriva SIDA» - Dr. Robert Renfield, şeful Secţiei de Cercetare Retrovirală, *Institutul Militar Walter Reed*.

«A avea încredere în prezervative ca mijloc de protecţie poate însemna boală de lungă durată, suferinţă şi chiar moarte pentru tine sau pentru o persoană pe care o iubeşti» - Dr. Andre Lafrance, doctor şi cercetător canadian.

«A afirma că folosirea prezervativului reprezintă *sex protejat* înseamnă de fapt jocul ruletei ruseşti. O mulţime de oameni va muri în acest joc» - Dr. Teresa Crenshaw, membră în *Comisia Prezidenţială împotriva SIDA* a Statelor Unite şi fost preşedinte al *Asociaţiei Americane a Profesorilor de Educaţie Sexuală*.

Bolile cu transmitere sexuală sunt organisme foarte mici, minuscule în comparaţie cu sperma. Aceşti viruşi foarte mici pot trece printr-o gaură dintr-un prezervativ mult mai uşor decât ar putea trece sperma. În 1993, Universitatea din Texas a analizat rezultatele a 11 studii diferite care au urmărit eficacitatea prezervativelor în prevenirea transmiterii virusului SIDA. Rata medie a eşecurilor prezervativelor în cele 11 studii pentru prevenirea transmiterii virusului SIDA a fost de 31%.

Un motiv pentru eşecul prezervativelor în prevenirea transmiterii SIDA este acela că prezervativele din latex au mici găuri intrinseci numite *goluri*. Sperma este mai mare decât aceste găuri, dar virusul SIDA este de 50 ori mai mic decât aceste găuri, ceea ce face ca virusul să treacă uşor prin acestea (sursa: Dr. C.M. Roland - editor al revistei *Rubber Chemistry and Technology*). Pentru a vă face o idee cât de uşor este ca virusul să treacă prin aceste găuri, imaginaţi-vă o minge de ping-pong trecând printr-un coş de baschet.

Bolile cu transmitere sexuală se transmit deseori prin contactul direct cu pielea chiar şi atunci când sunt folosite prezervativele. Aceasta se întâmplă deoarece germenii bacterieni şi virali care cauzează bolile cu transmitere sexuală (ca papilloma, chlamidia, herpesul şi sifilisul) nu afectează doar o parte a corpului. Ei pot infecta orice loc din zona genitală la bărbaţi şi femei.

Centrele Statelor Unite pentru Controlul Bolilor raportează că 12.000.000 de americani se îmbolnăvesc de o boală cu transmitere sexuală în fiecare an. 33.000 de oameni se îmbolnăvesc de o boală cu transmitere sexuală în fiecare zi, iar 22.000 dintre ei au vârsta cuprinsă între 15 şi 24 ani. 25% din liceeni vor contacta o boală cu transmitere sexuală înainte de absolvirea liceului. (Sursa: *Institutul Alan Guttmacher*, *Centrul pentru Controlul Bolilor* din New York, Atlanta.)

Adaptat după: Lickona, T. si J. *Sex, iubire şi tu*, Notre Dame, IN: Ave Maria Press, 1994."

Materialul mi s-a părut interesant. Cred că, dacă oamenii ar înţelege cât de mare este posibilitatea să ia SIDA folosind prezervativele, unii producătorii de prezervative ar rămâne fără clienţi şi ar falimenta… Iată o ştire care se leagă direct de această problemă:

„DUREX a primit sancţiuni de la Comisia de Comerţ Federal şi de la Institutul Naţional pentru sănătatea copilului şi pentru Dezvoltarea Umană în 1997 pentru nerealizarea standardelor minime de calitate, pentru pretenţii nedovedite şi pentru decepţionarea în ceea ce priveşte prezervativele lor…"[387]. Ce sunt aceste „pretenţii nedovedite" - pe care le au şi alte firme producătoare de prezervative? Faptul că i-au ademenit pe tineri, promiţându-le că prin folosirea prezervativelor rata fetelor însărcinate va fi foarte mică şi că „beneficiarii" vor fi feriţi de boli sexuale. Dar prezervativele nu pot oferi protecţie totală nici măcar faţă de SIDA…

Un prieten care cu ani în urmă ajunsese client al bordelurilor în urma unor decepţii sentimentale mi-a mărturisit: „Preţul real îl plăteam când ieşeam din bordel. Urmau săptămâni întregi de frică. Mă cuprindea panica, mă temeam să nu fi luat o boală venerică sau chiar SIDA". Dar pofta era mai mare decât frica, şi el mergea iarăşi…

Nu cred că tinerii trebuie speriaţi cu SIDA sau cu alte boli „ruşinoase" pentru a se feri de păcat. Ar fi ciudat ca în cabinetele medicale să fie bannere cu mesajul „Dacă vreţi să fiţi feriţi de SIDA, duceţi o viaţă creştină". Ar fi cu atât mai ciudat cu cât un mare număr dintre bolnavii de SIDA afirmă că şi ei înşişi sunt creştini. Dar sunt creştini numai cu numele… (evident, nu mă refer aici la cei care s-au îmbolnăvit în spitale, fără să fi avut nici o vină, ci la cei care s-au îmbolnăvit în urma *aventurilor* sexuale…). Dar cred totuşi că tinerii ar trebui să ţină seama şi de riscul de a-şi distruge sănătatea atunci când se lasă

[387] *Tineri, sexualitatea încotro?*, p. 5.

seduşi de farmecul iubirilor *de ocazie*. Se pare însă că, cel puțin deocamdată, *aventurierii* nu sunt conştienți de pericolul la care se expun.

Mărturia care urmează nu are nevoie de comentarii. Este poziția unui tânăr, mare fan al rolului „profilactic" al prezervativelor: „Respect credința şi credințele fiecăruia şi pretind să-mi fie respectate şi ale mele. În ceea ce fac mă ghidez după propriile mele păreri… Le respect părerile preoților, dar nu sunt de acord cu toate… Sexul protejat ar trebui propagat şi de preoți, chiar şi numai pentru a ne feri de boli…"

Tânărul este sincer. Dar sinceritatea lui nu îl poate „proteja"…

Când medicii se contrazic…

O cititoare mai în vârstă îmi scrie: „În lucrarea Barbarei Seamon *The Doctor's Case Against the Pill* sunt descrise aproape toate efectele secundare mai importante ale pilulelor anticoncepționale (care inhibă ovulația). În studiile ei s-a folosit de rezultatele unor cercetări ale unor medici ginecologi americani renumiți. Iată câteva urmări asupra cărora pacientele nu sunt prevenite: efecte secundare cardiovasculare şi cerebrovasculare, infecții, sterilitate, risc de cancer ovarian, mamar, la colul uterin sau la țesutul mucoasei uterine, modificări stomacale şi intestinale, tulburări sexuale, creşterea ratei mortalității şi – foarte important – tulburări psihice. Nu credeți că tinerele fete ar trebui prevenite?".

Am citit şi eu că pastilele contraceptive au efecte negative. Un specialist de la Serviciul German al Sănătății Publice din Berlin spunea că WDR Koln anunțase că „de prin 1987 avem 320 de reclamații din proprie inițiativă pentru Femovan şi un număr mai redus pentru Minulet. Din aceste 320 de reclamații, circa 210 le considerăm grave: periculos pentru viață, efecte ireversibile, urmări tardive, şi ajutor medical spitalizat sau la domiciliu"[388].

Nu mă îndoiesc de faptul că orice intervenție artificială în organismul uman are efecte adverse. Dacă Dumnezeu a lăsat trupul femeii într-un anumit fel, cred că modificările biologice datorate medicației vor duce la dereglări neprevăzute (pentru că cei care au produs medicamentele nu pot cunoaşte în totalitate structura şi funcțiile organismului uman…). Eu cred însă că nu efectele cardiovasculare sau cele stomacale sunt cele mai importante, ci cred că cea mai mare problemă este că pilulele anticoncepționale pot provoca avortul. Îmi dau seama că poate unele femei care le iau în mod obişnuit s-ar putea să se simtă jignite de afirmația mea. Am citit la rândul meu pe un forum cum femei care au auzit că pilulele anti-baby pot provoca avort s-au dus imediat la ginecologii lor şi aceştia le-au spus să stea liniştite şi să nu ia în seamă această „mascată propagandă bisericoasă la înfrânare"… Şi femeile s-au liniştit.

Ei bine, cu toate că unii doctori susțin că pilulele împiedică pur şi simplu formarea embrionului, alții sunt de altă părere. Cred că e bine să se țină seama şi de opinia acestora:

---

[388] http://www.profamilia.ro/culturavietii.asp?anticonceptionale=03. Ba chiar după acest anunț medicii din Serviciul Federal au anunțat existența a 6 cazuri de deces „în legătură cu Femovan-ul".

„*Pilulele anticoncepţionale provoacă avort timpuriu?* Ele sunt cunoscute ca o combinaţie de hormoni artificiali care au rolul de a împiedica ovulaţia (eliberarea ovulului). Ceea ce se cunoaşte mai puţin este faptul că, de multe ori, ovulaţia se produce în ciuda pilulelor de orice fel. Prin hormonii artificiali, pilula Anti-Baby are următorul efect asupra mai multor organe din corpul feminin, fie împiedicând sarcina, fie provocând avort timpuriu:

- asupra ovarelor, împiedicând eliberarea ovulelor (inhibitor al ovulaţiei);

- asupra consistenţei mucozităţii cervixului în colul uterin, îngroşând mucusul şi astfel îngreunând sau chiar împiedicând înaintarea spermatozoizilor spre uter şi trompele uterine;

- asupra ţesutului mucoasei uterine, care se subţiază, având loc atrofierea glandelor, reducându-se astfel resursele de hrană (glycogen) pentru copil (inhibarea implantării, deci efect de avort timpuriu); astfel, fetiţa sau băieţelul conceput moare de foame, în timp ce mama sa poate că râde, mănâncă, se plimbă sau participă la Sfânta Liturghie;

- asupra trompelor uterine, în sensul că ovulul fecundat este transportat atât de lent încât nu mai ajunge la timp la implantarea salvatoare şi piere (factorul tubar, tot efect de avort timpuriu).

Având în vedere faptul că fecundarea are loc aproximativ cu două săptămâni înaintea menstruaţiei aşteptate şi că pilulele omoară copilul chiar în aceste două săptămâni, menstruaţia totuşi va avea loc şi femeia nici nu va şti că a fost însărcinată.

Steriletul are efect abortiv? După testele folosite pentru stabilirea sarcinii timpurii (beta HCG), în ciuda folosirii spiralei, fecundaţia se petrece de câteva ori pe an. Prin producerea intenţionată a unei congestii de iritaţie în ţesutul conjunctiv uterin, fixarea fătului este împiedicată şi acesta moare, de cele mai multe ori, după una sau două săptămâni.

Ca şi pilulele, steriletul ucide pruncul, cel mai adesea înainte de menstruaţia aşteptată, când femeia care fusese însărcinată poate crede că, de fapt, n-a fost. Argumentele amintite mai sus arată, aşadar, că există diferite mijloace incorect numite «anticoncepţionale». Chiar dacă sunt folosite, fecundarea poate avea loc, iar pruncii sunt omorâţi în primele zile ale vieţii lor. Prin intermediul acestor metode sunt ucişi aproximativ acelaşi număr de copii ca şi prin metodele chirurgicale. S-a căutat ani de zile să se ascundă efectul de avort timpuriu al pilulelor şi al steriletului, ştiindu-se foarte bine că o divulgare promptă a acestui adevăr ar fi determinat multe femei să se abţină de la folosirea lor.” - Consultanţi ştiinţifici: Dr. Med. Rudolf Ehmann (Elveţia) şi Dr. Med. Antun Lisec (Croaţia)[389].

[389] Material de pe www.anticonceptionale.ro/sfat.html .

„Dar cine să împiedice divulgarea acestui adevăr?”, ar putea întreba cineva… În primul rând, marii producători de anticoncepționale. E vorba de sume uriaşe pe care le-ar pierde…

Îmi dau seama că doctorii ginecologi ar putea spune că declarațiilor medicilor care afirmă că anticoncepționalele sunt avortive sunt simple speculații. Dar de ce nu contrazic însă cu argumente ştiințifice afirmațiile opozanților lor?

O ultimă precizare: se spună că ar fi apărut un nou tip de anticoncepționale, care nu au nici efecte negative asupra sănătății femeii, şi nici nu produc avortul. Dar cine poate oare stabili dacă reclama care li se face este justificată? Producătorii? Sau cine altcineva? Doctorii ginecologi pentru care avortul este un simplu sport, un hobby aducător de bani? Nici unii, nici alții nu cred că merită încrederea noastră.

Cel puțin deocamdată, mai mulți doctori creştini ne atrag atenția că pilulele anti-concepționale sunt avortive. De ce nu am ține seama de afirmațiile lor?...

Sarcină nedorită?

„Atunci când te confrunți cu o sarcină nedorită, probabil că prima soluție care-ți vine în minte este aceea de a scăpa de copil. Dar este avortul cea mai bună variantă? Este aceasta şi decizia inimii tale? Te-ai gândit şi la alte opțiuni? Crezi că păstrarea copilului sau adopția pot fi soluții şi pentru tine? De ce vrei să avortezi? Poate că te temi de ceea ce vor spune cei din jurul tău când vor afla că eşti însărcinată; poate crezi că este o condiție pentru salvarea relației cu partenerul tău (tatăl copilului tău); poate consideri că nu este timpul potrivit să ai un copil sau poate te temi de reacția părinților tăi. Pot fi şi alte motive. Dar pot fi oare acestea atât de importante încât să te determine să decizi moartea unei ființe care nu are nici o vină că există şi care depinde în totalitate de alegerea ta?

Îți dai seama că două vieți sunt în joc: a ta şi a copilului tău? Întârzierea numai cu o săptămână a menstruației şi rezultatul pozitiv la testul de sarcină înseamnă deja trei săptămâni de sarcină. Acum inima copilului tău bate. Nu poți ignora faptul că viața copilului începe în momentul concepției! Eşti sigură că vrei să salvezi viața ta cu prețul altei vieți?

Ce este avortul? Procedura de avort se realizează în România preponderent prin chiuretaj. Consecințele imediate ce pot apărea sunt: dureri, perforarea uterului, hemoragie, iar ca efecte secundare apar infecții uterine, sterilitate etc.

Sentimentul de uşurare resimțit imediat după avort este înlocuit de ani grei de suferință şi regret. Vor apărea sentimente de vinovăție, mânie, tristețe şi disperare, stări depresive, coşmaruri, sentimentul de pierdere şi gol interior.

Nu crezi că păstrarea copilului ar putea fi o soluție pentru tine? Te-ai gândit la bucuria pe care ți-ar putea-o da un copil, nu numai ție, dar şi partenerului tău sau părinților tăi, mai târziu?

Ştii că atunci când perspectiva unei căsătorii nu există, sau situația materială este cu adevărat un obstacol, există totuşi o şansă pentru copilul tău: adopția? Sunt foarte multe cupluri care îşi doresc un copil şi nu-l pot avea. «Sacrificiul» de a-ți da copilul spre adopție merită asumat în comparație cu varianta avortului. Copilul tău are şansa de trăi, iar tu nu vei purta pe umeri povara unei uciderii. Tu îi poți oferi copilului tău şansa de a trăi!

***

Mărturii ale unor femei care au făcut avort

«Nu aş mai face-o niciodată, indiferent de părerea celor din jur. Mi-am avortat copilul. O dată cu el a murit şi ceva din mine, ceva ce nu mai poate fi

nicicând trezit la viață. Astăzi nu aş mai lua o astfel de hotărâre, indiferent ce ar spune cei din jur. Trăiesc cu o frică în mine de care nu mai pot scăpa[390]. Am coşmaruri în care îmi apare o fetiță care fuge spre mine cu braţele întinse şi întreabă mereu: *De ce, mămico? De ce?* Apoi mă trezesc udă de transpirație. Acest vis şi privirea fetiței mă urmăresc continuu de când am avut acea intervenție. De ce numai eu sunt pedepsită pentru fapta mea, nu şi fostul meu prieten, deşi a fost şi el părtaş? Relatez această întâmplare pentru folosul tuturor femeilor. Gândiți-vă foarte bine ce faceți, pentru că vă vor chinui visele şi vă vor urmări privirile celor ce nu mai sunt..., nu permiteți nimănui să vă constrângă, pentru că viața voastră va fi distrusă. Nu faceți aceeaşi greşeală ca mine!» (Judith)[391].

«De ce nu mi-a spus nimeni ce va urma? Toți cei care m-au sfătuit să fac avortul în urmă cu doi ani - doctorul, consilierul, părinții, prietenele şi soțul meu - m-au asigurat că aşa e cel mai bine pentru mine şi pentru copilul meu! Acum copilul meu este mort, iar eu sunt disperată! Nu mai pot să dorm noaptea, nu mai pot să râd. Nimeni nu mă înțelege! Vă rog spuneți tuturor oamenilor cât de groaznic este un avort![392] Dureri cumplite îmi chinuiesc trupul şi sufletul. De ce nu mi-a spus nimeni ce va urma?» (Jutta).

Şi cine va primi un prunc ca acesta în numele Meu[393], pe Mine Mă primeşte (Matei 18, 5)" [394].

*

---

[390] Cum apar sarcinile nedorite? Tinerii (sau adulții) „fac dragoste", şi în mod *accidental* apare sarcina. Femeia avortează, şi avortul nu înseamnă doar vătămarea sănătății ei: este şi uciderea unui prunc. Dacă părinții ucid deci rodul dragostei lor, oare ce a fost între ei a fost dragoste? Degeaba încearcă tinerii să îşi convingă prietenele: „Hai să facem dragoste, că dacă rămâi gravidă faci repede un avort şi gata…" Asta nu mai e dragoste. Oare cu aceeaşi dezinvoltură le-ar putea invita să dea o spargere la un magazin? Puțin probabil…

[391] Din revista pentru elevi *Schreibenkleister*, Bad/Neustadt Baurische, Rhon, Germania.

[392] Unele femei avortează fără să aibă mustrări de conştiință, cu *naturaleța* cu care merg la toaletă. Este oare un avantaj că nu sunt apăsate de păcatul lor? Nu, în nici un caz. Pur şi simplu, frumusețea sufletului lor s-a ofilit şi se poartă ca şi cum nu ar mai fi oameni…

[393] Mi se pare foarte interesantă această extindere a sensului citatului biblic; într-adevăr, mare plată au mamele care renunță să avorteze un copil, sau soții care adoptă copiii pe care mamele au refuzat să îi avorteze, şi îi cresc în numele Domnului.

[394] Acest articol (ca şi fragmentul de interviu care îl însoțeşte) este preluat din materialele *Asociației creştin-ortodoxe „PRO-VITA" pentru născuți şi nenăscuți*, Filiala Craiova (www.provita-craiova.com). L-am reprodus aici în semn de solidaritate cu activitatea acestei asociații.

Iată o mărturie care îi poate pune pe gânduri pe tinerii care se gândesc că avortul e un simplu accident, lipsit de importanță. Este vorba de un fragment dintr-un interviu luat doctorului Stoian Adaşevic din Belgrad (Serbia)[395]:

„- Dr. Adaşevic, sunteți un cunoscut specialist în obstetrică-ginecologie din Belgrad, dar din 1988 nu mai faceți avorturi. Ba chiar ați devenit un mare adversar al lor. Pregătiți întemeierea *Asociației pentru protecția vieții umane şi a familiei*. Însă vreme de 6 ani ați efectuat aproximativ 60.000 de avorturi. Odată chiar ați afirmat: «Am ucis un oraş ca Smeredvo».

- Cred că oraşul Smeredvo are mai puțini cetățeni, aproximativ 45.000. Am ucis fără să ştiu ce fac! Dar am înțeles că nu am dreptul să ucid, nici ca soldat, nici ca ginecolog, şi cu atât mai puțin ca «ucigaş plătit», care aşteaptă după colț. Am înțeles că este vorba de o ființă umană ca şi mine. După «legea creştină» n-am dreptul să ucid ființa umană, născută sau nenăscută. În viața umană există schimbări cantitative şi calitative. Una dintre schimbările calitative este începutul vieții umane, prin unirea a două celule, masculină şi feminină, într-o singură ființă. Când vedem aceasta, înțelegem că din momentul fertilizării până la moarte ființa umană este aceeaşi.

- Ați încetat avorturile. Vreun fapt concret a avut influență asupra deciziilor dumneavoastră?

- S-a întâmplat când una dintre rudele mele a venit cu logodnica lui. Când am început să fac acest avort, la început am scos «mâna» care a căzut pe fața de masă care era plină de tinctură de iod şi «mâna» a început să se mişte deoarece un nerv a căzut în tinctură şi astfel a dat comandă «mâinii» să se agite. Înainte de a-mi continua lucrul am găsit ceva pe dibuite şi mi-a trecut prin minte: «Nu mi-ar plăcea să fie un picior». De fapt, era un «picior». Mi-am concentrat toată atenția să nu cadă în alcool. Dar în acel moment ceva s-a răsturnat şi câteva instrumente au căzut cu zgomot. Am tresărit şi am scăpat «piciorul» care a căzut pe masă şi nervul a atins alcoolul. Acum şi «piciorul» se mişca. Am continuat şi am prins din nou ceva. Era «inima» care zvâcnea… Mi-aduc aminte că o soră m-a întrebat dacă mă simt rău. În fața mea zăcea «inima» care mişca. Vedeam mişcările «piciorului» şi «mâna» care se contractau. Numai cu vreo zece minute înainte, pe ecranul ecografului văzusem totul funcționând… Din acel moment m-am cutremurat şi am înțeles că avortul este într-adevăr ucidere!!!”[396]

[395] Interviul a fost publicat sub titlul *În cabinetul meu am ucis un oraş ca Smeredvo, fără să ştiu ce fac*, în revista *Argument* din 23 februarie 1996.
[396] Traducere: Pr. Prof. Vasile Mihoc, *Pro-Vita Sibiu*.

De ce plânge Maica Domnului?

Iubite frate al meu, îți scriu un scurt cuvânt despre lacrimi. Înainte de a mă apuca să îți scriu, am privit vreme îndelungată o poză a unei icoane a Maicii Domnului, icoană care a plâns prin minune dumnezeiască. Şiroaiele de lacrimi se văd foarte clar în fotografie. Izvorăsc din locul în care sunt pictați ochii Preasfintei Fecioare. Poate că te gândeşti că lacrimile acestea sunt false, că preoții vor să amăgească poporul pentru a-l transforma într-o turmă credulă, lipsită de discernământ. Nu este deloc aşa. Am văzut cu ochii mei icoane care au lăcrimat, şi icoane din care a curs mir. E semn dumnezeiesc. Un părinte mi-a spus o întâmplare deosebită cu o icoană din care izvora mir. Tatăl părintelui era necredincios, iar el l-a ajutat să vină la credință cu ajutorul acelei icoane. Tatăl său a pus vată în spatele icoanei, a sigilat bine icoana şi, după o vreme, când a deschis sigiliul, a văzut vata plină de mir. Efectul a fost impresionant. Nu voi vorbi acum despre convertirile care au loc prin intermediul unor astfel de minuni. Dumnezeu ar putea ca prin minuni să îi convingă pe toți oamenii că El există. Dar nu vrea aşa ceva. Vrea să ne lase şansa de a-L descoperi, de a alerga mai întâi după El şi apoi de a ne lăsa copleşiți de dragostea pe care ne-o poartă.

Da, sunt icoane care plâng…. Mulți oameni, când aud de vreo astfel de minune, se grăbesc să se convingă: dacă nu e adevărat şi dacă e vorba de o înşelătorie? Au fost şi înşelătorii de-a lungul timpului, ce-i drept, dar au fost mult mai multe minuni care au întărit credința credincioşilor.

Pe mulți oameni i-am auzit vorbind despre icoanele care plâng, cu lacrimi sau cu sânge, fie că este vorba de icoane ale Maicii Domnului, de icoane ale Mântuitorului sau de icoane ale sfinților. Dar pe foarte puțini oameni i-am auzit întrebând: „Oare de ce plâng icoanele?”.

Sau, dacă am auzit întrebări de acest fel, am auzit şi răspunsuri gen: „Plâng pentru că lumea stă departe de Biserică. Plâng pentru că pe lume sunt atâtea crime şi atâtea avorturi”. Pe foarte puțini oameni i-am auzit spunând că icoanele plâng pentru că *noi trăim în păcat*. Nu, *întotdeauna alții păcătuiesc*.

Eu nu cred asta. Eu cred că Maica Domnului plânge *şi pentru că eu nu trăiesc o viață mai curată*, o viață după voia lui Dumnezeu. Ce vreau să îți scriu acum este că Maica Domnului plânge şi pentru păcatele mele şi pentru păcatele tale, aşa cum plânge pentru ale tuturor oamenilor.

Lacrimile ei sunt lacrimi grele pentru că, paradoxal, deşi oamenii nu o iubesc ca pe o mamă, ea ne iubeşte pe toți, pentru că este Maica neamului creştinesc.

Dacă am vedea o femeie pe stradă plângând în hohote, ne-am opri şi am încerca să vedem dacă o putem ajuta cu ceva. O bătrână plângea pe stradă de rupea pământul. Am întrebat cu ce pot să o ajut. Mi-a spus că hoții îi furaseră poşeta cu actele, pensia şi cheile de la casă. Era singură, nu avea pe nimeni care să o ajute şi nici nu putea sparge uşa de la casă. Cum tocmai primisem nişte bani, o sumă destul de măricică, i-am dat-o bătrânei, m-am dus cu ea să căutăm un meşter care să îi spargă uşa, să îi înlocuiască apoi sistemul de închidere etc. S-a rezolvat. Am făcut greşeala de a-i da bătrânei numărul meu de telefon. Câteva luni m-a tot sunat să îmi mulțumească pentru cât am ajutat-o. Dar nu aveam nevoie de mulțumiri. În fond, şi eu primisem banii pe care îi aveam la mine, nu fusese un sacrificiu prea mare. Dar pe bătrânică nu o interesa de unde aveam eu banii, o interesa faptul că reuşise să intre în casă şi să îşi plătească meşterul.

Ce legătură are o bătrână pensionară cu icoanele care plâng?

Are. Pentru că uneori ne este uşor să ştergem lacrimile omului pe care îl vedem că suferă lângă noi, dar poate niciodată nu ne gândim să ştergem lacrimile Maicii Domnului. Nu ne gândim să ştergem lacrimile unei mame care plânge din cauza noastră.

Poate că rândurile mele par siropoase, dar nu este aşa. Ce este siropos în faptul că o icoană plânge şi nimeni nu o bagă în seamă?

Maica Domnului plânge pentru că ştie că ar trebuie să trăim altfel. Fiul ei, Preadulcele ei Fiu, a murit pe cruce pentru mântuirea noastră. Ea L-a văzut bătut, batjocorit, scuipat. Ea L-a văzut suferind pentru noi. Şi tot ea vede cum noi, în loc să mergem pe calea mântuirii, ne uităm prea puțin la Dumnezeu şi la cele cereşti, şi ne lăsăm târâți de poftele trupeşti.

Cum să ne doară lacrimile Maicii Domnului, când pe noi nu ne interesează nici mântuirea noastră? Noi trăim pentru plăcerile trupeşti, şi nu vrem să ne gândim că aceste plăceri se vor termina în cele din urmă.

Încearcă să ai curajul să o întrebi pe Maica Domnului de ce plânge. Încearcă să fii sincer cu tine însuți. Îți vei da seama că o mică parte din lacrimile ei se datorează păcatelor tale. Aşa cum o alta se datorează păcatelor mele.

Să nu ne mințim. Viața noastră nu este aşa cum ar vrea Dumnezeu. Poate că te întrebi în ce calitate vorbesc despre asemănarea dintre păcatele mele şi păcatele tale. Nu te cunosc, dar păcatul, orice păcat ar fi, în esență este acelaşi: îndepărtarea de voia lui Dumnezeu şi împlinirea voii îngerilor căzuți.

„Crezi că mă vei păcăli atât de ieftin? Crezi că e de ajuns să îmi vorbeşti de lacrimile unei icoane ca să îmi schimb viața?”

Nu, nu vreau să te amăgesc. Problema este că, într-adevăr, pentru lacrimile acestea ar merita să ne schimbăm viața. Totuşi, mai aproape ne este cămaşa decât haina, mai aproape ne sunt prietenii din gaşcă decât îngerii din cer sau decât Maica Domnului (sau cel puțin aşa ni se pare, nu?). În fond, la urma urmei, Maica Domnului nu face parte din gaşca noastră, şi nici din viața noastră. Nu îi dăm prea multă atenție. Să se facă lacrimile ei baltă în fața icoanei, că nu ne interesează.

Şi totuşi, chiar dacă nu ne interesează că Maica Domnului plânge, ar trebui să ne intereseze faptul că noi înşine mergem pe un drum înfundat. Patimile şi poftele ne leagă din ce în ce mai tare cu lanțurile lor şi ne va fi din ce în ce mai greu să fim liberi.

Cât ne vom minți? Cât vom accepta compromisul? Motive pentru a alege păcatul găsim destule.

Dar cu ce ne vom alege? Viața este o pregătire pentru întâlnirea cu moartea. Dar noi fugim de moarte cu disperare. Moartea trebuie ştearsă din peisaj. Trebuie să vină fără să ne prevină, trebuie să vină ca un accident. Viața este atât de plăcută! De ce să ne gândim la moarte când mai avem atât de trăit?

Nu încerc să îți spun că nu ştii cât mai ai de trăit. Poate că ai şanse foarte mari să mai trăieşti mult şi bine. Şi totuşi, tu, care alergi după satisfacerea poftelor şi a patimilor, de ce nu înțelegi că de fapt cea mai mare plăcere, care împlineşte omul în întregime, nu poate fi oferită de această lume? Dacă omul era creat pentru această lume, şi nu pentru cealaltă, Hristos nu primea răstignirea şi nici moartea pe cruce.

Dumnezeu vrea ca tu să te mântuieşti. Adică să guşti din cele mai frumoase bucurii ale existenței. Îmi permit o comparație forțată. Parcă Budha spunea că nu există plăcere lumească mai mare decât cea pe care o oferă actul sexual. În zilele noastre, cineva spunea că drogul produce un extaz cât o mie de orgasmuri, față de care toate celelalte senzații pălesc. Eu îți spun, şi nu după mintea mea, ci în deplin acord cu învățătura Bisericii, că bucuriile vieții veşnice fac să pălească toate extazele pătimaşe care pot fi trăite în viața aceasta. Euforia pe care o dă drogul este frecție la picior de lemn dacă o compari cu fericirea Împărăției Cerurilor.

Este adevărat că păcatul - fie el al beției, al desfrâului, al iubirii de sine - ne este de o mie de ori mai la îndemână decât raiul. Dar, aşa cum oamenii fac orice sacrificii pentru a-şi împlini o dorință egoistă, tot aşa ar putea să se lupte pentru dobândirea Împărăției Cerurilor.

Maica Domnului plânge, iar creştinii se prefac că nu bagă de seamă. Încearcă să o evite. Nu contează că ea plânge. Fie, zic şi eu. Nu contează. Dar va veni vremea când ne vom da seama cât de mult am greşit față de Dumnezeu. Şi vom regreta amarnic faptul că nu am fost mai sinceri cu noi înşine. Şi, atunci când am auzit, când am citit sau chiar am văzut că Maica Domnului plânge, nu

am încercat să îi ştergem cu năframa sufletelor noastre măcar o lacrimă. Cea vărsată din pricina vieții noastre de zi cu zi…

Ecouri…

Când am considerat că lucrarea de față era gata, am plecat într-un pelerinaj prin mănăstiri. M-am rugat ca Dumnezeu să mă lumineze dacă trebuie să mai schimb sau să mai adaug ceva în ea[397]. Şi, după ce m-am sfătuit cu mai mulți preoți, am mai adăugat câteva capitole… Unul dintre preoții respectivi m-a întrebat ce ecouri am de la cititori. I-am spus că am primit multe e-mail-uri care m-au încurajat mult pe parcursul scrierii cărții. Şi părintele mi-a sugerat să anexez o parte din ele la sfârşitul cărții.

Precum veți vedea şi voi, am făcut asta. Dar nu numai pentru a-l asculta, ci şi din alte două motive. Unul este că am considerat că aşa le pot mulțumi celor care mi-au scris. E destul de greu să calci pe un teren minat, cum este cel al tabu-urilor. Am avut unele greutăți, unele ispite, şi nu o dată m-am gândit să abandonez lucrul la carte. Dar căldura din scrisorile „prietenilor" mei pe care nu îi cunosc personal m-a ajutat mult. Vă mulțumesc din suflet tuturor celor care ați fost alături de mine în această „călătorie"[398].

Al doilea motiv pentru care le inserez este că mi-a fost şi mie greu să parcurg zeci şi sute de declarații şi articole ale tinerilor care au o viziune total modelată de duhul acestui veac, ale tinerilor pentru care Hristos, Biserica, mântuirea sunt doar vorbe goale[399]. M-am simțit şi eu uneori stingher. Cum să nu te simți stingher când milioane de tineri spun că eşti retardat dacă nu faci sex cu prietena ta, când spun că adevărata dragoste trebuie arătată în pat fără să aştepți binecuvântarea nunții? Şi totuşi, există tineri care gândesc altfel… Una dintre ideile pe care mi le-au scris cel mai des cititorii *Cărții nunții* poate fi rezumată în: „Ce bine că mai e cineva care gândeşte ca mine… Am regăsit în carte multe idei care mă frământau, dar şi soluția pe care am găsit-o eu însumi, fiind aproape de Biserică…"

Mă gândeam: cum ar fi să îi adun laolaltă pe cei care s-au simțit singuri, dar împărtăşesc aceleaşi puncte de vedere?

---

[397] Țin să precizez aici cum am obținut binecuvântarea pentru tipărirea acestei cărți: în acel pelerinaj m-am rugat mult ca Dumnezeu să rânduiască să găsesc un arhiereu dispus să îmi dea binecuvântare pentru un text atât de nonconformist… Când m-am întors acasă, am primit o scrisoare în care un ieromonah binevoitor trimisese deja textul meu episcopului care, precum se poate vedea, a şi scris prefața cărții de față.

[398] Nu am reprodus fragmente din toate scrisorile primite pentru simplul motiv că nu am vrut să măresc prea tare numărul paginilor cărții.

[399] Pe un forum de internet, site-ul www.sfaturiortodoxe.ro a fost catalogat drept „cel mai bun site de divertisment din România".

Ştiu că şi *Cartea nunţii* a fost împrumutată de unele fete prietenilor lor, pentru a le da ocazia să cunoască un punct de vedere creştin, şi că unii au considerat-o ca fiind o carte „depăşită". Cred că şi această carte va fi împrumutată poate tot aceloraşi prieteni, şi o vor respinge la fel de mecanic. Şi consider că le-ar prinde bine cititorilor care s-au regăsit în ea să ştie că mai sunt şi alţii care au fost de acord cu cele scrise aici…

Am reuşit să termin cartea... Mi-am dat seama cât de multă nevoie au tinerii de o asemenea carte..., câtă nevoie am avut eu de ea... Acum aştept cu nerăbdare (să apară)… să o pot dărui tuturor prietenilor, pentru care personal nu aş fi un exemplu prea bun, dar care văd în mine dorinţa de schimbare şi cea de a face tot ce pot şi pentru ei... Şi dacă eu nu reuşesc prea bine să o fac, îţi mulţumesc ţie pentru şansa pe care vrei să o acorzi fiecăruia şi pentru credinţa că, după ce am căzut, ne putem ridica...

Indiferent cât de tare ar susţine majoritatea tinerilor că, atâta timp cât iubesc, Dumnezeu „nu are dreptul" să le „interzică" nimic, cei mai mulţi dintre ei îşi vor pune anumite semne de întrebare, vor schimba ceva, cât de puţin... Iar dacă cineva ar putea să te acuze că ai exagerat, că nu a fost un mod „corect" de abordare, că e prea puţin pentru a schimba ceva, aş vrea să-i contrazic, să le amintesc de „chinurile" anumitor vârste, (toţi au fost tineri, nu?)... Şi i-aş mai ruga să privească puţin în jur... şi să înţeleagă că, într-o societate în care mass-media invadează cu tot ce poate fi mai nociv, pentru tineri doar un mesaj astfel formulat mai poate avea un răspuns... (M.D.)

Pe mine cartea m-a ajutat foarte mult, eu singură fiind în trecut afectată de unul din subiectele conţinute. Un capitol din ea m-a făcut să merg mai cert la spovedanie. Mie îmi pare că e foarte bună, atinge nişte probleme extrem de acute. (S.T.)

Mie îmi place ce-ai scris şi mi se pare util. Îmi aduc aminte de mine cât de chinuită am fost de prietenul meu şi în plus lumea mă făcea nebună că nu sunt „open minded"... După ce el m-a părăsit am citit la momentul potrivit o carte de-a ta care m-a întărit. Am mers la duhovnic… şi acuma mă ţin de rugăciune şi spovedanie serios. (R.D.)

Mă regăsesc în foarte multe locuri din textul tău, nu prin viaţa de acum, ci prin trecutul meu deloc îndepărtat; alea au fost şi frământările mele. Mie mi-au fost de folos toate cărţile tale pentru că îmi place tare mult stilul în care scrii, mi se potriveşte, mi se pare că îmi vorbeşte un prieten apropiat exact despre ceea ce mă frământă. Şi, nu ştiu cum se face, tot ceea ce am citit din scrierile tale am citit exact la momentul în care eram în mai mare impas exact pe tema respectivă. A fost ca leacul potrivit pentru o anumită boală. Şi de

fiecare dată am prins curaj pentru a merge mai departe, am văzut că şi alţii au avut aceleaşi frământări, căderi, poticniri, îndoieli, probleme ca şi mine, şi au putut să le depăşească. (S.D.)

Am citit cartea „Tinerii şi tabu-urile” [400] *şi părerea mea este că trebuie să o dai la tipar. Sunt convins că o mulţime de tineri se vor regăsi în rândurile cărţii. Eu zic că ai scris foarte bine, orice ar zice unii şi alţii. Nu am mai văzut pe nimeni să scrie atât de frumos şi cu atâta dragoste şi durere pentru tinerii care stau departe de Biserică. Cine are de zis ceva împotriva acestei cărţi ar trebui mai întâi să vină şi cu sugestii, adică cum altfel ai fi putut scrie. Părintele meu duhovnic spune că în vremurile de acum, când diavolul ne atacă aşa de mult cu sexualitatea şi cu toate derivatele ei, noi trebuie să răspundem cu aceeaşi putere. Trebuie să spunem lucrurilor pe nume, pentru că ce rost are să vorbim frumos fără cuvinte tabu, de parcă toată lumea ar fi roz, şi să nu întoarcem pe nimeni la Hristos? Pentru a-i scoate pe cei care sunt prinşi de patimi, trebuie să coborâm în lumea lor, pentru că din afară nu se poate face nimic. Dumnezeu să îţi dea putere să scrii în continuare şi să te ferească de ispite deoarece ştii bine cât suferă un om când e departe de Dumnezeu pentru că ai trecut prin atâtea greutăţi până să ajungi la credinţa cea adevărată. (C.M.)*

Am primit pe e-mail ultima carte a dumneavoastră..., cred că de la domnul Laurenţiu Dumitru... Mi-am permis să vă scriu pentru a vă felicita pentru această ultimă carte. Este o carte mai mult decât binevenită, în care se dezbat multe din problemele curente ale tineretului.

Eu aş vrea să o cumpăr cât mai repede, aş vrea să se bucure de ea cât mai mulţi tineri... şi sinceră să fiu nu aş modifica nimic, nu aş şterge nimic... poate doar aş mai adăuga.

Am dăruit-o spre citire şi părintelui meu duhovnic, care întâmplător este şi cadru didactic în liceul seminar din oraş... care m-a rugat să vă transmit felicitările dumnealui: „Tratează subiecte şi îndrăzneşte să vorbească despre ceea ce gândim noi toţi, dar ne este ruşine să vorbim în public şi uneori chiar şi pe scaunul de spovedanie, cu gândul de a nu sminti şi mai mult... E de mare ajutor”... au fost puţinele cuvinte pe care le-am reţinut din discuţia cu părintele meu duhovnic.....

---

[400] La un moment dat mă gândeam să îmblânzesc titlul cărţii, şi să renunţ la *Tinerii şi sexualitatea*. Ca variante aveam *Tinerii şi tabu-urile* sau *Naufragiaţi între ispite*. Un ieromonah m-a convins însă să las titlul iniţial: „Să îşi dea seama lumea că ipocrizia trebuie lăsată la o parte. Să lăsăm măştile, să vorbim şi pe şleau… Doar asta încerci să faci şi tu în carte…”

Eu sunt profesoară şi am aceeaşi părere... În plus sunt tânără şi pot cădea în aceleaşi păcate oricând. Patima există în fiecare dintre noi, şi poate la tineri în proporţie mai mare, deoarece avem uşurinţa de a ne alătura turmei… Aş vrea să vă felicit pentru răspunsurile pe care le-am găsit în cartea nouă… (E.N.)

Te felicit cu toata inima pentru că ai curajul să abordezi o astfel de temă, considerată, pe nedrept, tabu în rândul teologilor. E mare nevoie de astfel de cărţi în rândul tinerilor. Chiar eu şi soţul meu adesea ne doream să ştim care este poziţia Bisericii referitor la delicata problema a intimităţii de cuplu. Ba chiar i-am judecat adesea pe oamenii Bisericii, pe intelectuali, că nu se implică şi ne lasă de izbelişte pe noi, tinerii. (C.V.)

Primul gând care mi-a venit în minte a fost o sintagmă pe care am întâlnit-o cu ani în urmă, pe vremea când colecţionam aforisme: „Tinereţea e o dezordine care trebuie învinsă, restul e literatură". Dumneavoastră vă luaţi „la trântă" cu dezordinea asta. E nemaipomenit ce încercaţi să faceţi. Nu ştiu în ce măsură v-ar ajuta dacă aş face comentarii la ce aţi scris, mi se pare cumva aiurea să mă apuc să bat eu câmpii cu miile mele de gânduri vis-a-vis de munca dumneavoastră. M-aş simţi oarecum ciudat, ca şi cum v-aş contesta scrisul, deşi în prima fază orgoliul acesta care ne bântuie pe toţi a fost extrem de puternic. (P.P.)

Înainte de toate doresc să spun că şi această carte este binevenită. Este aşa pentru că tratează o problemă mereu de actualitate pentru tineri, dar mai ales pentru că dă un răspuns ortodox plin de curaj şi de realism unora care chiar au nevoie de aşa ceva.

Limbajul cu care este scrisă cartea este unul curajos. BRAVO! Aşa şi trebuie să fie, mai ales că mesajul cărţii se adresează în primul rând tinerilor cu vârste cuprinse între 15 şi 25 de ani. Cuvintele îndrăzneţe folosite pe alocuri au menirea de a trezi sufletul cititorului din amorţeală şi de a arăta acestuia că cei care fac misionarism, din care face parte autorul cărţii, pot fi oameni „cu picioarele pe pământ", nu visători, care cunosc bine şi într-un mod realist problematica actuală a tinerilor. (D.C.)

Cartea este fără îndoială, pentru tinerii aflaţi la început de drum, o speranţă în peisajul consumerist total lipsit de discernământ al zilelor noastre, în care tinerii sunt îndemnaţi la modul imperativ să-şi trăiască viaţa după reţete într-un singur pas. Este şansa lor, a părinţilor lor şi a noastră. Cred că este o carte ce va călăuzi sufletele celor care încă n-au apucat-o pe un drum greşit, va întoarce pe calea cea dreaptă pe cei rătăciţi şi îi va încuraja pe cei

nehotărâți să aleagă adevărul. Sper ca aceste rânduri să fie încurajatoare şi să alunge micile tale îndoieli, adesea constructive. (E.B.)

Părerea mea este că era nevoie de o astfel de carte; şi este foarte bine că lucrurile sunt spuse în mod direct (oricine înțelege mai bine dacă i se spune în modul cel mai clar, fără discursuri metaforice, mai ales că este o problemă ce se împânzeşte foarte repede şi pe foarte mulți îi răneşte), pentru că se simte că sunt explicații ce merg până la miezul problemei (iar dacă cineva nu se simte cu sufletul pătat, ca să nu zic murdar, înseamnă că ar trebui să ştie că are o problemă cu conştiința, şi este bine să caute adevărul fără să se mulțumească cu răspunsuri de genul „dacă alții o fac, eu de ce nu?", sau „dacă amândoi partenerii vor, de ce este păcat?", sau „dacă mă părăseşte pentru că nu accept o perversiune?"). Acestea nu sunt răspunsuri, sunt doar scuze, iar dumneavoastră reuşiți să scoateți în evidență acest lucru. Şi cred că este foarte bine că ați vorbit folosind acest limbaj, deoarece aşa poate înțelege toată lumea - şi cel mai cult, şi cel care trăieşte „după blocuri" şi care poate nu are nici o vină că s-a născut în acel mediu... Adică oricine poate înțelege astfel răul pe care îl produce desfrânarea; nu cred că este îndeajuns să fie spus doar ce nu este bine pentru că aşa zice Biserica, e bine să se cunoască şi de ce zice Biserica că nu este bine; şi eu cred că ați reuşit să explicați acest lucru. (M.P.)

Cartea este OK (eu o văd chiar ca pe o necesitate, pentru că nu cunosc multe lucrări de acest gen care să fie în circulație). De lucrări care să trateze problemele abordate din punct de vedere creştin nu prea am auzit, în schimb de lucrări care tratează aceste probleme din orice alt punct de vedere geme piața din România. (M.M.)

Îmi place foarte mult stilul direct, fără ocolişuri, din care tinerii îşi dau seama că ştii despre ce vorbeşti şi că le cunoşti bine problemele. Tinerii (mai ales cei care nu sunt în Biserică) nu cred că pot fi atraşi într-o primă fază cu citate din Sfinții Părinți. Metoda ta mi se pare mult mai potrivită. Îmi place tonul tău relaxat, necrispat şi cald, şi pe alocuri glumeț, care-i apropie foarte tare, în timp ce îndemnurile tale la curăție sunt foarte clare şi bine țintite. Scrii cu sinceritate şi grijă față de problemele lor şi, în plus, foarte dinamic. Temele sunt bine alese şi analizate „la sânge" şi cu bun simț al realității şi pe înțelesul lor. Îmi mai place că întorci temele pe toate părțile, le analizezi din toate unghiurile şi, practic, demontezi orice încercare de a scăpa spre o alegere greşită. (D.B.)

Am citit cartea. Este foarte frumos scrisă şi sunt convinsă că mulți dintre cei ce am citit-o ne vom gândi de două ori înainte să luăm anumite decizii. (L.L.)

Am citit cărţulia mai de mult, pe www.sfaturiortodoxe.ro. Era doar fără introducere, nici nu m-am gândit că nu a fost publicată încă. Mi-a plăcut foarte mult. Nu mi s-a părut nimic exagerat ori în plus sau în minus, e pura realitate pe care am trăit-o şi eu din plin. Gândul meu a fost: ce bine era dacă citeam lucrurile astea mai de mult. (A.I.)

Vreau să îmi spun şi eu părerea, mai ales că sunteţi un scriitor foarte drag sufletului meu. Şi eu am cunoscut varianta de pe net a acestei cărţi, „Tinerii şi sexualitatea" (şi, sincer, acest titlu îmi place mai mult, parcă e mai puţin simandicos). Chiar dacă, după cum spuneaţi, articolele au fost publicate fără voia dumneavoastră[401]*, chiar nu ar trebui să fiţi supărat pe cel ce le-a publicat, fiindcă astfel v-am „cunoscut" („Tinerii şi sexualitatea" fiind prima carte pe care am citit-o de Danion Vasile, după care am citit „Cartea nunţii" şi altele) şi mare folos am aflat. Unele subcapitole chiar le trimiteam prin e-mail prietenelor mele şi se declarau şi ele încântate de ceea ce citeau.*

Aş vrea să adopt şi eu stilul de adresare pe care-l adopţi şi tu, adică spunându-ţi tu şi nu dvs., fără ca acest lucru să însemne o lipsă de respect, dar pentru că, aşa cum ne vezi tu, vreau să te văd şi eu – un prieten cu care stau de vorbă. Ce-i drept, tocmai acest lucru m-a „cucerit", în primul rând modul de adresare şi referirea permanentă la cele trăite de tine. Astfel, ştim că ne vorbeşte un om ca noi, un om care a avut de înfruntat ispite şi care le înfruntă permanent, dar, mai mult, un om care încearcă să ne ajute pe noi, nişte necunoscuţi, practic. Cred că aşa împlineşti foarte bine porunca de a-ţi iubi aproapele şi pentru asta îţi mulţumesc, pentru că şi pe mine mă ajuţi.

Eşti una dintre puţinele persoane care observă foarte bine că societatea în care trăim are destule „putreziciuni", dar nu numai observă, ci încearcă să tragă un semnal de alarmă şi să prezinte o altă faţetă a unor probleme delicate (care cred că tind foarte mult să-şi piardă statutul de tabu), precum: sexul oral, masturbarea, obsesia cu sânii mici etc. Era nevoie de o voce care să spună şi că, o dată cu plăcerea, mai primeşti un „bonus" – păcatul, care nu are o existenţă temporară, ca plăcerea, ci acţionează pe termen lung, atâta timp cât tânărul nu cunoaşte pocăinţa. Am citit recent într-o carte minunată – „Dăruind vei dobândi", N. Steinhardt – ceva de genul că păcatul, pe măsură ce te afunzi mai mult în el, nu-l vezi, el însă devenind tot mai mare, dar pe măsură ce sporeşti în viaţa duhovnicească, îl vezi din ce în ce în ce mai mare şi mai cumplit. Cât de adevărate sunt aceste vorbe! Şi eu am cunoscut multe

[401] Când îi cerusem părerea unui prieten asupra cărţii, acesta s-a grăbit să o pună pe internet fără ştirea mea. Articolele au apărut într-o formă brută, cu greşeli, idei neclare etc.

dintre faţetele păcatului, fără însă a fi pe deplin conştientă de gravitatea enormă a acestora.

Dar, slavă Domnului, am auzit şi chemarea Lui şi, deşi păcatele trecute încă mă „bântuie", nădăjduiesc că Domnul mă va ajuta să trec cu bine peste tot. Ceea ce mă doare e că destul de multă lume nu poate trece peste acest trecut şi probabil ei nici nu cred că o persoană ca mine, care a cunoscut destul de bine viaţa, mai poate cunoaşte sau dori o iubire curată. Dar dacă ţie ţi-aş spune că, deşi am desfrânat, mereu am sperat că voi găsi acea dragoste blândă, tandră, înţelegătoare, o dragoste ca cea pe care o propovăduieşte Sfântul Apostol Pavel? Că şi acum mai sper că cineva mă va iubi curat şi că voi iubi şi eu curat? Numai că lumea nu mai prea vrea să creadă că sufletul îţi poate fi curat, chiar dacă trupul nu mai e. Şi e păcat, pentru că am foarte multă iubire de dăruit.

Şi articolul „Modele care ne smintesc" e foarte potrivit, pentru că ceea ce nu înţeleg oamenii e că şi slujitorii lui Dumnezeu sunt oameni care trăiesc în aceeaşi lume ca noi, nefiind ocoliţi nici ei de ispite. Poate că ei sunt mult mai ispitiţi fiindcă diavolul se bucură mai ales de căderea unui slujitor al Domnului. Fiind şi ei oameni, nu se poate să nu găsim atât preoţi care fac lucruri potrivnice cuvântului Domnului, dar avem şi reversul medaliei, pe cei cu viaţă îmbunătăţită, care n-ar trebui omişi, precum n-ar trebui generalizat că dacă un preot a greşit înseamnă că întreaga credinţă ortodoxă nu e bună.

Ca o concluzie, mi-a plăcut cartea, şi de-abia aştept să o văd tipărită. Am uitat să menţionez că îmi plac şi glumele presărate pe ici, pe colo, dar cel mai mult îmi place că atunci când citesc o carte semnată Danion Vasile (aici mă refer în special la „Cartea nunţii") am impresia că oricât de păcătoşi, de plini de defecte şi de nemulţumiţi am fi, există speranţă şi pentru noi, pentru că suntem iubiţi cu o dragoste curată de către Însuşi Creatorul nostru. Şi dragoste mai mare ca aceasta nu există. Şi bine ar fi să cunoască toţi tinerii bucuriile pe care ţi le poate oferi credinţa. (P.C.)

„Lauda de sine nu miroase a bine…" Ştiu, ştiu… Ca să fiu imparţial, voi reproduce şi o scrisoare din „galeria" adversă (galerie care s-a auzit rar pe parcursul definitivării acestei cărţi):

Am răsfoit şi citit cartea atât eu cât şi prietena mea. Am foarte multe de spus, multe sugestii, multe critici şi poate şi câteva sfaturi. În primul rând această carte sau aceste adunături de idei şi întrebări nu pot prezenta războiul duhovnicesc. Putem spune că sunt frământările şi întrebările unor tineri care nu cunosc creştinismul şi nu au nici o legătură cu Dumnezeu. Poate şi pentru sufletul tău este un „punct slab", un nucleu de patimi ascunse din trecutul tău, patimi care nu s-au curăţat, poate care nu s-au răscumpărat prin anumite

fapte creştineşti şi uneori, dacă este nevoie, puţină nevoinţă. Ai multă mândrie, multă îndrăzneală, multă libertate, limbaj golănesc, multă educaţie sexuală, multă sminteală... Avem multe de spus. Credem că-ţi atribui o răspundere prea mare. Puţine sfaturi creştineşti! Probabil sunt idei care plac, să-ţi vinzi cărţile. Pentru această răspundere pe care ţi-o asumi, să conduci atâtea suflete, credem că ar trebui să ai o pregătire specială sufletească: puţine nevoinţe, un duhovnic adevărat, multă demnitate creştinească şi multă dragoste şi dăruire lui Hristos.

În răspunsul meu nu am încercat să mă dezvinovăţesc, nici să mă apăr. Ci am cerut rugăciunile lor, aşa cum le cer şi pe ale voastre. Da, nu obosesc să vă rog să vă rugaţi pentru mine, ca să mă ajute Dumnezeu să merg pe calea mântuirii până la capăt. Şi vă cer iertare tuturor pentru că nu am reuşit să fac o carte mai bună...

În fața Pamelei Anderson[402]

La televizor, un spot care face parte dintr-o campanie de luptă împotriva drogurilor. Unii l-au considerat interesant, alții l-au considerat ridicol. Andrei Gheorghe a înșiruit într-un articol chestiile care nu i-au plăcut la spot: „În primul rând, impertinența tuturor acestor asociații de felceri-femei-urâte-cu-fundul-mare de a-și face reclamă fățișă șantajând sentimental. Dacă este vorba de droguri, suntem importanți, nu-i așa? Nu! În numele marilor idealuri, mediocrii se semnează la veceu. (...) În al doilea rând. Moda. Moda de a crea spoturi sociale. Căci de modă este vorba, nu de Maica Tereza. Agențiile deseori se implică în asemenea acte menite a le aduce stimă și respect. (...) În al treilea rând. Intangibilitatea. Nu ai voie să te iei de ei, căci drumul lor este drumul crucii, ei sunt misionari și tu ești un păduche. Greșeală, doamnelor! Spotul vostru este prost! În al patrulea rând. Tonul. Ați observat că, în clipa în care o asemenea comunicare este prezentă pe televizor, în cameră, pe la colțuri, apare mucegai? Ei bine, ați observat cum vă intră biserica în casă, amvonul pe masă și preoții în pat? Există un soi de dogmă a spotului social care ucide inventivitatea și în cadrul căreia numai fraierii și mediocrii se simt în largul lor. Creativitatea moare, dar moare ca stil. În al cincilea rând. Textul. E idiot. Se naște dintr-o găselniță și tot în ea se îneacă. (...) În al șaselea și ultimul rând, că deja m-am plictisit și eu, și voi. Nu este de-ajuns să lupți pentru o cauză nobilă. Din contră. Marile războaie cer eroi pe măsură. Spotul vostru este prost filmat, gândit, scris, realizat, produs. Gunoi. Nu merită notă”[403].

---

[402] Ideea acestui titlu mi-a venit după ce am văzut în Grecia, la o expoziție de artă modernă, un tablou pe care nu vreau să îl descriu pentru a nu tulbura mințile cititorilor…

[403] Din *Academia Cațavencu*, nr. 30 / 2003, p. 17, articolul *Lanțul slăbiciunilor publicitare – cu Andrei*. Voi face abstracție aici de scandalurile din presă legate de faptul că Andrei Gheorghe a fost sau nu consumator de droguri. Oricum, dacă a fost, nu ar fi de mirare că spotul cu pricina i-a produs alergie. Eu însă am pornit de la prezumția de nevinovăție și am considerat că opiniile de mai sus nu sunt scrise în fumul țigărilor de marijuana. Am considerat că sunt opiniile sincere ale unui critic plictisit de ineficiența campaniilor împotriva drogurilor. De altfel, am citit mai demult un studiu care arăta că unele campanii anti-drog nu au făcut altceva decât să trezească interesul potențialilor consumatori, fiind până la urmă – fără voia organizatorilor – o formă de reclamă subliminală pro-drog…

Ce are în comun spotul criticat de Andrei Gheorghe cu o carte despre sexualitate?

Faptul că şi cartea mea are îşi va avea criticii ei. Faptul că articolul lui Andrei Gheorghe m-a pus pe gânduri şi m-a convins să fac o carte cât mai vie, fără „mucegai". Scriind, mă tot gândeam că ar trebui să am priceperea de a renunța la un limbaj prea bisericesc şi să fiu cât mai aproape de *graiul* folosit în cartier, după blocuri. Iată însă că, după ce câteva texte din cartea de față au fost puse pe un site ortodox[404], în loc să primesc critici din partea tinerilor cum că volumul este prea siropos, prea bisericos, am primit critici de la câțiva oameni apropiați sufletului meu care au insistat să renunț la tipărirea unui volum atât de riscant, atât de viril, atât de *sexy*. Ba chiar un preot m-a prevenit că va scrie un articol împotriva cărții mele… Cred că este interesant însă să povestesc aici o întâmplare care m-a convins că nu trebuie să renunț la scrierea acestei cărți. Acest preot, citind pe net câteva rânduri din articolele mele pe tema sexualității, intrigat că am putut să scriu astfel, s-a apucat să mă critice în fața unor buni prieteni de-ai mei. De față mai era un băiat de preot, student la Teologie.

- Vai, dar ce legătura are textul ăsta cu Ortodoxia? – întrebă preotul. Auziți cât de smintitor sună. Titluri ca „Sâni mari şi creiere mici"…. Nu, trebuie să nu scrie o astfel de carte. Nu-i aşa?

Studentul teolog îl aproba din cap, în timp ce butona la un calculator. La un moment dat, închizând fereastra documentului la care lucra, pe ecran a rămas Pamela Anderson, cu sânii revărsabili.

- Ce e asta?, a fost întrebat studentul.

- Ce să fie, desktop-ul meu!, a răspuns stânjenit fiul de preot… Care până atunci păruse şi el *revoltat* de tupeul meu de a aborda subiecte tabu.

Iată însă că şi el, ca mulți alți *inocenți* care se vor simți revoltați de tonul articolelor mele, are nevoie de astfel de materiale… M-am bucurat când am auzit această întâmplare, pentru că m-a convins încă o dată că printre cei care vor ataca trilogia mea *Tinerii şi sexualitatea* vor fi chiar oameni iubitori de patimi care se vor simți mustrați de rândurile mele… Şi, în loc să mă convingă să renunț la scris, ei m-au convins să fiu şi mai direct, şi mai …

Mă aşteptam însă ca după această întâmplare părintele cu pricina să înțeleagă că este nevoie să lăsăm fariseismul şi să le vorbim tinerilor despre problemele lor reale, nu despre înălțimi duhovniceşti pe care foarte puțini se vor osteni să le atingă. Dar nu a fost aşa…

---

[404] E vorba de www.sfaturiortodoxe.ro . „Creierul" site-ului, căruia îi trimisesem unele materiale, le-a pus pe net fără să îmi ceară permisiunea. Deşi articolele erau în formă brută, necizelate, cu greşeli, m-am gândit că a fost voia lui Dumnezeu ca ele să ajungă pe net. Astfel am primit de la cititori sugestii care m-au ajutat să *modelez* cât mai bine volumul de față. Îi mulțumesc „Creierului" acum pentru inițiativa sa.

(Oricum, contrabalansez întâmplarea de mai sus cu o alta, care arată că există slujitori ai altarului care au înțeles că uneori e nevoie să vorbim pe şleau în probleme mai delicate: Monica Fermo, autoarea jurnalului *Talita Kumi – Înviind pe drumul Damascului*, stătea în cumpănă, înainte de a-l tipări, dacă trebuie sau nu cenzurate pasajele mai *fierbinți*. I-am spus: „Dar oamenii au nevoie şi de ele, să vadă că şi o desfrânată din zilele noastre poate să lepede păcatul şi să vină la Hristos, nu numai desfrânatele din vechime. Exemplul Mariei Egipteanca are nevoie de replici din zilele noastre…". Dar ea ezita. Şi i-am spus: „Selectați toate pasajele care vi se par prea pline de erotism – volumul descriind tocmai trecerea ei de la desfrâu la credință – şi lăsați-l pe episcopul care dă binecuvântarea de tipărire a cărții să decidă în privința lor. Doar el dă binecuvântare pentru carte…". Şi acesta a convins-o să le lase… Tocmai pentru că o convertire presupune o trecere de la o stare la alta. Şi, dacă cititorii nu ştiau de unde a plecat, nu ar fi putut înțelege nici măreția convertirii ei…)

Nu cred că e îndeajuns să ne mulțumim să ne rugăm pentru tinerii care stau departe de Biserică fără să însoțim rugăciunea noastră cu faptele potrivite la momentul potrivit. Cum ar fi fost ca apostolii, în loc să cucerească lumea întreagă pentru Hristos, să se fi adunat într-un sat şi să îşi fi petrecut timpul rugându-se ca Dumnezeu să îi convertească pe ceilalți?

„Dar ce, tu eşti apostol?" Nu, nu sunt apostol (decât în măsura în care sunt toți creştinii, care au primit, prin botez, darul de a-L mărturisi pe Hristos celor care stau departe de lumină). Dar, dacă duhovnicul meu mi-a dat binecuvântare să scriu şi pe aceste teme controversate, am avut nădejdea ca harul ascultării va lucra. Nu mă aştept ca tinerii cititori să cadă în extaz, dar mă aştept ca măcar câțiva să fie puşi pe gânduri de rândurile mele. Trăim vremuri grele pentru credința creştină şi cred că merită să te lupți mult chiar şi pentru câştigarea unui singur suflet.

(Oricum, nu cred nici că toți trebuie să devină misionari... Fiecare se mântuieşte înmulțind talanții pe care i-a primit de la Dumnezeu…)

Celor care vor considera că am greşit scriind despre sexualitate le aduc un singur argument. Câteva fragmente dintr-un e-mail pe care l-am primit de la o studentă…

„Să-ți spun de ce-mi place aşa de mult cum scrii şi de ce sunt de acord cu un astfel de stil. Dar, prima dată - părerea despre *Cartea nunții*. Trebuia să accentuezi mai mult unele capitole şi să nu te fereşti să expui chiar şi scene mai obscene (bineînțeles, într-un limbaj adecvat) care crezi că şi-ar avea rostul în exprimarea unei opinii. Limbajul tău cred că este unul adecvat situațiilor pe care le expui. Chiar dacă unii creştini se vor împotrivi spunând că nu este cuviincios folosirea unui astfel de limbaj nici în abordarea temelor despre sexualitate, eu cred că aceştia nu ştiu ce vorbesc.

(…) Mă gândesc la ce ar zice lumea dacă ar veni acum (în zilele noastre) Hristos în lume să îi cheme la mântuire pe cei păcătoşi, pe cei depărtați de

Biserică. Hristos nu a încercat să fie prieten doar cu cei curați, cu cei drepți, ci a încercat să fie prieten cu cei bolnavi, cu cei păcătoşi, cu desfrânații, cu hoții etc., tocmai pentru a le câştiga dragostea, pentru a-i apropia de El, de Dumnezeu.

Dacă Hristos ar fi fost prieten doar cu cei drepți, cu cei curați, cu cei credincioşi, unde ar fi fost atunci mântuirea celor păcătoşi, dragostea lor pentru Dumnezeu, dorința lor de a se îndrepta? Mulți uită că înainte de a veni la Biserică au dus o viață depărtată de aceasta, uită că dacă nu ar fi întâlnit un Hristos prieten mai mult cu cei păcătoşi, cu cei căzuți, nu s-ar afla acum în Biserică; uită că atunci când s-au întors au fost, probabil, *întorşi* de unii creştini care au ştiut să fie prieteni nu numai cu creştini, ci, mai mult, cu cei păcătoşi. Se uită că a fi prieten cu un căzut nu înseamnă să i te alături în cădere spre cădere, ci să i te alături în cădere pentru a-l ridica. Câți părinți călugări nu au stat aproape de beți şi de desfrânați, acuzați fiind de desfrânare, de lepădare de Hristos, pe când ei îi aduceau la mântuire pe cei păcătoşi, pe cei căzuți?

Aşa şi cu limbajul tău. Cum să le explici tinerilor despre viața în Hristos, despre o relație curată între tineri, dacă nu foloseşti un limbaj pe care ei îl folosesc, pe care ei îl înțeleg? Să-ți spun sincer, dacă tu nu mă ajutai prin scrisul tău, poate că nici acum nu încercam să mă lupt cum ar trebui cu patima (masturbării). Aşa şi alții, au nevoie de încurajare, au nevoie de cineva care să le fie alături.

Oare nu este mai de folos a vorbi direct pentru a schimba un om, decât a vorbi aşa zis curat, dar fără nici un rezultat? Dacă scopul acestui limbaj direct este să îi schimbe pe ceilalți, atunci ce este greşit? Atâta timp cât unii prind curaj şi se îndreaptă tocmai pentru că au văzut că îi bagă şi pe ei cineva în seamă, că există cineva care să le dorească şi lor binele… Iar dacă nimeni nu se coboară să le explice aşa cum înțeleg ei, de unde vor prinde dorința de îndreptare? Ei deznădăjduiesc crezând că nu se poate şi văd creştinismul doar condamnând, judecând ceea ce este, dar nu şi îndreptând.

Sexualitatea abordată în acest fel nu este decât un mijloc de a le arăta tinerilor ceva care poate fi abordat şi în alte feluri, dar acum are scopul de a îndrepta, pentru a vedea şi un alt punct de vedere, o altă trăire. Iar în acest caz, limbajul parcă nici nu mai este vulgar, deoarece şi acesta devine curat atunci când scopul cu care este folosit este îndemnul la curăție".

Nu m-aş mira ca unii cititori, citind aceste texte pe care le-am scris pe tema sexualității, să dea acelaşi verdict pe care Andrei Gheorghe l-a dat spotului de la televizor: „Prost filmat, gândit, scris, realizat, produs. Gunoi. Nu merită notă". Mi-am asumat astfel de verdicte. Şi asta pentru că cel puțin tinerii care au citit „manuscrisul" pe net l-au perceput altfel...

Încheiere:

De vorbă cu Dumnezeu

Am vorbit despre multe până acum. Am vorbit poate prea mult… E rândul vostru să vorbiți despre problemele voastre cu Hristos, cu Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, cu toți îngerii şi sfinții. Rugăciunile voastre vă pot ajuta mai mult decât citirea unor rafturi întregi. Pentru că rugăciunea este faptă. Rugăciunea are putere. Mă rog lui Dumnezeu pentru voi, cei care citiți această carte, ca Dumnezeu să vă lumineze minţile şi inimile şi să vă dăruiască să înțelegeți marea taină a rugăciunii.

Şi pun înaintea sufletelor voastre câteva rugăciuni care pe mine m-au ajutat mult. Înainte de a mă căsători, le-am primit şi eu de la un părinte duhovnic, drag sufletului meu, părinte care între timp a trecut la Domnul…

Canon de pocăință a celui căzut în desfrânare

Cântarea I

Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.

Cred cuvântul Tău, Doamne, că în cer va fi mai multă bucurie pentru un păcătos care se pocăieşte, decât pentru nouăzeci şi nouă de drepți, care n-au nevoie de pocăință. Învredniceşte-mă, dar, şi pe mine, să mă pocăiesc cu adevărat.

Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.

Hristoase, Mântuitorul meu, departe de Tine mi-am petrecut viața mea, şi multe păcate am săvârşit. Dar negăsindu-mi liniştea şi pricepând că numai lângă Tine pot afla odihnă sufletului meu, la Tine alerg, Iubitorule de oameni.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Surd am fost față de cuvintele Tale: Nu judecați, ca să nu fiți judecați. Pentru că în loc să văd căderea în care mă aflam, am ales să mă văd mai bun decât cei care păcătuiseră mai mult decât mine.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Cuvine-se cu adevărat să te fericim, Născătoare de Dumnezeu, că nu treci cu vederea rugăciunile păcătoşilor care te cheamă în ajutor, ci le întinzi grabnic mână de ajutor.

Cântarea a 3-a

Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.

Voia lui Dumnezeu aceasta este, ca să vă feriți de desfrânare, le-a spus creştinilor Marele Pavel, apostolul neamurilor. Dar eu, întinându-mi haina botezului, m-am tăvălit în noroiul păcatului, care mi-a robit inima.

Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.

Nu pot, Doamne, să mă ridic prin puterile mele, nu pot birui patimile care mă apasă şi cărora le-am dat putere să mă stăpânească.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Libertate am căutat, dar am găsit lanțurile păcatului, şi suspin acum după libertatea cea adevărată. Ajută-mă, Doamne,

Cel ce ai zdrobit încuietorile iadului şi i-ai adus la lumină pe cei din întuneric.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Acum înțeleg că prin desfrâul meu m-am lepădat de Hristos, Preacurată Fecioară, şi greu îmi este să lepăd jugul păcatului. Ajută-mă tu, ocrotitoare a creştinilor, să dobândesc izbăvire din robia patimilor şi a diavolului.

Cântarea a 4-a

Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.

Mult a suferit Adam când a fost alungat din rai pentru neascultarea sa. Iar eu, în loc să merg spre Împărăția Cerurilor, m-am lăsat păcălit de şarpele cel viclean.

Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.

„Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta", a strigat către Tine David după ce a păcătuit cu femeia lui Urie. Şi eu zic, împreună cu el, „miluieşte-mă".

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Precum a ieşit Marele Avramie din chilie pentru a o ajuta pe nepoata sa Maria să părăsească locaşul de desfrânare în care îşi trăia zilele, şi prin harul cel dumnezeiesc a întors-o la pocăință, tot aşa ajutați-mă şi pe mine, voi, sfinților care mijlociți pentru ridicarea celor căzuți în desfrânare.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Maică a milostivirii, cum ai întors-o în chip minunat pe Maria din Egipt, împiedicând-o să intre în biserică înainte de a se lepăda de desfrânarea ei, tot aşa întoarce-mă şi pe mine la calea cea luminoasă a virtuților.

Cântarea a 5-a

Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.

Păcatul mi-a moleşit inima, şi diavolul îi dă târcoale, ca să mă depărteze de Dumnezeu şi să mă arunce între oamenii care Îl batjocoresc pe El prin faptele şi cuvintele lor.

Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.

Plină e lumea de răutate şi de necredință, şi nu văd cum aş putea să trăiesc în mijlocul focului fără să mă ard. Dar, ştiind că Tu l-ai ținut viu pe Daniil proorocul în groapa cu lei, mă rog

Ție să mă izbăveşti de leii care se luptă cu mine ca să mă arunce în împărăția morții.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cum l-a biruit David pe Goliat, aşa să birui şi eu ispitele care mă asupresc, Doamne, mă rog Ție. A Ta să fie biruința, Doamne, Cel ce din iubire ai primit a Te răstigni pentru mântuirea noastră.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Cine risipeşte negura greşelilor noastre? Tu, Fecioară, şi pentru aceasta îți aduc laudă şi mulțumire, vrând să nu fiu părăsit de tine aşa cum eu L-am părăsit pe Hristos.

Cântarea a 6-a

Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.

Gura mea, mâinile, picioarele şi toate mădularele mele să fie spălate prin baia pocăinței. Şi chiar de nu am îndeajuns lacrimi care să mă spele, să îmi fie mie baie scăldătoarea Sfintei Spovedanii.

Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.

Nu te sfii să mărturiseşti toate fărădelegile tale, suflete al meu. Oare nu vrei să primeşti iertare de la Stăpânul tuturor? Sau vei lăsa ruşinea să îți pătrundă în suflet, şi vei pieri?

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Aud glasul Scripturii care zice: „Iată acum vreme potrivită, iată acum ziua mântuirii". Cu adevărat vreau să fie acesta ceasul întoarcerii mele.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Mulțime nenumărată de păcătoşi au fost îndemnați de tine în chip nevăzut să îşi mărturisească păcatele, ceea ce eşti nădejdea noastră, iar eu, luând aminte la pilda lor, cu hotărâre şi zdrobire de inimă vreau să fac şi eu aceasta.

Cântarea a 7-a

Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.

Nici un om nu poate da dezlegare de păcate prin puterile sale, dar eu am priceput că preoții sunt lăsați de Tine, Doamne, pentru aceasta.

Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.

Greu este să găseşti un doctor iscusit, dar şi mai greu este să găseşti un duhovnic care să dea doctoria potrivită pentru bolile cele grele ale sufletului. Bolnav fiind sufletul meu, mă rog ție să îmi trimiți doctorul potrivit şi doctoria cea tămăduitoare.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Venit-a fiul risipitor spre tatăl său, şi acesta i-a ieşit cu drag în întâmpinare. Aşa să mă întâmpine şi pe mine părintele duhovnic, Mântuitorule, ca să văd în sufletul său icoana grijii Tale pentru noi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Fecioară preacurată, mângâierea noastră, care ştii folosul spovedaniei, acoperă-i cu Sfântul Tău acoperământ pe toți duhovnicii, ca să dea cuvânt de folos cu putere multă, şi pe creştini să țină cele primite.

Cântarea a 8-a

Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.

Tu eşti Calea, Adevărul şi Viața, Doamne. În mâinile Tale pun sufletul şi trupul meu, mintea şi inima mea. Primeşte-le ca pe puținii bani ai văduvei, Hristoase Dumnezeule, curățind această mică jertfă a mea prin harul Duhului Tău cel sfânt.

Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.

Înțelepțeşte-mă, Cuvântule al lui Dumnezeu, că fără Tine sunt ca praful în fața vântului, şi nu pot pricepe meşteşugitele curse ale pierzătorului de suflete. Şi dăruieşte-mi smerenie ca să văd în tot binele meu lucrarea Ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cred, Doamne, ajută necredinței mele, strig către Tine, având nădejde că mă vei ajuta şi pe mine ca şi pe tatăl care s-a rugat Ție aşa, iar copilul său a fost izbăvit de diavol. Ca să aud şi eu, precum oarecând cananeianca, preadulcile Tale cuvinte: „Fie ție după cum voieşti"

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

De multe ori am spus în inima mea că voi pune început bun mântuirii, dar de fiecare dată am fost îngenuncheat de patimile mele. Căzând acum înaintea ta, liman al celor deznădăjduiți, te rog mijloceşte pentru mine la Fiul tău, ca să îmi dea tărie să mă ridic.

Cântarea a 9-a

Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.

Hristos a Înviat! răsună la prăznuirea Sfintei Tale Învieri glasurile credincioşilor. Învredniceşte-mă şi pe mine să mă bucur de Învierea Ta, Fiule al lui Dumnezeu, ridicându-mă de la moarte la viață.

Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.

Bucurie se face în cer pentru un păcătos care se pocăieşte. Oare voi fi şi eu pricină de bucurie? Că pricină de sminteală am fost destul pentru aproapele meu, şi n-am aflat în mine nici un câştig.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Voi, cetelor îngereşti, o, dumnezeieşti Stăpânii, Heruvimi, Serafimi, Domnii, Îngeri, Scaune, toate Căpeteniile, preamărite Puteri şi Sfinților Arhangheli, rugați-vă pentru mine, păcătosul şi desfrânatul, ca să dobândesc iertare de păcate şi să aflu mântuire în ceasul Judecății.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sfântă a sfinților, Născătoare de Dumnezeu, roagă-te cu Sfântul Ioan Botezătorul, dascălul pocăinței şi cu toți apostolii, cuvioşii, mucenicii, ierarhii, dimpreună cu ceata sfintelor femei, ca viața mea să cunoască binecuvântarea şi nu blestemul, bucuria şi nu întristarea, lumina şi nu întunericul.

Rugăciunea celui căzut

Doamne, Dumnezeul meu, nu ştiu să mă rog Ţie, nu ştiu să cer ajutorul Tău, dar mă rog îndură-Te de mine şi vezi căderea mea. Şi precum părinţii înţeleg cererile pruncilor lor, chiar de aceştia nu ştiu să le aşeze în cuvinte, tot aşa Te rog şi pe Tine ascultă nu cuvintele buzelor, ci pe ale inimii mele. Ridică-mă degrabă, Dumnezeule, ca să nu fiu înghiţit de păcat. Ridică-mă degrabă, Dumnezeule, Cel ce eşti Izvorul a tot binele şi a toată virtutea.

Vino în întâmpinarea mea, Dumnezeule, precum tatăl în întâmpinarea fiului risipitor. Eu sunt fiul cel risipitor, Doamne, şi vreau să pun început bun mântuirii. Ajută-mă Tu, pentru rugăciunile Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu, ale îngerului meu păzitor şi ale tuturor sfinţilor.

Rugăciunea celui aflat în ispită

Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce ai venit în lume nu pentru cei drepți, ci pentru cei păcătoşi, Care atât de mult ai iubit neamul omenesc încât ai primit a Te răstigni pentru mântuirea noastră, vezi ispita care mă înconjoară, vezi diavolii care stau înaintea mea, căutând să mă tragă în păcat. Nu mă lăsa, Doamne, lipsit de ajutor. Nu mă lăsa, căci păcatul se ridică înaintea mea cu putere şi nu pot să-i stau împotrivă, de nu mă vei întări cu harul Tău.

Tu ai îngăduit să trec prin ispita aceasta, ca sufletul meu să se curățească şi să ia cununa biruinței. Învredniceşte-mă, Doamne, să iau această cunună şi să nu iau osânda căderii.

Ştiu, Doamne, că mulți au avut ispite mai mari decât ale mele, şi le-au biruit prin puterea Ta. Eu, neavând credința lor, mă rog Ție să nu Te scârbeşti de micimea sufletului meu, de răutatea mea şi de greşelile mele, ci să mă acoperi cu Duhul Tău cel sfânt.

Ca în războiul acesta să nu învingă diavolul, ci să învingi Tu, Doamne, că făptura mâinilor Tale sunt şi la Tine este nădejdea mea. Iar eu Te voi lăuda şi Te voi slăvi în toate zilele, până la sfârşitul vieții mele. Amin.

Rugăciune pentru cel căzut

Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, Dumnezeule al îndurărilor şi al milostivirii, mă rog Ție pentru robul Tău (numele), care a căzut în cursa păcatului ucigător de suflet. Îndură-Te de el şi îl miluieşte, curățind rănile sufletului său. Ştiu, Doamne, că Tu vrei întoarcerea lui, şi aştepți să părăsească patimile şi poftele trupeşti.

Am auzit glasul Tău prin proorocul Iezechiel: „Eu nu voiesc moartea păcătosului, ci să se întoarcă şi să fie viu". Ai grijă de robul Tău, ca să nu ajungă rob al patimilor şi al diavolului. Îndură-Te de El, ridică-l din groapa fărădelegii şi înnoieşte-l cu lumina pocăinței.

Ajută-l, Doamne, să pună stavilă păcatului şi să pună început bun mântuirii. Alungă de la el toată patima, toată pofta cea dobitocească, tot gândul cel rău şi toată tulburarea. Liniştește, Doamne, inima lui prin harul Tău.

Ca împreună cu toți cei care din păcat prin pocăință şi nevoință s-au ridicat la măsura sfințeniei să Îți aducă slavă şi mulțumire, în vecii vecilor. Amin.

Rugăciune pentru cel aflat în ispită

O, Maică a Domnului, Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, nădejdea celor deznădăjduiți şi bucuria celor necăjiți, primeşte această puțină rugăciune făcută cu zdrobire de inimă. Ai grijă de robul lui Dumnezeu (numele), care se află în văpaia ispitelor. Tu, care în chip minunat ai potolit flăcările care mistuiau casele oamenilor, potoleşte şi focul acestei ispite.

Tu, ceea ce eşti chivot al virtuții, ai grijă de sufletul acesta, pe care diavolul vrea să îl arunce în păcat. Roagă-te pentru el cu toți îngerii şi sfinții lui Hristos, Mântuitorul şi Dumnezeul nostru. Ca, văzând ajutorul cel dumnezeiesc, el să stea tare în fața păcatului şi să ia cununa biruinței. Şi ducând o viață bineplăcută lui Dumnezeu să te laude până la sfârşitul vieții sale, că tu eşti Maica milostivă şi iubitoare de fii şi niciodată nu laşi fără răspuns rugăciunile credincioşilor. Iar de va cădea în păcat, ajută-l să se ridice degrabă, ca nu cumva să devină rob al patimii şi al diavolului.

O, mijlocitoare a creştinilor, ajută-l pe el şi pe toți cei aflați în ispite, ca să te binecuvânteze şi să te preaînalțe în vecii vecilor. Amin.

Nota autorului:

Cu ajutorul lui Dumnezeu, am terminat şi lucrul la această carte adresată în mod special tinerilor. Tinerii rămân target-ul meu preferat[405]. Sper să nu *divorţăm*…

M-aş bucura dacă în discuţiile cu elevii care pun întrebări despre viaţa sexuală, profesorii de religie sau diriginţii vor reuşi să aibă curajul de a discuta lucrurile direct, pe şleau, cu cuviinţă dar şi cu obiectivitate. Pe tineri nu îi mai conving răspunsuri gen: „Subiectul sexualitate este tabu". Nu propun ca reper nici stilul şi nici punctele de vedere expuse în paginile acestei cărţi. Propun însă să se ţină seama nu doar de cărţile duhovniceşti, ci şi de revistele şi cărţile pe care le citesc tinerii, precum şi de filmele sau emisiunile lor preferate[406].

Credeţi-mă că am scris şi foarte greu, şi foarte uşor. Am scris foarte uşor pentru că m-a acoperit harul binecuvântării duhovnicului meu, rugăciunile Maicii Domnului şi ale Sfântului Simeon. Am scris greu pentru că a trebuit să citesc multe materiale smintitoare, să văd site-uri smintitoare. Am scris cu frică. Îmi era teamă că păcatele „primei tinereţi" vor năvăli în mintea mea şi că mă vor birui. Totuşi, Hristos m-a ajutat şi de data aceasta. Nu recomand nimănui să încerce o astfel de lucrare decât dacă se află sub stricta îndrumare a duhovnicului. Însă, dacă duhovnicul dă binecuvântare – şi prin el vorbeşte Dumnezeu –, atunci nu există motive pentru a da înapoi.

Cred că ţinem prea puţin seama de linia mărturisitoare a Sfântului Simeon cel nebun pentru Hristos. El nu se sfiia să meargă la bordel, lăsând lumea să creadă că este un desfrânat. Dar el nu mergea acolo pentru satisfacerea poftelor trupeşti, ci mergea pentru a le converti pe desfrânate, pentru a le îndrepta spre pocăinţă. Şi multe dintre ele se lăsau de *meseria* lor şi începeau să ducă o viaţă nouă în Hristos. Mulţi îl cleveteau şi îl batjocoreau pe

---

[405] Din păcate, lucrările scrise de mine ajung mai greu la destinatar. Cartea pentru oamenii bolnavi cu greu ajunge la cei din spitale, cărţile despre rătăcirile contemporane cu greu ajung la cei rătăciţi etc. La fel se întâmplă cu cărţile adresate tinerilor, cu atât mai mult cu cât noua generaţie intră din ce în ce mai greu prin librării. Îmi permit să îi rog din suflet pe cei care pot să facă reclamă acestei cărţi să vorbească despre ea celor care s-ar putea folosi de cele scrise. În mod special îi rog pe profesori, pe diriginţi, să mă ajute cu plasarea acestei *lungi scrisori* în mâinile destinatarilor… Şi chiar pe tinerii cărora le-a plăcut, să o împrumute prietenilor lor. Mai apoi, când cartea va fi cu paginile *şifonate*, ei să ştie că le spun din suflet: „Mulţumesc…"

[406] Nu trebuie să stea profesorii să citească numai *Bravo* sau să vadă numai filme ca *Titanic*, dar e bine să cunoască măcar „emblemele" generaţiei căreia i se adresează…

Sfântul Simeon, dar Hristos îl întărea în lucrarea sa. Cred că avem nevoie de cât mai mulți urmaşi ai Sfântului Simeon… Dar oare or mai exista astăzi astfel de urmaşi?

„M-am dus cu culionul întors şi am cerşit milioane de lire de la români. Am răscumpărat şi romăncele care făceau prostituție în fața hotelurilor din Padova… Nu merge cu vrăji de cuvinte la recuperarea unor astfel de oameni. Şi m-am dus la *peştele* lor - care era sârb - şi i-am zis: «Domne, cât câştigă o romăncă de-a noastră într-o noapte de *jaf*?». Şi acesta, prinzându-se cam unde bat: «Un milion de lire». Nu-i adevărat, că nu câştigă atât şi i-am spus: «Uite aici! Trei milioane de lire pentru cele trei fete romănce de la tine. Du-te cu ăstea două milioane şi recuperează-le pe ălea două». În noaptea de Înviere, inclusiv pe ele le-am avut acolo. Când ele se prostituează, şi eu mă prostituez. Când ele se droghează, şi eu mă droghez. Când ele trăiesc în mizerie, şi eu trăiesc în mizerie”[407]. Rândurile acestea nu sunt vorbe goale, nu sunt literatură. Sunt mărturia unui vrednic slujitor al altarului, părintele Necula de la Sibiu.

Oare câți preoți s-au gândit să cumpere o prostituată pentru a o aduce în noaptea de Paşti la biserică? Cred că nu mulți. Nu zic că asta e soluția mântuirii prostituatelor, să le duci în noaptea de Paşti la slujbă, pentru că sunt prostituate care vin oricum, dar apoi revin la vechea lor *meserie*. Totuşi, acesta ar fi un pas – mic sau mare, nu ştiu – înspre ele. Prostituatele au nevoie să vadă că pe creştini îi apasă căderea lor[408] – pentru că în această apăsare ele intuiesc suferința Celui din inima creştinilor, suferință pe care ele o întețesc prin păcatele lor…

„Când ele se prostituează, şi eu mă prostituez…” Cuvinte de Pateric. Adică vorbe pe care lumea nu mai are resurse pentru a le rosti. „Când ele se droghează, şi eu mă droghez…”, continuă părintele. Şi eu aş continua: „Când ele păcătuiesc, şi eu păcătuiesc. Când oricine altcineva păcătuieşte, şi eu păcătuiesc…” Celălalt păcătuieşte şi pentru că eu nu l-am ajutat să meargă spre Hristos.

Şi aici nu e de ajuns doar să conştientizăm această greşeală şi să o mărturisim la spovedanie. Trebuie să pornim de la recunoaşterea acestei greşeli, dar să mergem mai departe. Să facem ceva pentru celălalt. Să suferim pentru el, să ne rugăm pentru el. Să îi dăm o mână de ajutor. Să îl udăm cu apa cea vie a iubirii noastre. A iubirii în numele lui Hristos…

---

[407] Părintele Constantin Necula, *Tinerețea Ortodoxiei*, Editura Agnos, 2005, p. 76.

[408] În timp ce creştinii care le devin clienți le oferă fără să vrea o dovadă că nu are rost să se convertească… Sfântul Ioan Gură de Aur a spus: „Dacă noi am fi cu adevărat creştini, idolatrii ar fi venit la Hristos” (apud Sfântul Nectarie din Eghina, *Despre pocăință şi spovedanie*, Editura Egumenița, Galați, 2004, p. 69). Dar, pentru că noi nu trăim creştineşte, nu e de mirare că prostituatele nu renunță la păcatul lor…

Postfață:

Un suflet „pus pe tavă”

Părintele Sergiu Matei

Năvalnic ca un râu de munte, tânărul teolog Danion Vasile scrie pentru toți, şi mai ales pentru tineri, pe care iubindu-i îi simte ca făcând parte din el. Intervine cu tăria duhovnicului care citeşte lepădările de satana, descoperindu-se pe sine, asemeni marilor atleți ai creştinismului primar.

Scrie pentru tânărul care păşeşte înmărmurit pe covorul înşelător şi moale aşternut la picioarele statuii unui Budha burtos şi dezumanizat care îi cere să renunțe la identitatea lui, la rădăcini, la virtute, la adevăr, la Dumnezeu.

Intitulează atât de firesc cea mai crudă mărturisire a sa *Jurnalul convertirii* – un document în care pe drept cuvânt şi-a pus sufletul pe tavă. De fapt, scriitorul s-a întors la pocăința creştinismului primar, mărturisindu-se în fața cititorilor săi ca în fața obştii care zidea altare sub pământ - iar iertarea, firesc, o aşteaptă de la Hristos.

În *Tinerii şi sexualitatea* atinge cu mult curaj subiecte tabu până acum pentru clericii, profesorii de religie şi chiar unii părinți care vin la rândul lor dintr-o lume comunistă şi pe care noutatea transformărilor zilelor de azi îi inhibă, nereuşind să depăşească o barieră nevăzută a prejudecăților greşit înțelese. Astfel, tinerele lor vlăstare rămân fără apărare în fața atacurilor viclene ale diavolului, care, cu şiretenia binecunoscută de la Facerea lumii, le propune dezinvolt minciuna drept adevăr, păcatul şi patima drept virtute.

Autorul scrie pentru fata care nu ştie dacă să apuce pe calea luminii sau pe cea a întunericului şi, înainte ca ea să ia o decizie, el îi aşază *Cartea nunții* pe noptieră, fără să insiste să fie citită, şi discret se retrage.

Simte durerea ca făcând parte din el, trăieşte împreună cu cei ce suferă, ştie că numai *Mielul lui Dumnezeu este Cel ce ridică păcatele lumii*. Cărturar fiind, nu se aşază pe un piedestal de unde te arată cu degetul făcându-te să te ruşinezi de tine însuți, ci te face să înțelegi ceea ce cu înțelepciune spunea un sfânt părinte: „Diavolul îți dă neruşinare când săvârşeşti păcatul şi ruşine atunci când trebuie să îl mărturiseşti în fața Lui Dumnezeu”.

Prin scrierile sale, aruncă un colac de salvare naufragiatului care înoată disperat în Marea vieții şi-l întăreşte oferindu-i *Despre înfruntarea necazurilor*.

De fapt, aduce lumina Lui Hristos în sufletul uimit al cititorului, obişnuit cu perdeaua de multe ori falsă şi insipidă care i s-a impus până a descoperi aceste scrieri.

Trage semnalul de alarmă smulgând blănile de oaie ale secularismului şi globalizării. De fapt, acest cavaler modern loveşte cu lancea penelului său, făcând o aspră frescă a lumii moderne care se poartă cu Hristos precum „Marele inchizitor" dostoievskian.

Descoperi valenţe noi citindu-l pe poetul Danion Vasile în *Taina iubirii* şi afli că „Gura inimii ştie să vorbească/ Ştie să cuvânteze" (Isihia) şi demonstrează cu mult talent că „Există nu doar litere care ucid, ci şi litere care dau viaţă" (Mucenicia Cărţilor).

Danion Vasile însetează după Adevăr şi a găsit cea mai pură apă în scrierile Sfinţilor Părinţi, scrieri despre care cărturarii creştini moderni spun atât de inspirat că sunt continuarea Evangheliei lui Hristos. Paharul acesta ne este oferit şi nouă prin *Patericul mirenilor*. Nu ne rămâne decât să bem şi nu vom mai înseta în veac.

Fără comoara spiritualităţii creştine n-am putea înţelege transformările pe care le trăim astăzi cu atâta intensitate. În acest sens, vine în întâmpinare cu volumele: *Despre înaintemergătorii Antihristului* şi *Dărâmarea idolilor*, trăgând semnale de alarmă în *Despre horoscop, cutremure şi ghicirea viitorului* şi *Despre reîncarnare şi invazia extraterestră*, lucrări clare, directe, pline de sevă creştină nealterată de fariseism sau habotnicie - sevă ce caracterizează întreagă operă a lui Danion Vasile. Descoperi, cititorule, un îndemn permanent să ţii piept „invaziei păgâne" folosind „arma rugăciunii, comoară neprețuită, bogăţie necheltuită, liman de pace pricinuitoare de linişte, rădăcină, izvor şi mână a faptelor bune", cum inspirat de Duhul Sfânt spunea Sfântul Simeon Noul Teolog.

Nu uită de frumuseţea sărbătorilor creştine scriind *Bucuria Crăciunului*, sărbători atât de aşteptate şi de cei răi şi de cei buni, înfierând cu asprime râurile de băutură şi munţii de mâncare care umbresc sfinţenia zilelor de praznic. Nu îi iartă nici pe cei ce sunt creştini „din an în Paşti", adică doar la marile sărbători şi atunci pentru că „aşa e tradiţia" invocată doar pentru satisfacerea plăcerilor trupeşti, o tradiţie dezgolită de sacru - manifestare care inspiră milă şi dezgust.

Găseşte timp pentru mângâierea celor în suferinţă, el însuşi părinte, suferă împreună cu mama care nu îşi poate aduce copiii la Hristos căci s-au contaminat de molima necredinţei care este plaga apocaliptică ce anunţă începutul Sfârşitului.

Noutatea care este adusă prin opera lui Danion Vasile este sinceritatea cu care se adresează cititorului, el aducând o jertfă sufletească prin fiecare carte a sa; cu fiecare frază, cu fiecare cuvânt, cu fiecare literă, dă mărturie despre Dumnezeu într-o lume din ce în ce mai laicizată.

Nu poţi să nu realizezi, citindu-l, că scriitorului îi pasă de cei cărora li se adresează cu atâta ardoare, că încearcă să ajungă la inima cititorului şi să

schimbe indiferentismul religios care caracterizează societatea creştină actuală în flacăra vie care să ardă în Candela Lui Hristos.

Începutul năvalnic al acestui scriitor tânăr se poate asemăna cu un fluviu care la izvoare este greu de ținut în albie, dar va sfârşi printr-o revărsare majestuoasă în Oceanul Umanității, îndulcindu-i apele amare.

CUPRINS:

###lipsa prefață şi introducere!!!

PARTEA ÎNTÂI – ÎNTRE IUBIRE ŞI PĂCAT

„Va veni ceasul, şi acum este…”.....18
Între iubire şi păcat 23
Sâni mari pentru creiere mici 36
„Fă-o cu cine vrei, numai cu mine nu…”.....42
Fetelor, să nu cedați în nici o seară… 51
Masturbarea.....54
Prezervativul sau aspirina?.....62
Plictiseala, dragostea şi perversiunile 68
Moda trupului fără suflet.....71
„Poarta” sărutului 74
Obsesia formelor „fără fond”… 77
Comoara din discotecă.....80
Păreri despre sexul premarital.....83
Apusul unui tabu.....95
Nu mă conving deloc predicile.....100
„C-aşa beu oamenii tineri…”.....103
Nu mă simt vrednică să intru în biserică.....105
Mi-e silă de mine… 106
Postul şi divorțul de Hristos.....108
Un război fatal: lupta cu gândurile… 111
Radarul ocular….....114
Scara păcatului.....117
Despre duhovnic 119
Din „minunile” spovedaniei… 121
Luptăm până cădem… 129
Cununa biruinței.....131
A doua pocăință… 134
Anexe la partea întâi: 140
Tu şi „nebunul” Simeon … 140
Ne vorbeşte Sfântul Nicodim Aghioritul… 146
Domnul profesor Televizor.....151
Modele care ne smintesc… 155
Noi vorbim prin minuni.....162

O nouă lepădare de Hristos.....167
Invazie – Pedofili on-line.....172
Voi da mărturia cea bună… 174
Ecuația de gradul V… 178
Adrenalină 150%.....180

PARTEA A DOUA – ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI

Elefteria.....188
Miss Parohia 194
Nu pot să nu judec….....198
Aproape de sinucidere.....203
Fecioarele neînțelepte de astăzi… 206
În labirintul internetului 209
Vecinii şi patul care scârțâie 212
Demonul călător….....217
Ioan Valahul – sfânt sau criminal?.....222
Despre viol.....225
Culmea răzbunării - iertarea 229
„Păcatul" menstruației.....232
„Viața unei lesbiene" 236
Un duhovnic după calapodul lumii acesteia… 240
Frica de viitor… 242
Lacrimile preotului căzut….....251
Despre vrăji şi diavoli….....253
Legenda fecioriei.....256
Anexe la partea a doua: 260
Katrina şi uraganul păcatelor.....260
Literatura „dospită" în mileniul trei….....263
Un parastas pentru filmele clasice….....266
Tantra, sectele şi erosul 268
Telepatie şi amor.....275
Ocultismul şi lucrarea diavolului….....280
Chemarea Apocalipsei.....284
Mărturisirile unei actrițe… 287
Căderi şi ridicări 292
Leii şi pedofilii….....300

PARTEA A TREIA – PĂCATE NOI, PĂCATE VECHI

##lipsa multe capitole de la cuprins!!

Calea bordelului 347
În fața Pamelei Anderson 391
Încheiere: 395
De vorbă cu Dumnezeu.....395
Nota autorului:.....405

Aceasta carte a fost publicata, cu acordul autorului, pe
www.misiune-ortodoxa.ro